TƯỜNG MỤC ĐỒNG

Thế giới của tôi chỉ có cậu ấy

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61

https://thuviensach.vn

Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Bắc Kinh, sân bay thủ đô.

Trong loa phát thanh sân bay đang nhắc nhở, hành khách đi Pari lên máy bay, lặp đi lặp lại tên hành khách chưa lên máy bay. Lối ra của chuyến bay quốc tế, người đẩy hành lý ra ngoài, lúc nhìn thấy người đang đợi mình, không nhịn được vẫy tay ra hiệu.

Dần dần, người đi ra càng lúc càng ít, có lẽ là hành khách của chuyến bay này đều đã đi gần hết rồi.

Người đứng ở sau hàng rào mặc quần áo màu trắng, nhón mũi chân ra sức nhìn vào bên trong.

Sau đó, thì thấy một cô gái mặc áo khoác vest dài màu đen, đi đến trạm ra. Trên mặt cô đeo kính đen lớn, gần như che nửa khuôn mặt to bằng bàn tay, trên chân còn mang giày gót nhọn, mu bàn chân trắng như tuyết thẳng tắp.

Tiết lạnh mùa xuân tháng ba của Bắc Kinh chưa đẩy lùi, có nhiều người sợ lạnh, trên người còn mặc áo ấm.

Nhưng người đeo kính đen, bên trong áo khoác vest dài đến gối là áo sơ mi và quần sort màu đen, một đôi chân dài vừa trắng vừa thẳng.

https://thuviensach.vn

Vóc dáng cô tốt, dáng vẻ lại đẹp, đoàn người đứng phía sau lan can cũng không nhịn được mà nhìn cô.

Càng thu hút sự chú ý của người khác là hai người đàn ông vạm vỡ mặc vest đen đi theo phía sau cô, một người trong tay đẩy xe hành lý, phía trên để bốn năm va li hành lý, một người đi theo sát bên cạnh cô.

Một cảnh như thế, muốn không hấp dẫn cái nhìn của người khác cũng khó.

Cái nhìn đầu tiên của Ngôn Dụ khi ra ngoài, là quét đến tên của mình.

Năm nay đến đón người còn có bảng tên, thật mới mẻ.

Bên tai vang lên tiếng phổ thông tiêu chuẩn, so với đủ loại ngôn ngữ nghe được ở sân bay nhiều năm, thì ngược lại tiếng trung là lần đầu tiên cô lại có thể có chút không quen thuộc.

Nhiều năm nay cô sống ở Mỹ, đã đi qua Pari, Luân Đôn, đi qua thị trấn nhỏ của Bắc Âu, nhưng về nước lại là lần đầu tiên.

Ngôn Dụ đi thẳng đến trước mặt cô gái ấy, đưa tay: "Xin chào, tôi là Ngôn Dụ."

Người đón là một cô gái nhỏ, không ngờ Ngôn Dụ sẽ thân thiết như vậy, có hơi kích động buông bảng tên trong tay xuống. Hai người bắt tay, Ngôn Dụ cảm giác được lòng bàn tay cô ấy hơi ướt.

Không ngờ trợ lý của Lý Khải Mộ, là một cô gái nhỏ thẹn thùng như vậy.

"Ngôn tiểu thư, xin chào, tôi tên Trần Gia Gia." Cô ấy hơi căng thẳng, cẩn thận nhìn Ngôn Dụ.

https://thuviensach.vn

Từ sau khi Trần Gia Gia đi theo ông chủ hiện tại, bình thường không biết có thể tiếp xúc được nhiêu người đẹp, ngay cả nữ ngôi sao của giới giải trí cũng đã thấy qua không ít lần.

Nhưng mà người trước mắt này, có một khuôn mặt khiến người ta nhìn qua thì không quên được, đặc biệt là đôi mắt đen nhánh kia, đuôi mắt nhếch lên, hơi liếc qua, cô là con gái nhìn thôi tim cũng đập nhanh.

Vị Ngôn tiểu thư này thật sự là mỹ nhân thanh tú xinh đẹp.

Lúc này Ngôn Dụ đang gọi điện thoại, giọng nói trong veo lại êm tai, không biết có phải ở nước ngoài lâu hay không, mà tiếng Trung luôn có chút âm điệu. Nhưng vẫn dễ nghe.

"Vừa xuống máy bay, uhm, bây giờ đi khách sạn." Giọng nói cô vang lên, mang theo ý cười nhàn nhạt, âm cuối hơi dài, có loại ngọt ngào không tan.

Đến lúc các cô ra khỏi sân bay, thì tài xế đã đợi ở bên ngoài.

"Lý Khải Mộ đâu?" Ngôn Dụ hỏi.

Trần Gia Gia ngồi bên cạnh cô, cắn môi, cẩn thận nói: "Lý tổng, cơ thể có hơi không thoải mái, đang nghỉ ngơi ở khách sạn. Cho nên chỉ có thể bảo tôi đến đón chị."

Ngôn Dụ ngồi ở ghế sau giễu cợt một tiếng, không vạch trần cô ấy.

Tội gì làm khó một trợ lý nhỏ.

Ngôn Dụ rất ít lời, lúc này ngồi ở dãy ghế sau, yên lặng kiểm tra di động, ngay cả cảnh sắc ngoài cửa sổ cũng không để ý. Xa cách nhiều năm, Bắc Kinh lại không hấp dẫn bằng di động của cô. Thành phố này đã chứa đựng nhiều ký ức, xa quê hương nhiều năm, ngược lại tan thành mây khói.

https://thuviensach.vn

Có lẽ sớm vào lúc sắp chuẩn bị trở về, cô đã chuẩn bị tốt.

Trần Gia Gia nhớ đến lời của tiểu Lý tổng lúc trước, nghĩ nghĩ, vẫn là mở miệng: "Ngôn tiểu thư, chị có muốn ăn gì không? Bây giờ tôi đặt nhà hàng."

"Tùy tiện."

"Vịt quay Bắc Kinh được không? Tôi đặt Toàn Tụ Đức được chứ?" Cô ấy không hiểu Ngôn Dụ, tưởng cô lần đầu tiên đến Bắc Kinh, cảm thấy đặt món nổi tiếng Bắc Kinh sẽ không tệ.

Trần Gia Gia ở công ty là một người khiêm tốn, không ngờ có thể bị miếng bánh trên trời rơi xuống đụng trúng. Tiểu thái tử nhảy dù đến công ty, không nhìn trúng trợ lý đại học có tiếng mà công ty đặc biệt chọn cho anh ta, lại nhìn trúng một người mới như cô.

Cho nên Lý Khải Mộ tuy rằng ai dường như đều không đáng tin, nhưng Trần Gia Gia vẫn một lòng muốn báo đáp ơn trọng dụng của anh.

Hôm nay vốn nên là anh ta tự mình đến đón người, anh ta không đến, đương nhiên Trần Gia Gia phải thay anh ta chạy đi.

Trước đây sau khi tổng giám phụ trách bộ phận ngoại giao từ chức, nội bộ công ty sóng ngầm sôi trào, đều nhìn chằm chằm vị trí này. Kết quả tuần trước nội bộ công ty gửi mail tuyên bố, người phụ trách bộ phận ngoại giao mới bổ nhiệm được điều chuyển từ Mỹ. Khu vực Trung Quốc tranh giành anh chết tôi sống, kết quả cuối cùng là lính nhảy dù.

Vì thế lý lịch của Ngôn Dụ đã được lật ngược.

Tốt nghiệp khoa tin tức đại học Colombia, 27 tuổi, người Trung Quốc, ba năm trước gia nhập tập đoàn liên hợp. Tư liệu đơn giản sạch sẽ, nhưng lính nhảy dù này ai cũng không dám xem thường. Tập đoàn liên hợp giá thị

https://thuviensach.vn

trường mấy ngàn tỷ, toàn cầu có hai vạn nhân viên, 27 tuổi có thể trở thành một tổng giám thị trường diện rộng quan trọng. Ngôn Dụ là người thứ hai, người đầu tiên là tổng tài hiện tại của tập đoàn liên hợp Lý Khải Phục tiên sinh.

Ngay cả người không nghiêm túc như Lý Khải Mộ, nhắc đến cô, cũng hiện ra một sự cẩn thận.

"Ngôn tiểu thư, Lý tiên sinh sợ chị xuống máy bay quá mệt, nên bảo tôi chuẩn bị cho chị.....," Trần Gia Gia xoay đầu, cẩn thận nhìn cô.

Ngôn Dụ nhìn cô ấy, nhàn nhạt nói: "Đi thẳng đến khách sạn."

Dường như sợ cô ấy nghe không hiểu, Ngôn Dụ nói thêm: "Khách sạn hiện tại Lý Khải Mộ ở."

Sau khi Lý Khải Mộ đến Bắc Kinh, không mua nhà cũng không thuê nhà, vẫn luôn ở trong phòng tổng thống của khách sạn. Ngay cả ở Mỹ, anh ta cũng vẫn quen ở khách sạn.

Đứng dậy đi, không để lại chút dấu vết.

Rất tốt, thích hợp với bản tính phóng túng của anh ta.

***

Sau khi đến khách sạn xuống xe, lúc ở đại sảnh làm thủ tục check in, Ngôn Dụ vừa cầm hộ chiếu của mình ra, thì bên cạnh một giọng trêu đùa xen đến: "Ồ, đây không phải trợ lý Trần sao."

Cô nghiêng đầu thì nhìn thấy một đám nam nữ, mỗi người đều mang bảng tên. Chỉ là lúc ánh mắt người nói chuyện kia quét qua Trần Gia Gia, thì cũng quét lên người Ngôn Dụ.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt đột nhiên trở nên không giống, là kiểu quan sát có nhiều hứng thú.

"Lý Tổng các cô thật sự là ánh mắt tốt," người đàn ông cười một tiếng.

Trần Gia Gia biết anh ta hiểu nhầm thân phận của Ngôn Dụ, cho rằng cô là bạn gái của Lý Khải Mộ, liền nghiêm mặt nói: "Tiếu tổng ngài đừng đùa, đây là Ngôn tổng giám bộ phận ngoại giao mới bổ nhiệm của công ty chúng tôi."

"Hóa ra là Ngôn tổng giám, là tôi có mắt không tròng," người đàn ông đi lên, đưa tay ra để giữa không trung, còn tự mình giới thiệu: "Tôi là Lâm Châu của Gia Thực."

Dáng vẻ anh ta bình tĩnh lại tự tin, dường như chắc chắn Ngôn Dụ sẽ đưa tay bắt tay anh ta.

Dù sao lấy tên tuổi của công ty nhà anh ta ra thì rất có thể dọa người.

Lúc này thủ tục check in vừa vặn làm xong, lễ tân khách sạn gộp thẻ phòng và giấy chứng nhận đưa lại.Vệ sĩ bên cạnh nhận đồ qua, Ngôn Dụ không thèm nhìn anh ta, muốn đi đến thang máy.

Bình thường Lâm Châu được người ta nịnh hót đã quen, chưa bị ai làm mất mặt như vậy bao giờ.

Anh ta lạnh mặt, đưa tay chặn người lại. Vệ sĩ áo đen bên cạnh Ngôn Dụ động tác còn nhanh hơn anh ta, trực tiếp chặn cánh tay anh ta lại, nên một góc áo của Ngôn Dụ anh ta cũng không đụng được.

"Lâm thiếu, mỹ nữ người ta không nể mặt kìa," đám bạn phía sau anh ta, nhân cơ hội chọc ghẹo.

https://thuviensach.vn

Ra cửa còn mang theo vệ sĩ, vừa nhìn thì không phải người bình thường, những người này đương nhiên cũng chú ý đến. Chỉ là bọn họ bình thường đã quen ngang ngược, hiếm khi gặp được người không nể mặt bọn họ như thế.

Xem náo nhiệt lại không mất tiền, ai sẽ không trêu đùa chứ.

Ngôn Dụ yên lặng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lâm Châu, cái nhìn này nhìn hơi lâu.

Thẳng cho đến khi cô chậm rãi mở miệng: "Tôi nhớ anh rồi."

Lúc Trần Gia Gia đi theo cô đến thang máy, mới dám nhỏ giọng nói: "Ngôn tiểu thư, về sau chị gặp được đám người này nữa thì phải tránh xa chút nhé, những người này đều không phải người tốt đẹp gì. Trước đây bọn họ còn hãm hại tiểu Lý tổng đó....."

Sau khi nói xong, lúc này Trần Gia Gia mới nghĩ đến, chuyện Lý Khải Mộ bị người ta lừa chín ngàn vạn, anh ta không cho phép mình nói.

Trong nháy mắt, cô đã bán đứng ông chủ nhà mình rồi.

May mà Ngôn Dụ chỉ nhìn cô, không truy hỏi.

"Ngôn tiểu thư, chúng ta đi đến phòng cô trước nhé." Trần Gia Gia vội chuyển chủ đề.

Ai biết Ngôn Dụ lại cười nhạt: "Không vội, chúng ta đi xem Lý Khải Mộ trước. Không phải cơ thể cậu ta không thoải mái à."

Trần Gia Gia phát run trong lòng, tiểu Lý tổng nào phải cơ thể không thoải mái chứ, đêm qua anh ta ở quán Bar chơi đến sáu giờ sáng mới về. Đoán chừng lúc này còn đang ngủ trong phòng, huống hồ lúc trước Lý

https://thuviensach.vn

Khải Mộ gọi điện thoại cho Ngôn Dụ, cô cũng ở bên cạnh nghe qua mấy lần. Nếu cô đoán không nhầm, hai người họ hẳn là....."

Đến cửa, Ngôn Dụ nói: "Mở cửa."

Trần Gia Gia cũng không dám nói mình không có thẻ phòng, ngoan ngoãn móc thẻ phòng ra, mở cửa.

Ai biết vừa mở cửa ra, thì nhìn thấy huyền quan đang treo một chiếc quần ren chữ T, sexy lại trêu người, Trần Gia Gia nhìn thấy thì đỏ mặt. Vừa ngẩng đầu lên, thì thấy ở không xa đang treo một cái áo ngực màu đỏ.

Này, tiểu Lý tổng chơi có hơi lớn rồi ha....

Trên mặt Ngôn Dụ vẫn treo nụ cười nhạt, mặt mày dửng dưng, đi thẳng vào trong phòng ngủ. Đến khi cô đẩy cửa ra, nhìn một cái, lại tiện tay bật đèn lên.

Hai vệ sĩ canh ở cửa, Trần Gia Gia thì đứng ở phòng khách, có hơi luống cuống.

Đến khi Ngôn Dụ bưng một chậu nước từ trong bếp đi ra, thì cô thấy người còn đứng ngơ ngác, khẽ nói: "Theo tôi vào đây."

Trần Gia Gia theo cô đi vào.

Trong phòng ngủ rèm cửa che kín mít, cho dù đã là buổi chiều, nhưng trong phòng vẫn tối om.

Giọng nói hờ hững của Ngôn Dụ vang lên, cô dặn bảo: "Kéo rèm cửa ra."

Trần Gia Gia không dám sơ suất, kéo rèm cửa ra. Ánh nắng vàng chen lấn tràn vào, người nằm trên giường bị ánh nắng đột ngột kích thích, đưa tay che mắt.

https://thuviensach.vn

Một khắc sau, một chậu nước lạnh, đổ ào xuống.

Đôi nam nữ trên giường trong nháy mắt tỉnh giấc.

Tiếng thét chói tai của người phụ nữ và tiếng rống giận nổi cáu của người đàn ông, lúc cả hai mở mắt ra thì nhìn thấy trong phòng lại nhiều thêm hai người. Vốn cái chăn mỏng đắp trên người bọn họ bị hất ra, cơ thể trần trụi cường tráng của Lý Khải Mộ lộ ra, trên vòng eo sáu múi hoàn chỉnh, giống như khối chocolate đều đặn.

Trần Gia Gia ngẩn người nhìn cơ bắp của anh, thẳng cho đến khi giọng nói tức giận của Lý Khải Mộ vang lên: "Cô nhìn cái gì mà nhìn, trả tiền không?"

Cô gái nhỏ bỗng nhiên che mắt, cô đến bạn trai còn không có, mẹ ơi, sắp đui mắt rồi.

Người phụ nữ bị dội nước cả người, nhìn người đứng ở đầu giường, cô ta tưởng là chính thất đến bắt gian. Nhưng sau khi cô dội nước xong, thì yên lặng đứng ở đó, mặt mày hờ hững, dường như một chút cũng không để cô ta vào mắt.

Khi Ngôn Dụ chậm rãi đi đến bên giường, đưa tay vỗ hai cái lên khuôn mặt khôi ngô ướt đẫm kia của Lý Khải Mộ.

Cô hỏi: "Đầu óc tỉnh táo rồi chứ?"

Bắc Kinh tháng ba, dội một chậu nước lạnh từ trên đầu xuống, muốn không tỉnh cũng khó.

Tiếng người phụ nữ la hét vang lên: "Ai cho các người vào đây, mau cút ra ngoài."

https://thuviensach.vn

Kết quả cô ta bị người đàn ông bên cạnh lấy chăn trùm đầu lại, mắng: "Cô con mẹ nó là ai hả, dám bảo cô ấy cút, cô cút cho ông."

Người phụ nữ bị đuổi ra ngoài, Lý Khải Mộ mới cẩn thận dùng chăn mỏng quấn cơ thể mình lại. Ngôn Dụ ở cuối giường, trên mặt nhẹ nhàng hờ hững, nhìn không có cảm xúc gì, anh ta sợ nhất là vẻ mặt này của cô.

Ngấm người.

Đến khi anh ta oan ức nói: "Ngôn Ngôn, có người bắt nạt tớ."

Thì vẻ mặt Ngôn Dụ hốt hoảng, trong trí nhớ, có một người cũng từng nói với cô như thế. Bắc Kinh thành phố kí ức này, cuối cùng đã vạch ra những chuyện xưa chôn sâu ở đáy lòng cô.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Rõ ràng Quý Khải Mộ rất cao, bọc cái chăn ướt đẫm, mái tóc ngắn đen nhánh còn nhỏ nước tí tách. Nhưng khuôn mặt anh tuấn lại lộ ra cỗ oan ức.

Ngôn Dụ cúi đầu nhìn cậu, nhẹ trách; "Đáng đời cậu."

"Ngôn Ngôn, rốt cuộc cậu đã đến rồi." Quý Khải Mộ giống như con chó lớn, bọc chăn, còn không quên thò tay ôm cô.

Ngôn Dụ gõ mạnh lên đầu cậu ta, để cậu an phận lại một chút.

Trần Gia Gia đứng ở cửa sổ, đi cũng không được, mà không đi cũng không được. Rèm cửa được kéo ra, ánh sáng chen chúc tràn vào.

Quý Khải Mộ xưa nay phong lưu, phóng túng. May mà cậu ta sinh ra đã có khuôn mặt đẹp đẽ, chỉ khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Lúc này cậu hơi ngửa đầu, nhìn Ngôn Dụ, tươi cười rạng rỡ lại đơn thuần.

"Biết hôm nay tôi đến, còn dám ra ngoài làm loạn," Ngôn Dụ không tin mấy lời quỷ quái ấy của cậu ta.

Ngôn Dụ thấy trên giường bị dội bừa bộn, lắc đầu nói: "Tôi ra ngoài trước, cậu thay quần áo đi."

https://thuviensach.vn

Vừa ra khỏi cửa phòng ngủ, thì cô nhìn thấy cửa phòng ngủ bên cạnh được mở ra, một người phụ nữ tóc dài mặc áo choàng tắm của khách sạn, đang ngáp đi ra ngoài.

Đáy lòng Ngôn Dụ giễu cợt, xem ra một chậu nước này dội còn ít.

Lúc Quý Khải Mộ tắm rửa xong đi ra, thì thấy trên bàn phòng ăn đã bày không ít đồ. Cậu đưa tay sờ sờ mái tóc còn ướt của mình, nói: "Ngôn Ngôn, hiếm khi cậu đến Bắc Kinh, tớ đưa cậu ra ngoài đi dạo."

Ngôn Dụ ngẩng đầu nhìn cậu: "Tôi là người Bắc Kinh."

Quý Khải Mộ: "....."

Cậu giật mình nói: "Sao cậu chưa từng nói với tớ."

Ngôn Dụ thờ ơ: "Cậu cũng chưa từng hỏi."

Lần này đến phiên Quý Khải Mộ nói không nên lời, cậu quen biết Ngôn Dụ đã sắp sáu năm, vậy mà từ trước đến nay không biết cô là người ở đâu. Cậu chỉ biết cô là người Trung Quốc, đến Mỹ học.

Dường như nhiều năm nay, cậu cũng chưa từng nghe cô nói qua người nhà cô.

Giống như trên thế giới này, Ngôn Dụ chỉ cô độc một thân một mình. Cô một mình ở Mỹ đi học, sau khi tốt nghiệp thì ở lại Mỹ làm việc. Cô đến từ đâu, quá khứ của cô thế nào, thậm chí người nhà cô ở đâu, cô cũng chưa từng nhắc đến.

"Vậy cậu là người Bắc Kinh, cậu đưa tớ đi dạo Bắc Kinh đi." Quý Khải Mộ đến đây cũng non nửa năm, chỉ tiếc các danh lam thắng cảnh như Trường Thành, Cố Cung cậu ta không hứng thú đi, ngược lại quán bar hay câu lạc bộ đêm thì sớm đã tìm hiểu rõ.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ nhìn cậu, "Cậu còn cần người khác đưa cậu đi dạo?"

Quý Khải Mộ cười: "Đó không giống, là đi cùng với cậu."

Cô liếc nhìn Quý Khải Mộ, cậu ta bất chợt thu lại nụ cười không nghiêm túc trên mặt.

Nói thật thì Quý Khải Mộ nghe lời Ngôn Dụ.

Nếu không tiểu thiếu gia vô pháp vô thiên của Quý gia bị dội một chậu nước lạnh từ trên đầu xuống không thể không tức giận chút nào. Ngôn Dụ cũng không phải là một người mạnh mẽ quá mức, ngay cả mặt mũi cũng dịu dàng, giống như viên ngọc xinh đẹp được chạm trổ tinh xảo.

Nhưng lại là khắc tinh, ăn sạch tiểu thiếu gia của Quý gia.

Ngôn Dụ ăn chút đồ ăn, rồi về phòng nghỉ ngơi trước.

Hành lý của cô đã được đưa đến phòng khách sạn, tìm quần áo ra thay giặt, vào phòng tắm. Đến khi ra ngoài, sấy khô tóc, cô đứng trước cửa sổ sát đất ở phòng khách, cúi đầu nhìn xuống thành phố.

Dòng xe trên phố không ngớt, ở phòng tầng trên cùng, dường như cô có thể nhìn thấy lá cờ đỏ tung bay trên cột cờ ở quảng trường phố Trường An.

Lúc Ngôn Dụ ra ngoài, vệ sĩ không còn ở ngoài cửa. Thực ra cô cũng không thích kiểu bảo vệ này, chỉ là đôi khi bất đắc dĩ.

May mà trị an ở Trung Quốc rất tốt, lại ở Bắc Kinh. Cô đi thẳng xuống tầng, nhờ lễ tân gọi giúp một chiếc xe, đưa cô ra ngoài. Một chiếc taxi đến, vừa lên xe thì tài xế nhiệt tình hỏi cô có phải lần đầu tiên đến Bắc Kinh hay không.

Ngôn Dụ suy nghĩ, vẫn là trả lời: "Nhà tôi ở Bắc Kinh."

https://thuviensach.vn

Tài xế cảm thấy kì lạ, cười nói: "Người Bắc Kinh mà sao lại ở khách sạn? Có phải cãi nhau với bố mẹ không, người một nhà sao lại giận dỗi."

Người đàn ông trung niên trên ghế lái giọng điệu thẳng thắn nhiệt tình, theo cả một đường.

Cho đến khi ông ta lái xe đến gần đích, thì lúc này mới nói với Ngôn Dụ: "Cô gái, phía trước là đại viện quân khu cô muốn đi, bên kia không được đậu xe, cô xuống giao lộ này, đi hai bước qua là được."

Ngôn Dụ gật đầu, cô biết.

Sau khi cô xuống xe, chiếc taxi rất nhanh đã lái đi. Con phố đối diện là đại viện quân khu, ở Bắc Kinh có rất nhiều đại viện thế này, mỗi cánh cổng, đều có chiến sĩ mặc quân trang màu xanh, thẳng tắp như bạch dương, đứng bảo vệ ở đó.

Nhà của Ngôn Dụ quả thực ở Bắc Kinh, hơn nữa còn ở trong đại viện quân khu này.

Cô đứng ở phố đối diện, nhưng không đi vào, cũng chẳng rời đi.

Đây là lần đầu tiên cô trở về sau khi rời khỏi Bắc Kinh sáu năm.

Mãi cho đến khi một chiếc xe chậm rãi lái đến cổng đại viện, người đàn ông ngồi ở ghế lái ấn còi, người đứng gác nâng thanh chắn lên. Thời gian vài giây như thế, Đào Dật nhìn lên kính chiếu hậu, chiếc xe đột ngột phanh lại. Người bạn gái ngồi ở ghế lái phụ theo quán tính bổ tới trước, may mà đang thắt dây an toàn.

Người bạn gái thấy anh phanh xe chắn ở cổng, lại thò đầu ra ngoài nhìn về phía sau, khó chịu nói: "Chỉ vài giây thôi mà trên đường có người đẹp nào lại bắt hồn anh đi rồi."

https://thuviensach.vn

Đào Dật cau mày: "Đừng ầm ĩ, hình như anh nhìn thấy một cô gái trong viện bọn anh, nhưng mà cô ấy luôn ở Mỹ, cũng đã rất nhiều năm không về rồi."

Anh ta lại lẩm bẩm một câu: "Nhưng mà cô gái xinh đẹp như thế, không lý nào anh lại nhận nhầm được."

"Ô, bạn gái trước à?" Người bạn gái âm dương quái khí nói, hừ một tiếng: "Cách xa như vậy cũng có thể nhìn thấy người ta dáng dấp xinh đẹp, thật để trong lòng ha."

Đào Dật lại nghiêm mặt: "Đừng nói bậy, người ta không có quan hệ với anh." Nhưng mà lúc nói chuyện anh ta lại mỉm cười: "Người có quan hệ với cô ấy, anh nói ra sợ dọa chết em."

Bởi vì đường đối diện lúc này cũng không có người, xe lại chặn ở cổng, nên Đào Dật mỉm cười xin lỗi với người đứng gác, lái xe vào trong sân.

Đến bãi đậu xe, chiếc xe vừa dừng lại, thì nhìn thấy chiếc Audi A8 đậu ở phía trước mở cửa ra. Đều là người quen một viện, Đào Dật nhận ra đây là xe của Hàn Kinh Dương.

Anh ta vừa muốn xuống xe đến chào, thì cửa ghế lái phụ mở ra.

Một bóng dáng cao lớn thẳng tắp bước xuống, ánh nắng chiếu lên khuôn mặt anh, mày rậm mũi thẳng, đường nét gò má cực sắc nét. Lúc anh xoay đầu qua nhàn nhạt nhìn về phía bên này, cho dù tầm mắt chỉ là tiện lướt qua, nhưng cô gái ngồi trên ghế lái phụ vẫn cảm thấy tim đập lỗi một nhịp.

Bởi vì Đào Dật là con của một gia đình quân nhân, cho nên cô gái đã quen thấy quân nhân cao thẳng như cây tùng, nhưng người đàn ông trước mắt này lại không giống lắm.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt kia quá mức anh tuấn, lộ ra một cỗ tản mạn thờ ơ, dường như cái gì cũng không để trong lòng.

Cố tình tư thế anh đang đứng và mái tóc đen cắt cực ngắn kia đều lộ ra một phần nghiêm chỉnh.

Tản mạn lại nghiêm chỉnh, khí chất tự mâu thuẫn, lại hòa hợp hoàn mỹ ở trên người của người đàn ông này.

Cô gái không nhịn được kéo ống tay áo Đào Dật, hỏi anh ta: "Này, người này là ai vậy."

Đào Dật cũng không xa lại gì với vẻ mặt này của cô ta, hơn nữa cũng không tức giận, bởi vì phụ nữ nhìn thấy người kia đều là vẻ mặt này.

Là hoa si.

Lúc này người đàn ông đứng bên cạnh xe, cúi đầu đốt cho mình một điếu thuốc, đầu thuốc ngậm ở bên môi, bàn tay hơi khép lại, lửa bật bùng lên, đầu thuốc được đốt cháy.

Mắt cô gái kia cũng bị ngọn lửa này nhen nhóm.

Sau đó Đào Dật nhàn nhạt nói: "Không phải em luôn hỏi truyền kì trong đại viện bọn anh sao." Trên mặt anh ta mang theo một vẻ phức tạp, thời niên thiếu dường như trong nháy mắt lại hiện ra trong lòng. Người đàn ông anh ta từng hâm mộ, từng ngưỡng vọng đồng thời cũng từng đố kỵ sâu sắc.

"Bây giờ em đã nhìn thấy."

Tưởng Tĩnh Thành, truyền kỳ trong lòng của rất nhiều con em trong đại viện, đã trở về.

***

https://thuviensach.vn

Sau khi Ngôn Dụ về khách sạn, cũng không quấy rầy đến bất cứ ai. Lúc Quý Khải Mộ đến tìm cô, thì cô đang xử lý mail.

Cậu ta nói: "Đi thôi, tớ đưa cậu đến một chỗ tốt."

Chỉ là Ngôn Dụ thế nào cũng không ngờ được, chỗ tốt mà cậu ta nói lại là Lục Liễu.

Chỗ này cũng không khó tìm, tòa nhà cổ kính trong thành phố náo nhiệt, ngay cửa là một dãy đèn lồng đỏ lớn, đến ban đêm thì nhân viên phục vụ sẽ đốt lên.

Vừa vào cửa, tòa nhà hai tầng, đại sảnh to lớn rộng rãi thoáng mát.

Trước mặt là cầu thang gỗ tối màu, tấm thảm trải thủ công màu đỏ đậm, chất liệu mềm mại dễ chịu khiến người ta dẫm ở phía trên giống như đang đi trên mây.

Góc tường đặt một máy hát cổ, đĩa nhạc phía trên đang chầm chậm chuyển động, giọng nữ thoải mái rung động lòng người đang vang vọng trong đại sảnh rộng lớn, giống như nháy mắt trở về thời xa xưa.

Mặc dù Lục Liễu chỉ có hai tầng, chỉ thiết kế phòng bao, không thiết kế bàn sảnh....Nhưng không gian lại bảo đảm sự yên tĩnh riêng tư cho khách hàng.

Quý Khải Mộ như hiến báu vật nói: "Thế nào, chỗ này không tệ chứ."

Quả thực không tệ, nhiều năm trôi qua, vẫn là chốn tiêu tiền hoa lệ như vậy.

Bởi vì đều là trong phòng bao, nên bên trong đều có toilet. Cho nên đến khi ăn cơm xong, Ngôn Dụ cũng không gặp được ai. Đến hơn tám giờ, ăn xong, Quý Khải Mộ cùng cô xuống lầu rời đi.

https://thuviensach.vn

Kết quả vừa đến dưới tầng, Lý Khải Mộ sờ túi nói: "Di động của tớ hình như rơi trong phòng bao rồi."

Cậu ta muốn quay lại tìm, lúc đi thì đưa chìa khóa xe cho Ngôn Dụ, bảo cô lên xe đợi trước.

Ngôn Dụ vừa mới uống chút rượu sake, nên không muốn lên xe ngồi. Bèn đứng ở đại sảnh dưới tầng đợi cậu, cô ngẩng đầu nhìn bức tranh treo trên tường phía Nam, nghe nói là bút tích thực của Trương Đại Thiên.

Cô đứng đó nhìn một lúc.

Thẳng cho đến khi một tiếng kinh hô từ trên tầng truyền xuống, cùng với giọng nam trầm thấp truyền đến: "Cẩn thận."

Ngôn Dụ quay đầu nhìn.

Trên chiếu nghỉ giữa hai đoạn cầu thang, một ngọn đèn chùm hoa mộc lan tỏa ra ánh sáng màu vàng ấm, chiếu lên người, bao phủ một lớp ánh sáng nhu hòa.

Người con gái mặc chiếc đầm màu xanh, có lẽ là mang giày cao gót trẹo chân, người đàn ông bên cạnh kịp thời kéo cô ta lại.

Cô gái mảnh mai, đứng bên cạnh người đàn ông cao lớn thẳng tắp, được ánh đèn vàng ấm bao phủ.

Thật là một đôi bích nhân.

Ngôn Dụ nhìn bóng dáng quen thuộc ấy, con ngươi chợt siết chặt.

Tưởng Tĩnh Thành buông cô gái bên cạnh ra, cô gái thẹn thùng nói tiếng cảm ơn, trong mắt mang theo sự mong đợi. Nhưng trên mặt anh chỉ có nụ cười nhạt, ý cười cũng chưa đạt đến đáy mắt, thậm chí lúc nói chuyện, giọng điệu cũng vô cùng xa cách: "Không cần khách sáo."

https://thuviensach.vn

Anh lùi về sau một bước, kéo dãn khoảng cách. Một tay đút trong túi quần, định tìm cho mình một điếu thuốc.

Sau đó, anh nhìn thấy Ngôn Dụ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cứ nhìn đối phương như vậy. Không biết là vì quá mức kinh ngạc, hay là không có cách nào tin tưởng, mà không có bất cứ cảm xúc kinh hỷ hay ngạc nhiên nào.

Cho đến khi Ngôn Dụ đột nhiên xoay người, bước đi.

Cô đứng cách cửa không xa, mắt thấy đã sắp đi đến cửa. Tưởng Tĩnh Thành đi về phía trước, mắt thấy không đuổi kịp, anh nắm lấy tay vịn của lan can bên cạnh, nhanh nhẹn tung người, cứ thế nhảy xuống.

Cô gái lại kêu lên lần nữa, ngay cả nhân viên phục vụ của Lục Liễu cũng bị kinh động.

Tưởng Tĩnh Thành đã đuổi đến ngoài cửa.

Sau khi Ngôn Dụ lên xe thì nhìn thấy người đàn ông phía sau đã đuổi ra ngoài.

Đèn xe của chiếc Ferrari màu đỏ chợt lóe, theo sau là tiếng động cơ vang lên.

Vào lúc cô chuẩn bị lái đi thì người đàn ông đuổi đến phía sau, sải bước nhảy lên nắp sau xe. Anh bước lên nóc, Ngôn Dụ chỉ cảm thấy tiếng ầm ầm vang lên trên đỉnh đầu, người đàn ông không chút để ý dưới chân là chiếc xe đua Ferrari mấy trăm vạn. Đến khi anh đi tới nắp capo, thì để một đầu gối đè lên trên cửa kính phía trước.

Ngôn Dụ ngẩng đầu, khuôn mặt của anh ở bên ngoài gần trong gang tấc.

https://thuviensach.vn

Sau đó Tưởng Tĩnh Thành nhếch khóe môi, lộ ra nụ cười lạnh lùng lại kiêu ngạo.

Một giọng nói trầm thấp, rõ ràng truyền đến bên tai cô: "Còn chạy?"P/s: Chương trước mình dịch nhầm Quý Khải Mộ là Lý Khải Mộ, nên chương này mình đã sửa lại. Mong mọi người châm chước bỏ qua nhé ạ

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Đầu xuân tháng ba, đêm lạnh như nước. Ánh sáng đỏ của chiếc đèn lồng lớn bên cạnh tỏa sáng, một cơn gió nhẹ thổi qua, đèn lồng bị thổi lên, bóng đèn đong đưa. Căn nhà giống như dừng lại ở thời xưa, lúc này cũng kéo hai người đang gượng gạo trong ngoài xe quay về trong khoảnh khắc xa xưa ấy.

Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu, trong xe không bật đèn, xuyên qua ánh nến đèn lồng dưới mái hiên nhìn người trong xe. Làn da tuyết trắng ở trong xe mờ tối, giống như mang theo ánh sáng. Cô hơi ngước mặt, đôi mắt đen nhánh sáng long lanh như đầy ánh nước. Có sự ngang ngược không chịu thua.

Anh đưa tay gõ lên cửa sổ xe.

Cho đến lúc bọn Hàn Kinh Dương đi ra, thì nhìn thấy Tưởng Tĩnh Thành còn đứng trên nắp capo. Lúc anh đi nghe điện thoại, vừa trở về thì nghe em họ anh nói, tiểu Thành nhìn thấy một cô gái, ba chân bốn cẳng chạy theo rồi.

Trong lòng Hàn Kinh Dương ngạc nhiên, Tưởng Tĩnh Thành và anh lớn lên từ nhỏ, anh đương nhiên hiểu tính cách của cậu ấy.

Sao có thể là người tùy tiện nhìn thấy một cô gái thì đuổi theo.

Trừ phi là.....

https://thuviensach.vn

Nghĩ như vậy, đáy lòng anh chợt lộp bộp, vội vã đi theo ra ngoài.

Vừa đi ra thì nhìn thấy một màn như thế.

Quản lý của Lục Liễu quen biết với Hàn Kinh Dương, sau khi anh ta nghe nhân viên phục vụ đi theo nói chuyện này, thì sợ hai bên có hiểu lầm, cũng ra ngoài xem thử. Kết quả nhìn thấy người đàn ông cao lớn, đứng trên nắp capo xe người ta.

Quản lý nhớ vị này là bạn Hàn Kinh Dương dẫn đến.

Cho nên vội thấp giọng nói: "Hàn thiếu, vị này là bạn ngài ạ, có phải bên trong có hiểu lầm gì hay không? Có chuyện thì từ từ bàn bạc."

Quý Khải Mộ vừa từ phòng bao trên lầu tìm được di động trở lại, vừa đến cửa, nhìn thấy cửa chặn không ít người, giống như đang xem náo nhiệt.

Tiếp đó cậu ta nhìn thấy trên chiếc Ferrari của mình lại có một người, cậu ta tức giận nói: "Ớ đệch, xe của ông."

Đến Trung Quốc mấy tháng, lại học đủ lời mắng người trước tiên.

Cậu ta xông qua, phát hiện người đàn ông này dù ngồi xổm trên nắp capo, thì cậu cũng phải ngửa mặt lên mà nhìn người ta.

Quý Khải Mộ nổi giận đùng đùng chỉ vào anh, nói: "Anh xuống ngay cho tôi."

Tưởng Tĩnh Thành nhìn cậu, hỏi ngược: "Đây là xe cậu?"

Quý Khải Mộ gật đầu. Đến khi gật đầu xong, cậu ta lại cảm thấy bực bội, sao cậu phải trả lời câu hỏi của người đàn ông này chứ. Chỉ là trên người người đàn ông này có một cỗ khí thế bức người, cho dù là Quý Khải Mộ thì nhất thời cũng bị khiếp sợ.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành cong cong khóe môi, hất cằm về phía Ngôn Dụ ra hiệu, "Cậu bảo cô ấy xuống xe trước."

Lời này là ý tứ không dễ thương lượng.

Lúc này Quý Khải Mộ mới ý thức được, người đàn ông này quen biết Ngôn Dụ. Ánh mắt cậu quan sát giữa hai người một lượt, trầm giọng nói: "Anh là ai chứ? Dựa vào cái gì mà bảo cô ấy xuống xe, cô ấy không muốn xuống thì không cần xuống."

"Phải không?" Tưởng Tĩnh Thành chậm rãi nhếch khóe môi lên, lộ ra một nụ cười thờ ơ.

Quý Khải Mộ bị nụ cười thờ ơ này của anh làm cho bừng tỉnh, một khắc sau, Tưởng Tĩnh Thành đã nhảy xuống xe, kéo cổ áo cậu ta, "Cậu nói nếu tôi đánh cậu một trận thì cô ấy có xuống xe không?"

Lúc này bọn Hàn Kinh Dương đã đi đến, khuôn mặt cô gái mặc chiếc đầm màu xanh tái mét, cánh tay mảnh mai kéo Tưởng Tĩnh Thành, ngay cả giọng nói cũng lộ ra sự điềm đạm: "Anh tiểu Thành."

Ngôn Dụ nghe được câu này, gọi thật thân mật.

Ai biết một tiếng gọi này lại khiến Tưởng Tĩnh Thành thật sự buông tay. Anh xoay đầu lại nhìn về phía chiếc Ferrari, chỉ là cách màn xe màu đen nhìn không thấy người trong xe.

Đột nhiên sự bực bội nơi đáy lòng kia chợt tan đi.

Tưởng Tĩnh Thành thu hồi tầm mắt, hai tay đút trong túi, nói với Hàn Kinh Dương: "Đi thôi."

Mạnh mẽ và cường thế vừa rồi trong chớp mắt tan thành mây khói.

https://thuviensach.vn

Hàn Kinh Dương cau mày, muốn khuyên nhủ hai câu, nhưng không biết phải nói từ đâu.

Nhưng ai ngờ được một khắc sâu, tiếng gầm rú cực lớn vang lên. Chiếc xe Ferrari màu đỏ giống như mũi tên bắn khỏi cung lao ra ngoài, sau đó đâm ngay lên tường.

Chuyện xảy ra quá nhanh, gần như là trong chớp mắt.

Tất cả mọi người đều ngẩn người.

Đầu xe Ferrari đâm vào gần như vỡ nát, túi khí an toàn bung ra, Ngôn Dụ bị đè trên ghế lái, có chút khó thở. Cho đến khi cửa sổ xe bị gõ mạnh, cô mới xoay đầu, sau đó nhìn thấy bên ngoài cửa kính màu đen, khuôn mặt Tưởng Tĩnh Thành tràn đầy lo lắng, nhưng vẫn anh tuấn đến thế.

Ngôn Dụ cong môi, nở nụ cười.

Sau đó cô đưa tay ấn nút mở cửa, đầu tiên Tưởng Tĩnh Thành kéo cửa xe ra, rồi kéo cô ra khỏi xe.

Quý Khải Mộ ở bên cạnh, cũng không lo lắng cho chiếc xe đua của cậu mà nhìn chằm Ngôn Dụ quan sát khắp nơi, rồi hỏi: "Ngôn Ngôn, cậu điên rồi sao? Sao cậu lại lái xe đâm vào tường vậy hả."

Ngôn Dụ cụp mắt, thấp giọng nói: "Xin lỗi, chiếc xe này của cậu, tôi không biết lái lắm."

Quý Khải Mộ: "....." Biết bao lần hai người bọn họ đua xe dọc theo đường cao tốc mênh mông của Mỹ, vậy mà cô sẽ không biết lái chiếc Ferrari thế nào ư, gạt ai vậy?

Cậu ta nói câu kia ra khỏi miệng, Tưởng Tĩnh Thành cau chặt mày nhìn cậu. Một tay anh ôm Ngôn Dụ, da cô vốn trắng ngần, lúc này gò má

https://thuviensach.vn

càng trắng giống một lớp giấy mỏng. Trên người cô không có ngoại thương, mái tóc bị túi khí đè nên có hơi lộn xộn, vài sợi tóc rơi ở bên tai, tóc đen dính ở cần cổ trắng nõn, nhẹ nhàng mềm mại nói không nên lời.

Bất cứ ai cũng sẽ tin rằng cô thật sự không phải cố ý.

May mà Quý Khải Mộ tâm tư đơn giản, thấy vẻ mặt cô trắng bệch thì hỏi: "Cậu bị thương chỗ nào? Cần đi bệnh viện không?"

Ngôn Dụ lắc đầu, vừa muốn nói không sao, thì Tưởng Tĩnh Thành bên cạnh đã trầm giọng nói: "Đi bệnh viện."

Cô thấp giọng từ chối: "Không cần, trên người em không bị thương."

Một tai nạn như vậy, đã dọa quản lý của Lục Liễu không nhẹ, hơn nữa còn đâm lên tường của Lục Liễu. Anh ta hỏi: "Hàn thiếu, nếu không tôi gọi xe cấp cứu đến, đưa vị tiểu thư này đi bệnh viện kiểm tra một chút nhé."

Đầu xe Ferrari cũng đâm nát rồi, mặc dù người bên ngoài nhìn thì không sao nhưng lỡ như bị chấn thương bên trong thì sao.....

Hàn Kinh Dương không cho anh ta gọi điện thoại.

Anh đi qua, nhìn Tưởng Tĩnh Thành đang trừng Ngôn Dụ, mà cô gái vừa bị khiếp sợ, đang cúi đầu. Anh mở miệng gọi một tiếng, "Ngôn Dụ."

Ngôn Dụ ngẩng mặt lên, cô nhìn thấy Hàn Kinh Dương, trên mặt lộ ra chút ngạc nhiên.

Hàn Kinh Dương mỉm cười nhìn cô: "Thế nào, lâu như vậy không về nhà, ngay cả anh Kinh Dương của em cũng không biết?"

Lúc này trên mặt Ngôn Dụ mới lộ ra ý cười nhàn nhạt, gọi: "Anh Kinh Dương."

https://thuviensach.vn

Hàn Kinh Dương quan tâm hỏi: "Không sao chứ?"

Cô lắc đầu: "Em không sao." Giờ phút này cô đứng bên cạnh Tưởng Tĩnh Thành, hai người trải qua một trận tai nạn xe ô long như vậy, lại đứng gần hơn một chút.

"Tự em nói không tính, vẫn là đi bệnh viện kiểm tra chút đi." Hàn Kinh Dương khuyên.

Thấy cô không nói chuyện, Tưởng Tĩnh Thành lạnh lùng nhìn một cái, nói với Hàn Kinh Dương: "Cậu đi lái xe đến đây."

Nói xong, anh lại nhìn Ngôn Dụ, giọng nói mang theo một tia lạnh băng: "Tớ trông chừng cô ấy, để tránh lại chạy mất."

Hàn Kinh Dương không có cách nào khuyên giải, đành tự mình đi lái xe. Cho đến sau khi lái đến, thì Ngôn Dụ không lên xe.

Không nói một lời, đầu mày Tưởng Tĩnh Thành nhíu chặt, nhìn cô chằm chằm, giễu cợt hỏi: "Thế nào, còn muốn anh ôm lên xe?"

Hai tay anh vòng trước ngực, dựa bên cửa ghế lái phụ.

Chân dài chống lên, cả người không tập trung lại vô lại.

Ngôn Dụ khẽ mỉm cười, Quý Khải Mộ bên cạnh đã tự đứng ra, kéo tay cô, "Ngôn Ngôn, tớ đỡ cậu đi lên nhé." Chỉ là tay trái cậu ta mắt thấy sắp ôm eo Ngôn Dụ, nói là đỡ, nhưng đây là muốn ôm cô lên.

Quý Khải Mộ không ngốc, há sẽ không nhìn ra được sóng ngầm đang bốc lên giữa hai người sao.

Cậu ta đây là muốn tuyên thệ chủ quyền, chỉ đáng tiếc ánh mắt của Tưởng Tĩnh Thành ở đối diện đã liếc đến, mắt anh hơi híp lại, nhìn chằm chằm cánh tay mắt thấy sắp để ở trên eo Ngôn Dụ.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi có thể vặn đứt nó, đầu lưỡi anh chống má, suy nghĩ chợt lóe.

Ngôn Dụ trợn mắt nhìn cậu ta, lạnh lùng nói: "Buông ra."

Cánh tay kia cuối cùng cũng không để trên eo cô, vẻ mặt Quý Khải Mộ oan ức, Ngôn Dụ đã lên xe. Cậu không có cách nào khác, xe mình đã bị đâm nát, chỉ có thể đi theo Ngôn Dụ ngồi cùng xe của người khác.

Tưởng Tĩnh Thành ngồi trên ghế lái phụ, Hàn Kinh Dương lái xe.

Lúc này cô gái mặc chiếc đầm màu xanh cũng đi tới, nhìn Hàn Kinh Dương lo lắng nói: "Anh, em phải làm thế nào đây?"

Ánh mắt Ngôn Dụ dừng lại trên người cô ta, quan sát.

Tưởng Tĩnh Thành ngồi ở ghế lái phụ cũng chú ý đến, ánh mắt chế giễu khẽ cười một tiếng.

Hàn Kinh Dương không biết chuyện vừa rồi Ngôn Dụ nhìn thấy Tưởng Tĩnh Thành và em họ anh cùng nhau, anh chỉ biết em gái nhà mình nhìn chằm chằm Tưởng Tĩnh Thành như hổ đói. Nếu là lúc trước ngược lại còn đỡ, giờ đây Ngôn Dụ ở chỗ này, anh nào dám đẩy Tưởng Tĩnh Thành cho người khác nữa chứ.

Một bên là em họ nhà mình, một bên là tiểu tiên nữ trong đại viện của anh.

Hàn Kinh Dương ho khẽ một tiếng, xin lỗi nói: "Nếu không anh gọi cho em chiếc xe đưa em về nhé."

Cô em họ tức giận nghiến răng, nhưng lại ngại muốn lưu lại ấn tượng tốt với Tưởng Tĩnh Thành, nên đành nhếch đôi môi hồng lên, hiểu chuyện

https://thuviensach.vn

nói: "Không sao ạ, các anh nhanh đi bệnh viện đi, tự em cũng có thể về nhà."

Cô ta nhìn người đàn ông trên ghế lái phụ mấy lần, nhưng mà cả buổi tối người ta đối với cô ta đều rất lạnh nhạt, lúc này đây cũng vẫn là lạnh nhạt.

Thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không rơi trên người cô ta, đầu người ta còn xoay sang một phía khác nữa cơ.

Hàn Kinh Dương thấy em họ cũng đáng thương nên an ủi vài câu, rồi gọi quản lý của Lục Liễu đến, bảo anh ta gọi xe tự mình đưa người lên. Lúc này mới yên tâm lái xe đi.

Quý Khải Mộ lo lắng cho Ngôn Dụ, cậu không đau lòng chiếc xe mà lo lắng cô có chuyện gì.

Cứng rắn truy hỏi: "Ngôn Ngôn, cậu có chỗ nào đặc biệt không thoải mái không?"

Cô ngồi ở ghế sau, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy người đàn ông trên ghế lái phụ. Trong xe không mở đèn, ánh đèn trước của chiếc xe bên cạnh đi ngang qua chiếu vào, chiếu lên người anh.

Cả đường nét khuôn mặt đều được chiếu rọi vô cùng thâm thúy, sống mũi thẳng tắp, bạc môi hơi mím.

Đường nét mạnh mẽ, sớm đã trút bỏ vẻ ngây ngô của thời niên thiếu, chỉ lưu lại vẻ tuấn lãng thuộc về người đàn ông thành thục.

Bỗng nhiên anh nghiêng đầu về bên này, Ngôn Dụ lập tức xoay đầu đi, vờ như đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

"Về sau ít kéo tớ đến những bữa tiệc như thế này đi," giọng nói uể oải của Tưởng Tĩnh Thành vang lên.

Hàn Kinh Dương sững sờ: "....." Bữa tiệc nào, sao nói giống như anh dâm mưu quá vậy.

Nhưng vừa lấy lại thần, lúc này Hàn Kinh Dương mới nhớ đến ai đang ngồi ở ghế sau. Thực sự là anh còn đang ở ngoài trạng thái, không ai nói Ngôn Dụ đã về nước. Người ở Mỹ sáu năm, nói tới thì đã trở về rồi.

Anh buồn cười, liền hiểu ý nói: "Được được được, lần này là tớ không đúng. Đây không phải anh em thấy cậu vẫn không có bạn gái sao."

Mà hai chữ này, được anh nhấn rất mạnh.

Ngôn Dụ ngồi ở ghế sau cũng không biết, giờ phút này gò má ửng hồng của cô đang lộ ra vẻ vui mừng.

Lúc này Tưởng Tĩnh Thành mới nhìn ra ngoài cửa xe, nhếch khóe môi mỉm cười.

Không ai nhìn thấy có một người đang không vui, tức giận đến mức muốn đụng xe.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đến bệnh viện, tới lấy số khám gấp. Mặc dù xảy ra tai nạn xe, nhưng trên người Ngôn Dụ lại không có vết thương ngoài da.

Ba người đàn ông đi cùng cô, tuy ban đêm bệnh viện ít người, nhưng vẫn thu hút không ít ánh mắt. Dù sao bốn người đứng chung một chỗ, mà tất cả đều là bộ dạng đẹp mắt, người không biết còn tưởng là ngôi sao lớn nửa đêm đến bệnh viện để quay phim ấy chứ.

Sau khi lấy số xong, Ngôn Dụ cầm bệnh án định đi tìm bác sĩ.

Quý Khải Mộ lần đầu tiên đến bệnh viện công lập của Trung Quốc nên có hơi không quen, thấp giọng lẩm bẩm: "Ngôn Ngôn, nếu không tớ tìm bác sĩ riêng cho cậu nhé, cậu xem xem nơi này còn phải xếp hàng nữa kìa."

Người Trung Quốc đúng là nhiều, buổi tối chỗ xét nghiệm máu vẫn còn đang xếp hàng.

Ngôn Dụ không để ý lời của cậu, bởi vì cô đang tìm phòng khám.

Hàn Kinh Dương và Tưởng Tĩnh Thành ở phía sau không đi theo lên, bởi vì Hàn Kinh Dương thật sự sợ xảy ra chuyện, nên đặc biệt kéo Tưởng Tĩnh Thành lại. Anh cẩn thận liếc nhìn, suy nghĩ hồi lâu mới nhẹ giọng khuyên: "Cậu có lời gì thì từ từ nói, đừng nổi giận."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Sau cùng, vẻ mặt Tưởng Tĩnh Thành mới khẽ động, lộ ra ý cười mỉa mai, anh nói: "Cậu cảm thấy cô ấy sẽ sợ tớ nổi giận?"

Nếu sợ thì trước đây sẽ không dễ dàng rời đi. Nếu sợ, hiện tại cũng sẽ không dễ dàng quay về, thậm chí là về cũng không dám để anh biết.

Vừa nghĩ đến đây, sự khó chịu nơi lồng ngực lại bốc lên như muốn nổ tung.

Không thoải mái đến đỉnh điểm.

Tưởng Tĩnh Thành sờ sờ túi quần, kết quả lại móc ra chứng minh sĩ quan, trên người không có thuốc.

Anh cúi đầu nhìn chứng minh sĩ quan của mình, nhếch khóe môi lại nhét vào trong túi.

Hiếm khi cởi quân trang xuống mặc lại quần áo của người bình thường, nhưng chứng minh sĩ quan cũng không quên nhắc nhở thân phận của anh. Giải phóng quân nhân dân có thể ở trong bệnh viện chửi thề, hút thuốc không?

Không thể, vậy thì nhịn đi.

Tưởng Tĩnh Thành nhịn thật, nhấc chân đi về phía trước.

Ngôn Dụ đã đi vào phòng của bác sĩ, nói một chút tình hình của mình. Chính cô trước đây cũng là sinh viên của học viện y, nên biết tình huống sau tai nạn xe không thể qua loa. Huống hồ vừa rồi cô còn đụng phải dưới ót, lúc xuống xe nếu không phải là Tưởng Tĩnh Thành kéo cô thì trước mắt cô vẫn còn đang tỏa sao.

https://thuviensach.vn

Bác sĩ vừa nghe thì bảo cô đi chụp phim.

Quý Khải Mộ lại gào lên, ầm ĩ phải gọi điện thoại, sắp xếp cho cô vào bệnh viện tư khám, nhập viện.

Cậu ở Mỹ đã quen, luôn cảm thấy cái gì tư nhân cũng tốt. Không biết ở Trung Quốc, trình độ của bệnh viện công lập luôn là tốt nhất.

Ngôn Dụ kéo cậu ta lại, bảo cậu cùng mình đi chụp phim.

Cô không dám để Quý Khải Mộ đợi ở chỗ này, sợ cậu ta bị Tưởng Tĩnh Thành dụ dỗ thì cái gì cũng nói cho anh biết.

Lúc cô cầm phiếu đi ra, Tưởng Tĩnh Thành và Hàn Kinh Dương đã đứng ở cửa. Ngôn Dụ cúi đầu muốn đi qua, nào ngờ đồ cầm trên tay chợt bị anh rút đi.

Người đàn ông cúi đầu nhìn phiếu màu vàng, là phiếu bảo cô đi chụp phim.

Vì thế mấy người lại đi đến tầng ba chụp phim, Tưởng Tĩnh Thành đi ở phía trước.

Hàn Kinh Dương thấy sống lưng anh thẳng tắp giống như gì, thở dài một hơi, đi ở bên cạnh Ngôn Dụ hàn huyên với cô.

"Ngôn Ngôn, em về lúc nào?"

Ngôn Dụ hơi rũ mắt, tầm mắt lại luôn rơi trên cái người ở phía trước.

Cô nói: "Hôm nay ạ."

Người đàn ông đi ở phía trước thoáng ngừng bước chân, Hàn Kinh Dương ngạc nhiên hỏi: "Hôm nay?Vậy không phải là trở về cùng một ngày với anh tiểu Thành của em sao?

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ kinh ngạc.

Rất nhanh, thang máy ngừng lại ở tầng ba, chỗ chụp phim không có người, Ngôn Dụ đi thẳng vào.

Chưa đầy một lúc cô lại đi ra, nhưng bên ngoài không có ai đang đợi. Ba người đàn ông đều không ở đây, cô có hơi ngạc nhiên, vừa định đi tìm thì nghe được một giọng nói lạnh nhạt: "Họ đi hút thuốc rồi."

Ngôn Dụ quay đầu, nhìn thấy Tưởng Tĩnh Thành dựa trên tường ở góc, đôi chân dài để hờ hững.

Vừa rồi có hai người kia ở còn không cảm thấy. Lúc này hai người họ đơn độc ở cùng, Ngôn Dụ mới cảm thấy khắp nơi đều là hơi thở của anh, rõ ràng người cách cô xa đến vậy.

Người của bệnh viện dường như bỗng chốc biến mất không thấy đâu, một tầng rộng lớn, yên tĩnh chỉ còn lại hai người họ.

Ngôn Dụ dứt khoát ngẩng đầu, trôi qua nhiều năm cô thay đổi quá lớn. Sớm đã không phải cô gái nhỏ yên tĩnh trước đây, bị anh nhìn một cái thì sẽ xấu hổ đỏ mặt.

Tưởng Tĩnh Thành cũng đang nhìn cô, ánh mắt anh quét qua khuôn mặt, dừng lại trên chân cô.

Chân dài thẳng tắp trắng như tuyết, được ánh đèn màu trắng ở hành lang bệnh viện chiếu lên, như phát sáng.

Anh nhếch khóe môi, nhàn nhã suy nghĩ: Tiến bộ, váy cũng dám mặc ngắn như vậy.

"Bác sĩ nói thế nào?" Tưởng Tĩnh Thành chầm chậm đi đến.

https://thuviensach.vn

Trên mặt Ngôn Dụ không có biểu tình, nhưng chỉ có mình cô biết đáy lòng mình có bao nhiêu khẩn trương. Sau đó người đàn ông kéo quần dài, ngồi xuống trên ghế dài màu xanh bên cạnh hành lang bệnh viện, theo anh ngồi xuống, còn có sự thất vọng nhẹ nơi đáy lòng của Ngôn Dụ.

Sau khi anh ngồi xuống, cảm xúc của Ngôn Dụ cũng dịu lại, giọng điệu bình tĩnh nói: "Nửa tiếng sau đến lấy phim."

Tưởng Tĩnh Thành vẫn không thể nhịn được, rốt cuộc móc thuốc từ trong túi ra. Cuộc sống đơn điệu ở bộ đội, hút thuốc cũng tính là một sở thích, may mà anh không tính là nghiện, chỉ là thực sự có hơi không nhịn được mới sẽ hút một điếu.

Rời đi quá lâu, giữa hai người bị ngăn cách bởi thời gian sáu năm. Đối với tình hình gần đây của hai bên, lại giống như biết hết, ngay cả nói chuyện cũ cũng không thể nào nhắc tới.

Đương nhiên Tưởng Tĩnh Thành không định hàn huyên, anh yên lặng ngồi trên ghế, chân dài hơi mở ra, cứ ngồi yên như thế.

Sau đó, một giọng nói nhẹ nhàng bỗng nhiên gọi: "Anh tiểu Thành."

Tưởng Tĩnh Thành vẫn đang vọc điếu thuốc trong tay đột nhiên bị bẻ gãy, cây thuốc màu nâu nhạt lộ ra, đoạn bị bẻ gãy rơi trên đất, còn một nửa tuy rằng vẫn nắm trong tay anh, nhưng cũng bị vò không thành dạng.

Thật con mẹ nó không đủ tiền đồ, một câu anh tiểu Thành, lại khiến anh vui vẻ thành thế này đấy.

Vừa rồi cũng có người gọi anh là anh đấy, lẽ nào anh còn thiếu câu này à?

Nhưng anh ngẩng đầu, nhìn đôi mắt mờ sương kia của cô thì cảm xúc nơi đáy lòng lại dần dần lan tràn.

https://thuviensach.vn

Chính là vui vẻ.

Cho đến khi Ngôn Dụ mở miệng nhắc nhở: "Bệnh viện không thể hút thuốc."

Cô vừa nói xong, người đàn ông ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đen láy, thâm thúy lại âm u. Ngôn Dụ mím môi, tưởng lời mà mình nói chọc đến anh, vừa muốn chuyển chủ đề thì anh lại hỏi: "Lời em muốn nói với anh chính là cái này?"

Trong giọng nói của anh tràn đầy chế giễu, Ngôn Dụ im lặng nhìn anh, đôi mắt đen sáng mang theo thuần khiết vô tội.

Tưởng Tĩnh Thành đột ngột đứng dậy, đi ra ngoài, anh không nên nói thêm một câu với cô.

Cái đồ không tim không không phổi này.

Vừa quẹo đến hành lang bên cạnh, thì Hàn Kinh Dương đã dẫn Lý Khải Mộ quay lại. Anh là cố ý đưa người đi, để hai người này đợi thêm một lát. Kết quả nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng Tưởng Tĩnh Thành, anh vội kéo người lại, thấp giọng hỏi: "Lại cãi nhau?"

Tưởng Tĩnh Thành lạnh nhạt giễu cợt: "Cô ấy dám?"

Là thật sự không dám, cô gái nhỏ Ngôn Dụ trước đây quá mức yên tĩnh an phận, đi theo phía sau họ, không nhiều lời. Lúc họ đánh bóng ở sân bóng, thì cô ngồi bên cạnh trông quần áo, người khác uống nước mình ngoan ngoãn đi qua lấy, cũng là Tưởng Tĩnh Thành đứng ở bên tuyến ba điểm, phải đợi Ngôn Dụ đưa qua.

Cố tình cô bé này mỗi lần đều đưa.

https://thuviensach.vn

Ai cũng nói, cô bé này đã bị Tưởng Tĩnh Thành ăn chắc. Nhưng ai cũng không biết, người chân chính bị ăn chắc kia lại là tiểu Thành.

Hàn Kinh Dương nhìn anh vẫn đi ra ngoài thì hỏi: "Cậu đi đâu đấy?"

"Hút điếu thuốc," anh không quay đầu lại đi ra.

***

Tưởng Tĩnh Thành đến hoa viên dưới tầng của bệnh viện, vừa hút xong điếu thuốc, mới chầm chậm đi trở vào. Người cấp cứu ở bệnh viện không nhiều như trước, anh hai tay đút túi quần, đi không nhanh không chậm. Kết quả vừa định đi đến thang máy, thì bị phía sau gọi lại: "Anh tiểu Thành?"

Anh quay đầu lại, nhìn thấy Mạnh Thanh Bắc mặc áo khoác nam đứng ở đối diện.

Hiển nhiên cô ta cũng không ngờ, sẽ gặp được Tưởng Tĩnh Thành ở bệnh viện, rất vui vẻ, vội vàng đi đến trước mặt anh, kinh hỷ hỏi: "Anh tiểu Thành, sao anh ở chỗ này? Lúc trước em nghe anh trai nói gần đây anh sẽ trở về, không ngờ lại gặp được anh ở đây."

Mạnh Thanh Bắc từ nhỏ tính cách đã hoạt bát, lúc này nhìn thấy Tưởng Tĩnh Thành, nhịn không được đi lên vịn cánh tay anh, giống như thói quen.

Tưởng Tĩnh Thành hơi cúi mặt, trước khi cô khoác lên tay anh thì lùi ra sau một bước.

Mạnh Thanh Bắc chụp hụt, lúng túng mỉm cười, dáng vẻ không để ý, khẽ nói: "Anh tiểu Thành, chúng ta thật sự rất lâu không gặp rồi."

https://thuviensach.vn

Cô ta vừa nói xong, ở nơi không xa một người đàn ông cao lớn đi đến, mặc một bộ đồ đen, trên chân mang đôi ủng quân nhân, nhìn thấy Mạnh Thanh Bắc và Tưởng Tĩnh Thành đứng cùng nhau, thì vui vẻ đụng lên vai Tưởng Tĩnh Thành một cái, nở nụ cười: "Tớ nói sao con bé Thanh Bắc này chạy nhanh vậy, hóa ra là nhìn thấy cậu. Sao cậu ở chỗ này, tàn phế chỗ nào hả?"

"Ơ, anh," Mạnh Thanh Bắc gấp gáp, cho dù là người 27 tuổi, ra vẻ ngây thơ của cô bé, nhưng cũng không đáng kể, cô ta quở trách nói: "Anh không thể mong anh tiểu Thành tốt được à."

"Em con nhóc xấu xa này, từ nhỏ đã đứng về phía cậu ấy." Mạnh Tây Nam bất đắc dĩ mỉm cười, nhưng mà dáng vẻ cưng chiều trên mặt lại đủ dáng vẻ của một anh trai cưng chiều em gái.

Tưởng Tĩnh Thành nhìn thấy thực chói mắt, bỗng nhiên anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, thời gian sắp đến rồi. Lát nữa Ngôn Dụ lấy phim xong thì sẽ xuống cho bác sĩ xem, bọn họ đứng ở thang máy chỉ sợ sẽ đụng phải.....

Anh không nhịn được hỏi: "Các người đến bệnh viện có chuyện?"

Mạnh Tây Nam lắc đầu, lại là bất đắc dĩ, đưa tay sờ tóc Mạnh Thanh Bắc, nói: "Cổ tay con bé bị trật, bảo nó sớm đến bệnh viện chút mà cứ rề rà mãi. Còn không phải tự tớ đưa nó đến sao."

"Ai bảo anh là anh trai em chứ," Mạnh Thanh Bắc đắc ý hừ một tiếng.

Lạch cạch, trên cầu thang đối diện rơi xuống một bình nước, bình nước thuận theo bậc thang lăn xuống. Thẳng cho đến khi lăn đến bậc cuối cùng, lại lăn tới trước mấy vòng, rồi mới dừng lại ở bên chân Tưởng Tĩnh Thành.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn Ngôn Dụ đang đứng trên cầu thang, đôi mắt đen láy vẫn sáng ngời, chỉ là lãnh đạm bình tĩnh hơn.

Một khắc Mạnh Tây Nam nhìn thấy Ngôn Dụ kia, thì kinh ngạc dường như không nói nên lời. Cho đến khi lấy lại tinh thần thì Ngôn Dụ đã chầm chậm đi xuống cầu thang, vẻ mặt cô bình tĩnh, giống như đối đãi với một người không liên quan, đi thẳng qua anh.

"Ngôn Dụ," Mạnh Tây Nam thấp giọng gọi cô.

Cô chậm rãi đứng lại, vẫn xoay lưng về phía anh.

Từ đáy lòng của Mạnh Tây Nam sinh ra một loại cảm giác vô lực, cho dù anh có thể nhảy từ không trung cao mấy ngàn mét, nhưng mỗi lần anh đối diện với Ngôn Dụ, lại vẫn sinh ra loại cảm giác này. Giống như là phù vân, bắt không được lại phất không tan.

Anh hỏi: "Em trở về có nói cho bố mẹ biết không?"

"Còn chưa kịp," Ngôn Dụ nghiêm túc trả lời vấn đề của anh.

Mạnh Tây Nam bật cười, sau đó cắn răng hỏi: "Ngay cả thời gian gọi một cú điện thoại cũng không có."

Lần này Ngôn Dụ xoay đầu qua nhìn anh, vẻ mặt cô thản nhiên, "Không phải không có thời gian, mà là không muốn gọi."

Mạnh Tây Nam nắm quả đấm, nhưng mắt Ngôn Dụ đã rơi trên người Mạnh Thanh Bắc, chỉ là tích tắc tầm mắt lại dời đi, giọng nói của cô cực nhạt, giống như là trần thuật một chuyện không có cảm xúc.

"Em không muốn vướng mắt trong những chuyện cũ."

Chóp mũi cô khẽ cau, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn họ nói: "Không thích." Đối với những chuyện cũ năm ấy, cô không thích, đây là lần đầu

https://thuviensach.vn

tiên cô bày tỏ rõ ràng sự tức giận và vui vẻ của mình. Cô đã từng ra sức chạy trốn tất cả quá khứ, bây giờ một Ngôn Dụ hoàn toàn mới lại xuất hiện, cô không muốn dây dưa với quá khứ nữa.

Quý Khải Mộ theo cô rời đi, đến gần phòng làm việc của bác sĩ, cậu ta mới hỏi: "Hai người vừa rồi có quan hệ gì với cậu thế?"

Cả một buổi tối, lại gặp được nhiều bạn cũ như vậy.

Đối với Quý Khải Mộ không hề biết tí gì về quá khứ của cô đã sắp tò mò đến chết.

Ngôn Dụ cúi đầu mỉm cười, tiện miệng nói: "Cậu đã xem phim Trái tim mùa thu chưa?"

Quý Khải Mộ từ nhỏ lớn lên ở Mỹ, phim Hàn thịnh hành Châu Á như thế chỉ sợ cậu ta cũng chưa từng xem. Có lẽ cũng chính vì thế mà Ngôn Dụ mới có thể thản nhiên tùy ý nói ra như vậy. Dù sao cậu cũng sẽ không hiểu.

Nhưng mà tiếng bước chân đi theo cô lại ngừng lại.

Cho đến khi giọng nói của Quý Khải Mộ lại vang lên, cậu nói: "Vậy thì cậu là Eun Seo hay là Shin Ae?"

Ngôn Dụ quay đầu nhìn cậu, ngơ ngác.

Hồi lâu, ánh mắt cô bình tĩnh mà kiên định, "Tôi là Ngôn Dụ."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Lúc Mạnh Tây Nam đuổi theo qua, bác sĩ đang xem phim chụp của Ngôn Dụ, vừa ngẩng đầu, thì nhìn thấy một người đàn ông to lớn xông vào văn phòng. Bác sĩ không vui bày tỏ; "Đã có bệnh nhân rồi, nếu cậu muốn khám bệnh, thì đợi ở cửa trước đi."

Cả buổi tối Hàn Kinh Dương thật sự rất bận, tuy là tính cách anh giỏi xử lý vấn đề, nhưng đối với tình hình hôm nay cũng có chút bất đắc dĩ.

Mạnh Tây Nam nhìn Tưởng Tĩnh Thành đang dựa trên tường, bực bội, "Sao cậu không nói chuyện?"

Tưởng Tĩnh Thành hai tay ôm ngực, cười một tiếng, "Nếu không cậu nói trước xem? Vì sao cậu cũng không biết cô ấy trở về?"

Mạnh Tây Nam cứng đờ, Tưởng Tĩnh Thành từ trước đến nay không phải người nói nhảm. Anh không định bỏ qua cho Mạnh Tây Nam.

"Cậu con mẹ nó còn là anh trai ruột của cô ấy đấy."

Mạnh Thanh Bắc đứng bên cạnh vành mắt ửng đỏ, nước mắt liều mạng đảo quanh, Tưởng Tĩnh Thành không nói với cô ta một chữ, nhưng cô ta cảm thấy mỗi một chữ của anh đều đang đánh lên người mình.

Mạnh Thanh Bắc cúi đầu, cổ tay cô ta sưng lợi hại, từ nãy đến giờ, Tưởng Tĩnh Thành cũng không quan tâm lấy một câu. Rõ ràng cô ta quen

https://thuviensach.vn

biết anh tiểu Thành trước, vì sao tầm mắt của anh mãi mãi đều chỉ rơi trên người Ngôn Dụ?

Mạnh Tây Nam sầm mặt, mắt nhìn chằm chằm văn phòng của bác sĩ, cửa để ngỏ, để anh nhìn thấy rõ ràng bên trong. Ngôn Dụ yên lặng ngồi trên ghế, bác sĩ đang kiểm tra bệnh án của cô. Cô hơi nghiêng mặt, vẻ mặt hờ hững.

Anh buồn bực hỏi: "Ngôn Ngôn sao thế?"

Tưởng Tĩnh Thành không trả lời anh, vẫn là Hàn Kinh Dương thấp giọng nói: "Xảy ra chút chuyện nhỏ, không có ngoại thương gì, chỉ là đến kiểm tra chút thôi."

Mạnh Tây Nam lại lo lắng, nghểnh cổ muốn xông vào, may mà được Hàn Kinh Dương ngăn lại.

Bác sĩ đang giải thích tình huống trên phim với Ngôn Dụ, may là không có trở ngại gì lớn, chỉ là xương bả vai hơi nứt. Bên này còn chưa nói xong thì bên ngoài truyền đến một hồi ầm ĩ, có một y tá xông vào, nói với bác sĩ: "Bác sĩ Triệu, có tai nạn xe, đưa đến ba bệnh nhân."

Bác sĩ lập tức đứng dậy, đi ra ngoài.

Quý Khải Mộ ngẩn người nhìn xong xoay đầu hỏi: "Nào có ai khám cho bệnh nhân lại khám đến một nửa chứ?"

Ngôn Dụ thản nhiên: "Không phải anh ấy nói vấn đề không lớn sao."

Quý Khải Mộ không đồng ý, nhấn mạnh: "Nhưng mà anh ta cũng nói, xương bả vai cậu hơi nứt."

Ngôn Dụ không để ý: "Trở về dưỡng một chút là được."

https://thuviensach.vn

Cô nói xong thì muốn đứng dậy, Quý Khải Mộ đột nhiên đứng dậy đi đến trước cô, thấp giọng nói: "Ngôn Ngôn, để tớ chăm sóc cậu đi."

Ngôn Dụ vẻ mặt không vui, đè thấp giọng: "Quý Khải Mộ, đừng phát bệnh."

Quý Khải Mộ nói xong, lại quỳ một gối ở trước mặt cô, ngẩng đầu nhìn. Cậu ta hơi ngửa mặt, trên mặt mang theo sự nghiêm túc hiếm thấy: "Ngôn Ngôn, tớ rất có tiền, lúc bố tớ mất, đã để lại quỹ tín thác mười tỷ đô la cho tớ. Sang năm, trễ nhất là sang năm thì tớ có thể tùy ý điều khiển quỹ này. Tớ có thể chăm sóc cậu."

Ngôn Dụ nhìn cậu, cậu ta lại nói tiếp: "Có phải cậu không thích tớ càn quấy hay không? Thực ra tớ cũng không thích thế này chút nào, nếu cậu không thích, về sau tớ không đi bar nữa."

"Ngôn Ngôn, tớ thật sự rất thích ở cùng cậu."

Lần này Ngôn Dụ ngẩng đầu lên, cách một cánh cửa, người đứng ngoài cửa nhìn thấy rõ ràng Quý Khải Mộ quỳ một gối trước mặt cô, nhẹ nhàng dựa ở bên chân cô, tư thế thân mật không khoảng cách.

Tưởng Tĩnh Thành yên lặng nhìn một màn này, sau cùng khóe môi nhếch lên, lộ ra vẻ mặt giễu cợt.

Mắt Ngôn Dụ nhìn chằm chằm anh, lúc nhìn thấy nụ cười giễu cợt kia của anh cô khẽ nói: "Nhưng làm thế nào đây, tôi đã có người thích rồi."

Rất thích, cho nên mặc kệ có đi bao xa, cũng muốn trở về.

Cho dù chỉ nhìn anh ấy một lần thôi cũng được.

Quý Khải Mộ càng bị ngăn cản càng dũng cảm, nói tiếp: "Không sao, tớ chắc chắn sẽ khiến cậu yêu tớ."

https://thuviensach.vn

Tâm trạng hỗn loạn của Ngôn Dụ lúc này mới chầm chậm khôi phục, cô cúi đầu nhìn Quý Khải Mộ, nhàn nhạt nói: "Khải Mộ, về sau đừng nói lời này nữa, nếu không tôi bảo đảm với cậu, sang năm cậu sẽ không lấy được cái quỹ kia đâu."

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, nhưng đầy cảnh cáo, Quý Khải Mộ chợt ngậm miệng.

Ngôn Dụ đẩy cậu ta ra, đứng dậy: "Đi thôi, chúng ta nên về khách sạn rồi."

Cách một cánh cửa, giọng nói của cô rõ ràng truyền đến bên ngoài. Mạnh Tây Nam vẫn không nhịn được, đi vào.

"Ngôn Ngôn, em đã về Bắc Kinh rồi thì nên về nhà ở, nếu không bố mẹ biết được, trong lòng họ sẽ nghĩ thế nào," Mạnh Tây Nam cau mày, hiển nhiên là bất mãn với cách làm này của cô.

Hai anh em đã sáu năm không gặp, Mạnh Tây Nam là quân nhân phục vụ tích cực, không có công vụ thì không được ra nước ngoài. Ngôn Dụ ở Mỹ sáu năm, vẫn không trở về, gặp mặt lại thì Ngôn Dụ xảy ra tai nạn xe đến bệnh viện, gặp anh cũng đưa Mạnh Thanh Bắc đến bệnh viện.

Mạnh Tây Nam gãi gãi da đầu của mình, đè thấp giọng giải thích: "Anh luôn ở chiến khu Tây bộ, cũng mới về tháng trước. Đưa Thanh Bắc đến, là vì cổ tay nó bị thương, không thể nào lái xe."

Ngôn Dụ thấy trên mặt anh là vẻ gấp gáp, gật đầu: "Tôi hiểu."

Nhưng mà hiểu cũng không đại biểu là chấp nhận, giống như rất nhiều khi, anh mãi mãi sẽ suy nghĩ đến Mạnh Thanh Bắc trước tiên.

"Ngôn Ngôn," Mạnh Tây Nam nhìn vẻ mặt cô, bỗng nhiên nhụt chí, nhiều năm không gặp, anh gần như không nhận ra được nha đầu này nữa.

https://thuviensach.vn

Rõ ràng trước đây là một cô gái yên lặng yếu đuối, nhưng bây giờ giống như hoa hồng có gai, thực sự là xinh đẹp hơn, nhưng cũng khiến người ta suy nghĩ không thấu.

Anh nói: "Về nhà đi."

Ngôn Dụ cúi đầu, chóp mũi chua xót.

Đến khi cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt lại khôi phục vẻ bình tĩnh, cô nói: "Tôi còn nhiều việc phải xử lý, qua mấy ngày nữa sẽ về nhà."

Lúc này một hàng người cũng đi đến văn phòng, đều mặc vest đen, vóc dáng cao lớn rắn chắc. Lúc người đàn ông đi đầu đứng ở cửa, thì vẻ mặc Quý Khải Mộ khẽ biến "Sao anh gọi bọn họ đến đây?"

Ngôn Dụ nhìn người ở cửa: "Tiếu Văn là người bảo vệ của cậu."

Tiếu Văn là người phụ trách an toàn của Quý Khải Mộ, Quý gia là một gia đình người gốc Hoa cổ xưa, bắt đầu từ cuối triều nhà Thanh đã cắm rễ ở Mỹ. Gia tộc sinh sôi nảy nở ở Mỹ đã trải qua trăm năm mưa gió, đáng tiếc gia tộc thì to lớn, nhưng lòng người lại phức tạp.

Ba năm trước, bố của Quý Khải Mộ chết vì bị ám sát ở Mỹ, sau khi ông chết thì để lại quyền cổ phần kếch sù, trở thành nguyên do đấu tranh của cả gia tộc.

Trong vòng hai năm Quý Khải Mộ đã bị ám sát ba lần, sau một lần may mắn thoát khỏi vụ tấn công bom xe, cậu ta được đưa đến Trung Quốc.

Vừa rồi trên đường Ngôn Dụ đến bệnh viện, đã gửi tin nhắn cho Tiếu Văn bảo anh ta đến đón họ.

Cô hôm nay đã xúc động, nghĩ đến đây cô lại cúi đầu mỉm cười.

Tính cái gì?

https://thuviensach.vn

Xung quan tức giận vì lam nhan?

Lúc cô nghĩ như vậy, theo ánh mắt nhìn về phía người đàn ông vẫn đang dựa ở bờ tường hành lang bên ngoài, anh cũng mặc một bộ đồ đen, áo jacket phi công màu đen, chân dài mặc quần dài màu đen, vốn cao lớn, áo khoác ngắn lộ rõ thắt lưng, liếc mắt nhìn sang, chân dài bắt mắt.

Vì thế Ngôn Dụ cầm áo khoác của mình, nói với Quý Khải Mộ: "Đi thôi."

Tiểu Văn không biết người khác, vẫn dựa theo cách bảo vệ bình thường, bảo vệ Quý Khải Mộ và Ngôn Dụ ở giữa họ. Quý Khải Mộ đắc ý, cảm thấy Ngôn Dụ là chọn mình, không chọn người đàn ông kia.

Thế là lúc đi ra khỏi văn phòng bác sĩ, cậu ta còn hất cằm khiêu khích với Tưởng Tĩnh Thành, đi đường cũng đi sát Ngôn Dụ.

Tưởng Tĩnh Thành nhàn nhạt nhìn họ, hai tay vẫn đút trong túi. Từ nãy đến giờ, anh cứ đứng ở đó, không mặn không nhạt, không rời đi mà cũng chẳng đi vào văn phòng.

Lúc Ngôn Dụ đi ngang qua người anh, thì anh hơi cụp mắt.

Đập vào mắt là đôi chân dài, nhỏ, trắng bên trong quần tây màu đen kia.

Mắt thấy họ dần rời đi, chân dài trong tầm mắt đã biến mất, chỉ còn lại tiếng bước chân.

Quý Khải Mộ còn ngại không đủ giống, cố ý nói: "Ngôn Ngôn, cậu yên tâm, chỉ cần có tớ ở đây, thì ai cũng đừng nghĩ động đến....."

Chữ cậu kia cậu ta còn chưa nói xong thì bả vai đã bị người ta đập mạnh, cả người bay về phía tường. Nếu không phải vệ sĩ kịp thời ngăn lại,

https://thuviensach.vn

thì cậu ta đã đập lên tường rồi.

Động tác của Tưởng Tĩnh Thành quá nhanh, lúc mọi người lấy lại tinh thần, thì anh đã đè Ngôn Dụ lên trên tường bên kia. Sau eo Ngôn Dụ được anh nắm chặt, cả người bị anh đưa ra khỏi vòng bảo vệ của vệ sĩ, giữ ở trên tường.

Tiếu Văn lập tức tiến lên, cảnh cáo nói: "Vị tiên sinh này, mời anh thả Ngôn tiểu thư ra."

Nghe được lời này của anh ta, Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu, khóe môi cong lên nụ cười, lúc ngẩng đầu lên lại thì anh nhìn thẳng Ngôn Dụ, mắt đen thâm thúy sáng bức người.

Anh nói: "Nếu anh muốn động em, em cảm thấy bọn họ có thể ngăn được?"

Ngăn không được, Ngôn Dụ không nói chuyện, yên lặng nhìn anh. Anh mặc áo sơ mi trong áo khoác đen, cổ áo có hai nút không cài, ngực hơi mở ra, áo sơ mi mỏng manh căn bản không che giấu được đường cong cơ bắp. Lúc anh nói chuyện, hầu kết nhô ra trượt lên trượt xuống, hơi thở hóoc môn ùn ùn kéo đến bao vây cô.

Trái tim Ngôn Dụ đập bình bịch, cô nghĩ: Chỉ cần anh mở miệng, em sẽ đi theo anh.

Nhưng Tưởng Tĩnh Thành ở trong ánh mắt cô, lại buông tay ra, xoay người rời đi. Anh đi quá tiêu sái, lúc bóng anh biến mất ở cuối hành lang thì tất cả mọi người mới lấy lại tinh thần.

Hàn Kinh Dương thở dài, đuổi theo.

Đến dưới tầng, phát hiện anh đứng bên cạnh tòa nhà bệnh viện hút thuốc, chỗ anh đứng tối om. Nếu không phải có ánh lửa sáng lập lòe thì

https://thuviensach.vn

suýt nữa Hàn Kinh Dương không phát hiện ra.

Tưởng Tĩnh Thành đứng ở bên dưới tòa nhà, thẳng đến khi bóng dáng Ngôn Dụ xuất hiện lần nữa.

Mấy vệ sĩ bảo vệ cô lên xe, sau đó chiếc xe biến mất trong màn đêm.

Hàn Kinh Dương đưa anh về đại viện, đến khi anh xuống xe, Tưởng Tĩnh Thành cũng không nói chuyện. Giờ đây Tưởng gia cũng là một ngôi nhà đơn độc, có điều bố mẹ ngủ sớm, lúc này mười giờ trong nhà đã yên yên lặng lặng.

Hàn Kinh Dương còn muốn nói gì đó, thì người ngoài xe đã phất tay, không quay đầu lại.

"Về nhà ngủ đi."

*

Lúc hiệu lệnh rời giường vang lên, Tưởng Tĩnh Thành mở mắt ra, rèm cửa kéo chặt, ánh sáng ban ngày bên ngoài cũng chưa sáng hẳn, trong phòng tối đen.

Anh nằm trên giường, sáng sớm thức dậy, chỗ kia cứng như thanh sắt. Tưởng Tĩnh Thành nhắm mắt lại, cảnh tượng trong mơ ban đêm hiện lên. Cứ mơ đến khuôn mặt hờ hững yên tĩnh kia, vậy mà đêm qua đã thay đổi rồi, trở nên thành thục hơn, đẹp hơn.

Vòng eo mảnh mai, anh một tay có thể dễ dàng nắm trọn, còn có đôi chân dài kia kẹp lấy eo anh.....

Tưởng Tĩnh Thành đưa tay kéo thọa tủ đầu giường, lấy bật lửa và thuốc bên trong ra.

Hút xong một điếu, phản ứng trên cơ thể cũng dần lùi đi.

https://thuviensach.vn

Anh trở người xuống giường, đi vào phòng tắm tắm rửa. Sau khi đi ra thì mở tủ quần áo, trang phục huấn luyện treo ngăn nắp bên trong. Tưởng Tĩnh Thành mặc quần áo, xuống lầu. Sau khi anh chạy 3 km trên thao trường đại viện thì sắc trời sáng rỡ, sáng sớm người đi làm đi học, đều lục tục ra khỏi nhà.

Lúc đi về, đúng lúc gặp Hàn Kinh Dương ra cửa.

Hàn Kinh Dương chậm rãi dừng xe lại, hạ kính xe xuống, hỏi anh: "Không phải cho cậu nghỉ phép à, một ngày cũng không chịu ngồi yên?"

Tưởng Tĩnh Thành ghé lên cửa sổ xe anh, nói: "Vội đi làm không? Nếu không vội, cùng đi ăn sáng, tớ mời."

"Anh em còn thiếu chút tiền mấy bữa sáng của cậu hả," Hàn Kinh Dương chế giễu, hất đầu: "Lên xe."

Chỗ ăn sáng là ở phố đối diện, nói đến họ từ nhỏ đã thích ăn sáng ở quán này, bánh bao làm rất ngon, da mỏng thịt dày, cắn một miếng thì miệng đầy dầu. Thực ra trong đại viện cũng có nhà ăn, cơm sáng làm cũng ngon, chỉ là ở nhà ăn ăn quen rồi, thì luôn nhớ bên ngoài.

Sau khi Tưởng Tĩnh Thành trở về, lần đầu tiên đến chỗ này ăn cơm, không ngờ bà chủ còn nhận ra anh.

Vừa nhìn thấy mắt cũng sáng cả lên, vội vàng đi tới chào đón: "Về lúc nào thế? Loáng một cái, đã rất nhiều năm không nhìn thấy rồi đấy."

Cũng không phải Tưởng Tĩnh Thành không dễ về Bắc Kinh, mà trở về cũng chỉ là để điểm danh, để bố mẹ nhìn.

Họ là khách quen, bà chủ là người có trí nhớ tốt, họ thích ăn gì trong lòng đều rõ ràng. Vừa ngồi xuống, thì con gái học cấp ba trong nhà bà chủ,

https://thuviensach.vn

đeo balo xông ra, trong miệng còn nói mãi, xong rồi xong rồi, sắp muộn rồi.

Nhưng vừa đi ra, nhìn thấy hai người đang ngồi trong quán nhà mình, đặc biệt là người đàn ông mặc trang phục huấn luyện, một khuôn mặt cực anh khí, khiến cô bé đứng ngây người ở đó.

Bà chủ gói cho cô hai cái bánh bao, đẩy cô gái nhỏ một cái: "Không phải nói đi học sắp muộn rồi sao, còn không đi nhanh." Vì thế cô gái nhỏ, đi một bước lại xoay đầu ba lần.

Hàn Kinh Dương nhìn một màn này ở đáy mắt, người bạn này của anh ấy mà, từ nhỏ đã có duyên với phụ nữ.

Hai người ăn cơm đều nhanh, đặt biệt là Tưởng Tĩnh Thành, một chén sữa đậu nành, một ngụm đã uống hết. Ngược lại Hàn Kinh Dương thả đũa trước, đang nhìn anh.

Qua một lúc lâu, anh mới hạ quyết tâm hỏi: "Tiểu Thành, tớ thấy Ngôn Ngôn đối với cậu vẫn còn....."

Tưởng Tĩnh Thành ngẩng đầu, khuôn mặt cực anh tuấn kèm theo không kiên nhẫn.

"Ông đây là người dễ có được như vậy à?"

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lúc Mạnh Tây Nam xuống lầu, Mạnh Trọng Khâm đã ngồi ở bàn ăn, Tống Uyển đứng ở bên cạnh.

"Bố, mẹ," Mạnh Tây Nam đi xuống, gọi một tiếng.

Mạnh Trọng Khâm gọi con trai đến ăn sáng, hỏi anh: "Đêm qua mấy giờ về?"

Thực ra ông biết đêm qua mấy giờ Mạnh Tây Nam trở về, có hơi muộn, ông nhân lúc này nhắc nhở con trai, đừng vì bây giờ ở trong nhà mà buông lỏng yêu cầu đối với chính mình.

Cả đời ông làm lính, kiềm chế bản thân rất nghiêm, làm đều tốt hơn người khác.

Mạnh Tây Nam vâng một tiếng, "Lần sau sẽ sớm hơn chút ạ."

Một nhà ba người ở bàn ăn, Tống Uyển nói với Mạnh Trọng Khâm mấy ngày trước gặp được một người bạn cũ, nói người ta gần đây sắp mở buổi hòa nhạc, bà hỏi Mạnh Trọng Khâm có thời gian đi không.

Mạnh Trọng Khâm nào có thời gian, nhưng ông cũng biết vợ đây là nói cho con trai nghe.

Bình thường Mạnh Tây Nam sẽ tiếp lời, nhưng hôm nay lại cúi đầu, như có tâm sự.

https://thuviensach.vn

"Con trai," Tống Uyển gọi anh, muốn hỏi anh có muốn đi xem không.

Thực ra là trong nhà người bạn cũ kia của bà, cô một cô con gái như hoa như ngọc, năm nay 24 tuổi, vừa tốt nghiệp học viện âm nhạc Trung ương. Mắt thấy Mạnh Tây Nam cũng đã là đàn ông 30 tuổi, ngay cả bạn gái cũng không có, tuy Tống Uyển tự nhận là bố mẹ tiến bộ nhưng cũng có hơi sốt ruột.

Mạnh Tây Nam ngẩng đầu, lời của Tống Uyển còn chưa nói ra, anh đã mở miệng: "Ngôn Ngôn trở về rồi."

Loảng xoảng, muỗng sứ trắng đang cầm trong tay Tống Uyển rơi lên bàn ăn, cán muỗng vỡ làm hai.

Thấy vẻ mặt này của mẹ, đáy lòng Mạnh Tây Nam xác định, họ cũng không biết Ngôn Dụ đã về nước.

Ngược lại Mạnh Trọng Khâm cau mày, hỏi: "Con nhìn thấy Ngôn Ngôn rồi?"

Mạnh Tây Nam gật đầu, anh không dám nói mình gặp Ngôn Dụ ở bệnh viện.

Vẻ mặt Tống Uyển mê man nhìn con trai, ngược lại là Mạnh Trọng Khâm bình tĩnh hơn, "Ngôn Ngôn, nó không muốn về nhà ở sao?"

Nào chỉ là không muốn về nhà ở, ngay cả về nước cũng không nói cho bố mẹ biết. Mạnh Tây Nam che giấu thay Ngôn Dụ: "Lần này nó về nước, đoán chừng là vì chuyện công ty, quá vội vàng cho nên không kịp báo cho chúng ta thôi ạ."

Ngôn Dụ ở Mỹ sáu năm, Mạnh Trọng Khâm và Mạnh Tây Nam vì vấn đề thân phận, đều không thể tùy tiện ra nước ngoài. Chỉ có Tống Uyển sang

https://thuviensach.vn

thăm cô hai lần, một lần là tham gia lễ tốt nghiệp của cô, một lần là vì Tống Uyển đi Mỹ giao lưu.

"Đứa trẻ này cũng thật là," Tống Uyển miễn cưỡng nở nụ cười, thuận theo lời của Mạnh Tây Nam nói: "Công việc của nó quả thực bận rộn, lát nữa mẹ bảo tài xế đi đón nó. Nếu không thế này đi, hôm nay hai bố con về sớm chút, một nhà bốn người chúng ta đã rất lâu không cùng ăn cơm rồi."

Mạnh Tây Nam vâng dạ rồi cúi đầu ăn cháo.

Anh ăn cơm nhanh, sau khi ăn cháo xong, bỏ chén xuống nói với bố mẹ một tiếng rồi ra khỏi cửa. Sau khi anh đi, lúc này Mạnh Trọng Khâm mới thả đũa xuống, xoay đầu nhìn Tống Uyển đang ngồi bên cạnh.

Tóc bà dài đến eo, làn da trắng ngần dù đã có nếp nhăn nhưng không chút ảnh hưởng đến vẻ đẹp của bà. Trụ cột trong đoàn văn công năm ấy, cho dù nhiều năm trôi qua, vẫn dịu dàng xinh đẹp như xưa.

"Gọi điện thoại cho Ngôn Ngôn," Mạnh Trọng Khâm thấp giọng nói, nhưng mà ông nhìn thấy vẻ mặt này của vợ lại thở dài, khẽ nói: "Nếu không lát nữa anh gọi điện thoại cho nó vậy."

Nhưng Tống Uyển lắc đầu, kiên định nói: "Em đi tìm con bé."

Mạnh Trọng Khâm sợ bà tức giận Ngôn Dụ, khẽ nói: "Em thông cảm cho nó một chút."

Tống Uyển không lên tiếng, ông lại nói một câu: "Có thể trở về thì tốt."

Sau khi Mạnh Trọng Khâm đi làm, Tống Uyển lên lầu thay quần áo. Bà gọi điện thoại hỏi Mạnh Tây Nam. Có biết bây giờ Ngôn Dụ đang ở khách sạn nào không. Mạnh Tây Nam không dám nói anh không biết, chỉ nói mình có việc, lát nữa sẽ gửi địa chỉ khách sạn sang cho bà.

https://thuviensach.vn

Tống Uyển lại ở nhà đợi một lát, người luôn an nhàn, lại có mấy phần thấp thỏm.

Sau nửa tiếng, Mạnh Tây Nam gửi địa chỉ khách sạn của Ngôn Dụ cho Tống Uyển, có cả số phòng.

Lúc này Tống Uyển mới gọi tài xế đưa bà ra ngoài, chiếc xe lái đi không bao lâu, thì bà nhìn thấy người đàn ông mặc quân trang bên đường. Ở trong đại viện này, người mặc quân trang kì thực quá bình thường, nhưng vóc dáng cao lớn thẳng tắp thế này quả thực quá chói mắt.

Lúc chiếc xe đi ngang qua anh, lúc này Tống Uyển mới phát hiện, người này lại là Tưởng Tĩnh Thành.

"Dừng xe," Tống Uyển kêu lên, tài xế lập tức đạp thắng, chầm chậm ngừng lại.

Tưởng Tĩnh Thành đi ở phía sau, nhận ra biển số xe, rảo bước đi lên, gõ cửa sổ xe. Tống Uyển hạ kính xuống, lúc bà nhìn thấy Tưởng Tĩnh Thành thì vẻ mặt rất phức tạp, nhưng lại mang theo vẻ dịu dàng hỏi: "Tiểu Thành, cháu về lúc nào?"

"Dì Tống Uyển, cháu về hôm qua," Tưởng Tĩnh Thành hai tay đút trong túi quần, hơi khom lưng, vẻ mặt tươi cười nói.

Tống Uyển nhìn anh, một bộ quân trang màu xanh mặc trên người anh thật sự là phẳng phiu khác thường. Cho dù lúc này khom lưng nhìn vào trong xe, sống lưng kia cũng vẫn thẳng tắp. Đây là đứa trẻ từ nhỏ bà nhìn lớn lên, thuở thiếu thời kiêu ngạo tùy ý, khiến cho mấy đại viện lân cận ai chưa từng nghe qua danh hiệu của tiểu tổ tông Tưởng gia này chứ.

Nhưng mà sau này lớn lên, cũng như trưởng bối luôn mong đợi, trở thành một người đàn ông chính trực, có trách nhiệm.

https://thuviensach.vn

Mắt Tống Uyển lướt qua vai anh, hai gạch một sao, với số tuổi của anh, chắc chắn có thể nói là tiền đồ vô hạn. Thật không hổ là con rể chuẩn năm đó bà nhìn trúng, nhưng đáng tiếc.....

Bà có chút tiếc nuối nhìn Tưởng Tĩnh Thành, dịu giọng nói: "Đã trở về rồi, thì có thời gian rãnh đến nhà dì ngồi một chút, đúng lúc Tây Nam cũng ở nhà....."

Nói xong, Tống Uyển ngừng lại, bà nhớ ra mình phải đi đón Ngôn Dụ.

"Dì Tống Uyển, nếu dì có việc thì đi trước đi ạ, đợi trở về, cháu nhất định đến cửa làm phiền dì," Tưởng Tĩnh Thành nhìn Tống Uyển dừng câu chuyện cũng không để ý cười nhạt.

Tống Uyển gật đầu, tạm biệt anh. Tưởng Tĩnh Thành lùi về sau một bước, nhìn chăm chú chiếc xe dần đi xa, ánh mắt thâm thúy âm u.

*

Đêm qua Quý Khải Mộ sống chết muốn ở lỳ trong phòng Ngôn Dụ, nói gì mà sợ cô buổi tối có việc không tìm được người. Ngôn Dụ trừng cậu ta cũng mặc kệ, dứt khoát khóa trái cửa phòng mình, để mặc cậu ta ầm ĩ.

Cô có thói quen chạy bộ buổi sáng, chỉ là hôm nay phải điều chỉnh lệch múi giờ, nên ngủ thẳng đến gần mười giờ mới dậy.

Mở cửa phòng đi ra, Quý Khải Mộ đang nằm trên sofa xem đấu bóng, đứng dậy, hỏi: "Ngôn Ngôn, cuối cùng cậu cũng rời giường rồi, cậu có đói không? Tớ bảo người đem bữa sáng đến nhé."

Ngôn Dụ mặc đồ ngủ, tóc dài rối tung xõa trên vai. Cô đi qua, rót cho mình một ly nước, giọng nói hơi khàn, nói: "Không cần, tôi không đói. Lát nữa ăn trưa luôn là được."

https://thuviensach.vn

Nhưng mà sau đó cô cau mày, nhìn Quý Khải Mộ hỏi: "Hôm nay là thứ năm, vì sao cậu không đi làm?"

Thứ hai tuần sau Ngôn Dụ mới đến công ty báo cáo, nên cô về nước trước mấy ngày.

Quý Khải Mộ mặc đồ hưu nhàn, vẻ mặt thoải mái nói: "Cậu đến rồi, tớ đương nhiên phải ở cùng cậu."

"Quý tiên sinh sẽ không thích cậu thế này," vẻ mặt Ngôn Dụ không vui, nhắc nhở cậu ta.

Vị Quý tiên sinh này, là nói Quý Khải Phục, tổng tài của tập đoàn Liên hợp, anh trai ruột của Quý Khải Mộ.

Quý Khải Mộ tản mạn đã quen, lúc Ngôn Dụ chưa đến, cậu ta cũng là thế này, muốn đi làm thì đi, không đi thì ra ngoài chơi, đánh golf, giết thời gian ở bar, ngược lại hoạt động giải trí lại phong phú. Dù sao cậu ta cũng không trông chờ tiền lương có thể nuôi sống mình, công ty cũng không hy vọng cậu ta chủ trì đại cục.

"Ngôn Ngôn, cậu đừng giáo huấn tớ nữa," Quý Khải Mộ đưa tay quàng vai cô.

Ngôn Dụ trừng cậu ta, cậu ta lại sợ hãi rụt tay về. May mà chuông cửa vang lên, lúc này Ngôn Dụ mới không giáo huấn cậu ta nữa. Cô đặt ly nước xuống, đi đến mở cửa.

Mở cửa ra, lúc nhìn thấy người đứng ở cửa thì hai người đều sững sờ.

Tống Uyển nhìn cô gái trước mặt, tóc dài ngang vai, mặc dù chưa trang điểm nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người. Khuôn mặt này quá đẹp, có mấy phần giống bà, chỉ cần họ đi cùng một chỗ, thậm chí không cần giới thiệu người khác cũng biết họ là mẹ con.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà người ngoài không biết, lần đầu tiên Tống Uyển gặp được Ngôn Dụ thì cô đã mười bốn tuổi.

.....

Núi cao chót vót, lái xe ba tiếng đồng hồ, cho dù là người không say xe, cũng bị đường núi lắc lư khiến cho đầu óc choáng váng khó chịu. Tống Uyển cũng còn tính là trẻ, dựa ở trong lòng chồng Mạnh Trọng Khâm.

Người lái xe có lẽ nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của bà nên nói: "Thủ trưởng Mạnh, có thể đến trường học trên trấn ngay rồi."

Nhìn hai bên đường, núi non xanh biếc, lác đác có thôn trang dừng ở lưng chừng núi.

Cuối cùng lúc dừng lại ở cửa trường trung học trên trấn, Mạnh Trọng Khâm mở cửa xuống xe, lúc ông đưa tay đỡ Tống Uyển, cơ thể bà khó chịu nấp ra sau.

Tống Uyển là người Giang Nam, sinh ra trắng nõn mềm mại, toàn thân đều lộ ra một cỗ lịch sự tao nhã của người trí thức. Chỉ là lúc này bà hơi cúi đầu, khuôn mặt đầy vẻ không tình nguyện.

Mạnh Trọng Khâm thấy vậy, khẽ thở dài, nhẹ giọng nói: "Không phải chúng ta đã nói rồi sao, trước đến xem thử."

"Trọng Khâm, anh đã đồng ý với em," Tống Uyển đã mang theo nức nở.

Mạnh Trọng Khâm nhíu chặt mày, nhưng vẫn nhẹ lời an ủi vợ.

Lý do họ đến vùng núi Vân Nam này cũng thực sự ly kỳ. Nửa tháng trước, con gái Mạnh Thanh Bắc của họ bị bệnh phải làm phẫu thuật, nhưng

https://thuviensach.vn

trong quá trình kiểm tra được bác sĩ thông báo cho họ biết, Mạnh Thanh Bắc không có quan hệ huyết thống với họ.

Cô không phải con gái của họ.

Mạnh Trọng Khâm và Tống Uyển đều không tin, hai người lại đến chỗ khác làm kiểm tra, ba lần liên tiếp, lúc này mới chết tâm.

Mạnh Thanh Bắc không phải con gái ruột của họ, vậy thì con gái họ đi đâu rồi?

Chuyện này quả thực không khó tra, bởi vì năm ấy lúc Tống Uyển mang thai, còn tham gia biểu diễn của đoàn văn công, kết quả lại gặp phải động đất ở bên này, lúc ấy loạn lạc, bà bị động thai, đêm đó sinh trong lều. Tống Uyển nhớ bên kia không chỉ mình bà là thai phụ, lẽ nào đứa trẻ đã bị ôm nhầm lúc ấy?

Mạnh Trọng Khâm bảo người điều tra giúp, mấy ngày trước, họ nhìn được tấm ảnh một bé gái sinh ra năm đó.

Cho dù đứa trẻ này ăn mặc mộc mạc, nhưng khuôn mặt đó, liếc mắt thì họ nhận ra được, quả thực quá giống Tống Uyển.

Sau khi biết được Mạnh Thanh Bắc không phải con gái họ, Tống Uyển đã từng kiên quyết nói, bà sẽ không đưa Thanh Bắc đi.

Dù sao đây cũng là đứa trẻ mà họ đã nuôi mười mấy năm, Mạnh Trọng Khâm đương nhiên cũng không nỡ. Nhưng mà sau khi nhìn thấy bức ảnh của đứa trẻ này ông càng không nỡ.

Ông nhìn ra được Tống Uyển cũng giãy dụa, bà ôm tấm ảnh đứa trẻ trốn ở trong phòng, len lén khóc.

https://thuviensach.vn

Một bên là đứa trẻ đã dụng tâm dưỡng dục mười bốn năm, một bên là cốt nhục sinh ra của họ. Cuối cùng Mạnh Trọng Khâm vẫn thuyết phục Tống Uyển, trước đến nhìn đứa trẻ ấy xem, chí ít nhìn xem cuộc sống hiện tại của nó thế nào.

Nơi này vẫn là huyện nghèo khó nổi tiếng cả nước, trước khi đến, họ đã chuẩn bị xong tâm lý, nhưng lúc nhìn thấy trường cấp hai lụn bại của thị trấn thì đáy lòng hai người đều chấn động.

Họ đến phòng hiệu trưởng, đề nghị muốn gặp đứa trẻ.

Hiệu trưởng cũng không biết mục đích đến của họ, cười nhận lời, đúng lúc có một cô giáo đến giao đồ. Hiệu trưởng chỉ cô giáo cười nói: "Cô giáo Lưu đây chính là chủ nhiệm lớp của đứa trẻ mà các người muốn tìm."

Cô Lưu là một phụ nữ trung niên tóc ngắn, nhìn thấy trong văn phòng có hai người đang ngồi, ăn mặc vừa nhìn chính là người giàu từ thành phố lớn đến.

Trong lòng còn đang nghi ngờ, hiệu trưởng đã nói: "Họ là đến tìm Thành Quả, cô trở về gọi Thành Quả đến đây."

Mạnh Trọng Khâm và Tống Uyển đều biết, Thành Quả là tên của đứa trẻ.

Cô Lưu quan sát cách ăn mặc của hai người họ, câu đầu tiên mở miệng chính là: "Các người là muốn ủng hộ học sinh nghèo sao?"

Tống Uyển hơi sửng sốt, vành mắt chợt đỏ, bất lực nhìn về phía cô Lưu.

Trong lòng Mạnh Trọng Khâm đau xót, khóe môi hơi run rẩy, cố nén hỏi: "Bạn học Thành Quả này, trong nhà rất khó khăn sao?"

https://thuviensach.vn

"Đứa trẻ này số khổ."

Lúc này tiếng chuông tan học đúng lúc vang lên, cô Lưu dẫn họ đi ra. Bởi vì đã đến trưa, học sinh đều đi nhà ăn ăn cơm, Mạnh Trọng Khâm nhìn cô Lưu dẫn họ đi về phía sau trường học, thì không nhịn được hỏi: "Cô Lưu, nhà ăn không phải ở bên kia sao?"

Đối diện sân thể dục bụi bặm, là một dãy nhà ngói. Ống khói cao cao dựng thẳng, lúc này đang tỏa ra bếp lượn lờ.

Cô Lưu thở dài, giải thích: "Thành Quả bình thường đều ăn cơm ở rừng cây nhỏ, đứa trẻ này chịu khó, ăn cơm cũng không quên đọc sách."

Họ đi theo cô Lưu đến rừng cây nhỏ phía sau trường học.

Sau đó Mạnh Trọng Khâm và Tống Uyển nhìn thấy một cô bé ngồi xếp bằng trên đất, trong tay cô đang cầm một cái bánh bao trắng, cúi đầu nhìn sách vở để trên chân, máy nghe băng cassettle bên cạnh đang phát băng từ tiếng Anh.

Họ đứng ở nơi không xa, yên lặng nhìn giống như sợ quấy nhiễu cô.

Đến khi cô bé chậm rãi ngẩng đầu, cái chớp mắt này, Mạnh Trọng Khâm và Tống Uyển đều sửng sốt. Đứa trẻ này thật sự xinh đẹp.

Sạch sẽ, thuần khiết, giống tiểu tiên nữ rơi vào trong rừng sâu.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Ngôn Dụ nhìn người đang đứng ở cửa, khẽ gọi: "Mẹ."

Tống Uyển thấy cô gọi mình xong cũng không nói chuyện, vẫn rất dịu dàng nói: "Thế nào, không mời mẹ vào ngồi chút sao?"

Bà vừa dứt lời, Quý Khải Mộ sớm ở bên cạnh trộm nhìn đã lâu, nhân cơ hội nhảy ra. Cậu ta nhìn kỹ Tống Uyển, giật mình nói: "Ngôn Ngôn, đây là chị cậu à? Sao cậu chưa từng nói với tớ là cậu còn có một người chị chứ."

Ngôn Dụ xoay đầu trừng cậu ta, Tống Uyển lộ ra vẻ mặt kỳ lạ nhưng lại bị lời nói của cậu ta chọc cười.

Tống Uyển ôn hòa giải thích: "Tôi là mẹ Ngôn Dụ."

Con ngươi của Quý Khải Mộ cũng sắp lồi ra, rất ngạc nhiên nói: "Người thế nào là mẹ Ngôn Ngôn được ạ, trẻ quá đi mất."

Bộ dáng cậu ta đẹp mắt, miệng lại ngọt, vừa nói mấy câu đã khiến cho Tống Uyển có ấn tượng tốt với cậu ta. Đến khi Tống Uyển lấy lại tinh thần, cảm thấy không thích hợp mới nhẹ giọng hỏi Ngôn Dụ: "Ngôn Ngôn, vị này là?"

Tống Uyển quan sát Quý Khải Mộ, nói thực, cho dù cậu ta chỉ mặc quần dài T-shirt đơn giản nhất, nhưng vừa nhìn chính là kiểu người xuất

https://thuviensach.vn

thân cực tốt, tự tin lại lộ ra vẻ chói sáng.

"Bác gái, cháu là Quý Khải Mộ, là.....của Ngôn Ngôn" Quý Khải Mộ tự mình giới thiệu.

Ngôn Dụ cắt ngang lời cậu ta, nhàn nhạt nói: "Là bạn con quen ở Mỹ, cũng là đồng nghiệp của con."

Tống Uyển gật đầu, sự yên tĩnh có mấy phần lúng túng bất chợt xuất hiện.

Đến khi Ngôn Dụ nói: "Mẹ vào ngồi đi ạ."

Tống Uyển đi vào, quan sát căn phòng một lượt, đây là căn phòng tốt nhất trong khách sạn, lấy đủ ánh sáng, lúc này ánh sáng mặt trời xuyên qua tấm kính, chiếu sáng cả căn phòng.

"Nơi này thật tốt," Tống Uyển gật đầu, nói xong, bà lại nhẹ giọng nói: "Cho dù công việc bận rộn, cũng nên nói với bố mẹ một tiếng. Nào có trở về còn ở bên ngoài chứ."

Giọng nói của Tống Uyển dễ nghe, nói chuyện dịu dịu dàng dàng, nghe vào cũng không giống như chất vấn.

Ngôn Dụ cụp mắt, Quý Khải Mộ ở bên cạnh nhìn cô mong đợi, cũng không dám mở miệng, sợ nói sai lời, chọc đến cô. Cho đến khi cô mở miệng: "Tạm thời con không muốn về đại viện ở."

Tống Uyển sững sờ, có lẽ bà chưa thích ứng được cách nói chuyện này của Ngôn Dụ. Cô trước đây luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện, từ trước đến nay sẽ không nói không, dù cho không thích cũng sẽ nén ở đáy lòng.

Về sau lá gan cũng tính là lớn hơn một chút, sẽ len lén nói cho tiểu Thành biết, sau đó tiểu tổ tông Tưởng gia kia thế nào cũng sẽ thỏa mãn cô.

https://thuviensach.vn

Thời gian dài, ngay cả là bố mẹ đều nhìn ra được manh mối trong đó.

"Mẹ, con ở nơi này rất tốt, người không cần lo lắng," Ngôn Dụ nói chuyện rất khách sáo.

Đáy lòng Tống Uyển thở dài, nhưng trên mặt không hiện ra, bà nói: "Cho dù con không về nhà ở, thì cũng về ăn cơm được chứ, anh trai cũng ở nhà mà. Gần đây nó học ở Bắc Kinh, cho nên ở nhà. Người một nhà chúng ta đã rất lâu không ăn cơm cùng nhau rồi."

Giống như là để cho cô đồng ý, Tống Uyển nhìn cô, khẽ hỏi: "Còn bố, lẽ nào con cũng không nhớ ông ấy sao?"

Nhắc đến Mạnh Trọng Khâm, vẻ mặt Ngôn Dụ dịu lại.

Lúc này mới gật đầu, cô nói: "Nhất định phải về đêm nay sao ạ?"

"Bố nhớ con," Tống Uyển nói.

Vốn Tống Uyển muốn bảo Ngôn Dụ ngồi xe bà về, nhưng Ngôn Dụ lại nói cô còn có việc chưa xong, buổi chiều tự mình có thể về. Tống Uyển cũng không đành ép cô, dặn cô sau khi kết thúc công việc thì về sớm chút. Lúc này mới rời đi.

Sau khi Tống Uyển đi, Quý Khải Mộ nhìn vẻ mặt uể oải của cô, cũng không dám nói nhiều.

Đến khi Ngôn Dụ đi qua, cầm hộp thuốc trên bàn trà lên, rút ra một điếu. Quý Khải Mộ mở to mắt, anh từng thấy Ngôn Dụ hút thuốc một lần, lần đó cô hút cả một đêm, sau khi trời sáng thì làm một quyết định kinh người.

May mà lần này Ngôn Dụ chỉ châm lên rồi kẹp giữa hai ngón tay.

https://thuviensach.vn

Quý Khải Mộ quả thực không nhịn nổi, ngồi bên cạnh cô: "Ngôn Ngôn, nếu cậu có tâm sự gì thì cứ nói với tớ."

Ngôn Dụ xoay đầu nhìn dáng vẻ ngây thơ không hiểu thế sự của cậu ta thì phì cười, cô nói: "Tôi nói với cậu rồi, cậu có thể hiểu không?"

Quý Khải Mộ chỉ còn thiếu vỗ ngực bảo đảm nữa thôi, cậu ta gật đầu: "Tớ chắc chắn có thể."

Lần này Ngôn Dụ cầm thuốc lên, ngậm trong miệng, hút một hơi, híp mắt lại, Quý Khải Mộ hơi thất thần nhìn cô.

Sau đó cô khẽ nói: "Vậy cậu có tin, đôi giày thể thao đầu tiên của cuộc đời tôi là mua vào năm tôi mười bốn tuổi."

*Ngôn Dụ nhớ mãi cảnh tượng lần đầu tiên gặp được Tống Uyển, lúc đó cô vẫn còn tên Thành Quả, là một đứa trẻ ở trong núi. Cô chưa hề nghĩ cuộc đời mình, từ khi ấy sẽ bắt đầu xảy ra thay đổi lớn đến vậy.

Lúc đó cô ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy cô Lưu đứng ở nơi không xa, bên cạnh cô ấy còn có hai người mà cô chưa từng gặp. Cách ăn mặc của họ vừa nhìn là từ thành phố lớn đến.

Cô Lưu gọi một tiếng: "Thành Quả, em đến đây."

Cô ngoan ngoãn đứng dậy.

Mạnh Trọng Khâm nhìn cô bé đứng dậy, chậm rãi thu dọn đồ của mình, ánh mặt trời xuyên qua ngọn cây rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, có kiểu trắng ngần trong suốt. Cô mặc quần áo sạch sẽ nhưng có hơi cũ quá mức. Lúc đôi mắt ông rơi trên đôi giày vải trên chân cô kia, thì trong lòng Mạnh Trọng Khâm đau xót không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ yên lặng đi đến trước mặt họ, cô Lưu nhẹ nhàng nói: "Thành Quả, hai vị này là nhà hảo tâm đến từ Bắc Kinh, họ muốn gặp em."

Cô bé nhu thuận ngẩng đầu, vẻ mặt cũng không e dè giống như những đứa trẻ trong núi chưa từng thấy bộ mặt thành phố,

Cô biết luôn có người trong thành phố sẽ đến ủng hộ cho trẻ em vùng núi đi học.

Thành tích học tập của cô luôn đứng đầu toàn trường, theo lý thì sớm nên đến phiên cô. Nhưng mà anh trai Thành Thực lại không cho, bởi vì anh không muốn để cô chịu một chút oan ức nào, cho dù có nghèo, anh cũng muốn dốc hết sức bảo vệ lòng tự tôn của em gái.

Những đứa trẻ được ủng hộ kia, mỗi năm đều phải phát biểu trong đại hội của trường, phải phân tích một lượt gia cảnh khốn khó của mình cho mọi người nghe.

Anh trai từ nhỏ đã trôi qua như thế, cho nên anh không muốn để mình cũng vậy.

Nếu thật sự có người hảo tâm muốn ủng hộ cô, những chuyện này cô muốn làm, bởi vì cô thật sự rất cảm ơn.

Như thế anh trai sẽ không cần liều mạng, mẹ cũng không cần vất vả thế nữa.

Mạnh Trọng Khâm nghe lời của cô Lưu, trong lòng sớm đã không thể nói ra được là tư vị gì. Con của ông, đứa con gái ruột thịt của ông, mười bốn năm nay, sống một cuộc sống như thế này đây sao?

Ông phải đưa nó đi.

https://thuviensach.vn

"Cô Lưu, có thể để chúng tôi và bạn học Thành Quả ở riêng một chút không?" Mạnh Trọng Khâm nhẹ nhàng hỏi.

Cô Lưu đương nhiên sẵn lòng, học sinh như Thành Quả, các giáo viên đều thích, thông minh, hiểu chuyện, thành tích học tập lại tốt. Nếu không phải anh trai cô bé luôn kiên trì, thì trường học sớm đã sắp xếp cho cô bé nhận tài trợ rồi.

Lúc cô Lưu xoay người định đi, thì nhìn thấy Tống Uyển vẫn luôn cúi mặt không nói chuyện.

Cô Lưu sững sờ, lúc nhìn lại cô bé ở đối diện, lúc này mới hiểu lúc cô ấy vừa mới nhìn thấy Tống Uyển, vì sao sẽ cảm thấy quen mắt. Bởi vì cô bé đối diện và vị phu nhân đến từ thành phố này, bộ dạng quả thực là quá giống, chính là, giống như mẹ con.....

Nhưng mà sau đó suy nghĩ này bị cô Lưu phủ nhận, thật sự hoang đường.

Sau khi cô Lưu rời đi, Mạnh Trọng Khâm nhìn chằm chằm mái tóc đen mềm mại của cô, khẽ hỏi: "Có thể đi cùng chúng ta một chút không?"

Đương nhiên là có thể.

Trong lúc đó Mạnh Trọng Khâm hỏi cô: "Trong nhà có những ai?"

Cô bé thấp giọng nói: "Mẹ và anh trai ạ."

Trái tim Mạnh Trọng Khâm đau nhói, thực ra tình huống của cô, họ sớm đã biết lúc ở Bắc Kinh. Lúc cô năm tuổi thì bố xảy ra tai nạn xe qua đời, trong nhà chỉ còn lại mẹ và anh trai. Ở trong núi này, mất đi người trụ cột là bố, nghĩ thôi cũng biết cuộc sống sẽ có bao nhiêu khó khăn vất vả.

https://thuviensach.vn

Họ chầm chậm đi quanh rừng cây nhỏ, Mạnh Trọng Khâm khẽ hỏi, cô bé chầm chậm trả lời.

Vốn tưởng đây là cơ hội tốt để giảm nhẹ gánh vác của mẹ và anh trai, nhưng Ngôn Dụ thế nào cũng không ngờ được đây lại là bước ngoặt cuộc đời cô.

Nửa tháng sau, Mạnh Trọng Khâm lại đến, đồng thời đến Thành gia nói rõ mục đích đến, mẹ Thành lấy chổi đuổi họ ra ngoài. Mạnh Trọng Khâm và Tống Uyển ở lại trong thôn, nơi nhỏ như thế, tin tức truyền đi quá nhanh.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều biết, cô bé con quá mức xinh đẹp kia của Thành gia, là bị Thành gia ôm nhầm.

Lúc này, bố mẹ ruột cô bé tìm đến cửa, đòi lại con.

Người trong thôn đều nói, khó trách cô bé kia xinh đẹp đến thế, từ nhỏ đã không giống bộ dạng của người nhà họ Thành, hóa ra là ôm nhầm. Dù cho mẹ Thành kiên trì, thì tin đồn vẫn truyền đến tai cô.

Đến khi Thành Thực được trưởng thôn gọi về, anh là người có học thức, lại là con trai duy nhất của Thành gia. Mạnh Trọng Khâm nói cho anh biết, họ có thể đi làm giám định ADN. Nhưng lúc Thành Thực nhìn thấy Tống Uyển đứng bên cạnh ông, thì đã tin.

Vốn tất cả mọi người đều giấu Ngôn Dụ, nhưng cuối cũng vẫn bị cô biết được. Cô khóc lóc ôm Thành Thực, nói cho anh biết, cô không đi, không muốn đi Bắc Kinh gì đó, cũng không muốn đi theo bố mẹ ruột gì đó.

Nhưng ai cũng biết, cô không thể ở lại được nữa.

Cho dù là mẹ Thành và Thành Thực, sau đau buồn và khổ sở, đều biết, họ nên buông tay để cô đi.

https://thuviensach.vn

Ngày Ngôn Dụ đi ấy, gần như víu hư cửa trong nhà, cuối cùng vẫn là Thành Thực ôm cô, sờ đỉnh đầu cô, bảo đảm với cô: "Đừng sợ, rất nhanh thôi anh trai sẽ thi đến đại học Bắc Kinh, chúng ta sẽ đoàn tụ."

Cô ôm theo đức tin như thế đi theo bố mẹ ruột, lên xe rời đi.

Ở sân bay, Mạnh Trọng Khâm mua cho cô đôi giày thể thao đầu tiên trong đời.

Đến Bắc Kinh, Ngôn Dụ ngồi lên xe, về đại viện. Lúc đến cổng nhà, đúng lúc gặp được một đám thiếu niên mồ hôi ròng ròng trở về.

"Chú Mạnh, chú về rồi ạ," thiếu niên dẫn đầu mặc đồ bóng rổ màu tím vàng, trên chân là giày chơi bóng màu trắng, mái tóc ướt đẫm, trên mặt cũng đều là mồ hôi, nhìn giống như vừa vớt từ trong nước ra.

Mạnh Trọng Khâm gật đầu, lúc đang muốn nói chuyện thì Ngôn Dụ đi theo Tống Uyển xuống xe.

Mắt của tất cả thiếu niên đều nhìn chằm chằm cô bé vừa xuống xe này, thật sự quá đẹp. Cô mặc quần áo thể thao đơn giản, mái tóc dài đen nhánh buộc thành đuôi ngựa, cúi đầu xuống xe.

Ánh nắng chiếu lên người cô, cô hơi nghiêng mặt, lông mi dài cong vút trên mí mắt, tôn lên sự yếu đuối lại bướng bỉnh của cô.

Chuyện Mạnh gia ôm nhầm con, không phải bí mật trong đại viện.

Huống hồ, Mạnh Tây Nam còn vì chuyện này mà đã nổi giận nhiều lần.

Nhìn thấy cô bé này, ai cũng hiểu, con gái ruột Mạnh gia trở về rồi.

Mạnh Trọng Khâm thấy một đám thiếu niên đều ở đây, biết họ là ma vương trong đại viên, sợ họ bắt nạt Ngôn Dụ, mở miệng nói: "Về sau em

https://thuviensach.vn

gái phải sống ở đây, không được bắt nạt em gái nhé."

Một tiếng giễu cợt lạnh lùng truyền đến, Ngôn Dụ cẩn thận ngẩng đầu, nhìn thấy một chàng trai đứng ở cuối hàng, đang hung dữ nhìn chằm chằm mình.

Cô giật mình vội cúi đầu, trước khi đến mẹ đã căn dặn cô, đừng cãi nhau với người ta, cũng đừng đánh nhau.

Người kia cao như vậy, cô sợ.

Mạnh Trọng Khâm nghe được tiếng cười lạnh kia là của con trai nhà mình, chợt cau mày, muốn dạy dỗ.

Mà Tưởng Tĩnh Thành đứng ở hàng trước, đã thu động tác nhỏ của cô bé ở đáy mắt. Đặc biệt là lúc cô nhìn thấy Mạnh Tây Nam, vẻ mặt sợ hãi kia, mềm mại như con mèo nhỏ, đôi mắt đảo qua đảo lại, nhưng không dám nói chuyện.

Vì thế anh cầm bình nước suối trong tay, đi lên, khom lưng nhìn cô.

"Em tên gì?" Anh đứng quá gần, Ngôn Dụ có thể ngửi được mùi mồ hôi trên người anh, không khó ngửi, là một loại hơi thở thiếu niên nồng đậm.

Cô không nói chuyện.

Tưởng Tĩnh Thành cũng không tức giận, lại hỏi: "Năm nay em bao nhiêu tuổi, trước đây ở đâu?"

Hỏi thêm một lần, cô vẫn không trả lời. Tưởng Tĩnh Thành chậm rãi đứng thẳng người, chầm chậm nói: "Hóa ra là một người câm."

Mạnh Trọng Khâm nghe vậy, đang muốn giải thích nói cô không phải, thì cô bé đã ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt xinh đẹp, ồm ồm nói: "Em không

https://thuviensach.vn

phải."

Tưởng Tĩnh Thành uể oải mỉm cười, hừ nói: "Vậy sao em không trả lời câu hỏi của anh, không lễ phép."

Giọng nói của anh không nặng, nhưng lại khiến Ngôn Dụ không khỏi chột dạ. Vì thế cô bé cúi đầu xuống, Tưởng Tĩnh Thành cho rằng cô sẽ không để ý mình nữa, ai ngờ giọng nói mềm mại lại vang lên, "Xin lỗi."

Cũng thật là.....Anh nở nụ cười, ngoan thật.

Vì thế trong yết hầu của anh phát ra tiếng cười trầm thấp, sau đó nghiêm túc nói: "Nào, gọi một tiếng."

Ngôn Dụ lại ngẩng đầu, cô không hiểu ý anh, cô phải gọi gì chứ?

Khuôn mặt đẹp tràn đầy hơi thở thiếu niên kia của Tưởng Tĩnh Thành mang theo nụ cười nhạt, anh nói: "Gọi anh tiểu Thành."

Ngôn Dụ mím môi, cô có anh, anh trai cô tên Thành Thực.

"Gọi một tiếng, về sau anh tiểu Thành che chở cho em."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Sắp đến bốn giờ, Ngôn Dụ tắt máy tính, thay quần áo chuẩn bị ra cửa. Quý Khải Mộ sớm đang đợi, nhích tí một lủi đến bên cạnh cô, Ngôn Dụ nhìn cậu ta, cầm di động trên bàn lên bỏ vào túi xách.

"Cậu không đưa tớ đi à?" Vẻ mặt Quý Khải Mộ không dám tin.

Ngôn Dụ nhìn cậu ta, vẻ mặt lạnh nhạt: "Tôi về nhà, cậu đi theo làm gì?"

"Tớ vì sao không thể đi theo cậu, hai chúng ta giờ đây phụ thuộc vào nhau mà," Quý Khải Mộ chặn ở trước mặt cô, người đàn ông rõ cao, nhưng bởi vì vóc dáng hơi gầy, nên vẫn giữ nguyên khí phách thuở thiếu niên.

Ngôn Dụ xách túi dây xích màu đen trong tay, rốt cuộc vẫn không nổi cáu, khẽ nói: "Lần này tôi trở về, không nói với họ, chỉ sợ bố tôi sẽ nổi giận. Cho nên lần này không thể dẫn cậu đi."

Quý Khải Mô lập tức phản bác cô, cậu ta nói: "Cậu đây là kiếm cớ, nếu cậu thật sự sợ bố cậu nổi giận, thì càng nên dẫn tớ đi, dù sao tớ là khách, ông ấy sẽ không nỡ nổi giận với cậu trước mặt khách."

Thấy cậu ta còn chặn, vẻ mặt Ngôn Dụ lạnh xuống.

Cô nói thẳng: "Được thôi, tôi chính là không muốn dẫn cậu đi đấy, cậu muốn tôi nói thật, bây giờ hài lòng rồi chứ?"

https://thuviensach.vn

Quý Khải Mộ: "....." Đáng ghét.

Thế là Quý Khải Mộ bị lời nói thực tổn thương, nổi giận đùng đùng nhường đường. Ngôn Dụ đi được mấy bước, quay đầu nhìn cậu ta im lặng đứng ở đó, lại sợ sau khi cô đi, cậu ta lại chạy ra ngoài tìm chết, đành quay trở lại, nói với cậu ta: "Tình huống trong nhà tôi không bình thường, cậu đừng ầm ĩ, tôi trở lại đem đồ ăn ngon cho cậu."

Quý Khải Mộ cũng không dám cãi nhau với cô, bởi vì mỗi lần đều chứng minh, cậu ta chính là lấy trứng chọi đá.

Vì thế an ủi Quý Khải Mộ xong, lúc này Ngôn Dụ mới rời đi.

Cô vẫn bảo lễ tân khách sạn sắp xếp xe cho cô, kết quả cách đại viện còn một con đường, phía trước lại bị chắn lại, tài xế nhìn về trước, bất đắc dĩ nói: "Đoán chừng là xảy ra tai nạn xe, còn kẹt một lúc lâu đây."

Ngôn Dụ thấy vậy, dứt khoát nói: "Vậy tôi xuống ở đây, anh có thể ở bên này quay xe về."

"Này sao được," tài xế xin lỗi nói.

May là nơi này quả thực không xa đại viện, Ngôn Dụ trực tiếp đẩy cửa xuống xe. Cô dọc theo ven đường đi về phía trước, hai bên cây cối rậm rạp, lúc này đang dịp xuân, luôn có xơ sợi bông bay trong không trung.

Đi dọc theo con đường này bảy tám phút, lại quẹo cua thì có thể đến đại viện.

Ai ngờ cô vừa đi ra chưa được bao lâu, nhìn thấy trước mặt có một đôi nam nữ đang cãi nhau dữ dội, cô cau mày, hơi nhường sang bên cạnh, định tránh chút. Nhưng cô đi về phía bên cạnh, thì người đàn ông hung hăng túm tóc cô gái, bộ mặt dữ tợn hét to về phía cô ấy. Người xung quanh đều bị

https://thuviensach.vn

giật mình bởi hành động này của anh ta, mọi người sợ đụng phải kẻ thần kinh, nên cách họ càng xa.

Cô gái túm tay người đàn ông, dường như da đầu cô ấy bị kéo quá đau, phát ra tiếng khóc nức nở.

Ngôn Dụ đi lên, nói với người đàn ông còn đang động thủ: "Anh buông cô ấy ra, nếu không tôi báo cảnh sát."

"Ít con mẹ nó xen vào chuyện của người khác đi, nếu không ông đây cũng đánh cô luôn đấy," người đàn ông hung hăng trừng mắt với cô, nói xong, hắn ta càng đắc ý kéo mái tóc dài của cô gái, kéo cô ấy lảo đảo.

Ngôn Dụ không khách sáo với hắn ta nữa, giữ tay hắn ta, tức giận nói: "Anh buông tay."

Người đàn ông thấy cô một thân một mình, hơn nữa còn mảnh mai, đương nhiên không để cô vào mắt, trên tay muốn hất cô ra. Ngôn Dụ cười lạnh, bàn tay quấn dây xích của túi xách Channel đang đeo trên người, đập thẳng qua.

Ngôn Dụ đã nhìn chuẩn, đập thẳng lên sống mũi hắn ta.

Quả nhiên sau khi túi xách cô đập qua, người đàn ông kêu lên một tiếng, thả tay đang kéo tóc của cô gái ra. Ngôn Dụ lập tức bảo vệ cô gái ở phía sau, mở túi xách ra lấy di động, định báo cảnh sát.

Người đàn ông đối diện che mũi, đang lớn tiếng kêu la hồi lâu, kết quả thấy Ngôn Dụ lấy di động ra, lại xông đến.

Chỉ là lần này, hắn ta chưa xông đến được, bởi vì có người từ phía sau kéo cổ áo khoác hắn ta lại, mạnh mẽ kéo hắn về sau mấy mét.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ nhìn người đàn ông trước mặt, anh mặc một bộ quân trang màu xanh, không đội mũ, tóc ngắn gọn gàng mát mẻ, một khuôn mặt đường nét thâm thúy tràn đầy không kiên nhẫn, nhưng dù là như thế, vẫn anh tuấn khiến người ta không thể dời mắt.

Cô nhìn chằm chằm anh, mặc dù trước đây cô đã từng thấy anh mặc quần áo học viên Lục quân. Nhưng đây lại lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mặc bộ đồ này, trên cổ thắt cà vạt, nghiêm trang lại cấm dục.

Người đàn ông không ngờ sẽ có giải phóng quân đột ngột lao tới, ầm ĩ nói: "Giải phóng quân đánh người này."

Nhưng mà người xung quanh cũng không để ý bộ dạng này của hắn ta, chỉ người đàn ông nói: "Đồng chí giải phóng quân, là hắn động thủ đánh cô gái kia trước, ôi trời ơi, một người đàn ông không biết xấu hổ, còn ở trên đường đánh phụ nữ."

"Đúng đúng đúng, đồng chí giải phóng quân, anh phải giáo dục thật tốt, người này quá vô lý."

Hiển nhiên hành vi của người đàn ông đều khiến người vây xem không nhìn nổi.

Người đàn ông đương nhiên không dám đối kháng chính diện, tiến lên lại muốn kéo cô gái, trong miệng còn ầm ĩ: "Đây là vợ tôi, các người ít xen vào chuyện nhà chúng tôi đi."

Ngôn Dụ đương nhiên không tránh ra, cô lạnh lùng nhìn người đàn ông, "Cho dù cô ấy là vợ anh, anh cũng không có quyền đánh cô ấy."

Người đàn ông giơ nắm đấm, dường như tức giận hơn; "Nếu cô còn dám nói nhảm, tôi đánh cả cô luôn đấy."

https://thuviensach.vn

"Nếu không anh đánh cả tôi luôn này?" Tưởng Tĩnh Thành đứng ở một bên, nhạo báng nói.

Ai ngờ người đàn ông rất đắc ý nói: "Anh là giải phóng quân, anh mặc bộ quân trang này, còn dám đánh tôi à?"

Câu này thành công chọc cười Tưởng Tĩnh Thành, anh đưa tay bắt đầu cởi nút áo khoác quân trang của mình, Ngôn Dụ nhìn ngón tay thon dài của anh, mở từng nút từng nút. Lúc nút áo khoác được mở, áo sơ mi màu xanh quân đội bên trong chiếu rõ cơ ngực cường tráng, rõ ràng là hình thể hơi gầy, nhưng vừa cởi áo khoác ra, thì không thể giấu được đường cong cơ bắp.

Tưởng Tĩnh Thành cởi áo khoác quân trang xuống, ném thẳng tới.

Mặc dù Ngôn Dụ đưa tay đón lấy, nhưng chiếc áo vẫn vững vàng phủ trên đầu cô.

Còn có giọng nói trầm thấp của anh: "Cầm lấy."

Cởi xong áo khoác quân trang, Tưởng Tĩnh Thành lại bắt đầu cởi nút ống tay áo sơ mi, chầm chậm xắn ống tay áo lên khuỷu tay, anh vừa hoạt động vẫn không quên ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia, nhếch khóe môi, cười hỏi: "Bây giờ tôi cởi quân trang rồi đấy, anh nói tôi có thể đánh anh không?"

Anh xắn cả ống tay áo hai bên lên, lộ ra cánh tay cường tráng, mắt Ngôn Dụ đảo qua.

Tưởng Tĩnh Thành vốn cao lớn, anh cao 1m87, huấn luyện hàng năm, thể chất mạnh khỏe, xem người đàn ông trước mặt yếu như gà. Anh nhìn người đàn ông kia, trong mắt lộ ra sự chán ghét: "Cho dù cô ấy có phải vợ anh hay không, chỉ cần cô ấy là phụ nữ, thì anh không được đánh cô ấy."

https://thuviensach.vn

Người đàn ông còn cứng miệng, làm ầm lên: "Cô ấy là vợ, tôi muốn đánh thì đánh, đây là chuyện nhà tôi. Dù cảnh sát đến, tôi cũng không sợ, anh rỗi rãi không có chuyện gì làm xen vào việc của người khác làm gì."

Tưởng Tĩnh Thành hừ cười, tiến lên một bước, dọa người đàn ông vội lùi về sau hai ba bước, người vây xem bên cạnh cười vang.

Người đàn ông kia chửi: "Xem anh dám đánh tôi không?"

Tưởng Tĩnh Thành nhìn anh ta, giễu cợt nói: "Nếu anh thực sự sợ rãnh, thì tôi cùng anh luyện một chút."

Ngôn Dụ sợ anh thật sự đánh người này, mặc dù đáy lòng cô cũng chán ghét loại đàn ông này không thôi, nhưng vì không để anh phạm sai nên Ngôn dụ vẫn cầm di động ra, định báo cảnh sát.

Ai ngờ cô vừa muốn gọi điện thoại, thì thấy bên cạnh đột nhiên vọt ra mấy người, còn có người vác máy quay quay họ.

"Tiểu thư, tiên sinh, chào mọi người, chúng tôi là người của đài truyền hình, vừa rồi cảnh này thực ra là một điều tra đường phố chúng tôi làm, chính là xem hai vợ chồng đánh nhau, sẽ có người chính nghĩa đứng ra giúp đỡ người vợ bị đánh hay không."

Người dẫn chương trình cầm micro, bla bla, nói chuyện một hồi.

Ngôn Dụ: "....." Đây là cái quái gì vậy?

Cô ngẩng đầu nhìn sang Tưởng Tĩnh Thành, kết quả anh cũng là vẻ mặt mê mang, hiển nhiên anh cũng đang ở ngoài trạng thái.

Nhưng may là Ngôn Dụ hiểu hơn anh một chút, bởi vì ở nước ngoài cũng có loại ngụy trang đường phố này, thông thường là để khảo nghiệm

https://thuviensach.vn

người đi đường. Cô không ngờ, mình lại cũng trở thành đối tượng thực nghiệm.

Lúc này Tưởng Tĩnh Thành cũng hiểu, hóa ra đây là một tiết mục truyền hình, anh cau mày, xoay người muốn đi.

Nhưng vừa rồi anh biểu hiện quá chính nghĩa, người của tổ tiết mục thế nào cũng không muốn thả anh đi, mấy người vây quanh anh.

Ngôn Dụ thấp giọng hỏi đám diễn viên kia, sau khi biết được tên tiết mục của họ, thì cô im lặng ghi nhớ. Sau đó cô đứng ở một bên, yên lặng nhìn người dẫn chương trình cứ đưa micro đến bên miệng anh.

Tưởng Tĩnh Thành lúc này sắc mặt lạnh lùng, mặt không biểu tình, vừa nhìn chính là cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Anh cau mày, lúc đang nghĩ phải thoát thân thế nào, thì nhìn thấy Ngôn Dụ bên cạnh đang ôm tay, ung dung nhìn mình.

Có lẽ là vì anh kháng cự quá rõ ràng, cho nên người của tổ tiết mục đều vây ở bên cạnh anh, Ngôn Dụ ngược lại có thể tự do đứng ở bên cạnh. Anh nhìn cô, đang muốn thu hồi tầm mắt thì Ngôn Dụ đã đẩy người trước mặt anh ra, túm lấy tay anh.

"Còn không chạy?" Cô kéo tay anh chạy về phía trước.

Người của tổ tiết mục có lẽ không ngờ còn có người không thích lên ti vi như thế.

Tưởng Tĩnh Thành được cô kéo về phía trước, tay cô rất trắng rất mềm, anh luôn biết cảm giác nắm vào sẽ thế nào. Rõ ràng anh chạy 3km cũng có thể mặt không đỏ không thở gấp, nhưng hiện tại chỉ mới chạy 200m, tim anh lại đập liên hồi.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ quay đầu nhìn, thấy đoàn người kia thật sự bị bỏ xa mới ngừng lại.

Trên chân cô còn mang giày cao gót, chạy mấy trăm mét như vậy, trán cũng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

"Sao vừa rồi anh không chạy?"

Ngôn Dụ chống gối, hơi thở dốc hỏi.

"Anh làm việc nghĩa mà, chạy làm gì?" Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu nhìn cô, hờ hững nói.

Nói xong, hai người lại im lặng, lúng túng cũng theo đó mà kéo đến.

Đương nhiên cái cầm tay vừa rồi, giống như chỉ là ảo giác xẹt qua mà thôi.

Ngôn Dụ vẫn ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm túc nói: "Vừa rồi cảm ơn anh."

May là tiết mục truyền hình, nếu thật sự là vợ chồng đánh nhau, nói không chừng còn nghiêm trọng hơn rất nhiều. Sau khi Tưởng Tĩnh Thành nghe được lời cảm ơn của cô, thì khuôn mặt đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng kia.

Vừa rồi anh ngồi trong xe, chỉ bởi vì nhìn thấy bóng dáng cô bên đường, nên vọt xuống.

Loại xúc động mà thời niên thiếu mới có này, hôm nay anh lại xúc động một lần.

Thật mất con mẹ nó mặt mà.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc anh nhìn Ngôn Dụ, cô hơi cúi mặt, mái tóc mềm mại che hơn nửa khuôn mặt, cố tình ánh nắng rơi xuống, khiến cho anh giây phút này có hơi ngẩn ngơ.

Trái tim anh bỗng nhiên dâng lên một dòng cảm xúc không nói nên lời.

Đến khi anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao xa ấy, đột nhiên khóe môi nâng lên một nụ cười.

Thời tiết này thật con mẹ nó đẹp, khiến lòng người vui vẻ.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Gió xuân lướt nhẹ, cùng ngọn cây trên đỉnh đầu khẽ lắc lư, ánh nắng vừa vặn, chiếu lên người giống như phủ một lớp ánh sáng dịu dàng.

Trên tay Ngôn Dụ còn phủ áo khoác của anh, quân trang màu xanh vắt tùy ý, tôn lên cổ tay trắng ngần của cô.

Lúc cô cúi đầu, vừa vặn nhìn thấy bảng tên trên áo, Tưởng Tĩnh Thành.

Nếu không phải anh đang nhìn mình, Ngôn Dụ thật muốn lén giữ lại.

Cô dứt khoát giả ngốc, tiếp tục cầm áo của anh. Thấy anh còn nhìn chằm chằm mình, Ngôn Dụ không nhịn được nói: "Nếu không em mời anh ăn cơm nhé?"

Tưởng Tĩnh Thành đứng bên gốc cây, một tay đút túi quần, vẻ mặt hờ hững, nhìn không ra vui giận. Hồi lâu sau, trên mặt anh lộ ra vẻ mặt như cười như không, hỏi ngược: "Mời anh ăn cơm?"

"Vừa rồi không phải anh làm việc nghĩa sao, để bày tỏ lòng cảm ơn ấy ạ." Ngôn Dụ thuận theo lời của anh.

Tay anh đút trong túi quần, sờ đến hộp thuốc, anh không nghiện thuốc lắm, nhưng hai ngày nay hút rất nhiều. Còn nguyên nhân, mắt anh đảo đến trên người Ngôn Dụ, vẻ mặt lạnh nhạt, hiện ra vẻ nghiêm túc.

https://thuviensach.vn

Hai người nhìn đối phương đều cảm thấy thay đổi quá nhiều, tính cách của Tưởng Tĩnh Thành càng trầm, mặt mũi mang theo sự mạnh mẽ đã trải qua tôi luyện.

So với vẻ phấn khởi tùy tiện của thuở thiếu thời, cả người càng đàn ông hơn.

Còn Ngôn Dụ, Tưởng Tĩnh Thành quan sát cô, đầu lưỡi khẽ chống má, hừ cười.

"Xếp hàng đợi đi."

Anh nói xong, Ngôn Dụ sững sờ, sau đó lại bật cười, gật đầu thuận theo nói: "Vậy được, nhưng em có thể hỏi, hàng trước em có bao nhiêu người rồi không?"

Cô ngước mắt nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh, giống như đã rửa qua nước, sáng đến bức người.

Tưởng Tĩnh Thành nghiến răng, giọng điệu thờ ơ: "Không biết."

Ngôn Dụ bị nghẹn, may mà giờ đây tính cách cô sớm đã không giống trước, cũng không tức giận. Cô giũ áo trong tay, đưa qua: "Áo của anh."

Tưởng Tĩnh Thành nhìn rồi đưa tay nhận lấy.

"Bây giờ em phải về nhà, anh đi đâu?" Ngôn Dụ bình tĩnh hỏi.

Tưởng Tĩnh Thành chỉnh áo, trái tim Ngôn Dụ cũng theo đó mà run rẩy, may mà cuối cùng anh cũng chỉ vắt áo lên khuỷu tay, không mặc lại. Anh nhướng mày, chế giễu nói: "Anh gì mà anh, không biết gọi tên à?"

Gọi tên? Ngôn Dụ nhìn anh, thấy vẻ mặt anh nghiêm túc.

Chỉ là Ngôn Dụ đang nghĩ, gọi gì?

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành? Trước đây lúc cô tức giận mới sẽ gọi như thế.

Suy nghĩ một hồi, Ngôn Dụ ngẩng đầu lên, nghiêm túc vừa không thất thố vừa lễ phép hỏi: "Anh tiểu Thành, xin hỏi bây giờ ngài đi đâu ạ?"

Tưởng Tĩnh Thành ngũ quan lập thể, đường nét sâu sắc, là kiểu tướng mạo tuấn tú, nhưng một khi không cười, sẽ hiện ra vẻ nghiêm túc khác thường, ngay cả khí thế trên người cũng dâng lên. Lúc này anh chỉ mặt không biểu tình nhìn Ngôn Dụ, sau đó há miệng, khẽ phun ra hai chữ: "Về nhà."

Không phải là về nhà thôi à, còn vòng vo như vậy làm gì chứ.

Anh nói xong đã xoay người đi về, Ngôn Dụ đi theo lên. Hai người sóng vai, ai cũng không nói chuyện, bên cạnh là tiếng còi xe, còn có đủ loại tiếng ồn.

Nhưng mà khoảnh khắc này, Ngôn Dụ lại cảm thấy rất bình yên. Bình yên nơi đáy lòng.

Hai người đã đến cổng đại viện, binh sĩ trẻ đứng gác hành lễ với họ, Tưởng Tĩnh Thành gật đầu. Mà bên trong vọng gác một binh sĩ khác nhìn Ngôn Dụ, lập tức đi ra nói: "Vị tiểu thư này, mời cô xuất trình chứng minh."

"Cô ấy đi cùng tôi," Tưởng Tĩnh Thành nói.

Binh sĩ khó xử bày tỏ: "Thủ trưởng, theo quy định, người ngoài vào đại viện đều phải đăng ký."

Một câu người ngoài, khiến hai người đều sửng sốt. Ngôn Dụ chỉ hờ hững nhìn binh sĩ, cô biết người ta chỉ là tận trung với cương vị công tác mà thôi.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành cau mày mở miệng, anh nói: "Cô ấy không phải người ngoài, cô ấy là con gái của thủ trưởng Mạnh. Chỉ là trước đây luôn ở nước ngoài."

Binh sĩ thật sự không biết, vội xin lỗi: "Xin lỗi, Mạnh tiểu thư."

Mặc dù bị cậu ta gọi nhầm tên, nhưng Ngôn Dụ cũng không sửa, chỉ mỉm cười nhàn nhạt.

Hai người đi vào cổng, Ngôn Dụ nhìn nơi cây xanh bao quanh, cho dù cách xa lâu như vậy, nhưng nơi này xem ra vẫn không thế nào thay đổi. Đều nói doanh trại cố định, mà binh lính mỗi năm đều có lính cũ đi lính mới đến. Mặc dù cô chưa từng làm lính, nhưng giờ phút này lại có một loại tâm trạng khác.

Có lẽ binh lính giải ngũ rất lâu, trở lại doanh trại trước đây cũng sẽ có tâm trạng thế này đi.

Nơi này có thanh xuân của cô, cô đã từng mỗi ngày đeo ba lô, men theo con đường này ra cửa, sau đó đến trạm xe buýt không xa bên ngoài, ngồi xe đến trường.

Bảy trạm mới có thể đến được trường học, buổi sáng người nhiều, chen lấn kịch liệt.

Cô cũng từng thường đứng ở bên thao trường bên kia, nhìn họ chơi bóng rổ, thiếu niên cao lớn hơi gầy, tung hoành ngang dọc, mồ hôi rơi như mưa.

Nơi này, là nhà cô.

Đến chỗ rẽ, Ngôn Dụ đứng lại, mỉm cười nhìn Tưởng Tĩnh Thành, khẽ nói: "Anh tiểu Thành, tạm biệt."

https://thuviensach.vn

Nói xong, không đợi Tưởng Tĩnh Thành nói chuyện, cô đã xoay người bước đi.

Cô bước càng lúc càng nhanh, giống như phía sau có người đang đuổi theo. Nhưng đến khi quay đầu lại, chỗ rẽ đã không còn ai nữa.

Ngôn Dụ có hơi thất vọng, xoay người chậm rãi bước đi.

Mà lúc bóng cô hoàn toàn biến mất, thì người đứng ở bụi cây bên đường kia, lại chầm chậm đi ra. Trên quần anh mặc dính vụn cỏ, rất dễ thấy. Nhưng Tưởng Tĩnh Thành nhìn cũng không nhìn, ngược lại khóe môi nâng lên nụ cười nhạt.

Còn không phải quay đầu rồi ư.

*

Lúc Ngôn Dụ đi đến cổng, đáy lòng lại sinh ra một tia bất an, giống như năm ấy cô vừa đến ngôi nhà này, lúc cô xuống xe, chân cũng mềm nhũn.

Cô bất giác lại nghĩ đến Tưởng Tĩnh Thành, khi ấy anh cố ý chọc cười cô, chọc cho người bên cạnh cười ầm lên.

Mạnh Trọng Khâm nghiêm mặt giáo huấn anh, không được ầm ĩ. Người xung quanh đều đang cười, bầu không khí bỗng chốc không còn căng thẳng nữa.

"Ngôn Ngôn," Cô còn đang xuất thần, đã bị thím Vương đang muốn ra cửa gọi lại.

Thím Vương ở Mạnh gia giúp việc rất lâu, bà là họ hàng xa của bà cụ Mạnh, bởi vì gia cảnh có chút khó khăn, lại là người thật thà chịu khó, nên vẫn để bà ở trong nhà giúp việc.

https://thuviensach.vn

Bà vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn Ngôn Dụ, mãi quan sát; "Đứng ở cổng làm gì vậy, cô Tống cứ nhắc mãi nói sao cháu còn chưa về đấy." Cuối cùng, bà lại không nhịn được cảm khái: "Thật là càng lớn càng xinh đẹp, nếu thật sự đi trên đường, thím cũng không dám nhận đâu."

Thím Vương vẫn nhiệt tình như trước, Ngôn Dụ mỉm cười, đi theo bà vào nhà.

Sân trong nhà đặt không ít cây cối, xem ra chăm sóc đều rất tốt, còn có kệ nho kê lên, đây là ông nội trồng. Chỉ đáng tiếc cô chưa từng gặp ông cụ, một năm trước khi cô được nhận về thì ông đã mất rồi.

Tống Uyển nghe được động tĩnh ở cửa, vừa đi đến cửa, đã thấy Ngôn Dụ đi vào.

"Mẹ," Ngôn Dụ nhàn nhạt gọi một tiếng.

Nhìn ra được, trên mặt Tống Uyển mang theo nụ cười, hiển nhiên là vui mừng, liền nói: "Mau vào đi con, bố con vừa rồi còn gọi điện thoại về đấy."

Ngôn Dụ luôn không thân thiết với Tống Uyển, rõ ràng là mẹ con ruột, nhưng giữa hai người giống như bị ngăn cách một tầng.

Vào lúc cô đang nghĩ có nên mở miệng, để bà đừng bận bịu như vậy hay không, thì nghe được tiếng xe ô tô bên ngoài, trong lòng cô chợt vui mừng, trước nhìn ra cửa.

Mạnh Trọng Khâm mặc một bộ thường phục, ngẩng đầu bước vào, người đang ngồi đã đứng lên khỏi sofa.

Ông tiện tay cởi mũ ra, Tống Uyển đi lên, nhận lấy.

https://thuviensach.vn

Lúc này Ngôn Dụ cũng đứng dậy, Mạnh Trọng Khâm đã đi đến trước mặt cô, trầm giọng hô một câu; "Nghiêm."

Ngôn Dụ sững sờ, cơ thể đã bó chặt, đứng thẳng tắp ngay tại chỗ.

Mạnh Trọng Khâm nhân cơ hội này quan sát một phen, thẳng đến khi ông nhìn đủ rồi, lúc này mới đi lên, đưa tay ôm Ngôn Dụ, nhẹ giọng nói: "Con gái nhỏ của bố, cuối cùng đã về nhà rồi."

Ngôn Dụ chỉ cảm thấy nặng nề quẩn quanh trong lòng cô vừa rồi, giờ phút này bỗng nhiên tan thành mây khói.

*

Ngôn Dụ ngồi ở phòng trên lầu, nhiều năm trôi qua, phòng của cô vẫn duy trì dáng vẻ trước kia. Dù cho năm tháng qua đi, nhưng nơi này lại được giữ gìn hoàn hảo. Cô nhìn tài liệu y học trên bàn, đây cũng là vật cô dùng thời đại học.

Cô cũng sắp quên, cô đã từng có lý tưởng lớn nhất là trở thành một bác sĩ. Lấy việc trị bệnh cứu người làm nhiệm vụ của mình. Nhưng đáng tiếc, cô rốt cuộc vẫn không thể trở thành một bác sĩ.

Lúc này dưới lầu lại truyền đến tiếng động, là Mạnh Tây Nam về nhà. Cô thả quyển sách y học trên tay về lại chỗ cũ, đứng dậy định ra ngoài. Cô vừa đẩy cửa đi ra, tiếng dưới lầu càng lớn, dường như người đến nhiều hơn.

"Thằng oắt cậu mũi sao thính như chó vậy, nhà anh làm đồ ăn ngon gì, cậu cũng có thể ngửi mùi chạy đến được," giọng nói của Mạnh Tây Nam vang vang khiến cho Ngôn Dụ đứng ở góc quẹo cầu thang cũng nghe được.

"Em thấy món thịt kho tàu dì Tống tự tay làm ngon hơn nhà ăn của chúng ta luôn," Một giọng nói trong trẻo vang lên,

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ đi xuống, nhìn thấy mấy người đàn ông đang đứng ở phòng khách, mà trên tay mỗi người đều cầm một đôi đũa.

Có lẽ là nghe được có người xuống lầu, mọi người đều ngoái đầu nhìn lại phía sau.

Nhìn thấy cô gái mặc một chiếc đầm thắt eo màu trắng, xinh đẹp đứng ở cầu thang, chân dài, eo thon, trắng như phát sáng đang đứng ở đó.

"Đệch mợ," Đào Dật còn chưa ăn xong miếng thịt kho tàu, lập tức hét lên, kích động suýt rơi miếng thịt trong miệng ra.

Hàn Nghiêu đứng gần cậu ta nhất, cũng mắng theo một câu: "Cậu con mẹ nó phun hết nước miếng lên người ông đây rồi này."

"Ngôn Ngôn, đến ăn thịt," Mạnh Tây Nam nhìn hai người họ, gõ gõ bên chén, nhàn nhạt gọi Ngôn Dụ một tiếng.

Giống như cô chưa từng rời khỏi căn nhà này, hôm nay cũng chỉ là một lần về nhà bình thường mà thôi.

Ngôn Dụ đi đến, Đào Dật cuối cùng cũng khép miệng lại, nhưng sau đó cậu ta lại nhớ đến một chuyện, kích động nói: "Em nói ngày đó em nhìn thấy người đứng ở cổng, sao giống Ngôn Ngôn thế. Em đã nói em sẽ không nhận nhầm Ngôn Ngôn mà."

Mạnh Tây Nam tuy sửng sốt, nhưng lại nhét thẳng chén vào tay cậu ta, nói: "Ăn thịt còn không chặn được miệng cậu, lần sau khâu miệng cậu lại."

Hàn Nghiêu bên cạnh mỉm cười đẩy cậu ta, cười mắng: "Cậu ít lôi kéo làm thân với Ngôn Ngôn chúng ta đi, từ nhỏ đã quen thói giả dối rồi."

Ngôn Dụ mỉm cười nhìn họ, mấy người này đều mặc quân trang, Đào Dật mặc thường phục Lục quân, Hàn Nghiêu là cảnh sát vũ trang, còn

https://thuviensach.vn

Mạnh Tây Nam là Không quân, chỉ còn thiếu Hải quân nữa thôi là đủ các loại binh chủng.

"Ngôn Ngôn, bọn tớ đến tìm anh trai cậu đi chơi bóng, cậu cũng đi cùng nhé," Đào Dật nhiệt tình rủ rê cô.

Người đàn ông này cho dù lớn bao nhiêu tuổi, thì khi đánh bóng đều muốn có con gái vây quanh, khổ nỗi đại viện họ con gái thì ít mà con trai khô khan thì nhiều.

Nhưng không sao, một mình Ngôn Dụ cũng hơn một đám con gái, bởi vì bộ dạng cô gái này thật sự rất đẹp.

Hàn Nghiêu ở bên cạnh nhàn nhã nói: "Nếu không trở về tớ gọi bạn gái cậu đến nhé?"

Đào Dật: "....." Mẹ nó, thời khắc mấu chốt còn bóc phốt anh em.

Tống Uyển ở bên cạnh thấy họ nói chuyện vui vẻ, thì nói với Mạnh Tây Nam: "Đi đi, bố con vừa rồi lại ra ngoài, đoán chừng còn phải rất lâu mới có thể về, các con đi chơi trước đi."

Mạnh Tây Nam gật đầu, nói với họ: "Tớ lên lầu thay đồ."

Vì thế Đào Dật và Hàn Nghiêu cũng về nhà thay đồ.

Đến khi Mạnh Tây Nam thay một bộ đồ màu trắng đi ra, lúc ở cửa đổi giày thì gọi Ngôn Dụ: "Ngôn Ngôn, đi thôi."

Ngôn Dụ nhìn anh, do dự: "Em có thể không đi không?"

*

Lúc này Tưởng Tĩnh Thành vừa nhận được điện thoại của Hàn Nghiêu, cậu ta nói: "Anh tiểu Thành, đến chơi bóng nhé."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành còn chưa nói chuyện, ở dưới lầu mẹ Chung Ninh hình như đang gọi anh, anh tiện miệng hỏi: "Có những ai?"

Hàn Nghiêu khoái chí nói: "Em và Đào Dật cũng đã gọi anh Tây Nam," nói xong cậu ta ngừng lại, giọng điệu cũng trở nên do dự, cậu ta ấp úng nói: "Ngôn Ngôn trở về rồi, vừa rồi bọn em còn gọi cả cô ấy nữa."

Yên lặng một chặp, Hàn Nghiêu rất sợ bầu không khí này, lại hỏi: "Anh đến không?"

"Đi, tính anh nữa," Giọng nói của Tưởng Tĩnh Thành rất bình tĩnh.

Cúp điện thoại, anh thay một bộ đồ chơi bóng rồi xuống lầu, Chung Ninh thấy anh mặc đồ này thì sửng sốt, sau đó mới đưa quân trang của anh qua, lo lắng nói: "Bảng tên trên quân trang con là thế nào đây? Là con tháo ra à?"

Tưởng Tĩnh Thành ngớ người, cúi đầu nhìn, quả nhiên không thấy bảng tên đâu.

Trước đây vẫn còn.....

Đột nhiên, anh cúi đầu mỉm cười, khẽ nói: "Có lẽ là bị mèo nhỏ ngậm đi rồi."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Chung Ninh thấy anh không để ý, thì trách nhẹ: "Bậy bạ, bảng tên cũng có thể tùy tiện mất."

"Thật ạ," Tưởng Tĩnh Thành đưa tay nhận lấy quân trang của mình, vẻ mặt rất dửng dung nói: "Người không nghe thấy gần đây mèo trong sân rất nhiều à."

Bị anh nói như vậy, đáy lòng Chung Ninh vẫn tự nhủ, chẳng lẽ mùa xuân đến thật rồi?

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ nhịn cười của anh, lúc này Chung Ninh mới biết anh đây là đang chọc mình. Vì thế bà hơi giận, đưa tay đập lên vai anh, hơi giận: "Không nghiêm chỉnh, bảng tên cũng có thể tùy tiện làm mất, nếu để người khác nhặt được thì xem con làm thế nào?"

Tưởng Tĩnh Thành thấy bà thật sự tức giận, lúc này mới nói; "Chắc là rơi trong xe thôi ạ, trở về con tìm."

Không nói chuyện xe, Chung Ninh còn không lo. Vừa rồi anh trở về, là đi bộ về, vừa về nhà đã điện thoại bảo cảnh vệ đến, nói là lái giúp xe anh về. Lúc này Chung Ninh mới biết là xe anh đậu ở trên đường.

Nói thực, đối với đứa con trai này, bà thật sự không thể nổi nóng.

https://thuviensach.vn

Bố mẹ đều hy vọng con mình thành đạt, nhưng mà nhà họ, con trai quá xuất sắc, xuất sắc đến nỗi bố mẹ đều hy vọng anh bớt bớt lại một chút.

Bắt đầu từ khi anh tốt nghiệp trường quân đội, đi vào nơi nguy hiểm, ba năm liền Chung Ninh cũng không thể nào gặp mặt một lần. Đi hỏi Tưởng Tề Minh, ông cũng chỉ cau mày nói, dựa theo quy định, tình huống của anh không được tiết lộ.

Thỉnh thoảng nhắc đến một câu, chính là thằng nhóc này đã có được huân chương hạng ba.

Chung Ninh không biết anh ở đâu, thậm chí ngay cả dáng vẻ của anh thế nào cũng không nhớ.

Bà còn nhớ lần đầu tiên Tưởng Tĩnh Thành về nhà, bà vừa nhìn thấy anh thì nước mắt ồ ạt tuôn rơi.

Vốn người trong trí nhớ vẫn luôn kiêu ngạo ương bướng, lại giống như lột xác, trở thành một người đàn ông ổn trọng lại nội liễm. Loại thay đổi này là dùng máu luyện thành, tuy Chung Ninh vui mừng nhưng cũng lại đau lòng.

Vì thế bà thấp giọng nói: "Bây giờ con cũng không còn nhỏ nữa, cứ ở mãi đơn vị kia cũng không được, huống hồ mẹ nghe nói các con bên kia 30 tuổi phải lùi xuống, lần này đã có cơ hội, thì con chuyển về Bắc Kinh đi."

Nhưng bà vừa dứt lời, Tưởng Tĩnh Thành đã chặn eo ôm bà lên, dọa Chung Ninh hét lên.

Đợi Tưởng Tĩnh Thành thả bà xuống, lúc này mới nhàn nhã nói: "Con trai mẹ cho dù 50 tuổi, vẫn có thể một tay ôm mẹ lên như thường."

Chung Ninh tức giận, "Con cái thằng nhóc thối tha này."

https://thuviensach.vn

Nhưng người ta đã đi ra đầu không ngoảnh lại nữa rồi.

Đến khi Mạnh Tây Nam thay áo ba lỗ và quần đùi quân dụng đi ra, lúc ở cửa đổi giày, thì gọi Ngôn Dụ: "Ngôn Ngôn, đi thôi."

Ngôn Dụ cũng không thoái thác nữa, trực tiếp đi theo anh ra khỏi cửa.

Hai người đến sân bóng rổ, sân bóng to như thế lại không có gì. Lúc này hoàng hôn chiếu xuống, ráng chiều chiếu đỏ nửa bầu trời.

Đứng một lát thì Đào Dật và Hàn Nghiêu lục tục đi đến.

Mạnh Tây Nam vừa nhìn, cau mày nói: "Không phải đánh bóng à, ba người sao chơi?"

"Em cũng gọi anh tiểu Thành rồi, tí nữa anh ấy đến," Hàn Nghiêu liền nói.

Mạnh Tây Nam và Đào Dật bên cạnh đều trừng mắt nhìn cậu ta, đây con mẹ nó có phải không có não hay không vậy, không nhìn thấy người đứng bên cạnh là ai à, hai người này có thể ở cùng nhau hả?

Năm đó lúc Ngôn Dụ đi, cũng trở thành cái dạng gì rồi.

Nhiều năm như vậy, Tưởng Tĩnh Thành nhà cũng ít về, ai cũng nhìn ra được, trong lòng anh là hận nhưng lại không bỏ xuống được.

Nhưng vừa xoay đầu nhìn cô gái bên cạnh, mặt mày hờ hững, dáng vẻ thản nhiên, giống như không nghe thấy ba chữ Tưởng Tĩnh Thành kia.

Đào Đật thật sự không giấu được tính tình, mượn chủ đề này hỏi: "Ngôn Ngôn, mấy năm nay em ở Mỹ thế nào? Nói đến cũng không sợ em chê cười, anh Đào Dật của em đây còn chưa từng đi Mỹ đâu."

https://thuviensach.vn

Mạnh Tây Nam cau mày, rõ ràng là bất mãn với xưng hô anh trai Đào Dật này.

Ngôn Dụ: "Cũng được."

Đào Dật ngây người, cảm thấy cô gái này không còn giống trước đây, có dáng vẻ khiến người ta không thể nói ra.

Nhưng mà càng thu hút người khác.

Họ vừa nói được một lát thì nhìn thấy ở không xa một người đang chậm rãi đi đến, vóc dáng cao lớn mặc bộ đồ bóng rổ màu vàng tím, lộ ra cơ bắp cánh tay rõ ràng, vai rộng eo thon, cho nên mặc đồ bóng rổ rộng rãi.

Tưởng Tĩnh Thành vừa đi vào thì nghe Đào Dật oán giận: "Biết thế em chả mặc áo ba lỗ quần đùi này đâu, anh Tiểu Thành anh đủ tâm cơ nha, đẹp trai thành vậy."

Thực ra từ nhỏ Tưởng Tĩnh Thành là kiểu người công nhận bộ dạng đẹp, thuở thiếu thời cao gầy anh tuấn, là kiểu nam sinh mà tất cả nữ sinh đều thích. Mà bây giờ toàn thân lại lộ ra mùi vị đàn ông, ngay cả đàn ông nhìn cũng đố kỵ.

Ngoại trừ Tưởng Tĩnh Thành ra, người khác đều mặc quần đùi áo ba lỗ quân dụng.

Lúc Ngôn Dụ lại nhìn thấy anh mặc bộ đồ này thì sững sờ, bởi vì lần đầu tiên cô thấy anh, anh cũng mặc bộ đồ này.

Tưởng Tĩnh Thành không để ý cậu ta, hỏi: "Chơi thế nào đây?"

"Chúng ta bốn người, đương nhiên là hai với hai," Hàn Nghiêu mau miệng nói.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành đưa tay đẩy, đánh rơi quả bóng rổ trong bàn tay cậu ta, sau đó bóng đến trong tay anh, anh mang bóng chạy về trước hai bước, đứng trên tuyến ba điểm, ra tay dứt khoát.

Lực cổ tay mạnh mẽ, quả bóng bay lên không trung, cuối cùng dứt khoát đâm thủng rổ bóng.

Ngôn Dụ yên lặng nhìn động tác lưu loát của anh, nhớ đến lúc ở Mỹ, sở thích lớn nhất của cô chính là xem thi đấu bóng rổ. Cô là khách quen của phòng thể dục Staples, chỉ vì một người thích Los Angeles Lakers.

Cô nhìn bóng dáng màu tím vàng ở sân bóng kia, thon dài to lớn, như phát sáng dưới ánh mặt trời.

Đào Dật vội mở miệng: "Em và anh tiểu Thành một đội."

Hàn Nghiêu bị dáng vẻ chân chó này của cậu ta chọc tức cười, cũng không phản đối, bàn tay đặt trên vai Mạnh Tây Nam, cắn răng cười lạnh nói: "Anh Tây Nam, hôm nay chúng ta liên thủ đánh chết cậu ta, thế nào?"

Vì thế chia đội đã định như vậy.

Trước khi bắt đầu, Đào Dật cười nói với Ngôn Dụ đứng ở bên cạnh: "Nào, Ngôn Ngôn, tăng thêm cố gắng cho anh trai nào, lát nữa thắng anh mời em ăn kem."

Hàn Nghiêu cười chế giễu, vừa muốn mắng cậu ta xem Ngôn Dụ là đứa trẻ ba tuổi mà dỗ dành à.

Nhưng mà cô gái vẫn luôn đứng bên cạnh, đột nhiên cong khóe môi, mặt mày như tranh nói: "Anh tiểu Thành, cố lên."

Tiếng hô này, đừng nói Hàn Nghiêu nhìn đáy lòng lỡ một nhịp mà ngay cả Đào Dật cũng trợn tròn mắt.

https://thuviensach.vn

Thấy cô nói xong câu này, thì không nói chuyện nữa, người không được gọi, đáy lòng cũng rất không có tư vị.

Cố tình Tưởng Tĩnh Thành mặc đồ bóng rổ màu tím vàng, giống như không có việc gì liếc nhìn cô, đập bóng đi. Mạnh Tây Nam nhìn anh như túm cái gì, đáy lòng cười lạnh, đi lên phía trước đụng mạnh bả vai anh, thấp giọng oán hận: "Cậu đừng được tiện nghi còn khoe mẽ nhé."

Tưởng Tĩnh Thành hơi ngước mặt, nhẹ liếc anh, nhàn nhạt nói: "Ghen tỵ thì nói thẳng."

Mạnh Tây Nam: "....." Fuck.

Vì thế Hàn Nghiêu và Mạnh Tây Nam thành công bị hai người đối điện chọc giận, vừa bắt đầu đã không khách sáo, cướp chặn, mang bóng va chạm người, đối kháng cơ thể kịch liệt. Bốn người đều mặc quân trang, luận về thể chất cho dù có chênh lệch, nhưng cũng không đến mức lớn.

Nhưng Tưởng Tĩnh Thành từ bé đã có ưu thế, anh cao 1m87, người cao tay dài, mở hai cánh tay ra thì có thể chặn đường Hàn Nghiêu. Không bao lâu, anh đã cắt bóng trong tay Hàn Nghiêu, trực tiếp ba bước lên rổ.

Dưới hoàng hôn, vạt áo tung bay, tiếng giày bóng rổ ma sát trên mặt đất.

Lúc này có lẽ đã đến thời gian nghỉ ngơi, trong sân bóng rổ dần nhiều người hơn. Đều là những thanh niên tham gia quân ngũ, ở trung đội cảnh vệ trong đại viện, chiếm một đầu khác của sân bóng rổ, dù sao cũng không quấy rầy nhau.

Ngôn Dụ đứng ở bên cạnh, yên lặng xem. Kỹ năng chơi bóng của Đào Dật không được tốt lắm, có thể nhìn ra được bình thường chơi không ra sao, nhưng kỹ năng chơi bóng của Tưởng Tĩnh Thành lại tinh xảo, anh vóc dáng cao lớn, làm động tác ném rổ, lưu loát lại dễ chịu.

https://thuviensach.vn

Lúc này chính là anh giữ bóng, bởi vì họ dẫn trước, hai người Mạnh Tây Nam và Hàn Nghiêu nhìn anh càng chặt. Anh chậm chạp không đột phát được trong khu vực cấm, cuối cùng anh dứt khoát vòng qua, đứng trên tuyến ba điểm cách Ngôn Dụ không xa, nhảy lên ném vào rổ.

Ra tay dứt khoát, rổ bóng soạt một cái, ổn định ném vào.

Còn là clean - shot (bóng rỗng)*.*空心球: bóng rỗng, tiếng anh là Clean - shot, ý là lúc bóng vào rổ ngoại trừ lưới rổ ra hoàn toàn không đụng chạm bất cứ thứ gì khác, bao gồm vành rổ và bảng rổ, nó được gọi là "Cách thức vào rổ hoàn mỹ nhất."

Ngôn Dụ nhếch môi, vừa định vỗ tay, thì nghe được tiếng hô lớn ở không xa: "Này, cẩn thận."

Cô vừa ngẩng đầu, thì nhìn thấy một quả bóng rổ lao thẳng về trước mặt cô. Ngôn Dụ trước là sững sờ, đợi nhớ tới mà tránh thì quả bóng đã sắp đến trước mặt. Cô theo bản năng né tránh, nhưng không ngờ trước mặt bỗng nhiều thêm một bóng dáng màu tím vàng.

Ngôn Dụ được ôm vào lòng, trong hơi thở là mùi trên người anh, cơ thể nóng bỏng, ngực ướt một mảng, lúc gò má của cô dán ở ngực anh, chỉ cảm thấy hơi ẩm ướt.

Bịch một tiếng, hai người bị bóng đập lùi về sau hai bước. Bên cạnh sân bóng là một bãi cỏ, có lẽ hai ngày trước vừa mưa, nên cỏ còn ướt, lúc Ngôn Dụ lùi lên bãi cỏ thì giày cao gót dẫm vào trong bùn, cơ thể ngã về sau, kéo theo Tưởng Tĩnh Thành cũng không đứng vững.

May mà sau khi choáng váng, Ngôn Dụ được anh ôm ở trong lòng chuyển hướng, anh ngã xuống đất. Ngôn Dụ nằm sấp trên người anh, hai người đều khẽ thở phào.

https://thuviensach.vn

Phía sau là tiếng mắng của Đào Dật: "Mấy người các cậu đánh bóng không đem theo mắt à?"

Cô định đứng dậy, không ngờ phần eo lại bị bàn tay của Tưởng Tĩnh Thành ghì chặt, cô không bò dậy được, hai tay huơ huơ giữa không trung rất buồn cười.

Tưởng Tĩnh Thành nằm trên cỏ, nhìn động tác của cô bỗng bật cười.

Vốn đáy lòng Ngôn Dụ còn rất cảm kích anh đã giải vây cho mình, không để cô ngã sấp mặt trước mọi người. Bỗng nhiên Ngôn Dụ yên lặng, giây lát sau cô nhìn chằm chằm anh, khẽ nói: "Anh tiểu Thành, anh chống trúng em rồi."

Chống... trúng... em.....

Còn có thể có chỗ nào chống trúng, sắc mặt Tưởng Tĩnh Thành chợt trầm xuống, mặt đen thui như đít nồi, cả người đẩy Ngôn Dụ ra, hất tay rời đi. Ngôn Dụ bị anh hất lên cỏ, dọa Hàn Nghiêu vội đỡ cô, không hiểu cho nên hỏi: "Anh tiểu Thành đây là làm sao thế?"

Ngôn Dụ bĩu môi, có lẽ là bị cô dọa rồi đi.

Cô cong cong khóe môi, hóa ra trước đây trêu chọc anh, tâm trạng sẽ vui vẻ thế này đây.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành đầu không ngoảnh lại rời đi, vừa vặn có một chiếc xe dừng ở bên đường, là xe của Hàn Kinh Dương. Chiếc xe vừa dừng lại, có một gái bước xuống khỏi ghế lái phụ.

Đến khi Hàn Kinh Dương dẫn người đến, thì Ngôn Dụ đang phủi bùn đất trên người, trong lòng còn đang nghĩ may mà lúc trước cô đã đổi bộ đồ khác, đồ lúc này cô mặc là váy dài.

https://thuviensach.vn

"Ngôn Ngôn," Hàn Kinh Dương kinh ngạc gọi, không ngờ cô cũng ở chỗ này.

Ngôn Dụ ngẩng đầu, thì nhìn thấy cô gái đang đứng bên cạnh anh, là người ở Lục Liễu đêm đó.

Sau khi giới thiệu lẫn nhau, cô gái này tên Tô Lê, là em họ Hàn Kinh Dương, vừa từ Thượng Hải đến Bắc Kinh phát triển. Hôm nay cô ta mặc một chiếc đầm màu xanh lá, ngược lại tôn lên làn da trắng nõn của cô ta. Tô Lê cực hào sảng nhìn mọi người, cười nói: "Tôi thường đến nhà anh họ, chỉ là chưa từng gặp được mọi người."

Nói xong, cô ta lại nháy mắt với Ngôn Dụ, dịu giọng nói: "Ngôn tiểu thư, cô vẫn khỏe chứ."

Ngôn Dụ nhàn nhạt gật đầu, xem như trả lời.

Ngược lại Hàn Nghiêu và Đào Dật không biết ngọn nguồn nhìn hai người họ, Hàn Kinh Dương có chút hối hận đã đưa Tô Lê đến đây. Anh không ngờ hôm nay Ngôn Dụ cũng về đại viện, lúc này cũng chỉ có thể vui mừng là Tưởng Tĩnh Thành không ở đây.

Kết quả anh vừa nghĩ xong như vậy thì Tô Lê tinh mắt đã gọi: "Anh tiểu Thành."

Tưởng Tĩnh Thành tóc ướt đẫm trở lại, nhìn ra được là anh đi rửa mặt, không chỉ tóc ướt, mà ngay cả ngực áo cũng ướt đẫm.

Trong lòng Hàn Kinh Dương lộp bộp, không ngờ anh cũng ở đây.

Mọi người thấy Tô Lê gọi anh quen thuộc như vậy thì suy nghĩ khác nhau.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành lại là người bình tĩnh nhất, gật đầu với cô ta, rồi hỏi: "Chơi nữa không?"

Thế là trận bóng lại tiếp tục, Hàn Kinh Dương cùng hai cô gái đứng ở một bên. Tính cách Tô Lê hoạt bát, thấy Ngôn Dụ yên lặng đứng đó, thẹn thùng hô Tưởng Tĩnh Thành cố lên.

Đến khi cô ta hô mệt rồi thì nhìn sang Ngôn Dụ đứng bên cạnh.

Thực ra từ lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Ngôn Dụ, đã có cảm giác nguy cơ, quá xinh đẹp. Cô ta tự nhận mình là người đẹp, nhưng thật sự muốn so với Ngôn Dụ thì thật sự không thể không phục.

Vì thế cô ta vờ như vô ý bắt chuyện: "Cô và anh tiểu Thành quen biết rất lâu rồi sao?"

Ngôn Dụ nhìn trong mắt cô ta mang theo sự thăm dò, hơi gật đầu, xem như trả lời.

"Vậy cô có biết anh ấy thích kiểu con gái thế nào không?" Vừa đẹp trai vừa đàn ông, cô gái nào có thể lọt vào mắt anh chứ.

Tô Lê hỏi câu này là có thâm ý, bày tỏ mình có hứng thú với Tưởng Tĩnh Thành, ý đồ cảnh cáo Ngôn Dụ.

Hiển nhiên cô ta rất tự tin với mình.

Đột nhiên, Ngôn Dụ hừ cười.

Tô Lê bị tiếng cười này của cô làm cho rất xấu hổ, ai biết Ngôn Dụ liếc cô ta một cái, hỏi: "Cô muốn biết?"

Đương nhiên muốn rồi, Tô Lê bất giác gật đầu.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ nhìn người trong sân bóng, nhìn rất lâu, vào lúc Tô Lê tưởng cô không định nói thì ánh mắt cô lại chuyển về, nhìn chằm chằm Tô Lê.

"Anh ấy thích kiểu người như tôi."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Tô Lê chết lặng.

Ngay cả Hàn Kinh Dương ở bên cạnh không cẩn thận nghe được, cũng rất ngạc nhiên nhìn Ngôn Dụ. Đối với Ngôn Dụ, anh vẫn dừng lại ấn tượng ở sáu năm trước, cô gái mềm mại ngọt ngào, im lặng, luôn được Tưởng Tĩnh Thành bảo vệ. Ngay cả anh trai ruột là Mạnh Tây Nam, hễ có chút đối xử tệ với cô, thì Tưởng Tĩnh Thành cũng có thể bắt người lại đánh cho một trận.

Hàn Kinh Dương nhìn cô, thực ra bộ dạng của cô đã thành thục hơn, trên mặt đã hoàn toàn không còn vẻ ngây thơ nữa, khuôn mặt oval dịu dàng, ngũ quan tinh xảo động lòng người, lúc này vẻ mặt nhìn thì như thường, nhưng lại có một loại hờ hững nói không nên lời.

Ngay cả anh cũng bất giác nhìn đến ngẩn ngơ.

Ngược lại sau khi Tô Lê lấy lại tinh thần, vốn suy nghĩ nhất định phải có được ở đáy lòng kia đột nhiên bị đánh mất một nửa.

Không phải cô ta không đủ tự tin, mà là ánh mắt của Ngôn Dụ. Đôi mắt kia sáng ngời mềm mại, lúc nhìn cô ta chợt khiến cô ta cảm thấy chột dạ.

May mà Tô Lê kịp thời xoay đầu đi, lúc này trên sân bóng chiến đấu kịch liệt, kỹ thuật chơi bóng của Đào Dật bình thường, là Tưởng Tĩnh

https://thuviensach.vn

Thành ở chủ công, anh nghiêng người, vừa đánh bóng trong tay, vừa dùng bả vai dày rộng đẩy Mạnh Tây Nam can thiệp ở đối diện.

Cho dù chỉ là một trận đấu bình thường, nhưng sự chuyên chú và nghiêm túc trên mặt anh đều khiến mọi người nhìn đến mê mẩn.

Tô Lê có chút không cam tâm, cắn môi, vừa muốn nói chuyện.

Ai biết Ngôn Dụ lại mở miệng trước cô ta, cô thật sự nghiêm túc nhắc nhở: "Đừng lãng phí thời gian nữa."

Lời này quá kiêu ngạo, thế nhưng Tô Lê đã sớm nghe ngóng từ chỗ Hàn Kinh Dương, Tưởng Tĩnh Thành vẫn luôn không có bạn gái. Thực ra trước khi Tưởng Tĩnh Thành về Bắc Kinh cô ta đã từng gặp anh, khi đó là thấy được anh trong album ở nhà Hàn Kinh Dương.

Gần như là vừa nhìn, cô ta đã thích Tưởng Tĩnh Thành.

Nếu không cô ta cũng sẽ không quấn chặt Hàn Kinh Dương, muốn để anh dẫn mình theo tham gia tiệc đón gió cho Tưởng Tĩnh Thành.

Soạt một tiếng, bóng vào rổ, Tưởng Tĩnh Thành ném vào một bóng cuối, chiến thắng.

"Mời khách, mời khách," Đào Dật nhảy lên hoan hô.

Tưởng Tĩnh Thành đứng bên cạnh trên mặt cũng lộ ra ý cười, anh tùy tay kéo vạt áo lau mồ hôi trên trán, trên vòng eo thon rắn chắc là cơ bắp rõ ràng, không phải kiểu ra sức tập luyện trong phòng gym, làn da anh không tính là trắng, là thuộc kiểu bánh mật. Ngôn Dụ híp mắt nhìn hồi lâu, lúc Tưởng Tĩnh Thành thả vạt áo xuống, mắt đúng lúc quét tới.

Cô cười với anh, ai biết vẻ mặt anh lại khó coi hơn.

https://thuviensach.vn

Hàn Nghiêu đang bị Đào Dật túm lấy muốn mời khách, Hàn Nghiêu mắng cậu ta: "Cậu có phải tám đời chưa từng chiếm tiện nghi của người khác không hả? Nếu không phải có anh tiểu Thành ở đây, cậu có thể thắng à?"

"Mặc kệ là tớ dựa vào cái gì thắng, thì bây giờ cậu cũng thua rồi," Đào Dật mặc kệ cậu.

Vì thế một đám người ồn ào, đi đến siêu thị nhỏ ở đại viện. Ngoài cửa để một cái tủ lạnh, Đào Dật đi lên lấy một bình nước suối lạnh, sau khi uống một hơi nửa bình lại mở tủ kem ra bắt đầu chọn.

"Hai em muốn ăn gì cứ chọn nhé," Đào Dật nói với hai cô gái.

Tô Lê khẽ cười phất tay, "Cái này hơi lạnh, em không ăn."

Siêu thị đại viện là người nhà trong viện mở, cho nên ông chủ quen với họ. Mấy người Tưởng Tĩnh Thành đang nói chuyện với ông chủ, vừa xoay đầu thì nhìn thấy Ngôn Dụ đang cúi đầu, nghiêm túc chọn kem. Vẻ mặt cô nghiêm túc, chỉ là nhìn hồi lâu, cũng không hạ tay lấy. Tưởng Tĩnh Thành vừa nhận một điếu thuốc ông chủ đưa qua, kẹp ở giữa ngón tay, đi qua.

"Anh muốn cái này," Anh đưa tay cầm một cây kem trong tủ lạnh.

Ngôn Dụ nhìn một cái, rồi lấy một cây giống y chang, nhiều năm trôi qua, họ cũng vẫn thích cái này.

Uhm, tình cảm lâu dài.

Đào Dật dựa vào tủ kem, vừa nhai kem trong miệng, vừa hỏi: "Anh tiểu Thành, lần này anh thật sự muốn chuyển về à?"

https://thuviensach.vn

Người đàn ông được hỏi, đang thong thả bóc vỏ kem ra, ngón tay anh thon dài khớp xương lại rõ ràng, làm động tác gì cũng đẹp mắt. Đợi anh cắn một miếng kem xong, mới uể oải nhìn Đào Dật: "Không chắc."

Lời này vừa nói ra, đáy lòng mọi người đủ kiểu suy nghĩ.

Không che giấu nhất là Tô Lê, cô ta sốt ruột nói: "Em nghe nói bộ đội anh đang ở hiện tại, rất mệt rất cực khổ, sao không chuyển về Bắc Kinh ạ." Lần này cô ta nghe nói anh muốn chuyển về, trong lòng còn ngập tràn niềm vui, nghĩ có thể gần quan được ban lộc.

Tưởng Tĩnh Thành im lặng một hồi, cau mày nhìn cô ta, nghiêm túc hỏi: "Cô biết tôi ở bộ đội gì?"

Lời này chắc chắn là không vui, tuy rằng đáy lòng Hàn Kinh Dương đã bắt đầu hối hận, có lẽ em họ anh ta không liên quan đến chuyện này. Nhưng cũng không đành để Tô Lê quá mất mặt ở trước mặt mọi người, thay cô ta giải vây nói: "Cậu đừng trách nó, là tớ không tốt, nói hơi nhiều với nó."

Tưởng Tĩnh Thành lãnh đạm hỏi: "Cậu không biết cái gì là quy tắc bảo mật à?"

Hàn Kinh Dương bị anh oán giận không còn cách nào khác, biết tiểu tử này chính là như thế, một khi liên quan đến chuyện trong bộ đội của anh, thì tích cực. Anh vội cười nói: "Tớ sai rồi, lần sau chắc chắn không phạm phải."

Vành mắt Tô Lê đều đỏ, nhưng người khác đều không nói chuyện, giống như không nghe thấy.

Ngược lại Ngôn Dụ đứng bên cạnh, chưa đầy một lúc đã ăn xong cây kem, đến khi cô đưa tay mở tủ kem, muốn lấy cây thứ hai, thì mu bàn tay

https://thuviensach.vn

bỗng bị một tay khác đưa ra gõ mạnh một cái, cô kêu đau rụt tay lại. Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô: "Còn ăn nữa?"

Ngôn Dụ che mu bàn tay, nhìn anh.

Mắt cô vốn sáng, lúc này có lẽ bị Tưởng Tĩnh Thành đánh đau thật, nên lộ ra một vẻ bướng bỉnh không chịu thua.

"Lát nữa đau bụng, em ở đó mà khóc," giọng nói Tưởng Tĩnh Thành khàn khàn, xem như là giải thích.

Ngôn Dụ nhìn vẻ mặt anh, nhếch khóe môi cố ý nói: "Cho dù quan tâm em, thì cũng không cần ra tay."

Hàn Nghiêu đang uống nước, chợt bị nghẹn, ho đến mức cả mặt đều đỏ bừng. Mấy người bên cạnh đều mắt to trừng mắt nhỏ, trong lòng mỗi người đều ngứa ngáy, nhưng vẫn bày ra dáng vẻ hờ hững.

Tưởng Tĩnh Thành liếc mắt nhìn cô, cúi đầu quét qua tay cô.

Mu bàn tay trắng nõn mềm mại, vậy mà thật sự đỏ một mảng. Anh cau mày, lần này là đối với mình, xuống tay nặng rồi. Trước đây cô không thể ăn quá lạnh, cho dù là mùa hè nóng nhất, một ngày cũng chỉ có thể ăn một cây kem. Anh đều nhớ cả.

*

Ánh sáng khắp trời, trên đại lộ dần có người, con chim mệt mỏi bay về rừng.

Ngôn Dụ đi theo Mạnh Tây Nam trở về, hai anh em một đường không nói chuyện gì, thẳng đến khi sắp đến cổng nhà, Mạnh Tây Nam đột ngột dừng bước chân, đứng lại, hỏi: "Có bạn trai rồi sao?" Nếu anh bây giờ còn

https://thuviensach.vn

không nhìn ra, thì anh thật sự mù rồi. Ngôn Dụ rõ ràng còn có ý đồ với Tưởng Tĩnh Thành, bọn họ đều nhìn ra được.

Ngôn Dụ nghiêng đầu nhìn anh, còn rất nghiêm túc: "Anh không nhìn ra à?"

Mạnh Tây Nam còn chưa lấy lại tinh thần, cô đã chậm rãi đi qua anh, để lại một câu: "Anh cảm thấy em có bạn trai sẽ còn có ý đồ với anh ấy hả?"

Anh đuổi theo: "Nhưng mà tính cách của tiểu Thành....."

"Em biết," Cô dừng bước chân, lần này Ngôn Dụ nhìn thẳng anh, ánh mắt kiên định: "Em biết tính cách anh ấy có bao nhiêu cứng rắn, cũng biết lúc đó anh ấy đã nói gì. Nhưng mà lần này, em sẽ không đứng tại chỗ đợi nữa."

Cô sẽ đi đến bên cạnh anh.

Mạnh Tây Nam nhìn cô, có chút không biết nên nói gì.

Nhưng mà Ngôn Dụ đã giương khóe môi, mở miệng nói: "Anh không cảm thấy anh ấy cũng rất để ý em sao?"

Mạnh Tây Nam: "....." Nước Mỹ rốt cuộc đã làm gì với em gái tôi vậy trời?

Buổi tối, ăn cơm xong, Tống Uyển giữ Ngôn Dụ ở lại nhà. Cô khoát tay nói: "Không được ạ, con phải về xem tài liệu, thứ hai tuần sau phải đến công ty đi làm."

"Trở về đừng ở khách sạn, bố biết người trẻ tuổi bọn con không thích ở cùng bố mẹ, lát nữa bảo thím Vương dọn dẹp phòng bên ngoài một chút, con đến đó ở."

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ đang muốn từ chối, Mạnh Trọng Khâm đã phất tay: "Ở khách sạn không phải kế lâu dài, nghe lời. Huống hồ bà nội tháng sau sắp trở về, nếu bà biết được, còn không mắng chết bố."

Cô biết Mạnh Trọng Khâm sợ cô cảm thấy oan ức, nhiều năm như vậy, ông vẫn có thể nghĩ đến tốt nhất cho cô. Vì thế Ngôn Dụ gật đầu, cũng không ngại ngùng, dứt khoát đồng ý.

Sau khi về đến khách sạn, cô vừa dùng thẻ phòng mở cửa, thì một người xông ra. Quý Khải Mộ vẻ mặt ai oán nhìn cô, giơ cánh tay, đưa đồng hồ trên cổ tay cho cô xem, còn làu bàu: "Cậu xem xem, cũng đã mấy giờ rồi."

"Cho nên sao cậu còn không về phòng mình đi?" Ngôn Dụ lạnh nhạt hỏi cậu ta.

Quý Khải Mộ oan ức nhìn cô: "Không phải cậu nói mang đồ ăn ngon về cho tớ à?"

Ngôn Dụ sửng sốt, nhớ ra trước khi cô đi, đã dỗ Quý Khải Mộ nói sẽ đem đồ ăn ngon về cho cậu ta. Kết quả lại bị cô quên sạch.

Bây giờ Quý Khải Mộ thấy trên tay cô trống trơn, thì biết cô đã quên.

Cậu ta tức giận xoay người bỏ đi, kết quả còn chưa ra khỏi cửa, đã bị Ngôn Dụ kéo cổ áo lại, hỏi: "Tính khí lớn vậy, ai chiều được cậu hả?"

Quý Khải Mộ xoay lưng lại với cô, Ngôn Dụ rút thẻ phòng ra, xoay người đi ra ngoài. Cậu ta sốt ruột, càng không vui hỏi: "Cậu còn đi đâu nữa?"

"Không phải muốn ăn gì sao, bây giờ dẫn cậu đi," Ngôn Dụ đứng ở hành lang nhìn cậu ta.

https://thuviensach.vn

Vì thế Quý tiểu thiếu gia tính khí lớn, ngoan ngoãn đi theo Ngôn Dụ xuống lầu. Bởi vì chiếc Ferrari bị đụng, cho nên cậu ta lái một chiếc Porche 911 ra ngoài, Ngôn Dụ rốt cuộc sống ở Bắc Kinh mấy năm, dẫn cậu ta đi đến một quán nhỏ.

Bởi vì gần mười một giờ, cho nên trong quán rất ít người.

"May mà cậu đã đến Bắc Kinh, về sau chúng ta lại có thể cùng nhau rồi," Quý Khải Mộ nghĩ rất hay.

Ngôn Dụ ngẩng đầu nhìn cậu, "Vậy nếu không cậu đoán thử xem, lần này vì sao tôi sẽ đến?"

Quý Khải Mộ chột dạ cúi đầu, trong miệng không để ý nói: "Sao tớ biết được."

"Cậu sợ chưa, bị người ta bắt nạt, cũng không dám về nhà nói."

Quý Khải Mộ đang giả vờ uống nước, kết quả bị sặc. Cậu ta xấu hổ nhìn Ngôn Dụ hỏi: "Sao cậu biết?"

Ngôn Dụ mềm lòng, sờ sờ cái đầu chó của cậu ta: "Lần này tôi đến là để trút giận cho cậu."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tập đoàn Liên hợp khu vực Trung Quốc, kể từ sau khi giám đốc quan hệ xã hội tiền nhiệm từ chức thì vị trí này để trống hai tháng.

Rốt cuộc vào thứ hai, đã chào đón giám đốc quan hệ xã hội tân nhiệm.

Tổng giám đốc khu vực Trung Quốc Chu Trác giới thiệu Ngôn Dụ với nhân viên quản lý cấp cao của công ty, cho dù trước đây đã biết đây là người trẻ tuổi đầy hứa hẹn. Nhưng ai cũng không ngờ, cô lại trẻ đến vậy.

Ngôn Dụ nhìn mọi người xung quanh, nhàn nhạt gật đầu nói: "Rất vui về sau có thể làm việc với mọi người, tôi là Ngôn Dụ."

Văn phòng của cô ở tầng 31, bộ phận quan hệ xã hội đều là tinh anh, sớm đã mong ngóng lão đại mới của họ đến. Chỉ là lúc trợ lý tổng giám đốc đưa Ngôn Dụ đến bộ phận quan hệ xã hội, thì tất cả mọi người lại biểu hiện một màn như trong hội nghị cấp cao vừa rồi.

Là kinh ngạc, không thể tin, còn có cả kinh diễm.

Thường tập đoàn Liên hợp khởi nghiệp là về đá quý, công ty con chỉ có hai thương hiệu cấp cao nhất, mỗi năm kinh phí đầu tư vào quảng cáo hơn mười tỷ. Bộ phận quan hệ xã hội luôn là một bộ phận hết sức quan trọng của công ty.

https://thuviensach.vn

Bởi vì thường tiếp xúc với giới thời trang và giới giải trí, nên người có liên quan của bộ phận quan hệ xã đều ăn mặc thời thượng gọn gàng, ngay cả mắt cũng gần như cao hơn đỉnh đầu.

Vốn còn đang nghĩ ai có thể trấn áp được cái đám yêu nghiệt này. Thì ai ngờ lần đầu tiên gặp mặt, tất cả mọi người nhìn Ngôn Dụ đều không nói nên lời.

"Giám đốc Ngôn, văn phòng của chị là phòng này, chị xem xem nếu có gì không hài lòng thì có thể nói cho bộ phận hành chính biết, để họ kịp thời điều chỉnh," Trợ lý tổng giám đốc cực kì khách sáo với cô, tự mình dẫn cô đến căn phòng này.

Họ vừa vào văn phòng, phòng làm việc vốn còn yên tĩnh chợt giống như giọt nước rơi vào trong chảo dầu.

Vài nhân viên đứng ở một chỗ, toàn bộ đều một bụng lời.

"Tôi tưởng tin đồn là giả chứ, không ngờ giám đốc được điều đến trẻ vậy á, chúng ta chính là khu vực đứng thứ hai về mặt hiệu suất đó," Năm ngoái, khu vực Trung Quốc thành công vượt qua khu vực Mỹ, trở thành khu vực đứng thứ hai về mặt hiệu suất của tập đoàn Liên hợp, mà đứng đầu chính là khu vực Châu Âu.

"Chậc chậc, xem xem người ta 27 tuổi, nhìn lại chúng ta xem, đúng rồi, túi xách mà cô ấy cầm là của Kelly đó," Hiển nhiên vừa rồi Ngôn Dụ đi vào, bọn họ đã ước lượng đồ cô mặc trên người, và túi xách cô cầm trên tay một lượt.

"Nói thật, cô ấy cầm túi xách gì tôi cũng không ghen tỵ, cậu nói xem vóc dáng cô ấy sao lại đẹp thế kia chứ. Hơn nữa da lại trắng, thật muốn hỏi xem bình thường cô ấy dùng gì để chăm sóc ý."

https://thuviensach.vn

Phụ nữ tụ tập lại một chỗ đều dễ dàng xoi mói người mới đến, cho dù người đến là cấp trên của họ, đáy lòng cũng khó tránh khỏi sẽ so đo một phen. Nhưng mà giám đốc Ngôn này, luận về tướng mạo thì quả thực đẹp, vóc dáng lại tốt, chính là.....

"Người cao chân dài, eo thon dễ đẩy, chỉ là không biết tính cách của vị giám đốc mới này như nào, có dễ hầu hạ hay không đây."

Câu này coi như đã hỏi ra tiếng lòng của mọi người.

Bởi vì Ngôn Dụ là cấp trên mới nhậm chức, không đến nỗi vừa đến đã nhóm lửa. Nhưng cũng hiểu được tính quan trọng của việc lung lạc lòng người, cô đặc biệt bảo trợ lý đặt nhà hàng Nhật cao cấp, thứ sáu tan ca thì liên hoan.

Trợ lý đặt một phòng bao lớn, nhà hàng kiểu Nhật luôn rất yên tĩnh. Qua nửa tuần rượu, cô ra ngoài đi WC.

Thực ra Ngôn Dụ không quá thích loại trường hợp thân mật như này, tính cách của cô là kiểu thờ ơ, không quá mức thân thiện cũng không sắc bén, đối với cái gì cũng hờ hững. Cho nên sau khi ra ngoài, cô cũng không vội trở về, đứng ở cửa sổ tầng hai, thưởng thức gió đêm thổi chầm chậm.

Thẳng đến khi bên cạnh có một người đàn ông cao lớn đi ngang qua, thì cô quay đầu nhìn lại chợt kinh ngạc.

"Ngôn Ngôn?" Người đàn ông cũng chú ý đến cô, dừng bước chân. Người đàn ông khuôn mặt anh tuấn lạnh nhạt, hiếm khi hiện ra ý cười.

Ngôn Dụ không ngờ ở nơi này lại gặp được anh, gọi một tiếng: "Anh Trạch Thành."

Dịch Trạch Thành nhìn cô gái trước mặt, thật rất nhiều năm không gặp rồi. Bỗng nhiên anh nghĩ đến người nào đó trong phòng bao, còn thở phì

https://thuviensach.vn

phò, hiếm khi dịu dàng mời Ngôn Dụ đến trong phòng bao của anh ngồi một chút.

Vốn Ngôn Dụ muốn trì hoãn, bởi vì có lẽ cô đoán được, người cùng ăn cơm với Dịch Trạch Thành là ai.

Chỉ là không ngờ phòng bao của hai người, lại sát bên.

Lúc Dịch Trạch Thành kéo cửa phòng bao ra, Ngôn Dụ liền nhìn thấy hai người đang ngồi bên trong.

"Lúc đi đường, đúng lúc nhặt được một cô gái về," Lúc Dịch Trạch Thành mở miệng, hai người trong phòng bao sớm đã ngẩng đầu nhìn về phía Ngôn Dụ.

So với lúc gặp được Tưởng Tĩnh Thành, Ngôn Dụ càng ngạc nhiên hơn là, cô lại gặp Hoắc Từ ở nơi này. Thực ra Hồ Sam sớm đã cho cô số điện thoại của Hoắc Từ, nhưng Ngôn Dụ cứ lần lữa không gọi.Năm ấy cô đi quá vội vàng, vừa đi đã mấy năm, lại có loại cảm giác cuộc điện thoại này không biết nên gọi như thế nào.

Hoắc Từ đã đứng dậy, quan sát cô từ trên xuống dưới, mãi mới nói: "Sao cậu còn đẹp hơn trước nữa vậy."

Lúc cô ấy nói lời này, còn cau mày, dường như có hơi tiếc hận.

Ngôn Dụ đang muốn cười, không ngờ Hoắc Từ đã đi tới ôm cô, giọng nói mang theo tiếng cười trầm thấp: "Vẫn là tiểu tiên nữ của chúng ta."

Tiểu tiên nữ, cách xưng hô này khiến Ngôn Dụ hơi thất thần, thật sự đã rất lâu rồi không có ai gọi cô như vậy.

Hai người đàn ông trong phòng bao, yên lặng nhìn các cô, vĩnh biệt trùng phùng, luôn khiến người ta cảm thấy tốt đẹp.

https://thuviensach.vn

"Các cậu kết hôn rồi?"

Sau khi Ngôn Dụ ngồi xuống, mới biết Dịch Trạch Thành và Hoắc Từ vậy mà đã kết hôn.

Cô nhìn Dịch Trạch Thành, lại xoay đầu nhìn Tưởng Tĩnh Thành, vậy mà không có một ai nói cho cô biết. Ngược lại Tưởng Tĩnh Thành nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô, nói: "Mạnh Tây Nam không nói cho em biết?"

Lần này đến phiên Hoắc Từ ngạc nhiên, đến khi cô biết Ngôn Dụ và Mạnh Tây Nam là anh em ruột thì kinh ngạc không kém Ngôn Dụ.

Cô ấy cười hỏi; "Cũng không ai nói chuyện này cho tớ biết."

Nhưng mà Hoắc Từ bỗng dưng nghĩ đến, mẹ của Mạnh Tây Nam cũng không phải họ Ngôn, bởi vì Tống Uyển cũng xem như là nghệ sĩ khá nổi tiếng trong ngành, trước đây Hoắc Từ còn cùng Từ Địch đi nghe buổi nhạc hội của bà.

Ngôn Dụ nhìn vẻ mặt cô, đã đoán ra nghi ngờ trong lòng của cô ấy, chủ động nói: "Tớ cũng không phải theo họ mẹ."

.....

Thực ra về chuyện đổi họ này, lại còn thật sự có chút quan hệ với người bên cạnh đây.

Lúc Ngôn Dụ vừa về Mạnh gia, đã là nghỉ hè, cho nên cô cũng không cần đi học ngay. Mà ở nhà, cô cũng không gặp được cô gái ôm nhầm với cô trong truyền thuyết kia.

Anh trai mới cao như thế, đứng ở trước mặt cô giống như ngọn núi.

Lúc cô vẫn đang cố gắng thích ứng với cuộc sống trong gia đình mới, thì bỗng có một vấn đề đặt ra trước mắt cô. Lúc ăn cơm tối, Mạnh Trọng

https://thuviensach.vn

Khâm nói: "Quả Quả, bố và mẹ đã suy nghĩ, muốn đổi tên cho con, con có muốn không?"

Mạnh Tây Nam ở bên cạnh ngẩng đầu, nhìn thấy cô gái nhỏ đang ngồi ở đối diện, đôi mắt to vô tội lại sạch sẽ, tràn đầy hoảng hốt.

Kết quả thấy ông nhìn sang, cô gái nhỏ vội cúi đầu, dáng vẻ rụt rè, nhìn khiến người ta đau lòng.

Sau khi cô trở về vẫn rất ngoan, cả ngày đều ở trong phòng đọc sách, yên lặng lại nghe lời.

Nhưng một cô bé yên tĩnh lại nghe lời vậy, lần đầu tiên lại kiên trì nói: "Con không muốn."

Cô không muốn đổi họ, như thế về sau anh trai Thành Thực sẽ không tìm được cô nữa.

Không ngờ Mạnh Trọng Khâm luôn cưng chiều cô, lần này cũng rất kiên trì.

Thực ra Ngôn Dụ luôn nhớ nhà, nhớ mẹ, nhớ anh trai. Cô không dám biểu hiện ra ngoài, ngay cả khóc cũng chỉ là trốn ở chỗ khuất trong đại viện. Cô không dám khóc ở nhà, chỉ có thể lén lút chạy ra ngoài. Nơi này cách sân huấn luyện một rừng cây nhỏ, buổi tối căn bản không có ai đến. Cô kiếm cớ ra ngoài đi dạo, trốn ở nơi này nhỏ giọng bật khóc.

Vào lúc cô ôm chân, nhìn ánh trăng, nghĩ mẹ và anh trai lúc này đang làm gì, nhỏ giọng nức nở thì bỗng nhiên một tiếng trách mắng vang lên, cô sợ tới mức nhất thời không dám lên tiếng.

Sau đó một bóng đen đi vào, Ngôn Dụ nước mắt lưng tròng nhìn bóng đen ấy.

https://thuviensach.vn

Sắc trời quá tối, cô không nhìn thấy anh là ai, chỉ biết người ấy rất rất cao, chắc là con trai.

Bỗng nhiên, một tiếng soạt nhẹ vang, kèm theo đó là ánh lửa sáng lên, ngọn lửa màu cam chiếu sáng khuôn mặt anh. Anh ngậm điếu thuốc đã được đốt cháy trong miệng, Tưởng Tĩnh Thành hít một hơi, ngồi xổm xuống, dựa gần cô, nhả một vòng khói.

"Em chiếm chỗ của anh."

Ngôn Dụ chớp mắt: "Đây là sân huấn luyện." Còn được, không bị dọa sợ.

Tưởng Tĩnh Thành chợt cúi đầu mỉm cười, lại hút một hơi thuốc, thấp giọng hỏi: "Khóc cái gì?"

Giọng nói của thiếu niên mát lạnh lại trong trẻo, một tay kẹp thuốc, nửa híp mắt, có một sự kiêu ngạo nói không nên lời. Người như thế, Ngôn Dụ từ trước đến nay cũng chưa từng tiếp xúc, cô theo bản năng né tránh.

"Mạnh Tây Nam đánh em?" Anh cười nhẹ, giống như cảm thấy rất buồn cười.

Ngôn Dụ lập tức lắc đầu, tuy rằng cô cũng rất sợ anh trai mới, nhưng mà anh trai mới thật sự không bắt nạt cô.

Tưởng Tĩnh Thành gật đầu: "Anh đã nói cậu ta không đến nỗi Vương bát đản vậy đâu."

"Anh ấy không phải Vương Bát đản," Ngôn Dụ nhỏ giọng phản bác, bởi vì bây giờ cô cũng là người một nhà với anh trai mới, nếu anh trai mới bị mắng, vậy kia không phải là đang mắng cô à.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành xoay đầu nhìn cô, màn đêm dày đặc, chỉ có một vòng trăng khuyết rực rỡ che phủ đỉnh đầu, nhưng đôi mắt sáng rỡ của cô gái nhỏ kia, ở trong bóng đêm càng sáng kinh người.

Anh hỏi: "Vậy nói anh nghe nào, em vì sao khóc?"

Ngôn Dụ không muốn nói.

"Được, vậy lát nữa anh nói với chú Mạnh....." Tưởng Tĩnh Thành còn chưa nói xong, một đôi tay bé nhỏ mềm mại đã nắm cánh tay anh.

Cô thật sự lo lắng, thấp giọng nói: "Đừng."

"Vậy thì nói cho anh biết, em vì sao khóc." Tưởng Tĩnh Thành có biện pháp đối phó với một cô gái nhỏ như vậy đấy.

Quả nhiên giây lát sau, cô đã nói ra chuyện mình không muốn đổi tên. Cô nói xong, Tưởng Tĩnh Thành vẫn im lặng như cũ, chỉ có đầu thuốc đang lập lòe trong bóng tối.

"Không phải chỉ là một cái tên thôi sao, cái này cũng đáng để khóc à? Lẽ nào em đổi tên, thì mẹ và anh trai kia của em, về sau sẽ không nhận em, hay là em đổi tên rồi, thì em sẽ không nhận họ nữa?"

Ngôn Dụ không nói chuyện.

Tưởng Tĩnh Thành lại chợt chế giễu một tiếng, giọng nói rất lưu manh: "Hay là em cảm thấy cùng họ với tên ngốc Mạnh Tây Nam kia rất uất ức?"

Ngôn Dụ: "....." Cô không phải mà.

"Nếu không thì em lấy họ Ngôn đi," Tưởng Tĩnh Thành xoay đầu nhìn cô, "Em còn chưa gặp qua bà nội em nhỉ, bà nội Ngôn thế nhưng là bà nội khiến người ta thích nhất trong đại viện của chúng ta đấy, chè đậu xanh bà

https://thuviensach.vn

nấu rất ngon, mỗi lần hè đến, bà đều ở nhà nấu một thùng chè đậu xanh cho bọn anh ăn. Trở về em lấy họ này, chắc chắn sẽ là cô gái được người ta thích nhất trong đại viện chúng ta."

"Mẹ em nấu cũng ngon mà," Ngôn Dụ khẽ nói.

Ngày đó, Mạnh Trọng Khâm dẫn Ngôn Dụ về nhà, trên đường gặp được họ đi đánh bóng rổ. Mấy người chào hỏi ông, Đào Dật hỏi cô gái nhỏ: "Quả Quả, muốn đi cùng bọn anh không? Người thua mời kem."

Mạnh Trọng Khâm cúi đầu nhìn con gái, cô gái nhỏ đã nghiêm túc ngẩng đầu nhìn họ nói: "Em tên Ngôn Dụ."

Mọi người ngơ ngác, mà Tưởng Tĩnh Thành đứng bên cạnh vốn còn lười nhác, lúc này hơi ngước mặt, nhìn chằm chằm cô.

Sau khi Mạnh Trọng Khâm rời đi, mọi người trêu Ngôn Dụ, cô không nói chuyện, ngoan ngoãn đi ở phía sau.

Tưởng Tĩnh Thành cố ý rớt lại phía sau hai bước, hai người sóng vai nhau, cô gái nhỏ yên lặng bước đi.

Hoàn toàn không biết, giờ phút này lúc Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô, ánh mắt lại sâu thăm thẳm.

"Ngôn Dụ," Tưởng Tĩnh Thành bỗng nhẹ giọng gọi tên cô.

Cô gái nhỏ ngẩng đầu, nhìn anh.

Anh nói: "Cũng thật sự nghe lời anh hả?"Lời tác giả Thành ca sờ chóp mũi: Thực ra là anh nói đùa thôi.

Tiểu tiên nữ:.....Nhưng mà em tưởng thật.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Ngôn Dụ cúi đầu, bên cạnh bàn tay khớp xương rõ ràng kia, buông đũa xuống, bưng ly nước lên.

"Phát ngốc gì đấy," Giọng nói thâm trầm của Tưởng Tĩnh Thành ở bên cạnh vang lên, không phải giọng nói trong trẻo lại kiêu ngạo trong trí nhớ, mà là trầm thấp, lộ ra giọng điệu ổn trọng.

Đôi vợ chồng ở đối diện ngẩng đầu, nhìn sang rồi xoay đầu nhìn nhau.

"Không phải anh không thích ăn đồ Nhật à."

Thực ra về chuyện của anh, Ngôn Dụ đều đặt ở đáy lòng, chưa từng quên mà cũng không dám quên.

"Khách tùy chủ, mời khách cái gì thì anh ăn cái đó."

Tưởng Tĩnh Thành nói không cảm xúc.

Dịch Trạch Thành ở đối diện không nhịn được cười, giơ ly rượu, nói với anh: "Lần này là tớ mời khách không được tốt, lần sau chỗ để tùy cậu chọn."

Thực ra nào là anh chọn chứ, nơi này là Hoắc Từ chọn.

"Không dám, tớ sợ không còn mạng để mà ăn nữa đâu," Tưởng Tĩnh Thành rất dửng dưng.

https://thuviensach.vn

Dịch Trạch Thành khẽ lắc đầu, liếc nhìn vợ nhà mình, Hoắc Từ bị anh nhìn như thế rất chột dạ.

Kết quả di động của Ngôn Dụ vang lên, là trợ lý gọi đến, có lẽ thấy cô lâu như vậy còn chưa quay lại phòng bao nên gọi. Cô nhận điện thoại, lúc đưa khuỷu tay lên không cẩn thận chạm phải cánh tay Tưởng Tĩnh Thành, lướt qua, mang theo một tia ấm áp mềm mại.

Bởi vì hai người ngồi sóng vai trên Tatami phòng bao, giọng nói bên kia di động, cho dù nhỏ, nhưng vẫn truyền rõ ràng vào trong tai Tưởng Tĩnh Thành.

Lúc nghe được ba chữ giám đốc Ngôn kia, thì hơi hạ khóe miệng.

Loại tâm trạng này, thật lạ con mẹ nó lùng.

"Nếu mọi người ăn xong rồi, thì có thể về trước, đúng lúc tôi gặp được mấy người bạn." Ngôn Dụ nói.

Trợ lý nói được không ngớt.

Lúc rời đi, đến dưới lầu, tài xế của Dịch Trạch Thành đã đợi họ. Hoắc Từ hỏi: "Ngôn Ngôn, bọn tớ tiễn cậu nhé."

Dịch Trạch Thành ho khẽ một cái.

Ngôn Dụ phất tay: "Không cần đâu, tớ gọi xe là được, khách sạn tớ ở gần đây."

Hoắc Từ sững sờ, vừa muốn hỏi nữa, thì Dịch Trạch Thành đã cầm tay cô: "Để tiểu Thành đưa em ấy đi, đúng lúc cậu ấy cũng không uống rượu, ngày mai không phải em còn phải bay đến Thượng Hải làm việc à."

Hai người đi rồi, chỉ còn lại họ đứng ở bên đường.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Ngôn Dụ mặc quần ống rộng màu trắng, gió đêm vừa thổi, ống quần cuốn lên, lộ ra mắt cá chân tinh tế trắng nõn.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành móc túi quần lấy thuốc, vừa vặn nhìn đến mắt cá chân cô, anh ngậm điếu thuốc trong miệng, ngẩng đầu lên. Thì nhìn thấy Ngôn Dụ đang nhìn chằm chằm anh, anh nhẹ bĩu môi: "Giám đốc Ngôn, cũng muốn một điếu chứ?"

Anh hỏi xong, Ngôn Dụ ngoan ngoãn đưa một tay ra, bàn tay giống như miếng đậu hũ, vừa trắng vừa mềm.

"Em cũng thật dám muốn," Anh giễu cợt một tiếng.

Ngôn Dụ lẽ thẳng khí hùng: "Không phải anh muốn cho em à."

Tưởng Tĩnh Thành lạnh mắt nhìn cô, đi Mỹ mấy năm, học được nhanh mồm nhanh miệng nữa cơ đấy.

Anh xoay người đi, Ngôn Dụ ngoan ngoãn đi theo, thẳng đến khi đi đến bên cạnh một chiếc xe việt dã màu đen, anh lấy chìa khóa ra, mở cửa xe, Ngôn Dụ đi đến bên ghế lái phụ, mở cửa lên xe.

"Hút xong điếu thuốc này đã," Anh không lái xe ngay, điếu thuốc kẹp trong tay để trên cửa sổ xe.

Ngôn Dụ yên lặng đợi, cũng không vội vã. Cô quan sát chiếc xe này, kiểu dáng xe không phải mới, nhưng nội thất lại rất mới, chắc là sau khi mua không lái. Cô cúi đầu, nhìn thấy giữa ô vuông để một quyển sổ nhỏ.

Tiện tay cầm lên xem, lại là một quyển chứng minh sĩ quan quân đội.

Đến khi lật ra xem, thì thấy được ảnh chứng minh của Tưởng Tĩnh Thành, anh mặt không biểu tình nhìn ống kính, mái tóc ngắn sát da đầu, ánh mắt như ngọn đuốc, sống mũi thẳng tắp, đường nét thâm thúy lại lập

https://thuviensach.vn

thể. Ngay cả một tấm ảnh chứng minh bình thường nhất cũng có thể chụp tuấn tú như vậy, đầu ngón tay Ngôn Dụ sờ sờ bức ảnh.

"Đây là ảnh chứng minh đẹp nhất mà em từng thấy đấy."

Bên cạnh truyền đến tiếng ho khẽ, hiển nhiên là bị sặc, anh xoay đầu nhìn Ngôn Dụ, mày cau chặt lộ vẻ nghiêm túc.

Hồi lâu anh mới hỏi: "Ngôn Dụ, em muốn làm gì?"

Ngôn Dụ bị anh gọi cả tên lẫn họ thì ngây người, thấy vẻ mặt anh nghiêm túc đến thế, lại có chút vô tội.

"Là thật sự đẹp."

Không ngờ bây giờ ngay cả nói lời thật lòng cũng không thể?

Trong xe không bật đèn, là ánh đèn đường bên ngoài chiếu vào, mắt cô sáng như phủ một lớp ánh nước, mang theo vẻ mặt vô tội, không rõ ý.

Tưởng Tĩnh Thành hút một hơi thuốc, cười lạnh, không ngờ là anh tự mình đa tình.

Kết quả anh vừa dập thuốc, định lái xe, thì người bên cạnh lại hỏi: "Anh tiểu Thành, số điện thoại của anh vẫn là số trước đây sao?"

"Không phải em không muốn làm gì sao?" Phun điếu thuốc trong miệng, Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô, nhíu chặt mày.

Ngôn Dụ nhìn anh, khẽ nói: "Em muốn."

Lần này cô thẳng thắn khiến Tưởng Tĩnh Thành không thể tiếp lời, anh sâu kín nhìn cô, đột nhiên phát hiện, cô thật sự không giống trước đây, gan lớn hơn, những chiêu thức trước đây anh đối phó cô đều không thể dùng được nữa.

https://thuviensach.vn

"Bây giờ em xếp thứ mấy?"

Tưởng Tĩnh Thành không hiểu, nhàn nhạt nhìn cô: "Cái gì xếp thứ mấy?" Hút xong một điếu, anh định lái xe.

"Không phải anh nói mọi người đều xếp hàng mời anh ăn cơm sao, hiện tại em xếp đến thứ mấy rồi?"

Cô nhìn Tưởng Tĩnh Thành, hỏi thật nghiêm túc.

Tưởng Tĩnh Thành: "....."

Hỏi khách sạn cô ở, lái xe qua, trên đường Ngôn Dụ cũng rất yên lặng. Nhưng lúc đến cửa khách sạn, cô lại không xuống xe. Tưởng Tĩnh Thành không nói chuyện, so độ kiên nhẫn với cô, một mình anh có thể ở trong rừng cây ẩn nấp ba tiếng đồng hồ không động đậy đó. Anh thiếu tính kiên nhẫn ư?

Suy nghĩ vừa xẹt qua, bỗng nhiên anh cảm thấy bên chân mình có động tĩnh, tầm mắt liếc xuống, thì nhìn thấy một ngón tay mảnh mai đang chọc bên đùi anh.

Thực ra cơ bắp anh chỗ nào cũng cứng, một ngón tay chọc xuống như vậy, chỉ giống như đang gãi ngứa nhưng cố tình lại gãi đến đáy lòng anh.

Anh không kiên nhẫn nói: "Lại sao nữa?"

"Anh còn chưa nói cho em biết, em xếp thứ mấy?"

"Anh không nói thì em không xuống à?"

Giờ phút này Ngôn Dụ lại không nói chuyện chỉ nhìn anh.

Tưởng Tĩnh Thành cười lạnh, lòng nghĩ ông đây còn không chế ngự được em chắc. Nhưng mà anh còn chưa động đậy, đùi lại bị ngón tay chọc

https://thuviensach.vn

vào. Nhè nhẹ.

Lời anh muốn nói nghẹn ở yết hầu, cũng không nói tiếp được nữa. Anh có thể vác nặng chạy 25 km, sau đó tiến hành 10km bơi vũ trang, mắt cũng không chớp. Xưa nay đều là anh chế ngự người khác, nhưng mà bây giờ một ngón tay.....

"Em lúc đó không phải đi rất dứt khoát sao," Câu này anh kìm nén ở trong lòng, kể từ ngày Ngôn Dụ lên máy bay rời khỏi Trung Quốc kia đã có, mãi cho đến giờ phút này cuối cùng cũng nói ra được. Nhưng vừa hỏi xong, đầu mày Tưởng Tĩnh Thành đã xoắn chặt lại giống như gì, đây là đối với chính anh.

Năm đó dưới tình hình kia, chính là anh trời không sợ đất không sợ, cũng đã sợ. Thì sao cô có thể chịu đựng được đây.

Nhưng mà Ngôn Dụ không giống như anh dự đoán, cô yên tĩnh nhìn anh, vẻ mặt thờ ơ.

"Còn không xuống xe, muốn anh xách em xuống?" Giọng Tưởng Tĩnh Thành không kiên nhẫn, nhưng trong cái không kiên nhẫn này lại lộ ra một sự sợ hãi không nói nên lời.

Ngôn Dụ chậm rãi mở miệng: "Mấy năm nay em ở Mỹ, lúc cô đơn một mình, cứ nghĩ mãi em rời xa người thân yêu và gia đình, lựa chọn con đường này có chắc là chính xác hay không? Nhưng mỗi lần như thế bên tai em đều sẽ vang lên lời anh nói với em, đã lựa chọn thì không được hối hận. Thực ra trước khi em trở về, đã chuẩn bị tâm lý cho tất cả tình huống xấu nhất."

"Thậm chí em cũng không dám hỏi bất cứ một ai rằng, anh đã kết hôn chưa? Hoặc là anh đã có bạn gái chưa?"

https://thuviensach.vn

Nói đến đây, trên mặt cô mang theo ý cười, khiến Tưởng Tĩnh Thành cảm thấy chói mắt.

Anh cười lạnh: "Người thích anh cũng đang xếp hàng đấy, chỉ là anh còn chưa tìm được người vừa mắt thôi."

"Vậy anh cũng cho em một cơ hội xếp hàng nhé."

Vẻ mặt Ngôn Dụ thản nhiên.

Cô nói: "Để em quang minh chính đại theo đuổi anh, lần này anh đứng yên tại chỗ là được."

**

Trong đại viện quân khu, Tưởng Tĩnh Thành bị một cuộc điện thoại hối thúc đến. Đến khi lái xe tới thì nhìn thấy chính ủy đại đội đứng ở cổng, nói chuyện với một người mà anh chưa từng gặp mặt, chờ đến gần nhìn thì, ha, trên bả vai đeo hai gạch bốn sao.

"Tĩnh Thành đến rồi," Chính ủy đưa tay vỗ vai Tưởng Tĩnh Thành, vẻ mặt hơi hòa nhã.

Tưởng Tĩnh Thành sửng sốt, không ngờ chính ủy cũng đến Bắc Kinh. Nói thực, nơi mà họ ở kia thật sự mà nói thì là chim không ỉa cũng không nói quá, một năm nghỉ ít, cho dù ra ngoài huấn luyện dã ngoại, làm nhiệm vụ, cũng là đủ loại rừng rậm núi cao. Mỗi lần quân diễn, mọi người đều thật sự vui vẻ, bởi vì như thế có thể sớm chút nhìn thấy người của đơn vị khác, linh hoạt, mới mẻ.

Không ngờ anh hiếm khi nghỉ một lần, vậy mà cả chính ủy cũng đến Bắc Kinh rồi.

https://thuviensach.vn

Sau khi anh kính lễ với hai vị lãnh đạo thì khẽ cười hỏi: "Sao ngài cũng đến rồi?"

"Thế nào, thủ đô này lẽ nào chỉ cho cậu đến? Còn không cho tôi đến?" Vẻ mặt chính ủy thâm trầm, không khách sáo hỏi.

Tưởng Tĩnh Thành nhịn không được lắc đầu, nói: "Ngài muốn tranh luận với tôi như vậy, thật sự không có ý tứ."

"Ông xem xem, đây là lính chỗ chúng tôi đấy, cái đồ ba gai, nói chuyện với lãnh đạo như thế đấy," Chính ủy nói với vị đại tá bên cạnh, chỉ có điều lúc nói lời này, trên mặt không chỉ mang theo nụ cười, mà ngay cả giọng điệu cũng lộ ra sự thích thú không thể che giấu.

Dẫn lính nhiều năm như vậy, đây là lính đắc ý nhất dưới tay ông.

23 tuổi tốt nghiệp trường quân đội, 24 tuổi vào đại đội, giờ đây đã tròn sáu năm.

Chính ủy là người nhìn anh bước từng bước trưởng thành như thế nào thành dáng vẻ của ngày hôm nay.

Nói thực, nhìn anh giống như con trai ruột nhà mình. Nhưng là trưởng bối luôn hy vọng tiểu bối có thể càng ngày càng tốt, cũng đã đến lúc nên buông tay rồi.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành nghe được vị đại tá này là lãnh đạo của tập đoàn quân nào đó, mặc dù vẫn cung kính như cũ, nhưng lại không nhiệt tình.

May mà người ta cũng có việc, nói vài câu thì lên xe rời đi. Cho đến khi người đi rồi, thì vẻ mặt chính ủy cũng sầm xuống, trở mặt nói: "Tiểu tử cậu là ở trên núi đợi lâu rồi, bị đông lạnh đến hỏng đầu rồi hả? Cậu nói xem

https://thuviensach.vn

mình cũng đã bao nhiêu tuổi rồi, tuổi tác lão đại không nhỏ, không vì sau này mà nghĩ nhiều hơn chút à? Cả đời định như mấy lão già bọn tôi ư?"

Nhưng ông nói đến mức nước bọt bay tứ tung, mà người trước mặt này mặt mày lại nghiêm túc, giống như không nghe thấy.

"Tôi nói cho cậu biết, đừng tưởng đại đội chúng ta không thể thiếu tiểu tử cậu. Trở về bọn tôi đến phía dưới tuyển thêm một đám tân binh, huấn luyện ra một người lợi hại như cũ. Truyền thống của đại đội chúng ta bền vững. Tiểu tử cậu cũng đừng băn khoăn nữa, nắm chặt thời gian tìm một cô vợ đi, người đã 30 tuổi rồi mà ngay cả bạn gái cũng không tìm được, cậu nói xem có mất mặt không hả?"

Thế nhưng Tưởng Tĩnh Thành cũng không nổi giận, chỉ trầm giọng hỏi: "Ngài trông tôi đi đến thế à?"

"Nếu cậu không muốn đi, vậy thì báo cáo chuyển ngành trong máy tính năm ấy là thế nào?"

Dứt lời, Tưởng Tĩnh Thành thay đổi sắc mặt.Lời tác giả:Tiểu tiên nữ: Lần này anh cứ đứng im tại chỗ là được.

Đồng ca: Vậy lần trước thì sao?

Cho nên mọi người có muốn biết lần trước không?

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Chính ủy nhìn thấy anh thay đổi sắc mặt, thì biết mình nói hớ, đáy lòng có hơi lúng túng, đành giải thích: "Kia không phải chính ủy tôi đi nhìn lén máy tính cậu. Trước đây không phải cậu ở chung ký túc với thằng nhóc Tiết Hiểu Quang kia à, lúc cậu ta mượn máy tính cậu thì không cẩn thận nhìn thấy. Thằng nhóc ấy gan nhỏ, sợ cậu thật sự chuyển ngành nên tìm tôi và đại đội trưởng của các cậu."

Lời này thực ra sớm đã tồn tại trong lòng chính ủy nhiều năm rồi.

Quân nhân ưu tú hơn nữa, cũng là cơ thể máu thịt, có máu có tim, biết khóc biết cười biết yêu.

Nhưng mấy năm nay Tưởng Tĩnh Thành ngoại trừ huấn luyện, cũng không nhìn thấy anh có dính líu tới cô gái nào. Tuy nói chỗ bọn họ, công tác bảo mật rất tốt, nhưng mà có bảo mật hơn nữa cũng phải để người ta tìm đối tượng chứ, không phải sao.

Đến cùng đợt với anh, rất nhiều người đều có con ôm trong tay rồi. Mà họ còn nhỏ tuổi hơn anh, người kết hôn cũng có, mà người sắp làm cha cũng có.

Mà anh, tính tình mặc dù hơi cứng rắn một chút, nhưng tướng mạo và gia thế đều bày ra đây, nếu anh thật sự muốn thì dù anh có ở trong rãnh trên núi cũng có cô gái nguyện đến ở cùng anh.

https://thuviensach.vn

Vừa bắt đầu, chính ủy không hiểu, còn tưởng là ánh mắt anh cao, liền phát động vợ dạy ở trường đại học, xem xem có cô gái nào thích hợp không. Nào ngờ mặc kệ người cao hay thấp, thanh tú hay xinh đẹp, đều không ai lọt được vào mắt anh.

Dồn ép quá, thằng nhóc này mới nói một câu, không thuận mắt.

Chính ủy đây đã làm công việc chính ủy hơn hai mươi năm, còn chưa gặp qua ai mềm cứng đều không ăn thế cả.

Kết quả về sau chính ủy mới biết, trong lòng anh đã có người không thể quên.

Lúc này chính ủy nhìn người lính mà ông và đại đội trưởng xem trọng nhất, nói thực, nhiều năm như vậy, họ chưa từng gặp được ai giống như Tưởng Tĩnh Thành. Vốn tưởng thằng nhóc này là đến đánh bóng, dù sao chỗ kia của bọn họ quả thực thăng hàm nhanh, thật sự là lấy mạng để đổi.

Còn chưa đợi ông và đại đội trưởng nghĩ xong phải xử trí anh thế nào, thì các môn huấn luyện của người ta đều là điểm A, cuối cùng thành tích tốt nghiệp còn là A+.

Quả thực chính là dùng hành động để chặn miệng hai người họ.

Mặc dù anh có gia thế, nhưng cũng có khả năng thực sự.

Loáng một cái, vậy mà đã sáu năm trôi qua, thời gian trôi thật nhanh.

"Năm nay cậu cũng 30 rồi, vào đại đội cũng đã sáu năm, cậu nghĩ xem lúc cậu vừa vào, thằng nhóc nhà tôi mới học tiểu học, năm nay cũng sắp thi vào cấp ba rồi." Nói đến đây, ngay cả chính ủy luôn có sở trường cảm động người khác giờ phút này lại đã cảm động chính mình trước tiên, ông nói: "Tĩnh Thành, cuộc đời có thể có mấy cái mười năm chứ?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành yên lặng nhìn, thấy chính ủy lo lắng, lúc này mới chậm rãi nói: "Anh cái gì cũng đều nói cả rồi, còn bảo tôi nói gì nữa đây?"

Nghe anh mở miệng, lúc này chính ủy mới nở nụ cười, vỗ vỗ vai anh, lời nói thấm thía: "Thế này mới giống nói."

"Tôi chỉ phục tùng mệnh lệnh mà thôi," Tưởng Tĩnh Thành bình tĩnh nhìn ông.

Nếu thật sự muốn theo chủ ý của anh, thì anh không hẳn muốn rời đi.

Chính ủy vừa nghe thì gấp gáp, tức giận mắng: "Thằng nhóc cậu....."

Nhưng ai biết câu này của ông còn chưa mắng ra thì thấy Tưởng Tĩnh Thành bỗng đứng nghiêm, cung kính lại có lực hành lễ với chính ủy.

"Cảm ơn ngài!"

Nháy mắt, hốc mắt chính ủy suýt nữa cũng sắp đỏ, thằng nhóc này chính là rất có tâm huyết.

**

Quan mới nhậm chức đều có ba đám lửa*, chỉ là Ngôn Dụ không ngờ, đám lửa đầu tiên này sẽ đốt đến trên người cô.(三把火* ba đám lửa: 新官员上任后，常常做出几件事以表现自己的才干和革除时弊的决心，过后也就一切如旧。说白一点，就是给人下马威，让众将军心服口服。Sau khi các quan mới nhậm chức, họ thường thực hiện một vài điều để thể hiện tài năng của họ và giải quyết để loại bỏ những bất lợi. Sau đó, mọi thứ đều như trước. Nói thẳng chút là ra uy với người khác, để mọi người tâm phục khẩu phục.)

Thực ra trước khi Ngôn Dụ đến, đã xem tư liệu của khu vực Trung Quốc. Bởi vì mấy năm nay kinh tế phát triển nhanh, cả Trung Quốc đối với

https://thuviensach.vn

nhu cầu về trang sức cũng tăng nhanh. Đặc biệt là hai năm nay, thương hiệu xa xỉ của nước ngoài cũng bắt đầu chú trọng thị trường Trung Quốc, hợp tác với giới thời trang Trung Quốc càng nhiều hơn.

"Dựa theo kế hoạch, quảng cáo trang sức mới nhất quý này muộn nhất phải hoàn thành vào cuối tháng sau," Ngôn Dụ ngừng lại, ngẩng đầu nhìn người đối diện, nhẹ giọng hỏi: "Vậy mà bây giờ cô nói cho tôi biết, cô ngay cả nhiếp ảnh gia cũng không tìm được?"

"Xin lỗi, giám đôc Ngôn, lúc giám đốc tiền nhiệm đi quả thực quá vội vàng, tôi cũng là tạm thời thay thế," Hồ Sam có lý lịch ở bộ phận quan hệ xã hội cực sâu, trước đây Ngôn Dụ chưa đến, cô ta từng tạm giữ chức vụ giám đốc của bộ phận quan hệ xã hội.

Vốn tưởng có thể thuận lợi chuyển chính thức, nhưng không ngờ, một vòng lại bị đánh trở lại nguyên hình.

Huống hồ buổi chiều Ngôn Dụ còn gọi cô ta vào phòng làm việc, hỏi thăm tình hình chụp ảnh quảng cáo, cô ta đương nhiên cho rằng Ngôn Dụ là đang tìm cô ta phiền toái.

Vì thế cô ta lập tức thoái thác trách nhiệm.

Ngôn Dụ nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô ta, hỏi tiếp: "Tôi đã xem mấy nhiếp ảnh gia mà các người chọn," cô lật lật văn kiện trong tay, mấy tấm này đều là sơ yếu lý lịch của nhiếp ảnh gia, "Đều không đủ tốt."

Bốn chữ, dứt khoát phủ định.

Hồ Sam có hơi khó xử, đỏ mặt, nhìn cô nói: "Mấy vị này đã là nhiếp ảnh gia hàng đầu trong nước....."

Ngón tay lật tư liệu của Ngôn Dụ ngừng lại, giọng nói Hồ Sam cũng dừng lại theo.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn Hồ Sam, vẻ mặt cũng không nghiêm túc, chỉ là đôi mắt đen láy kia lại nhìn chằm chằm, khiến chút may mắn nơi đáy lòng người ta giống như không có chỗ nấp.

Hồ Sam chột dạ cúi đầu: "Thực ra còn có một người, xác thực là người được chọn thích hợp. Chỉ là gần đây cô ấy đang giảm lượng công việc, rất khó mời được."

"Còn có người mà công ty chúng ta không mời được?" Ngôn Dụ tiếp tục cúi đầu xem văn bản đặt kế hoạch, vẻ mặt thờ ơ.

Mãi đến khi Hồ Sam thấp giọng nói ra một cái tên, thì Ngôn Dụ ngừng lại, sau đó trên mặt hiện lên ý cười, "Hoắc Từ? Nhiếp ảnh gia mà cô nói tên Hoắc Từ?"

Hồ Sam tưởng cô vừa về nước, không quá hiểu nhiếp ảnh gia trong nước, lập tức gật đầu, giới thiệu: "Phải, vị nhiếp ảnh gia này là người có giá trị cao nhất trong giới nhiếp ảnh trong nước hiện nay, hơn nữa quảng cáo cô ấy chụp hiệu quả luôn rất tốt, còn từng đạt giải thưởng quốc tế. Năm ngoái cô ấy đã tổ chức một triển lãm ảnh, thu hút được tiếng vang rất lớn trong công chúng."

"Nhưng là năm nay cô ấy vừa kết hôn, nghe nói sau khi kết hôn muốn giảm lượng công việc, nửa năm gần đây dường như đều không có thời gian....."

Đây đều là kiếm cớ, Ngôn Dụ cười lạnh. Mấy ngày trước lúc cô ăn cơm gặp được Hoắc Từ, ngày hôm sau cô ấy còn phải vội đi Thượng Hải làm việc, chỗ nào giống giảm lượng công việc.

"Cô xác định là nhiếp ảnh gia giảm lượng công việc, hay là các người không để tâm?" Ngôn Dụ không thích kiểu kiếm cớ này.

https://thuviensach.vn

"Tôi đến làm việc với cô ấy, các người phụ trách ra phương án, chỉ có một tuần."

Buổi chiều, bởi vì nhãn hiệu trang sức cao cấp MEQUEEN dưới trướng của tập đoàn Liên hợp mở cửa hàng thương hiệu ở Bắc Kinh, đến thời điểm sẽ mời ngôi sao và người tài của giới thời trang có sức ảnh hưởng ở trong nước tuyên truyền tạo thanh thế.

Ngôn Dụ mang theo vài người của bộ phận quan hệ xã hội, đến cửa hàng thương hiệu khảo sát trước.

Bởi vì cửa hàng thương hiệu dự kiến sẽ mở vào tháng sau, vì vậy đến trong cửa hàng, bên ngoài cửa hàng đang được bao phủ bởi một bảng quảng cáo cực lớn.

Ngôn Dụ đang thảo luận chuyện khai trương với Hồ Sam, ai biết lại có một người đàn ông dẫn theo người vào, trong tay còn xách đầy cà phê và điểm tâm ngọt.

"Biết mọi người hôm nay vất vả, vừa khéo chúng tôi cũng quay phim gần đây, nên đến thăm một chút."

Giọng người đàn ông dịu dàng, nói chuyện mắt luôn phóng điện, lại khiến mấy cô gái nhìn không chớp mắt.

Ngôn Dụ chưa từng thấy anh ta ở công ty, nên hỏi Hồ Sam: "Đây là người của bộ phận nào?"

"Đây không phải người của công ty chúng ta," Hồ Sam thấy vẻ mặt cô lạnh nhạt, cẩn thận nói, "Vị này là người quản lý của Mạnh tiểu thư, chị cũng biết Mạnh tiểu thư hiện nay là đối tượng khảo sát của công ty chúng ta, nói không chừng ngày nào đó có thể trở thành đại sứ hình tượng của công ty chúng ta."

https://thuviensach.vn

Qua mấy ngày ở cùng, cô ta biết giám đốc Ngôn này thực ra cũng không khó chung đụng, mặc dù cô là người hơi lạnh nhạt, trên công việc chỉ yêu cầu nghiêm khắc, cũng sẽ không thật sự làm khó cấp dưới. Ngược lại, thật sự gặp phải vấn đề gì không thể giải quyết, thì cô lại là người nghĩ cách trước tiên.

Cấp trên thế này, dù không thể làm bạn, nhưng cũng khiến người ta phục.

Ngôn Dụ nhìn người quản lý đang chia cà phê và đồ ngọt cho mọi người, vẫn là Hồ Sam hỏi: "Giám đốc Ngôn, chị cũng quan sát nơi này hai tiếng rồi, nếu không nghỉ ngơi trước một lát, tôi lấy qua cho chị ly cà phê nhé."

"Không cần, tôi ra ngoài hít thở không khí trước," Trước khi đi, Ngôn Dụ quay đầu dặn dò Hồ Sam: "Tất cả trang trí trong cửa hàng còn chưa tiết lộ, cho nên cần phải quan sát kỹ mỗi một người, không cho phép chụp ảnh. Đặc biệt là nhân viên từ ngoài đến."

Hồ Sam vội vã gật đầu, cô ta biết nguyên tắc của công ty.

Bởi vì trong cửa hàng có WC, nên Ngôn Dụ tùy tiện đẩy cửa đi vào, mở nắp bồn cầu ngồi lên. Cô lật túi xách trong tay, thực ra cô luôn mang theo thuốc lá bên mình, chỉ là không hút mà thôi.

Cô vừa ngồi một lúc, định ra ngoài, thì có hai người đi vào.

"Cậu nói xem Tôn Gia Minh này thật đủ hào phóng, ngay cả trà chiều cũng mời của khách sạn năm sao, tớ nghe nói....." Cô gái nói chuyện, nhìn xung quanh một vòng, đè thấp giọng nói: "Tớ nghe nói lần trước anh ta còn tặng cho quản lý Hồ một túi xách Channel mấy vạn lận đó."

"Có thể không hào phóng sao? Nếu thật sự đã giao tiếp với quản lý Hồ, đến lúc lựa chọn đại sứ hình tượng, cũng có thể ra chút sức không phải

https://thuviensach.vn

à. Đây là nhìn chằm chằm vị trí đại sứ hình tượng thương hiệu trang sức của công ty chúng ta, chứ nếu không có thể dùng sức lớn vậy chắc."

Đây là lời của một người khác nói, giọng điệu mang theo sự trêu đùa, có vẻ chướng mắt.

Cô gái mở miệng trước mỉm cười: "Vậy tớ thấy bàn tính này của anh ta tính sai rồi, bây giờ quản lý Hồ lên trời còn có một giám đốc Ngôn đó. Cậu cũng nhìn thấy trang phục hàng ngày của giám đốc Ngôn rồi chứ, tớ thật sự thích chết cái túi xách Tửu thần hiệu Gucci hôm nay cô ấy đeo í, là số lượng hạn chế đó, rất khó mua."

"Cũng chưa chắc, cậu không phải chưa từng nghe nói bối cảnh của Mạnh Thanh Bắc đấy chứ, nếu cô ta thật sự muốn lấy, tớ cảm thấy có triển vọng đấy."

Rõ ràng cô gái nói chuyện trước được khơi dậy hứng thú, cô ấy ý vị hỏi: "Trong nhà Mạnh Thanh Bắc có bối cảnh?"

"Bắt đầu từ khi cô ta debut thì đã truyền rồi, nghe nói người ta thế nhưng là công chúa thật đó....."

Thế là hai người vừa rửa tay vừa nói vừa cười, cho đến khi giọng nói dần biến mất.

Sau khi xác định bên ngoài không có người, Ngôn Dụ mới chậm rãi đẩy cửa WC ra, đối diện chính là tấm kính rộng rãi lại sáng rực, có thể thấy rõ vẻ mặt của cô.

Buồn cười. Nếu Mạnh Thanh Bắc là công chúa thật, vậy thì cô là gì?

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Ngôn Dụ cười chế giễu, đem điếu thuốc kẹp trong tay ném vào thùng rác WC. Tuy cô luôn mang theo bên mình nhưng lại rất ít hút.

Cô mở vòi nước, chầm chậm rửa tay.

Tiếng nước chảy từ từ, Ngôn Dụ lại nghĩ đến Tưởng Tĩnh Thành. Nói thật, lòng người luôn tham lam, lúc ở Mỹ, cứ nghĩ đời này gặp lại anh sẽ không còn gì nuối tiếc. Nhưng mà sau khi về nước, gặp một lần rồi lại một lần, lại không kiềm chế được tham vọng trong lòng.

Cô muốn có anh.

Nghĩ nghĩ, cô tắt vòi nước, lấy di động ra.

Cô không lưu số của anh, nhưng mỗi một con số đều giống như khắc ở trong lòng cô, 152.....

Số đã bấm, rốt cuộc cô vẫn không gọi đi. Cô suy nghĩ, lại mở wechat ra, nhập số di động vào tìm người, kết quả giống như cô nghĩ, không tìm được wechat của anh.

Thật giống tính cách của anh.

Thấy thời gian cũng tương đối, Ngôn Dụ đi ra ngoài, bên ngoài đều đang nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Người quản lý của Mạnh Thanh Bắc Tôn Gia Minh còn đang nói chuyện với Hồ Sam, hai người xem ra cực kì quen thuộc. Hồ Sam bị anh ta chọc cười nghiêng ngả, nhưng chớp mắt nhìn thấy Ngôn Dụ thì thu lại dáng vẻ.

"Giám đốc Ngôn, vị này là quản lý của MC nổi tiếng Mạnh Thanh Bắc, hôm nay Mạnh tiểu thư quay phim ở gần đây, anh ấy còn đặc biệt mua trà chiều đến đấy ạ," dưới ánh mắt ra hiệu của Tôn Gia Minh, Hồ Sam giới thiệu cho Ngôn Dụ.

Tôn Gia Minh chỉ nghe nói, vị giám đốc quan hệ xã hội mới nhậm chức cũng đang ở đây, nên mới tự mình xách đồ qua.

Nếu không sớm đã bảo trợ lý đưa đến rồi.

Tính cách này của anh ta là tính cách điển hình của người trong giới giải trí, không có lợi sẽ không đến sớm.

Lúc này Tôn Gia Minh thật sự có loại cảm giác trước mắt phát sáng, anh ta ở trong giới giải trí cũng mười mấy năm, đã luyện ra đôi mắt sắc bén, có những người tuy nói điều kiện bên ngoài thoạt nhìn còn được, nhưng thật sự muốn lên ti vi, thì thật sự kém xa.

Mà giám đốc Ngôn trước mắt này, thật sự khiến anh ta cảm thấy kinh diễm, tướng mạo của cô cũng không phải kiểu đặc biệt diễm lệ có tính xâm lược, mà khuôn mặt thiên về kiểu bầu bĩnh mượt mà.

Nhưng mặt mày lại thích hợp với loại trang điểm đậm.

Nếu anh ta quen biết vị này sớm, chắc chắn sẽ dây dưa đến khi kí được hợp đồng với cô mới thôi.

Đáy lòng Tôn Gia Minh vừa tiếc nuối, vừa xu nịnh chìa tay: "Giám đốc Ngôn, chào chị."

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ không đưa tay, nhìn anh ta, ánh mắt kia có cảm giác nhìn thấu người ta, khiến đáy lòng Tôn Gia Minh rất hoảng sợ. Thực ra luận về tuổi tác và từng trải, thì Tôn Gia Minh không kém hơn Ngôn Dụ, nhưng lúc này ở trước mặt cô, anh ta lại không dám giả tạo.

"Giám đốc Ngôn, thực ra cô Mạnh vẫn luôn hợp tác với MEQUEEN dưới trướng của quý công ty, nhiều lần cô Mạnh chủ trì tiệc tối đều đeo trang sức của MEQUEEN chúng ta, bên ngoài hưởng ứng cũng rất tốt. Hy vọng sau này, còn có thể tiếp tục hợp tác vui vẻ với quý công ty."

Tôn Gia Minh quả thực đến vì chuyện đại sứ hình tượng, hiện tại thị trường Trung Quốc rất lớn, những thương hiệu xa xỉ của nước ngoài đã không còn cao xa nữa, ngay cả Channel và Cartier cũng bắt đầu xây dựng đại sứ hình tượng trong nước.

Người phát ngôn không dám nghĩ, thì kiếm một cái đại sứ hình tượng cũng được.

"Cô Mạnh?" Ngôn Dụ hờ hững mỉm cười, giọng nói hơi nhẹ.

Tôn Gia Minh sửng sốt, không ngờ cô lại hỏi như vậy.

Hồ Sam vốn cho rằng cô không quen biết Mạnh Thanh Bắc, vừa muốn giới thiệu một chút, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Ngôn Dụ thì lại không dám nói nhiều. Đừng nhìn giám đốc Ngôn này tuổi còn trẻ, nhưng trên người lại có cỗ khí thế kinh người.

Lúc Tôn Gia Minh quay lại hiện trường quay phim, Mạnh Thanh Bắc đã quay xong cảnh cuối cùng. Thấy anh ta đi vào, cô ta cười hỏi: "Sao về nhanh vậy, không nói chuyện với vị giám đốc mới kia à?"

"Đừng nhắc nữa."

https://thuviensach.vn

Mạnh Thanh Bắc thấy hứng thú, xem ra Tôn Gia Minh đây là không quá thuận lợi? Kể từ sau khi cô ta trở thành MC, thì luôn ký hợp đồng với Tôn Gia Minh, anh ta từng trải lâu ở trong giới, lại có thủ đoạn, gần như không có ai là anh ta không giải quyết được.

Lẽ nào lần này dẫm phải tấm sắt?

Mạnh Thanh Bắc hừ cười: "Thế nào, còn có người mà anh không giải quyết được?"

Tôn Gia Minh nghiêm chỉnh nói: "Bà cô của tôi ơi, cô đừng cười nữa. Vị giám đốc Ngôn mới đến này, tôi thấy thật sự không dễ đối phó đâu. Chỉ là dáng vẻ kia không phải người bình thường, tuổi trẻ đã ngồi lên vị trí cấp cao của công ty, đừng quay lại đá chúng ta ra khỏi cuộc chơi là được. Chuyện đại sứ hình tượng này, cũng đã tiết lộ thông tin rồi."

Trước đây Mạnh Thanh Bắc đều làm tiết mục phỏng vấn và MC tiệc tối, năm nay vừa liên quan đến chương trình thực tế, không ngờ lại dựa vào hình tượng nữ hán tử không sợ mệt không sợ khổ, dám liều mạng trong tiết mục này mà thu hút được một loạt fans.

Tôn Gia Minh thấy cô ta tình thế tốt, vẫn đang cho cô ta tiếp xúc với loại thương hiệu cao cấp này.

Trước đây cũng đã bàn hơn nửa năm, mắt nhìn sắp trúng đích rồi, kết quả giám đốc quan hệ xã hội tiền nhiệm bỗng nhiên từ chức, chuyện này lại bị dừng lại.

Lúc nghe được ba chữ giám đốc Ngôn kia Mạnh Thanh Bắc liền sững sờ, gần như là trong tích tắc trong đầu cô nhảy ra một cái tên. Biết rõ khả năng không lớn, nhưng vẫn muốn nghiệm chứng, cuối cùng giác quan thứ sáu của phụ nữ luôn chiến thắng tất cả.

https://thuviensach.vn

"Giám đốc Ngôn," cô ta đọc một lần, mới khẽ hỏi: "Cô ấy tên Ngôn Dụ sao?"

Tôn Gia Minh sửng sốt, liền vui vẻ nói: "Cô biết?"

Nào chỉ là quen biết, quả thực là nghiệt duyên mà.

Ngôn Dụ mở cửa ghế sau xe ra, đang muốn lên xe, không ngờ nghe được có người ở bên cạnh đang gọi cô: "Ngôn Ngôn."

Cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Mạnh Thanh Bắc đứng ở nơi không xa.

Sau đó Mạnh Thanh Bắc chậm rãi đi đến, trên mặt mang theo nụ cười: "Nghe người quản lý tôi nói giám đốc mới đến họ Ngôn, tôi còn nghĩ sẽ không phải trùng hợp vậy chứ, không ngờ thật sự là cậu."

"Kinh hỷ không?" Ngôn Dụ rất tò mò hỏi.

Chỉ là Mạnh Thanh Bắc bị cô hỏi chợt sững sờ, đến khi lấy lại tinh thần thì thấy Ngôn Dụ chầm chậm lắc đầu, hờ hững nói: "Xem ra không phải kinh hỷ."

Mạnh Thanh Bắc nhìn cô, thực ra số lần hai người gặp mặt cũng không nhiều.

Nhưng mỗi lần, đều sẽ khiến cô ta rất lâu cũng không quên được.

Nhất là lần đầu tiên cô ta gặp được Ngôn Dụ, lúc ấy cô ta mới biết mình lại không phải con gái ruột của Mạnh gia, mà Mạnh Thanh Bắc chân chính đã được tìm trở về.

Khi ấy Mạnh Thanh Bắc thật sự vừa lo lắng vừa sợ hãi.

Cô ta sợ mình bị đưa đi, sợ bị đưa đến trong căn nhà nghèo nàn mà Ngôn Dụ từng ở kia. Nhưng ai ngờ càng buồn cười hơn là, hiển thị giám

https://thuviensach.vn

định ruột thịt sau đó chính là cô ta cũng không phải con gái của Thành gia.

Cô ta không cần bị đưa về trong núi, bởi vì cô ta không có nhà.

Không một ai biết cô ta đến từ đâu, cô ta không có người nhà, không có người thân.

Mà lúc Ngôn Dụ nhìn Mạnh Thanh Bắc, trong lòng cũng không thoải mái. Giữa cô và Mạnh Thanh Bắc, thật sự chính là một đoạn duyên phận cắt không đứt, nếu như đây cũng có thể được xem là duyên phận.

Còn nhớ lần đầu tiên cô gặp được Mạnh Thanh Bắc, cô ta mặc một chiếc đầm màu xanh nhạt, có chút tò mò đứng trong phòng khách, ngây thơ hỏi Tống Uyển: "Mẹ, em gái này là đến nhà làm khách sao ạ?"

Lúc đón cô về, Mạnh Thanh Bắc đúng lúc được đưa đến nước ngoài tham gia trại hè, đi đúng một tháng.

Đến khi cô ta trở về, thì Ngôn Dụ đã ở trong nhà.

Ngôn Dụ cũng không biết Tống Uyển nói thế nào với cô ta, chỉ biết cô ta khóc lóc chạy ra ngoài. Thực ra cô rất đồng tình với Mạnh Thanh Bắc, bởi vì cô biết cái cảm giác ấy. Người khác suy đoán thế nào chăng nữa, cũng sẽ không lĩnh hội được loại cảm giác băn khoăn bất lực kia.

Bố mẹ sinh ra cô, nhưng lại nuôi dưỡng Mạnh Thanh Bắc mười bốn năm.

Ơn sinh và ơn dưỡng, ai cũng không thể nói rõ rốt cuộc cái nào quan trọng hơn.

Cô cũng không muốn thay thế vị trí của Mạnh Thanh Bắc, giống như Tống Uyển mãi mãi không thể thay thế mẹ Thành của cô vậy, họ hoàn toàn

https://thuviensach.vn

không giống nhau, cô đã thử chấp nhận Tống Uyển, nhưng lại không có cách nào quên được mẹ Thành.

Nhưng cô không biết là, cũng chỉ có cô mới suy nghĩ ngây thơ vậy thôi.

Mạnh Thanh Bắc mãi đến tối cũng không về nhà, cả nhà rất lo lắng, đều ra ngoài đi tìm. Bởi vì Ngôn Dụ không quen với nơi đây nên được ở nhà trông nhà.

Vào lúc trời đã tối đen bên ngoài mới có động tĩnh, cô đang định ra ngoài xem thử thì nghe được một giọng nói tức giận.

"Em không muốn về, em căn bản không phải người nhà này, em không muốn vào."

Là Mạnh Thanh Bắc.

Ngôn Dụ đứng ở cửa, lén lút mở cửa he hé nhìn ra ngoài, là Tưởng Tĩnh Thành đưa Mạnh Thanh Bắc về.

Thiếu niên đút hai tay trong túi, nhếch khóe miệng: "Em có gì mà bất mãn?"

Mạnh Thanh Bắc không ngờ thái độ của anh lại lạnh nhạt như vậy, chợt cảm thấy uất ức, cô ta đã mười bốn tuổi, đã sớm có tâm tư thiếu nữ. Trong nhật ký của cô ta, xuất hiện nhiều nhất chính là tên của anh.

Anh là thiếu niên thu hút người khác nhất trong đại viện, tùy ý lại kiêu ngạo, chói mắt đến thế.

"Anh tiểu Thành, em không phải người của Mạnh gia, bố mẹ đều thích cậu ấy, sẽ không thích em nữa. Về sau em phải làm thế nào đây? Em....."

https://thuviensach.vn

"Họ thích Ngôn Dụ, lẽ nào không nên sao?" Giọng nói Tưởng Tĩnh Thành lạnh nhạt, lần nữa cắt ngang lời lảm nhảm của cô ta.

Mạnh Thanh Bắc ngẩng đầu lên giương mắt nhìn, có chút không dám tin nhìn anh.

Rõ ràng cô ta mới là người lớn lên cùng anh mà.

"Ngôn Dụ là con gái ruột của họ, nếu không có nhầm lẫn này, theo lý em ấy phải hưởng thụ sự nuông chiều của nhà chú Mạnh, mà không phải giống như bây giờ. Thanh Bắc, người không thể quá ích kỷ, chỉ nghĩ cho mình."

Lời này của Tưởng Tĩnh Thành hơi nặng, nhưng anh ngẩng đầu lên nhìn lầu hai của Mạnh gia.

Vừa nghĩ đến cô gái nhỏ ngoan ngoãn lại nghe lời kia, trái tim anh giống như bất giác thiên vị.

Ngôn Dụ nấp ở sau cửa cũng không nghe tiếp nữa, cô rón rén lên lầu, sau đó trốn ở trong phòng, trùm chăn, sảng khoái bật khóc. Cô không biết mình vì sao muốn khóc, rõ ràng có người đang bảo vệ cô kia mà.

Anh tiểu Thành kia thật sự rất tốt.

Sắp đuổi kịp anh trai Thành Thực của cô rồi.

.....

"Đang đợi điện thoại," Người bên cạnh đang ngồi, đè thấp giọng hỏi, bọn họ ngồi ở dãy cuối phòng học, trước mặt đều là người mặc quân trang, Hải quân, Không quân, đều đến tham gia huấn luyện.

Tưởng Tĩnh Thành lắc đầu, người nói chuyện với anh là bạn cùng phòng thời đại học, không ngờ lần huấn luyện này lại gặp được.

https://thuviensach.vn

Tạ Tranh thấy anh còn không thừa nhận, liền chế giễu: "Cậu cũng nhìn chằm chằm di động hồi lâu rồi đấy."

Di động của Tưởng Tĩnh Thành để trên bàn, nghe cậu ta nói xong, thì lạnh mặt cất di động vào túi quần.

Còn nói gì mà cho cô một cơ hội xếp hàng, thật không thể tin được lời quỷ quái của cô mà.

Nếu theo tốc độ này, chỉ sợ xếp hàng đến phố Trường An cũng sẽ không đợi được điện thoại của cô.

Lần này ngay cả cơ hội chen hàng ông đây cũng sẽ không cho em, Tưởng Tĩnh Thành cười lạnh.

Nhưng ai biết tay vừa chạm vào di động, thì điện thoại vang lên.

Tưởng Tĩnh Thành dưới ánh mắt như bó đuốc của giáo sư trước mặt, mặt không đổi sắc đi ra khỏi phòng học, di động vang một lúc lâu, cuối cùng anh cũng bắt máy trước khi kết thúc.

"Anh tiểu Thành, vì sao lúc đó anh đối tốt với em đến vậy?"

Anh thoáng sững sờ, không ngờ cô mở miệng lại hỏi vấn đề này.

Điện thoại vẫn cầm trong tay, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời, xanh thẳm, như đã rửa qua nước.

"Có lẽ là vì mắt mù đi."Lời tác giả:Thành ca trước đây đối tốt với tiểu tiên nữ bao nhiêu thì bây giờ kiêu ngạo bấy nhiêu.

Chúc mừng Đồng ca lại thành công viết một nam chính mắt mù....Ahihi

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Đối diện không tiếng động, giọng nói trung khí mười phần của phó giáo sư trong phòng học, không ngừng vang vọng.

Vườn trường màu xanh rất đẹp, đối diện là một hàng cây xanh miết, xoay quanh thao trường, đứng ở lầu ba, vừa hay có thể nhìn thấy trên thao trường có người đang chơi bóng.

Hành lang rất yên lặng, Tưởng Tĩnh Thành cầm di động, hơi nhếch khóe môi, muốn cúp máy.

Nào ngờ lúc này Ngôn Dụ bỗng nói: "Vậy lần này anh có thể mù thêm một lần nữa được không?"

Tưởng Tĩnh Thành: "....." Lời này em cũng dám nói thật hả.

Ngôn Dụ ngồi trong xe, tài xế đã rời đi, một mình cô ngồi ở ghế sau. Giờ phút này tiếng hô hấp của Tưởng Tĩnh Thành cách một cái di động, cô cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

"Anh đang đi học, nếu không có chuyện gì nữa," Tưởng Tĩnh Thành cảm thấy cô gái này lá gan càng lúc càng lớn, nếu thật sự để cô nói tiếp, chỉ sợ cái gì cô cũng dám nói.

Ngôn Dụ ngắt lời anh: "Anh tiểu Thành, cuối tuần cùng ăn cơm nhé."

"Anh rất bận," Tưởng Tĩnh Thành lạnh nhạt nói.

https://thuviensach.vn

Ai biết Ngôn Dụ không để ý lời này của anh, nói thẳng: "Em biết gần đây anh đang nghỉ phép."

"Không phải nghỉ phép, là đến Bắc Kinh huấn luyện." Kết quả vẫn là nói ra hành trình của mình.

Ngôn Dụ dứt khoát: "Anh huấn luyện chỗ nào, em đến đón anh?"

Lúc này bỗng chuông tan học vang lên, Ngôn Dụ nghe được chợt sửng sốt, cô tưởng Tưởng Tĩnh Thành đang lừa cô, không ngờ anh thật sự đang đi học. Cô cũng biết xấu hổ, xin lỗi hỏi: "Có phải em quấy rầy anh đi học không."

Ngôn Dụ sợ làm chậm trễ anh, nên cúp điện thoại trước.

Lúc này phó giáo sư kẹp giáo trình đi ra, liếc nhìn Tưởng Tĩnh Thành, ánh mắt kia giống như dao.

Tạ Tranh nhảy ra đầu tiên, vỗ vai anh, đồng tình nói: "Đừng trách anh em không nhắc nhở cậu, vị giáo sư này thế nhưng là chính trực bảo thủ nổi tiếng nhiều năm, người rớt trên tay ông ấy nhiều vô số kể đấy,."

Tưởng Tĩnh Thành là được đại đội tiến cử đến Bắc Kinh huấn luyện.

Lúc trước được nghỉ mấy ngày phép, hôm nay bắt đầu chính thức lên lớp, không ngờ ngày đầu tiên lại bị giáo sư nhìn chằm chằm.

Kỳ thực đến loại huấn luyện này, mọi người đều biết rõ, sau khi trở về chính là thăng chức thêm hàm. Tạ Tranh hơi hâm mộ nhìn vai anh, lắc đầu nói: "Nhìn xem lúc đó chúng ta đi ra chung một cái giường ngủ, vậy mà giờ anh em còn phải gọi cậu một tiếng thủ trưởng đấy."

"Cút." Tưởng Tĩnh Thành lạnh mặt.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc trước mặt có mấy người Hải quân đến, mọi người đều đến từ trời Nam đất Bắc, hiếm khi có thể tụ tập cùng nhau, có người đề nghị, cuối tuần được nghỉ ra ngoài tụ tập.

Dù sao đây cũng là huấn luyện, không thể so sánh với trong bộ đội, cuối tuần đều được nghỉ.

Rất nhiều người đều là lần đầu tiên đến Bắc Kinh, cho nên hôm nay lớp trưởng được chọn Tạ Tranh liền xúi giục, phải tổ chức tụ tập một lần, cũng dễ để cho mọi người nhanh quen thuộc hơn.

Tạ Tranh mở miệng nói thẳng: "Tiểu Thành, cậu là người Bắc Kinh, phải làm tốt vai trò chủ nhà. Chỗ ăn cơm, do cậu định nhé."

Tưởng Tĩnh Thành đứng ở một bên, không từ chối mà trực tiếp gật đầu.

Tạ Tranh và mọi người lại nói thêm vài câu, Tưởng Tĩnh Thành về phòng học lấy mũ, thu dọn tài liệu để trên bàn. Đến khi thu dọn xong, người trong phòng đã đi hết, ngay cả bên ngoài cũng không còn ai, chỉ còn một mình Tạ Tranh đang đợi anh.

Lại nói Tạ Tranh là người phía Nam, năm đó Tưởng Tĩnh Thành học trường quân đội cách nhà cậu ta cũng tính là gần, lúc nghỉ hè, anh đã không ít lần đến Tạ gia ăn chực.

Tạ Tranh giống anh, xuất thân trong gia đình quân nhân, chỉ có điều bố cậu ta luôn ở quân khu phía Nam.

Hai người xách cặp công văn đi xuống, mặt trên khắc huy hiệu trường quân đội, Tạ Tranh nói: "Nghe nói lần này chúng ta tốt nghiệp, cũng sẽ trao tặng Bội kiếm, cậu phải cẩn thận một chút, đừng đắc tội với vị giáo sư ngày hôm nay nữa, lần sau cẩn thận ông ấy gây khó dễ cho cậu."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành không lên tiếng, Tạ Tranh xoay đầu nhìn anh, ngược lại cảm thấy hứng thú.

Phải nói lúc Tưởng Tĩnh Thành ở trường quân đội, thật sự không phải người tuân theo quy củ, viết bản kiểm điểm, bị phạt giam, anh hình như cũng không ít hơn người khác.

Nhưng cố tình thành tích của anh lại tốt, lúc đó ở trường, cho dù là thành tích lý thuyết hay là huấn luyện thực chiến, anh đều đứng đầu.

Cho nên các giáo viên của trường đối với anh là vừa yêu vừa hận.

Kết quả không ngờ sau khi tốt nghiệp, bối cảnh trong nhà anh là sâu nhất, lại đi đến một nơi mà không ai muốn đến.

Vì vậy lần này lại gặp được anh ở đây, Tạ Tranh thật sự ngạc nhiên, cũng thật vui vẻ.

Tưởng Tĩnh Thành: "Đừng nói bậy, giáo sư người ta có tài có đức."

Tạ Tranh vừa nghe vậy thì cười haha. Hai người lúc này mới đi đến nhà ăn ăn cơm.

*

Sau khi cúp điện thoại của Tưởng Tĩnh Thành, Ngôn Dụ từ bãi đậu xe ngầm đi thang máy về công ty. Vào phòng làm việc, cô ngồi trên ghế, trong tay cầm di động, không ngừng xoay tới xoay lui.

Đang nghĩ đến nhập thần thì bỗng điện thoại vang lên.

Là Hàn Kinh Dương.

Cô bắt máy, đối diện lại mở miệng trước cô: "Ngôn Ngôn, việc em nhờ anh làm, làm xong rồi."

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ thấp giọng mỉm cười, nói: "Cảm ơn anh Kinh Dương, lần sau em mời anh ăn cơm."

Nhưng mà nghĩ lại, cô lại hỏi: "Video kia có thể copy cho em một cái không?"

Việc cô nhờ Hàn Kinh Dương làm, chính là chuyện lần trước cô và Tưởng Tĩnh Thành cứu người trên phố bị quay được. Mặc dù lúc đó quả thực là vì cứu cô gái kia, nhưng trên người Tưởng Tĩnh Thành mặc quân trang, nếu video thật sự được phát ra, thì khó tránh sẽ không gây ra phiền phức.

Đây cũng là lý do mà ngày đó vì sao cô phải hỏi nhân viên tên tiết mục.

Hàn Kinh Dương ở Bắc Kinh là người quan hệ rộng rãi, cho nên chuyện này cô đã nhờ anh đi xử lý.

Chuyện liên quan đến Tưởng Tĩnh Thành, đương nhiên Hàn Kinh Dương để tâm. Anh hơi lắc đầu, cảm khái nói: "May mà em kịp thời gọi điện thoại cho anh, tiết mục kỳ này sẽ phát sóng vào cuối tuần này. Bên tổ tiết mục đã đồng ý, đem những cảnh liên quan đến hai người bọn em đều biên tập lại toàn bộ."

Tiết mục này chính là chuyên dùng diễn xuất của vài diễn viên, đến thử nghiệm phản ứng của người đi đường.

Trước đây từng phát sóng mấy kỳ, phản ứng đều tốt, lượt xem video cũng sớm đã đột phá lên hàng tỷ. Vốn tổ tiết mục còn định biên tập lại đoạn phim trọng điểm của Ngôn Dụ và Tưởng Tĩnh Thành, dù sao cũng là một cô gái bộ dạng xinh đẹp, một thân hàng hiệu, nhìn thì mềm yếu, nhưng lại là người đầu tiên xông ra giúp đỡ. Mà một người khác lại là chú giải phóng quân người người tôn kính, phản ứng của họ lại đều chân thực và sốt sắng.

https://thuviensach.vn

Khiến người ta không thể nhịn được mà vỗ tay cho họ.

Ai biết hai người lại trốn đi lúc đó, tổ tiết mục còn rất tiếc nuối vì không thể phỏng vấn họ.

Vì vậy lần này cắt bỏ đoạn phim của họ, Hàn Kinh Dương cũng phải tạo áp lực không ít, may mà nhà tài trợ của tổ tiết mục có chút quan hệ với anh, lại thêm anh trực tiếp tìm cấp cao của đài truyền hình nữa.

"Được, nếu em muốn, lần sau anh làm cho em một cái, nhưng mà Ngôn Ngôn này, em đây có thể mất đi cơ hội nổi tiếng đó," Hàn Kinh Dương cố ý chọc cô.

Lúc anh đi đài truyền hình tạo áp lực, cấp cao bên kia chỉ còn kém khuyên bảo anh hết nước hết cái, nói là tiết mục chắc chắn có thể có hiệu quả tích cực, không chỉ sẽ không tổn hại đến hình tượng của họ mà ngược lại nhất định sẽ khiến họ nổi tiếng.

Ngôn Dụ: "Vậy vẫn thôi đi."

Hàn Kinh Dương bị cô chọc cười, đang muốn hỏi cô lúc nào tranh thủ tụ tập, dù sao cô về nước lâu vậy rồi, cũng chưa cùng họ tụ tập. Mạnh Tây Nam lại từng nhắc với anh, ý của anh là để Hàn Kinh Dương ra mặt, như thế cho dù là Tưởng Tĩnh Thành hay Ngôn Dụ đều sẽ nể mặt.

Lúc đó Hàn Kinh Dương đã cười anh, rõ ràng là anh trai ruột, lại lăn lộn thành thế này.

Đáng đời.

Nhưng Ngôn Dụ lại mở miệng trước cả anh, cô nói: "Anh Kinh Dương, anh có biết anh tiểu Thành bây giờ huấn luyện ở đâu không?"

https://thuviensach.vn

Cô hỏi lời này khiến Hàn Kinh Dương ngớ người, anh chợt có hơi khó xử, Tưởng Tĩnh Thành huấn luyện ở nơi nào đương nhiên là anh biết, chỉ là anh không biết có nên nói cho Ngôn Dụ biết hay không.

Huống hồ hai người này.....

Anh thử thăm dò hỏi: "Ngôn Ngôn, em và tiểu Thành bây giờ....."

"Anh Kinh Dương, anh sẽ giúp em chứ ạ?"

Một câu, thật sự khiến Hàn Kinh Dương không thể nóng nảy, đây chính là cô gái mà tiểu Thành nâng ở trong tim, cậu ấy chỉ cứng miệng thôi, nhưng cậu ấy có thể thật sự cứng rắn đến cùng không?

Nhìn nhiều năm như vậy, Hàn Kinh Dương còn không hiểu sao?

Vì thế anh vui vẻ nói.

Không ngờ, bên này vừa bán anh em xong, thì anh em lại gọi điện đến. Tưởng Tĩnh Thành là điện đến hỏi anh chuyện nhà hàng, bởi vì cuối tuần tụ tập, anh suy nghĩ thì cảm thấy vẫn nên đặt ở khách sạn dưới trướng Hàn Kinh Dương là được. Vì nơi đó có phòng bao đủ lớn, vừa đủ hơn hai mươi người bọn họ.

Hàn Kinh Dương vừa nghe muốn tụ tập, thì hỏi nhiều hơn hai câu.

Bên này vừa cúp điện thoại, thì bên kia anh đã gửi tin nhắn cho Ngôn Dụ, cuối cùng còn thêm một câu: Anh Kinh Dương chỉ có thể giúp em đến đây thôi.

Ngôn Dụ ngồi trên sofa khách sạn, cười rất vui vẻ.

**

https://thuviensach.vn

Thứ sáu, cho dù là trường quân đội nghiêm túc, lúc này cũng hiếm khi ầm ĩ. Sinh viên xin giáo viên nghỉ, cởi quân trang xuống, mặc quần áo thường ngày, giống như một người bình thường, hòa vào thành phố này.

Xe Ngôn Dụ đậu ở cổng, sơn mù màu đen, mặc dù không khoa trương nhưng đủ chói mắt.

Lái chiếc xe giống tính cách cô.

Hôm qua cô vừa đổi số hộ chiếu, cho nên hôm nay đến trực tiếp lái xe của mình. Hai tay cô nắm vô lăng, nhàn nhã đợi, ngón tay tùy lúc gõ lên vô lăng, từ cổng trường kia, sinh viên lục tục đi ra.

Nói đến, đây cũng là lần đầu tiên cô đợi người khác ở cổng trường.

Thật mới mẻ.

Trước đây ngược lại chỉ có Tưởng Tĩnh Thành ở cổng trường đón cô tan học, nhưng bởi vì bộ dạng anh thực sự cao, lại đẹp trai, cho nên mỗi lần chỉ cần vừa ra cổng thì cô đã có thể nhìn thấy anh.

Lúc đám người Tưởng Tĩnh Thành ra ngoài, anh đi cuối cùng, đang cúi đầu nhìn di động.

Vài người vừa đi ra, cũng không biết là ai nói một câu: "Xe này sao đậu ở đây nhỉ?"

"Đợi người đấy." Người bên cạnh không để ý.

Sau đó người mở miệng trước, cười chế giễu, nói đây là một thương hiệu xe đua của Ý, đừng thấy trên thế giới không nổi tiếng như Ferrari và Lamborghini, nhưng thực ra lại đắt. Người này là người mê xe, bình thường thích xem nhất chính là các loại tạp chí ô tô, cho nên nói rất có lý.

https://thuviensach.vn

"Đoán chừng là đang đợi bạn gái đấy, nếu không sẽ không phải là đợi nam sinh nào đó chứ."

Nói xong, mọi người cười ha ha. Họ cũng từng học trường quân đội, biết nơi này chính là miếu hòa thượng, tóm lại một chữ chính là thảm.

Nhưng vừa cười xong, cửa xe được đẩy ra, một cô gái từ bên trong bước xuống.

Mặc váy ngắn màu đỏ, che bắp đùi, một đôi chân dài vừa nhỏ vừa trắng, chỗ lộ ra, đều trắng đến lóa mắt. Dưới ánh mặt trời, dường như cũng có thể phản chiếu.

Thật sự là đợi nam sinh à?

Trong lòng mọi người ngạc nhiên, đều đang nghĩ, là tên ngốc nào tốt phước dữ vậy.

Nhưng ai biết cô gái đóng cửa xe lại, lại chầm chậm đi đến.

Cho đến khi cô đứng ở trước mặt họ, khẽ mỉm cười, mềm mại gọi người đứng ở cuối hàng.

"Anh tiểu Thành."

Lời tác giả:Tiểu tiên nữ: Bạn học nam này, mình đang đợi bạn đấy.

Thành ca nhìn mọi người: Các cậu mới là xx.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tưởng Tĩnh Thành đang trả lời tin nhắn của Hàn Kinh Dương, buổi chiều cậu ta vừa điện thoại vừa gửi tin nhắn, giục anh đúng giờ ra ngoài, đừng đến muộn. Hôm qua cậu ta lại điện thoại hỏi giờ mình ra ngoài, anh vừa viết một câu trên di động, sao cậu lề mề vậy, tin nhắn còn chưa gửi đi thì nghe được tiếng gọi anh.

Lúc ngẩng đầu thì thấy cô gái trước mặt.

Trắng, gầy, đẹp, xinh xắn đứng ở nơi đó.

Xung quanh đều là ánh mắt hâm mộ, cô gái như thế đứng ở trước mặt tất cả mọi người, chỉ đơn giản gọi tên một người, có thể không khiến người ta đố kỵ được sao.

Tưởng Tĩnh Thành cầm di động rung liên tục trong tay.

Ngôn Dụ yên lặng đứng im tại chỗ, cứ thế nhìn anh.

Vẫn là Tạ Tranh bên cạnh đang định thò tay đẩy anh một cái, thì Tưởng Tĩnh Thành đã đi qua người trước mặt, đi thẳng đến trước mặt cô, rũ mắt nhìn cô: "Sao em đến đây?"

Ặc, hỏi vậy đó hả, một đám người vây xem đứng ở phía sau anh, trong lòng đều hung hăng mắng một câu.

https://thuviensach.vn

Thế mà Ngôn Dụ cũng thật sự ngoan ngoãn gật đầu, khẽ nói: "Đúng lúc đi ngang qua ạ, kết quả thì anh ra ngoài. Anh nói có khéo không?"

Lúc cô nói lời này, mặt mày mang theo nụ cười rất mềm mại.

Tưởng Tĩnh Thành vẫn hơi rũ mắt, một tay đút trong túi quần, dáng vẻ bất vi sở động.

Mọi người phía sau nhìn vậy cũng gấp gần chết, trong đám này cũng tính là tinh anh trong quân đội, nhưng gặp phải cảnh tượng này, mỗi người chợt giống như mấy thằng choai choai, đang nghĩ phải đùa bỡn thế nào.

Còn trong lòng Tưởng Tĩnh Thành đã sớm cười giễu cợt.

Khéo cái rắm.

Hàn Kinh Dương điện thoại wechat, không ngừng giục anh, hóa ra là đợi ở đây đấy.

Tạ Tranh vừa vặn ở phía sau anh, thấy Tưởng Tĩnh Thành không nói chuyện, còn tưởng anh là cố ý lạnh nhạt cô gái nhà người ta. Anh ấy vội đẩy anh, cười nói: "Tiểu Thành, cũng không giới thiệu vị này cho bọn tớ chút à, sao tớ nhìn quen mắt vậy nhỉ."

Anh thật sự nhìn quen mắt, luôn cảm thấy đã gặp qua ở đâu rồi.

Tuy nói anh không bằng Tưởng Tĩnh Thành ở đại đội đặc chủng, nhưng khả năng ghi nhớ và ánh mắt này của anh cũng không kém.

"Lớp trưởng Tạ, cậu nhìn người đẹp nào mà không quen mắt chứ, hai ngày trước không phải cậu còn ở nhà ăn nhìn thấy nữ giáo viên người ta, nói giống em họ phương xa của cậu đó à," bên cạnh có một người quan hệ tốt với Tạ Tranh, cố ý trêu chọc anh.

https://thuviensach.vn

Mặt già của Tạ Tranh hơi đỏ, nghiêm túc nói: "Đừng ồn, tôi nói thật đấy."

Tưởng Tĩnh Thành cau mày, vừa định nói chuyện, thì nghe Tạ Tranh kêu một tiếng, chỉ Ngôn Dụ kích động nói: "Em là Ngôn Ngôn đúng không, tiểu Ngôn Ngôn."

Tạ Tranh thật sự kích động đó, lại liếc nhìn Tưởng Tĩnh Thành, lòng nghĩ, cái thằng chết tiệt nhà cậu còn giả vờ cái éo gì nữa.

"Ngôn Ngôn, em về nước rồi à, về lúc nào đấy," Tạ Tranh rất nhiệt tình hỏi, thực ra thì, anh và Ngôn Dụ không tính là quen biết, chỉ là trong ví tiền của Tưởng Tĩnh Thành để một tấm ảnh cô gái để tóc dài, nhìn rất ngoan ngoãn lại xinh đẹp.

Lúc vừa vào trường, ví tiền của anh đã bị mấy người bạn cùng phòng bọn họ nhìn thấy.

Mắt mọi người đều nhìn thẳng, thật ra cô gái này quá đẹp, để tóc dài thẳng mềm mại, mặt mày dịu dàng, khí chất tao nhã nhẹ nhàng, chính là kiểu vừa nhìn thì có mùi vị của mối tình đầu.

Kết quả hỏi Tưởng Tĩnh Thành, anh lại nói là một em gái trong đại viện.

Về sau cô gái thi cấp ba xong, còn đến trường thăm anh, mấy người leo tường ra ngoài, muốn đi theo Tưởng Tĩnh Thành.

Sau khi trở về, một đám con trai mặc dù bị phạt giam, viết kiểm điểm, nhưng vẫn ngày ngày ở ký túc kêu gào, cũng muốn tìm bạn gái.

Ngôn Dụ nhìn Tưởng Tĩnh Thành, thấy anh cau mày thành chữ xuyên, khóe miệng giương lên.

https://thuviensach.vn

Cô hỏi: "Các anh đây là muốn ra ngoài sao?"

Tưởng Tĩnh Thành gật đầu: "Đi ăn cơm."

Ngôn Dụ gật đầu, ngón tay để trên khóa kéo túi xách đang đeo, không nhanh không chậm nói: "Vậy nếu không em về trước, lần sau chúng ta lại cùng ăn cơm nhé ạ."

Cô nói dứt khoát.

Tạ Tranh vội nói: "Đừng mà, cũng sắp sáu giờ rồi, nếu không để ý, em đi ăn cơm cùng bọn anh đi."

Ngôn Dụ không nói chuyện, đôi mắt nhàn nhạt nhìn Tưởng Tĩnh Thành, đợi anh quyết định.

Nhưng mà anh lại chậm chạp không mở miệng, đáy lòng Ngôn Dụ hơi thất vọng. May mà lúc này tính tình của cô không còn như trước, trên mặt không biểu hiện ra, chỉ là gật đầu nói: "Thôi ạ, các anh tụ tập, em chỉ....."

"Cùng đi đi," ai ngờ còn chưa đợi cô nói xong thì Tưởng Tĩnh Thành đã mở miệng.

Mọi người thấy Tưởng Tĩnh Thành nói chuyện, rốt cuộc thở phào. Dù sao mọi người luôn thích ở cùng với cô gái xinh đẹp lâu một chút, dù không có tâm tư không chính đáng gì, nhưng cũng là ăn no nhìn đã mắt mà.

Mặc dù phần lớn mọi người đều từ bên ngoài đến, nhưng có vài người ở gần Bắc Kinh, cho nên lái xe đến.

Lúc này vừa vặn có mấy chiếc xe lái đến, vì thế tất cả mọi người đều ngầm hiểu chia xe, chỉ còn lại Tưởng Tĩnh Thành.

Tạ Tranh là lớp trưởng, vào lúc mấu chốt liền đứng ra, anh khẽ ho một tiếng, nói: "Đúng lúc xe chúng ta không đủ chỗ, tiểu Thành cậu đưa chìa

https://thuviensach.vn

khóa xe cậu cho tớ, còn cậu ngồi xe Ngôn Ngôn nhé."

Tưởng Tĩnh Thành cau mày, nhưng cuối cùng vẫn quyết định như vậy.

Tạ Tranh cầm chìa khóa xe anh, vội dẫn người đi. Một đám người tản cực nhanh, từng người cũng không ngoảnh đầu lại.

Ngôn Dụ nhìn đám người này, mặc dù lúc này họ đều mặc quần áo bình thường, cũng không mặc quân trang màu xanh tượng trưng cho thân phận của họ, nhưng mà mỗi một người lại vẫn đáng yêu đến vậy.

"Đi thôi," Tưởng Tĩnh Thành một tay đút túi quần, đi về phía trước.

Ngôn Dụ xoay người đi theo, hai người đi về phía xe cô, nhưng vừa đi được hai bước, lại có một cậu bé chơi ván trượt, soạt một cái đi xuyên qua giữa hai người họ, nếu không phải Ngôn Dụ phản ứng nhanh tránh ra thì thật sự suýt bị cậu bé này đụng ngã.

Thế mà cậu bé trượt ván kia còn rất kiêu ngạo, không chỉ không dừng lại, mà còn quay đầu cười ngạo mạn với họ.

Tưởng Tĩnh Thành đỡ vững Ngôn Dụ, cười lạnh một tiếng, đuổi theo. Cậu bé thấy thế thì giật mình trượt vội về trước, kết quả còn chưa trượt được mấy cái đã bị Tưởng Tĩnh Thành đuổi theo, một tay anh xách áo cậu bé, kéo cậu ta xuống.

"Chú ơi chú, đừng đánh cháu, cháu thật sự không phải cố ý đâu ạ," Thằng bé thực ra cũng mới mười lăm mười sáu tuổi, chỉ là hơi ham chơi.

Nhưng lúc Tưởng Tĩnh Thành nghiêm túc, quả thực khiến người ta sợ, thằng bé bị dọa vỡ mật. Vẫn là Ngôn Dụ đi qua, thằng nhóc vẻ mặt khóc tang gọi: "Chị ơi, em xin lỗi, thật sự không phải em cố ý muốn đụng chị đâu, chị bảo chú này bỏ qua cho em với."

https://thuviensach.vn

Kết quả Tưởng Tĩnh Thành hừ lạnh, thằng bé hoảng sợ nhìn anh.

"Cô ấy là chị, anh là chú?"

Thằng bé: "....."

Ngôn Dụ: "....." Được rồi, hóa ra đàn ông cũng để ý chuyện này nữa cơ đấy.

Thằng bé là một đứa ương bướng, lập tức chắp hai tay, nịnh bợ nói: "Anh ơi, anh thả em đi, em thật sự không phải cố ý mà."

"Ở trên phố chơi ván trượt, còn dám chạy lung tung như vậy, em không muốn sống, chứ người khác còn chưa sống đủ đâu," Vẻ mặt Tưởng Tĩnh Thành nghiêm túc nhìn thằng bé.

Trên miệng thằng bé nói lần sau không dám, nhưng Ngôn Dụ cũng có thể nhìn ra được, đứa trẻ này chỉ là nói suông mà thôi.

Ngược lại Tưởng Tĩnh Thành buông tay kéo cổ áo nó, đột nhiên chỉ về phía ngã tư nói: "Năm ngoái trên tin thời sự có một người chơi trượt ván trên phố, bị xe đụng, em có biết cuối cùng anh ta đã chết không?"

Sau đó chú Tưởng giải phóng quân nhân dân ra sức kể lại chi tiết cảnh tượng đó, đừng nói là dọa thằng bé mặt trắng bệch, mà ngay cả Ngôn Dụ nghe được cũng cau mày.

"Anh ơi, anh yên tâm đi, về sau em cũng không dám trượt trên đường nữa đâu."

Lần này thật sự là nghe lọt rồi.

Tưởng Tĩnh Thành lúc này mới phất tay, để thằng bé đi. Đến khi anh xoay đầu nhìn thấy Ngôn Dụ, thấy sắc mặt cô không tốt lắm, trước là cau mày, sau bỗng khẽ giễu cợt, thấp giọng nói: "Tin thật?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ thoáng ngơ ngác.

Thấy cô không nói chuyện, Tưởng Tĩnh Thành lại yên lặng, tưởng cô thật sự bị dọa. Vì thế hai người cứ đứng thế, không ai nói chuyện, thẳng đến khi Ngôn Dụ ngẩng đầu thu lại thần sắc trên mặt, "Chúng ta đi thôi anh, đừng để đồng đội của anh đợi sốt ruột."

Ngôn Dụ xoay người định lên xe, nhưng vừa quay đầu thì cổ tay đột nhiên bị người bên cạnh tóm lại.

Anh trầm giọng hỏi: "Thật sự bị dọa rồi?"

Vừa rồi anh là vì dọa thằng bé kia, cho nên mới nói đặc biệt kĩ càng, người bình thường nghe cũng sẽ cảm thấy không dễ chịu.

"Đừng sợ," giọng nói của anh hiếm khi nhẹ nhàng, bàn tay dày ấm cứ thế nắm cổ tay cô, có loại dựa vào chắc chắn, anh cười nhẹ: "Thực ra là anh dọa nó."

Ngôn Dụ gật đầu, phối hợp nói: "Em biết."

Kết quả, anh đang định buông tay thì Ngôn Dụ nắm tay anh, nhìn chằm chằm: "Em vẫn thấy hơi sợ."

Anh vừa nhướng mày, thế nhưng nhìn thấy vẻ trắng bệch còn chưa tan trên mặt cô, con ngươi ướt át, nhìn rất rõ ràng.

Vì thế anh đành dắt cô, đưa người lên xe. Anh mở cửa ghế lái phụ, để cô ngồi lên. Đến khi ngồi vào trong xe, anh mới phát hiện gầm chiếc xe này thấp hơn gầm xe việt dã của anh nhiều.

Hai người đều rất yên lặng, Tưởng Tĩnh Thành lái xe nhìn đường còn Ngôn Dụ thì nhìn anh.

Cho dù không nói với nhau lời nào nhưng cũng cảm thấy thỏa mãn.

https://thuviensach.vn

Lúc chiếc xe ngừng dưới bãi đỗ, Ngôn Dụ khe khẽ thở dài. Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô, rất dửng dưng hỏi: "Thở dài cái gì?"

"Con đường này ngắn quá."

Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô chằm chằm, nhìn đến mức Ngôn Dụ ngây người.

"Em thử trêu anh lần nữa xem?"

**

Tạ Tranh thấy họ đến, đứng ở cửa vui vẻ mãi, Tưởng Tĩnh Thành thấy dáng vẻ này của anh thì không muốn để ý. Kết quả anh còn hất mặt, trực tiếp đụng lên vai Tưởng Tĩnh Thành, đặc biệt cố ý hỏi: "Sao muộn thế?"

Tưởng Tĩnh Thành lạnh mắt nhìn anh, Tạ Tranh thấy Ngôn Dụ đứng bên cạnh, cũng không tiện nói nhiều.

Đến khi vào phòng bao, nhìn thấy bên trong có một cái bàn rất lớn, những người khác đều đã ngồi hết, vừa thấy họ đi vào cũng cười nói họ nhanh ngồi xuống.

Phòng bao nơi này phải đặt trước, rau xanh là món ăn phương Bắc điển hình.

Bởi vì trước đó Hàn Kinh Dương đều sắp xếp xong, những món ăn này mọi người cũng không để ý, chân chính khiến họ thích chính là rượu Mao Đài để trên bàn.

"Sao đem lên Mao Đài thế," Tạ Tranh nhỏ giọng nói, lúc trước cũng đã nói, tiền tụ tập là lấy từ quỹ lớp.

Tuy nói họ chỉ là lớp học ngắn hạn, nhưng lớp trưởng và quỹ lớp đều có, làm rất chính thức.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành: "Không sao, khách sạn này là của bạn tớ, tất cả mọi thứ đều sẽ giảm giá."

Ngồi ở đây đều là những người thoải mái, đã nói như vậy rồi, mọi người cũng dứt khoát uống. May mà mọi người cũng không phải người thèm rượu, biết hôm nay còn phải về trường nên uống cũng có hạn.

Một đám người đều là tinh anh trong đơn vị của mình, cho dù lúc này nói chuyện thì cũng là nói chuyện trong bộ đội.

Cũng không biết là ai nhắc đến chuyện đấu võ toàn quân, mà mỗi một người đều hăm he, hận không thể ở hiện trường so tài. Thực ra bọn họ đều là sĩ quan chỉ huy, nhưng làm lính mà, đó không phải là tâm huyết một mình, ai cũng không chịu mình kém hơn người khác.

Ngôn Dụ không nhiều lời chỉ yên lặng lắng nghe.

Nhưng vẻ mặt cô nghiêm túc, dáng vẻ nghe rất say sưa hứng thú.

Tạ Tranh còn sợ cô cảm thấy nhàm chán, cười hỏi cô: "Ngôn Ngôn, bọn anh cứ nói những chuyện này, em sẽ không thấy nhàm chán chứ?"

Ngôn Dụ lắc đầu, cô muốn nghe mà, bởi vì đây cũng là cuộc sống của Tưởng Tĩnh Thành.

Cô xoay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh, thấy anh không nói chuyện, giữa ngón tay kẹp một điếu thuốc, cũng không đốt, chỉ là cầm chơi mãi. Cô nâng má, khẽ cười hỏi: "Họ đều rất lợi hại, nếu không nói về anh đi?"

Thực ra người cô muốn biết nhất chính là anh.

Tưởng Tĩnh Thành ngẩng đầu, nhìn cô rồi cụp mắt.

https://thuviensach.vn

Vào lúc Ngôn Dụ tưởng anh sẽ không nói, thì bỗng nhiên động tác giữa ngón tay anh ngừng lại.

"Bọn họ," Anh chậm rãi ngẩng đầu, quét một vòng, giọng nói hơi nhạt: "Không ai trong số họ là đối thủ của anh cả."Lời tác giả:Thành ca của mấy cưng vùng lên rồi, dứt khoát rồi.

Mấy cưng có muốn biết họ đã xảy ra chuyện gì ở bãi đỗ xe không? Ahaha

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Vừa nói xong lời này, giống như nước rơi vào chảo dầu, nhất thời những người khác đều bùng nổ. Ngay cả Tạ Tranh bên cạnh cũng xắn tay áo, buông lời hung ác, muốn dạy dỗ anh.

Tưởng Tĩnh Thành không để ý nhìn anh, hất cằm, tỏ ý anh trước nhìn người khác xem: "Nếu không các cậu chọn ra một người mạnh nhất trước đi."

Fuck, đây quả thật là khiêu chiến mà.

Mọi người không phục, thực ra họ biết Tưởng Tĩnh Thành đi ra từ nơi nào, bắt đầu từ ngày đầu tiên, không ít người đã chú ý đến anh.Có thể gặp được người ở nơi ấy thật không dễ dàng.Những người này đều là người kiêu ngạo, cho dù là lý thuyết hay thể chất, mỗi một người đều không rơi phía sau người khác.

Nhưng chính là có một nơi trong truyền thuyết như vậy, chỉ cần người khác vừa nhắc đến thì cũng phải dựng ngón cái.

Trong lòng mỗi người đều nén uất ức.

Nhưng cũng không phải tìm xương trong trứng, chỉ là muốn so tài xem sao, cho dù thật sự thua thì ít nhất cũng không khiến mình hối hận.

https://thuviensach.vn

"Vội cái gì, tuần sau bắt đầu huấn luyện quân sự, đến lúc đó gặp trên sân huấn luyện."

Tưởng Tĩnh Thành nhàn nhạt quét qua, giọng điệu nhàn nhạt nhưng lời lại không khiêm tốn.

Vì thế những người kia cũng không nói gì khác, trước khi gặp trên sân huấn luyện thì trước tiên bọn họ phải chuốc say anh trên bàn rượu cái đã.

Ngôn Dụ cũng không khuyên, chỉ ở bên cạnh nhìn họ vui đùa. Một đám đàn ông hơn ba mươi tuổi đầu, hiếm khí có lúc càn rỡ như vậy. Đến khi nhìn thấy rượu trên bàn đều uống hòm hòm rồi thì cô đứng dậy, đi ra ngoài.

Nhân viên phục vụ đứng bên ngoài phòng bao, cô mở cửa bảo nhân viên đi làm chút canh giải rượu mang đến.

Sau khi người đi rồi, cô quay đầu nhìn trong phòng bao, đẩy cửa đi ra. Cũng không phải ghét bỏ phòng bao rối loạn, mà là nghe những lời kia của họ, Ngôn Dụ chợt phát hiện, cô không biết tí gì về sáu năm mà Tưởng Tĩnh Thành đã trôi qua.

Năm ấy sau khi rời đi, cô đổi từ học viện Y sang học khoa tin tức, tất cả những cố gắng bỏ ra đều gấp đôi người khác.

Cô không muốn đơn thuần dựa vào người khác nữa, cô cố gắng học hành, giành lấy học bổng. Chỉ đáng tiếc chuyên ngành cô học là xã hội nhân văn, cũng không dễ lấy học bổng lắm.

Cô ra sức học, để cho mình nhìn càng xa hơn, không bị vây khốn ở một nơi nữa.

Cô không đi nghe ngóng những tin tức về anh, sợ mình sẽ không thể nhịn được, không có tiền đồ mà chạy trở về. Lúc đi đã thảm hại là thế, lúc

https://thuviensach.vn

trở về chí ít cũng phải dễ coi hơn một chút.

Ngôn Dụ đưa tay lấy thuốc trong túi xách ra, từ sau khi trở về, thói quen hút thuốc của cô càng lúc càng mạnh.

Cô bò trên tay vịn ở hành lang, ngẩng đầu nhìn dãy ngân hà trong màn đêm.

Vào lúc cô ngẩng đầu, từ bên cạnh đưa ra một bàn tay, lấy đi điếu thuốc cô kẹp trong tay. Tưởng Tĩnh Thành đem điếu thuốc ngậm bên miệng, móc bật lửa trong túi ra, một tay che lại, một tay ấn bật lửa, ánh lửa chớp mắt đốt sáng.

"Hút không tồi," Anh hít một hơi rồi đánh giá.

Ngôn Dụ xoay đầu nhìn anh, từ góc độ của cô nhìn sang, gò má anh lập thể thâm thúy, nhất là sống mũi, cao, thẳng. Cánh tay anh để trên lan can, lưng dựa vào, một chân gập lại, tư thế đứng tùy tiện. Trong miệng ngậm thuốc, không dùng tay cầm, tùy thời hút một hơi, hơi híp mắt.

Cô không chút cố kỵ nhìn chằm chằm anh, thẳng đến khi Tưởng Tĩnh Thành đưa tay lấy điếu thuốc ngậm trong miệng xuống.

"Cũng học hút thuốc?"

Ngôn Dụ không nhịn được cười nhẹ, ngay cả hút thuốc mà cũng đẹp như thế cơ đấy.

Ai biết một giây sau, Tưởng Tĩnh Thành bỗng thì thào nói: "Anh còn tưởng em đi rồi đấy."

Giọng nói của anh không lớn, nhưng hòa cùng gió đêm, lướt nhẹ đến bên tai cô. Không lý do, trong lòng chua xót, cô ngẩng đầu nhìn anh, gọi một tiếng: "Anh tiểu Thành."

https://thuviensach.vn

"Lần này em sẽ không đi nữa."

Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô, đôi mắt đen nhánh, dưới ánh đèn chiếu sáng của hành lang sáng đến dọa người.

Anh thấp giọng nói: "Anh không tin."

Câu nói này dường như là nặn ra từ trong yết hầu.

Ngôn Dụ dường như không quá ngoài ý muốn với câu trả lời của anh.Chỉ là cô rất khổ sở, bởi vì cô đã tổn thương anh. Là lựa chọn của cô khiến cho họ đã bỏ lỡ thời gian sáu năm, cô không hiểu cuộc sống của anh.

Ở trong phòng bao kia, những chuyện có ý tứ trong miệng đám người kia đều là chuyện anh từng trải qua.

Nhưng mà cô đều đã bỏ lỡ.

Ngôn Dụ nhìn anh, cho đến nay, cô đều lẽ thẳng khí hùng mà dựa gần anh, tiếp cận anh.

Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu nhìn cô gái vẻ mặt khổ sở, rất tốt, còn biết đau lòng anh. Anh bật cười, những phiền muộn trong lòng đều được quét sạch.

Vừa rồi ở trong phòng bao anh thấy cô vẫn không quay lại, lại nhìn lên ghế cô ngồi, túi xách và di động đều không còn.

Anh thật sự cho rằng cô đã đi rồi.

Đuổi theo ra ngoài thì nhìn thấy cô một mình nằm sấp trên lan can, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, trong tay cầm một điếu thuốc.

Bóng lưng cô đơn, bóng dáng phản chiếu thật dài trên hành lang.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên Tưởng Tĩnh Thành mềm lòng.

"Không phải em muốn chen hàng sao?"

Ngôn Dụ ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, chớp đôi mắt to mờ sương, vẻ mặt tràn đầy sự kinh ngạc, còn có kinh hỷ. Tưởng Tĩnh Thành hừ khẽ: "Lần này, biểu hiện cho tốt."

Ngôn Dụ cười khẽ, đưa tay ôm cánh tay anh. Ngược lại Tưởng Tĩnh Thành sững sờ, cô dán mình rất gần, trên người có mùi thơm thoang thoảng, hòa cùng gió đêm bay vào trong mũi anh.

Chui vào trong lòng anh.

"Anh yên tâm, em sẽ theo đuổi được anh nhanh thôi," Ngôn Dụ mang theo tia cười nhạt, giữa lông mày lại là sự đắc ý.

"Buông tay, để người ta nhìn thấy thì ra thể thống gì," Tưởng Tĩnh Thành hừ khẽ, bảo cô buông tay ra.

Nhưng anh vừa nói xong thì Ngôn Dụ cũng thật sự buông tay.

Đáy lòng Tưởng Tĩnh Thành hơi sững sờ: Thật sự nghe lời vậy à.

**

Bởi vì phần lớn mọi người đều phải về trường, cho nên cũng không dám bảo người đem rượu lên nữa, một vòng tiếp theo cũng uống kha khá. Mặc dù không say nhưng trên người đều mà mùi rượu.

Nhân viên phục vụ đem canh giải rượu lên, mỗi người đều uống một chén.

Ngôn Dụ đang nói chuyện với Tạ Tranh, kết quả di động để trên bàn vang lên.Cô nhìn cuộc gọi đến, là của Trần Gia Gia.

https://thuviensach.vn

Cô bắt máy, quả nhiên đầu dây vừa thấy cô bắt máy thì giống như tìm được vị cứu tinh.

"Giám đốc Ngôn, xảy.....xảy ra chuyện rồi."

Nghe được câu này, Ngôn Dụ đứng bật dậy. Bên kia mở loa ngoài động tĩnh rất lớn, còn có tiếng hét chói tai của phụ nữ, Trần Gia Gia mới đầu giọng nói còn ổn, nhưng về sau đã trở nên nức nở: "Tiểu Quý tổng sắp bị đánh chết rồi."

Giọng cô nói quá lớn, vốn Tưởng Tĩnh Thành cũng đang nói chuyện với Tạ Tranh lúc này cũng xoay đầu sang nhìn cô.

Cúp điện thoại, Ngôn Dụ đè thấp giọng nói: "Bên Quý Khải Mộ có chút chuyện, em phải đi sang đó một chuyến. Hôm nay chỉ có thể đến đây thôi."

Tưởng Tĩnh Thành: "Cậu ta đánh nhau, bảo em đến?"

Ngôn Dụ thật sự không có thời gian nói những chuyện này với anh, khoảng thời gian này Quý Khải Mộ đều rất nề nếp. Cho nên cô cũng không trông nom cậu ta, không ngờ lúc này lại đột ngột xảy ra chuyện. Vì vậy cô thật sự phải lập tức chạy sang.

Cô đứng dậy Tưởng Tĩnh Thành cũng đứng dậy theo.

Thấy biểu tình trên mặt Ngôn Dụ, Tưởng Tĩnh Thành liếc nhìn cô, giọng nói trầm thấp: "Em sang đó thì có thể giúp cậu ta đánh nhau?"

May mà tụ tập cũng sắp kết thúc, Tưởng Tĩnh Thành nói một tiếng, Ngôn Dụ có chút chuyện phải đi xử lý, cho nên họ phải đi trước. Kết quả Tạ Tranh cũng đứng dậy, muốn đi theo cùng họ.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi anh cũng nghe được lời của hai người, nói là chuyện đánh nhau gì đó.

"Cậu muốn đi làm gì, thật sự kéo bè kéo lũ đánh nhau hả," Tưởng Tĩnh Thành nhìn anh.

Tạ Tranh vỗ ngực, "Anh em một địch mười mấy không có vấn đề."

Cuối cùng Tưởng Tĩnh Thành thật sự không có cách nào khác, quả thực không lay chuyển được Tạ Tranh, đành để anh đi cùng. Huống hồ cũng không biết đối phương có mấy người, chỉ sợ đến bên kia anh có thể đối phó nhưng lại không có cách nào bảo vệ Ngôn Dụ. Cho nên dẫn Tạ Tranh theo, cho dù thật sự đánh nhau thì cũng có người giúp một tay.

May là đêm nay Ngôn Dụ không uống rượu.

Cho nên trên đường xe cô lái rất nhanh, Tưởng Tĩnh Thành hỏi cô Quý Khải Mộ ở chỗ nào. Ngôn Dụ nói địa chỉ, Tưởng Tĩnh Thành lấy di động ra, gọi điện thoại cho Hàn Kinh Dương.

Bởi vì chỗ bọn họ đánh nhau lại chính là quán bar của Hàn Kinh Dương.

Lúc ở ngã tư, Tưởng Tĩnh Thành cúp máy, chỉ chỉ bên cạnh nói: "Đổi đường đi, bây giờ người đã không còn ở quán bar nữa, đều bị cảnh sát dẫn đi rồi."

Vì thế Ngôn Dụ thay đổi tuyến đường, đi thẳng đến đồn công an.

Vừa đến cổng thì Hàn Kinh Dương đã đợi họ ở bên ngoài. Vừa thấy Tưởng Tĩnh Thành thì hổn hển nói: "Bọn này không có mắt mà, lại ở cửa quán tớ đánh nhau."

https://thuviensach.vn

Mặc dù nói trong quán bar xuất hiện tranh cãi là chuyện rất bình thường. Nhưng biện pháp Hàn Kinh Dương rất cứng rắn, không ai dám không có mắt ầm ĩ ở địa bàn của anh.

Thấy Ngôn Dụ đi xuống, lúc này Hàn Kinh Dương mới nói: "Đúng rồi, sao cậu biết trong quán tớ có đánh nhau, trong những người này có người cậu quen à?"

Ngôn Dụ chào hỏi anh, cũng không tiện nói chuyện, nên đi thẳng vào.

Bên trong hơn mười người to lớn, cũng sắp chen đầy phòng làm việc. Ngôn Dụ đứng ở cửa, nhìn một vòng, lúc này mới nhìn thấy Quý Khải Mộ ngồi trên ghế, đã bị đánh thành đầu heo, còn đang hằm hằm nhìn đối phương.

Lúc cô đi qua, Trần Gia Gia đang khóc, cầm khăn giấy muốn lau cho Quý Khải Mộ, lại bị cậu ta ném đi.

Ngôn Dụ khom lưng, nhặt tờ khăn giấy ở dưới đất lên. Lúc ngẩng đầu, Quý Khải Mộ đang nhìn cô lại xoay đầu hét với Trần Gia Gia: "Ai cho cô nói cho cô ấy biết?"

Trần Gia Gia bị cậu ta mắng cũng không dám trả lời, chỉ cúi đầu, nước mắt tí tách rơi xuống.

Ngôn Dụ đưa tay nắm cằm cậu, xoay trái xoay phải, vốn một khuôn mặt tinh xảo như ánh mặt trời lại giống như khay nhuộm màu, thật đủ đặc sắc, cô cười lạnh: "Cũng đã thành cái dạng này rồi còn dám ngang ngược?"

Kết quả câu này của cô lại bị người đối diện nghe được, chỉ thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi kẻ sọc màu xanh, u ám nói: "Người đẹp, lời này của cô nói thật đúng. Cậu ta như thế, còn dám ngang ngược, dẫn về nhớ phải dạy bảo thật tốt."

https://thuviensach.vn

Hắn ta nói xong, người xung quanh bên cạnh hắn, cười phá lên.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành đi vào thì nghe được giọng điệu kiêu ngạo của tên này, thật đáng đánh.

Ngôn Dụ quay đầu nhìn hắn ta, chậm rãi gật đầu: "Tôi nhớ kĩ anh."

Lời này khiến đối phương càng thêm đắc ý, còn nháy mắt với cô, cợt nhã nói: "Ừ phải, chúng ta thế nhưng đã từng gặp mặt ở khách sạn nha."

Khách sạn, lời này thật mờ ám, có người phát ra tiếng ơ ơ quái lạ ngay tại chỗ.

Tưởng Tĩnh Thành cau chặt mày, đi đến bên cạnh Ngôn Dụ.

Lúc này Ngôn Dụ cũng không nóng nảy, cô yên lặng nhìn tên kia, nói: "Lâm Châu của Gia Thực, phải chứ?"

Lâm Châu thấy cô chủ động nhắc đến tên mình, đang định đứng dậy, thừa cơ bảo cô đừng đi theo tên mặt trắng Quý Khải Mộ nữa, nhưng hắn ta còn chưa đứng dậy thì nhìn thấy người đối diện, đã vớ ly nước trên bàn cảnh sát lên, ném thẳng qua.

Cái ly đập thẳng lên trán hắn ta, nát vụn, mảnh sứ văng tung tóe khắp nơi.

Ngôn Dụ: "Là mày con mẹ nó khi dễ cậu ấy phải không?"Lời tác giả muốn nói:Đứa trẻ nhà mình bị bắt nạt rồi, phải làm sao?

Tiểu tiên nữ cool ngầu, tự mình thị phạm, đánh chết hắn ta.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Cái ly đập xuống, ai cũng trợn tròn mắt.

Ngay cả cảnh sát đang làm ghi chép cho họ bên cạnh, cũng sững sờ, lúc này mới đứng dậy nói: "Vị tiểu thư này, cô từ từ nói chuyện, đừng động thủ chứ."

Lâm Châu che mặt, miệng vết thương trên trán chảy máu ròng ròng, rất nổi bật.

Hàn Kinh Dương và Tạ Tranh đứng ở cửa, hai người cũng ngạc nhiên hơn bất cứ ai. Dù sao những người kia đều không biết Ngôn Dụ, không biết tính cách của cô. Nhưng một Hàn Kinh Dương nhìn Ngôn Dụ lớn lên, kể từ ngày đầu tiên cô đến đại viện, anh đã biết cô gái này, tiếng nói chuyện nhè nhẹ mềm mại, lại vô cùng ngoan ngoãn.

Còn Tạ Tranh, lần đầu tiên anh nhìn thấy Ngôn Dụ là trong ví tiền của Tưởng Tĩnh Thành, cảm thấy cô nhất định là một cô gái ngoan ngoãn yên tĩnh.

Mà cô gái ngoan ngoan yên tĩnh này, hôm nay lại ở đồn cảnh sát, trước mặt cảnh sát đập đầu người ta.

Hai người đều mờ mịt.

https://thuviensach.vn

Bình tĩnh nhất lại là Ngôn Dụ và Tưởng Tĩnh Thành, sau khi Ngôn Dụ đập xong thì đưa khăn giấy trên tay cho Quý Khải Mộ, "Lau mặt cậu đi."

Quý Khải Mộ ngoan ngoãn nhận lấy, không dám nói nhảm nữa.

Lâm Châu che mặt, là thật sự bị đập đến sững sờ. Hắn ta cũng không phải là người dễ trêu chọc, bình thường chơi ở quán Bar cho dù thật sự ầm ĩ cũng đều là hắn ta khi dễ người khác.Nhưng nào ngờ hôm nay hắn ta chịu thiệt, đánh đối phương một trận, kết quả lại ở trong cục cảnh sát bị con gái đánh cho nở hoa.

"ĐM, cô tìm chết phải không, ông đây phải dạy dỗ cô....."

Anh em bên cạnh Lâm Châu lúc này mới lấy lại tinh thần, xông qua phía Ngôn Dụ. Chỉ có điều hắn ta còn chưa đến phía trước đã bị người khác chặn đường, Tưởng Tĩnh Thành túm hắn ta lại giơ nắm đấm lên, vẻ mặt châm biếm: "Đánh phụ nữ, nếu không tôi với cậu luyện một chút?"

Người này vừa thấy Tưởng Tĩnh Thành cao hơn mình nửa cái đầu, mặc dù đáy lòng có hơi sợ hãi, nhưng vừa nghĩ đến phía sau nhiều người đang nhìn như vậy, cũng không lùi bước, ngược lại càng khiêu khích nói: "Ông đây đánh mày....."

Chữ thứ năm còn chưa nói xong đã nhìn thấy hắn ta bị Tưởng Tĩnh Thành dễ dàng tóm lấy, người này bị anh giữ lại.May là Tưởng Tĩnh Thành không muốn động thủ với hắn ta, chỉ thuận thế đẩy hắn ta đến trên người Lâm Châu.

Chỉ trong vòng mấy giây, mọi người đã nhìn thấy một người đàn ông cứ như vậy dễ dàng bị người ta tóm lấy.

Nhất thời yên lặng, vừa rồi còn muốn kiếm chuyện cũng ngừng tâm tư.

https://thuviensach.vn

Cảnh sát vừa nhìn thì biết đây hiển nhiên là đã từng tập luyện.

"Ít động tay trước mặt phụ nữ đi," Tưởng Tĩnh Thành lạnh mặt nhìn đối phương.

Trong lòng đám người này đoán chừng cũng sắp oan ức chết rồi, rõ ràng là cô ấy động tay trước mà.

Cảnh sát đứng dậy, ho một tiếng nói: "Các người có trật tự đi không, cũng không nhìn xem chỗ này là chỗ nào, là chỗ các người có thể càn quấy sao hả? Đánh nhau, gây sự, không ai muốn về nhà phải không."

Ngôn Dụ đưa tay chọc mạnh lên trán Quý Khải Mộ, dạy dỗ cậu ta: "Nghe thấy chưa, nếu còn càn quấy nữa chú cảnh sát nhốt cậu lại giờ."

Quý Khải Mộ ngẩn người nhìn cô: "....." Nhưng mà vừa rồi đánh người rõ ràng là cậu mà.

Ngay cả Tưởng Tĩnh Thành bên cạnh nghe được, cũng lắc đầu, anh không khách sáo liếc cô một cái.

Ánh mắt kia chính là nói em cũng thế đấy.

"Đồng chí cảnh sát, cô gái này đập đầu bạn tôi thành như thế, ngài cũng mặc kệ," Có người cảm thấy bất mãn, bởi vì vừa rồi lúc cảnh sát nói chuyện thì mắt cứ nhìn chằm chằm nhóm bọn họ.

"Phải, người đầu tiên nên bắt là cô ta, là cô ta động thủ trước."

"Cái rắm, rõ ràng là bọn mày ở quán Bar đánh tao trước," Vốn Quý Khải Mộ đã bị đánh một trận, trong lòng không thoải mái, kết quả bây giờ đám người này còn nhìn chằm chằm Ngôn Dụ không buông.

Cảnh sát thấy bọn họ cùng không chịu thôi thì vội tách hai bên ra.

https://thuviensach.vn

Vốn chỉ có Quý Khải Mộ và Trần Gia Gia phải làm tường trình, kết quả Ngôn Dụ đập ly xuống cũng phải làm. Hàn Kinh Dương thấy thế vội tìm bạn.May mà quán Bar của anh mở ở gần đây cho nên quen biết người bên này.

Chưa đến một lúc đã có người đi vào bắt tay với Hàn Kinh Dương.

"Sao hôm nay cậu lại tự mình đến tìm người thế," Người này cũng quen với anh, nhận lấy điếu thuốc của anh cười hỏi.

Hàn Kinh Dương thấp giọng mỉm cười nói: "Em gái ở cùng một viện với tôi, thật ra cũng không có lỗi lầm lớn gì."

Chỉ là đập cái ly lên đầu người ta nở hoa thôi.

Hàn Kinh Dương nói chuyện với người ta, Tưởng Tĩnh Thành đứng ở một bên.

Quý Khải Mộ rất không vui nói: "Ngôn Ngôn, hôm nay cậu đi tìm anh ta à?"

Mặc dù Ngôn Dụ chưa từng nhắc đến Tưởng Tĩnh Thành với cậu ta, nhưng lần đầu tiên cậu ta gặp được người đàn ông này, thì Ngôn Dụ đã lái xe đâm vào tường.

Ngôn Dụ hờ hững nhìn cậu ta, giọng nói rất nhạt mắng: "Câm miệng."

Quý Khải Mộ phạm lỗi, không dám nói chuyện nữa.

Cậu ta không nói chuyện, Ngôn Dụ ôm tay đứng ở một bên, nhìn Tưởng Tĩnh Thành. Nhưng vừa nghĩ thì lại bật cười. Cô cười như vậy, tiếng cười truyền đến trong tai người đàn ông bên cạnh, anh nhìn chằm chằm cô, khẽ nói: "Em cũng rất vui vẻ nhỉ?"

https://thuviensach.vn

"Không có, chỉ là cảm thấy rất thần kì," Ngôn Dụ cũng học anh, dựa vào tường.

Tưởng Tĩnh Thành nhàn nhạt nhìn cô, đợi câu tiếp theo.

Quả nhiên cô nói: "Trước đây, em nào biết đánh người chứ." Nói xong, lại là một tiếng cười nhẹ.

Tưởng Tĩnh Thành cũng bị cô chọc muốn cười, còn rất đắc ý.

Nhưng mà cũng lạ, lúc làm tường trình, luật sư hai bên đều đến cả, hơn nữa đều thống nhất cách xử lý là đồng ý hòa giải riêng. Hai bên đều đánh và bị đánh. Ai cũng không chiếm được tiện nghi.

Thực ra loại chuyện này, chỉ cần hai bên đồng ý hòa giải, cảnh sát cũng sẽ không thật sự tạm giữ họ. Vì thế sau khi để họ nộp phạt thì thả người đi.

Lúc đến cổng, cũng thật là oan gia ngõ hẹp, lại gặp phải.

Trán Lâm Châu vừa rồi được xử lý khẩn cấp, áo sơ mi kẻ sọc màu xanh loang lổ máu, nhìn rất rợn người.

"Thằng oắt, mày hãy đợi đấy." Kết quả Lâm Châu chưa nói chuyện, mà đám bạn chó của hắn ta lại ra mặt trước, còn nhìn Ngôn Dụ, "Còn cả cô nữa."

Lúc trước Hàn Kinh Dương vẫn không nói chuyện, bây giờ vừa nghe được lời này thì phát cáu.

"Mày bảo cô ấy đợi à, được thôi, lần sau mày rửa ráy mình sạch sẽ đợi đó cho tao."

Những người này đều biết Hàn Kinh Dương, vừa rồi lúc nhìn thấy anh, còn tưởng là vì đánh nhau ở quán Bar của anh cho nên anh mới đến.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng lúc này anh lại giúp Ngôn Dụ nói chuyện, trực tiếp mắng bọn họ đến ngây người.

Tưởng Tĩnh Thành không có quan hệ xã hội rộng như anh, người quen biết nhiều, biết bối cảnh của anh cũng nhiều.

Lâm Châu nhìn Hàn Kinh Dương, lúc này mới mở miệng: "Hàn thiếu, chuyện hôm nay là hiểu nhầm, đợi lần sau, em làm chủ mong anh và Ngôn tiểu thư nể mặt."

Sau đó, đám người này rời đi.

Trước khi đi còn có người không phục nói: "Cô gái này có bối cảnh gì mà để Hàn Kinh Dương cũng phải bảo vệ cô ta như vậy chứ?"

Lâm Châu quay đầu nhìn, nào chỉ là cô có bối cảnh, người đàn ông đang đứng bên cạnh cô kia cũng thế.

Đây đều là người trong giới của Hàn Kinh Dương, người nói có thể đắc tội không?

Trong đám phú nhị đại này, Lâm Châu coi như là thủ lĩnh, chỉ bởi vì hắn mặc dù ngông cuồng, nhưng hắn cũng xem như có đầu óc, có thể biết cái gì nên làm cái gì không nên. Cố tình có những người không tự biết, cảm thấy nhà mình có chút tiền, thì có thể đánh người.

Nhưng tiền anh dù có nhiều hơn nữa, anh có thể thắng được quyền không?

"Ngôn Ngôn, xin lỗi," Quý Khải Mộ biết mình đã chuốc lấy phiền phức, không nhịn được nói.

Ngôn Dụ nhìn cậu, cũng không tức giận, giọng điệu ôn hòa nói: "Không sao."

https://thuviensach.vn

Giọng điệu này thật sự khiến Quý Khải Mộ mừng rỡ, còn tưởng cô dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy, ai biết Ngôn Dụ lại nói thêm một câu: "Trở về ngừng hết thẻ tín dụng của cậu, thì cậu sẽ không gặp rắc rối."

Quý Khải Mộ: "....."

Cậu ta không nhịn được oán hận: "Sao cậu giống anh trai tớ vậy hả, chỉ biết ngừng thẻ tín dụng của tớ, hai người các cậu thật là....."

Ánh mắt Ngôn Dụ nhìn sang cậu ta, trong ánh mắt ẩn chứa ngầm cảnh cáo, khiến cậu ta không dám nói tiếp. Nhìn khuôn mặt giống như bảng màu của cậu ta, Ngôn Dụ quả thực nhìn không nổi, định đưa cậu ta đi bệnh viện.

"Anh tiểu Thành, nếu không các anh về trước đi, em đưa cậu ta đi được rồi," Ngôn Dụ nói với anh.

Tưởng Tĩnh Thành liếc nhìn Quý Khải Mộ, vẻ mặt hờ hững nói: "Đêm nay anh về đại viện, vừa vặn đưa các người đi bệnh viện."

Tạ Tranh phải về trường, cho nên anh thấy không có chuyện gì nữa, cũng trực tiếp gọi xe trở về. Còn Hàn Kinh Dương vốn muốn đi theo, kết quả Tưởng Tĩnh Thành vỗ vai anh, "Tớ đi là được."

Hàn Kinh Dương nhìn dáng vẻ này của anh, lại nhìn Ngôn Dụ, gật đầu hiểu rõ.

Thế là cuối cùng, chỉ còn lại Ngôn Dụ và Tưởng Tĩnh Thành đưa cậu đi, Quý Khải Mộ còn rất bất mãn nói: "Sao cậu để cô ấy về thế hả?"

Cậu ta nói là Trần Gia Gia, Ngôn Dụ thấy đã sắp một giờ, cô bé cũng đã bùn ngủ díp hết cả mắt.

"Cậu nói mà không biết ngượng à, người ta là trợ lý của cậu chứ không phải vú em của cậu."

https://thuviensach.vn

Trần Gia Gia đỏ mặt.

Vẫn là Tưởng Tĩnh Thành lái xe, sau khi Quý Khải Mộ lên xe thì vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, nói với Ngôn Dụ ngoài xe: "Ngôn Ngôn, nhanh lên đây."

Tưởng Tĩnh Thành cười lạnh, anh vốn không muốn so đo với một bảng màu. Nhưng có những người quả thực không tự biết được vị trí của mình, vì thế anh cũng không khách sáo thò người ra, mở cửa ghế lái phụ, nói với Ngôn Dụ: "Lên xe đi."

Ngôn Dụ đứng ở bên đường, nhìn chiếc xe trước sau đều mở cửa.

Quý Khải Mộ nhìn cô tha thiết, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp rạng ngời ánh mặt trời mặc dù là bảng màu, nhưng ánh mắt lại sáng rực, mang theo tràn đầy mong đợi, còn vỗ vỗ nệm ghế da thật thoải mái ở ghế sau.

Sau đó Ngôn Dụ đóng cửa xe phía sau lại. Chui vào ghế lái phụ.

Quý Khải Mộ tức đến mức đấm thẳng xuống chỗ ngồi, Ngôn Dụ vừa muốn xoay đầu dạy dỗ cậu, kết quả vừa nghiêng qua, thì nhìn thấy người đàn ông bên cạnh nhếch khóe môi lên. Cười rất hả hê.

Cô bật cười, thấp giọng hỏi: "Vui vậy ạ?"

Tưởng Tĩnh Thành cũng không quay đầu, nắm vô lăng, hờ hững nói: "Thắt dây an toàn."

Ngôn Dụ cúi đầu thắt dây an toàn, kết quả chính mình cũng cười.

Người đàn ông này cũng thật là.....Lời tác giả muốn nói:Thành ca đút túi, khều khều nói: Thắng một cái bảng màu mà thôi, có gì đáng vui chứ.Đồng ca: Cậu còn nói, còn nói nữa à, cậu xem xem khóe miệng cậu kia kìa. Hừ

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Lúc này đi bệnh viện là nơi Tưởng Tĩnh Thành quen, ngược lại Ngôn Dụ đến cổng có hơi do dự. Nơi này là bệnh viện Quân y, còn có quen biết với Mạnh gia, cho nên cô sợ đi vào bị người khác nhìn thấy, trở về lại cáo trạng với Mạnh Trọng Khâm.

"Bây giờ biết sợ rồi?" Tưởng Tĩnh Thành mở dây an toàn muốn xuống xe.

Ngôn Dụ lúc này mới đi theo xuống.

Ngược lại Quý Khải Mộ không khách sáo chút nào, người quen của cậu ta ở Trung Quốc quá ít, cho dù khuôn mặt như bảng pha màu, cũng không sợ mất mặt.

Không ngờ lúc đi vào cấp cứu, Tưởng Tĩnh Thành thật sự gặp bạn. Thực ra là một người ở đại viện Không quân bên cạnh, lúc nhỏ còn từng đánh nhau. Nhưng giờ đây mọi người đều đã trưởng thành, ngược lại nhìn thấy thì vô cùng nhiệt tình. Dù sao đây cũng là tình cảm từ nhỏ.

"Đợt trước nghe người ta nói, anh tiểu Thành của chúng ta trở về rồi, không ngờ hôm nay lại gặp ở đây," Triệu Tề Viễn mặc áo blouse trắng, bên trong mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, dáng vẻ tinh anh xã hội.

Anh vốn đang muốn hỏi Tưởng Tĩnh Thành đến bệnh viện làm gì, thì nhìn thấy Quý Khải Mộ bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt bị thương kia, chắc chắn là đánh nhau.

Triệu Tề Viễn chậc chậc hai tiếng, hỏi: "Đây là đứa trẻ nhà anh?"

"Ai là nhà anh ta chứ," Quý Khải Mộ mặc dù có khi tiếng Trung không phải rất tốt, nhưng mà lời đơn giản như vậy, cậu ta vẫn nghe ra được, nhảy dựng lên phủ nhận.

Tưởng Tĩnh Thành hai tay đút trong túi, nhìn dáng vẻ hổn hển của cậu ta mới không nhanh không chậm nói: "Đừng nói bậy, trước khám đầu cậu ta một chút đi."

Nói xong, anh xoay đầu qua dường như cảm thấy bảng pha màu đầy mặt này của Quý Khải Mộ thật sự chói mắt.

Đúng lúc hôm nay Triệu Tề Viễn trực ban nên trực tiếp khám cho cậu ta, may chỉ là ngoại thương, bôi chút thuốc là được.

"Bác sĩ, mấy ngày có thể tốt lên chứ," Quý Khải Mộ hỏi.

Mặc dù cậu ta quen bừa bãi, nhưng bình thường lúc phải đi công ty thì vẫn sẽ đi. Cái khác không nói, trong công ty người khác tốt xấu gì cũng phải gọi cậu ta một tiếng Quý tổng, nếu để người khác nhìn thấy cậu ta đeo khuôn mặt này thì về sau còn gì là uy nghiêm nữa chứ.

Tưởng Tĩnh Thành cười chế giễu.

Quý Khải Mộ xoay đầu muốn kiếm chuyện, kết quả bị Ngôn Dụ giữ đầu, "Không cho càn quấy."

Lúc này không có bệnh nhân, Triệu Tề Viễn cũng không tìm y tá, dứt khoát tự mình bôi thuốc cho Quý Khải Mộ. Chỉ có điều vừa bôi thuốc, vừa nhìn Ngôn Dụ mấy lần.

Trong lòng anh còn kì lạ, cô gái này thật quen mắt mà.

https://thuviensach.vn

Suy nghĩ vừa xẹt qua thì nghe anh kinh hô: "Ngôn Dụ, cậu về nước rồi hả?"

Ngôn Dụ cúi đầu uhm một tiếng, Triệu Tề Viễn nhìn cô, lại nhìn Tưởng Tĩnh Thành. May là anh cũng không nói gì nhiều, chỉ là lúc hạ tay thoa thuốc không tự chủ nặng hơn một chút, khiến Quý Khải Mộ la oai oái.

Đợi sau khi bôi thuốc xong, Triệu Tề Viễn lại bảo y tá giúp đưa thuốc đến, để họ đem về dùng.

Trước khi đi, anh tiễn Tưởng Tĩnh Thành đến cửa, đưa tay kéo anh, đè thấp giọng hỏi: "Lúc kết hôn, nhớ gọi anh em một tiếng nha."

Tưởng Tĩnh Thành khẽ nhướng mày, hỏi ngược lại: "Kết hôn?"

"Ngôn Dụ không phải đã trở về rồi sao?" Triệu Tề Viễn nói đương nhiên, kết quả anh nhìn bóng lưng Ngôn Dụ, lại có chút tiếc hận nói: "Năm đó anh đánh anh em thành đầu heo, hoành đao đoạt ái mối tình đầu của em, nếu anh không đối tốt với cô ấy, đừng trách anh em đào góc tường nha."

"Mối tình đầu? Danh từ này thật đủ mới mẻ, anh chế giễu: "Tình đơn phương cũng tính là mối tình đầu?"

Triệu Tề Viễn thấp giọng mắng một câu, tức giận nói: "Anh cũng phải để lại cho anh em chút mặt mũi với chứ."

Tưởng Tĩnh Thành đút túi nhìn anh, vững vàng nói: "Mối tình đầu của cô ấy là anh đây."

.....

Lúc lái xe về khách sạn, ở ngã tư Ngôn Dụ nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, bỗng ngạc nhiên nói: "Cái thư viện này....."

Tưởng Tĩnh Thành xoay đầu nhìn, đã tiếp lời cô: "Em còn nhớ?"

https://thuviensach.vn

"Đó đương nhiên rồi, đây thế nhưng là lần đầu tiên em nhìn thấy được thư viện to như vậy đấy," loại chấn động phát từ trong nội tâm kia, lúc đó cô đi vào cái thư viện này, kệ sách từng dãy lại từng dãy, cô nhìn đến ngẩn người.

Mà lần đầu tiên cô đến nơi này, là Tưởng Tĩnh Thành dẫn cô đến.

Tưởng Tĩnh Thành xoay đầu nhìn cô, thấy Ngôn Dụ nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt đều là vui vẻ.

Đột nhiên trái tim anh rung động, nhớ đến lời vừa rồi nói trong bệnh viện.

Mối tình đầu của cô là anh, mà mối tình đầu của anh lại chẳng phải là cô đó sao?

Nói thực, Tưởng Tĩnh Thành không biết mối tình đầu của mình rốt cuộc nên tính từ lúc nào, là từ khi bắt đầu thích cô? Hay là từ khi họ bắt đầu ở cùng nhau?

Nếu là thích cô, thì thích cô từ ngày nào anh cũng không biết.

Anh chỉ biết, vừa mới đầu ấn tượng của anh đối với Ngôn Dụ, chính là cô bé nhà họ Mạnh rất rất ngoan, bộ dạng xinh đẹp, cũng không ồn ào, chỉ một cây kem thôi đã có thể gạt cô đi rồi.

Lúc đó Mạnh Thanh Bắc còn ở nhà, hai cô bé, hiển nhiên có hơi lúng túng.

Thế là nơi Ngôn Dụ thích đi nhất chính là phòng mượn sách trong đại viện, nói là phòng mượn sách thực ra chỉ là trong một căn phòng để vài giá sách, phía trên để lung tung sách, cái gì cũng không có.

Trước đây lúc Ngôn Dụ ở nhà cũ, rất khó đọc được sách ngoại khóa.

https://thuviensach.vn

Mỗi năm đều sẽ có người quyên góp sách cho trường học, chỉ là học sinh thì nhiều mà sách lại ít, cơ hội có thể mượn đọc càng ít hơn. Cho nên sau khi vào đại viện, nhìn thấy sách nơi này, cô thật sự có loại cảm giác rơi vào trong hũ mật. Bởi vì là con em trong đại viện nên cô có thể tùy tiện mượn sách, hơn nữa một lần có thể mượn được vài cuốn.

Tưởng Tĩnh Thành là vì muốn tìm một quyển sách cũ về lý thuyết quân sự nên mới sẽ đến đó.

Khi ấy anh mới mười bảy tuổi, mặc dù còn chưa đến lúc thi cấp 3, nhưng đã hạ quyết tâm giống bố và ông nội, cống hiến sức lực cho đất nước, vùng vẫy nơi chiến trường.

Những thiếu niên này, lớn lên dưới hoàn cảnh như thế, mỗi ngày đều tỉnh dậy cùng với tiếng kẻng làm sao sẽ không có một trái tim nhiệt huyết đây?

Cho nên anh đã bắt đầu chuẩn bị từ lúc này, ngay cả sách bình thường thích đọc nhất cũng là sách có liên quan đến lý thuyết quân sự. Lúc anh đến mượn sách thì thấy trên bàn dài đặt bên cạnh kệ sách, có một người đang yên lặng ngồi đó.

Anh đứng ở cửa nhìn một cái, dì quản lý còn cười nói: "Cô bé yên lặng như thế này thật là hiếm thấy."

Thực ra con gái trong viện không thiếu, nhưng không biết có phải bởi vì nơi này bộ đội nhiều hay không mà các cô bé mưa dầm thấm đất, tính cách mỗi người đều tùy tiện cẩu thả, vô cùng nam tính.

Nghỉ hè, họ thà đi bơi trong hồ hoang dã, chứ không muốn đến nơi này mượn sách đọc.

"Em ấy ở mãi đây ạ," Tưởng Tĩnh Thành dựa trên bàn, đúng lúc nhìn thấy thẻ đăng ký mượn sách trước mặt, bởi vì sách nơi này ít cho nên mượn

https://thuviensach.vn

sách đều trực tiếp viết trên sổ.

Nét chữ trên thẻ đăng ký đương nhiên là chữ của cô.

Từng nét từng nét đều rất đẹp.

Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu nhìn, Ngôn Dụ, hai chữ này chiếm đầy cả một trang. Anh đưa tay lật về trước, quả nhiên người mượn sách mấy trang trước cũng đều là Ngôn Dụ.

Thật là người thích đọc sách.

Lại nhìn một lượt sách cô mượn, khẩu vị cũng hỗn tạp thật.

Anh tiện miệng hỏi một câu: "Những sách này đều là em ấy mượn ạ?"

Dì quản lý cười gật đầu, không ngăn được khen ngợi: "Đứa trẻ này thật nghiêm túc, hơn nữa còn dùng sách cẩn thận, sách con bé mượn đi lúc trả lại đều gọn gàng. Hôm qua nó nói muốn mượn Hồng Lâu Mộng, vốn chỗ này của dì có một bộ nhưng năm ngoái bị người ta mượn đi làm mất rồi."

Tưởng Tĩnh Thành quay đầu nhìn cô bé đang ngồi ở bàn dài hàng cuối. Cô ngồi gần cửa sổ, ánh nắng chiếu trên cánh tay cô, quạt gió trên đỉnh đầu thổi vù vù, vào mùa hè khô nóng tâm trạng lại phiền muộn, cũng không biết làm sao dường như bỗng nhiên tan đi. Ngay cả căn phòng này bình thường cảm thấy rất oi bức, mà lúc này đây cũng khiến anh không còn gấp gáp muốn rời đi nữa.

Lúc Ngôn Dụ rời khỏi phòng mượn sách thì đã là chạng vạng.

Gió đêm thổi nhè nhẹ, ngay cả không khí oi bức cũng được thổi tan đi mấy phần.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều sân bóng rổ không có người, lúc này mỗi phần sân đều bị chiếm đóng. Ngôn Dụ muốn về nhà, đúng lúc phải đi qua sân bóng rổ. Cô ôm sách mượn từ phòng mượn sách về, chầm chậm đi giữa con đường rợp cây về nhà.

Tưởng Tĩnh Thành đang đánh bóng cùng bọn Hàn Kinh Dương, lúc này là Hàn Kinh Dương cầm bóng, đúng lúc anh nhìn thấy bóng dáng màu xanh nhạt bên đường kia.

Nhảy lên một cú, anh mạnh mẽ đập bay quả bóng rổ trong tay Hàn Kinh Dương ra ngoài.

Hàn Kinh Dương tức giận hét: "Tiểu Thành, cậu xuống tay cũng đừng mạnh vậy chứ?"

"Xin lỗi, tớ đi lấy bóng giúp cậu," Vì thế anh chạy nhanh đến nơi quả bóng bay qua, kết quả "Không cẩn thận" đâm vào Ngôn Dụ, làm rơi sách cô đang cầm trong tay xuống đất.

Cô bé ngơ ngác, cho đến khi Tưởng Tĩnh Thành ngồi xổm xuống nhặt sách giúp cô thì cô cũng ngồi xổm xuống theo, còn mềm mại nói: "Anh tiểu Thành, tự em nhặt được rồi ạ."

"Thích đọc sách à?" Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu nhìn mấy lần, sách cô mượn, quả thực là hỗn tạp, lại xác nhận lần nữa.

Ngôn Dụ đỏ mặt, cụp mắt, dịu dàng nói: "Chỉ là tùy tiện đọc chút thôi ạ."

"Nhưng mà sách bên phòng mượn sách quá ít," Tưởng Tĩnh Thành đứng dậy, đưa sách cho cô.

Cô bé ngoan ngoãn gật đầu, trên mặt mang theo chút phiền nào, "Vâng ạ."

https://thuviensach.vn

"Ngày mai đúng lúc anh phải đi thư viện thủ đô, em muốn đi cùng không?"

Anh hỏi rất tùy ý, giống như thật sự chỉ là chỉ là chuyện thuận tiện.

Ngôn Dụ hơi sững sờ, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh, trên mặt cô còn chưa trút bỏ vẻ mũm mỉm, nhìn rất mềm mại, Tưởng Tĩnh Thành cũng không biết khả năng tự kiềm chế của mình lớn bao nhiêu, mới có thể nhịn không đưa tay chọc lên gò má mềm mại kia của cô vào lúc này.

Cô do dự nói: "Như thế có được không ạ?"

"Tiền thân của thư viện thủ đô là thư viện Kinh sư, là nơi mà những tiên sinh như Thái Nguyên Bồi, Lỗ Tấn, Thẩm Tùng Văn thường đi thời dân quốc đấy," Tưởng Tĩnh Thành nói.

Ngôn Dụ ngạc nhiên trợn tròn mắt, giống như nai con đi lạc vào rừng cây.

Những người, những người này đều ở trên sách đó, vậy mà cô có thể đi cùng một thư viện với họ cơ đấy?

Anh dụ dỗ hỏi: "Còn muốn đi không?"

Lần này cô bé không chút do dự nói: "Anh tiểu Thành, anh dẫn em đi với nhé."

Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô, đáy lòng không nhịn được khẽ cười, lần này thật sự là không nhịn được, sờ cái đầu nhỏ của cô.

"Em đấy, sao mà ngoan vậy chứ."

.....

https://thuviensach.vn

Đến khách sạn, ba người đều cùng xuống xe, Ngôn Dụ bảo Quý Khải Mộ đi lên trước. Vốn cậu ta còn muốn đứng lì không đi, kết quả bị Ngôn Dụ liếc mắt một cái thì ỉu xìu đi vào.

Tưởng Tĩnh Thành đưa chìa khóa xe cho cô nhưng Ngôn Dụ không đưa tay nhận.

Thấy cô không lấy, anh hỏi: "Còn có chuyện?"

Ngôn Dụ nói: "Anh lái về nhà đi, bên này không dễ gọi xe."

Tưởng Tĩnh Thành phát ra tiếng hừ khẽ từ trong mũi, phố bên cạnh lúc này còn xe tới xe đi. Anh vẫn đưa chìa khóa cho cô, chiếc xe này dù tốt nhưng anh không phải loại đàn ông nhìn thấy xe gì tốt thì đi không đành.

"Anh lái đi," Ngôn Dụ kiên trì.

Thấy anh còn không cầm về, lúc này cô mới ngẩng đầu nhìn anh, khẽ nói: "Như thế lần sau em mới có lý do để đi tìm anh chứ ạ."

Câu này giọng không uất ức. Nhưng lại đánh vào lòng Tưởng Tĩnh Thành, anh con mẹ nó thật là.....

Lần này anh cầm chìa khóa về, Ngôn Dụ cũng không lèo nhèo nữa, phất tay với anh, cười nói: "Anh tiểu Thành, ngủ ngon."

Anh đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn cô đi vào thang máy sau đó xoay người lên xe.

Chỉ là chiếc xe lại dừng mãi ở nơi đó, rất lâu rất lâu mới cam lòng rời đi.

Lúc Ngôn Dụ đi vào, phát hiện Quý Khải Mộ còn đang ở đại sảnh đợi cô. Thấy cô một mình đi vào Quý Khải Mộ rất vui vẻ chạy đến, còn nhìn ra phía cửa: "Anh ta đi rồi? Nếu anh ta dám đi vào cùng cậu, tớ sẽ....."

https://thuviensach.vn

Kết quả cậu ta còn chưa nói xong, Ngôn Dụ đã đưa tay vỗ lên gò má cậu ta, vốn chính là bảng pha màu, sau khi bôi thuốc nước lên càng xấu hơn.

Ngôn Dụ đánh xong, ghét bỏ lắc đầu, đi vào thang máy.

Phòng hai người ở cùng một tầng, đến phòng Quý Khải Mộ, cậu ta ầm ĩ muốn Ngôn Dụ đi vào với cậu ta, nói cậu ta là bệnh nhân cần có người chăm sóc.

Quý Khải Mộ kéo cổ tay Ngôn Dụ, không để cô đi, một tay khác cầm thẻ phòng, quẹt thẻ mở cửa.

Ngôn Dụ đứng ở cửa, lạnh lùng nói: "Quý Khải Mộ, cậu buông tay nha, đừng tưởng cậu là bệnh nhân thì tôi không dám đánh cậu."

"Tớ không đấy, tớ là bệnh nhân, cậu phải chăm sóc tớ," Quý Khải Mộ bắt đầu không biết xấu hổ.

Ngôn Dụ nhìn cậu ta, Quý Khải Mộ còn chưa kịp bật đèn lên, trong phòng tối om, chỉ có đèn hành lang đang sáng chiếu vào hai người ở cửa.

Ngôn Dụ mặc kệ, uy hiếp nói: "Chuyện đêm nay, còn chưa kết thúc đâu. Đợi trở về tôi nói cho Quý tiên sinh....."

Thế nhưng lời cô vừa nói xong thì tách một tiếng, đèn sáng.

"Muốn nói cho tôi cái gì?" Một giọng nói ôn hòa chầm chậm vang lên.

Họ xoay đầu thì nhìn thấy trên sofa phòng khách có một người đàn ông đang ngồi đó.

Mà khiến người ta thấy rõ nhất là cây gậy cầm trong tay anh.Lời tác giả muốn nói:Có cô gái nói, sao lại là tiểu tiên nữ theo đuổi Thành ca.

https://thuviensach.vn

Thực ra thì Thành ca của các người trước đây cũng đã phí hết tâm cơ, để đến gần tiểu tiên nữ của chúng ta đó chứ.P/S: Vì hôm nay là sinh nhật chế nên chế khuyến mãi cho cả nhà đấy nhé

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Ánh đèn chùm thủy tinh chiếu sáng rỡ cả phòng khách, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, đang mỉm cười nhìn họ. Chỉ có điều lúc tầm mắt anh rơi trên khuôn mặt như bảng pha màu của Quý Khải Mộ thì đầu mày khẽ nhíu.

"Anh, sao anh đến rồi," Quý Khải Mộ chết đứng.

Hai tay Quý Khải Phục để trên cây gậy trước mặt, đầu gậy chạm bạc dưới ánh sáng đèn thủy tinh đẹp đến lóa mắt. Anh chậm rãi nhổm người, tay phải cầm gậy, vững vàng đứng dậy.

Ngôn Dụ yên lặng đứng nguyên tại chỗ, khuôn mặt nhàn nhạt, không nhìn ra cảm xúc.

Ánh mắt Quý Khải Phục di chuyển lên khuôn mặt như bảng màu kia, lúc này mới nhìn về phía Ngôn Dụ, thấp giọng nói: "Các người ở Bắc Kinh càn quấy như vậy?"

Giọng điệu của anh cũng không quở trách, ngược lại mang theo sự nuông chiều nhàn nhạt, gần như không dễ dàng phát giác.

Ngôn Dụ còn chưa nói chuyện, Quý Khải Mộ đã tranh mở miệng trước: "Anh, anh đừng nói Ngôn Ngôn, là em đánh nhau, cô ấy đến bảo lãnh em."

https://thuviensach.vn

Nói xong, cậu ta còn chỉ lên mặt mình, nói rất đáng thương: "Anh xem mặt em này, bị đánh đó."

Quý Khải Phục thật nghiêm túc quan sát một phen, không nhanh không chậm nói: "Thật đáng thương."

Lúc nói lời này, vẻ mặt giễu cợt hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Lúc này Quý Khải Mộ mới giống như nhớ đến chuyện quan trọng gì đó nói: "Anh, hôm nay Tiếu Văn là đi đón anh à, hèn gì không có anh ta ở đây, em còn tưởng anh ta bỏ bám đuôi em rồi chứ."

Kết quả cậu ta vừa nói xong, còn muốn lấy oán trả ơn: "Nếu không phải anh gọi anh ta đi, thì em cũng không bị đánh đến mức thảm như vậy."

Tiếu Văn vẫn luôn bảo vệ Quý Khải Mộ, bình thường cho dù cậu ta đi nơi nào Tiếu Văn cũng sẽ đi theo.

Thế nhưng hôm nay không có thì xảy ra chuyện ngay.

Quý Khải Phục tay cầm gậy màu đen, đi đến phía họ. Mặc dù anh đi chậm, nhưng bước chân lại không hiện rõ là bất tiện, nhìn cây gậy càng giống như vật trang trí hơn.

Nhưng người chân chính hiểu anh mới biết, ba năm trước anh đã từng trải qua chuyện gì.

Quý Khải Mộ thấy anh đến thì muốn tránh nhưng lại không dám.

Ngược lại ánh mắt Quý Khải Phục dừng lại trên người Ngôn Dụ, tuy Ngôn Dụ cụp mắt nhưng vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt của anh. Anh chậm rãi mở miệng: "Ngôn Dụ, không phải anh đang chỉ trích em."

Ngôn Dụ ngẩng đầu, tóc dài rơi hai bên má, đôi mắt đen láy còn sáng chói mắt hơn bất cứ viên kim cương cao cấp nhất nào dưới tay anh.

https://thuviensach.vn

Sau đó anh nghe được giọng nói khách sáo lại xa cách của cô: "Quý tiên sinh."

Quý Khải Mộ thực sự không chịu nổi bầu không khí giữa hai người, đặc biệt là sau khi Ngôn Dụ vào công ty, mỗi lần đều làm giống như quan hệ cấp trên cấp dưới.

Cậu ta tò mò hỏi: "Anh, sao anh đến đây vậy?"

Ngôn Dụ cũng tò mò chuyện này, Quý Khải Phục là nhân vật lớn ngày kiếm bạc tỷ, hàng năm bay khắp thế giới, có lẽ chỉ có vệ sĩ của anh mới biết rõ hành trình của anh.

Lần này đột ngột đến Trung Quốc khiến cô không thể không liên tưởng đến, có phải anh có sắp xếp đối với tập đoàn liên hợp khu vực Trung Quốc hay không.

Thực ra hai năm nay khu vực Trung Quốc phát triển nhanh chóng, nhưng vấn đề tồn tại trong nội bộ cũng rất nhiều.

Đặc biệt là về vấn đề xác định vị trí tiếp thị thương hiệu, thương hiệu đá quý cao cấp nhất dưới trướng, tình hình phát triển rất tốt, thành tích nổi bật năm ngoái tăng trưởng 14.3%. Nhưng hành vi tự chủ trương của khu vực Trung Quốc cũng rất nhiều, ví như muốn tuyển chọn đại sứ hình tượng thương hiệu của khu vực này.

Mặc dù chỉ là đại sứ khu vực Trung Quốc, nhưng tổng bộ chí ít phải có quyền được biết.

Chuyện này quả thực là vấn đề nhỏ, nhưng là vấn đề góp nhặt từng ngày.

Cuối cùng cũng sẽ bùng nổ.

https://thuviensach.vn

Quý Khải Mộ chỉ hỏi một câu, nhưng trong đầu Ngôn Dụ đã suy đoán một lượt lý do mà Quý Khải Phục đến.

Nhưng đương sự cúi đầu nhìn người trước mặt, cô nhìn như yên lặng nhưng lại đang ngẩn ngơ. Anh là người thông minh như thế nào, liếc mắt liền có thể nhìn ra được, cô đây là đang suy đoán lý do anh đến Trung Quốc.

Lý do đến đây ư?

Ngay cả đáy lòng Quý Khải Mộ cũng cười khổ, chỉ là muốn gặp cô thôi, nào có nhiều lý do vậy chứ.

Ngôn Dụ thấy anh không nói chuyện, đành nói: "Quý tiên sinh, hôm nay quả thực quá muộn rồi, ngài và tiểu Quý tổng nghỉ ngơi sớm chút đi, tôi trở về trước."

Nói xong, cô hơi cúi người, xoay người rời đi.

Quý Khải Mộ cũng không kịp ngăn cô, đã thấy cô vội vã rời đi.

Đến khi Ngôn Dụ biến mất ở cửa, Quý Khải Mộ không nhịn được nói: "Anh, các người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế? Anh và Ngôn Ngôn rốt cuộc làm thế nào trở thành như bây giờ vậy?"

Quý Khải Phục nhìn chằm chằm cánh cửa, trên mặt không có biểu tình gì.

Nhưng bàn tay nắm gậy lại nổi lên gân xanh.

Phải, trước đây họ không hề giống thế này. Lần đầu tiên gặp mặt, cô đuổi theo xe anh, chạy đủ ba con phố, cô đi chân không, chạy đuổi theo xe anh ở trên con phố lớn của Manhattan.

https://thuviensach.vn

Ngày đó anh ngồi trong xe, đang cúi đầu xem văn kiện, tài xế đang lái xe bỗng nói với anh: "Quý tiên sinh, phía sau hình như có người đang đuổi theo xe chúng ta, cần dừng lại không ạ?"

Anh lạnh nhạt nói: "Không cần."

Chiếc xe tiếp tục lái về phía trước, chờ đèn đỏ rồi lái đi. Lúc đến con phố thứ hai, giọng nói ngạc nhiên của tài xế lại vang lên: "Quý tiên sinh, người kia còn đang đuổi theo."

Khi đó Quý Khải Phục là người lạnh lùng nhẫn tâm, ngay cả người của Quý gia cũng chán ghét anh.

Sao anh có thể thương hại một người đuổi theo xe trên đường được chứ.

"Lái xe."

Đèn xanh sáng lên, tài xế không nhịn được nhìn vào kính chiếu hậu, cô gái kia chịu đựng ánh mặt trời gay gắt, đuổi theo họ đủ hai con phố. Nhưng ông ta chỉ là một tài xế, phải nghe lệnh từ ông chủ.

Vì thế tài xế nghe lệnh lái xe về trước.

Nhưng khiến họ bất ngờ là, lúc chiếc xe đang đợi đèn đỏ ở con phố thứ ba, thì cô gái vẫn luôn đuổi theo xe, lại thật sự đuổi kịp.

Quý Khải Phục bởi vì có người gõ cửa sổ xe, từ trước màn hình laptop ngước mắt lên.

Anh cau mày, nhìn người bên ngoài miếng dán xe màu đen, cách một cánh cửa xe chỉ có thể nhìn ra được là một cô gái tóc dài.

Tài xế là người Hoa làm việc nhiều năm ở Quý gia, thấy cô gái đuổi theo xe kia cũng là người Trung Quốc thì khó tránh động lòng trắc ẩn,

https://thuviensach.vn

khuyên nhủ: "Quý tiên sinh, tôi nghĩ cô gái này chỉ là muốn nói đôi câu với ngài thôi."

Người ngoài xe còn đang gõ cửa, đèn đỏ đang ở vào mười giây đếm ngược cuối cùng.

Tài xế thấy Quý Khải Phục vẫn không mở cửa, thở dài đã định khởi động xe.

Nào biết lúc đèn vàng sáng lên, cửa xe được hạ xuống, anh nhìn người bên ngoài. Mà cô gái vẫn luôn gõ cửa kia, làn da tuyết trắng bởi vì chạy nhanh dữ dội mà trở nên đỏ ửng, giống như ứ máu.

Anh nhàn nhạt nhìn đối phương, "Có chuyện?"

Nhưng vừa hỏi xong, cô gái đã rơi nước mắt lã chã, nước mắt to như hạt đậu, rơi xuống từng giọt từng giọt.

Ngày đó ánh nắng màu vàng của Manhattan dồi dào là thế, nhưng người trước mặt lại thương tâm khổ sở đến vậy, nước mắt như không ngừng được. Cô lùi về sau mấy bước, cúi đầu về phía cửa xe, rồi xoay người bỏ đi.

Không có dây dưa, thậm chí cũng không mở miệng nói chuyện.

Bóng dáng gầy yếu mảnh mai kia, đi trên lề đường, chân không bước đi từng bước.

Lúc này đèn xanh cuối cùng cũng sáng, tài xế thấy anh không lệnh dừng lại, đành chầm chậm khởi động xe, lại không nhịn được than thở: "Cô gái này khóc thật đáng thương."

Tài xế cũng có con gái gần tuổi, nhìn cô gái khóc như thế có hơi đau lòng.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết đỏ gay, đứng ngoài cửa xe há miệng thở dốc, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy anh thì bật khóc. Một màn này, giống như thước phim quay chậm, cứ phát đi phát lại trong đầu anh.

Dáng vẻ cô khóc, cô cúi đầu về phía chiếc xe, chân không đi trên lề đường, bởi vì khóc mà bả vai không ngừng run rẩy.

"Dừng xe," Quý Khải Phục thả laptop trong tay xuống, nói với tài xế.

Tài xế sững sờ, nhưng vẫn nghe theo lời của anh, dừng xe ở bên đường. Sau khi Quý Khải Phục xuống xe thì đi trở lại, nhưng trên lề đường đã không còn bóng lưng gầy yếu mảnh mai kia nữa.

Anh lại đi một lúc, mới tìm được cô ở một ngã rẽ.

Quý Khải Phục cũng không phải người giỏi an ủi, ở trong mắt anh, nước mắt đại diện cho sự yếu đuối. Nhưng cố tình cô gái trước mặt này, chỉ ngồi xổm ở đó, thấp giọng khóc cũng không làm phiền người khác, giống như một còn mèo nhỏ lang thang trong thành phố này, mềm yếu nhưng lại kiên cường.

Anh nửa ngồi xổm xuống, tây trang và giày da quý báu của anh hoàn toàn không hợp với góc phố lộn xộn này.

"Cô, cần giúp đỡ không?"

Lúc Ngôn Dụ nằm trên giường, nhắm mắt lại, trong đầu lại có tâm tư không thể cắt đứt.Không biết đã qua bao lâu, mí mắt nặng dần cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, vừa vặn là thứ bảy.

Mặc dù không cần đi làm nhưng Ngôn Dụ đã quen dậy sớm. Cô mặc đồ thể thao, ở phòng khách sạn chạy nửa tiếng trên máy chạy bộ, mới đến

https://thuviensach.vn

nhà hàng dưới tầng ăn bữa sáng.

Không ngờ, vẫn gặp được Quý Khải Phục.

Anh vẫn mặc sơ mi và quần tây, ăn mặc khiêm tốn lại khéo léo trang trọng. Gậy màu đen để bên ghế anh, vệ sĩ ngồi ở vị trí bên cạnh. Mà một mình anh, chiếm cả một cái bàn gần cửa sổ sát đất.

"Ngôn Ngôn," Anh nhìn thấy cô, "Đến đây."

Thấy anh gọi, Ngôn Dụ đương nhiên sẽ không từ chối. Sau khi cô ngồi xuống, hơi gật đầu, khách sáo hỏi: "Quý tiên sinh, ngài dậy sớm vậy?"

Quý Khải Phục sâu kín nhìn cô, bất đắc dĩ nói: "Ngôn Dụ, em phải nói chuyện với anh như thế à?"

Khách sáo lại cung kính, giống như những cấp cao trong công ty, mang theo một cái mặt nạ đối đãi với anh. Những người kia cho dù mang mặt nạ, Quý Khải Phục cũng sẽ không để ý, nhưng cô không giống vậy.

Ngôn Dụ đưa tay dùng muỗng bạc khuấy cà phê trước mặt, chất lỏng màu nâu chầm chậm chuyển động, tỏa ra mùi thơm nồng đậm, mang theo chút đăng đắng.

Cô nói: "Quý tiên sinh, ngài là ông chủ của tôi."

Cho nên khách sáo với anh như vậy, là việc nên làm.

Quý Khải Phục nhìn cô, lại cụp mắt nhìn ngón tay cô, tinh tế trắng nõn, đeo kim cương lên nhất định sẽ rất đẹp.

Kim cương màu gì hợp với cô đây?

Kim cương hồng hay kim cương xanh, hoặc là kim cương trắng cổ điển nhất?

https://thuviensach.vn

Anh hỏi: "Em tìm được người kia rồi sao?"

Ngôn Dụ có chút không hiểu nhìn anh, hiển nhiên câu này có chút bất ngờ.Quý Khải Phục ngược lại cũng không để cô suy đoán nhiều, trực tiếp thay cô giải đáp nghi ngờ, "Chính là người em nói với tiểu Mộ, người mà em không có cách nào quên được kia ấy."

Cô sững sờ, không ngờ lời cô nói với Quý Khải Mộ sẽ bị anh nghe được.

Thấy cô không nói chuyện, Quý Khải Phục lại có loại tự tin rất rõ ràng, đây cũng là nguyên nhân mà trước đây anh sẽ buông tay để Ngôn Dụ về nước, anh đưa tay bưng ly cà phê lên, nói: "Thời gian có thể thay đổi tất cả, không phải em cứ cố chấp là được."

Cũng không biết vì sao, lúc nghe được câu này của anh, trong lòng Ngôn Dụ lại dâng lên một cỗ cô độc.

Cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chói chang, ngay cả tâm trạng cũng có phần hờ hững vừa phải, cô xoay đầu qua, giọng nói kiên định: "Nhưng mà tình yêu chân chính có thể chiến thắng thời gian và khoảng cách, nó sẽ không phai màu."

"Vậy bây giờ em đạt được ước muốn rồi sao?"Quý Khải Mộ uống một hớp cà phê, thờ ơ hỏi.

*

Ngôn Dụ đứng ở cửa thư viện thủ đô, đêm qua lúc đi ngang vẫn có một loại cảm giác năm tháng chưa hề trôi qua.

Giờ phút này đứng ở nơi đây, cô dường như thật sự trở về tháng tám năm ấy, mặt trời gay gắt như lửa, Tưởng Tĩnh Thành dẫn cô ngồi xe buýt,

https://thuviensach.vn

cô ngồi trên chỗ ngồi, anh đứng bên cạnh cô, cơ thể cao lớn che chắn xung quanh cô, bảo vệ cô kỹ càng.

Cô khi ấy còn không biết, con đường này cô sẽ cùng anh đi qua rất nhiều, rất nhiều lần.

Nhưng mà bây giờ, cô lại chỉ có thể cô đơn một mình đứng ở nơi đây.

Nhớ đến dáng vẻ dửng dưng chắc chắn của Quý Khải Phục, đột nhiên trái tim cô sinh ra một loại chấp niệm. Tình yêu của cô, có thể chiến thắng cả thời gian và khoảng cách.

Lúc cô điện thoại cho Tưởng Tĩnh Thành, rõ ràng anh còn chưa nhấc máy, nhưng tim cô lại đập liên hồi như đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc.

Cuối cùng, điện thoại được kết nối.

Cô nhìn tòa nhà trước mặt, khẽ hỏi: "Anh có muốn thử đoán một chút xem bây giờ em đang ở đâu không?"

"Làm gì?"Đối diện hiển nhiên không định trả lời cô.

Nhưng Ngôn Dụ lại kiên trì nói: "Anh đoán một lần thôi, có được không."

"Anh vì sao phải đoán chứ?" Tiếng cười khẽ đi đôi với một câu ngắn ngủi kia, dường như không chút để ý vấn đề của cô.

Thực ra đây quả thực là một vấn đề không quan trọng, cho dù anh đoán đúng thì thế nào, không đoán thì lại thế nào.Nhưng giống như Quý Khải Phục nhắc nhở cô, giữa cô và Tưởng Tĩnh Thành, đã có sáu năm xa cách.

Ngôn Dụ cúi đầu, nói một lần cuối cùng: "Anh đoán một lần thôi."

https://thuviensach.vn

Trong giọng nói là sự yếu đuối.

Đợi rất lâu, cuối cùng cũng đợi được giọng nói của Tưởng Tĩnh Thành, trước tiên là một tiếng than khẽ bất đắc dĩ.

Tiếp theo anh nói: "Em quay đầu lại đi."

Ngôn Dụ nghe lời quay đầu lại, sau đó cô nhìn thấy ở nơi không xa, có một người đàn ông cao lớn đang cầm điện thoại.

Rất lâu, tiếng cười khẽ của anh rõ ràng truyền đến bên tai cô.

"Anh đoán đúng rồi chứ."Lời tác giảThành ca: Đoán đúng rồi, có thưởng không?

Tiểu tiên nữ: Anh muốn cái gì?

Đồng ca: Kéo tay, sờ đầu, đè lên tường cưỡng hôn, xin cho chúng tôi một loại đê.

Thành ca: Lẽ nào không nên là con mẹ nó rung lắc à?

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Di động Ngôn Dụ còn áp bên tai, người đàn ông đối diện đã bước đến.

Lúc anh đi đến trước mặt, Ngôn Dụ vẫn mở to đôi mắt đen láy mờ sương, khuôn mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên: "Sao anh lại ở đây?"

"Nếu anh không ở đây, không phải em sẽ khóc sao."

Tưởng Tĩnh Thành đứng ở trước mặt cô, hôm nay Ngôn Dụ mặc một bộ đồ hưu nhàn, áo trắng váy hồng, ngay cả trên chân cũng mang một đôi giày đế bằng, buộc đuôi ngựa, nhìn như sinh viên đại học chưa trải đời.

Lúc anh nói câu này, thì nghiêng người cúi đầu nhìn cô chăm chú.

Dường như thật sự đang tìm nước mắt trong mắt Ngôn Dụ.

Ngôn Dụ trong nháy mắt nhìn thấy anh, những không vững tin nơi đáy lòng kia đã tan thành mây khói. Bây giờ lưu lại chỉ có tin tưởng vững chắc.

Cô nhìn anh, khuôn mặt mỉm cười, mang theo mấy phần tinh nghịch nói: "Vậy bây giờ anh thắng được phần thưởng của anh rồi."

Vẻ mặt Tưởng Tĩnh Thành hờ hững, đứng nguyên tại chỗ, dáng vẻ gió thổi cũng không động, chờ lời của cô.

May mà Ngôn Dụ cũng không cố ý thừa nước đục thả câu, sảng khoái công bố phần thưởng, "Anh thắng được cơ hội một lần ăn tối với em."

https://thuviensach.vn

Người đàn ông bật cười, hơn nữa còn cười đến tùy ý, có dáng vẻ ương bướng kiêu ngạo của thời niên thiếu.Ngôn Dụ cũng không tức giận, vẫn yên lặng nhìn anh.

Đợi anh cười xong, cô giơ hai ngón tay lên, "Nếu anh không hài lòng với một bữa ăn tối, vậy thì hai bữa nha."

Trong giọng điệu cô đầy ý tứ, quên đi, tiện nghi cho anh rồi.

Tưởng Tĩnh Thành hai tay đút túi, đi thẳng qua cô đi vào trong, ném lại một câu: "Kỳ lạ."

Ngôn Dụ đi theo, khóe môi nhếch lên, anh thế nhưng không phải kỳ lạ.

Bởi vì hai người đều không có thẻ thư viện, nên định đến chỗ tự làm thẻ trước. Có điều Ngôn Dụ có thể làm, nhưng Tưởng Tĩnh Thành lại yêu cầu đến quầy phục vụ giải quyết. Anh mang theo chứng minh sĩ quan, lúc lấy ra, nhân viên nhìn một cái thì thuận lợi giải quyết cho anh.

Sau khi hai người lấy được thẻ mới đi vào thư viện.

Bởi vì bên trong rất yên lặng, lúc Ngôn Dụ nói chuyện cũng không nhịn được đè thấp giọng nói, cô hỏi: "Anh có cảm thấy hai chúng mình rất đặc biệt không?"

Tưởng Tĩnh Thành nhấc mí mắt lên nhìn về phía cô, thì thấy cô đưa tay che miệng, khẽ nói: "Người ta hẹn hò đều là xem phim, ăn cơm, còn mình hẹn hò thì lại đến thư viện."

Giống như quay lại thời học sinh.

Hai người lén lút yêu sớm, cuối tuần hẹn nhau đến thư viện đọc sách, vừa có thể ở cùng nhau, lại có thể chăm chỉ học tập.

https://thuviensach.vn

Nhưng sau khi nói xong, Ngôn Dụ nhìn về phía anh, khẽ lắc đầu, tiếc hận nói: "Em còn có thể giả mạo sinh viên, nhưng anh không được."

"....."

Cô cũng quá nhàm chán rồi, anh còn có thể nói gì đây?

Tưởng Tĩnh Thành hiếm khi đả kích lòng tự tin của cô, trực tiếp đi về sau. Thực ra hôm nay đến thư viện thủ đô là ngoài ý muốn, đêm qua đi ngang nơi này, lại không ngờ ban đêm nằm mơ. Trong mơ, là cảnh tượng đã từng trải qua.

Anh và cô sóng vai ngồi trên ghế, cô cúi đầu nghiêm túc đọc Hồng Lâu Mộng, anh ngồi sát cửa sổ, ánh mặt trời chiếu lên người anh, chiếu nên dáng vẻ lười biếng của anh. Vì thế anh dùng bút chọc lên cánh tay trắng như tuyết của cô.

Một cái không phản ứng, lại thêm một cái.

Cô gái nhỏ lúc này mới ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ nghi ngờ, đè thấp giọng hỏi anh: "Anh tiểu Thành, anh đang làm gì thế?"

"Em không chán à?" Anh hừ một tiếng.

Cô gái nhỏ chớp chớp mắt, vẻ mặt mù mờ nói: "Đọc sách sao chán được ạ?"

Thế là Tưởng Tĩnh Thành được quy là học kém thấp giọng cười, đưa tay giữ cằm cô muốn hôn lên. Chỉ là còn chưa hôn được, thì tiếng kẻng báo thức lanh lảnh vang lên, phá vỡ đại viện yên tĩnh và cũng đánh thức giấc mộng của anh.

Lúc này người trong giấc mộng của anh, đứng bên cạnh anh chân thực đến vậy. Vai kề vai anh, có lẽ là muốn xem cuốn sách ở trên cùng kệ sách,

https://thuviensach.vn

hơi nhón mũi chân, với tay lấy xuống.

Tưởng Tĩnh Thành xoay đầu nhìn cô, Ngôn Dụ đã cầm sách ở trong tay.

Nhưng một giây sau, mũi chân cô nhón còn chưa thả xuống, thì lại đưa một tay khác ra nắm vai anh, hôn lên môi anh.

Mềm mềm, nhẹ lướt qua.

Cô nhìn sự hoảng sợ trong mắt anh, cười nhẹ: "Thực ra, đây mới là phần thưởng chân chính."

Nhưng mà cô không biết suy nghĩ lúc này trong lòng Tưởng Tĩnh Thành là, giấc mơ của anh trở thành sự thật rồi.

**

Lúc Ngôn Dụ về khách sạn, tâm trạng còn rất tốt. Mặc dù Tưởng Tĩnh Thành tạm thời bị một cuộc điện thoại gọi đi, nhưng nhìn thế nào thì hôm nay cũng là cô được hời rồi.

Thế nhưng lúc cô ngồi trên sofa suy nghĩ, chuông cửa lại vang lên không ngừng.

Cô lười biếng dựa vào sofa, điện thoại để trên bàn trà trước mặt cũng vang lên.

Là Quý Khải Mộ gọi đến.

Cô không bắt máy, lại mang dép lê vào, đứng dậy đi mở cửa. Quả nhiên người đứng ở cửa là Quý Khải Mộ.

Quý Khải Mộ thấy cô ở phòng, vẻ mặt như muốn chia sẻ bí mật lớn, "Ngôn Ngôn, cậu biết lần này anh tớ đến là vì cái gì không?"

https://thuviensach.vn

Cô không hứng thú xoay người, đi tới sofa. Quý Khải Mộ đi theo qua, vẻ mặt thất vọng: "Sao cậu không tò mò chút nào vậy?"

"Chuyện của Quý tiên sinh, không phải là chuyện mà tôi có thể hỏi." Ngôn Dụ bình thản nói.

Quý Khải Mộ: "....." Cậu thế nhưng cả chút lòng tò mò cũng không có luôn à.

Nhưng cậu ta cũng đã quen với thái độ này của Ngôn Dụ, cũng không hy vọng cô truy hỏi, mà tự mình nói ra: "Lần này cửa hàng thương hiệu của MEQUEEN khai trương, anh tớ cũng đem báu vật trấn nhà của Quý gia bọn tớ đến đấy."

Lúc này Ngôn Dụ mới lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Nghiệp vụ dưới trướng tập đoàn Liên hợp rất nhiều, trang sức xa xỉ cũng chỉ là một phần mà thôi. Cho nên cô không ngờ Quý tiên sinh lại đến vì việc khai trương cửa hàng thương hiệu MEQUEEN.

Mặc dù cửa hàng thương hiệu này là cửa hàng lớn nhất Châu Á hiện nay, nhưng anh thân là tổng tài, ngày kiếm bạc tỷ có thể đến thực sự ngoài ý muốn. Huống hồ, nghe ý của Quý Khải Mộ thì đá quý lần này anh đem theo còn là vật báu hiếm có trên thế giới.

Quý Khải Mộ thấy được vẻ mặt này cô, cuối cùng cũng hài lòng.

Cậu ta dựa lên sofa, cánh tay thì để ở lưng sofa, còn bàn tay chống đầu mình.

Nhàn nhã mở miệng nói: "Tớ lớn ngần này cũng mới từng thấy sợi dây chuyền kim cương kia một lần. Chỉ là viên kim cương chính của dây chuyền nặng đến 36 carat cơ."

https://thuviensach.vn

Cho dù là Quý Khải Mộ đã quen với cuộc sống xa xỉ, nhìn quen đồ trang sức bằng kim cương, đá quý có tiếng thì giờ phút này cũng không quên được cảnh tượng lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy sợi dây chuyền kim cương kia. Nó yên lặng nằm ở trong tủ kính, được bao phủ bởi ánh đèn xung quanh, viên kim cương sáng rực rỡ, vào khoảnh khắc kia đã tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt nhất.

Tên thương hiệu của MEQUEEN, chính là hy vọng sau khi đeo kim cương lên sẽ khiến cho một cô gái bình thường cũng trở thành một nữ vương.

Bất cứ một cô gái nào cũng sẽ không kháng cự được sức hấp dẫn của MEQUEEN.

Thực ra sợi dây chuyền kim cương này, giới thương nghiệp thực sự từng có tin đồn, suy cho cùng sau khi sản xuất mỗi một viên kim cương hiếm có trên thế giới, thì xu hướng của nó đều sẽ thu hút sự chú ý.

Nhưng rất hiếm có người ngoài thật sự thấy qua sợi dây này.

"Hiện tại cậu là giám đốc quan hệ xã hội của thương hiệu khu vực Trung Quốc, khai trương cửa hàng, muốn có hiệu quả mang tính bùng nổ trong giới truyền thông và đại chúng, anh tớ đem sợi dây này đến, đối với cậu là như hổ mọc thêm cánh."

Tuy bình thường Quý Khải Mộ cà lơ phất phơ không đàng hoàng, nhưng đến thời điểm mấu chốt, cậu ta cũng có thể nhìn rõ vấn đề.

Vật báu hiếm có trên thế giới cất giấu kỹ gần trăm năm của Quý gia, giờ đây vì ai mà được mang ra.

Cậu ta không ngốc, có thể nhìn ra được.

Đương nhiên Ngôn Dụ hiểu rõ đạo lý này, chỉ là cô lại im lặng.

https://thuviensach.vn

Quý Khải Mộ thấy cô im lặng, cũng không khỏi sốt ruột, cậu ta nói: "Ngôn Ngôn, có phải cậu sắp bị anh tớ cảm động rồi không, cậu đừng nhé."

Nói xong, cậu ta còn muốn đến gần Ngôn Dụ ôm cô.

Nhưng lại bị cô đẩy ra, không vui nói: "Cậu nói với tôi nhiều như vậy làm gì?"

Quý Khải Mộ: "....."

Đúng, cậu nói tốt anh cậu với cô như vậy để làm gì, cậu ta cũng không muốn Ngôn Ngôn bị anh trai cướp đi.

Vì thế Quý Khải Mộ vắt óc nói: "Ngôn Ngôn, cậu đừng bị chút ân tình này của anh tớ đánh động nhé, đợi tớ trở thành chủ của Quý gia tớ sẽ tặng sợi dây chuyền này cho cậu."

Ngôn Dụ cười lạnh: "Tội sợ mấy vị trưởng bối Quý gia các cậu, ở dưới mồ cũng chui lên bóp chết tôi."

Kết quả Quý Khải Mộ lại còn không biết xấu hổ cúi đầu mỉm cười, mắc cỡ nói: "Nếu cậu làm vợ tớ, tớ là tặng cho người nhà mình, ông nội và bố tớ chắc cũng sẽ không trách tớ đâu."

Đối với lời tỏ tình như cơm bữa của cậu ta, Ngôn Dụ hoàn toàn không muốn nghe nữa.

Cô xách cổ áo cậu ta lên nói; "Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, cậu về trước đi."

"Đừng mà, tớ tìm được món quán ăn ngon, chúng ta cùng đi ăn cơm đi."

Ngôn Dụ nhìn khuôn mặt như bảng pha màu của cậu ta, màu sắc còn dễ sợ hơn hôm qua, hừ cười một tiếng: "Tôi sợ cậu thế này sẽ dọa người đi

https://thuviensach.vn

đường chết khiếp."

Đuổi Quý Khải Mộ đi rồi, Ngôn Dụ ngồi trên sofa ngẩn người một lúc, nhìn sắc trời bên ngoài.

Vì thế cô cầm di động lên, lại gửi cho Tưởng Tĩnh Thành một tin nhắn. Kết quả tin nhắn gửi xong, rất lâu cũng không có dấu hiệu trả lời, Ngôn Dụ ngồi đợi, không ngờ lại ngủ mất.

Sau khi cô tỉnh dậy, trong phòng tối đen một mảnh, chỉ có ánh đèn lác đác bên ngoài chiếu vào.

Cô biết anh gần đây đều huấn luyện ở trường, chỉ có cuối tuần mới rãnh rỗi ra ngoài, cho nên qua đêm nay, lại là một tuần không thể gặp được anh rồi.

Rõ ràng trước đây lâu như thế cũng có thể nhịn được, nhưng bây giờ ở cùng một thành phố với anh, dường như ngay cả một tuần cũng trở nên dài đằng đẵng.

Cô cầm di động lên, nhìn thấy tin nhắn cô gửi đi lúc trước còn chưa trả lời lại.

Lúc đang định ném di động xuống thì bỗng điện thoại vang lên. Trên màn hình nhấp nháy mấy chữ, khiến trái tim cô cũng trật một nhịp.

"Alo," Cô nhận điện thoại, giọng nói không kích động.

Nhưng trái tim đập còn nhanh hơn lúc hôn anh hôm nay.

"Vừa rồi đang họp, mới nhìn di động," Anh nói, xem như là một lời giải thích đi.

Ngôn Dụ mím môi, nhưng mắt lại xoay vòng, không để ý nói: "Không sao, em cũng không đợi bao lâu, chỉ hơn một tiếng thôi mà."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành ngồi trong xe, nghe lời cô đáy lòng âm thầm cười.

Cô của bây giờ tâm địa sao mà gian xảo đến thế kia nhỉ?

"Ờ," Anh cố ý nói dửng dưng.

Ngôn Dụ không khỏi sốt ruột, lại bồi thêm một câu: "Hôm nay cũng tối rồi, đến giờ em còn chưa ăn tối nữa."

Tưởng Tĩnh Thành thoải mái dựa lên lưng ghế, ngón tay gõ vô lăng, nhếch môi hỏi: "Vậy đi cùng nhé?"

"Được ạ, được ạ," Ngôn Dụ đứng dậy khỏi sofa, lúc này mới phát hiện cô có hơi kích động.

Kết quả đầu dây bên kia chỉ bỏ lại một câu: "Đợi anh."

Cô không biết Tưởng Tĩnh Thành cần thời gian bao lâu, nhưng cô biết cô phải tắm rửa, thay quần áo, trang điểm. Vì thế cúp điện thoại xong, cô liền nhảy xuống sofa, vội đi chuẩn bị.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành gửi tin nhắn đến, đúng lúc cô đã thay quần áo xong, tiện tay cầm một cái túi xách rồi đi xuống lầu.

Đến đại sảnh dưới lầu cô một đường đi về phía trước, lại không chú ý đến một đoàn người ở không xa.

Tiếu Văn đi theo bên cạnh Quý Khải Phục, thấp giọng nói: "Quý tiên sinh, là Ngôn tiểu thư."

Quý Khải Phục gật đầu, nhưng cô đi quá nhanh, anh cầm gậy trong tay, cười khổ, chạy nhanh vậy làm gì chứ.

Đến khi anh chầm chậm đi đến cửa thì nhìn thấy Ngôn Dụ lên một chiếc xe, ánh đèn trong xe mờ mờ, nhưng anh nhìn thấy người kia ngồi ở

https://thuviensach.vn

ghế lái, giống như cho cô thứ gì đó.

Cô cười vui vẻ nhận lấy.

Ngôn Dụ cầm bánh dày trong tay, cô không ngờ Tưởng Tĩnh Thành còn có thể mua được thứ này, cắn một miếng, suýt nữa thì phỏng đầu lưỡi.

"Ăn chậm chút, có ai dành với em đâu," Anh hết nói nổi.

Ngôn Dụ nhìn anh, lại vô cùng nghiêm túc; "Đây là đồ anh mua cho em mà."

Bởi vì là anh cho nên em mới thích như vậy.

Lời tác giảThành ca: Nghe nói bây giờ có rất nhiều người thích Quý Khải Phục nhỉ? Ha ha

Quý tổng tài: Không còn cách nào, đó là sức quyến rũ tính cách.

Thành ca: Không sao, Ngôn Ngôn yêu tôi.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Bánh dày nóng hổi, tỏa ra hương thơm ngọt ngào, mè với đường cát rải ở phía trên, cắn một miếng, mùi vị kia ngọt đến tận đáy lòng, làm thế nào cũng không tan đi, giống như muốn chui vào trong lòng.

Ngôn Dụ ngồi trong xe, hôm nay cô đặc biệt dậy sớm, bảo tài xế lái xe đến con phố này.

Mặc dù lòng vòng mười lăm phút, cũng mua được cái bánh dày mà ngày đó Tưởng Tĩnh Thành mua cho cô. Nhưng cắn một miếng vào miệng, lại không ngọt như hôm đó. Bởi vì bánh dày hôm đó, thật sự ngọt đến tận đáy lòng.

Nhưng ở trước công ty, Ngôn Dụ ăn hết bánh dày rồi mới đi lên.

Quý Khải Phục đến Bắc Kinh vào cuối tuần, ngay cả Chu Trác tổng giám đốc khu vực Trung Quốc cũng không nhận được tin. Có điều nghe nói hôm nay anh đến công ty, Ngôn Dụ tuy là nhân viên mới nhậm chức nhưng cũng không muốn bị người ta bắt được sơ hở.

Cho nên hôm nay sáu rưỡi sáng cô đã rời giường, gọi xe khách sạn đưa cô đến.

Lúc đi lên không ngờ vừa vặn gặp được Chu Trác. Hai người gặp nhau ở thang máy, lúc này không đến tám giờ, thời gian còn sớm, ai cũng không ngờ đối phương sẽ đến sớm vậy.

https://thuviensach.vn

"Giám đốc Ngôn, thích ứng với công việc ở đây rồi chứ?" Chu Trác cười hỏi.

Ngôn Dụ gật đầu: "Trước mắt tất cả đều rất tốt."

Chu Trác cũng là người Bắc Kinh, hơn nữa còn tốt nghiệp từ đại học B, theo lý mà nói thì Ngôn Dụ hẳn cũng xem như là học muội của ông ta. Nhưng cô chỉ học ở đại học B hơn một năm thì đi Mỹ.

Nào biết Chu Trác lại chủ động hàn huyên với cô.

Ông ta nói: "Tôi nghe nói trước đây cô cũng học ở đại học B?"

Ngôn Dụ: "Chỉ đáng tiếc là chưa tốt nghiệp."

Nhưng dường như Chu Trác có nỗi băn khoăn, nhìn cô mấy lần muốn nói lại thôi. Đối với vị giám đốc quan hệ xã hội nhảy dù xuống này, thực ra suy nghĩ trong lòng ông ta là trẻ quá. Chỉ đáng tiếc tổng bộ bên kia đã chỉ định, nghe nói còn là do đại Boss chỉ định. Người ta có hậu đài vững chắc, đương nhiên Chu Trác sẽ không có cách nhìn rõ ràng với cô.

May là hai tuần này biểu hiện của Ngôn Dụ cũng xem như không tệ.

Đặc biệt là nghi thức khai mạc của cửa hàng thương hiệu MEQUEEN, phương án mà cô đưa ra rất đặc biệt. Với biểu hiện trước mắt của cô mà nói, Chu Trác tin rằng cô có thể đi đến được ngày hôm nay, không hoàn toàn như tin đồn là dựa vào hậu đài kia.

Nhưng Ngôn Dụ cũng không ngờ, hội nghị cấp cao hôm nay Quý Khải Phục cũng không tham gia.

Ngược lại lúc nói đến quảng cáo trang sức quý sau, thì Đường Dịch Phàm giám đốc tiếp thị lại có lời: "Trước đây tôi từng nói trong báo cáo, hiện tại khu vực Trung Quốc rất trọng yếu. Tôi hy vọng trong mảng quảng

https://thuviensach.vn

cáo lớn quý mới này, có thể thêm vào gương mặt của Trung Quốc, mà không phải là một người mẫu nước ngoài."

Chu Trác gật đầu, lại nói: "Đối với đề nghị này của anh, tôi luôn rất tán đồng, cũng đã trao đổi với bên tổng bộ, họ cũng tán đồng mảng quảng cáo lớn quý mới này lấy gương mặt Trung Quốc làm chủ."

"Vậy đã như thế, vì sao giám đốc Ngôn cứ chần chừ không quyết định người được chọn thế," Đường Dịch Phàm có chút bực bội.

Nhưng ông ta thân là giám đốc tiếp thị lại hỏi vấn đề quay phim quảng cáo, vốn đã là vượt quyền.

Ngôn Dụ ngẩng đầu hờ hững nhìn ông ta, tay cầm bút bỗng bật cười, hỏi: "Vậy không biết người được chọn mà giám đốc Đường nhìn trúng là vị nào?"

Thực ra người mà Đường Dịch Phàm sắp nói kia, cô đã đoán ra được đại khái.

Kết quả ông ta cũng thật sự không khiến người ta thất vọng, nói thẳng: "Tôi vẫn cảm thấy Mạnh Thanh Bắc rất thích hợp, cô ấy tốt nghiệp trường danh tiếng, khí chất tao nhã, huống hồ trước đây vẫn luôn hợp tác với công ty chúng ta. Ngay cả mấy buổi tiệc quy mô lớn cô ấy chủ trì năm ngoái, cũng đeo trang sức của chúng ta, phản ứng rất tốt. Hơn nữa bối cảnh gia thế của cô ấy cũng cực tốt, điểm này cũng thích hợp hơn người khác."

Đường Dịch Phàm chỉ còn kém không nói Mạnh Thanh Bắc là ba đời quyền quý, gia thế hiển hách. Mặc dù điểm này vẫn lưu truyền trong ngành mà thôi.

Vẻ mặt Chu Trác bình tĩnh, không tán đồng cũng không phản đối, không bày tỏ thái độ.

https://thuviensach.vn

Đường Dịch Phàm biết tính cách của ông ta, sẽ không dễ dàng bày tỏ thái độ. Huống hồ Đường Dịch Phàm là nhân viên kì cựu trong tập đoàn Liên hợp khu vực Trung Quốc, Chu Trác cũng chỉ mới đảm nhiệm vai trò tổng giám đốc khu vực Trung Quốc ba năm nay. Lý lịch của Đường Dịch Phàm còn lâu hơn cả Chu Trác, cho nên ông ta nói chuyện vô cùng tự tin.

Ông ta giống như khiêu khích nhìn về phía Ngôn Dụ.

Thẳng đến khi Ngôn Dụ cụp mắt, ông ta vẫn bày ra dáng vẻ nắm chắc phần thắng, nhưng không ngờ cô đã mở miệng: "Tôi không đồng ý."

Đường Dịch Phàm kinh ngạc, mà ngay cả Chu Trác cũng sững sờ, ông ta không ngờ tính cách Ngôn Dụ cứng rắn như thế, đối với kiểu nhân viên cậy già lên mặt như Đường Dịch Phàm, cũng không chút nhượng bộ.

Ngay cả chính Đường Dịch Phàm cũng nghĩ như vậy, ông ta hổn hển nói: "Cô, cô có lý do gì phản đối?"

"Công ty đá quý sợ nhất chính là sản phẩm giả mạo, nhưng nếu bị người ta phát hiện, đại sứ hình tượng của công ty bản thân chính là một sơn trại, vậy ông cảm thấy điều này sẽ tạo thành ảnh hưởng gì với công ty?"

Mọi người trong phòng họp đưa mắt nhìn nhau, đây là ý gì?

Ngôn Dụ đây đang nói Mạnh Thanh Bắc là sơn trại?

Chỉ có điều tuy Ngôn Dụ không thích Mạnh Thanh Bắc, nhưng cũng không muốn nói quá nhiều, nếu không phải bởi vì công việc, thì cô cũng sẽ không đề cập đến chuyện này.

Nói dối thủy chung là nói dối, rồi cũng sẽ có một ngày bị vạch trần.

**

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay Tống Uyển đang bận chuyện buổi hòa nhạc, mặc dù đã sớm nghỉ hưu. Nhưng bà vẫn là nghệ sĩ, mỗi năm đều sẽ mở vài buổi hòa nhạc mô hình nhỏ, cũng không để ý vé vào cửa, chỉ là không muốn để cái cổ họng này rỉ sét mà thôi.

Lúc bà đang cùng nhân viên trao đổi ở phòng âm nhạc thì trợ lý đi đến, nói điện thoại bà reo mãi.

Tống Uyển cúi đầu nhìn, là điện thoại của Mạnh Thanh Bắc.

Bà nhìn hai chữ Thanh Bắc trên màn hình điện thoại, lại không tự chủ cau mày.

Mấy năm nay, Mạnh Thanh Bắc vẫn phát triển trong giới giải trí, Tống Uyển đã từng nói rõ với cô ta, cũng không thích cách tuyên truyền hiện tại của cô ta. Tống Uyển xuất thân từ đoàn văn công, năm đó họ đi đến những vùng nghèo khó tặng phúc lợi cho nhân dân, không hề có ai kêu khổ kêu mệt.

Nhưng giờ đây những người trẻ tuổi này, xào nấu đủ kiểu, cái gì cũng dám nói.

Những tin đồn về Mạnh Thanh Bắc, bà biết nhưng cũng không nói gì nhiều. Dù sao đứa trẻ này từ nhỏ đã mệnh khổ, tuy bà không phải mẹ ruột của cô ta nhưng cũng đã nuôi cô ta mười mấy năm.

Giờ đây cô ta đi đường tắt, trong lòng Tống Uyển dù tiếc nuối nhưng cũng không lấy ra thái độ dạy dỗ con cái của mình.

Thấy bà không nhận, trợ lý hơi nghi ngờ, lúc này người bên cạnh đang đợi, Tống Uyển phất tay nói: "Lát nữa nếu nó gọi lại, thì cô nghe máy giúp tôi, nói tôi đang bận."

Trợ lý gật đầu.

https://thuviensach.vn

Kết quả vừa đi đến phía dưới sân khấu thì điện thoại lại vang lên.

Trợ lý nghe máy, nghe giọng Mạnh Thanh Bắc hỏi: "Tiểu Tần, mẹ tôi có đó không?"

Trợ lý Tần đi theo Tống Uyển cũng rất nhiều năm, cho nên đối với chuyện của Mạnh Bắc, thật sự rất rõ. Nghe được cách xưng hô như vậy, đáy lòng cô cười giễu, cô Tống không muốn nhận điện thoại của cô ta, cô ta lại còn không biết xấu hổ mà gọi như vậy.

Nhưng mà cũng phải, loại gia đình như Mạnh gia, cho dù không phải con gái thật thì thế nào.

Chỉ cần da mặt đủ dày, ra sức bám víu, còn không phải có vô số chỗ tốt như thường ư.

Nếu không phải Mạnh Thanh Bắc ở bên ngoài tung ra những lời giống thật mà lại giả kia, thì một người mới như cô ta, có thể có được tiết mục phỏng vấn riêng, tham gia chủ trì các buổi tiệc quy mô lớn, thậm chí ngay cả chương trình thực tế cô ta tham gia kia cũng nâng đỡ cô ta, còn không phải đều dựa vào cái này ư.

"Thanh Bắc, cô Tống đang họp, lúc này đang bận, nếu không lát nữa cô gọi lại nhé."

Mạnh Thanh Bắc sửng sốt, cô ta không ngờ sẽ là câu trả lời này.

Cô ta lại hỏi: "Vậy các người bây giờ ở chỗ nào thế?"

Trợ lý Tần cũng không che giấu, nói cho cô ta biết. Chỉ là trợ lý Tần không ngờ được là, một tiếng sau, Mạnh Thanh Bắc lại dẫn trợ lý đến, còn xách rất nhiều đồ, nói là nhân viên đều vất vả rồi.

https://thuviensach.vn

Tống Uyển không ngờ cô ta sẽ đến, có hơi ngạc nhiên, "Công việc không bận sao? Loại chuyện này không cần con làm."

"Người mở buổi hòa nhạc vất vả như vậy, con đương nhiên phải đến thăm chút chứ ạ," Nói xong Mạng Thanh Bắc nhìn xung quanh, bỗng chỉ một góc chỗ sân khấu nói: "Trước đây lúc mẹ hát trên sân khấu, con thích nhất là đứng ở chỗ kia xem."

Cô ta bỗng nhiên nhắc đến trước đây, Tống Uyển cũng hơi thất thần.

Dù sao đứa trẻ nuôi dưỡng mười mấy năm, mặc dù nhìn nó đi chệch đường, Tống Uyển cũng không nhịn được tự trách.

Chỉ là lúc cô ta nhắc đến điều này, trong lòng bà lại nghĩ, nếu năm đó người đứng ở chỗ kia là Ngôn Ngôn, thì cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện sau này như vậy.

Bởi vì công việc còn chưa kết thúc, lại có người đến mời Tống Uyển qua. Mạnh Thanh Bắc cười cười với bà, ngồi dưới sân khấu, chỉ cầm di động ra. Đến khi cô ta nhìn chằm chằm phần mềm selfie trong di động một lúc lâu, lúc này mới nhấp vào, mở máy ảnh đưa đến trước mặt mình.

Nhưng ống kính còn khéo léo bao phủ Tống Uyển và nhân viên phía sau sân khấu vào.

Cô ta ấn nút chụp, nhìn chằm chằm tấm ảnh một lúc lâu, mặc dù Tống Uyển đứng hơi xa, nhưng băng rôn trên sân khấu, hai chữ Tống Uyển có thể nhìn thấy rõ ràng.

Sau đó Mạnh Thanh Bắc mở Weibo, viết một hàng chữ: Hôm nay là ba mươi năm người vào nghề, mama xinh đẹp nhất trên thế giới, hy vọng buổi hòa nhạc của người sẽ thuận lợi.

Ảnh đính kèm chính là tấm cô ta vừa selfie kia.

https://thuviensach.vn

Sau khi chọn đăng, cô ta nhấp vào phần bình luận weibo, trong vòng một phút, đã có trên trăm bình luận.

Chỉ là phần lớn đều khen cô ta selfie đẹp.

Cuối cùng cũng có một fan nói: Trời ạ, mị nhìn thấy gì đây? Cô Tống Uyển, là mẹ của nữ thần cô ư?

Mạnh Thanh Bắc nghĩ nghĩ, ấn like bình luận này.

Rất nhanh bình luận này được trả lời trên một trăm, đứng đầu bình luận hot.

Tôn Gia Minh cũng gửi wechat đến, là ba ngón cái biểu cảm ôm. Anh ta nói: Tôi đã tải ảnh, tài khoản quảng cáo cũng tìm xong rồi. Cô chụp màn hình lại ngay, chúng ta phải lên tìm kiếm nóng nữa.

Mạnh Thanh Bắc lại vào weibo, xóa weibo mới vừa đăng kia đi.

Trượt tay đăng weibo, lại xóa gấp, cuối cùng lại tìm tài khoản quảng cáo tùy ý tuyên truyền một phen, nhảy dù vào top 1 tìm kiếm nóng.

Rất nhanh, hai cái tên Mạnh Thanh Bắc và Tống Uyển liên hệ chặt chẽ với nhau, xuất hiện trên tìm kiếm nóng trong weibo.

**

Ngôn Dụ đang suy nghĩ có cần gửi tin nhắn cho Tưởng Tĩnh Thành hay không, vì lần trước lúc anh dẫn cô ra ngoài ăn cơm, vốn cô muốn thêm wechat của anh. Thế nhưng người này, lại rất có nguyên tắc, nghiêm túc từ chối.

Mặc dù cô cũng cảm thấy đây là chuyện sớm muộn, nhưng anh càng như thế, thì cô càng muốn có.

https://thuviensach.vn

Lúc đang cầm di động, bỗng có một số lạ gọi đến, cô nhìn số này chỉ cảm thấy hơi quen, nghĩ nghĩ, vẫn là bắt máy.

Không ngờ lại là số của Mạnh Tây Nam.

"Ngôn Ngôn, em có thể về nhà một chuyến không?"

Trong điện thoại, Mạnh Tây Nam chỉ nói mẹ có chuyện, Ngôn Dụ hết cách đành phải lái xe về.

Còn Tưởng Tĩnh Thành mà cô muốn điện thoại thì lại đang ăn cơm ở nhà ăn. Người làm lính, cơm trong khay ăn rất sạch sẽ. Anh vừa thả đũa xuống, thì di động trong túi quần vang lên.

Anh liếc nhìn màn hình, là một số lạ.

Anh không dùng thẻ tín dụng, ngay cả □□ cũng cực ít, thậm chí chưa từng mua hàng trên mạng, lại thêm di động anh luôn được bảo mật, cho nên từ trước đến nay chưa từng có sim rác nào gọi vào.

Có thể gọi vào cũng chỉ là người biết số của anh.

Vì thế anh bắt máy, đang muốn hỏi số này của là ai.

Thì một giọng nói hơi già nua vang lên: "Thằng nhóc thối, sao lâu vậy mới bắt máy hả?"

Tưởng Tĩnh Thành hơi sững sờ.

"Cháu có còn muốn làm cháu rể bà nữa không đấy?"

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Bởi vì là giờ cao điểm tan tầm, cho nên lúc Ngôn Dụ lái xe về, trên đường có hơi kẹt xe. Gần đến bảy giờ mới về đến nhà. Cô vừa dừng xe ở cổng, thì nhìn thấy một người từ bên trong đi ra.

Mạnh Tây Nam mặc bộ quân trang không quân màu xanh da trời, cao lớn thẳng tắp, hai tay đút túi, rất tuấn tú.

Anh bước đến, gõ lên cửa xe, Ngôn Dụ chậm rãi hạ cửa xuống.

"Chiếc xe này không tệ nha," Mạnh Tây Nam quan sát một vòng, cười nói.

Mặc dù xe anh thích là việt dã, nhưng cũng không ngăn cản anh thưởng thức loại xe đua nhỏ này.

Ngôn Dụ vừa cởi dây an toàn vừa hỏi: "Thích không?"

Mạnh Tây Nam không muốn phá hỏng niềm vui của cô, gật đầu, "Rất đẹp."

"Đẹp cũng không cho anh lái," nói xong, Ngôn Dụ đẩy cửa xuống xe.

Mạnh Tây Nam đứng ở bên cạnh, chỉ cảm thấy một ngụm khí nghẹn ở trong lòng, suýt nữa dâng lên. Thực ra lần trước lúc Ngôn Dụ về nhà, anh phát hiện cô đã thay đổi rất nhiều. Tiểu nha đầu lúc trước ngây thơ ngoan ngoãn, giờ đây ánh mắt ngang ngược, khí thế bức người.

https://thuviensach.vn

Bị cô dỗi như vậy, cũng là lần đầu tiên trong đời.

Anh đưa tay vuốt ve mái tóc dài của Ngôn Dụ, cười nói: "Được lắm, dám nói chuyện với anh trai vậy đấy."

Ngôn Dụ hừ cười, dáng vẻ không sao cả, khiến Mạnh Tây Nam lại sững sờ. Nhưng cô tùy ý thế này, lại làm cho trong lòng Mạnh Tây Nam cũng thoải mái chút ít. Ngày đó ở trong bệnh viện, nói thực anh thật sự không ngờ sẽ gặp được cô.

Anh thậm chí ngay cả chuyện cô về nước cũng không hề biết.

Mới đầu trong lòng cũng bực bội, cảm thấy cô không hề nghĩ đến gia đình. Nhưng về sau lại phát hiện, cô rời đi nhiều năm như vậy, chính mình là người làm anh, thật sự đã làm hết trách nhiệm của một người anh chưa?

Mạnh Tây Nam trong lòng cười khổ.

Anh ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, không ngờ Ngôn Dụ cũng đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm nhau, giọng Ngôn Dụ dửng dưng hỏi: "Nhìn gì?"

Mạnh Tây Nam còn chưa mở miệng, thì người bên cạnh bỗng thấp giọng bật cười.

"Có phải phát hiện mình rất ít gặp được người nào đẹp như em phải không?"

Mạnh Tây Nam: "....."

Nhịn hồi lâu, anh nói: "Em là Ngôn Ngôn giả đi?"

Mặt mày Ngôn Dụ nhàn nhạt, trên mặt lại nghiêm túc: "Phải, em đánh tráo em gái anh rồi."

https://thuviensach.vn

Thế nhưng nói xong, hai người đều im lặng.

Hiển nhiên cái chủ đề này, khiến họ đều cùng lúc nghĩ đến một người khác.

May là Ngôn Dụ đã sớm không còn như trước, cô đổi chủ đề, hỏi: "Mẹ có chuyện gì sao?"

Vốn Mạnh Tây Nam cũng đang ngẩn ra, bị cô hỏi như vậy thì à một tiếng, rồi mới nói: "Em nhìn thấy tin tức trên mạng không?"

Lúc anh nói như vậy, gần như là cẩn thận nhìn Ngôn Dụ.

Hai người đi vào nhà, lúc này đã vào đến trong sân, nói đến nơi này cũng là nơi họ đã ở từ nhỏ. Đây chính là nơi ông nội ở sau khi về hưu, quy cách cũng đều căn cứ vào lão cán bộ về hưu. Mặc dù ông nội đã mất, nhưng bà nội vẫn còn, cho nên Mạnh gia luôn ở nơi này.

Ngay cả giàn nho trong sân, cũng bằng số tuổi của Ngôn Dụ.

Đó là trước khi Tống Uyển mang thai Ngôn Dụ, ông nội tự tay trồng lên. Không ngờ trồng được hai tháng, thì Tống Uyển mang thai.

Ngôn Dụ nghe lời anh, chắc không phải tin tức tốt lành gì, liền hỏi: "Là có chuyện gì?"

Thực ra nếu không phải Tống Uyển điện thoại bảo anh về, thì ngay cả anh cũng không biết chuyện này. Dù sao bình thường anh cũng ít dùng di động, phần lớn đều gửi wechat, rất ít biết lên weibo gì đó. Thậm chí ID weibo anh cũng không có.

"Tâm trạng mẹ không tốt lắm," Mạnh Tây Nam cười khổ nói.

Hai người vào nhà, thấy trợ lý Tần đang ngồi trên sofa nói: "Cô Tống, cô yên tâm đi. Tôi đã tìm người rồi, cố gắng hết sức thu hồi những tin tức

https://thuviensach.vn

kia, không để ảnh hưởng lan rộng."

Cánh tay Tống Uyển để trên tay vịn sofa, bàn tay chống trán, sắc mặt không dễ nhìn cho lắm.

Vừa hay thím Vương từ trong bếp đi ra, trong tay bưng tô canh, "Phu nhân, bà cũng đừng nghĩ nhiều, trước ăn chút gì đã, nhìn xem sắc mặt này của bà thật khó coi mà."

Thấy Ngôn Dụ cũng đã trở về, thím Vương nói ngay: "Ngôn Ngôn, trong bếp còn canh đấy, cháu ngồi trước đi, thím bưng đến cho cháu."

Ngôn Dụ một câu không cần còn chưa nói ra khỏi miệng, thì bà đã vội vã chạy vào bếp.

"Ngôn Ngôn, con về rồi à," sức khỏe Tống Uyển luôn không tính là tốt, lúc này lại cực kì đau đầu, sắc mặt cũng trắng bệch. Cố chống đỡ mỉm cười với cô.

Ngôn Dụ cau mày, nhìn trợ lý Tần hỏi: "Là xảy ra chuyện gì sao?"

"Còn không phải Mạnh Thanh Bắc....." trợ lý Tần biết Ngôn Dụ trở về, bởi vì Tống Uyển bảo cô ấy tìm người dọn dẹp căn phòng mà bà mua trước đây, nói là muốn cho con gái ở.

Vốn cô ấy còn đang nghĩ, mấy năm nay cô Tống đã lạnh nhạt với Mạnh Thanh Bắc, sao lúc này còn muốn cho cô ta nhà ở?

Thế nhưng không ngờ, là tiểu công chúa chân chính của Mạnh gia đã trở về.

Ngôn Dụ nhìn cô ấy, thấy Tống Uyển cho cô ấy ánh mắt, dường như không muốn để cô ấy nói chuyện này. Vì thế cô nói: "Là cô ta đã làm gì sao?"

https://thuviensach.vn

Đối với vị này, Ngôn Dụ không nói hiểu trăm phần trăm, nhưng đã hiểu được đại khái.

Tâm cơ quá nhiều, hoàn toàn không phù hợp với gương mặt kia.

"Nói đi, tôi cũng muốn nghe thử xem, có phải là lỗi của cô ta hay không," giọng nói Ngôn Dụ rất thản nhiên, lộ ra một cỗ bình tĩnh.

Trợ lý Tần đi theo Tống Uyển cũng đã hơn hai mươi năm, cũng biết rất nhiều chuyện của Mạnh gia.

Thực ra cô ấy vốn cũng rất thích Mạnh Thanh Bắc, dù sao cô bé cũng là cô ấy nhìn lớn lên. Chỉ là về sau dần dần thay đổi, sau nữa thì càng lúc càng chả ra làm sao.

Nói thế nào nhỉ, là quá nịnh bợ.

Làm cái gì, cũng lộ ra tính toán trong đầu.

Lấy chuyện hôm nay mà nói đi, trợ lý Tần cũng cười khổ: "Thực ra chuyện này cũng trách tôi, chiều nay cô ấy điện thoại đến tìm cô Tống. Vốn cô Tống không muốn nhận lắm, nên tôi nhận, tôi chỉ lắm lời một câu, nói cho cô ấy là cô Tống đang ở bên chỗ hòa nhạc. Thế là cô ấy và trợ lý xách bao lớn bao nhỏ đến, rồi cô ấy đăng một tin weibo như này....."

Trợ lý Tần đưa di động cho Ngôn Dụ.

Là giao diện tìm kiếm nóng của Mạnh Thanh Bắc và Tống Uyển, tin đứng đầu là của một tài khoản quảng cáo.

"Trời trời, hóa ra Mạnh Thanh Bắc thật sự là con gái của nghệ sĩ Tống Uyển ư, cho nên những tin tức về cô ấy, đều là thật???"

Ảnh đính kèm là ảnh màn hình weibo của Mạnh Thanh Bắc.

https://thuviensach.vn

Mặc dù Mạnh Thanh Bắc đã xóa lập tức, nhưng không ít tài khoản quảng cáo và fan đều chụp lại ảnh màn hình đầu tiên.

Bình luận phía dưới cũng bùng nổ.

"Mị đã biết chị gái khí chất tốt như vậy, chắc chắn là nguyên nhân gia đình. Tống Uyển thế nhưng là nữ thần của bố mẹ mị đấy, không ngờ con gái cô ấy lại trở thành nữ thần của mị."

"Cô Tống Uyển đẹp như thế, nữ thần của mị hoàn toàn kế thừa vẻ xinh đẹp của cô ấy nha."

Lúc nhìn thấy dòng bình luận này, Ngôn Dụ không thể nhịn được cười.

Trợ lý Tần hơi ngạc nhiên, chuyện này rất buồn cười à? Ngược lại là Ngôn Dụ chủ động cho cô ấy xem dòng bình luận này, còn không quên lời bình nói: "Cô ấy nói vậy, chắc chắn là chưa từng gặp tôi đâu nhỉ."

Thực ra Ngôn Dụ mới thật sự giống dáng vẻ của Tống Uyển, đây cũng là nguyên nhân lúc đó tìm được cô, Mạnh Trọng Khâm trực tiếp nhận định.

Ngay cả Mạnh Tây Nam cũng không nhịn được đến gần xem dòng bình luận này, xem xong lại gật đầu: "Chính xác, Ngôn Ngôn mới giống mẹ nhất."

Trợ lý Tần nghe anh nói lời ngu ngốc này thì cười nói: "Đó là đương nhiên, Ngôn Ngôn mới là con gái ruột cô Tống mà."

Vốn tâm trạng Tống Uyển rất không tốt, nhưng được Ngôn Dụ nói vậy, lại bật cười.

Nhưng trợ lý Tần lại nói: "Bây giờ không chỉ trên weibo có, mà ngay cả những diễn đàn kia đều đang thảo luận. Nói sở dĩ cô ấy bắt đầu từ khi

https://thuviensach.vn

debut có nhiều tài nguyên như vậy, đều là cô Tống giúp cô ấy, ngay cả bố của hai người cũng bị kéo vào rồi."

Tống Uyển mặc dù là người của công chúng, nhưng vì Mạnh Trọng Khâm là quân nhân, cho nên ở trường hợp công khai, bà rất ít khi nhắc đến chồng mình.

Chính bà luôn bảo vệ Mạnh Trọng Khâm là vậy, nhưng chỉ vì một weibo của Mạnh Thanh Bắc, đã đem bà và Mạnh Trọng Khâm bày ra trước mặt người khác.

"Bố con còn không biết chuyện này đâu, đột nhiên sao lại bàn luận khắp nơi thế này chứ," tính tình Tống Uyển thật sự là người như tên, tính cách dịu dàng, cực kì ít nổi giận với người khác. Ngay cả là lúc này, nói chuyện cũng rất nhẹ nhàng.

Bây giờ trên mạng đâu đâu cũng nói Mạnh Thanh Bắc là "Hồng tam đại", ngay cả ông cụ Mạnh gia cũng bị đào ra.

*红三代: 是指红二代的子女们，而"红二代"一般指中共元勋后代。红三代--继承了革命传承，达到了意识形态的升华，是中国特色社会主义道路的坚定拥护者和拥有巨大潜力的实践者，就是真正的"红三代"。Hồng tam đại ở đây là chỉ con trai con gái của Hồng nhị đại, mà "Hồng nhị đại" bình thường là chỉ đời sau của người lập công lớn của Đảng cộng sản Trung Quốc. Còn "Hồng Tam đại" là thăng hoa của kế thừa cách mạng, đã đạt đến hình thái ý thức, là người kiên trì ủng hộ con đường xã hội chủ nghĩa đặc biệt của Trung Quốc và là người thực hiện có tiềm lực cực lớn, chính là "hồng tam đại" chân chính. (Theo Baidu)Mạnh Tây Nam thấy bà đau lòng như vậy, đưa tay ôm vai bà an ủi nói: "Mẹ, mẹ trước đừng buồn. Con đã liên hệ với bạn, cậu ấy nói sẽ giúp xử lý những tin tức trên mạng này."

Ngôn Dụ vẫn không nói chuyện, lúc này không nhịn được bật cười.

https://thuviensach.vn

Mạnh Tây Nam không phải người của giới giải trí, cũng không hiểu những thủ đoạn quảng cáo hiện nay, vừa rồi cô có tìm kiếm một chút, kết thúc quy mô lớn như vậy, rất nhiều tài khoản quảng cáo gần như đều là đăng weibo cùng lúc. Nếu nói sau lưng không có ai quạt gió thổi lửa, thì chắc chắn không có khả năng.

Dù sao Ngôn Dụ cũng là giám đốc bộ phận quan hệ xã hội của tập đoàn Liên hợp, chút thủ đoạn này nếu cô không nhìn ra được, thì vị trí giám đốc này, thật sự phải đổi cho người khác ngồi rồi.

Vì thế cô chỉ chỉ di động, nói: "Tài khoản quảng cáo đăng weibo cùng lúc nhiều như vậy, nếu không có người chỉ huy, thì không thể hành động cùng lúc như vậy được. Còn có các diễn đàn, gần như là nở hoa khắp nơi. Là Mạnh Thanh Bắc thật sự hot như vậy? Hay là sau lưng có người quạt gió thổi lửa?"

Tống Uyển và Mạnh Tây Nam đều không ngờ, cô sẽ trực tiếp như vậy.

Thực ra trong lòng Tống Uyển đã mơ hồ hiểu ra, mặc dù bà không chơi những thứ như weibo, nhưng trước đây cũng từng công bố những gì.

Chỉ có điều lúc đó, không nhanh như tư vấn di động hiện nay.

"Đứa trẻ Thanh Bắc này, thật là bị người ta dẫn sai đường....."

Nhưng lời Tống Uyển còn chưa nói xong, không ngờ đã bị một câu nói cắt đứt, "Nói bậy bạ."

Mọi người nhìn về phía cửa, thấy một bà lão tinh thần quắc thước đứng ở cửa, bên cạnh bà là một người đàn ông mặc quân trang, xách một cái túi.

Tống Uyển kinh hãi, lập tức đứng dậy, gọi: "Mẹ, sao mẹ trở về rồi?"

https://thuviensach.vn

"Mẹ ở cửa nghe rất lâu, các con cũng không để ý mẹ đấy thôi," bà nội Ngôn híp mắt, giống như có hơi bất mãn.

Ngôn Dụ đứng dậy, không dám đi qua, vẫn là bà nội đi vào, chỉ mạnh lên mặt cô một cái: "Cái thứ cháu, lát nữa lại tìm cháu tính sổ."

Tống Uyển còn ở trong kinh ngạc chưa hoàn hồn, bởi vì bà nội Ngôn hai năm nay vẫn nghỉ dưỡng ở quê.

Bà và ông cụ đi ra cùng một nơi. Ông nội lớn hơn bà bảy tám tuổi. Ông nội tham gia cách mạng trước bà, mà bà nội Ngôn sau đó lén lút trốn ra khỏi nhà, đến tìm ông nội cũng muốn đi theo ông tham gia cách mạng.

Cho nên hai năm nay bà nhớ quê bà, Mạnh Trọng Khâm có công việc không thể nào bầu bạn với bà.

May mà bên cạnh cũng có nhân viên, có thể chăm sóc bà, bình thường Tống Uyển sẽ bay sang. Nhưng bà trở về đột ngột như vậy, cũng không ai nói cho họ biết.

"Mẹ trở về, sao cũng không nói với bọn con một tiếng, để Tây Nam đi đón mẹ chứ," Tống Uyển thật sự bị dọa.

Nhưng bà cụ không để ý cái này, mà phất tay nói: "Mẹ ở ngoài nghe đã lâu, quả thực là tức chết mà. Con nói xem cũng đã là lúc nào rồi, con còn nói chuyện thay đứa trẻ kia. Mấy năm nay nó ở bên ngoài làm việc, có từng để ý đến cái ơn của nhà này với nó chưa? Lúc này thì tốt rồi, còn kéo cả Trọng Khâm vào nữa. Lần sau có phải còn muốn đào ông già nhà ta từ dưới đất ra để làm sáng tỏ hay không hả?"

Lời này quả thực nặng nề.

Nước mắt Tống Uyển cũng suýt rơi.

https://thuviensach.vn

Bà nội Ngôn cầm tay Ngôn Dụ, nói: "Bà mệt rồi, Ngôn Ngôn, tiểu Thành, các cháu đưa bà lên lầu nghỉ."

Mạnh Tây Nam chớp mắt, nhìn Tưởng Tĩnh thành vẫn đứng bên cạnh không lên tiếng, rõ ràng anh mới là cháu trai ruột của bà nội đó nha?

Ngôn Dụ đỡ bà cụ lên lầu, Tưởng Tĩnh Thành xách túi của bà cụ đi ở phía sau. Thế nhưng lúc đến lầu hai, bà nội liếc mắt nhìn xuống dưới lầu, đắc ý hỏi Ngôn Dụ: "Ngôn Ngôn, vừa rồi bà nội nói thế nào?"

Lời này khiến Ngôn Dụ sững sờ, lúc này cô mới phản ứng kịp: "Bà là cố ý ạ?"

"Mẹ cháu ấy mà, cái gì cũng tốt, chỉ có lỗ tai là quá mềm. Người khác nói vài câu hay ho, là nó mềm lòng liền. Nếu bà không hạ liều thuốc nặng cho nó, thì đoán chừng chuyện này lại phải miễn cưỡng trôi qua."

Ngôn Dụ: "....."

Cô nhỏ giọng nói: "Nhưng mà liều thuốc này của bà, có hơi quá nặng rồi."

Bà nội im lặng, lúc này mới chậm rãi đi về phòng bà. Mặc dù hai năm nay bà không ở nhà, nhưng mỗi ngày căn phòng đều có người quét dọn, ngay cả chăn màn cũng sạch sẽ ngăn nắp.

Tưởng Tĩnh Thành thả túi của bà xuống, khẽ nói: "Cháu rót cho bà ly nước nhé ạ."

"Thật vất vả cháu rể bảo bối của bà rồi," bà nội vui vẻ nói.

Ngôn Dụ ngừng lại, ngẩng đầu nhìn sang Tưởng Tĩnh Thành, nhưng nào ngờ người đàn ông lại xoay đầu đi, né tránh tầm mắt của cô.

Chỉ là vành tai anh đã bán đứng anh.

https://thuviensach.vn

Ửng đỏ rồi.

**

Hai tiếng trước, Tưởng Tĩnh Thành nghe chất vấn trong điện thoại, đã sững sờ rất lâu.

Mới chậm rãi mà kiên định nói: "Cháu muốn, chưa từng thay đổi."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Tưởng Tĩnh Thành nhấc chân ra khỏi cửa, Ngôn Dụ nói với bà nội: "Bà trước ngồi một lát, cháu cùng anh ấy xuống rót nước cho bà."

Bà nội cười nhìn cô, cũng không vạch trần.

Ngôn Dụ đi theo anh ra ngoài, thấy anh sắp đi đến cầu thang, vội đi tới kéo cánh tay anh lại.

Người đàn ông bị cô kéo tay áo, hơi bất đắc dĩ.

Anh hỏi: "Sao thế?"

Trên mặt Ngôn Dụ là nụ cười, nhưng lại giống như đang che giấu bí mật gì đó đè thấp giọng hỏi: "Anh và bà nội có chuyện gì giấu em?" Thực ra lời này chính là biết rõ mà còn cố hỏi đấy.

Lúc này Tưởng Tĩnh Thành đã khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh hờ hững, ngay cả lỗ tai cũng không còn đỏ như vừa rồi nữa.

Trong lòng Ngôn Dụ rất tiếc nuối.

Vừa rồi nên chụp lén một tấm.

Tưởng Tĩnh Thành yên lặng đứng ở nơi đó, mắt đen hơi rũ, hai người đứng quá gần, ngay cả bóng mờ nhàn nhạt dưới lông mi anh cũng có thể

https://thuviensach.vn

nhìn thấy rõ ràng. Có lẽ là bởi vì Ngôn Dụ nhìn chằm chằm anh, nên Tưởng Tĩnh Thành xoay đầu qua, rồi trầm giọng nói: "Đừng đoán mò."

"Cháu. rể. bảo. bối," Ngôn Dụ nặn từng chữ.

Giọng nói của cô mềm mại, nhưng lại giống như cố ý nghiền ngẫm từng chữ một, Tưởng Tĩnh Thành rõ ràng muốn trở mặt giáo huấn cô không được càn quấy, nhưng chỉ là ánh mắt liếc qua, nhìn thấy biểu cảm trên mặt cô thì bỗng nhiên mềm lòng.

Cô ấy vui như vậy à.

"Anh đấy," Ngôn Dụ không nắm tay áo anh mà đổi thành nắm bàn tay anh, tay anh vừa rộng vừa dày, ấm áp, sờ lên trên ngón tay thô ráp, là bởi vì thường xuyên dùng súng.

"Đừng để em đợi quá lâu nhé."

Bởi vì cô có rất nhiều chuyện muốn kể cho anh, rất nhiều lời muốn nói với anh.

Cũng có rất nhiều lời muốn hỏi.

Tưởng Tĩnh Thành nhìn khuôn mặt đang ngửa lên của cô, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm anh. Lần này Tưởng Tĩnh Thành thật sự không dám nhìn cô, nếu nhìn tiếp nữa, anh sợ anh đứng ở ngay cầu thang này mà đè cô ra hôn mất.

Dù rằng đây là chuyện anh luôn muốn làm.

"Anh đi xuống rót nước cho bà nội," Tưởng Tĩnh Thành nhàn nhạt nói.

Ngôn Dụ cũng biết đạo lý không thể ép người quá mức, cô cũng không hy vọng bỗng chốc sẽ hạ được anh. Vì thế ngoan ngoãn buông tay,

https://thuviensach.vn

nhìn anh xuống lầu. Cho đến khi người biến mất ở cầu thang, vào phòng khách, Ngôn Dụ mới quay về phòng bà nội.

Giờ phút này bà nội đang ngồi trên ghế trong phòng, quan sát căn phòng.

Thực ra sở dĩ hai năm nay bà vẫn ở nhà cũ, chính là vì trong căn phòng này có quá nhiều ký ức của bà và ông ấy, treo ảnh ông, tình cờ ngẩng đầu, bà sẽ luôn cảm thấy ông lão của bà, ngồi ở trước bàn sách kia, đeo kính lão đọc sách xem báo.

Ông luôn nói, người phải sống đến già học đến già.

Cho nên bà nội dù đã đến lứa tuổi này, vẫn giống như người trẻ tuổi, học dùng máy tính, dùng di động.

Bây giờ bà thế nhưng cũng có wechat đấy.

Lúc Ngôn Dụ đi vào, nhìn thấy bà nội đang cầm khung ảnh để trên bàn xem, cô chầm chậm đi qua, thì thấy là ảnh bà và ông nội.

Bà nội bỗng bật cười, đưa tay lau kính trên khung ảnh, dường như là như thế có thể nhìn rõ người hơn một chút.

Bà hỏi: "Ngôn Ngôn, cháu cảm thấy ông nội đẹp trai không?"

Ngôn Dụ lập tức gật đầu, "Ông nội là người đẹp trai nhất mà cháu từng gặp."

Bà nội liếc cô một cái, lại hỏi: "Đẹp trai hơn cả tiểu Thành?"

Câu hỏi này khiến cô nghẹn họng.

Ngôn Dụ nhỏ giọng nói: "Đẹp trai như nhau ạ."

https://thuviensach.vn

Kết quả, bà nội lại đắc ý nói: "Có thể đẹp trai giống nhau à? Ông nội cháu năm đó là lên chiến trường đánh quỷ, giết người, cháu không biết chứ thời đại đó rất nhiều nữ y tá, nữ chiến sĩ, đều muốn làm bạn với ông nội cháu đó."

"Nhưng ông ấy không nhìn trúng ai cả, chỉ một lòng đợi bà đi tìm ông ấy. Cháu nói ông ấy có lạ không, lúc đó ông ấy đi, cũng không nói với bà, bảo bà đi tìm ông ấy. Sao ông ấy có thể đoán được, bà nhất định sẽ đi chứ?"

Những lời này đều là lời xưa, nhưng lại chưa bao giờ phai màu theo năm tháng, cho dù lúc nào nhắc đến, thì trong lòng cũng nồng đậm ngọt ngào.

Thời đại ấy rất cực khổ, nhưng họ cũng rất ngọt ngào.

Ngôn Dụ lắng nghe, cúi đầu nhìn ông nội trên tấm ảnh, cao lớn thẳng tắp.

Cô khẽ nói: "Nhưng anh tiểu Thành cũng đang bảo vệ đất nước mà."

"Thích thằng nhóc kia đến thế à?" Bà nội nhìn cô, hai đứa trẻ này giấu quá kín, năm đó nhìn ra được tiểu Thành đối tốt với cô, nhưng mà ai có thể nghĩ đến phương diện kia chứ.

Dù sao con trai trong viện này đều bao che khuyết điểm, chỉ cần là con gái trong viện, thì đều yêu thương như em gái ruột nhà mình.

Một đám đều là con một.

Nhà ai có em gái thì mọi người đều xem như bảo bối, hâm mộ, hiếm có.

Huống hồ thân thế của Ngôn Ngôn thực sự đáng thương, rõ ràng nên là đại tiểu thư sống trong nhung lụa của Mạnh gia, lại lớn lên ở trong thôn

https://thuviensach.vn

núi đến mười bốn tuổi. Ngay cả đôi giày thể thao đầu tiên, cũng là Mạnh Trọng Khâm mua ở sân bay cho cô.

Lúc đó Ngôn Dụ vừa trở về, bà nội cũng không ở nhà. Bà bởi vì ông nội mất đi mà cũng sinh bệnh, ở ngoài nghỉ ngơi điều dưỡng. Mạnh Trọng Khâm đến nói chuyện này với bà, ông là một người đàn ông kiên cường rắn rỏi mà lúc nói đến chuyện đôi giày thể thao kia, cũng rưng rưng nước mắt.

Cho nên lúc bà nội còn chưa gặp được Ngôn Dụ, đã rất thương cô.

Đặc biệt là về sau, Ngôn Dụ ngoài suy đoán của tất cả mọi người trong nhà, nói muốn theo họ bà.

Lúc này Ngôn Dụ nghe được lời bà nội hỏi cô, chìm vào im lặng, ánh đèn trong phòng sáng nhè nhẹ, cửa sổ được mở nửa cánh, gió đêm từ từ thổi, như đang đong đưa trái tim cô.

Cô nói: "Thích chứ ạ."

Tưởng Tĩnh Thành đứng ở cửa, trong tay bưng ly nước, lúc nghe được câu này thì hơi cúi đầu.

Nước trong ly, cuộn lên một vòng sóng nhỏ.

Đáng giá sáu năm nay anh đã chờ đợi.

**Gần tám giờ Mạnh Trọng Khâm mới đến nhà, vốn hôm nay ông phải mở hội nghị, nhưng bà nội trở về, Tống Uyển gọi điện thoại cho ông, ông vừa kết thúc hội nghị thì vội trở về.

"Người thật khiến người ta lo lắng mà, một mình mình cũng dám trở về," Mạnh Trọng Khâm vừa nhìn thấy, cho dù là người bình an, nhưng trái tim cũng đập thình thịch.

https://thuviensach.vn

Bà nội còn thản nhiên hơn ông nhiều, bà nói: "Con sợ cái gì, vé máy bay có người đặt cho mẹ, ngay cả xe đi sân bay cũng có người giúp mẹ gọi rồi."

Nói xong, bà còn không quên nói với Ngôn Dụ và Mạnh Tây Nam: "Bây giờ cái di động này nè, tiện thật luôn. Bà thấy cô bé kia, trượt trên tay hai cái, thì đã gọi xe đến. Đợi lát nữa, hai đứa cũng dạy bà nội dùng cái App kia thế nào đi."

Ngôn Dụ mỉm cười, gật đầu nói: "Bà nội ngay cả App mà bà cũng biết luôn hả?"

"Không chỉ mấy khoanh tròn nhỏ trong di động không đâu, bà còn có wechat nữa nha, hằng ngày đều gửi với bố cháu đó."

Bà cụ nói xong, nhìn Mạnh Trọng Khâm, thế là thủ trưởng Mạnh luôn rất có uy nghiêm ở bên ngoài ngoan ngoãn gật đầu.

Ông vẫn không nhịn được nói: "Cho dù là thế, thì mẹ đến Bắc Kinh cũng phải nói cho con biết chứ, để con phái người đi đón mẹ."

"Không phải con nói với mẹ tiểu Thành về nhà rồi à, nên mẹ để cho nó bôn ba," Bà nội nói đương nhiên.

Mạnh Trọng Khâm vừa nghe lời này thì vội dừng lại.

Thực ra kể từ sau khi Tưởng Tĩnh Thành và Ngôn Dụ trở về, trong lòng ông vẫn mong đợi họ có thể ở cùng nhau.

Nhưng lời này ông không thể hỏi tiểu Thành, cũng không thể hỏi Ngôn Dụ, kết quả nói với bà cụ hai câu, bà lại lo lắng không yên quay về Bắc Kinh.

https://thuviensach.vn

Vốn là giữ Tưởng Tĩnh Thành ở lại ăn cơm, nhưng anh lại đi sớm. May mà bà nội cũng không sốt ruột, sốt ruột ăn không được đậu phụ nóng*.

*心急吃不了热豆腐: sốt ruột ăn không được đậu phụ nóng, ý chính là muốn bạn bình tĩnh, làm việc gì cũng phải ổn trọng, không thể vội vàng.Cho nên sau khi ăn cơm xong, bà bảo Mạnh Trọng Khâm và Tống Uyển theo bà về phòng.

Tống Uyển vừa nghe thì biết bà muốn nói chuyện Mạnh Thanh Bắc, vội đứng dậy, đi đỡ bà.

Vừa vào phòng, Mạnh Trọng Khâm thấy bầu không khí có hơi nghiêm túc, không nhịn được cười nói: "Mẹ, ngày đầu tiên người trở về thì định dạy dỗ con trai rồi ạ?"

"Mẹ là sợ con bị người ta bán còn không biết nữa đấy."

Bà cụ thấy ông còn nói như vậy thì liền trừng ông.

Mạnh Trọng Khâm quả thực không biết xảy ra chuyện gì, đến khi Tống Uyển nói chuyện trên mạng hôm nay cho ông nghe, thì ngay cả ông cũng cau mày. Bây giờ những tư vấn truyền thông này ấy mà, quả thực lợi hại, đừng nói những nghệ sĩ giới giải trí kia, ngay cả nội bộ quân đội của họ cũng nói năm lần bảy lượt, phải xem trọng tuyên truyền quốc phòng.

Một hai năm nay cho dù là tuyên truyền gọi nhập ngũ, hay là tuyên truyền chiêu sinh của các trường đại học quân đội, đều làm rất sôi nổi.

Chỉ là Mạnh Trọng Khâm không ngờ, lần này mình cũng sắp làm người nổi tiếng trên mạng một lần.

Bản thân và gia đình ông trong sạch, đương nhiên không sợ những cái gọi là scandal của cư dân mạng, chỉ là chuyện này, nói ra chung quy cũng

https://thuviensach.vn

không dễ nghe.

"Con nói xem Mạnh Thanh Bắc này, Mạnh gia chúng ta không nói đến cái khác, tốt xấu gì cũng đã tạo điều kiện cho nó học hết đại học, nơi nào cũng không xử tệ với nó. Kết quả nó ngược lại tốt rồi, vì danh tiếng của mình, vì những cái gọi là công việc kia của nó, lại kéo các con xuống nước."

Tống Uyển cúi đầu, chuyện này là vì bà mà nên.

Bà cụ mắng cũng không sai.

Mạnh Trọng Khâm cũng thở dài, Thanh Bắc này, kể từ sau khi tiến vào giới giải trí, thì làm việc lại càng lúc không có chừng mực.

Nhưng rốt cuộc ông là nhìn Mạnh Thanh Bắc lớn lên, lại nuôi dưỡng cô ta mười mấy năm, luôn cảm thấy tính cách của đứa trẻ này, không đến nỗi như thế. Cho nên ông nói: "Có lẽ nó thật sự nhất thời sơ xuất thôi."

"Nó nhất thời sơ xuất, mẹ thấy nó là thấy lần này Ngôn Ngôn trở về, cố ý thì có."

Mạnh Trọng Khâm cau mày, lần này thật sự không nói được gì nữa.

Ông nói chuyện thay Mạnh Thanh Bắc, chỉ là không muốn thừa nhận, mình nhìn sai, đứa trẻ này đã thật sự đi sai đường.

Nói đến đây, bà cụ không nhịn được nhắc nhở họ: "Mẹ đã từng nói, không phải đứa trẻ nhà mình, nếu con ép buộc giữ nó lại trong nhà, chỉ sẽ khiến cho tính cách nó càng thêm sai lệch. Nếu không năm đó, mẹ cũng không đến mức đưa nó đi."

Thực ra năm đó bà cụ nào phải không thích Mạnh Thanh Bắc chứ.

https://thuviensach.vn

Bà còn nghĩ là, thôi thì xem như có thêm một đứa cháu gái nữa đi, dù sao Mạnh gia họ cũng nuôi nổi.

Nhưng hai đứa trẻ thân phận thế này ở cùng nhau, dù sao cũng sẽ sinh loạn.

Bởi vì cho dù làm thế nào, thì chén nước này cũng không đồng đều.Lời tác giả muốn nóiThành ca: Vợ nói quá thích tôi rồi, tôi đang suy nghĩ có nên gắng gượng mà đồng ý cô ấy không đây?

Mục Đồng: Anh xác định là gắng gượng, đừng tưởng tôi không nhìn thấy, người nào đó nghe được lời tỏ tình của tiểu tiên nữ đã khóc đấy.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Lúc người lớn đang nói chuyện thì Ngôn Dụ ở trong phòng mình. Vốn cô muốn gọi điện thoại cho Tưởng Tĩnh Thành, hôm nay anh xin phép trở về, sáng ngày mai phải quay lại trường.

Không ngờ, ngón tay cô chỉ ấn lên màn hình, thì bỗng màn hình sáng lên.

Số của Tưởng Tĩnh Thành xuất hiện trên màn hình, Ngôn Dụ đứng dậy khỏi giường.

Cô nghe máy, hỏi ngay: "Anh ngủ rồi sao?"

Đối diện là tiếng cười nhẹ ngắn ngủi, hỏi cô: "Ngủ rồi còn có thể gọi điện thoại cho em?"

Lúc này Ngôn Dụ mới phát hiện cô đã hỏi một vấn đề ngớ ngẩn, thực ra cô ở trước mặt anh, luôn rất dễ làm chuyện ngu ngốc.

"Tối nay dì trong nhà làm món thịt kho tàu," Giọng nói của Tưởng Tĩnh Thành hơi trầm, cùng với sóng điện từ đi vào trong tai cô, giống như cố ý mê hoặc cô.

Anh nói: "Anh ăn rất nhiều, có muốn ra ngoài đi dạo không?"

Sau chớp mắt im lặng Ngôn Dụ gật đầu, nói: "Em đi ra đây."

https://thuviensach.vn

Cô nói xong, thậm chí Tưởng Tĩnh Thành cũng nghe thấy tiếng động cô đang mang dép bên kia.

Tưởng Tĩnh Thành đổi một bộ đồ thể thao, cầm bóng rổ đi ra cửa, đúng lúc bị Chung Ninh bắt gặp, bà hỏi: "Muộn vậy rồi, còn muốn ra ngoài đánh bóng?"

Anh chỉ đồng hồ treo tường, " Mới chưa đến tám giờ mà mẹ."

Chung Ninh lại cảm thấy không đúng, bỗng hỏi: "Có phải Ngôn Dụ ở nhà không?"

Kết quả Tưởng Tĩnh Thành cũng thật sự sửng sốt, anh vừa sững người thì bị Chung Ninh nhìn ra được. Bà thật sự không biết nói gì mới phải, đứa trẻ Ngôn Dụ này, thực ra tính cách tốt, còn là thanh mai trúc mã với tiểu Thành, con trai lại thích như vậy. Bà là người làm mẹ đương nhiên là hy vọng thành công.

Nhưng lúc trước Ngôn Dụ rời đi sáu năm, bộ dạng Tưởng Tĩnh Thành ra sao, bà đều nhìn trong mắt.

Thấy anh không nói chuyện, Chung Ninh hừ một tiếng: "Con đấy, thật cố chấp."

Nói xong, bà tức giận lên lầu.

Thế nhưng đi đến chỗ rẽ cầu thang, lại không nhịn được dừng bước chân, nói với anh: "Con trai, làm đàn ông phải dè dặt một chút."

Tưởng Tĩnh Thành: "....." Thấy bà Chung đã đi lên, cũng không đuổi theo, cầm bóng rổ ra cửa.

Lúc đến sân bóng rổ, Ngôn Dụ đã đợi ở đó, cô cũng mặc một bộ đồ thể thao đứng ở bên cạnh. Một dãy đèn chiếu sáng màu trắng cực lớn, chiếu

https://thuviensach.vn

vào giữa sân, Tưởng Tĩnh Thành vừa dẫn bóng vừa đi đến.

Ngôn Dụ: "Muốn PK không?"

Tưởng Tĩnh Thành: "Với em?"

Anh vừa nói xong, Ngôn Dụ đã ra tay cướp bóng trong tay anh, anh nghiêng người, dẫn bóng về một bên. Thấy Ngôn Dụ bày ra tư thế, trên mặt Tưởng Tĩnh Thành lộ ra nụ cười xấu xa, mà cũng thật sự bắt đầu PK với cô.

Đương nhiên anh rất dễ dàng đột phá vòng vây của cô, thoải mái ba bước lên rổ.

Thực ra hai người này đều là người tích cực, ai cũng không muốn chịu thua.

Chỉ là Ngôn Dụ rốt cuộc bị anh vượt hoàn toàn cả về chiều cao và sức mạnh, vì thế sau khi Tưởng Tĩnh Thành vào liên tiếp ba quả, thì anh vừa vỗ bóng vừa hỏi: "Chơi nữa không?"

"Tiếp tục."

Vẻ mặt cô dứt khoát, xắn hai ống tay áo lên khuỷu tay.

Tưởng Tĩnh Thành tiếp tục giữ bóng dẫn về phía trước, nhưng lần này Ngôn Dụ chợt ôm chặt eo anh chặn lại, cả người cô đều dán chặt, lồng ngực anh chống vào nơi mềm mại, lúc cúi đầu thì nhìn thấy cô ngước mắt lên, ánh mắt trong trẻo kiên định, bỗng nhiên bóng trong tay anh rơi ra ngoài.

Ngôn Dụ bắt lấy cơ hội, trực tiếp lấy bóng ra, dứt khoát nhảy lên ném thẳng vào rổ.

"Bóng tốt," sau khi cô ném xong, còn đắc ý nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Phía sau là đèn chiếu sáng màu trắng bên sân bóng, khuôn mặt cô che kín trong bóng râm, nhưng lờ mờ có thể nhìn thấy khuôn mặt động lòng người. Tưởng Tĩnh Thành chỉ cảm thấy sợi dây luôn buộc chặt trong đầu anh kia đã bị đứt.

Có lẽ, đã đứt vào chiều hôm nay rồi.

Cũng có lẽ là lâu hơn trước đây, có lẽ ở khoảnh khắc gặp lại cô kia thì đã đứt.

Anh đi tới trước, hai tay bưng mặt cô, cúi người hôn lên. Bờ môi mềm mại, mang theo cảm giác ẩm ướt, hai người dán quá gần, mặc dù Ngôn Dụ nhắm mắt nhưng lại cảm giác được lông mi dày đậm của anh chọc lên khuôn mặt cô.

Chẳng qua là động tác cực nhỏ, nhưng lại khiến cô không nhịn được khẽ run rẩy.

Hơi thở xung quanh nồng đậm, là hô hấp của anh, xúc cảm của anh.

Gò má cô được anh bưng trong tay, lòng bàn tay anh hơi thô ráp, mang theo xúc giác ấm áp và dày rộng. Ngôn Dụ không có cảm giác gì, chỉ có trái tim đập loạn xạ không thể nén lại trong tim.

Anh ra sức hôn, giống như du khách đi trong sa mạc đột nhiên nhìn thấy một ốc đảo vậy.

Hận không thể ăn hết cả người.

Dù Ngôn Dụ cao 1m68 cũng thấp hơn anh gần 20cm, lúc răng môi quấn quýt, cô hơi nhón mũi chân lên.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành buông người ra, thì cúi đầu nhìn cô gái trong ngực, chậm rãi mở mắt, đôi mắt bị che phủ bởi ánh nước, khuôn mặt ửng

https://thuviensach.vn

đỏ, không biết là có bao nhiêu mê người.

Anh không nhịn được, cúi đầu cắn lên gò má cô một cái.

Vừa mềm vừa trơn, chỉ là hơi béo.

"Anh cắn em làm gì," cô chớp mắt nhìn anh, vẻ mặt mơ màng, lông mi khẽ run, giống như cánh bướm đang vỗ.

Giọng anh u ám: "Vừa rồi em phạm quy."

"Đây là trừng phạt hả."

Đôi mắt Ngôn Dụ sáng rỡ trong nháy mắt lại càng sáng hơn, cô ôm eo anh, "Vậy anh phạt em thêm cái nữa đi."

Cô gái này, thật khiến người ta thích mà.

**

Lúc hai người đến cổng sân Mạnh gia, thì Ngôn Dụ phất phất tay với anh, " Anh về trước đi."

Tưởng Tĩnh Thành bất đắc dĩ mỉm cười, vừa hôn xong đã bắt đầu đuổi người rồi?

Nhưng vừa rồi vừa là đánh bóng vừa là trừng phạt, lại khiến anh quên mất mục đích chân chính mà anh tìm cô ra. Anh đưa tay kéo cô lại, khẽ nói: "Chuyện hôm nay, em tức giận không?"

Rõ ràng cô mới là con gái ruột của Mạnh gia, nhưng hết lần này đến lần khác lại bị người ta cướp đi thứ vốn thuộc về cô.

Tưởng Tĩnh Thành chưa từng trải qua những thứ như cô, nhưng anh không thích người khác ức hiếp cô.

https://thuviensach.vn

"Anh cảm thấy em tức giận nên mới hôn em?" Ngôn Dụ nhìn anh chằm chằm.

Kết quả cô vừa nói xong thì bị Tưởng Tĩnh Thành đè lên tường, xung quanh tối đen, hai người dựa trên tường, giống như một đôi tình nhân nhỏ yêu sớm, bắt lấy tất cả cơ hội để thân thiết vậy.

Ánh mắt Tưởng Tĩnh Thành thâm trầm nhìn cô, đè cô ở trên tường: "Em cảm thấy anh cần loại lý do này à?" Ngôn Dụ ngược lại thật sự bị anh nói trúng.

Anh thấp giọng thở dài, giữa hai người vẫn cần phải có thời gian. Anh vỗ vỗ đầu cô, thấp giọng nói: "Về đi."

Ngôn Dụ còn tưởng anh tức giận, đưa tay túm lấy tay anh.

Nào biết người đàn ông này lại thấp giọng mỉm cười, nói: "Anh đây là đi về giúp em xử lý vấn đề."

Lúc Ngôn Dụ về nhà, không ngờ Tống Uyển đang ngồi trong phòng khách, dường như đang đợi cô. Thấy cô trở về, Tống Uyển đứng dậy, cười nói: "Vừa rồi gõ cửa phòng con, hồi lâu cũng không thấy người trả lời, thím Vương nói với mẹ nhìn thấy con ra ngoài đi dạo rồi."

"Hôm nay ăn hơi nhiều," Ngôn Dụ thấp giọng nói.

Tống Uyển nhìn vẻ mặt hờ hững của cô, giữa mày cũng không có dáng vẻ không vui, lại nghĩ đến lời bà cụ nói với bà vừa rồi.

So sánh với Thanh Bắc không cùng huyết thống, thì người mà họ chân chính áy náy chính là Ngôn Dụ.

Năm đó lúc đưa cô trở về, trong lòng Tống Uyển lại khó mà vứt bỏ, dù sao một là con gái ruột, một là con gái nuôi nuôi mười bốn năm. Quan hệ

https://thuviensach.vn

huyết thống dĩ nhiên quan trọng, nhưng mười bốn năm sớm chiều chung sống đó, cũng là chân chân thực thực tồn tại.

Chính bởi vì bà không thể vứt bỏ đoạn tình cảm mẹ con sớm chiều chung sống ấy, nên chỉ sợ người thật sự oan uổng năm ấy là Ngôn Dụ.

"Chuyện lần này Thanh Bắc làm, con đừng tức giận, mẹ sẽ....."

Bà còn chưa nói xong, Ngôn Dụ đã cắt ngang lời bà, cô nói: "Người định xử lý thế nào đây? Mặc dù con mới về nước không lâu, nhưng cũng từng nghe nói những tin đồn về cô ta. Thực ra mấy năm nay cô ta ở bên ngoài lấy danh nghĩa của Mạnh gia, người và bố cũng không phải không biết chứ?"

Thực ra thì Tống Uyển cũng biết, lúc đó Mạnh Thanh Bắc khóc lóc kể lể với bà, người giới giải trí luôn nâng cao dẫm thấp, nếu không có bối cảnh, sẽ bị người ta coi thường. Tống Uyển là nghệ sĩ thế hệ cũ, đương nhiên bà không hiểu những quy tắc trong giới giải trí hiện nay, bà không đồng ý cũng không ngăn cản.

Mạnh Thanh Bắc có lẽ thật sự ở bên ngoài lấy danh nghĩa của Mạnh gia, nhưng bà và Mạnh Trọng Khâm cũng không truy cứu.

Chỉ là cảm thấy những chuyện này không quan trọng.

Nhưng bây giờ cô ta ngang nhiên nói lời giống thật mà là giả này trên weibo, nói cô ta chính là con gái của Tống Uyển. Vậy thì đặt Ngôn Dụ ở đâu đây?

Lần này Tống Uyển không cần bà cụ nhắc nhở cũng biết, lần này đã tổn thương đến Ngôn Dụ.

Bởi vì con gái chân chính của Mạnh gia, chỉ cần Ngôn Dụ.

https://thuviensach.vn

Tống Uyển nói: "Mẹ sẽ nói với nó, bảo nó chủ động làm sáng tỏ."

Ngôn Dụ thật muốn cười, nếu bây giờ Mạnh Thanh Bắc thật sự chủ động làm sáng tỏ trên weibo, chỉ sợ không ai tin. Tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy cô ta là vì gia thế bị cư dân mạng vạch trần, muốn khiêm tốn, lúc này mới làm sáng tỏ.

Đến lúc đó cũng thật sự không thể nói rõ ràng.

Cô nói: "Con cảm thấy trợ lý Tần hẳn rất biết xử lý chuyện thế này. Thà bị động đợi cô ta làm sáng tỏ, lại không bằng để bên phía mẹ làm sáng tỏ trước."

Tống Uyển hơi ngạc nhiên, không ngờ Ngôn Dụ sẽ bình tĩnh đưa ra ý kiến cho bà như vậy. Lần này Ngôn Dụ thực sự không tức giận, Mạnh Thanh Bắc lần này hiển nhiên là có kế hoạch mà đến. E rằng chủ ý của cô ta, thật sự không phải ở Ngôn Dụ.

Chắc là vì quảng cáo của MEQUEEN thôi.

Kể từ ngày đó cô phản đối rõ ràng trong hội nghị cấp cao, không để cho Mạnh Thanh Bắc đảm nhiệm đại sứ hình tượng của khu vực Trung Quốc. Đường Dịch Phàm đã tìm tổng tài vài lần, nghe nói ông ta có quan hệ vô cùng tốt với người quản lý của Mạnh Thanh Bắc, lần này tiến cử Mạnh Thanh Bắc cũng là nhờ một tay ông ta ra sức. Trước đây thậm chí có vài lần còn cho Mạnh Thanh Bắc mượn trang sức hơn trăm vạn để chủ trì tiệc, cũng đều là Đường Dịch Phàm đề cử.

Nếu không phải có Ngôn Dụ ở đây, thì đoán chừng MEQUEEN ở khu vực Trung Quốc cũng thật sự sẽ tiến cử để Mạnh Thanh Bắc thượng vị.

Có lẽ cô thật sự trời sinh chính là khắc tinh của cô ta đi.

https://thuviensach.vn

Sau khi Ngôn Dụ nói xong, thì lên lầu. Mặc kệ Mạnh Thanh Bắc làm cái gì, dù sao cô bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn.

Buổi sáng, cô rời giường chuẩn bị đi làm, xuống lầu thì nhìn thấy bố và Mạnh Tây Nam đều đang ngồi trên chỗ. Cô hơi ngạc nhiên hỏi: "Bà nội đâu ạ?"

"Bà nội đi ra ngoài rồi, con đến ăn sáng trước đi," đúng lúc Tống Uyển ra khỏi bếp.

Trợ lý Tần đi theo phía sau bà, vì hôm nay Tống Uyển còn phải đi đến nhà hát, cho nên sáng sớm trợ lý Tần đã đến. Ngôn Dụ ngồi xuống, Tống Uyển thấy mái tóc dài của cô xõa trên vai, nhịn không được hỏi: "Ngôn Ngôn này, con không buộc tóc lại à?"

Ngôn Dụ đã quen, chỉ là Tống Uyển cũng giống như phần lớn các bà mẹ khác, đều cảm thấy tóc vẫn nên buộc lên mới được.

Thấy cô sắp ăn cơm, thì nói: "Mẹ tết tóc cho con, chắc chắn đẹp."

Ngôn Dụ sửng sốt, thực ra trước đây lúc cô còn đi học, đều là tự mình buộc tóc.

Cô không trả lời, Tống Uyển đã ra tay tết tóc cho cô.

Mạnh Trọng Khâm ở đối diện mỉm cười, nói: "Để mẹ con tết đi, bà ấy luôn biết làm những thứ này. Đẹp lắm đấy."

Có thể từ trong miệng thủ trưởng Mạnh nói ra hai chữ đẹp lắm này, thật sự không dễ dàng gì.

Tay Tống Uyển thực sự rất khéo, Ngôn Dụ không có cảm giác gì, ăn xong bữa sáng, tóc cũng đã tết xong. Cô rất hiếm khi tết tóc, thấy mọi người đều nhìn mình, thì bất giác mở miệng hỏi: "Rất lạ sao ạ?"

https://thuviensach.vn

"Là rất đẹp," Mạnh Tây Nam nuốt miếng bánh bao trong miệng xuống, nói.

Lúc ra khỏi cửa, Tống Uyển còn đưa cô lên xe, dặn dò cô trên đường phải cẩn thận.

Đến công ty, sau khi quẹt thẻ vào văn phòng. Hơn mười giờ, cô gọi người bộ phận mình vào phòng họp, bởi vì phương án quảng cáo mùa mới vẫn còn phải bàn bạc.

Mọi người lục tục đi vào, vì người còn chưa đến đủ, nên mọi người đều đang thảo luận.

Kết quả nghe thấy có người cầm di động chia sẻ với người bên cạnh, còn thấp giọng nói: "Đây cũng quá mất mặt đi, nào có ai nhận mẹ ruột như này đâu chứ."

"Không thể nào, không phải nói bối cảnh Mạnh Thanh Bắc vững chắc sao, cô ta không đến mức thế này chứ?"

Cô gái đang cầm di động, che miệng cười: "Còn không đến mức á, cô Tống Uyển người ta cũng đã làm sáng tỏ rồi kia kìa. Cú đánh vào mặt này, thật là vở kịch lớn của năm nha."

Lúc này trong phòng họp người đều đến gần như đầy đủ, Ngôn Dụ thấy họ còn nói chuyện rất nhập tâm, cười hỏi: "Nói gì mà nhập tâm dữ vậy, không bằng nói ra để chúng tôi cùng nghe chút nào."

Hai người vội ngậm miệng, nhưng vẻ mặt Ngôn Dụ lại ôn hòa, nói: "Không sao, dù sao cũng chưa họp, các cô cứ nói đi."

"Lão đại, là chuyện về Mạnh Thanh Bắc," cô gái cầm di động cũng xem như là thông minh, hơn nữa tin tức trong công ty đều thạo, trước đây

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ ở trong cuộc họp cấp cao, mạnh mẽ phản đối Mạnh Thanh Bắc, đây là chuyện mà tất cả mọi người trong công ty đều biết.

Lúc đó còn có người cảm thấy cô ít từng trải, không hiểu những mối quan hệ quyền lực sau lưng này.

Sao có thể ngờ được, lời cô nói mới là thật.

Cô gái cầm di động thấy Ngôn Dụ đang chìa tay ra, đành đưa di động của mình sang. Ngôn Dụ cúi đầu xem, là weibo của một người.

Weibo chứng nhận là trợ lý của Tống Uyển, đây là weibo của trợ lý Tần.

"Sáng sớm đến đón cô Tống đi nhà hát, vừa khéo gặp được con gái cô Tống đi làm, dù là nữ thần không già thì cũng là một người mẹ khéo tay. Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến gia đình cô Tống Uyển, nhưng con gái cô Tống Uyển không phải người của giới giải trí, cho nên mong mọi người đừng làm phiền người nhà của cô. Cảm ơn. Nhân tiện tặng cho mọi người một tấm ảnh cô tết tóc cho con gái nè."

Trong ảnh Tống Uyển mặc đồ ở nhà, mà cô gái trẻ tuổi lại xoay lưng lại phía ống kính, nhìn Tống Uyển.

Mái tóc cô được tết rất tinh tế và đẹp đẽ.

Ngôn Dụ nhìn tấm ảnh này, bỗng thấp giọng bật cười.

Nào ngờ, cô gái cầm di động kia, chợt chỉ mái tóc cô nói, "Giám đốc, tóc của chị....."

Ngôn Dụ: "À, mẹ tôi tết cho đấy."

Lời của tác giả:Tiểu tiên nữ mười sáu tuổi hỏi: Hôn môi là tư vị gì?

https://thuviensach.vn

Thành ca: Ngọt

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Sau khi họp xong, Ngôn Dụ rời khỏi phòng họp trước. Về phương án quảng cáo lần này, thực ra trong lòng cô đã có suy nghĩ, chỉ là người được chọn vẫn không có manh mối. Cô cũng không hiểu biết lắm những nữ ngôi sao của giới giải trí trong nước hiện nay.

Chỉ là cô không biết, sau khi cô rời đi, Lý Dao cầm di động trước hít sâu một hơi, rồi kéo cô gái cùng bát quái với mình, không buông tay.

"Còn ngây ra đó làm gì nữa, họp xong rồi, cô còn định ngồi đây luôn à."

Đồng nghiệp còn chưa nói xong, đã bị Lý Dao véo mạnh mu bàn tay, khiến đồng nghiệp kêu lên oai oái.

Lý Dao nói: "Hình như em đã phát hiện ra một chuyện khó lường."

Lúc này mọi người đều đã đứng dậy chuẩn bị đi về, đều là đồng nghiệp của một bộ phận, hiểu tính cách cô ấy, cô gái vừa tốt nghiệp một năm, bình thường ở văn phòng ríu ra ríu rít như con chim Bạch Linh.

"Chuyện gì khó lường, nói ra nghe nào."

Lời này dĩ nhiên là nói giỡn, rõ ràng không để ý đến lời nói của cô.

Lý Dao trịnh trọng nói: "Em cảm thấy, giám đốc chúng ta là con gái ruột của cô Tống Uyển."

https://thuviensach.vn

Cô ấy vừa dứt lời, đồng nghiệp còn chưa rời khỏi phòng họp, vẻ mặt đều ngạc nhiên nhìn cô. Cô gái đứng bên cạnh cô ấy, vội thấp giọng nói: "Loại chuyện này, cô đừng có nói bậy nha."

Bởi vì weibo kia của trợ lý Tần đăng vào lúc mọi người vào phòng họp, cho nên không ít người đều còn chưa kịp xem.

Vừa rồi Lý Dao đã chú ý đến, cũng nhịn đủ một tiếng đồng hồ.

Cô nàng lập tức cầm di động ra, cũng không cần đặc biệt tìm cái weibo kia, bởi vì tên của Tống Uyển và Mạnh Thanh Bắc đã lại lên tìm kiếm nóng. Weibo làm sáng tỏ của trợ lý Tần lần này, nằm ở tin đầu tiên.

Cô mở ảnh đính kèm mà trợ lý Tần đăng lên ra, chỉ vào nói: "Chị nhìn mái tóc này đi, có phải giống kiểu mẹ giám đốc Ngôn tết cho chị ấy hôm nay không."

Bát quái lớn đến vậy, mọi người đều vội sáp đến.

Nhìn thấy tấm ảnh trên màn hình di động cô ấy, mặc dù chính diện của cô gái trên ảnh không lọt vào ống kính, nhưng bím tóc kia quả thực chụp rất đẹp.

"Còn có quần áo, hôm nay giám đốc Ngôn thực sự là mặc áo len màu trắng, nhưng vừa rồi chị ấy mặc áo khoác, tôi dám chắc áo chị ấy mặc bên trong chính là áo len trắng này," có người nhận ra, chỉ vào bộ đồ nói.

Hóa ra mỗi một người vẫn chỉ là bán tin bán nghi, bây giờ đã ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn nhau.

Khó trách trong hội nghị cấp cao, lúc Đường Dịch Phàm ra sức tiến cử Mạnh Thanh Bắc làm đại sứ hình tượng, giám đốc Ngôn lại từ chối như thế. Cái gọi là xuất thân danh môn của Mạnh Thanh Bắc, vậy mà đều là giả.

https://thuviensach.vn

Những người của bộ phận quan hệ xã hội này hằng năm đều tiếp xúc với giới truyền thông, cho nên cũng thạo tin tức trong giới.

Tin đồn về Mạnh Thanh Bắc, thậm chí còn truyền ra ngoài giới.

Trước đây diễn đàn nào đó còn bình chọn bốn ngôi sao nữ có hậu đài "Hồng tam đại", đã tồn tại từ khi cô ta vào nghề đến nay. Hôm qua weibo mà cô ta đăng mặc dù đã xóa ngay lập tức, nhưng mọi người đều chắc chắn cô ta chính là con gái của cô Tống Uyển.

Thế nhưng hôm nay, lại đột ngột quanh co.

Trợ lý bên cạnh cô Tống Uyển, tự mình ra mặt bác bỏ tin đồn, nói con gái cô Tống căn bản không phải người của giới giải trí.

"Tôi cảm thấy mình đã biết thêm được một bí mật khó lường." Bỗng có người không nhịn được nói.

Mọi người đều gật đầu, hình như họ cũng thế.

.....

Lúc này mặc dù đã hơn mười giờ, nên đi làm sớm đã đi làm, nên đi học, lúc này cũng đang ngồi trong lớp. Mạnh Thanh Bắc thì bị Tôn Gia Minh đến nhà lôi dậy.

Tôn Gia Minh mở cửa đi vào, nhìn thấy quần áo lộn xộn trong phòng khách, còn túi xách thì vứt lung tung. Tùy tiện nhặt một cái lên, cũng hơn mấy vạn. Trong nhà quanh năm không kéo rèm, ngay cả cửa sổ cũng ít mở, cho nên mùi rượu đêm qua, đến giờ còn chưa tản đi.

Anh ta chỉ trợ lý Phương Đan, bảo cô ấy đi gọi Mạnh Thanh Bắc dậy.

Gọi hồi lâu, không hiệu quả, Phương Đan còn bị một cái gối ném ra.

https://thuviensach.vn

Đừng thấy Mạnh Thanh Bắc ở trước ống kính biểu hiện dịu dàng hào phóng, thực ra riêng tư vẫn là cô gái hay cáu kỉnh, muốn nổi giận liền nổi giận.

Tình hình nghiêm trọng, không còn cách nào khác Tôn Gia Minh chỉ có thể tự mình gọi cô ta dậy.

"Nếu cô còn ngủ nữa, e rằng sau này đều là thời gian để cô ngủ đấy," giọng điệu Tôn Gia Minh cũng không còn ôn hòa như bình thường nữa, mà rất tức giận.

Mạnh Thanh Bắc thấy anh ta nổi nóng, thì trong lòng lộp bộp, anh ta cuống cuồng tìm đến chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì, "Rốt cuộc là thế nào?"

Tôn Gia Minh không nói chuyện, hất cằm với trợ lý Phương Đan.

Phương Đan: "Trợ lý của cô Tống Uyển hôm nay đã đăng một weibo."

Mạnh Thanh Bắc lộ ra vẻ mặt hoảng hốt, nhìn sang Tôn Gia Minh. Từ sau khi cô ta vào nghề, thì Tôn Gia Minh đã dẫn dắt cô ta, cô ta sớm đã dưỡng thành thói quen hễ có chuyện gì cũng muốn hỏi anh ta.

Tôn Gia Minh rất tức giận, vốn còn muốn mượn cơ hội này để quảng bá một phen.

Thế nhưng bây giờ ngược lại tốt rồi, trộm gà không được còn mất nắm gạo. Mấy năm nay, anh ta tung tin khắp nơi, nói bối cảnh gia thế Mạnh Thanh Bắc hùng hậu, lâu dần cũng xem như là dọa được người ta. Huống hồ Mạnh Thanh Bắc dù sao cũng quả thực là người trong giới kia, không phải việc lớn gì, nhưng nói một câu mặt mũi thì vẫn có.

Nhưng những người nể mặt cô ta kia, đều là nhìn vào địa vị của Mạnh gia mà thôi.

https://thuviensach.vn

Nể cô ta từng là người trong giới kia.

Nhưng mà cô ta không phải là tiểu thư Mạnh gia chân chính, phần mặt mũi này có khi cũng không hữu dụng. Chuyện đại sứ hình tượng trang sức MEQUEEN, rõ ràng giai đoạn trước đã gần như đến tay rồi. Nào ngờ hiện tại lại đình trệ không tiến, theo như Đường Dịch Phàm nói là bên phía công ty có người phản đối mạnh mẽ.

Lúc này Mạnh Thanh Bắc cũng xem như là bình tĩnh, cô ta hỏi: "Trợ lý Tần đăng cái gì?"

Phương Đan thấy gương mặt bình tĩnh của cô, thì có hơi sợ. Nhưng cũng không dám nói nhiều, vội cầm di động ra, tìm weibo cho cô ta xem. Vốn trong lòng Mạnh Thanh Bắc còn tồn tại mấy phần may mắn, nhưng lúc nhìn thấy weibo, vẫn không nhịn được nắm chặt di động.

Cô ta xem kỹ từng chữ một trên di động, hốc mắt tức thì đỏ bừng.

"Con gái cô Tống Uyển không phải người của giới giải trí", câu này giống như mũi dao khoét vào trong lòng cô ta. Vậy cô ta thì sao, cô ta không phải con gái của mẹ ư?

Tôn Gia Minh thấy dáng vẻ này của cô ta, cũng không nỡ nói nhiều hơn. Dù sao lúc đó chuyện tung tin này, cũng là do anh ta đề nghị.

Vốn tưởng lão nghệ sĩ như Tống Uyển, sẽ không để ý những chuyện trên mạng này. Huống hồ Mạnh Thanh Bắc lại không phải người thật sự không chút quan hệ, dù sao cô ta cũng tính là con gái nuôi của Mạnh gia. Nhưng bây giờ nghĩ lại người nhà như Mạnh gia, luôn khiêm tốn, ngay cả chính Tống Uyển cũng cực ít nhắc đến người nhà trước ống kính.

Lần này chỉ sợ là bọn họ đã quảng cáo quá quá mức, khiến Mạnh gia không hài lòng rồi.

https://thuviensach.vn

Tôn Gia Minh dù thế nào cũng là người quản lý có tiếng trong giới, gặp phải loại chuyện này, mặc dù tình huống hỏng bét, nhưng cũng không đến mức khiến anh ta luống cuống.

Anh ta nói: "Cô đừng thấy bây giờ cư dân mạng châm biếm lợi hại, đợi lát nữa lại lộ ra một tin khác, thì chuyện này chắc chắn sẽ qua đi."

Bệnh hay quên của cư dân mạng, lớn lắm.

Huống hồ anh ta không tin bên trong những cư dân mạng này, không có sự trợ giúp của thủy quân. Đoán chừng có đối thủ cạnh tranh trong giới, nhân cơ hội này quấy nhiễu.

Mạnh Thanh Bắc đột nhiên che mặt, thấp giọng nói: "Trong lòng mẹ chắc chắn đã bắt đầu ghét tôi rồi, trước đây bà ấy sẽ không đối xử với tôi như vậy."

Kết quả, cô ta vừa nói xong thì ngẩng đầu lên nói: "Chắc chắn là vì Ngôn Dụ, cô ta đã trở về, lại ép mẹ chọn một người giữa tôi và cô ta. Cô ta sẽ chơi chiêu này, tôi phải đi tìm cô ta."

Dù là vào thời điểm này, cô ta cũng không muốn tin tưởng, rằng weibo này là Tống Uyển gợi ý cho trợ lý Tần đăng.

Cô ta muốn lấy di động gọi điện tìm Ngôn Dụ tính sổ, Tôn Gia Minh liền ngăn cô ta lại, hỏi: "Cô muốn làm cái gì đấy hả?"

"Bắt đầu từ khi cô ta xuất hiện, tất cả mọi thứ của tôi đều không còn nữa. Bây giờ cô ta còn muốn hủy diệt sự nghiệp mà tôi không dễ dàng gì có được, tôi hận cô ta. Nếu không phải cô ta ép mẹ, mẹ sẽ không đối xử với tôi như vậy." (Bà mọe, đọc đến đoạn này thiệt không biết con ả này có não hay không nữa, đọc mà tức thay cho Ngôn Ngôn mà >-Tôn Gia Minh sắp bị cô ta chọc cho tức chết, thời điểm này mà cô ta còn bộc phát tính khí trẻ con vậy nữa.

https://thuviensach.vn

Đối với thân thế của Mạnh Thanh Bắc, anh ta là người quản lý đương nhiên biết. Thực ra vừa bắt đầu anh ta đã cảm thấy thân thế này rất có tính bùng nổ, đứa trẻ bị ôm nhầm, dù mất đi tất cả những thứ từng có, lại dựa vào sự cố gắng của chính mình, đã có được thành tựu sự nghiệp như thế.

Chăm chỉ biết bao, e rằng lại có thể khiến không ít fan đau lòng.

"Cô có biết Ngôn Dụ kia là thân phận gì không, cô ta hiện tại là giám đốc bộ phận quan hệ xã hội của tập đoàn Liên Hợp tại Trung Quốc, cô ta là người có quyền nói chuyện nhất trong chuyện đại sứ hình tượng MEQUEEN đấy, cô đắc tội cô ta thì có chỗ nào tốt hả?"

Mạnh Thanh Bắc chính là tức điểm này, Ngôn Dụ thật sự là dẫm lên đầu cô ta khắp nơi.

Trong lòng cô ta buồn bực, không nhịn được gầm nhẹ: "Lẽ nào tôi còn phải thấp hèn đi cầu xin cô ta?"

Tôn Gia Minh an ủi cô ta: "Cũng không cần thiết. Đường Dịch Phàm nói cho tôi biết, cuối tuần này có một buổi tiệc đá quý, Tổng tài toàn cầu của tập đoàn Liên Hợp sẽ có mặt. Tôi đã giúp cô lấy được vé vào hội trường, đến lúc đó nếu cô có thể có được sự xem trọng của vị Quý tiên sinh kia, còn sợ một giám đốc bộ phận quan hệ xã hội khu vực Trung Quốc nhỏ bé như cô ta ư?"

"Còn bên phía cô Tống Uyển, cô cũng đừng làm cứng nhắc quá. Nũng nịu một chút, nói vài lời hay một chút."

Mạnh Thanh Bắc gật đầu, cô ta hiểu. Cô ta đều hiểu, chỉ là cô ta không thể hiểu được là, vì sao mẹ không thể bao dung cho cô ta giống như trước đây?

**

https://thuviensach.vn

"Làm bạn gái của Quý tiên sinh tham dự buổi tiệc đá quý?" Ngôn Dụ được trợ lý của Quý Khải Phục thông báo muốn lấy số đo cho cô, mới biết được chuyện này.

Cô cười lạnh, từ chối: "Thời gian tan tầm, tôi có quyền sắp xếp chuyện của mình. Tôi từ chối."

Trợ lý của Quý Khải Phục bị cô bỗng chặn trở về, vừa muốn khuyên thêm một câu thì điện thoại đã cúp.

Buổi tối lúc tan tầm, Ngôn Dụ đang muốn lên xe, thế nhưng đối diện bãi đậu xe, chiếc Bently bên cạnh xe cô đậu, ấn còi. Cô ngẩng đầu nhìn sang, đã có người từ ghế lái phụ đi xuống đến mở cửa xe cho cô.

"Ngôn tiểu thư, Quý tổng mời cô sang."

Vẻ mặt Ngôn Dụ dửng dưng, trực tiếp đẩy một cái, đóng cửa ghế lái vốn đã mở ra. Đi theo vệ sĩ sang, mở cửa ghế sau, thấy Quý Khải Phục đang ngồi bên trong.

Anh luôn thành thục ổn trọng, một thân sơ mi hoa văn màu xanh lam và quần dài màu đen, tôn lên vẻ quý khí lại xuất chúng cả người anh.

"Không muốn?" Ngôn Dụ còn chưa ngồi lên xe, anh đã xoay đầu hỏi.

Ngôn Dụ đứng ở cửa xe, không nhúc nhích.

Anh cũng không tức giận, trái lại trên mặt lại lộ ra ý cười nhàn nhạt, anh nói một câu: "Ngôn Ngôn."

"Giao ước của chúng ta, vẫn chưa kết thúc đâu."

Anh nhẹ nhàng nhắc nhở.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ nhìn chằm chằm anh, trả lời một câu: "Ngài cho tiền, tôi bán mạng. Tôi đều nhớ cả."

Sau đó Quý Khải Phục đưa cánh tay thon dài ra, bàn tay tinh xảo như ngọc,lơ lửng trong không trung, giống như đang chờ đợi cô.

"Lên xe, chúng ta đi thử quần áo."

Lời của tác giả: Đối với nam phụ mạnh nhất dưới ngòi bút của Đồng ca, cảm giác tồn tại của anh trai này, rất mạnh mẽ. Đúng lúc để cho Thành ca biết rằng, mặc dù tiểu tiên nữ chủ động theo đuổi anh, nhưng nếu anh không chủ động nữa thì địch mạnh sẽ vùng lên đấy.

Thành ca: Ha ha, ông đây sợ anh ta chắc?

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Buổi tiệc từ thiện đá quý tối thứ sáu, được tổ chức ở phòng tiệc xa hoa của khách sạn. Đây là buổi tiệc được tổ chức hằng năm, do hiệp hội đá quý dẫn đầu, các doanh nghiệp ra tiền ra sức, mời các ngôi sao tham gia để khuếch trương sức ảnh hưởng. Đơn giản chính là muốn nói cho công chúng biết, ngành đá quý không phải là ngành ngợp trong vàng son, mà cũng sẽ quan tâm đến những khó khăn của xã hội.

Năm nay khoản từ thiện quyên góp được, sẽ dùng để chữa trị cho trẻ em bị bệnh máu trắng.

Lúc Ngôn Dụ đi ra khỏi phòng thử đồ, Quý Khải Phục đang ngồi bên ngoài, vốn anh cúi đầu xem di động, nghe thấy động tĩnh thì ngẩng đầu lên, nháy mắt liền sững sờ.

Một chiếc váy dài voan mỏng màu mơ nhạt, phía trên điểm xuyết đầy hoa thêu, nhưng không rầy rà, mà vừa tinh tế lại phiêu dật.

Dù lúc này không có gió, nhưng vẫn cho người ta một loại cảm giác như đi trong gió.

Da cô trắng nõn, mặc lên chiếc váy màu nhạt này, càng thêm trắng trẻo giống như đang phát sáng.

Kiểu đầm hai dây dáng dài này, mặc dù sẽ không lộ ra đường cong, nhưng yêu cầu đối với vóc dáng càng thêm hà khắc, chỉ có người có cần cổ

https://thuviensach.vn

đủ thon dài, xương quai xanh đủ mảnh mai tinh xảo, mặc lên mới đẹp.

May là vóc dáng Ngôn Dụ cao ráo lại đủ mảnh mai, khí chất lại đủ lạnh nhạt, chỉ hơi ngẩng đầu, đã giống tiểu tiên nữ bước ra từ trong rừng.

Quý Khải Phục nhìn sững, hồi lâu mới hồi hồn lẩm bẩm nói: "Sớm biết, thì không để em đi rồi."

Lúc này nhân viên bên cạnh đem giày đến, là một đôi giày cao gót cột dây, giống như tác phẩm nghệ thuật được chế tác công phu, mặt trên giày còn đính thủy tinh.

Lúc Ngôn Dụ muốn mang thử, Quý Khải Phục cau mày xùy một tiếng: "Giày gì đây, giày thủy tinh sao? Gót giày cao vậy, mang không khó chịu?"

"Nếu không anh đến thử chút đi," Ngôn Dụ ghét bỏ anh lắm lời.

Cô ngồi trên sofa mang giày xong, đầu ngón chân cô từng ngón thon dài trắng nõn, giống như búp măng vừa nhú trong tháng ba, bởi vì bó chặt mu bàn chân, mà đường xương phần trên rõ rệt.

Vừa vặn túi xách cô để trên sofa, Ngôn Dụ lấy di động ra khỏi túi xách, chụp chân mình vài tấm.

Hỏi anh: Đẹp không?

Trong phòng ánh đèn đã được điều chỉnh, mu bàn chân dưới ánh đèn chiếu óng ánh, càng thêm đẹp mắt tinh tế.

Ngay cả thủy tinh phía trên đôi giày, cũng sáng lấp lánh.

Sau khi chụp xong, cô chọn một tấm, gửi cho Tưởng Tĩnh Thành.

https://thuviensach.vn

Anh không trả lời, cũng ở trong dự liệu. Con người này hàng năm sống trong bộ đội, di động chỉ để trang trí. Cô gửi ảnh xong, thì nhân viên mời cô tới.

Tiệc đá quý lần này, Ngôn Dụ vốn muốn từ chối Quý Khải Phục. Nhưng cuối cùng anh lại lấy thân phận ông chủ, yêu cầu cô là giám đốc bộ phận quan hệ xã hội khu vực Trung Quốc, phải đi cùng anh.

Cái lý do này, Ngôn Dụ không thể từ chối.

Sau khi Quý Khải Mộ biết được, cũng muốn đi theo.

Stylist là người trình độ cao nhất trong nước, bình thường đều làm tạo hình thảm đỏ cho ngôi sao. Vốn công việc này là tạm thời, nhưng stylist vẫn có chút không vui, cảm thấy lại là một đại gia bao dưỡng phụ nữ, cầm tiền chọi người.

Kết quả ngày đó gặp được Ngôn Dụ, thật sự là vả vào mặt bôm bốp.

Cho nên hôm nay lúc làm tạo hình, vô cùng dụng tâm.

Chiếc váy cổ tích này vừa trình làng trên tuần lễ thời trang, stylist luôn cảm thấy trong nước hiếm có sao nữ nào có thể khống chế. Bởi vì bộ váy cổ tích này cần một người có khí chất lạnh nhạt kỳ ảo đến mặc.

Người dựa vào trang phục, nhưng cũng có khi trang phục cũng cần người mới có thể mặc ra được hiệu quả tốt nhất.

Đến khi Ngôn Dụ trang điểm xong xuôi, Quý Khải Mộ cũng đã thay một bộ tây trang nhung tơ màu xanh đậm, ra dáng một công tử quý khí.

Ngồi trong xe, Ngôn Dụ cúi đầu xem di động, anh vẫn chưa trả lời. Nhưng Ngôn Dụ cũng không vội, dù sao anh cũng sẽ nhìn thấy. Kết quả cho đến khi Ngôn Dụ đi vào phòng tiệc, di động cũng không vang lên.

https://thuviensach.vn

.....

Tưởng Tĩnh Thành vừa huấn luyện đêm về, tắm nước lạnh, mặc quần đùi áo ba lỗ đi ra ngoài.

Họ là huấn luyện, cho nên không quản lý nghiêm như ở đơn vị. Hai ngày cuối tuần đều được nghỉ, chỉ cần muốn ra ngoài, tìm phụ đạo viên ký tên là được.

Anh và Tạ Tranh ở cùng một ký túc xá, hôm nay Tạ Tranh không ra ngoài.

"Di động cậu reo hai lần đấy," anh vừa đi vào, Tạ Tranh ngồi trên ghế nhắc anh.

Tưởng Tĩnh Thành gật đầu, mái tóc đen ướt đẫm còn đang nhỏ nước xuống, nhưng thoạt nhìn lại vô cùng trẻ trung.

Anh thò tay cầm di động lên, là điện thoại Hàn Kinh Dương gọi đến.

Anh không trả lời ngay, bởi vì wechat hiển thị có tin nhắn đến. Bạn trong wechat của anh không nhiều, số bạn tốt cũng không quá trăm. Cho nên bình thường ít người gửi wechat cho anh.

Vừa mở ra, thì thấy wechat của Ngôn Dụ ở trên cùng.

Thấy cô cũng gửi một tin đến, Tưởng Tĩnh Thành mở wechat của cô ra xem trước.

Là một tấm ảnh.

Anh nhìn kĩ, còn có cô hỏi đẹp không?

Anh hừ khẽ một tiếng, trong giọng điệu lại mang theo ý cười, tùy tiện đánh một câu: Đây là giày tiên nữ à?

https://thuviensach.vn

Trả lời Ngôn Dụ xong, anh mới xem wechat của Hàn Kinh Dương gửi cho anh. Vốn tưởng cậu ta vừa điện thoại vừa wechat là có việc gấp, nào ngờ click vào mới phát hiện, quả thực là có chuyện.

Bởi vì Hàn Kinh Dương cũng gửi một bức ảnh.

Cô gái trong ảnh, mặc chiếc đầm hai dây dàng dài màu mơ nhạt, đứng xoay lưng lại với ống kính, bởi vì quá mức mảnh mai, xương bả vai sau lưng như hai con bươm bướm tung cánh muốn bay, hơi nổi lên, nét vẽ trôi chảy. Mà mái tóc dài đen nhánh của cô được búi ở sau đầu, kẹp một cài hoa bằng gỗ vào trong tóc, thoạt nhìn rất giống tiểu tiên nữ giáng trần.

Dù chỉ là một bóng lưng, nhưng anh cũng có thể nhận ra.

Đây là Ngôn Dụ.

Tin nhắn của Hàn Kinh Dương gửi hai mươi phút trước: Đừng trách anh em không nhắc nhở cậu, em gái Ngôn của chúng ta, là tiêu điểm chính của cả sảnh tiệc, bắt đầu từ khi em ấy đi vào, cho dù là mắt của đàn ông hay đàn bà, đều nhìn chằm chằm vào em ấy đấy.

Tưởng Tĩnh Thành lướt qua câu này, mắt vẫn nhìn chằm chằm tấm ảnh.

Thực ra Hàn Kinh Dương chỉ là tiện tay chụp thôi, nhưng thật con mẹ nó trêu người mà.

Lúc này Hàn Kinh Dương đang bưng một ly Champagne, nói chuyện với Ngôn Dụ, hai người cũng vừa vặn gặp nhau ở chỗ này. Kết quả điện thoại của Tưởng Tĩnh Thành cuối cùng đã gọi đến, Ngôn Dụ cũng tinh mắt, vừa liếc nhìn thì thấy tên hiển thị cuộc gọi đến trên màn hình của anh.

Hàn Kinh Dương nhìn cô, cười nói: "Ngôn Ngôn, anh đi nghe điện thoại trước."

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ mỉm cười, nhưng đợi anh đi qua, thì mở ví nhỏ đang cầm ra. Bên trong để điện thoại của cô, mở wechat ra.

Cuối cùng nhìn thấy câu trả lời kia của anh.

Giày tiên nữ? Vừa nghĩ đến người như anh, lại nói ra lời như thế này, Ngôn Dụ không nhịn được cắn môi dưới.

Mỉm cười.

"Ở đâu đấy?" Giọng anh trầm thấp, đi thẳng vào vấn đề.

Hàn Kinh Dương nhìn ra phía sau, thấy một người đàn ông đi đến bên cạnh Ngôn Dụ, lập tức nói: "Anh em lại nói cho cậu một tin tình báo, hôm nay Ngôn Ngôn cùng đến với một người đàn ông, tớ thấy họ rất quen thuộc."

Về chuyện Ngôn Dụ với anh, Tưởng Tĩnh Thành rất ít khi nhắc đến. Nên họ cũng không dám hỏi nhiều, sợ lại chọc trúng chỗ không vui của anh.

Cho nên lần này Hàn Kinh Dương cho rằng, Tưởng Tĩnh Thành vẫn lạnh nhạt.

Cố ý kích thích anh: "Ngôn Ngôn từ nhỏ đã là cô bé khiến cho người ta yêu thích, nếu cậu cứ tiếp tục vậy nữa, đừng trách tớ không nhắc nhở cậu, cẩn thận vợ đến miệng rồi còn bị người khác cướp đi."

Tưởng Tĩnh Thành lạnh lùng giễu cợt, ai dám cướp? Ai có thể cướp?

Anh cũng không nói nhảm, hỏi thẳng: "Các cậu ở chỗ nào?"

Hàn Kinh Dương nghe giọng điệu này của anh, còn được, biết vội rồi. Anh cũng không trêu tiếp nữa, báo địa chỉ, vừa muốn bảo anh lái xe chậm một chút, dù sao buổi tiệc cũng chỉ mới vừa bắt đầu, còn sớm.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng lời này còn chưa kịp nói, thì đối diện đã cúp máy rồi.

Tưởng Tĩnh Thành thả di động xuống, thay quần áo. Tạ Tranh thấy lúc này anh còn mặc đồ đi ra ngoài, thì tò mò hỏi: "Cậu muốn ra ngoài?"

"Uhm, đêm nay không về," Tưởng Tĩnh Thành gật đầu, lại cúi đầu thắt dây giày trên ủng quân nhân.

Tạ Tranh cũng không kịp hỏi kĩ, thì thấy anh mặc áo sơ mi, rồi cầm áo khoác đi ra ngoài.

Để tiện về nhà, Tưởng Tĩnh Thành vẫn đậu xe ở trường học. Lúc này đi tìm phụ đạo viên, may mà phụ đạo viên cũng là nam, ở tòa nhà này.

"Đồng chí cho tôi mẩu giấy ra ngoài đi," Tưởng Tĩnh Thành nói thẳng.

Lúc anh đi qua, phụ đạo viên thấy dáng vẻ vội vã này của anh.

Liền hỏi: "Sao thế, có việc gấp à?"

Ngược lại anh cũng không giấu diếm, bĩu môi, "Đi tìm vợ tôi."

Phụ đạo viên biết anh chưa kết hôn, nghe vậy thì mỉm cười, cũng không nói nhiều, đứng dậy viết giấy cho anh, còn nói: "Sao không ra ngoài sớm chút, lúc này con gái người ta đợi cũng sốt ruột rồi đi."

Tưởng Tĩnh Thành im lặng, nhàn nhạt nói: "Không đâu, bao lâu cô ấy cũng sẽ đợi tôi."

Nghe lời nói tự tin này của anh, phụ đạo viên chợt cười, nhét giấy vào trong tay anh, dạy dỗ: "Thằng nhóc cậu đừng nói lời này sớm vậy, con gái đều phải dỗ dành. Lát nữa cậu phải ra sức mà dỗ dành, ăn ngon, chơi vui, đưa người ta đi nhiều vào."

https://thuviensach.vn

Mặc dù nói vậy, nhưng lúc lái xe, đạp ga xuống thì hận không thể phóng thẳng đi.

Nửa tiếng sau, Hàn Kinh Dương nhận được điện thoại của anh, chỉ có một câu: Xuống dưới đón tớ.

Buổi tiệc này cần có thư mời, mà anh thì không có.

Hàn Kinh Dương đành nhận mệnh đi xuống, đến dưới lầu thấy được anh, thì quan sát một phen, rồi hỏi: "Cậu mặc bộ này?"

Tưởng Tĩnh Thành mặc một chiếc áo jacket phi công màu xanh quân đội, quần dài màu đen, trên chân là đôi ủng quân nhân màu đen. Dáng người anh cao lớn vô cùng mạnh mẽ, lúc này đứng ở trong đại sảnh khách sạn, không biết đã thu hút bao nhiêu người chú ý.

Mặc bộ đồ này không hề tầm thường.

Chỉ là đi dự tiệc, thì có hơi tùy tiện quá mức.

Tưởng Tĩnh Thành ghét bỏ nhìn bộ đồ vest Hàn Kinh Dương đang mặc trên người, nhếch khóe miệng nói: "Lẽ nào cậu còn muốn bảo tớ mặc như cậu?"

"Được, ngài thích mặc gì thì mặc, xem như tớ nói nhảm đi," Hàn Kinh Dương buồn cười nói.

Hai người vào thang máy, Hàn Kinh Dương liền ấn nút. Không đầy một lát thì đã đến, hôm nay tầng này đều được bao trọn, trong phòng tiệc nhiều người, mà bên ngoài lại rất yên tĩnh.

Hàn Kinh Dương hỏi anh: "Hay là tớ gọi Ngôn Ngôn ra ngoài?"

Nhưng người đàn ông bên cạnh không trả lời anh, bước qua đi thẳng vào phòng tiệc.

https://thuviensach.vn

Ở cửa còn có người đang kiểm tra thư mời, sau khi Hàn Kinh Dương trình ra, thì lúc này hai người mới thuận lợi đi vào. Bởi vì là tiệc buffet, cho nên trong phòng mọi người phần lớn đều đi lại giao lưu khắp nơi.

Hàn Kinh Dương liếc nhìn, không tìm được Ngôn Dụ, nhỏ giọng nói: "Có thể Ngôn Ngôn đi nhà vệ sinh rồi."

Không bao lâu, ban nhạc cổ điển ở hội trường ngừng diễn tấu.

Một cô gái mặc lễ phục đứng trên sân khấu, ra hiệu với mọi người, nói: "Bây giờ chúng tôi xin mời Tổng tài Quý Khải Phục của tập đoàn Liên Hợp lên sân khấu."

Tưởng Tĩnh Thành ngẩng đầu nhìn, thì thấy một người đàn ông cao lớn tay cầm gậy, đang chầm chậm đi lên sân khấu.

Anh hờ hững liếc nhìn, rồi xoay đầu đi. Lúc này, bởi vì có người lên sân khấu nói chuyện, cho nên mọi người ngừng đi lại, đứng im tại chỗ, yên lặng nhìn lên sân khấu.

Mà Tưởng Tĩnh Thành ở phía dưới rất nhanh đã khóa chặt mục tiêu.

Ngôn Dụ đứng ở chỗ hơi dựa góc, cô đứng dựa vào tường, xung quanh không có ai.

Dáng vẻ hơi cô đơn.

Giờ phút này Quý Khải Phục đang nói đến MEQUEEN, ánh mắt của anh nhìn về phía Ngôn Dụ đứng ở trong góc. Cô lúc này đang rũ mắt, cũng không phải rất nghiêm túc nghe anh nói chuyện.

Tiếp đó, anh nhìn thấy một người đàn ông chậm rãi đi về phía cô.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành đến gần Ngôn Dụ, cô còn chưa phản ứng. Ngay cả khi anh đứng bên cạnh cô, cô cũng là dáng vẻ ngơ ngác.

https://thuviensach.vn

Rất lâu, thấy cô vẫn không ngẩng đầu, anh không nhịn được nhỏ giọng hỏi: "Nghĩ gì đấy?"

Ngôn Dụ ngẩng đầu, khuôn mặt ngạc nhiên.

Anh thấy dáng vẻ này của cô, giống như con mèo nhỏ bị giật mình, có chút đáng yêu quá mức.

Nhìn cô, anh không nhịn được cười nhẹ một tiếng.

"Anh sợ anh mà không đến nữa, thì em sẽ mang giày tiên nữ của em chạy đi mất."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Đỉnh đầu là ánh sáng dịu dàng tỏa ra từ đèn chùm thủy tinh cực lớn, đường nét khuôn mặt anh thâm thúy cứng cỏi, dưới ánh đèn như thế cũng vô cùng dịu dàng.

Ngôn Dụ không nhịn được đưa tay nắm lấy bàn tay anh, há miệng muốn nói chuyện.

Thế nhưng lúc này trên sân khấu, giọng nói ôn nhuận lại cường thế của Quý Khải Phục, từ micro vang vọng khắp cả phòng tiệc.

"Sợi dây chuyền Vĩnh Hằng Chi Tâm này, là ông cố tôi mua được từ trong tay của một nhà kinh doanh kim cương Châu Âu, nhưng ông cũng chưa từng dùng nó. Cho đến khi viên kim cương này được ông nội tôi kế thừa, vì để cầu hôn bà nội tôi mà đã chế tác sợi Vĩnh Hằng Chi Tâm này. Ngụ ý là, trái tim của ông đối với bà mãi mãi không thay đổi. Sợi kim cương này giờ đây được tôi thừa kế, nhưng chủ nhân chân chính của nó, cũng không phải là tôi."

Ánh mắt Quý Khải Phục nhìn vào góc này, lúc này cô gái mà anh nhìn trong mắt, ánh mắt lại không nhìn về phía anh.

Giọng nói của anh vô cùng kiên định: "Chủ nhân của nó, sẽ là vợ tương lai của tôi."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành bỗng ngẩng đầu, anh nhìn người đàn ông mặc tây trang màu đen trên sân khấu, khuôn mặt thanh nhuận. Ánh mắt hai người đúng lúc giao nhau, Ánh mắt Quý Khải Phục âm trầm, Tưởng Tĩnh Thành lại đột nhiên bật cười, dáng vẻ hoàn toàn không để ý.

Đều nói giác quan thứ sáu của phụ nữ mạnh, nhưng có khi giữa đàn ông với nhau, chỉ cần một ánh mắt thôi thì đã có thể nhận ra được tâm tư của đối phương.

Anh ta thích Ngôn Dụ.

Suy nghĩ này xẹt qua trong đầu Tưởng Tĩnh Thành, nhưng lại nghĩ, cô gái này từ nhỏ đã luôn khiến người ta yêu thích rồi.

Lúc đó cô vừa đến đại viện, bởi vì là nghỉ hè, cũng không thích ra cửa. Ngày ngày không phải đi phòng đọc của đại viện đọc sách, thì cũng là ở nhà đọc sách.

Nhưng sau khai giảng, lại không giống.

Đừng thấy cô bé mới cấp hai, nhưng ngày đầu tiên đi học đã thu hút không ít bàn luận trong lớp. Dù sao cô bé xinh đẹp, đến đâu cũng sẽ thu hút sự chú ý.

Tiểu nha đầu ngoan ngoãn trắng nõn như vậy, đứng ở trên bục giảng của lớp, mềm mại nói, chào mọi người, mình là Ngôn Dụ.

Không chỉ khơi lên gợn sóng trong trái tim của những tiểu nam sinh trong lớp. Mà thời điểm đó cũng có một đứa trẻ ở đại viện không quân lân cận, học cùng lớp với cô.

Chính là Triệu Tề Viễn gặp được ở bệnh viện lần trước, thằng nhóc này lúc học cấp hai cũng không phải loại chim tốt lành gì.

https://thuviensach.vn

Ở trong lớp là một tiểu bá vương, trường bọn họ là cùng cấp hai và cấp ba. Lúc đó trong đại viện không quân có không ít đứa trẻ đều đang học khối cấp ba, cho nên Triệu Tề Viễn dựa vào họ, ở khối cấp hai khỏi phải nói là có bao nhiêu kiêu ngạo.

Ngày đầu tiên Ngôn Dụ vào lớp, thì bị một đám con trai gây chuyện thị phi trong lớp bình chọn là hoa khôi.

Con trai miệng lại không kín, nói bậy bạ ra ngoài. Thế là con gái trong lớp cũng không muốn gặp bạn học mới đến này lắm, vì cảm thấy cô giả vờ.

Cô không nói chuyện với bạn học trong lớp, yên lặng ngồi ở đó.

Đi học cũng là một mình đến một mình về.

Vậy mà đây lại là cơ hội cho Triệu Tề Viễn, cậu ta biết mỗi ngày Ngôn Dụ đều ngồi xe buýt đi học. Cho nên cậu ta đặc biệt bỏ xe tuyến cổng nhà mình, mỗi ngày chạy đến trạm xe buýt ở cổng đại viện Ngôn Dụ.

Tan học lại đi theo cô.

Lúc này Tưởng Tĩnh Thành cũng đã học cấp ba, nào biết chuyện bên khối cấp hai. Có ngày ở trường, chơi bóng rổ cùng bạn vừa vặn có hai người ở đại viện không quân.

Lúc chơi xong, một đám người ngồi nói chuyện phiếm với nhau.

Cũng không biết là ai nhắc đến nữ sinh trước, nghe được một người trong đó cười chế giễu: "Bọn trẻ bây giờ lông còn chưa mọc đủ cũng biết theo đuổi con gái rồi. Có một đứa trẻ trong viện bọn tôi, học khối cấp hai ở trường chúng ta. Gần đây trong lớp chuyển đến một học sinh mới, mỗi ngày nó không ngồi xe tuyến trong đại viện, mà phải chạy đến trạm xe buýt cổng đại viện người ta, đi cùng xe buýt với cô bé đó."

https://thuviensach.vn

"Đậu, em trai nhỏ này được nha."

Mọi người cười vang, nói thằng đám bọn họ là lão già.

Tưởng Tĩnh Thành cau mày nghe xong, mở miệng hỏi: "Cô bé đó cũng ở trong đại viện?"

Thực ra nghe miêu tả này thì anh đã đoán được. Vừa là chuyển trường đến, vừa là đại viện, vừa hay trong những người mà anh quen, cũng có một cô bé như vậy.

Người mở miệng trước kia nháy mắt với anh, "Tuy rằng thằng nhóc đó không nói, nhưng mà tớ nghe nói là cô bé đó ở đại viện các cậu."

Lần này Tưởng Tĩnh Thành xác nhận.

Anh cười lạnh, gan chó của Triệu Tề Viễn không nhỏ ha.

Buổi tối lúc ăn cơm ở nhà ăn trường học, anh tìm Mạnh Tây Nam ăn cùng.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, chỉ là thuận miệng trò chuyện, bỗng anh hỏi: "Sao Ngôn Ngôn không ngồi xe tuyến của đại viện?"

Mạnh Tây Nam không ngờ anh sẽ hỏi như vậy, ngẩng đầu nói: "Nó nói với bố mẹ, muốn ngồi xe buýt."

Sau đó anh hơi nhún vai, "Tớ cũng không biết nó nghĩ thế nào nữa."

Tưởng Tĩnh Thành mất kiên nhẫn đứng lên, hỏi anh: "Em ấy là một cô bé, vậy mà các người cũng yên tâm?"

Mạnh Tây Nam không ngờ anh sẽ nói vậy, có chút do dự. Mới đầu bố mẹ cũng không đồng ý cho cô ngồi xe buýt đi học, chỉ là nha đầu kia giống như đã quyết định. Về sau bố bảo người làm cho nó một cái thẻ xe buýt.

https://thuviensach.vn

May là ở cổng trường có trạm xe buýt, trạm về nhà kia cũng vừa vặn ở cổng đại viện.

Lại nói cũng sẽ không có nguy hiểm gì cả.

Tưởng Tĩnh Thành thấy cậu ta cái gì cũng không biết, thì cảm thấy bữa cơm này ăn không nổi nữa.

Sau khi tan học buổi tự học tối, anh bỏ lại một đám người, chạy đến trạm xe buýt. Giờ phút này đang là giờ cao điểm tan buổi tự học tối, cổng trường nghe không ít tiếng xe phụ huynh đến đón con. Cũng có người đạp xe, ngay cả biển trạm xe buýt này cũng có không ít học sinh mặc đồng phục của trường.

Lúc xe tuyến đầu tiên đến, Tưởng Tĩnh Thành không nhìn thấy Ngôn Dụ, dứt khoát không lên xe.

Mãi đến khi xe tuyến thứ hai đến, anh mới nhìn thấy Ngôn Dụ mặc đồng phục, chậm rãi đi từ cổng trường đến. Cô mặc đồng phục trắng xanh rộng rãi, rõ ràng bộ quần áo xấu như vậy, lại được cô mặc hài hòa đến thế.

Cô đeo cặp sách, lỗ tai đeo headphone, đi đường chậm chạp, giống như một con rùa nhỏ.

Cho đến khi cô thong thả bước đến, còn chưa chú ý đến Tưởng Tĩnh Thành bên cạnh, trực tiếp xem nhẹ anh. Mà sau khi cô đến thì Triệu Tề Viễn đeo cặp sách cũng đi theo đến biển trạm.

Tưởng Tĩnh Thành đi lên, đưa tay vỗ đầu Ngôn Dụ.

Cô bị giật mình, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy là anh, vẻ mặt bất ngờ. Nghỉ hè, Tưởng Tĩnh Thành dẫn Ngôn Dụ đi thư viện mấy lần. Hai người cũng đã tính là rất quen thuộc.

https://thuviensach.vn

Cô gọi anh: "Anh tiểu Thành."

Giọng nói mềm mại, khiến cho Triệu Tề Viễn đứng ở phía sau không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tưởng Tĩnh Thành.

Tưởng Tĩnh Thành lại vỗ đầu cô, Ngôn Dụ tháo tai nghe xuống, anh nói: "Sao em đi chậm y rùa thế."

Cô phồng má, ánh đèn màu vàng ấm áp bên đường rơi lên khuôn mặt cô, đôi mắt đen láy vừa to vừa sáng, thoạt nhìn rất giống thỏ con. Cô hơi không vui nói: "Sao anh lại mắng người thế chứ."

"Nói em rùa là mắng em á?" Tưởng Tĩnh Thành có chút buồn cười hỏi.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay: "Tan học cũng sắp mười lăm phút rồi em mới đến, em nói xem em không phải rùa thì là ai?"

Tưởng Tĩnh Thành khom lưng, đến gần cô.

Lúc này Ngôn Dụ mới nhỏ giọng giải thích: "Tuyến đầu tiên nhiều người ạ."

Thực ra cô rất thông minh, ngồi xe buýt hai ngày đã tìm hiểu rõ ràng chiến lược. Chuyến xe vừa tan học kia, mọi người đều tranh lên, người nhiều còn phải chen lấn. Đợi thêm mười phút thì có chuyến thứ hai, ít người, hơn nữa còn có thể có chỗ ngồi.

"Cái đầu nhỏ này toàn nghĩ gì đâu," Tưởng Tĩnh Thành hơi buồn cười nói.

Đúng lúc xe đến, sau khi hai người lên xe, Tưởng Tĩnh Thành dẫn cô ngồi đến phía sau. Còn Triệu Tề Viễn luôn không có cảm giác tồn tại cũng đi theo bọn họ lên xe.

https://thuviensach.vn

Sau khi ngồi xuống, Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô ngoan ngoãn để cặp sách trên đùi, giống như học sinh nghe giảng.

Anh hỏi: "Trong lớp thế nào? Có ai ăn hiếp em không?"

Ngôn Dụ chớp chớp mắt, cô cũng không nói chuyện với bạn học thế nào cả, nên chắc không có đâu nhỉ.

Đến trạm ở đại viện, hai người xuống xe, Triệu Tề Viễn cũng xuống theo. Tưởng Tĩnh Thành đưa cô đi sang vọng gác đại viện. Kết quả Triệu Tề Viễn thực sự không nhịn được, ở phía sau gọi một tiếng: "Ngôn Dụ."

Ngôn Dụ nghe thấy phía sau có người gọi cô, đang muốn xoay đầu, nhưng lại bị Tưởng Tĩnh Thành đưa tay giữ đầu.

Anh thấp giọng nói: "Về nhà đi."

Ngôn Dụ kì lạ: "Nhưng mà có người gọi em."

Tưởng Tĩnh Thành; "Để anh xử lý."

Ngôn Dụ vừa đi, anh quay đầu nhìn Triệu Tề Viễn. Anh lúc này đã cao 1m75, Triệu Tề Viễn thế nhưng mới là đứa trẻ lên cấp hai, cậu ép mình mạnh dạn hơn nói: "Em là đến tìm Ngôn Dụ."

Tưởng Tĩnh Thành hai tay ôm ngực, thấp giọng chế giễu: "Ít đến trêu chọc em ấy đi."

"Dựa vào cái gì chứ, anh lại không phải anh trai cậu ấy," Triệu Tề Viễn biết Tưởng Tĩnh Thành, anh rất nổi tiếng ở thế hệ này, ngay cả những anh lớn bên đại viện Không quân bọn họ nhắc đến anh cũng đều phải dựng ngón cái.

Cho nên cậu mạnh mẽ chống đỡ nói ra câu này.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành giễu cợt nhìn cậu: "Nếu không muốn bị đánh, thì nghe lời anh."

Anh không muốn gánh cái danh lấy lớn hiếp nhỏ, nên nói xong lời này thì đi về. Thế nhưng sau đó bị anh biết được, Triệu Tề Viễn vẫn còn đi theo Ngôn Dụ đi học tan học, lần này anh không khách sáo nữa, gọi người đến dạy dỗ cậu ta.

Về sau cũng không ai dám dễ dàng trêu chọc Ngôn Dụ nữa.

.....

Tưởng Tĩnh Thành dùng đầu lưỡi liếm môi, hừ cười một tiếng.

Nhiều năm như vậy, lại lần nữa gặp được tình địch, thật là đủ mới mẻ.

Ngôn Dụ thấy anh nhìn chằm chằm Quý Khải Phục trên bục, thấp giọng hỏi: "Anh nhìn gì thế?"

Kết quả Tưởng Tĩnh Thành cười nhẹ một tiếng, rất không chú ý nói: "Đang nhìn người đàn ông mơ ước người phụ nữ của anh."

Ngôn Dụ vừa muốn nói anh nói hươu nói vượn cái gì đấy. Thì một giây sau, cô bỗng nhiên ý thức được trọng điểm ở chỗ nào. Trong không khí giống như nháy mắt được lấp đầy, mang theo mùi vị ngọt ngào.

Nếu không phải véo mạnh lòng bàn tay, thì suýt nữa cô đã kêu ra tiếng.

Người trên bục đã rời đi, tiếng người xung quanh dần vang lên.

Mùi vị ngọt đến tận trong tim kia, từ đầu đến cuối vấn vít ở khắp nơi, không muốn tan đi.

"Ngôn Ngôn," anh thấp giọng gọi tên cô.

https://thuviensach.vn

"Em còn muốn làm người của anh nữa không?"Lời tác giả muốn nói:Thành ca quá mức tâm cơ rồi, lúc tiểu tiên nữ còn nhỏ, anh lấy thân phận anh trai để chặn những người theo đuổi cô. Kết quả đến khi tiểu tiên nữ lớn lên, anh lại trở thành người theo đuổi cô.

Anh trai tình địch này, căn bản không ngờ được anh lại là một đại công thần.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Có ai từng trải qua thời điểm này không?

Chính là vui vẻ đến mức không có phản ứng gì, chỉ yên lặng nhìn anh. Xung quanh đều là mùi vị khiến cho bạn ngọt đến tận trong tim, dịu dàng bao vây bạn.

Rõ ràng tiếng chuông nửa đêm còn chưa vang, nhưng tâm nguyện của cô đã được thực hiện rồi.

Tưởng Tĩnh Thành thấy cô không nói chuyện, không nhịn được thở dài, thấp giọng hỏi: "Lần này là em chủ động theo đuổi anh, lẽ nào còn muốn từ chối anh?"

Pằng, gò má Ngôn Dụ đỏ ửng, bởi vì lời của anh đã thành công khiến cô nhớ đến lần đầu tiên của họ, uhm, tỏ tình.

Thực ra Ngôn Dụ luôn cảm thấy mình cũng xinh đẹp, ở trong lớp cô rất yên tĩnh, thậm chí ngay cả kiểu bạn gái đặc biệt thân thiết có thể cùng nhau dạo phố kia, cũng không có chứ đừng nói là bạn nam.

Sau khi lên cấp ba, tình hình này mới hơi tốt hơn một chút.

Cô vào khối cấp ba của trường, cũng có không ít bạn học là từ trường ngoài vào, dù sao trường học cũng là trường cấp ba trọng điểm của cả Bắc Kinh. Tính cách của cô vẫn không tính là cởi mở, dịu dàng yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

May mà bạn cùng bàn của cô là một cô gái rất thoải mái.

Lúc thi cuối kỳ lớp 10, Ngôn Dụ nhận được một bức thư, hắn cũng tính là thư tình đi.

Phong thư màu hồng, và một hộp chocolate. Buổi sáng cô còn chưa đến trường thì đã để trên bàn rồi. Ngôn Dụ hơi ngơ ngác, còn tưởng là có ai đó tặng nhầm.

Nhưng trên phong thư, lại viết ba chữ người nhận Ngôn Dụ. (Tiếng Trung chỉ có ba chữ dịch ra tiếng Việt thì thành bốn, nhưng mình vẫn để nguyên bản là ba chữ nhé)

Bạn cùng bàn của cô chậc chậc hai tiếng, nói: "Thật là một người không muốn sống mà, dám đánh chủ ý lên cả cậu cơ đấy."

Ngôn Dụ không hứng thú với những chuyện này, nhưng cô không ngốc, nghiêng đầu kỳ lạ hỏi: "Vì sao tặng cái này cho tớ là không muốn sống?"

Bạn cùng bàn thấy vẻ mặt lơ mơ thật sự của cô thì còn ngạc nhiên hơn, cô ấy nói: "Cậu thật sự không biết à? Hàn Nghiêu lớp 7 của khối 10 đã buông lời, nói cậu là người cậu ấy che chở. Ai dám làm phiền cậu, thì đánh chết người đó."

"Thật ra đã có nhiều nam sinh bị cậu ấy dẫn đi dạy dỗ rồi đó."

"Bọn tớ đều cho rằng cậu với cậu ấy là một đôi nữa kìa."

Ngôn Dụ: "....." Đây là cái quỷ gì vậy.

Cô nhẹ giọng giải thích: "Hàn Nghiêu chỉ là ở chung một đại viện với tớ thôi. Tớ với cậu ấy không phải."

https://thuviensach.vn

Bạn cùng bàn càng kỳ lạ hơn, "Vậy cậu ấy bảo vệ cậu như vậy làm gì?"

Kỳ thực vừa khai giảng Ngôn Dụ đã nổi tiếng trong lớp. Dù sao khi mọi người đều cùng mặc đồng phục, mà dáng vẻ mặc đồng phục của cô còn có thể trong veo như sen trổ bông trên mặt nước, quả thực là quá gây chú ý.

Từ lâu đã có người bí mật nói cô là hoa khôi của khối 10.

Nhưng so với những nữ sinh xinh đẹp khác, thường nhận được thư tình nhận quà thì đãi ngộ của hoa khôi như cô có hơi kém. Đây cũng sắp hết lớp 10 mười rồi, mới miễn cưỡng nhận được một bức thư tình, vậy mà đối phương còn không dám kí tên.

Có thể thấy Hàn Nghiêu đã dạy dỗ những người có ý đồ với cô trước đây có bao nhiêu thê thảm.

Ngôn Dụ không hiểu những chuyện này, cũng không hề biết Hàn Nghiêu còn từng nói lời như thế.

Kết quả cô vẫn không nhịn được, lúc ở đại viện gặp được Hàn Nghiêu chơi bóng ở sân bóng rổ thì đã hỏi cậu.

Vốn Hàn Nghiêu còn đang nghĩ, bình thường Ngôn Dụ rất ít nói chuyện với nam sinh trong đại viện, sao hôm nay lại chủ động gọi cậu. Hóa ra lại là vì chuyện này, cậu đỏ mặt, đưa tay sờ sờ mái tóc ngắn ngủn sắp sát da đầu, lúng túng nói: "Chuyện này.....Nếu không đợi anh tiểu Thành trở về, tự cậu đi hỏi anh ấy đi."

Một câu không đầu không đuôi, khiến Ngôn Dụ càng thêm kỳ lạ.

Lúc này Tưởng Tĩnh Thành đã đi học trường quân đội, chỉ có nghỉ hè và nghỉ đông mới về. Ngôn Dụ thi xong môn cuối cùng của kỳ thi cuối kỳ, cùng bạn học ra khỏi trường. Vừa đến cổng thì nghe thấy tiếng còi xe, cô

https://thuviensach.vn

nhìn một cái, một chiếc việt dã màu đen đậu ở bên đường, cửa xe mở ra, người kia ngồi trên ghế lái, khuỷu tay để trên cửa xe, gọi cô: "Ngôn Ngôn."

"Anh tiểu Thành," Ngôn Dụ vội tạm biệt bạn học, chạy đến.

Tưởng Tĩnh Thành hất đầu, thò người mở cửa ghế lái phụ bên cạnh, "Lên xe."

Ngôn Dụ ngoan ngoãn nghe lời.

Cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, dù sao cũng đã rất lâu không nhìn thấy Tưởng Tĩnh Thành rồi. Kể từ sau khi anh đi học trường quân đội, Ngôn Dụ rất khó gặp được anh.

Nói thực thì lúc này cô thật sự rất vui.

Trong tay ôm cặp sách, nhưng trên mặt đều là ý cười.

Tưởng Tĩnh Thành cũng không nói chuyện, trực tiếp lái xe, đến khi xe lái đi được nửa đường, thì Ngôn Dụ mới nhớ đến hỏi: "Chúng ta đi đâu đây ạ?"

"Đem em bán quách đi," Tưởng Tĩnh Thành trầm giọng nói, nhưng trong giọng nói lại mang theo ý cười.

Ngôn Dụ sững sờ, sau đó mềm mại trả lời một câu: "Anh sẽ không đâu."

Giọng điệu này, nghe vào khiến trong lòng Tưởng Tĩnh Thành tê dại, không nhịn được sờ tóc cô.

Tưởng Tĩnh Thành lái xe đến một công viên, bên ngoài trời nóng, anh bảo Ngôn Dụ đợi trong xe, còn mình thì chạy đi mua kem đem về.

https://thuviensach.vn

Cô gái nhỏ đưa tay cầm kem ốc quế, có 2 viên kem, một là vị dâu, một là vị vani.

Đầu lưỡi phấn nộn khẽ liếm một miếng, Tưởng Tĩnh Thành ở bên cạnh đang vặn nắp bình uống nước.

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm cô gái nhỏ, vóc dáng cao ráo, ngũ quan càng thêm tinh xảo đẹp đẽ, trước đây vẫn chỉ là cô bé, bây giờ đã là thiếu nữ thanh thuần động lòng người.

Ngôn Dụ thấy anh nhìn chằm chằm mình, còn tưởng anh muốn ăn kem, liền nói: "Anh tiểu Thành, nếu anh muốn ăn, em xuống mua cho anh một cây nhé."

Tưởng Tĩnh Thành nhìn ốc quế cô cầm trong bàn tay mảnh mai, anh vẫn không thích ăn thứ này.

Ngọt ngấy, chỉ có con gái mới thích.

Nhưng mà bây giờ, anh bỗng muốn thử một miếng, bởi vì mùi vị phiến môi cô chắc chắn giống với kem.

Lúc anh nghiêng người qua, cả người Ngôn Dụ đều căng cứng. Ở trường cô rất ít lời với nam sinh, chứ đừng nói là dựa vào gần như vậy.

Thẳng đến khi Tưởng Tĩnh Thành cắn một miếng ốc quế trong tay cô, là viên kem dâu mà cô vừa liếm kia.

Oanh, gò má Ngôn Dụ chớp mắt đỏ rực lên, lan ra đến vành tai.

Đầu óc cô ông ông.

Tim đập còn nhanh hơn nháy mắt nhìn thấy anh ở cổng trường nữa.

https://thuviensach.vn

"Ngôn Ngôn, có nam sinh thích không?" Tuy anh hỏi như vậy, nhưng trong lòng lại chắc chắn, chắc chắn không có. Lúc anh ở đây, là tự anh bảo vệ cô. Anh đi học ở trường quân đội, Hàn Nghiêu đã dạy dỗ những kẻ ngấp nghé cô một trận.

Anh đưa tay sờ sợi tóc mềm mại rơi bên mai cô, hất ra sau tai.

Thấy cô không nói chuyện, biểu cảm trên mặt anh càng thêm dịu dàng.

Anh đổi một câu hỏi: "Thích anh không?"

Giờ khắc này đôi mắt Ngôn Dụ như chứa nước, lấp lánh, rõ ràng không nói chuyện, nhưng đôi mắt kia lại giống như chứa vô số lời nói.

Thích anh không? Cô nắm chặt ngón tay, vấn đề này khiến cô lờ mờ.

Không thích ư? Sao có thể, anh tiểu Thành tốt như thế, lúc anh còn học ở khối cấp ba, Ngôn Dụ đã biết anh được hoan nghênh biết bao. Lúc anh đại diện đội bóng của trường đánh bóng, có biết bao nữ sinh đứng ở bên sân thét chói tai gọi tên anh.

Nhưng mà thích thì.....

Nhịn hồi lâu, cô ồm ồm nói: "Thầy giáo nói, không thể yêu sớm."

Tưởng Tĩnh Thành: "....."

Anh thật sắp bị cô đánh bại rồi, không nhịn được muốn đỡ trán thở dài.

Cho nên lời tỏ tình của anh đã bị từ chối?

Lúc nghe được Hàn Nghiêu nói có người đưa thư cho cô, cô còn chạy đến hỏi Hàn Nghiêu, vì sao phải dạy dỗ những nam sinh kia, Tưởng Tĩnh

https://thuviensach.vn

Thành đã không nhịn được. Rõ ràng là muốn đợi cô lớn thêm một chút nữa, chí ít là phải đến đại học,

Nhưng mà vừa nghĩ đến, anh cách cô xa đến vậy. Thì Tưởng Tĩnh Thành không muốn nhịn nữa.

Chí ít, cô phải là của anh.

"Mặc kệ thầy giáo nói thế nào, em có thích anh hay không?" Giọng nói của anh dịu dàng như đang thì thầm.

Gò má Ngôn Dụ từ bắt đầu đến bây giờ luôn đỏ ửng.

Vậy mà Tưởng Tĩnh Thành lại truy hỏi một câu: "Thích không?"

Giọng anh trầm khàn, đôi mắt đen láy, nhìn chằm chằm vẻ mặt của cô.

Rõ ràng trong xe đang mở điều hòa, nhưng không khí xung quanh vẫn nóng lên nhanh chóng.

Vào lúc Tưởng Tĩnh Thành không thể chịu đựng được nữa thì anh nghe thấy một giọng nói mềm mại: "Thích ạ."

.....

Lúc này Ngôn Dụ mặc váy dài, búi tóc, gò má sớm đã trút bỏ vẻ non nớt của thuở niên thiếu. Nhưng giờ phút này vẻ mặt của cô, lại vẫn có bóng dáng của năm xưa.

Cảm xúc của cô quá mức kích động, ngực hơi phập phồng, đưa tay nắm lấy bàn tay của anh.

"Sao có thể không đồng ý được chứ." Cô lập tức nói.

https://thuviensach.vn

Sau khi hít sâu một hơi, cô trịnh trọng hỏi: "Anh tiểu Thành, anh còn muốn làm bạn trai của em không?"

Tưởng Tĩnh Thành còn chưa trả lời vấn đề của cô, lúc này Quý Khải Mộ vừa vặn từ phía sau đến, anh gọi một tiếng Ngôn Dụ. Ngôn Dụ không nghe thấy, Tưởng Tĩnh Thành biết anh, thấy anh đi đến. Đột nhiên kéo tay Ngôn Dụ lên, túm cô đi ra ngoài.

Trong phòng tiệc, vẫn náo nhiệt như vậy.

Nhưng náo nhiệt này, đã không còn quan hệ gì với hai người họ nữa.

Vui buồn của cô, toàn bộ đều ở trên người cái người đang kéo tay cô kia.

Tưởng Tĩnh Thành kéo cô đi thẳng ra khỏi cửa, Ngôn Dụ xách váy đi theo. Hai người vào thang máy, cô mới buồn cười hỏi: "Chúng ta chạy gì thế ạ?"

Nhưng mà cô dựa trên vai anh, chỉ cảm thấy, cho dù là chạy trốn cũng rất vui vẻ.

Sau đó hai người lên xe, Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô ngồi ở ghế lái phụ. Ánh đèn trong xe lờ mờ, cô mặc một chiếc váy dài tiên khí phiêu dật, rất xinh đẹp.

Chiếc xe chầm chậm khởi động.

Ngôn Dụ xoay đầu nhìn anh, không ngờ Tưởng Tĩnh Thành cũng đúng lúc xoay đầu.

Một giây sau, anh thả vô lăng ra, áp đến. Ngôn Dụ bị anh ấn trên ghế lái phụ, mạnh mẽ, nụ hôn của anh mang theo sự xâm lược, không cho cô một phút cơ hội suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Giữ lại liền hôn, giống như sợ cô chạy mất. Đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng cô, thô bạo lại mạnh mẽ, xâm chiếm hô hấp của cô.

Cô đáp lại nụ hôn của anh, cho đến khi được anh buông ra.

Tưởng Tĩnh Thành thấy cô như ngớ ngẩn, đưa tay sờ mặt cô.

Ngôn Dụ nghe thấy giọng anh nói: "Anh rất tham lam, lần này anh muốn ở cùng một sổ hộ khẩu với em."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 31

"Quý tiên sinh, hay là ngài đi bệnh viện trước đi," Tiếu Văn ở bên cạnh, lo lắng nói.

Quý Khải Phục ngồi trên sofa trong phòng nghỉ, trán rịn mồ hôi lạnh, gò má tái nhợt, ngay cả sắc môi cũng nhợt nhạt. Áo vest của anh đã cởi ra treo trên tay vịn bên cạnh, cả cà vạt cũng đã được tháo.

Quý Khải Mộ quay lại nhìn thấy dáng vẻ này của anh, thì lập tức đi đến, xổm một gối trước mặt anh, thấp giọng nói: "Anh, anh đi bệnh viện đi."

Quý Khải Phục cau mày không nói chuyện, Quý Khải Mộ còn tưởng anh lo lắng chuyện của công ty, "Anh yên tâm, em tìm bệnh viện tư cho anh. Nhất định sẽ phong tỏa toàn diện chuyện anh nằm viện."

Cơ thể Quý Khải Phục vốn không tốt, tai nạn xe ba năm trước không chỉ để lại vấn đề trên chân anh. Mà cũng khiến cho cơ thể anh bỗng chốc bị suy sụp hơn phân nửa.

Thậm chí ngay cả khi bị bệnh, anh cũng không được tĩnh dưỡng. Bởi vì một khi anh nghỉ ngơi, thì anh và Quý Khải Mộ đều sẽ bị những người khác trong Quý gia nhào tới xé nát.

Quý Khải Mộ thấy anh đã thế này rồi còn cố gắng kháng cự, rất sốt ruột muốn tự mình cõng anh đi viện.

https://thuviensach.vn

"Anh, anh đừng thế này, chúng ta đi bệnh viện nhé."

Quý Khải Phục: "Ngôn Ngôn đâu?"

Giọng anh rất trầm, giống như cực lực kiềm chế.

Quý Khải Mộ không dám nói Ngôn Dụ đã rời đi, cậu thấp giọng nói: "Có lẽ Ngôn Ngôn đi nhà vệ sinh rồi, em không thấy cậu ấy. Trước mặc kệ cậu ấy, em đưa anh đi bệnh viện nhé."

Quý Khải Phục cười nhạt một tiếng, đưa tay xoa đầu anh.

Dù sao cũng có chút tiến bộ rồi.

Thực ra anh biết, Ngôn Dụ có lẽ là đã rời đi với người đàn ông đến tìm cô. Trước đó anh từng chắc chắn cho rằng, anh sớm muộn cũng sẽ thay thế được vị trí của người kia ở trong lòng cô.

Mấy năm nay ở Mỹ, mặc dù cô không nói, nhưng Quý Khải Phục có thể nhìn ra được.

"Đi từ cửa sau, nhất định đừng để truyền thông chụp được ảnh, chuyện anh nằm viện, càng không thể để chú ba biết."

Quý Khải Phục nói xong, thì cầm gậy bên cạnh sofa lên, miễn cưỡng vịn đứng dậy.

Từ sau khi anh bị tai nạn đã bắt đầu học đứng dậy, anh chưa từng để người khác đỡ anh. Cho dù là đi chậm, anh cũng nhất định phải tự mình đi.

Một đoàn người vừa mở cửa ra, lúc muốn rời đi từ con đường khác, bỗng Tiếu Văn hô lên: "Ai?"

Anh ta tưởng là chụp lén, đi nhanh qua lôi người ra.

https://thuviensach.vn

Quý Khải Phục ngẩng đầu nhìn sang, là một cô gái mặc váy dài, thoạt nhìn giống như là người hôm nay đến dự tiệc.

"Cô là ai, vì sao ở đây lén lút nghe lén?" Tiếu Văn cau mày.

Cô gái mặc lễ phục dài lệch vai màu đỏ, lộ ra bờ vai tinh tế trắng như tuyết, mái tóc dài thắt lệch ở một bên, dáng vẻ duyên dáng lại phong tình. Gò má cô ta hơi đỏ, có chút tức giận nói: "Tôi là khách đến dự tiệc, chỉ là uống nhiều rượu, muốn tìm một phòng nghỉ mà thôi."

Tiếu Văn nghi ngờ nhìn cô ta, phòng nghỉ bên này là đặc biệt chuẩn bị cho Quý Khải Phục.

Dù sao chân anh cũng bất tiện, không thể đứng lâu.

"Nếu anh không tin, có thể lên Baidu tra tên tôi."

Quý Khải Mộ nhìn cô gái này, cảm thấy hơi quen mắt, nhưng vẫn không nghĩ ra là đã từng gặp ở đâu.

Cho đến khi cô ta nói: "Tôi là Mạnh Thanh Bắc, MC của đài truyền hình Bắc Kinh."

Lúc này, Quý Khải Mộ đã biết cô ta là ai.

Đó là cô gái đã cướp đi thân phận của Ngôn Ngôn.

Mạnh Thanh Bắc nhìn về phía hai anh em bên này, cô ta không ngờ đêm nay Ngôn Dụ cũng đến. Lúc trước vẫn không tìm được cơ hội đến gần vị Quý tiên sinh này, đến khi cô ta từ nhà vệ sinh quay lại thì nghe Tôn Gia Minh nói, Ngôn Dụ đưa một người đàn ông đưa đi rồi. Bảo cô ta nhân cơ hội này đến tìm Quý Khải Phục.

Trong lòng Mạnh Thanh Bắc mừng thầm, vội vã đi đến.

https://thuviensach.vn

Không ngờ lại bị vệ sĩ bên cạnh Quý Khải Phục làm khó, xem thành kẻ nhìn lén.

"Quý tiên sinh," Mạnh Thanh Bắc luôn thanh cao kiêu ngạo, có thể hạ mình, chủ động tới đây chính là vì tình cảnh khó xử thay đổi trước mắt. Chuyện trên weibo đã khiến cô ta mất mặt. Giờ đây muốn xoay chuyển bại cục, thì cô ta cần phải lấy được tài nguyên MEQUEEN này.

Cô ta dịu giọng nói: "Tôi có thể nói chuyện với ngài một chút được không ạ?"

Quý Khải Phục hờ hững nhìn cô ta, đã cầm gậy đi về phía trước.

Mạnh Thanh Bắc cắn môi, đứng nguyên tại chỗ, không nói ra được thêm một chữ. Nhưng ai ngờ lúc Quý Khải Phục đi qua cô ta, lại dừng lại, anh nói: "Cô là đến vì MEQUEEN, thì bây giờ tôi có thể trả lời cô."

"Không thể nào."

Cô không thể có được bất cứ tài nguyên nào của MEQUEEN từ chỗ tôi.

**Giờ phút này, chiếc xe chạy trên đường, cửa sổ lại mở ra một nửa. Gió đêm thổi vào, lạnh lẽo lướt lên mặt. Ngôn Dụ không hỏi anh muốn đi đâu, chỉ mặc kệ chiếc xe rong ruổi trên đường.

Đến khi xe dừng lại ở một tiểu khu, Tưởng Tĩnh Thành từ trong xe lấy ra một tấm thẻ, quẹt ở cổng.

Barrier mở ra, chiếc xe thuận lợi lái vào.

"Đây là đâu ạ?" Ngôn Dụ hơi khó hiểu.

Tưởng Tĩnh Thành kéo tay cô, vẻ mặt hơi xấu xa, liếc nhìn cô hỏi: "Sợ không?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ sững sờ, còn có chút khó hiểu hỏi: "Sợ gì ạ?"

Thế là, đôi mắt Tưởng Tĩnh Thành quét lên người cô, nói thực, bộ quần áo này quả thực là quá trêu người. Giống như nàng tiên nhỏ vốn sống ở trong rừng, bỗng nhiên đến nhân gian khói lửa vậy.

Ánh mắt này của anh khiến Ngôn Dụ lấy lại tinh thần.

Bỗng cô kiễng mũi chân, cắn lên môi anh một cái, thấp giọng hỏi: "Là muốn thế này ạ?"

Trong lòng Tưởng Tĩnh Thành chợt nổ tung, đầu óc đều là, fuck, cô ấy học được những thủ đoạn trêu người này ở đâu đây.

Đêm khuya tĩnh mịch, trong tiểu khu bóng cây xanh vây quanh, gió đêm mát lạnh, nhưng cỗ khô nóng trên cơ thể kia, làm thế nào cũng không thể tan đi. Tưởng Tĩnh Thành bắt đầu hối hận vì đêm nay mang cô đến nơi này.

Anh sợ anh không nhịn được.

"Không phải muốn đi lên sao ạ," hai tay Ngôn Dụ chắp sau lưng, đầy ý cười nhìn anh.

Đáy mắt Tưởng Tĩnh Thành thâm sâu đến dọa người, lại đột ngột xoay người đi về phía cửa. Sau khi quẹt thẻ vào thang máy, đến khi dừng lại ở tầng 12. Lúc đợi cửa mở, Ngôn Dụ đứng ở phía sau anh, "Đây là nhà anh?"

Đàn ông độ tuổi này giống như anh, rời khỏi ba mẹ, ở bên ngoài cũng là bình thường.

Nhưng Ngôn Dụ không ngờ, lúc trước hàng năm anh đều không ở Bắc Kinh cũng sẽ thế này.

Sau khi nhập mật mã vào, tách một tiếng, cửa mở ra.

https://thuviensach.vn

Cùng với đó còn có giọng nói của anh, "Không phải."

Ngôn Dụ sững sờ, không phải nhà anh vậy anh đưa mình đến làm gì. Nhưng nghi ngờ này còn chưa hỏi ra miệng thì nghe thấy anh nói: "Đây là nhà của chúng ta."

Lạch cạch, Tưởng Tĩnh Thành đưa tay, bật đèn lối vào.

Cả phòng khách rơi vào tầm mắt cô, trong mắt cô xuất hiện sự hoảng hốt. Thẳng đến khi Tưởng Tĩnh Thành quay đầu nhìn cô, khẽ nói: "Đã sửa sang rất nhiều năm, nhưng đúng giờ sẽ có người đến quét dọn."

Ngôn Dụ không cởi giày, cô chầm chậm đi vào.

Đèn chùm phía trên ở giữa phòng khách, chiếu lên khuôn mặt cô, cô nhìn phòng bếp đối diện, là màu sắc yêu thích mà cô từng nói. Cô hơi ngạc nhiện, giọng nói mang theo một tia nghẹn ngào: "Đây là anh mua ạ?"

Cô gần như không dám hỏi là lúc nào.

Nhưng Tưởng Tĩnh Thành lại nhớ rất rõ, là lúc cô vừa lên năm nhất đại học. Anh đem tiền mà bố mẹ cho, và ông bà để lại nhiều năm lấy hết ra. Lúc đó là bảy năm trước, giá phòng ở Bắc Kinh khác nhau xa không có thái quá như bây giờ.

Ngôn Dụ mới học năm nhất, nhưng anh lại sắp tốt nghiệp.

Anh đã nghĩ xong hết thảy, đợi cô vừa tốt nghiệp thì họ sẽ kết hôn.

Thực ra trong bộ đôi không có tiền gì cả, muốn phát tài thì sẽ không có ai đi làm lính cả. Nhưng anh không nhẫn tâm để Ngôn Ngôn của anh chịu khổ, cho nên anh mua nhà trước. Chí ít, đến lúc này cũng chính là nhà của họ.

https://thuviensach.vn

Cô đã từng nói, trước mười bốn tuổi, nhà mà cô vẫn tưởng lại không phải nhà chân chính của cô.

Sau mười bốn tuổi, nhà chân chính của cô lại khiến cô xa lạ đến thế.

Anh là một quân nhân, quân nhân trọng tín giữ lời hứa. Từ giây phút mà anh thích cô, đã định dùng một đời để bảo vệ cô.

Ngôn Dụ cứ nhìn anh như thế, cho đến khi nước mắt dâng tràn hốc mắt, cô mới nhẹ giọng nói: "Em vẫn tưởng em biết rõ, lúc mình rời đi khi ấy, cái mất đi sẽ là gì. Nhưng mà bây giờ em mới phát hiện, em cái gì cũng không biết."

Tưởng Tĩnh Thành đưa tay ôm cô, thấp giọng dỗ dành: "Ngôn Ngôn, đừng khóc."

Anh cúi đầu hôn lên trán cô, khẽ nói: "Anh đưa em đến không phải để em khóc."

Nhưng Ngôn Dụ vẫn bật khóc, nhiều năm như vậy, cắn nát răng, cô đều nuốt vào bụng. Nhưng lời Tưởng Tĩnh Thành nói lại khiến cô không thể nhịn được, mà cũng không nhịn nổi.

Cô gái nhỏ vẫn nằm sấp trong ngực anh khóc, giống như muốn phát tiết tất cả cảm xúc đã nín nhịn nhiều năm ra ngoài.

Cô kéo áo sơ mi quân đội của anh, áo sơ mi màu xanh nhạt, bị cô khóc ướt đẫm trước ngực. Mãi đến khi cô nghẹn ngào nhìn anh hỏi: "Có phải em vẫn chưa từng nói câu này với anh không."

"Xin lỗi." Rời đi lâu như vậy, em xin lỗi.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành ôm cô lên giường, cơ thể cô khóc đến run rẩy. Anh thật con mẹ nó muốn đánh mình, làm gì phải chọc cô khóc chứ.

https://thuviensach.vn

Đang muốn đi nhà vệ sinh lấy khăn cho cô lau mặt, thì không ngờ di động trong túi vang lên.

Vốn anh muốn ấn tắt, nhưng cầm ra nhìn số thì anh lại cau mày.

Lúc anh nhận điện thoại, bên kia điện thoại là một giọng nói trầm ổn có lực: "Hắc Kim lại xuất hiện rồi, đội trưởng Tưởng, nghỉ phép lâu như thế, cứng tay chưa?"

Tưởng Tĩnh Thành liền thấp giọng nói: "Báo cáo, không có."

"Vậy được, lập tức đến sân bay xx, chỗ đó có trực thăng đang đợi cậu, hiện tại lập tức đi biên giới Vân Nam."

Anh xoay đầu nhìn người trên giường, Ngôn Dụ cũng mở mắt nhìn anh, cho đến khi anh chậm rãi mà kiên định phun ra một chữ: "Vâng."

"Anh phải đi rồi?" Ngôn Dụ thấp giọng hỏi anh, mặc dù cô không nghe thấy nội dung cuộc điện thoại, nhưng cô đoán được.

Cô ngồi dậy, dùng mu bàn tay mạnh mẽ lau mắt mình.

Đôi mắt vốn đỏ bị lau như vậy càng đỏ hơn.

Tưởng Tĩnh Thành ngồi bên giường, đưa tay sờ mái tóc dài mềm mại búi ở sau ót của cô. Anh thấp giọng nói: "Trong đội có nhiệm vụ, anh cần phải đi ngay bây giờ."

"Em biết, anh mau đi đi, tự em không sao."

Giọng Ngôn Dụ nghe ra vô cùng bình tĩnh chỉ là còn hơi khàn khàn vì vừa mới khóc.

Trong lòng Tưởng Tĩnh Thành có chút khó chịu, trước đây lúc anh đi làm nhiệm vụ, trước giờ chưa từng rề rà như vậy. Nhưng mà bây giờ, cô rúc

https://thuviensach.vn

ở trong chăn, nhìn anh như vậy, thì chân của Tưởng Tĩnh Thành không thể nhấc nổi.

Nhưng người ta lại có giác ngộ nhiều hơn anh, cô đưa tay đẩy anh một cái, mở miệng: "Anh đi mau đi, đừng làm lỡ việc. Anh yên tâm, em đều hiểu cả, không cản trở anh đâu."

Trong lòng Tưởng Tĩnh Thành chửi tục một câu, nghiêng người hôn mạnh xuống bên môi cô.

Lần này giống như là muốn lưu lại ấn ký trên người cô, nên nụ hôn của anh kịch liệt lại không dễ để cô chối từ, chiếm cứ mỗi một góc trong khoang miệng cô.

Mãi cho đến khi anh buông cô ra, thấp giọng nói: "Đợi anh trở về."

*

Ba ngày sau.

Biên giới Vân Nam. Vây quanh đều là núi non trùng điệp, cũng không nhìn thấy được cuối rừng.

Tưởng Tĩnh Thành dẫn theo người cõng đầy đủ trang thiết bị, phân đội nhỏ năm người rốt cuộc tìm được một góc nghỉ ngơi. Trên mỗi khuôn mặt đều bôi sơn dầu, nhìn không rõ mặt.

"Ăn chút gì đi," Tưởng Tĩnh Thành bảo họ đặt trang bị xuống, chính mình phụ trách canh gác.

Ép bánh quy rồi nuốt nước xuống, rất khó ăn. Nhưng mọi người đã quen, yên lặng nghỉ ngơi chỉnh đốn, ai cũng không nói chuyện. Cho đến khi không xa vang lên động tĩnh, mọi người đều đồng thời cầm chặt súng, nhìn sang.

https://thuviensach.vn

Sau đó, thấy một bầy dê chậm chạp chạy về phía trước.

Phía sau là một lão nông mặc quần áo màu xanh, đang cầm bím tóc đuổi dê. Mà ông ta còn dẫn theo một đứa bé, cậu nhóc vô cùng hoạt bát, trong tay cũng không biết đang cầm cái gì ăn, vừa ăn vừa giúp ông nội đuổi dê về phía trước.

Một phen hú vía.

Đợi đàn dê và người đều đi qua rồi, bỗng chàng trai nhỏ nhất trong đội ngẩng đầu nhìn Tưởng Tĩnh Thành, bóng dáng anh thẳng tắp đứng ở nơi đó, thay bọn họ che chắn ánh mặt trời chiếu xuống từ khe hở bóng râm.

Chàng trai có chút chán nản thấp giọng hỏi: "Đội trưởng, anh nói xem họ có biết chúng ta đang bảo vệ họ không?"

Bởi vì biên giới Vân Nam kề cận với nước nhỏ Đông Nam Á, chiến loạn, buôn lậu nhiều vô kể, không biết đã có bao nhiêu người vùi thây ở nơi này.

Mà giống như ông lão và đứa trẻ chăn dê vừa rồi kia, bọn họ mãi mãi cũng sẽ không biết, có năm người ở nơi không xa im lặng nhìn chằm chằm họ.

Tưởng Tĩnh Thành cầm súng đứng nguyên tại chỗ, cơ thể thẳng tắp, giống như cây thông đứng đón gió trên ngọn núi này.

Anh nhìn hướng ông lão rời đi, kiên định nói: "Họ biết, đều biết cả."

"Chính là bởi vì biết, cho nên mới dám không chút cố kỵ đi trên con đường này như vậy."

Bởi vì từ đầu đến cuối đã có người sẵn lòng gánh trọng trách, bảo vệ họ đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Ngày sáu tháng sáu là nghi thức khai trương của cửa hàng thương hiệu lớn nhất Châu Á MEQUEEN, đến lúc đó đồ trang sức mới cũng sẽ được ra mắt trong thời gian này.

Kết quả đến bây giờ, tất cả ý tưởng quảng cáo trình lên, Ngôn Dụ đều cảm thấy là rắm chó.

Ngay cả Hoắc Từ luôn làm việc nghiêm khắc, cũng sắp bị sự nghiêm túc của cô đánh bại. Nhiếp ảnh gia lần này đã định là Hoắc từ, vốn công việc của cô kỳ này đã đầy. Nhưng Ngôn Dụ mở miệng, cô không nói hai lời liền đến giúp đỡ.

Ngôn Dụ ngồi trong văn phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này trên bàn để tất cả tư liệu trình lên.

Còn người mẫu quảng cáo, ngay cả đề án cũng chưa trình, đương nhiên còn chưa quyết định người được chọn.

Ngược lại có vài tiểu hoa đán đang hot từng tiếp xúc, dù sao MEQUEEN cũng là trang sức sang trọng bậc nhất, cho dù là ai nhìn trúng thì cũng là một miếng thịt béo bở.

Mấy ngày nay Ngôn Dụ vô cùng yên tĩnh, đừng nói Tưởng Tĩnh Thành không có động tĩnh, mà ngay cả Quý Khải Mộ cũng không thấy

https://thuviensach.vn

bóng dáng. Hai người ở cùng một khách sạn, lại cùng một công ty, nhưng Ngôn Dụ vẫn không sao nhìn thấy cậu ta.

Thế nhưng lại gặp nhau một lần ở cổng công ty, cô dẫn người từ bên ngoài về, còn cậu ta thì đang ngồi xe đi ra ngoài.

Bên Tưởng Tĩnh Thành là vì có nhiệm vụ, tuy Ngôn Dụ không hiểu chuyện của anh, nhưng vẫn biết thời điểm này không thể cản trở anh.

Nhưng Quý Khải Mộ bên này, cô lại có chút lo lắng.

Cô thấy Trần Gia Gia ở công ty, gọi người đến định hỏi. Kết quả tiểu nha đầu rất kín miệng, một câu cũng không để lộ. Ngôn Dụ cũng không làm khó cô ấy, thả người đi, rồi trực tiếp gọi điện thoại cho Quý Khải Mộ.

Ngôn Dụ đi thẳng vào vấn đề: "Mấy ngày này cậu đang làm cái gì?"

Thực ra bây giờ Quý Khải Phục ở trong nước, cô không cần ngày ngày phải nhìn chằm chằm Quý Khải Mộ, nhưng thói quen này giống như đã được hình thành.

Lúc ở Mỹ, tính cách cô quái gở đến nỗi một tháng cũng sẽ không nói được mấy câu với người khác.

Có một lần nhân viên xã hội trường học cho rằng cô có chướng ngại tâm lý nghiêm trọng, thì Quý Khải Mộ là người bạn đầu tiên của cô.

Cho dù Ngôn Dụ đối xử lạnh nhạt, cậu ta cũng không để ý.

Cậu ta kéo Ngôn Dụ đi dự party, đưa cô chạy xe dọc theo đường bờ biển, loại cảm giác nhanh như điện kia thật sự khiến cô dần dần bước ra.

Quý Khải Mộ không lên tiếng, Ngôn Dụ hỏi: "Lại gặp rắc rối rồi?"

"Không có," giọng nói của Quý Khải Mộ rất rầu rĩ.

https://thuviensach.vn

Lúc này Ngôn Dụ mới biết, Quý Khải Phục đã nằm viện mấy ngày. Bởi vì phong tỏa tin tức, sợ ảnh hưởng đến giá cổ phiếu công ty cho nên không ai biết.

Cô nghĩ nghĩ, vẫn là xuống lầu lái xe đi bệnh viện.

Trên đường suy nghĩ của cô rất nặng nề, Quý gia là Hoa kiều giàu sang quyền thế trăm năm, đến đời của Quý Khải Phục, cố tình bố anh bởi vì tai nạn xe mà mất đi. Tiểu bối đứng đầu, mấy người chú còn lại ai cũng không phục.

Đừng nói lên tòa, ngay cả tai nạn xe, ám sát cũng đều từng làm.

Đến bãi đậu xe dưới tầng hầm bệnh viện, Ngôn Dụ vừa xuống xe vừa gọi điện thoại cho Quý Khải Mộ. Cô đang cúi người lấy túi xách, thì nghe thấy phía sau có tiếng bước chân đến gần, càng lúc càng gần.

Cô vừa quay đầu, thì nhìn thấy hai người ở cách xe cô hai mét.

Dáng vẻ hung thần ác sát, hơn nữa trong ngực còn phồng lên.

**

Hai tháng nay Mạnh Tây Nam cũng tập huấn ở Bắc Kinh, nhưng anh không giống với Tưởng Tĩnh Thành, Tưởng Tĩnh Thành là tập huấn trong trường quân đội, còn anh lại tập huấn trong doanh trại quân đội.

Ngày ngày đều mệt như cờ hó.

Hôm nay lại trở về với một thân bùn đất, huấn luyện nhảy dù cường độ mạnh ngay cả đôi chân anh cũng mềm nhũn.

Vừa về ký túc xá, di động để trên bàn rung lên, anh vừa nhìn tên người gọi đến, không đưa tay cầm. Chỉ lấy chậu rửa mặt dưới gầm giường ra, định đi phòng tắm tắm.

https://thuviensach.vn

"Điện thoại reo kìa, cậu không nhận hả?" Đồng đội ở chung phòng hỏi anh.

Mạnh Tây Nam không nói chuyện, đi thẳng ra ngoài.

Đồng đội cũng muốn đi tắm, đúng lúc đi ngang qua bàn anh, liếc nhìn, trên màn hình điện thoại là hai chữ "Thanh Bắc", vẫn đang nhấp nháy.

Kết quả lúc hai người cùng trở lại, thì điện thoại của Mạnh Tây Nam vẫn đang reo. Đồng đội chợt bật cười, hỏi anh: "Không phải thằng oắt cậu ở bên ngoài gây ra nợ phong lưu gì đấy chứ, điện thoại cô gái này cứ như truy hồn ấy."

Mạnh Tây Nam trừng cậu ta, không thèm để ý.

Đồng đội đi qua, bởi vì điện thoại vẫn rung trên bàn, cũng sắp rơi xuống đất. Thế là cậu ta gọi: "Là em gái cậu gọi đến này, cậu còn không nhận à?"

Mạnh Tây Nam sững sờ, vội đi đến.

Lần này, trên điện thoại xác thực nhấp nháy hai chữ em gái.

Anh vội bắt máy, gọi: "Ngôn Ngôn, có chuyện à?"

Vừa hỏi xong, chính mình lại cảm thấy hình như hỏi thế này không đúng lắm. Vừa muốn đổi giọng thì đối diện đã gọi: "Anh."

Tay Mạnh Tây Nam đang cầm điện thoại, bỗng nắm chặt.

Đã bao lâu rồi Ngôn Ngôn không gọi anh là anh trai?

"Anh có thể đến đây một chuyến không?" Giọng Ngôn Dụ hơi trầm, mang theo mấy phần khàn khàn.

https://thuviensach.vn

Trái tim Mạnh Tây Nam xiết chặt, hỏi: "Em bệnh sao?"

"Em ở bệnh viện."

Mạnh Tây Nam bỗng cau mày, kết quả lại nghe đối diện nói: "Em đánh người ta nhập viện rồi."

Con mẹ nó!!!

Trong nháy mắt, đầu óc Mạnh Tây Nam trống rỗng, rồi nói anh đến ngay, trực tiếp vọt đến trước tủ, thay quần áo. Từ khi mặc áo đến khi xuống lầu chỉ có hai phút.

Sau khi lên xe, anh lái xe thẳng ra ngoài.

Trên đường, nghĩ đủ mọi thứ. Lúc lái xe, tay cũng run rẩy.

Đến bệnh viện, anh vội vàng gọi điện thoại cho Ngôn Dụ, kết quả điện thoại được nhận nhưng người nói chuyện lại là một người khác: "Ngài là người nhà của Ngôn Dụ? Cô ấy đang ở phòng cấp cứu tầng hai, ngài trực tiếp đến đi."

Mạnh Tây Nam mặc một thân quân trang, vừa rồi lúc mặc quần áo thì quá sốt ruột.

Thế nên bóng dáng màu xanh này giống như một cơn gió, chạy ào tới trước. Đến khi đến nơi, anh đang nhìn quanh, một nữ bác sĩ mặc áo blouse trắng đi đến hỏi: "Anh là Mạnh Tây Nam?"

Mạnh Tây Nam đoán được cô có lẽ là người vừa rồi nhận điện thoại, anh sốt ruột phát điên, còn tưởng Ngôn Dụ đã xảy ra chuyện.

Túm lấy vai của người ta hỏi: "Ngôn Ngôn đâu, có phải nó vào phòng phẫu thuật rồi không? Nghiêm trọng không? Có phải muốn truyền máu không, tôi là anh trai nó, cơ thể tôi rất tốt."

https://thuviensach.vn

Thiệu Nghi bị anh lắc đến váng hết cả đầu, liên tục kêu mấy lượt, anh mới hơi bình tĩnh lại.

Cô nói: "Anh đừng lo lắng, Ngôn Dụ chỉ đi chụp phim thôi, cậu ấy không cần làm phẫu thuật."

Cuối cùng, cô lại nói: "Người phải làm phẫu thuật là người muốn bắt cóc cậu ấy."

Mạnh Tây Nam: "....."

Thiệu Nghi cũng là đúng lúc, tháng này cô ấy trực ban ở khoa cấp cứu, kết quả nhận được điện thoại, nói là sắp đưa hai bệnh nhân nguy hiểm đến bệnh viện. Sau khi bên cấp cứu tiếp nhận, thì cô phát hiện cùng đi theo đến còn có một cô gái.

Cô từng nghe Hoắc Từ nói, Ngôn Dụ đã trở về.

Chỉ là làm thế nào cũng không ngờ, sẽ gặp nhau ở bệnh viện. Bọn họ là bạn cùng phòng thời đại học, cho đến trước khi Ngôn Dụ rời khỏi trường thì quan hệ đều rất tốt.

"Cảnh sát tự mình cùng cậu ấy đi chụp phim, cho nên anh không cần lo lắng, chúng ta ở nơi này đợi một lát là được," tính cách Thiệu Nghi dịu dàng, nói chuyện rất nhẹ nhàng.

Mạnh Tây Nam nghĩ đến sự xúc động vừa rồi của mình thì có hơi xin lỗi.

Đợi khoảng mười lăm phút, thì Ngôn Dụ đi cùng một người mặc đồ cảnh sát trở lại.

Vừa nhìn thấy cô, Mạnh Tây Nam lại bùng nổ.

https://thuviensach.vn

Bởi vì khóe miệng Ngôn Dụ bị đánh rách, gò má sưng lên, mái tóc dài rối tung trên vai, nhưng quần áo lại có vài nơi bị kéo rách. Làn da của cô quá trắng, giờ phút này trên cổ tay bầm tím một mảng lớn, nhìn thấy mà đau lòng.

"Đây con mẹ nó ai đánh?" Hốc mắt Mạnh Tây Nam ửng đỏ.

Ngôn Dụ cúi đầu, không nói chuyện. Vẫn là vị cảnh sát bên cạnh cô nói: "Anh là người nhà phải không, tình hình là thế này, em gái anh ở bãi đậu xe tầng hầm bệnh viện gặp phải lưu manh, nhưng cô ấy cũng đã dùng vũ khí tấn công, đánh đối phương trọng thương."

"Đánh rất hay."

Mạnh Tây Nam nhìn cô, nói không thèm suy nghĩ.

Lúc này Ngôn Dụ mới ngẩng đầu nhìn anh, khóe miệng vừa khẽ động thì đau như kim châm xát muối.

Lúc cô vừa được đưa đến bệnh viện, vừa há miệng, nước miếng phun ra đều dính máu. Lúc này bệnh viện đã giúp cô xử lý đơn giản.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Mạnh Tây Nam đi đến bên cạnh cô, thấp giọng hỏi.

Vẻ mặt Ngôn Dụ thờ ơ: "Chắc là lưu manh muốn cướp giật thôi."

Mạnh Tây Nam lại mắng một câu, hỏi cô: "Hai tên kia đâu?"

"Một người đã vào phòng phẫu thuật, còn một người thì không biết," mặt mày Ngôn Dụ còn mang theo tia lạnh lùng, sự hung ác nơi đáy mắt vẫn chưa tan đi toàn bộ.

Mạnh Tây Nam nhìn dáng vẻ cao gầy của cô, làm thế nào cũng không nghĩ ra, sao cô có thể đánh người ta vào phòng phẫu thuật được.

https://thuviensach.vn

Bên này, bọn họ còn đang nói chuyện, cảnh sát đột ngột đi đến, hỏi: "Ngôn tiểu thư, trên mạng có đăng một clip, là bạn cô sao?"

Ngôn Dụ cau mày, không hiểu ý anh ta.

Cảnh sát đưa di động cho họ, Mạnh Tây Nam cầm qua, phát hiện là một weibo. Anh không chơi thứ này, nhưng cũng nhìn ra được, lượt chuyển phát này rất cao.

Nhưng mà xem xong clip, ý nghĩ muốn giết người trong anh cũng đều có.

**

Tưởng Tĩnh Thành ra khỏi tòa nhà, quay đầu nhìn một cái. Vừa rồi là một tiếng hướng dẫn tâm lý, sau mỗi lần làm nhiệm vụ trở về, bọn họ đều sẽ trải qua quá trình như vậy.

Lần này Hắc Kim còn chưa bị bắt, hắn ta quá xảo quyệt.

Để một thế thân thay hắn ta xuất hiện, kết quả trên người tên thế thân kia còn được cài thuốc nổ cỡ nhỏ. May mà lần này không có người bị thương, ba ngày trước bọn họ đã trở về. Chỉ là đến tiếp sau còn có rất nhiều chuyện, cho nên bận rộn mãi đến bây giờ.

Lúc ra ngoài cũng đã hơn mười giờ.

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có gió đêm thổi ngọn cây kêu xào xạc. Lúc ở Vân Nam, buổi tối ở nơi hoang vu, bên tai cũng nghe tiếng gió như thế này, lúc đó trong lòng rất bình tĩnh.

Anh móc hộp thuốc trong túi ra, ngậm trong miệng, đứng trên bậc thềm, vừa hút thuốc vừa chậm rãi đi xuống.

https://thuviensach.vn

Đến khi hút xong điếu thuốc, chút cảm xúc trong lòng kia dường như đều được giải trừ.

Lúc anh lên xe, mới nghĩ đến mở máy điện thoại. Chỉ có điều mấy ngày không sạc pin, điện thoại cũng đã hết pin từ lâu.

Nếu bình thường anh cũng tiện tay mà ném ở đó, nhưng lúc này lại muốn nghe thấy giọng của Ngôn Dụ.

Anh lấy cáp sạc trong xe ra, ngồi trong xe đợi điện thoại khởi động.

Kết quả điện thoại đã mở, nhưng mà tin nhắn lại tuôn ra ào ào, giống như không cần tiền. Tưởng Tĩnh Thành mở ra xem, thấy có mấy cuộc gọi nhỡ của Mạnh Tây Nam, Hàn Kinh Dương cũng gọi, thậm chí ngay cả Dịch Trạch Thành cũng gọi đến.

Anh cau mày, trong lòng luôn có dự cảm không tốt.

Sẽ không phải đã xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ.

Lúc này mới vừa mở máy, điện thoại của Hàn Kinh Dương đã gọi đến, vừa thấy anh bắt máy thì hỏi: "Cậu đang ở đâu đấy?"

Tưởng Tĩnh Thành cau mày, đang muốn hỏi anh, thì lại nghe anh nói: "Ngôn Ngôn xảy ra chuyện rồi."

Anh ngồi trên xe mở một đường link mà Hàn Kinh Dương share từ trong wechat đến. Là link của một weibo, tốc độ rất chậm, vẫn đang tải.

Trước đây Tưởng Tĩnh Thành không bao giờ để ý đến thứ đồ chơi như điện thoại này, cảm thấy có thể gọi điện, gửi tin nhắn là được rồi.

Nhưng giờ đây, nếu không phải anh nhịn, thì suýt nữa đã ném di động đi rồi.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, cũng tải xong.

"Giữa thanh thiên bạch nhật, lại có thể gặp phải chuyện thế này. Ngay trước mắt tôi, suýt chút nữa là phát hiện một vụ bắt cóc. Nếu không phải em gái này lợi hại, thì e rằng cô ấy thật sự sẽ bị đưa đi rồi. Đừng hỏi tôi vì sao không xuống xe, lúc đó tôi cũng bị dọa rồi, tôi con mẹ nó thừa nhận mình đúng là kẻ hèn nhát."

Người đăng weibo chính là một cư dân mạng bình thường, nhưng weibo cậu ta đăng, đã được chuyển phát mười mấy vạn.

Nhấp vào clip thì hiển thị đã đột phá lên hàng chục triệu lượt xem.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành nhấp vào clip, thì đầu ngón tay đều đang run rẩy, mà bàn tay ấy bình thường cầm súng còn vững vàng hơn bất cứ thứ gì.

Clip rất rõ ràng, ống kính đối diện xe Ngôn Dụ. Từ khi cô lái xe dừng vào chỗ đậu xe, đến khi cô xuống xe, cúi người lấy túi xách, chuẩn bị rời đi.

Mà lúc cô cúi người, còn không biết phía sau đang có hai tên đàn ông đang đến gần.

Lúc Ngôn Dụ quay đầu, nhìn thấy hai tên kia. Vào lúc cô xoay người định đi, thì hai tên kia xông đến, một tên trong đó từ trong tay móc ra một mảnh khăn, che lên miệng cô.

Thế nhưng Ngôn Dụ phản ứng kịp thời, cô bỗng đá giày cao gót trên chân, cầm túi xách đập lên người bọn chúng.

Bởi vì bên cạnh xe cô còn có một chiếc xe, khoảng cách giữa hai xe rất hẹp. Cho nên hai tên đàn ông kia không có cách nào cùng vào để bắt cô. Nhưng Ngôn Dụ cũng không kịp mở cửa xe lần nữa.

https://thuviensach.vn

Thấy cô nấp giữa hai chiếc xe, hai tên đó định một trước một sau bắt cô.

Không ngờ Ngôn Dụ móc ra một thứ màu đen trong túi xách, cô cầm trong tay, hất ra sau. Cái ống sáng choang được hất ra. Tên đàn ông đứng trước mặt cô, thấy cô không những không sợ hãi, còn cầm vũ khí ra, thì lập tức mắng một câu: "Mày con mẹ nó còn rất mạnh mẽ đấy."

Hắn ta vẫn không tin hai người bọn chúng lại thua một cô gái mảnh mai thế này.

Hắn ta cho đồng bọn phía sau một ánh mắt, muốn cùng nhau tóm cô, nhanh chóng lên xe đưa người đi. Nếu không ban ngày như này, người đến kẻ đi, phỏng chừng sẽ có người đến ngay lập tức.

Nhưng Ngôn Dụ còn nhanh hơn bọn chúng, cây côn cô nắm trong tay, đập thẳng vào tên kia trước.

Tên kia thấy tư thế này của cô, lại bị dọa tránh về sau. Nhưng hắn ta không ngờ, cây côn của Ngôn Dụ chợt gõ mạnh lên xe cô, thiết bị báo động hú ầm lên.

"Mau đánh ngất cô ta đi," tên trước mặt vừa nghe thiết bị báo động vang lên, thì lập tức hét lớn với đồng bọn của mình.

Lần này Ngôn Dụ thật sự xông ra ngoài, cây côn trong tay cô dùng rất linh hoạt, đi lên không phải đánh vào đối phương, mà đâm thẳng vào bụng hắn ta, đoán chừng đối phương cũng không ngờ một cô gái như cô, ở trong tình huống này còn có thể gặp nguy không loạn.

Hắn ta đưa tay đỡ, kết quả mũi côn, xuyên qua giữa kẽ tay, chọc vào bụng hắn.

Lần này, là đau thật.

https://thuviensach.vn

Tên đàn ông đó nằm tại chỗ ôm bụng, Ngôn Dụ không cho hắn ta cơ hội, cây côn lại đánh liên tiếp, đánh vào thắt lưng hắn ta. Đến khi tên đồng bọn phía sau lần nữa xông đến, bỗng ôm chặt cô từ sau lưng.

Trời sinh sức lực đàn ông mạnh hơn phụ nữ, Ngôn Dụ giãy dụa vài lần cũng không thoát ra được.

Tên đàn ông nằm dưới đất lúc này cũng bò dậy, trong miệng chửi tục liên hồi, thoạt nhìn giống như là bị chọc giận. Xông lên, tát vào mặt cô, da cô trắng, nên chỗ đó liền sưng vù lên.

Mắt thấy một tên khác, lại cầm khăn ra, muốn đánh ngất cô.

Đột nhiên trong ống kính lại có vài người chạy vào, là bảo vệ bãi đậu xe.

Hai tên đàn ông kia thấy có người đến, cũng không dám hiếu chiến, vội thả Ngôn Dụ xuống muốn bỏ chạy. Nhưng Ngôn Dụ cúi người cầm cây côn dưới đất lên, xông tới đánh vào chân tên chạy phía sau.

Thẳng đến khi cô chạy ra khỏi ống kính, thì đoạn clip này mới kết thúc.

Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu nhìn thời gian trên clip, hai phút bốn mươi mốt giây.

Bình luận phía dưới sớm đã bùng nổ.

"Fuck, chị gái thật dũng cảm. Khoảnh khắc cô ấy cầm cây côn ra, tui thật muốn quỳ xuống hát bài chinh phục luôn ý."

"Đây nếu đổi là người khác, thì hôm nay chắc chắn sẽ bị đưa đi rồi."

"Cư dân mạng à, đây thế nhưng là bãi đậu xe ở bệnh viện ban ngày đó, là hai tên này gan quá to, hay bây giờ trị an đã loạn như vậy rồi?"

https://thuviensach.vn

"Chị gái thế này, tôi muốn gả."

Vài bình luận phía trên, và lượt like đều đã vượt quá ba bốn vạn. Không phải dân mạng quá nhàn rỗi, mà quả thực là clip này quá mức ghê người. Một cô gái vô tội, bị người ta tấn công ngay tại bãi đậu xe bệnh viện.

Tưởng Tĩnh Thành lại điện thoại cho Hàn Kinh Dương, anh hỏi: "Ngôn Ngôn, bây giờ thế nào?"

"Nhập viện rồi, còn chưa dám để chú Mạnh họ biết, nhưng trên mạng truyền bá quá lợi hại, e là không giấu được."

Tưởng Tĩnh Thành không nói chuyện, Hàn Kinh Dương thở dài một hơi, khẽ nói: "Cậu và Ngôn Ngôn bây giờ....."

"Tớ đi xem cô ấy."

Giọng anh rất bình tĩnh, nhưng Hàn Kinh Dương không biết là, anh xuống xe hút thuốc, một chân đá bay thùng rác bên cạnh.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành đến bệnh viện, đã quá thời gian thăm bệnh.

Y tá nhìn gương mặt quá mức tuấn tú của anh, cuối cùng vẫn lắc đầu tiếc nuối nói: "Ngày mai anh đến sớm chút đi, hôm nay thật sự không thể thăm bệnh. Anh xem cũng sắp mười một giờ rồi."

"Thật không thể vào?" Tưởng Tĩnh Thành nghiêm túc hỏi lại một lần.

Y tá gật đầu.

Anh uh một tiếng, sau đó xuống lầu. Ngôn Dụ nằm phòng bệnh nào anh biết, căn phòng góc trong cùng tầng mười ba. Trong màn đêm, tòa nhà rất yên tĩnh, lờ mờ có ánh đèn vụn vặt đang chiếu sáng.

https://thuviensach.vn

Lúc Hàn Nghiêu đem đồ đến, còn khuyên: "Anh, ngày hôm nay chúng ta đừng cuống."

"Anh lo lắng," anh đứng ở mái nhà, đầu thuốc bị gió thổi sáng vô cùng, ánh đỏ lập lòe. Đêm nay, anh cũng không biết mình đã hút bao nhiêu điếu.

Hàn Nghiêu không nhịn được, lại nén một câu: "Vậy chúng ta cũng không cần thế này chứ, lát nữa em đi tìm y tá lễ tân nói chuyện một chút, anh nhân lúc đó mà lẻn vào."

Kết quả lời này, còn chưa được người khác lên tiếng trả lời.

Đến khi Tưởng Tĩnh Thành thắt đồ vào giữa eo, mới nhìn Hàn Nghiêu nói: "Anh muốn biết lúc cô ấy bị đánh, thì có tâm trạng gì."

Loại không đếm xỉa đến, được ăn cả ngã về không kia là cảm giác gì.

Lúc anh tung người xuống, Hàn Nghiêu đứng ở nơi đó, gió trên mái nhà quá lớn.

Tình yêu này, thật con mẹ nó khiến người ta điên cuồng.

Đèn phòng Ngôn Dụ đã tắt, nhưng cô chưa ngủ.

Đau, khắp người đều đau. Lúc bị đánh không cảm thấy gì, đánh xong rồi mới thấy đau, mà là đau như kim châm muối xát.

Cô nghiêng người, đối diện với cửa sổ. Vì là phòng bệnh đơn, nên trong phòng rất yên tĩnh, ánh trăng hôm nay rất đẹp, ánh trăng rực rỡ từ bệ cửa sổ rải rác chiếu vào.

Ngôn Dụ không kéo rèm cửa, dù sao cũng ngủ không được.

https://thuviensach.vn

Sau đó, cô nhìn thấy một bóng người từ phía trên bệ cửa sổ, chầm chậm hạ xuống.

Cho đến khi bóng đen kia gõ cửa sổ, Ngôn Dụ ngay cả dép cũng mặc kệ không mang, chạy tới. Ngoài cửa sổ, ngón tay người đàn ông lại gõ liên tục hai cái lên cửa sổ, giọng anh hòa cùng tiếng gió truyền vào phòng.

"Còn không mở cửa cho anh?"

Lúc Ngôn Dụ mở cửa, tay cũng run run. Hôm nay lúc cô bị đánh, cũng chưa từng run như vậy.

Đây con mẹ nó thế nhưng là tầng mười ba đấy.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 33

"Anh không muốn mạng nữa hả?"

Ngôn Dụ ngửa đầu nhìn anh, bầu trời đêm tỏa ra ánh sáng trong suốt dịu dàng rọi vào phòng, rơi trên vai anh. Người đàn ông cao lớn anh tuấn, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt mỏng manh.

"Nhưng y tá không cho anh vào thăm em mà."

Hỏa khí đầy bụng, tức anh không cần mạng, tầng 13 mà cũng càn quấy như vậy. Nhưng một câu này, lại giống như gió mát bỗng thổi vào đáy lòng, những đau đớn và trăn trở không có cách nào ngủ ngon, trong nháy mắt tan thành mây khói.

Cô vừa muốn mở miệng lại bị người trước mặt, ôm ngang lên.

"Trên đất lạnh."

Vừa rồi vội mở cửa sổ cho anh, nên Ngôn Dụ chân không xuống giường. Trong phòng không bật đèn, nhưng mượn ánh trăng sáng trong, cô nhìn vào mắt anh, đôi mắt đen láy, sáng bức người.

Lúc cô được thả lên giường, Tưởng Tĩnh Thành đứng dậy đi đến bên cạnh.

Ngôn Dụ hơi ngơ ngác, vỗ xuống drap giường, hỏi: "Anh không lên ạ?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành muốn lấy khăn giấy lau chân cho cô, nhưng vừa xoay người thì nghe thấy lời mời mọc của cô gái này. Người đang ngồi phía sau, là cô gái mà anh tâm tâm niệm niệm, từ khi anh bắt đầu thích một cô gái thì suy nghĩ đầy trong đầu đều là cô.

Ngay cả nửa đêm tỉnh giấc, cô gái trằn trọc dưới người anh trong giấc mơ kia, cũng chỉ có cô.

Biết rõ lời cô nói có thể không phải ý anh nghĩ, nhưng máu huyết vẫn chợt dâng lên.

Lúc này, trên mặt cô bởi vì thoa thuốc trị thương mà có mùi thuốc mỡ. Nhưng trong lòng Tưởng Tĩnh Thành lại là một đốm lửa, không thể dằn xuống. Lúc anh lau chân cho Ngôn Dụ, cũng không dám ngồi gần.

Sợ không nhịn được sẽ hóa thân cầm thú.

"Đau?" Anh lau chân cho cô, cơ thể cô cứ rụt về sau.

Đôi chân dài mang đồ bệnh nhân rộng rãi, để trên đùi anh, mắt cá chân cô rất nhỏ mà ống quần lại rộng, nhìn rất yếu ớt, khiến anh muốn bảo vệ, muốn yêu thương.

Ngôn Dụ thấp giọng phủ nhận: "Không đau ạ, chỉ nhột thôi."

Cô sợ nhột, đặc biệt là lòng bàn chân, chạm vào một cái thì ra sức rụt về sau.

Tưởng Tĩnh Thành lau xong chân, đắp chăn lên cho cô, ngồi bên giường nói: "Ngủ đi, nghỉ ngơi trước."

Trên người Ngôn Dụ bị đánh trầm trọng, đừng nhìn cô cũng đánh người ta lên bàn phẫu thuật mà lầm, là tên kia xui xẻo, bị thanh côn chọc

https://thuviensach.vn

trúng vị trí quan trọng mà thôi. Những vết thương trên người Ngôn Dụ, đều là bị nắm đấm của hai tên này đánh ra.

Lúc này nằm xuống, trằn trọc, làm sao còn ngủ được.

Huống hồ, Tưởng Tĩnh Thành đang ngồi canh bên cạnh cô.

Thấy cô hồi lâu cũng không ngủ, Tưởng Tĩnh Thành thấp giọng hỏi: "Không ngủ được?"

"Dạ," Ngôn Dụ đáp một tiếng, lại hỏi: "Anh tiểu Thành, khi nào anh trở về ạ?"

"Đợi em ngủ đã," giọng anh vừa trầm vừa ổn, nghe vào khiến người ta rất yên tâm.

Ngôn Dụ thật sự không ngủ được, dịch sang bên cạnh, vỗ giường nói: "Nếu không anh cũng nằm lên một lát đi?"

Giọng cô gái rất nhỏ, giống như thỏ thẻ, ngay cả vỗ giường cũng khẽ khàng.

Tưởng Tĩnh Thành ngồi bên giường, đáy lòng thật muốn thở dài.

Anh không phải Liễu Hạ Huệ, cũng không định làm. Nhưng muốn để anh ra tay với cô vào lúc này, thì anh lại không nỡ.

Người đã nằm lên, cánh tay rắn chắc tự động làm gối đầu của cô, để cô kê đầu xuống. Cô giống như một con mèo nhỏ, vùi ở trong lòng anh.

Đột nhiên Tưởng Tĩnh Thành nhớ đến clip kia, cô ở trong clip đó hung ác lại cô độc, rõ ràng một mình đối mặt với hai tên đàn ông to lớn, nhưng lại không lộ ra một tia yếu ớt và sợ hãi nào.

https://thuviensach.vn

Cùng với cô gái vùi ở trong lòng anh lúc này, như là hai người khác nhau.

Nhưng Tưởng Tĩnh Thành rất đau lòng, có quá nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại không biết bắt đầu hỏi từ đâu.

Anh muốn biết, vì sao Ngôn Ngôn dịu dàng nhu thuận kia, sẽ trở thành cô gái cô độc lại cường hãn của ngày hôm nay. Không phải là cảm thấy thay đổi này không tốt, mà là đau lòng.

Anh ôm cô, một cánh tay khác vỗ về cái ót của cô, "Có phải đau đến không ngủ được không?"

Chính Tưởng Tĩnh Thành đã từng trải qua đủ loại rèn luyện gian khổ, vết thương trên người cũng không biết có bao nhiêu vết, càng đừng nói loại vết thương ngoài da này. Lúc đau lên thì nằm trên giường cả đêm cũng không ngủ được.

Rõ ràng chỉ là một câu quan tâm rất bình thường, không biết có phải bởi vì là do anh hỏi hay không, mà Ngôn Dụ cảm thấy rất uất ức.

Kể từ khi xảy ra chuyện đến nay, cảnh sát đưa cô đến bệnh viện, quan tâm hỏi cô đau chỗ nào. Thiệu Nghi gặp cô ở phòng cấp cứu, lo lắng kéo cô hỏi thăm. Thậm chí lúc Mạnh Tây Nam đến, thấy dáng vẻ thê thảm này của cô, tức đến suýt nữa giết người. Thì Ngôn Dụ cũng không cảm thấy uất ức, mà rất bình tĩnh lại cô độc.

Dù sao vết thương bị súng bắn cô cũng từng trải qua rồi.

Mấy năm nay, cô cũng đã rất kiên cường.

Nhưng mà Tưởng Tĩnh Thành hỏi câu này xong, hốc mắt cô lại đỏ ửng, nước mắt đến rất nhanh.

https://thuviensach.vn

Cô đưa tay lén lút kéo vạt áo trước của anh.

"Rất đau."

Cô nói xong lời này, thì trán Tưởng Tĩnh Thành khẽ cúi chống lên trán cô. Giây phút này, lại nghiêng đầu qua, hôn lên mắt cô, "Anh hôn thì không đau nữa."

Nụ hôn của anh vừa nhẹ vừa mềm, giống như lông vũ, gãi vào lòng cô.

Nhưng lại không tiếp tục an ủi cỗ uất ức kia nữa, mà ngược lại càng thêm cuộn trào mãnh liệt, dòng cảm xúc này khiến chính cô cũng không thể nói rõ.

Cô lầu bầu; "Hôn một cái nữa."

Tưởng Tĩnh Thành chợt mỉm cười, đang định đưa tay chỉ lên trán cô. Ai ngờ người hơi động, thì cơ thể hai người dán càng chặt. Vì thế phản ứng chỗ nào đó anh đang giấu, cứ thế chĩa thẳng lên đùi Ngôn Dụ.

Cô gái trong ngực đã sớm không còn ở tuổi mười sáu kia nữa.

Nên hai người đều cứng đờ, sau giây lát, giọng nói cứng nhắc của Ngôn Dụ vang lên: "Hình như là hôn xong rồi."

.....

Tưởng Tĩnh Thành gần như cắn răng gằn từng chữ nói: "Ngôn Dụ, em, tìm, chết, phải, không?"

**

Mạnh Tây Nam dậy sớm, bảo thím Vương bỏ bữa sáng vào hộp cơm cho anh mang đi.

https://thuviensach.vn

Thím Vương còn cười hỏi, có phải cảm thấy cơm trong nhà ngon hơn nhà ăn quân đội không. Anh gật đầu, vừa khéo Tống Uyển cũng đi vào, thấy anh xách hộp cơm thì hỏi một câu.

Mạnh Tây Nam ậm ờ nói, Tống Uyển cũng không để trong lòng, lại dặn dò anh: "Nhà bên kia đã dọn dẹp xong rồi, tuần này con đi khách sạn của Ngôn Ngôn, giúp em chuyển nhà. Nào có chuyện ngày ngày đều ở khách sạn mà không ở nhà chứ."

Nghe bà nhắc đến Ngôn Dụ, Mạnh Tây Nam hơi chột dạ, đáp một tiếng, xoay người định đi.

Nào ngờ anh còn chưa đi đến cửa thì nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói trầm ổn; "Tây Nam, con đợi chút."

"Bố ạ," Mạnh Tây Nam nhìn Mạnh Trọng Khâm.

"Hôm nay lão Lý xin nghỉ, con đưa bố một đoạn," trên người Mạnh Trọng Khâm mặc quân trang chỉnh tề, cho dù đã qua năm mươi, nhưng cơ thể vẫn thẳng tắp như tùng.

Mạnh Tây Nam còn đang nghĩ phải từ chối thế nào, nhưng Mạnh Trọng Khâm đã xuống lầu, còn ra cửa nhanh hơn anh một bước.

Hai bố con đến bên xe, Mạnh Tây Nam cam chịu số phận để hộp cơm lên ghế lái phụ, đợi đưa bố đến văn phòng trước, rồi lại đi bệnh viện.

Nhưng ai biết ra khỏi cửa, anh vừa muốn lái sang trái thì giọng nói của Mạnh Trọng Khâm phía sau đã chậm rãi vang lên: "Không phải muốn đi bệnh viện à."

May mà anh lái xe không nhanh, kịp thời ổn định lại.

https://thuviensach.vn

"Bố biết rồi ạ?" Chuyện này Ngôn Dụ đã dặn, nhất định không được nói cho bố mẹ biết.

Mạnh Tây Nam cũng không định nói cho bố anh biết, bởi vì anh định tìm được người đứng phía sau sai khiến hai người này, sau đó đánh chết. Nên anh sợ bố anh cản họ.

Nói thật, người ngoài đều cảm thấy người anh trai như Mạnh Tây Nam, không thích Ngôn Dụ như Mạnh Thanh Bắc.

Nhưng lòng người có thật sự đơn giản vậy không?

Trước mười bốn tuổi, Thanh Bắc là em gái ruột của anh. Sau mười bốn tuổi, Ngôn Dụ lại là em gái ruột của anh. Tình cảm con người sẽ không bỗng chốc mà tan vỡ, anh cũng đã từng giãy dụa rối rắm.

Nhưng mà về sau xảy ra quá nhiều chuyện, Mạnh Thanh Bắc thay đổi mà Ngôn Ngôn cũng đã thay đổi.

Chỉ là Mạnh Thanh Bắc thay đổi đến mức khiến anh không quen biết, mà Ngôn Ngôn lại thay đổi khiến anh đau lòng hơn.

Mạnh Trọng Khâm chỉ trước mặt, nói: "Lái cẩn thận."

Mạnh Tây Nam không dám lên tiếng, lần này ngoan ngoãn lái xe về hướng bệnh viện. Trên đường, Mạnh Trọng Khâm lại dặn một câu: "Chuyện này trước đừng để mẹ con biết."

"Sao bố biết ạ?"

Mạnh Tây Nam tò mò chính là điều này.

Thế nhưng người ngồi ở phía sau, dựa vào lưng ghế, nhìn cảnh phố không ngừng chớp lóe bên ngoài cửa sổ, giọng nói dịu dàng; "Con gái của mình, sao có thể không biết?"

https://thuviensach.vn

Bố con hai người đi cùng, thật sự bắt mắt.

Đặc biệt là quân hàm đeo trên quân trang của Mạnh Trọng Khâm, hai bố con khiêm tốn nhưng vẫn khiến người bên cạnh bỗng nhìn hết về phía bên này.

Phòng bệnh là Mạnh Tây Nam tự sắp xếp, cho nên anh xách hộp cơm đi trước dẫn đường.

Đến cửa, bác sĩ đang kiểm tra phòng ở bên cạnh, còn chưa kiểm tra đến bên này.

Anh trực tiếp đẩy cửa đi vào, chặn ở cửa. Mạnh Trọng Khâm ở phía sau cau mày, vừa muốn quở trách anh đừng chặn cửa, nhưng vừa nghiêng đầu từ bên bóng dáng cao lớn của con trai, thì nhìn thấy trên giường trong phòng bệnh có hai người đang nằm.

Thực ra Tưởng Tĩnh Thành đã tỉnh từ sớm, nhưng cô gái trong lòng vẫn còn chưa tỉnh.

Đêm qua cô thực sự đau đến lợi hại, hai người nói chuyện rất lâu, thẳng đến khi cô mệt mà ngủ. Lúc này Ngôn Dụ đang vùi đầu trong ngực Tưởng Tĩnh Thành, bàn tay túm lấy vạt trước áo sơ mi quân phục của anh, túm đến mức quần áo nhăn nhúm.

Lúc hai bố con Mạnh gia đi vào, Tưởng Tĩnh Thành đang cẩn thận định rút tay ra khỏi người cô gái.

Anh định đi làm chút bữa sáng cho cô.

Không ngờ lại bị bắt tại trận.

Mạnh Tây Nam trừng anh, Tưởng Tĩnh Thành vẻ mặt vô tội, trong tay còn nắm tay Ngôn Dụ. Nhưng khiến anh còn không ngờ là, sau lưng Mạnh

https://thuviensach.vn

Tây Nam đưa ra một cánh tay, đẩy anh ra, Mạnh Trọng Khâm cứ như vậy xuất hiện ở trước mắt Tưởng Tĩnh Thành.

Lúc này trong lòng anh không còn ung dung như vừa rồi nhìn thấy Mạnh Tây Nam nữa.

"Còn không xuống?" Giọng điệu Mạnh Trọng Khâm không vui nói.

Tưởng Tĩnh Thành lập tức đứng dậy, nhưng anh vừa nhúc nhích thì cái áo Ngôn Dụ túm trong tay không còn nữa, động tĩnh quá lớn đã đánh thức cô. Cô gái dụi mắt, còn đang buồn ngủ, mơ mơ hồ hồ hỏi: "Anh tiểu Thành, anh không ngủ nữa hả?"

Tưởng Tĩnh Thành: "....." Anh còn dám ngủ nữa chắc?Lời tác giả:Cái này có tính là xe đẩy trẻ em không?

Hóa ra lúc Thành ca nhìn thấy Mạnh Tây Nam còn rất nhàn nhã, dù sao anh vợ cũng không sao cả. Kết quả đến khi bố vợ xuất hiện ở phía sau thì anh liền ỉu xìu.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Tưởng Tĩnh Thành chân không nhảy xuống giường, ai biết thắt lưng trước khi ngủ còn cài kỹ, lại lách cách tuột ra. Rõ ràng thắt lưng anh đang đeo là thắt lưng quân dụng.....

Vẻ mặt anh lúng túng nhìn ra cửa, sắc mặt Mạnh Trọng Khâm ẩn ẩn hơi sầm xuống.

Mạnh Tây Nam ở bên cạnh nhe răng trợn mắt với anh, chỉ còn kém không đi lên kéo anh nữa thôi.

Áo sơ mi quân phục Tưởng Tĩnh Thành mặc bị vò lộn xộn, vạt áo một bên kéo ra, một bên còn nhét trong quần. Anh chân không xuống giường, mang tất mang giày, rõ ràng vẫn nhanh như trước nhưng vẫn thấy chậm.

Đến khi anh mang giày xong, đi đến trước mặt Mạnh Trọng Khâm, eo đứng thẳng tắp, cúi chào dứt khoát gọn gàng.

"Chào thủ trưởng."

Một tiếng này không chỉ khiến cho vẻ mặt đen thui của Mạnh Trọng Khâm càng đen hơn, mà còn dọa tỉnh người trên giường. Lúc Ngôn Dụ ngồi dậy nhìn sang thì thấy bố và anh trai đều đang đứng ở cửa.

Tưởng Tĩnh Thành xoay lưng lại với cô, áo sơ mi màu xanh nhạt luôn sạch sẽ thẳng thớm, giờ đây lại nhàu nhĩ.

https://thuviensach.vn

Mạnh Trọng Khâm đi thẳng qua Tưởng Tĩnh Thành, đến bên giường, nhìn cô gái còn ngồi trên giường, đầu óc mơ hồ.

Ông cẩn thận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Dụ, thật sự không phải Mạnh Trọng Khâm tự khen, thuộc hạ đồng đội với ông nhiều như vậy, nhưng hễ trong nhà ai có con gái, không có ai là đẹp hơn Ngôn Ngôn nhà ông cả. Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như vậy, lúc này lại bầm tím, khóe miệng rách da, cũng đã kết vảy.

"Đánh nhau với người ta?" Mạnh Trọng Khâm hơi cúi người, nhìn cô.

Thấy cô không nói chuyện, còn tưởng là sợ bị mình trách mắng, Mạnh Trọng Khâm đưa tay sờ đỉnh đầu cô; "Xem khuôn mặt này này....."

"Con không thua," Ngôn Dụ ngồi xếp bằng trên giường, ngẩng đầu lên.

Mạnh Trọng Khâm bị cô chọc, vẻ mặt vốn nghiêm túc bỗng nhiên bật cười. Ngôn Dụ cũng có chút đắc ý, "Hai tên kia, một vào phòng phẫu thuật, còn một tên cũng nhập viện rồi đấy."

Thực ra cái tên vào phòng phẫu thuật kia, cũng không hoàn toàn là bị Ngôn Dụ đánh. Nghe bác sĩ nói là trong cơ thể hắn ta vốn có bệnh, kết quả bị thanh côn của Ngôn Dụ chọc trúng, rạn nứt, cho nên mới phải phẫu thuật gấp.

Nhưng một cô gái như cô, đối phó với hai tên đàn ông mà không bị thua, đừng nói cảnh sát mà ngay cả bác sĩ cũng có hơi nói không nên lời.

Lúc này Mạnh Trọng Khâm nghe được, thì bật cười ha ha, trong tiếng cười đó còn mang theo giọng điệu đắc ý.

"Không hổ là con gái của Mạnh Trọng Khâm bố."

https://thuviensach.vn

Mạnh Tây Nam thấy bố cười quả thực quá đắc ý, cũng bất đắc dĩ cười theo. Anh xách hộp cơm trong tay nói: "Bố, để Ngôn Ngôn ăn cơm trước đã ạ."

Ngôn Dụ rời giường đi rửa mặt.

Lúc này Tưởng Tĩnh Thành thấy Mạnh Trọng Khâm đã đến, thì định trở về trước, thấp giọng nói: "Chú Mạnh, chú đã đến rồi, vậy cháu về trước đây ạ."

Mạnh Trọng Khâm không muốn giữ anh lại, trong yết hầu miễn cưỡng nặn ra một tiếng cũng tính là đáp.

Thực ra không phải ông không thích Tưởng Tĩnh Thành, thằng nhóc này từ nhỏ đã kiêu ngạo cởi mở, nhưng vừa nhìn lại là một tài nguyên tốt để làm lính. Lúc đó mấy thằng nhóc bọn chúng đến trường bắn chơi, đều chưa từng cầm súng, nhưng nó vừa cầm lên tay thì đã có thể bắn được bảy điểm. Bắn tiếp một vòng, thì không kém những chiến sĩ trẻ đã cầm súng mấy tháng.

Trên miệng Tưởng Tề Minh không nói, nhưng vẻ đắc ý trên mặt kia lại khiến Mạnh Trọng Khâm thấy chói mắt.

Có lẽ là hâm mộ.

May mà thằng nhóc Mạnh Tây Nam cũng tính là cho ông mặt mũi, nếu không ông thật sự không còn mặt mũi mà ở cùng một viện với người ta nữa rồi.

Nhưng dù có thích Tưởng Tĩnh Thành đi nữa, thì chuyện anh không nói một tiếng mà chạy đến nằm trên giường Ngôn Dụ, thì bạn nói xem người làm cha như ông nhìn thấy thì trong lòng có thoải mái hay không?

https://thuviensach.vn

"Anh tiểu Thành, không phải anh còn chưa ăn sáng sao, ăn xong rồi hẵng đi."

Thật không dễ gì Ngôn Dụ mới nhìn thấy anh, sao nỡ thả anh đi nhanh vậy được. Công việc này của anh, mười ngày nửa tháng không thấy người cũng là bình thường.

"Đúng lúc anh trai em mang nhiều đồ ăn như vậy nữa," Mạnh Tây Nam đang mở hộp cơm ra, cháo trắng đầy hộp, còn có cả dưa muối.

Bánh bao trắng là lấy từ trong nhà ăn đại viện, Ngôn Dụ thích món này.

Mạnh Tây Nam cúi đầu nhìn, ba cái bánh bao trắng trong hộp cơm, sớm biết vậy thì anh đã lấy một cái rồi.

Sau đó Mạnh Tây Nam nhìn Ngôn Dụ, lấy hai cây bót đánh răng trong túi nhu yếu phẩm hằng ngày. Đây cũng là đêm qua anh đi mua, để anh hối hận là anh lại mua hai cây.

Trong phòng bệnh đơn có nhà vệ sinh.

Thế là hai người cùng đi đánh răng, để lại hai cha con Mạnh gia.

Mạnh Tây Nam thấy vẻ mặt bố anh không tốt lắm thì thấp giọng nói: "Nếu không bố ngồi trước một lát đi ạ."

Mạnh Trọng Khâm trừng anh một cái, bắt đầu đi lại trong phòng, ngồi cái rắm.

Trong nhà vệ sinh, Ngôn Dụ vừa đánh răng vừa nhìn Tưởng Tĩnh Thành. Qua một đêm, trên mặt anh đã lún phún râu, không lôi thôi, nhìn càng có mùi vị đàn ông hơn.

https://thuviensach.vn

Da anh không tính là trắng, là kiểu màu mật đàn ông, áo sơ mi được anh nhét vào trong hông, vai rộng eo thon.

Trong nhà vệ sinh không tính là lớn, toàn bộ đều là hơi thở của anh.

"Nhìn cái gì?" Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu đánh răng, vì không có ly, nên anh dứt khoát dùng tay vốc nước, súc miệng.

Động tác anh nhanh nhẹn, vốc nước lên, văng tung tóe lên bộ đồ bệnh nhân của Ngôn Dụ.

Nhưng cô cúi đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, đột nhiên bật cười. Đây không phải cảnh tượng cô hằng mong đợi đây sao. Buổi sáng thức dậy, anh tỉnh dậy từ bên cạnh cô, hai người chen chúc nhau trong một nhà vệ sinh, nhìn dáng vẻ miệng đầy bọt của nhau.

Cô nhỏ giọng hỏi: "Anh tiểu Thành, anh có cảm thấy bây giờ rất hạnh phúc không?"

Tưởng Tĩnh Thành ngẩng đầu, nước chảy trên gò má anh, chảy thẳng đến cổ.

Hạnh phúc ư, đương nhiên rồi.

Mà giờ phút này bên ngoài bỗng truyền đến tiếng ho khan rõ ràng, dường như là đang nhắc nhở gì đó.

Cũng rất kinh hồn bạt vía.

Hai người rửa mặt đều rất nhanh, sau khi đi ra, Mạnh Tây Nam đã bày xong bàn nhỏ cho Ngôn Dụ. Nhưng cô ăn ít, cháo chỉ ăn một chén nhỏ, ngay cả bánh bao cũng chỉ ăn nửa cái.

Gò má cô bị đánh sưng, đến bây giờ vẫn chưa tan.

https://thuviensach.vn

Ăn thứ gì vào cũng sẽ đau.

Tưởng Tĩnh Thành thấy cô thả đũa xuống, thì cau mày: "Đừng lãng phí, ăn hết đi." Anh ở trong bộ đội đã quen, ăn cơm chưa bao giờ để thừa.

Ngôn Dụ có người chống lưng, nên không sợ.

Cô ngẩng đầu nói với Mạnh Trọng Khâm: "Bố ơi, mặt con đau, ăn không nổi nữa."

Mạnh Trọng Khâm nhìn cô, gật đầu: "Vậy thì ăn ít một chút."

Thủ trưởng Mạnh cũng là người làm lính, lúc còn trẻ, nếu ai dám để thừa cơm trước mặt ông, thì ông có thể mắng người đó cẩu huyết đầy đầu. Nhưng Ngôn Dụ thế này, ông chỉ thấy đau lòng.

Ông quét mắt nhìn Tưởng Tĩnh Thành, nhàn nhạt nói: "Đây không phải còn có anh tiểu Thành của con đó sao."

Thế là, một mình Tưởng Tĩnh Thành ăn hết cả hộp cháo.

Ngôn Dụ bị thương ngoài da, lúc bác sĩ đến kiểm tra phòng cũng nói, vết thương trên mặt nhìn thì nghiêm trọng, nhưng thực ra ngày mai đã có thể xuất viện được rồi.

Mạnh Trọng Khâm nghe xong lúc này mới xem như là yên tâm.

Ngôn Dụ thấy thời gian không còn sớm nữa, biết ông còn phải đi làm, thì vội giục ông trở về.

"Anh, anh đưa bố về đi, em không sao đâu."

Tưởng Tĩnh Thành liền nói: "Đúng lúc hai ngày này cháu được nghỉ, có thể chăm sóc Ngôn Ngôn."

https://thuviensach.vn

Sau khi họ xong nhiệm vụ, đều sẽ có thời gian điều chỉnh ngắn. Cho nên hai ngày này anh thực sự rãnh.

Đến khi đưa Mạnh Trọng Khâm xuống lầu, ba người cùng đi ra ngoài còn chói mắt hơn vừa rồi lúc họ lên. Bởi vì xung quanh đều là người, bệnh viện cũng không phải chỗ nói chuyện, cho nên Mạnh Trọng Khâm ôm một bụng lời, cũng không có chỗ để nói.

Đến bên xe, Mạnh Tây Nam mở cửa xe.

Mạnh Trọng Khâm quay đầu nhìn Tưởng Tĩnh Thành, vẻ mặt nghiêm túc, suy nghĩ chặp lâu, vẫn là nói: "Phải chú ý ảnh hưởng."

Tưởng Tĩnh Thành biết ông nói là chuyện buổi sáng, nghiêm nghị nói: "Chú Mạnh, là cháu không tốt. Lần sau nhất định sẽ không vậy nữa đâu ạ."

Thái độ nhận sai này của anh, quả thực rất tốt.

Im lặng giây lát, lúc này Mạnh Trọng Khâm mới thanh thanh cổ họng nói: "Chí ít thì, trước khi kết hôn không thể như thế."

Tưởng Tĩnh Thành: "....." Vậy sau khi kết hôn thì sao ạ.

Niềm vui trong lòng anh vừa dâng lên, Mạnh Trọng Khâm đã ngồi vào trong xe. Mạnh Tây Nam đóng cửa xe lại, vừa vặn che cửa xe, quay đầu cho anh một đấm.

Lần này thế nhưng không lưu tình, đấm vào ngực anh.

Mạnh Tây Nam nhỏ giọng oán giận: "Ông đây xem cậu là anh em, cậu nghĩ thế nào....."

Bốn chữ ngủ với em gái tớ, anh nghẹn ở bên miệng không nói ra được.

https://thuviensach.vn

Kết quả, Tưởng Tĩnh Thành đứng trước mặt anh, thong thả tiếp lời thay anh.

"Nghĩ thế nào làm em rể cậu."

Mạnh Tây Nam bị dáng vẻ không biết xấu hổ này của anh đánh bại, mắng một câu: "Đệch, biến."

Tưởng Tĩnh Thành chợt thay đổi vẻ lười biếng, cúi chào tiêu chuẩn với anh, "Anh vợ, đi thong thả."

Thực ra cấp bậc của Mạnh Tây Nam còn không cao bằng Tưởng Tĩnh Thành, cho nên tiện nghi này của anh, thật sự là chiếm hời rồi.

**Chuyện Ngôn Dụ bị đánh, trên mạng giống như điên cuồng. Dù sao con gái ra khỏi nhà ở bên ngoài, cũng sẽ gặp phải đủ loại chuyện. Nhưng tính chất chuyện này quá ác liệt.

Cái clip kia là máy quay trong xe quay lại, cho nên hình ảnh không những không mờ, mà còn đặc biệt rõ ràng.

Chủ xe đăng clip, ngày đó đi bệnh viện thăm bạn. Anh ta đang định lái đi, thì nghe điện thoại, thời gian hơi lâu. Kết quả đúng lúc gặp được chuyện này.

Vốn Ngôn Dụ chỉ xin phép Chu Trác, nên kể cho ông chuyện cô gặp phải. Chu Trác bên kia muốn tự mình đến thăm cô, nhưng ai ngờ một buổi chiều, cả công ty đều biết, hôm qua giám đốc Ngôn bị tấn công ở bệnh viện.

Clip quay rất rõ, huống hồ chiếc Porsche mà Ngôn Dụ lái, bình thường cũng có không ít người nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết là ai lên mạng tung tin, hay là cư dân mạng vạch trần lợi hại, mà trong vòng một đêm, thân phận của Ngôn Dụ đã bị đào ra. Giám đốc quan hệ xã hội trẻ tuổi nhất của tập đoàn Liên hợp khu vực Trung Quốc.

Cô tuổi còn trẻ, đã trở thành nhân viên cấp cao của một công ty đẳng cấp.

Lại thêm ở trong clip cô biểu hiện ra vẻ gặp nguy không loạn, quả thực rất động lòng người.

Kết quả weibo cô fan bỗng chốc vượt quá mấy chục vạn.

Mà weibo này là công ty đăng ký cho cô, sớm đã thêm V, nhưng cô chưa từng dùng, đều giao cho trợ lý xử lý.

Lúc này trợ lý đang gửi tin nhắn cho cô, hỏi cô có muốn trả lời trên weibo không.

Cô đang suy nghĩ, bỗng nhiên cửa phòng bệnh được đẩy ra, Quý Khải Mộ vẻ mặt bực bội xông vào. Nhưng lúc nhìn thấy mặt cô, thì sự bực tức lại trở thành nổi giận đùng đùng.

"Lần này tớ nhất định sẽ không bỏ qua cho chú ba tớ."

Trong giọng điệu của cậu ta mang theo sự oán hận.

Ngôn Dụ thả di động xuống, giọng nói rất bình tĩnh: "Chú ba cậu được thả ra rồi."

Quý Khải Mộ sững sờ, mới biết vừa rồi mình đã nói lỡ miệng.

Nhưng cậu ta vừa nghĩ đến trong clip, Ngôn Dụ suýt nữa bị hai tên kia đưa đi, thì cậu ta lại không nhịn được. Cậu ta nói: "Sở dĩ anh trai tớ lần này sẽ đến Trung Quốc, chính là vì chú ba tớ đã được bảo lãnh thành công. Ông

https://thuviensach.vn

ta chắc chắn sẽ trả thù cậu và anh tớ, Ngôn Ngôn, cậu theo bọn tớ về Mỹ đi. Lần này để tớ bảo vệ cậu, cậu nói có được không."

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, chỉ có máy tạo độ ẩm trong góc phòng đang yên lặng phun ra hơi nước màu trắng. Ánh nắng bên ngoài cửa sổ tươi đẹp lại nóng như thiêu đốt, giống như có thể chiếu sáng mỗi một góc của thế giới này.

Nhưng cố tình lòng người lại phức tạp nhất, là nơi sâu thẳm mà ánh nắng không thể chiếu đến.

Trận tranh đấu này của Quý gia, cô sớm đã bị kéo vào trong đó. Quý gia là gia tộc Hoa Kiều giàu có trăm năm ở Mỹ, nhưng khi bố Quý Khải Phục mất vì tai nạn xe, tiểu bối làm chủ, thì mấy người chú của Quý gia làm sao có thể bằng lòng.

Trong đó phản ứng mãnh liệt nhất, chính là chú ba của Quý Khải Phục, Quý Quân Thực.

Năm đó Quý Khải Phục kế thừa gia nghiệp không được bao lâu, thì gặp tai nạn, suýt chết.

Mà chuyện này, có liên quan đến Quý Quân Thực. Nhưng bà cụ Quý gia lại không muốn tin, con trai bà ta sẽ ra tay với cháu trai.

Thậm chí còn có người nói chuyện thay cho Quý Quân Thực, chỉ trích Quý Khải Phục là muốn bài trừ dị kỷ.

Ngôn Dụ vẫn nhớ rõ, lúc đó Quý Khải Phục cũng nằm trên giường bệnh như thế này. Anh đã trải qua một trận tai nạn đủ có thể lấy mạng anh, nhiều bộ phận bị tổn hại. Nếu không phải chiếc xe kia chống đạn, e rằng anh đã chết tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Anh nói với Ngôn Dụ: Tôi có thể cho cô thứ cô muốn, diễn với tôi một vở kịch nhé.

Ngôn Dụ không hỏi phải diễn kịch gì, nhưng cô đã đồng ý.

Quý Khải Phục hỏi cô, muốn thứ gì, cô chỉ trả lời một câu: Tiền, tôi muốn nhiều tiền.

Cô chấp nhận yêu cầu của Quý Khải Phục, đóng giả làm vợ chưa cưới của anh. Sở dĩ lựa chọn cô, chính vì cô là bạn của Quý Khải Mộ, trước kia cô và Quý Khải Phục từng gặp mặt. Một đôi nam nữ, sau khi cùng nhau trải qua khảo nghiệm sinh tử, đi đến với nhau, kế hoạch cỡ nào quen thuộc mà lại khiến cho người ta cảm động không thôi.

Quý Khải Phục chưa từng để lộ cô trước mặt người ngoài, trái lại giữa họ ngay cả gặp mặt cũng đều cẩn thận.

Chỉ có thể nói rằng càng là đối thủ thì càng hiểu nhau, Quý Khải Phục quá hiểu loại tính cách nghi thần nghi quỷ của Quý Quân Thực. Biết mình càng che giấu, thì Quý Quân Thực ngược lại sẽ càng tưởng thật.

Thế là Quý Quân Thực vạch ra kế hoạch bắt cóc, ý đồ dùng Ngôn Dụ để uy hiếp anh.

Cuối cùng, họ thành công đưa Quý Quân Thực vào tù.

Quý Khải Mộ thấy cô không nói chuyện, còn tưởng cô tức giận, liền giải thích: "Anh tớ vốn muốn đến thăm cậu, nhưng anh ấy cũng bệnh rồi. Bác sĩ không cho anh ấy xuống giường, cậu đừng giận anh tớ, anh ấy thật sự không biết chú ba còn điên cuồng như vậy."

Ngôn Dụ lắc đầu, "Tôi và Quý tiên sinh là giao dịch công bằng. Lúc đó tôi vì tiền, mới dính dáng đến tranh đấu giữa họ."

https://thuviensach.vn

Quý Khải Mộ sững sờ, bởi vì lần đầu tiên cậu ta biết rõ, Ngôn Dụ vì sao muốn đóng giả làm vợ chưa cưới của anh trai cậu ta.

Trước đây cậu ta vẫn luôn không hiểu, cũng từng tức giận truy hỏi.

Nhưng cô chưa bao giờ nói.

Cậu ta nhẹ giọng hỏi: "Cậu rất cần tiền sao?"

Ngôn Dụ nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời Bắc Kinh hiếm khi trong xanh như vậy.

"Tôi có một người anh trai." Cô nói.

Quý Khải Mộ gật đầu, cậu ta biết, và cũng từng gặp ở bệnh viện rồi.

Nhưng cậu ta không biết, câu tiếp theo của Ngôn Dụ lại là: "Anh ấy tên Thành Thực."

"Tôi muốn để anh ấy cả đời đều bình an vui vẻ."P/s: Vừa nhận được một tấm ảnh bìa của truyện do bạn Tâm Tít Tắp gửi tặng, cảm thấy rất rất vui, cảm ơn bạn Tâm Tít Tắp thiệt nhiều.....

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Thành Thực là người thế nào?

Ngôn Dụ không biết phải nói thế nào, chính là kiểu, chỉ cần vừa nghĩ đến anh, thì cảm thấy trong lòng ấm áp.

Từ nhỏ đến lớn, Thành Thực đều là người để cho mẹ con cô kiêu ngạo. Lúc bố Thành mất đi, anh mới tám tuổi, Ngôn Dụ lên năm. Khi ấy anh chỉ mới học tiểu học mà thôi. Nhưng kể từ sau khi bố mất, anh liền giống như một nam tử hán, giúp mẹ làm việc, chăm sóc em gái.

Anh thông minh lại cần cù, lúc tiểu học thi lên trung học trong huyện, thành tích tốt đến mức được miễn học phí ba năm.

Lúc học cấp ba, vẫn như thế.

Vì anh biết mẹ Thành phải nuôi hai anh em họ rất vất vả, cho nên anh cố gắng học tập, chính là để cho Ngôn Dụ cũng có cơ hội học hành. Anh chấp nhận tài trợ của trường, nhưng lại kiên trì không để cho Ngôn Dụ nhận.

Dù cuộc sống có khó khăn thế nào, anh cũng vẫn muốn bảo vệ lòng tự tôn của em gái.

Anh trai Thành Thực của cô, là người tốt nhất trên thế giới này.

Nhưng mà anh trai Thành Thực của cô, bây giờ đang ở đâu đây.

https://thuviensach.vn

Bầu trời bên ngoài cửa sổ trong xanh là thế, Ngôn Dụ cúi đầu. Quý Khải Mộ thấy dáng vẻ này của cô, bỗng cảm thấy rất đau lòng, cậu thích Ngôn Dụ, không có lý do, giống như trong vườn trường đại học, lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy cô trong đám người.

Bạn học tóc vàng mắt xanh, cậu ta liếc mắt thì nhìn thấy, cô tóc đen mắt đen.

Rõ ràng vẫn là một cô bé, nhưng lại lạnh nhạt bình tĩnh, giống như không có vui buồn.

Về sau cậu ta gặp được cô đi đến phòng tư vấn tâm lý của trường.

Thế là cậu ta liều mạng quấn lấy cô, dẫn cô đi party, dẫn cô đi đánh bóng, còn cùng tham gia thi đấu giải tennis đôi của trường. Kết quả vòng đầu tiên, họ đã bị đối phương giết không còn manh giáp.

Sau khi kết thúc, hai người chỉ trích lẫn nhau rằng người kia cản trở mình, vô dụng.

Nhưng hôm nay, Quý Khải Mộ mới phát hiện, dường như cậu ta chưa từng hiểu Ngôn Dụ.

Cậu ta không biết quá khứ của cô, không biết niềm vui nỗi buồn của cô, dường như cậu ta chỉ biết kéo cô làm liều.

"Vậy vì sao cậu không đi tìm anh ấy?" Quý Khải Mộ không hiểu hỏi cô.

Ngôn Dụ ngẩng đầu, trên mặt hơi mê mang, vì sao không đi ư. Có lẽ là không dám đi, thực ra gan cô rất nhỏ, gặp phải chuyện đều sẽ tránh né. Về sau cô biết trốn tránh cũng vô dụng, cho nên cô cũng cô độc hơn bất cứ ai, làm việc cũng chỉ dựa vào sự kiên cường, xông về phía trước.

https://thuviensach.vn

"Có lẽ tôi vẫn chưa trở nên đủ tốt đi."

Giọng Ngôn Dụ hơi mất mát.

Lúc này, bên ngoài phòng bệnh Mạnh Thanh Bắc nắm chặt di động trong lòng bàn tay. Cô ta không ngờ mình lại có thể nghe được bí mật thế này. Hóa ra Ngôn Dụ ở Mỹ, đã làm nhiều chuyện như vậy.

Y tá đi ngang qua, thấy cô ta đứng ở cửa phòng bệnh, nhịn không được nhắc nhở một câu: "Tiểu thư, cô tìm ai?"

Giọng nói bên ngoài chợt kinh động đến người bên trong, Quý Khải Mộ đi ra. Thấy là cô ta, chợt cau mày: "Sao cô biết mà đến đây?"

Mạnh Thanh Bắc biết cậu là tiểu thái tử của tập đoàn Liên Hợp, lúc trước trong buổi tiệc, cô ta từ xa đã nhìn thấy cậu ta được nịnh bợ rất nhiều, vẻ mặt rất không kiên nhẫn.

Cô ta vuốt tóc, dịu dàng lại phóng khoáng nói: "Tôi nhìn thấy chuyện của Ngôn Ngôn trên mạng, cho nên đến thăm. Quý tiên sinh, bây giờ tôi tiện vào không?"

Đưa tay không đánh người mặt cười, Quý Khải Mộ thực sự không thích người phụ nữ này.

Rõ ràng cô ta nói chuyện dịu dịu dàng dàng, nhưng lại khiến cho cậu ta không thoải mái, giống như là.....

Đúng, con rắn xinh đẹp, một con rắn xinh đẹp khoác bên ngoài vẻ dịu dàng.

Nhưng Mạnh Thanh Bắc vẫn đi vào, dù sao cô ta cũng là đến thăm Ngôn Dụ. Trên mặt cô ta đeo kính râm lớn, lại đội mũ, thoạt nhìn là không muốn để người khác nhận ra.

https://thuviensach.vn

Cô ta nhìn thấy Ngôn Dụ lại sững sờ.

Thực ra hai người đứng cùng nhau, thật sự không thể nói là ai đẹp hơn.

Tướng mạo Mạnh Thanh Bắc thiên về kiểu minh diễm, nhưng khí chất cô ta ôn hòa, nói chuyện nhẹ nhàng, trên người lại không có cảm giác quá diêm dúa. Còn Ngôn Dụ, tướng mạo cô giống Tống Uyển, nhẹ nhàng tao nhã. Trước đây trên người là khí chất ngoan ngoãn hiểu chuyện, vừa cúi đầu rũ mắt, thì rất giống mối tình đầu bước ra từ trong sách.

Nhưng hôm nay, gò má Ngôn Dụ vẫn còn sưng, khóe miệng kết vẩy, đỏ thẫm.

Thấy Mạnh Thanh Bắc nhìn chằm chằm mặt mình, Ngôn Dụ cũng không tức giận, nhàn nhạt mỉm cười. Mạnh Thanh Bắc lúc này mới hồi thần, xin lỗi nói: "Cô không sao chứ, trên mặt sẽ không để lại sẹo chứ?"

Có cô gái nào không xem trọng gương mặt của mình đâu.

Nếu vì chuyện này mà bị hủy dung, thì thật sự sẽ hối hận cả đời.

"Cũng được, bác sĩ nói chắc sẽ không để lại sẹo." Ngôn Dụ rất thoải mái, cô là người bình thường, không cần đeo kính.

Mạnh Thanh Bắc gật gật đầu, thở dài một hơi: "Tôi đã xem clip, thật sự rất dọa người. Cô nói xem đám người đó sao lại hung ác vậy chứ, cướp giật thì thôi đi, sao còn đánh người."

Giọng cô ta nghe như rất lo lắng cho Ngôn Dụ.

Thực ra hai người đều rất lúng túng, vẻ mặt Ngôn Dụ lạnh nhạt, không nhiều lời. Ngược lại Mạnh Thanh Bắc vẫn đang kiếm chuyện nói.

https://thuviensach.vn

Nói thật, vận mệnh con người thật là thay đổi trong nháy mắt. Lúc trước ở Mạnh gia, khi Mạnh Thanh Bắc còn chưa bị đưa đi, cô ta nhìn Ngôn Dụ, chính là một cô bé nhà quê.

Có lẽ lúc trước cô ta vẫn là một cô bé ngây thơ.

Nhưng trong nhà đột nhiên xuất hiện một người con gái ruột, còn cô ta chỉ là hàng giả.

Cho nên cô ta ở trước mặt Tống Uyển và Mạnh Trọng Khâm, biểu hiện càng thêm ngoan ngoãn hiểu chuyện. Cô ta biết đàn dương cầm, lúc mẹ hát, cô ta có thể đàn đệm nhạc cho mẹ. Mà Ngôn Dụ ngay cả đàn điện tử cũng chưa từng chạm qua, sau khi đến Bắc Kinh mới lần đầu tiên nhìn thấy đàn dương cầm, chỉ biết ngồi trên sofa, im lặng lắng nghe.

Mạnh Thanh Bắc cứ tưởng cuộc sống sẽ vẫn tiếp tục như thế.

Dù cho Ngôn Dụ là con ruột thì thế nào, cô ta tốt như vậy, bố mẹ chắc chắn thích cô ta nhất.

Sau khi Quý Khải Mộ ra ngoài, Mạnh Thanh Bắc nhìn Ngôn Dụ, biểu hiện trên mặt phức tạp, rất lâu cô ta mới nói: "Ngôn Ngôn, tôi có thể hỏi một chuyện không?"

Ngôn Dụ: "Gọi tôi Ngôn Dụ là được."

Vẻ mặt Mạnh Thanh Bắc ngưng trệ, giây lát lại bật cười, cô ta nói: "Ngôn Dụ, cô vì sao muốn làm như thế?"

Ngôn Dụ nhìn cô ta, nghe Mạnh Thanh Bắc nhìn chằm chằm cô nói: "Là cô phản đối tôi làm đại sứ hình tượng của MEQUEEN đi, vì sao cô muốn làm vậy, từ nhỏ đến lớn, thứ cô cướp đi của tôi, còn không đủ ư?" (đọc tới đây sao tui muốn đánh vỡ đầu con ả này ra để xem trong não nó

https://thuviensach.vn

chứa cái gì lun á, chắc toàn bã đậu không thôi quá >-Dường như sau khi nói ra câu này, tất cả đều trở nên dễ dàng.

Mạnh Thanh Bắc giống như hoàn toàn đem tất cả những uất ức đã chịu trong những năm này nói ra hết.

Cô ta nói: "Rõ ràng bố mẹ đã đón cô về rồi, vì sao cô nhất định phải đuổi tôi đi? Rõ ràng trước khi cô về, mẹ và anh trai vẫn đều rất thích tôi, nhưng sau khi cô về, ngay cả anh trai cũng bắt đầu không nhận điện thoại của tôi nữa."

"Cô đã hủy đi sự nghiệp của tôi, cô có biết không hả."

Ngôn Dụ ngồi trên giường, có hơi buồn cười. Cô không tức giận, chỉ cảm thấy buồn cười, hỏi ngược lại: "Cho nên cô hôm nay, là đặc biệt đến tìm tôi cãi nhau."

Lời của Mạnh Thanh Bắc còn chưa nói xong, cửa phòng bệnh, lại được đẩy ra.

Tưởng Tĩnh Thành mặc T-shirt màu trắng, đứng ở cửa, vẻ mặt rất bình tĩnh, nhìn hai người họ. Thẳng đến khi tầm mắt anh rơi trên người Mạnh Thanh Bắc, "Thanh Bắc, cô ra ngoài một chút."

Mạnh Thanh Bắc không ngờ Tưởng Tĩnh Thành sẽ đột ngột đến, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, thoạt nhìn rất xấu hổ.

Thấy cô ta còn ngồi im ở đó không nhúc nhích, Tưởng Tĩnh Thành nhếch miệng cười: "Còn muốn tôi mời cô?"

Lúc này Mạnh Thanh Bắc mới đứng dậy, thế là hai người ra khỏi phòng bệnh. Ngôn Dụ nằm trên giường, chỉ cảm thấy hai người này đều rất kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

Hai người đi thẳng đến vườn hoa dưới lầu bệnh viện, ánh nắng từ trên ngọn cây chiếu xuống. Một tay Tưởng Tĩnh Thành đút trong túi quần, luôn rất bình tĩnh, ngược lại là Mạnh Thanh Bắc mở miệng trước: "Em biết, anh gọi em xuống đây, là muốn mắng em, có phải anh cảm thấy em lại bắt nạt cô ấy không. Anh vẫn luôn thiên vị cô ấy."

Tưởng Tĩnh Thành rất buồn cười, hỏi ngược cô ta: "Cô ấy là bạn gái tôi, tôi thiên vị cô ấy thì có gì sai?"

Mạnh Thanh Bắc cắn môi, tức giận đến mức nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Rõ ràng những năm này cô ta đã gặp qua rất nhiều người, có tiền hơn anh, cũng đẹp trai hơn anh, nhưng những người đó, làm thế nào cũng không đi vào trong lòng cô ta.

Khắp đầu cô ta đều là anh, thuở thiếu thời, anh tiêu sái kiêu ngạo, anh nói chuyện lưu manh, anh chẳng hề để ý nhưng lại ngập tràn nhiệt huyết.

"Nhưng năm đó chú Mạnh và dì Tống, có phải cũng thiên vị cô không."

Lòng bàn tay mu bàn tay mặc dù đều là thịt, nhưng vẫn có thiên vị. Càng huống hồ, còn là hai cô bé sờ sờ.

"Nhưng cô chưa từng nghĩ, vì sao bây giờ họ thậm chí ngay cả điện thoại của cô cũng không muốn nhận ư?"

Mạnh Thanh Bắc tức giận nói: "Còn không phải vì em không phải là con ruột họ sao."

Tưởng Tĩnh Thành yên lặng nhìn cô ta, rất lâu, mới nhẹ giọng nói: "Cô thật sự không cứu được nữa rồi."

https://thuviensach.vn

Lúc anh lên lầu, ở lối thoát hiểm, đốt một điếu thuốc, một mình đứng ở đó hút. Lúc Mạnh Thanh Bắc đi, vẫn là dáng vẻ, cả thế giới đều có lỗi với cô ta, đều nợ cô ta.

Nhưng cô ta không hề biết rằng, tất cả những thứ cô ta có được, Ngôn Dụ đã tốn bao lâu mới có thể có được.

Năm đó sau khi thi tốt nghiệp cấp ba, tất cả mọi người đều giống như được giải thoát. Liên hoan, ca hát, dù sao mỗi ngày cũng đều có hoạt động.

Tưởng Tĩnh Thành không thích những thứ này, cũng vẫn bị người ta kéo ra ngoài.

Liên hoan ngày đó là lần nhiều người trong lớp đi nhất, đặt nhà hàng trong một trung tâm mua sắm.

Bởi vì phía trước trung tâm mua sắm đó có một quảng trường lớn, cho nên mỗi khi đến cuối tuần, thì rất náo nhiệt. Trên quảng trường có rất nhiều quầy bán đồ ăn vặt.

Lúc anh đến, thì nhìn thấy một đám nữ sinh trong lớp, đang chụp ảnh với một người mặc đồ con rối Pikachu.

Pikachu phát tờ rơi của tiệm kem, chỉ cần cầm tờ rơi, đều có thể chụp ảnh.

Lúc đó là thời điểm nóng nhất mùa hè, một đám nữ sinh chụp ảnh một hồi, đều la nóng nóng nóng. Tưởng Tĩnh Thành ở bên cạnh nhìn con Pikachu đó, chỉ cảm thấy nó có thể ngất đi hay không.

Dù sao thì nhiệt độ bên ngoài cũng ba bảy ba tám độ, ngay cả anh mặc quần đùi áo ngắn tay cũng nóng vô cùng.

https://thuviensach.vn

Vì thế đoàn người rời đi, anh vẫn quay đầu nhìn con Pikachu đó, thật lùn.

Thế nhưng lúc anh rời đi, Pikachu còn đang ở dưới tòa nhà phát tờ rơi. Đám bạn học còn ầm ĩ muốn đi hát Karaoke, mọi người đều đang đợi xe.

Anh nhìn thấy Tống Uyển dẫn Mạnh Thanh Bắc từ trong trung tâm mua sắm đi ra, có lẽ họ mua đồ ra. Mạnh Thanh Bắc mặc áo đầm màu trắng, nhảy nhót tìm con Pikachu đó.

Sau đó Tống Uyển đứng ở trước mặt, chụp ảnh cho cô ta với Pikachu.

Có lẽ đã chụp mười mấy tấm, Mạnh Thanh Bắc mới kéo tay Tống Uyển rời đi.

Bởi vì có người đi toilet còn chưa quay lại, người khác đều la nóng, nên đến tiệm kem ở tầng một nghỉ ngơi. Anh muốn hút thuốc, nên tìm đến một góc của quảng trường.

Đến khi hút xong điếu thuốc, thì anh nhìn thấy con Pikachu kia, chầm chậm dịch đến.

Cũng không biết là trời quá nóng, hay là nó mặc đồ quá nặng, mà đi rất chậm.

Cho đến khi nó ngồi xuống bên cạnh bồn hoa, vốn Tưởng Tĩnh Thành đã định đứng dậy, bỗng nhiên lại không muốn đứng dậy nữa. Anh im lặng ngồi ở đó, nhìn con Pikachu lẳng lặng ngồi kia.

Vào lúc anh cho rằng nó sẽ cứ yên lặng ngồi như thế.

Thì đột nhiên nó đưa tay tháo cái đầu xuống, một gương mặt trắng nõn, đỏ bừng, mồ hôi ướt đẫm mái tóc. Cô ngồi xổm ở đó, giống như một con mèo nhỏ bị vứt bỏ, nước mắt và mồ hôi, đã sớm không phân rõ.

https://thuviensach.vn

Anh không gọi Ngôn Dụ, mà im lặng đứng dậy.

Anh cũng không biết, một cô bé mười lăm tuổi, vào khoảnh khắc ấy rốt cuộc đã có tâm trạng thế nào.

Nhưng khoảnh khắc ấy, trái tim Tưởng Tĩnh Thành rất đau, thật sự rất đau.

Mà Ngôn Dụ ngày ấy, cũng vẫn không biết, người chọn cho cô một phần kem lớn nhất, đắt nhất trong tiệm kem đến cùng là ai.

Cô chỉ biết, lúc cô ngồi xổm trong bồn hoa khóc, người lạ tốt bụng kia, đã bảo nhân viên cửa tiệm đưa đến phần kem kia, giống như an ủi mọi uất ức của cô vậy.

Bởi vì cô nghe thấy rõ ràng Mạnh Thanh Bắc nói với Tống Uyển rằng, mẹ ơi, con rất muốn ăn cây kem này.

Tống Uyển mỉm cười kéo tay cô ta rời đi.

Không sao cả, cô cũng có kem đấy.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Tưởng Tĩnh Thành ở trong lối thoát hiểm, hút hết điếu thuốc, mới trở lại phòng bệnh.

Không ngờ trong phòng bệnh còn có người, vừa rồi lúc Mạnh Thanh Bắc đến, Quý Khải Mộ đã bị Ngôn Dụ đuổi ra ngoài. Lúc này cậu ta lại quay lại, đang khuyên Ngôn Dụ chuyển viện.

"Ngôn Ngôn, tớ có thể chăm sóc cho cậu, cậu đi theo tớ đi," dù sao Quý Khải Mộ cũng rất không vui, cậu ta cảm thấy phòng bệnh Ngôn Dụ đang ở này mặc dù là phòng đơn, nhưng vẫn quá nhỏ.

Tưởng Tĩnh Thành khẽ xùy một tiếng, hỏi: "Cậu muốn bảo cô ấy theo cậu đi đâu?"

Quý Khải Mộ vừa quay đầu, nhìn thấy Tưởng Tĩnh Thành đứng ở cửa, nhỏ giọng oán giận: "Sao anh ta cũng đến rồi."

Đây thế nhưng là người muốn cướp Ngôn Dụ với cậu ta, đối với tình địch, trên mặt Quý Khải Mộ đều viết rõ sự không kiên nhẫn. Kiên quyết không cho tình địch sắc mặt tốt.

Tưởng Tĩnh Thành nhìn dáng vẻ không phục này của cậu ta, cũng thật sự tức cười, vòng hai tay trước ngực, hất đầu với Ngôn Dụ, "Ngôn Ngôn, nói cho cậu ta biết anh là ai?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ: "....." Đàn ông đều ngây thơ vậy à?

Quý Khải Mộ thấy dáng vẻ anh chắc chắn như vậy, thì trong lòng vang lên hồi chuông cảnh báo, lại nhớ đến đêm đó, Tưởng Tĩnh Thành ở trước mặt cậu ta, kéo Ngôn Dụ đi.

Lẽ nào ngày đó anh ta đã làm gì Ngôn Ngôn, sau đó ép Ngôn Ngôn đồng ý yêu cầu quá đáng của anh ta?

Quý Khải Mộ nhìn dáng người cao lớn lại thẳng tắp của anh, cơ ngực rắn chắn, cách lớp áo T-shirt mỏng cũng có thể nhìn ra được.

"Cậu đừng sợ, nếu anh ta dám làm gì cậu, tớ chắc chắn sẽ không....." Quý Khải Mộ tràn đầy khí thế, dáng vẻ bảo vệ Ngôn Dụ.

Ngôn Dụ thấy dáng vẻ này của cậu ta, thì bất đắc dĩ nở nụ cười.

Lúc này mới khẽ nói, "Anh ấy là bạn trai tôi, thì có thể làm gì tôi?"

Quý Khải Mộ hoảng sợ, vốn còn đang nhe nanh múa vuốt, chợt giống như bị đứng hình. Thực ra trong lòng đã đoán được là chuyện gì, nhưng khi Ngôn Dụ thật sự nói ra, cậu ta vẫn không chịu nổi.

Cậu ta uất ức nhìn Ngôn Dụ, "Rõ ràng là tớ quen biết cậu trước, anh ta dựa vào cái gì chứ. Ngôn Ngôn, cậu đừng chọn anh ta."

Vốn Tưởng Tĩnh Thành không muốn so đo với cậu ta, nhưng cậu ta lại đào góc tường ngay trước mặt anh, thật sự xem anh là không khí chắc. Anh tiến tới kéo cổ Quý Khải Mộ, lôi người dậy.

Ngôn Dụ bị anh dọa giật mình, liền muốn đứng dậy. "Anh đừng đánh cậu ta nhé."

"Em nằm yên đó, anh ra ngoài nói chuyện với cậu ta," Tưởng Tĩnh Thành xách cổ áo cậu ta, kéo người ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Vốn Quý Khải Mộ còn muốn giãy dụa, bằng không thì đánh nhau một trận đi. Nhưng cậu ta đã đánh giá mình quá cao, cũng đánh giá Tưởng Tĩnh Thành quá thấp. Cậu ta bị Tưởng Tĩnh Thành kéo đi đến cửa sổ đầu hành lang.

Vừa được thả ra, thì cậu ta xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tưởng Tĩnh Thành hừ một tiếng, hỏi: "Thích cô ấy?"

Quả thực không phải Quý Khải Mộ sợ, cậu ta là ai chứ, tiểu thiếu gia của tập đoàn đa quốc gia, loại người sống trong nhung lụa. Nhưng chính là sống trong nhung lụa, cho nên trên người mới có vẻ kiêu căng mà không có huyết khí. Cùng với kiểu người dựa vào chính mình như Tưởng Tĩnh Thành, đứng chung một chỗ, chỉ một ánh mắt thôi cũng đã có thể trấn áp cậu ta.

Nếu hôm nay người đứng ở chỗ này là Quý Khải Phục, nói không chừng còn có thể ra đòn trực diện.

Nhưng Quý Khải Mộ chỉ là một tiểu thiếu gia, chưa từng sờ qua súng chưa từng nhìn thấy máu, trên người hoàn toàn không có vẻ chính trực và ngang ngược của Tưởng Tĩnh Thành.

Tưởng Tĩnh Thành hỏi xong câu này, cậu ta sững sờ qua rất lâu, mới trả lời một câu: "Liên quan gì tới anh?"

"Cái này cũng không dám thừa nhận?" Giọng điệu Tưởng Tĩnh Thành rất khinh thường.

Như thế lại tốt, dù sao cũng đã kích thích ra sự phản nghịch trong lòng Quý Khải Mộ, cậu ta giận dữ nhìn anh, nói: "Đúng, tôi chính là thích đấy, anh có thể làm gì được tôi?"

Nào ngờ, Tưởng Tĩnh Thành nghe được, trên mặt lại lộ ra nụ cười.

https://thuviensach.vn

"Ánh mắt rất tốt."

Bạn xem đi, đây chính là Tưởng Tĩnh Thành, lúc nghiêm túc thì khí thế bức người. Nhưng trong chớp mắt, lại có thể khiến bạn dở khóc dở cười.

Quý Khải Mộ bị anh đột ngột khen một câu, một bụng lời cũng không biết nói thế nào. Cậu ta không cam tâm nha, rõ ràng Ngôn Ngôn ở Mỹ nhiều năm như vậy, chỉ có một mình cậu ta là bạn thôi.

"Nhưng cô ấy là của tôi, cậu đừng mơ tưởng."

Đến khi Tưởng Tĩnh Thành trở về, Ngôn Dụ thấy mình anh còn hơi kỳ lạ.

Mở miệng hỏi anh: "Quý Khải Mộ về rồi?"

Tưởng Tĩnh Thành sờ miệng cười nhạt: "Nếu không anh gọi cậu ta quay lại cho em nhé?"

Ngôn Dụ liền phất tay, kia vẫn là thôi đi.

Anh chầm chậm đi đến, ngồi bên giường cô, chân dài cứ thế chống dưới đất, thon dài lại thẳng tắp. Thân hình anh rất đẹp, rõ ràng cao như vậy, nhưng thắt lưng vĩnh viễn đều thẳng tắp, sức mạnh tinh thần khắp người đều khiến người ta liếc nhìn.

Ngôn Dụ yên lặng ngắm anh, anh hơi rũ mắt, lông mi dày dưới mắt phác họa ra đường viền nhàn nhạt.

Đường nét tuấn lãng thâm thúy thế kia, được ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, có vẻ như hơi nhu hòa.

Thật là nhìn thế nào cũng không đủ.

https://thuviensach.vn

"Nhìn cái gì?" Tưởng Tĩnh Thành không xoay đầu, cũng biết cô đang nhìn chằm chằm mình.

Ngôn Dụ một tay chống má, mang theo ý cười nói: "Thật đẹp." Là kiểu đẹp nhìn thế nào cũng không đủ.

Tưởng Tĩnh Thành buồn cười, hơi lắc đầu.

Nhưng Ngôn Dụ hơi bất mãn nói: "Thời điểm này anh không phải cũng nên khen em một câu à?"

Có qua có lại mới toại lòng nhau nha, đây mới là bạn trai tốt đó.

Kết quả Tưởng Tĩnh Thành xoay đầu nhìn mặt cô, ý cười trên mặt càng tăng. Ngôn Dụ nhìn nụ cười của anh, hơi ấm ức, truy hỏi anh cười mãi như thế là có ý gì, lẽ nào cô không đủ đẹp? Anh bị truy hỏi thật sự không còn cách nào khác, cuối cùng bật cười xoay đầu qua.

"Nhức mắt."

Ngôn Dụ: "....." anh ấy nói nhức mắt, anh ấy là đang nói mình nhức mắt?

Cô là ai chứ, vừa vào đại học thì đã được người ta đặt cho biệt danh là tiểu tiên nữ, anh ấy vậy mà lại dám nói tiểu tiên nữ nhức mắt???

Ngôn Dụ tức giận đấm mạnh hai cái vào chăn, Tưởng Tĩnh Thành thấy dáng vẻ thật sự tức giận này của cô. Nên nhìn chằm chằm cô hồi lâu, rồi đưa tay kéo cô vào lòng, Ngôn Dụ vẫn không thèm để ý anh, muốn tránh.

Lại bị anh kéo cổ tay, ôm vào lòng.

"Giận thật à?" Trong giọng nói của anh, còn mang theo ý cười nồng đậm.

https://thuviensach.vn

Chính là không nhịn được muốn chọc cô.

Thực ra hai người đều không phải kiểu tính cách ngây thơ hoạt bát, nhưng không biết có phải vì hai người thích nhau ở cùng nhau thì sẽ như thế hay không, mà rõ ràng chỉ là một chuyện bình thường thôi, cũng có thể chứa đựng mùi vị tùy tiện thoải mái đến vậy.

Cô dựa vào ngực anh, rất trịnh trọng nói: "Giận."

Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu, tìm kiếm môi cô, giọng nói rất dịu dàng: "Vậy anh hôn nhé?"

Nhưng còn chưa hôn, thì cửa phòng bỗng bị gõ vang, hai người đều giật mình, ngẩng đầu nhìn ra cửa. Nhìn thấy hai cô gái đứng ở cửa, Hoắc Từ mặc sơ mi trắng quần Haren, dựa cửa gõ gõ.

Thấy họ quay đầu lại, cô gái này còn cười rất dửng dưng: "Ngại quá, quấy rầy rồi."

Thế nhưng trên mặt cô ấy lại không có một chút ý tứ quấy rầy.

Còn cô gái bên cạnh, lúc này đã kích động vẫy tay với Ngôn Dụ trên giường, ra sức gọi: "Tiểu tiên nữ, tiểu tiên nữ."

Ngôn Dụ không ngờ Hoắc Từ và Mạc Tinh Thần đều sẽ đến thăm cô, họ là bạn cùng một phòng ngủ thời đại học của cô.

Vì thế buổi tụ hội của các cô gái, Tưởng Tĩnh Thành lại lần nữa lui nhường.

Anh vừa đi, Mạc Tinh Thần liền hỏi: "Cậu và anh đẹp trai này làm sao quen biết vậy? Anh ấy là bạn trai cậu à?"

Mạc Tinh Thần biết Tưởng Tĩnh Thành, dù sao cũng đã từng gặp trong hôn lễ. Quả thực là quá đẹp trai, chính là kiểu đẹp trai rất đàn ông rất

https://thuviensach.vn

man. Nếu không phải sợ Từ Tư Dương rời khỏi cô sống không nổi, thì cô thật sự muốn số điện thoại của anh đẹp trai này rồi.

"Nghĩ gì đấy," Hoắc Từ nhìn ra tâm tư của cô nàng, lập tức búng trán cô.

Đến khi Hoắc Từ xoay đầu nhìn lại gương mặt của Ngôn Dụ, thì đột nhiên khẽ cười: "Cú đánh này thật đủ thảm ha."

Ngôn Dụ cũng không tức giận, nói ngay: "Vậy là cậu chưa nhìn thấy hai tên bắt cóc tớ rồi, một tên vào phòng phẫu thuật, một tên thì nghiêm trọng hơn cả tớ."

Mạc Tinh Thần mở to mắt, trên đường đến, cô đã mắng hai tên kia không bằng heo bằng chó.

Vậy mà bây giờ lại nói cho cô biết, hai tên kia còn thảm hơn tiểu tiên nữ nhiều ư?

Được thôi, phòng ngủ 406 các cô, thật là nhân tài xuất hiện liên tục mà.

Mạc Tinh Thần thở dài, khẽ nói: "May mà cư dân mạng không biết hai người các cậu là bạn cùng phòng thời đại học, nếu không chuyện Hoắc Từ đại náo hôn lễ năm ngoái, đoán chừng lại sắp bị moi ra nói rồi."

"Không chỉ có tớ đâu, cậu cũng có phần đó," Hoắc Từ buồn cười liếc cô nàng, lúc này lại phủi sạch mình cơ đấy.

Ngôn Dụ không biết chuyện này. Mạc Tinh Thần lúc này mới nói cho cô biết, là chuyện các cô đại náo hôn lễ bạn trai trước của Thiệu Nghi, lúc đó đã bị người ta phát trực tiếp trên weibo.

https://thuviensach.vn

Chấn động kia, không hề thua gì chuyện bị bắt cóc lần này của Ngôn Dụ.

"Kể từ sau khi phương tiện truyền thông xã hội ra đời và phát triển, tớ cảm thấy cuộc sống của mình, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phát trực tiếp," Mạc Tinh Thần nghĩ thôi cũng thấy sợ nói.

Đối với điểm này ba người cũng rất cảm động lây.

Nhưng Hoắc Từ lại trực tiếp nói với cô: "Trước đây không phải cậu vẫn chưa quyết định được ý tưởng quảng cáo trang sức MEQUEEN à, bây giờ vừa hay có tư liệu sống rồi đấy."

Ngôn Dụ phúc chí tâm linh, nhìn cô, "Dũng cảm, kiên cường."

Hoắc Từ không ngờ cô lại hiểu suy nghĩ của mình như vậy, liền nở nụ cười.

Quảng cáo trang sức luôn tinh tế xa hoa, loại cảm giác mong manh dễ vỡ kia, thực sự trái ngược với việc tự nhận thức ngày càng vùng lên của phái nữ hiện nay. Rất nhiều cô gái thậm chí ngay cả nhẫn cưới cũng không còn chạy theo kiểu lớn nữa, mà cố gắng đơn giản hơn.

Ở trong bãi đậu xe, tất cả những biểu hiện lạnh nhạt và bình tĩnh mà cô thể hiện ra, chắc chắn sẽ đánh động rất nhiều người.

Ngôn Dụ bỗng chốc bị ý tưởng này của Hoắc Từ đánh trúng.

Hoắc Từ nhìn cô, không nhịn được nhắc nhở một câu: "Còn có cây côn."

Mạc Tinh Thần mới sắp bị hai người các cô đánh bại, bất đắc dĩ nói: "Hoắc Từ, Ngôn Dụ còn đang nằm viện đấy, cậu nói chuyện công việc có phải không tốt lắm không?"

https://thuviensach.vn

Thế nhưng lời của cô, đều bị xem nhẹ.

Sau khi các cô ấy rời đi, thì Ngôn Dụ liền điện thoại bảo người đưa laptop của cô đến bệnh viện. Tưởng Tĩnh Thành thấy cô ngay cả nước cũng không để ý uống, không ngừng nhìn laptop làm việc, hiếm khi sầm mặt nói: "Ăn quan trọng hay công việc quan trọng?"

"Công việc."

Vốn Tưởng Tĩnh Thành muốn giáo huấn cô một trận, sau đó cầm laptop đến bên cạnh, thế nhưng thấy cô nhìn chằm chằm màn hình laptop, dáng vẻ tập trung tinh thần, đột nhiên lại mềm lòng.

Làm đội trưởng lâu như vậy, lính dưới tay có ba gai hơn nữa, anh cũng có thể trị đến khi ngoan ngoãn tuân theo.

Nhưng lại không trị được cô, còn bị cô ăn gắt gao.

"Anh tiểu Thành, anh làm gì đấy?" Mắt Ngôn Dụ vẫn nhìn chằm chằm màn hình laptop.

Tưởng Tĩnh Thành cam chịu số phận đút nước trái cây vào trong miệng cô.

Cô ấy, chỉ biết ngang ngược trong nhà, bắt nạt anh thôi.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Tối thứ sáu, Mạnh Tây Nam về nhà sớm, Mạnh Trọng Khâm cũng hiếm khi tan ca sớm. Khi bà cụ nhìn thấy cha con họ từng người về sớm, thì trên mặt không những không lộ ra vẻ vui mừng, mà dáng vẻ lại có chút tức giận.

"Bà nội, bà đây là làm sao thế ạ?" Mạnh Tây Nam là cháu trai ngoan, đương nhiên phải hỏi thử.

Bà cụ trừng anh, bắt đầu nhắc: "Bình thường các con nói Ngôn Ngôn công việc bận rộn thì thôi, sao đây cũng đã cuối tuần rồi còn không về nhà."

Bà đã tính rõ hôm nay là thứ sáu rồi đó.

Thực ra Tống Uyển cũng muốn hỏi, bà nói: "Hai ngày nay con gọi điện thoại cho Ngôn Ngôn cũng thế, không có ai nghe máy. Trả lời tin nhắn lại, đều nói đang bận, công việc nó bận vậy đấy ạ."

Mạnh Tây Nam liền gật đầu: "Ngôn Ngôn đi làm ở công ty lớn mà bà, hơn nữa lại là quản lý cấp cao, chắc chắn là rất bận rồi ạ."

"Làm quan lớn à," Bà nội rất vui vẻ, dù sao cháu gái cũng có tiền đồ.

Mà hai bố con Mạnh gia biết nội tình, lại nhìn nhau. Hai ngày nay Mạnh Trọng Khâm bảo thư ký đi mấy lần, nhưng mỗi lần trở về đều nói,

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành đang chăm sóc cô.

Trong lòng Mạnh Trọng Khâm đương nhiên là vừa vui vẻ yên tâm, lại vừa có chút không có tư vị.

Dù sao con gái nhà mình, mắt thấy đã sắp bị thằng nhóc thối kia lừa đi rồi. Vì thế Mạnh Trọng Khâm cho Mạnh Tây Nam một ánh mắt, nói: "Tây Nam, con đến thư phòng một chút, bố có chuyện muốn bàn với con."

Vẻ mặt ông nghiêm túc, Mạnh Tây Nam gật đầu.

Hai bố con muốn lên lầu, bà cụ còn tưởng là Mạnh Tây Nam lại làm chuyện gì đó, chọc Mạnh Trọng Khâm không vui, còn ngồi trên sofa căn dặn: "Đừng mắng thằng bé mãi, có gì từ từ nói. Đừng có học theo kiểu bố con."

Mạnh Trọng Khâm buồn cười, lúc ông còn trẻ, quả thực luôn bị ông cụ dạy dỗ.

Đã là ông bố 30 tuổi, nhưng hễ trong bộ đội phạm lỗi gì, thì trở về theo lệ cũ sẽ bị một ấm trà nện lên đầu. Nhưng đột nhiên nghe bà cụ nói vậy, lại rất hoài niệm lúc ấy.

"Căn phòng kia mẹ con dã dọn dẹp rồi, ngày mai Ngôn Ngôn xuất viện, con xin nghỉ một ngày đi đón em," ngày mai Mạnh Trọng Khâm phải đi Thẩm Dương, quả thực không có cách nào khác. Ông đã để một thư ký ở lại, đến lúc đó đi cùng Mạnh Tây Nam đến đón người.

Mạnh Tây Nam gật đầu.

"Còn có, trông chừng tiểu Thành một chút," Mạnh Trọng Khâm thanh thanh cổ họng.

Mạnh Tây Nam sửng sốt, lúc này mới hiểu ý của bố anh.

https://thuviensach.vn

Anh cảm thấy lúng túng, cũng không thể ngăn mãi được. Đoán chừng không cần Tưởng Tĩnh Thành, Ngôn Dụ cũng sẽ tìm anh liều mạng đó. Thế là anh khéo léo nhắc nhở bố mình một chút: "Bố à, thực ra Ngôn Ngôn cũng đã đến tuổi nên yêu đương rồi ạ."

"Con bé đến tuổi rồi sao?" Mạng Trọng Khâm hơi do dự, rồi mới nói: "Có phải nên đợi thêm vài năm nữa không nhỉ?"

Mạnh Tây Nam: "....." Bố mẹ nhà người ta chỉ sợ con gái mình bước vào hàng ngũ gái ế thôi đấy bố ơi.

Ngôn Dụ nằm viện ba ngày, thì muốn xuất viện. Sau khi cô xuất viện, dự án quảng cáo cũng đã làm ra. Cả bộ phận quan hệ xã hội còn có người của phòng làm việc Hoắc Từ, vì cái dự án này mà đã vội vã suốt hai ngày.

May mà tuần sau đã có thể bắt đầu chụp rồi.

Ba ngày trôi qua, vết sưng đỏ trên mặt cô đã biến mất không ít. Chỉ là có những vết thương đã đóng vẩy, nhìn vẫn rất nghiêm trọng

Ba ngày này Tưởng Tĩnh Thành hiếm khi luôn ở cùng cô.

Dư luận trên mạng vẫn không lùi, ngay cả trên weibo của cảnh sát Bình An cũng liên tục đăng mấy bài weibo dài, giải thích tình hình khi ấy.

Nhưng đối với những giải thích này, dân mạng vẫn rất tức giận.

Dù sao một cô gái đi trên đường vô duyên vô cớ bị bắt cóc, hơn nữa đây còn ở thủ đô, nên lời căm phẫn kiểu gì cũng có.

Hôm nay Ngôn Dụ xuất viện, không ngờ không chỉ có Mạnh Tây Nam và thư ký, mà ngay cả Hàn Kinh Dương và Hàn Nghiêu cũng đến.

"Tên Đào Dật kia đi công tác rồi, nhưng bảo tớ phải thay mặt cậu ta hỏi thăm cậu," Hàn Nghiêu đưa tay sờ đỉnh đầu cô, vẫn xem cô là cô gái

https://thuviensach.vn

nhỏ ngây thơ đáng yêu lớn lên trong đại viện kia.

Ngược lại Hàn Kinh Dương mang đến cho cô một bó hoa. Con gái thì đều thích hoa mà. Ngôn Dụ ôm bó hoa cao hơn nửa người này, rất vui vẻ nói: "Hoa này to thật ý."

Hàn Kinh Dương: "Anh đi tiệm hoa, người ta nói bây giờ đều lưu hành bó to vậy đó."

Ngôn Dụ khẽ cười, cúi đầu nhìn hoa trong ngực. Tưởng Tĩnh Thành ở bên cạnh như có điều suy nghĩ nhìn một cái.

Sau đó lại lườm Hàn Kinh Dương. Từ nhỏ đã biết làm cho phụ nữ yêu thích.

Đồ đạc của Ngôn Dụ không có bao nhiêu, sớm đã thu dọn xong. Tưởng Tĩnh Thành đem theo một cái thùng đến, bỏ hết vào trong. Còn Mạnh Tây Nam đi làm thủ tục xuất viện.

Đến khi anh quay lại, thì không ngờ còn có một người đi theo bên cạnh.

Thiệu Nghi vẫn mặc áo khoác trắng kia, mái tóc dài nhu thuận cột thành đuôi ngựa, khuôn mặt dịu dàng, trên mặt đầy ý cười.

"Biết cậu hôm nay phải xuất viện, thuận tiện đến thăm một chút," Thiệu Nghi thấy người đầy phòng, hai tay đút trong túi.

Ngôn Dụ rất vui: "Không ngờ bị đánh một trận, lại được nhiều người quan tâm đến vậy. Trận đánh này cũng rất đáng giá đấy chứ."

Tưởng Tĩnh Thành gõ mạnh lên trán cô ngay tức khắc, dạy dỗ: "Nói gì đấy."

https://thuviensach.vn

"Đáng giá cái rắm, nếu không phải có cảnh sát canh chừng hai thằng đó, thì tớ đánh chết chúng rồi," Hàn Nghiêu rất tức giận.

Đứa trẻ trong đại viện ra ngoài đều bao che khuyết điểm.

Huống hồ đây còn là cô gái cùng lớn lên từ nhỏ với họ, bình thường người nào không phải cưng chiều bảo vệ, vậy mà lại bị thứ không có mắt ở ngoài đánh cho một trận. Ngày đó lúc vừa biết được tin, cả đám đều tức điên.

"Nhỏ giọng chút coi, biết họng em lớn rồi," Hàn Kinh Dương lườm em họ nhà mình.

Thiệu Nghi hâm mộ nhìn Ngôn Dụ, thực ra cô rất thích mối quan hệ này của họ. Từ nhỏ lớn lên cùng nhau, chỉ cần ai có chuyện thì tất cả mọi người đều sẽ tụ lại với nhau.

Mối quan hệ này sẽ không vì thời gian mà thay đổi, cũng sẽ không vì khoảng cách mà mơ hồ.

**

Lần này xuất viện, Mạnh Tây Nam trực tiếp đưa Ngôn Dụ đến chỗ nhà mới. Còn hành lý cô để trong khách sạn, tới lấy sau cũng không muộn.

Hàn Nghiêu bởi vì còn phải về đội cho nên sau khi xuống lầu, thì đi trước.

Mạnh Tây Nam đưa Ngôn Dụ ngồi lên xe của thư ký, mà Tưởng Tĩnh Thành lại lái xe chở Hàn Kinh Dương.

Sau khi hai người lên xe, Hàn Kinh Dương nhìn bản mặt anh, kỳ thực vừa rồi ở trong phòng bệnh anh đã nhìn thấy. Anh hỏi: "Ghen?"

Tưởng Tĩnh Thành phì cười, "Tớ á?"

https://thuviensach.vn

"Tớ tặng hoa cho Ngôn Ngôn, đó đơn thuần chỉ là hoa hữu nghị, cậu không đến mức cả tớ cũng không bỏ qua đấy chứ."

Tưởng Tĩnh Thành cắt một tiếng, hạ kính xe xuống, chiếc xe lái không chậm, gió cắt lên mặt, vừa thoải mái vừa kích thích, anh còn rất khinh thường nói: "Không đáng."

"Hóa ra cậu thật sự đã hòa hảo với Ngôn Ngôn rồi," Hàn Kinh Dương nghe được lời này của anh thì đã chắc chắn.

Cho dù là anh em, cũng biết Ngôn Ngôn chính là điểm yếu của anh, không thể dễ dàng chạm vào. Trước đây trong lòng anh em đều đang suy đoán, nhưng không ai dám hỏi. Giờ đây nhìn dáng vẻ bao che khuyết điểm này của anh thì đã hoàn toàn hiểu rõ.

"Khách sáo với tớ?" Tưởng Tĩnh Thành liếc nhìn anh, dáng vẻ đó vừa lưu manh vừa đẹp trai.

Tính cách của Hàn Kinh Dương khéo đưa đẩy hơn anh nhiều, bộ dạng cũng không kém. Rất có duyên với phụ nữ, nhưng nếu so với Tưởng Tĩnh Thành thì còn kém một chút. Nhớ lúc đó ở trong đại viện, một người là Dịch Trạch Thành còn có một người chính là Tưởng Tĩnh Thành.

Dịch Trạch Thành là kiểu lạnh lùng cao ngạo, khuôn mặt hờ hững, không để ai trong mắt.

Mà Tưởng Tĩnh Thành lại tiêu sái, lộ ra vẻ thiếu niên khí phách, dáng vẻ đó vừa lưu manh vừa tùy ý, thật sự khiến con gái điên cuồng.

Nhưng Dịch Trạch Thành còn lớn hơn Tưởng Tĩnh Thành mấy tuổi, cho nên đại viện bọn họ đúng là nổi tiếng gần xa, có tiếng là trai đẹp đều ở trong viện bọn họ. Thế nhưng Tưởng Tĩnh Thành không thích đùa giỡn với những cô gái bên ngoài kia, cả ngày đều lăn lộn cùng họ.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều tưởng là ánh mắt anh cao.

Nhưng ai biết là ánh mắt anh độc, sớm đã nhìn trúng Ngôn Dụ. Lúc đó hai người lén lút yêu đương, bị Mạnh Tây Nam trong vô ý gặp phải, hai người còn hung hăng đánh nhau một trận.

Mạnh Tây Nam bảo anh đừng làm lỡ Ngôn Dụ, nói nếu Ngôn Dụ không thi đậu đại học, đó cũng là do anh hại. Nhưng cô gái vốn nhu thuận đáng yêu, lại kiên cường nói cho Mạnh Tây Nam biết, cô chắc chắn sẽ chăm chỉ học tập. Vì thế lúc cô gái này thi tốt nghiệp cấp ba, hoàn toàn không cần quan hệ trong nhà, dựa vào chính mình đã thi đậu đại học B.

Ngày Ngôn Dụ có điểm thi, Tưởng Tĩnh Thành là người đắc ý nhất.

Cũng không cần người khác nói, chính anh đã đặt một phòng bao ở Lục Liễu, mời đám người của đại viện bọn họ đến. Đến nỗi anh uống rất nhiều, sờ đầu Ngôn Dụ, vui vẻ nói: "Vợ tôi lợi hại ghê chưa."

Thế nhưng lời này lại đắc tội với Mạnh Tây Nam, hai người lại làm một trận.

Bao nhiêu năm trôi qua, bây giờ hai người họ lại ở cùng nhau.

Thật tốt, thật tốt mà. Ngay cả Hàn Kinh Dương đã quen không xem trọng chuyện tình cảm cũng cảm thấy thật tốt.

"Còn có, chuyện mà cậu bảo tớ tra kia, tớ đã tra ra rồi, hai tên này là người nơi khác, lăn lộn ở Bắc Kinh rất lâu rồi. Bình thường chuyện tốt thì không làm, loại chuyện này bọn nó lại quen tay. Bên phía cảnh sát vẫn đang thẩm vấn, hai tên kia cũng thực sự nhận tội, là có người tìm bọn chúng bắt Ngôn Ngôn. Nhưng đối phương ra sao thì bọn chúng hoàn toàn không biết."

Tưởng Tĩnh Thành cau mày, trực giác chuyện này không đơn giản.

https://thuviensach.vn

Anh sầm mặt: "Cô ấy vừa trở về không lâu, trong nước lại không có....."

Cái câu không có kẻ thù kia anh còn chưa nói xong, Hàn Kinh Dương đã xoay đầu nhìn anh, thấp giọng nói: "Tớ cũng đã nghĩ tới, phải nói thật nói về người kết thù với Ngôn Dụ cũng chỉ có một mình Thanh Bắc. Nghe nói một thương hiệu trang sức của bên tập đoàn Ngôn Ngôn vốn là muốn tìm Thanh Bắc làm đại diện, nhưng Ngôn Ngôn đã phản đối."

Mạnh Thanh Bắc cũng là người Hàn Kinh Dương nhìn lớn lên, nói thật lúc đó anh điều tra, trong lòng thật sự không hy vọng đó là cô ta.

"Nhưng lần này thật sự không liên quan tới Thanh Bắc, tên quản lý kia của cô ta tuy không sạch sẽ, nhưng loại chuyện bắt cóc tống tiền này, thật sự không dám làm đâu."

Tưởng Tĩnh Thành lái xe, mắt nhìn thẳng về phía trước, nhưng trong đầu đều là chuyện này.

Anh hỏi: "Còn bên Mỹ."

Ngôn Dụ vừa về nước, trong nước cô không có kẻ thù. Nếu thật sự có người muốn tấn công cô, không chừng là kết thù ở bên Mỹ. Nghĩ đến đây, Tưởng Tĩnh Thành lại không nhịn được muốn biết, mấy năm nay cô ở Mỹ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Cậu biết Quý Khải Mộ nhỉ," Hàn Kinh Dương nhìn anh.

Tưởng Tĩnh Thành gật đầu, đương nhiên biết.

"Quý gia ở Mỹ cũng tính là một gia tộc lớn, nhưng ba năm trước, sau khi bố của Quý Khải Mộ mất, anh trai cậu ta đã kế thừa gia nghiệp, mấy người chú lại đều có dã tâm."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành yên lặng lắng nghe, nhưng mi tâm lại nhíu chặt, lộ ra vẻ thâm trầm.

"Trước đây chú ba Quý gia, bị FBI bắt, nói hắn ta có liên quan đến bắt cóc, chuyện Quý gia tranh gia sản mới bị khui ra. Người anh trai này của Quý Khải Mộ là một nhân vật lợi hại, đều nói là anh ta đưa chú ba mình vào tù. Gần đây người chú ba này đã được bảo lãnh ra ngoài," Hàn Kinh Dương cười bất đắc dĩ, nói: "Cho nên tớ nghi ngờ, Ngôn Ngôn là người bên hai anh em Quý gia, là người vô tội gặp họa."

Đúng lúc gặp đèn đỏ, Tưởng Tĩnh Thành đột ngột đạp thắng xe, cơ thể Hàn Kinh Dương theo quán tính nghiêng tới trước, suýt nữa thì đụng phải kính chắn gió.

Anh hoảng sợ xoay đầu nhìn Tưởng Tĩnh Thành, với kỹ thuật lái xe của anh, thì không đến mức thế này.

Thực ra Hàn Kinh Dương cũng biết, có thể bên trong còn có chuyện khác. Không đến nỗi, chỉ là vì Ngôn Ngôn ở gần anh em Quý gia nên mới bắt cóc cô. Nhưng nếu muốn biết chuyện này, thì hoặc là đi hỏi anh em Quý gia kia, hoặc là hỏi Ngôn Dụ."

Anh nhìn vẻ mặt của Tưởng Tĩnh Thành, rất đáng sợ.

Sau khi đến tiểu khu, mọi người lại đưa Ngôn Dụ lên nhà. Mặc dù lúc trước không có ai ở, nhưng trong nhà cái gì cũng đầy đủ.

Thư ký Trương La rót nước cho họ.

"Mệt không?" Tưởng Tĩnh Thành nhìn Ngôn Dụ ngồi trên sofa, khom lưng hỏi.

Cô ngoan ngoãn lắc đầu, khuôn mặt nhỏ không trang điểm, nhìn nhỏ hơn mấy tuổi. Đoán chừng cô thế này, ai cũng cảm thấy là nữ sinh viên còn

https://thuviensach.vn

chưa tốt nghiệp.

Tưởng Tĩnh Thành nhìn dáng vẻ cô ngửa đầu nhìn mình.

Anh thật sự muốn che mắt cô lại.

Bởi vì dáng vẻ này của cô, khiến anh rất muốn hôn cô.

Thư ký bên này vừa pha trà xong, đang gọi bọn họ, Mạnh Tây Nam và Hàn Kinh Dương đều đứng dậy đi đến.

Ngôn Dụ thấy anh còn nhìn chằm chằm mình, nhịn không được thấp giọng hỏi: "Anh nhìn em mãi vậy làm gì?"

Hai tay Tưởng Tĩnh Thành đút trong túi, vốn cũng đã cố nhịn xoay đầu đi, nhưng lại bị một câu này của cô thu hút xoay đầu nhìn sang.

Đôi mắt cô vừa to vừa sáng, trong suốt như trước

Anh cúi đầu vừa nhanh vừa chuẩn hôn lên mí mắt cô.

Kết quả chuông cửa vang lên.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Lúc này, hai người Mạnh Tây Nam và Hàn Kinh Dương cùng lúc quay đầu, kết quả lại thấy Tưởng Tĩnh Thành lén lút hôn Ngôn Dụ.

Mạnh Tây Nam: "....."

Hàn Kinh Dương vội giữ Mạnh Tây Nam lại, sợ anh thật sự xông qua đánh nhau với Tưởng Tĩnh Thành. Đúng lúc này chuông cửa lại vang lên, anh đẩy Mạnh Tây Nam một cái, thấp giọng nói: "Đi mở cửa xem thử là ai đến kìa."

Mạnh Tây Nam nén giận đi mở cửa, trong lòng còn đang kỳ lạ là ai. Anh từ trong mắt mèo nhìn ra ngoài, rất kỳ lạ, ngoài cửa có mấy người mặc vest đen đang đứng, nhìn giống như vệ sĩ.

Anh nói thầm trong lòng, nhưng vẫn mở cửa.

Ngược lại là người ở cửa, thấy anh mở cửa cũng rất khách sáo: "Chào ngài, xin hỏi Ngôn tiểu thư có ở nhà không?"

Tìm Ngôn Ngôn? Mạnh Tây Nam càng kỳ lạ hơn, đây là ngày đầu tiên Ngôn Dụ chuyển đến đây, ai mà nhanh như vậy đã tìm đến rồi? Anh nhìn về phía sau, thì thấy trong tay mấy người này còn xách không ít đồ.

Có lẽ Tưởng Tĩnh Thành cũng nghe được động tĩnh, nên đi đến cửa.

https://thuviensach.vn

Anh nhận ra, đây chính là vệ sĩ gặp ở bệnh viện ngày đó, anh lạnh mắt nhìn đồ đạc trong tay họ. Họ mới vừa đến nhà thì những người này đã đuổi theo tới rồi.

"Cô ấy đang nghỉ ngơi, có chuyện gì đợi thương thế của cô ấy khỏe rồi hẵng nói."

Tưởng Tĩnh Thành nói thẳng, không chút khách sáo.

Giọng điệu này, giống như anh là người nhà của Ngôn Dụ vậy.

Tiểu Văn là phụng mệnh mà đến, đừng nói là gặp được người, đây ngay cả cửa còn không được vào nữa là. Anh ta kiên trì nói: "Nếu tiện, tôi muốn tự tay giao đồ cho Ngôn tiểu thư."

Ngôn Dụ đang ở phòng khách, mang máng nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài. Cô đang muốn đứng dậy, thì lại bị Hàn Kinh Dương giữ lại.

Anh khẽ cười nói: "Chuyện này cứ để anh tiểu Thành của em xử lý, em bây giờ là thương binh."

Bị anh nói như vậy, Ngôn Dụ hơi nhướng mày, có chút buồn cười: "Em chỉ bị thương ngoài da thôi, chứ có phải gãy tay gãy chân đâu."

Hàn Kinh Dương "Ha" một tiếng, hít một hơi: "Cũng may là em chỉ bị thương ngoài da đấy, nếu thật sự gãy tay gãy chân, đoán chừng tiểu Thành và Tây Nam hai tên đó đã xông tới phòng bệnh tháo luôn cánh tay của hai tên kia rồi."

Anh quá hiểu tính cách của hai người này, nếu Ngôn Ngôn thật sự xảy ra chuyện, thì cho dù có bị đuổi khỏi ngành, đoán chừng bọn họ cũng sẽ làm.

https://thuviensach.vn

Giờ phút này Tưởng Tĩnh Thành cũng lười phải nói nhảm với Tiếu Văn, anh vòng hai tay trước ngực, chặn ở cửa, "Nếu không có chuyện gì nữa, thì để cô ấy dưỡng thương."

Tiếu Văn còn muốn nói chuyện, thì vẻ mặt Tưởng Tĩnh Thành đã nghiêm túc hẳn lên.

"Trở về giúp tôi nói câu này với ông chủ họ Quý của các người," giọng anh trầm thấp, lúc này lại giống như lưỡi dao, sắc bén đến bức người.

Anh liếc nhìn Tiếu Văn, giọng điệu mang theo sự cảnh cáo: "Tôi mặc kệ bọn họ tranh đoạt cái gì, ai dám đụng đến Ngôn Dụ lần nữa."

"Thì thử xem."

Mấy phút sau, Tiếu Văn dẫn người đến dưới lầu. Có một chiếc Bentley đang đậu trên vỉa hè không xa, Tiếu Văn lập tức đi đến bên cửa sổ ghế sau, đưa tay gõ gõ.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, người đàn ông ngồi ở hàng sau hơi ngẩng đầu lên.

Hoa văn chạm trổ bằng bạc trên đỉnh đầu cây gậy bên tay anh, dưới ánh nắng mặt trời, rất chói mắt.

"Quý tiên sinh, tôi không gặp được Ngôn tiểu thư," Tiếu Văn xin lỗi nói.

Anh ta cầm đồ đi lên, lại cầm về y nguyên.

Lúc này Quý Khải Phục chợt ho khẽ hai tiếng, anh móc khăn từ trong túi ra. Quý Quân Thực làm việc quả nhiên vẫn không từ thủ đoạn như vậy, trong lòng anh rất chán ghét loại người như chú ba, nhưng cho dù có đánh

https://thuviensach.vn

gãy xương cốt, thì chỉ sợ trong xương cốt của anh thực ra cũng là người như chú ba anh thôi.

Quý Khải Phục quay đầu lại nhìn, ánh nắng màu vàng chiếu trên ban công kính, dường như khiến người ta chợt quay lại Newyork ngày đó.

Lần đầu tiên gặp được Ngôn Dụ, là cô đuổi theo xe anh chạy hết ba con phố.

Ngày đó cô ngồi xổm trên phố lớn, khóc rất đau lòng.

Quý Khải Phục không phải người thương hoa tiếc ngọc, nhưng ngày đó trái tim lại bị chạm nhẹ. Mãi cho đến khi anh gặp được cô lần nữa, là trong party được tổ chức ở nhà mình, tiệc sinh nhật của Quý Khải Mộ.

Cô mặc một chiếc váy dài rất không nổi bật, cũng không biết tùy tiện tìm ra ở đâu, nhưng bởi vì quá gầy mà chiếc váy dài rộng rãi mặc lên người, lại có một loại cảm giác phiêu dật như tiên tử.

Về sau, anh thường sẽ gặp được cô trong nhà, Quý Khải Mộ luôn kéo cô đi cùng, cho dù là làm bài tập cũng được, hay mở party cũng tốt.

Có một lần họ làm bài tập nhóm, muốn phỏng vấn một nhân vật trong giới kinh doanh.

Lúc mọi người đang trao đổi dự định phỏng vấn, đúng lúc anh cũng ở đấy, Quý Khải Mộ liền kéo anh cùng tham khảo. Ngôn Dụ ngồi đối diện anh, vẫn là dáng vẻ cái gì cũng không để trong lòng kia.

Mọi người đều đang thảo luận, nên hỏi vấn đề gì.

Có người đề nghị, vấn đề nhất định phải mới mẻ có chiều sâu. Quý Khải Mộ nghiêng đầu hỏi cô, có ý kiến gì không.

https://thuviensach.vn

Thì thấy cô vùi trong ghế, ánh mặt trời Newyork ngày đó cũng tốt như ngày hôm nay vậy, họ ngồi trong phòng, vách tường nửa vòng tròn hình cung đều là kính. Ánh nắng chiếu qua kính, cứ thế chiếu lên mặt cô, trắng như đang phát sáng.

Vẻ mặt cô nhàn nhạt, môi hồng khẽ động, mở miệng nói: "Tôi à, tôi sẽ hỏi anh ta, làm thế nào mới có thể có tiền."

Một câu nói xong, chọc cho phần lớn mọi người trong phòng đều bật cười, vốn còn đang nghiêm túc thảo luận học thuật, lại bất chợt thay đổi.

Có người nói mình phải kiếm tiền thế nào, cũng có người nói sau khi có tiền rồi, mình sẽ mua cái gì.

Lúc đó Quý Khải Phục ngồi trên sofa đơn đối diện, trên chân anh để một quyển sách tiếng Đức, sau khi cô nói xong câu này thì anh ngẩng đầu nhìn cô.

Khuôn mặt lạnh nhạt kia, thoạt nhìn cũng không giống người có tiền, vậy mà lại có hứng thú làm thế nào để kiếm tiền.

Anh cho rằng người học tin tức giống như cô, trong mắt chỉ có giải thưởng Pulitzer.

Cho nên sau khi anh gặp tai nạn xe, anh mới sẽ chọn cô. Có lẽ, cơ hội này, thật sự để cho anh không những chỉ là anh trai của bạn học cô mà thôi.

Ngôn Dụ đóng giả vị hôn thê của anh, đây là giao dịch giữa họ.

Anh cho cô nhiều tiền, cô thay anh che giấu.

Kỳ thực cô dũng cảm hơn trong tưởng tượng của anh nhiều, Quý Quân Thực phái người đi bắt cô, cô cho dù trúng đạn cũng chưa từng lùi bước.

https://thuviensach.vn

Trong trận đấu với Quý Quân Thực này, nếu không phải cô vẫn luôn ở bên cạnh anh, thì có lẽ Quý Khải Phục đã không thể chống đỡ được đến cùng.

Ngày đó nhìn thấy đoạn clip trên mạng, và dáng vẻ bất chấp mọi thứ kia cô.

Quý Khải Phục liền biết, đây chính là cô.

Đủ dũng cảm, đủ tàn nhẫn.

**Trung tuần tháng năm, Ngôn Dụ ở nhà nghĩ dưỡng được một tuần, mới dưỡng khỏi vết thương trên mặt. Nhưng cô cũng không phải nhàn rỗi mãi, công việc cũng không bỏ xuống, có chuyện gì cũng sẽ bảo trợ lý đưa đồ đến.

Tuần này phải chụp quảng cáo, cho nên cô đúng lúc đi làm trở lại, thuận tiện giám sát.

Người được chọn cho quảng cáo lần này, là ngôi sao nữ khá khí khái mà cô đã chọn trong giới, cũng đóng phim, khuôn mặt cũng trải qua khảo nghiệm của màn hình lớn.

Chỉ là bên Chu Trác cứ lần lữa không chụp, cô gọi điện hỏi, thì dáng vẻ ông ta cũng là không vội.

Vừa vặn lần này đi làm trở lại, phải quyết định nữ chính quảng cáo.

Cô luôn là người thuộc phái hành động, sau khi đi làm thì trực tiếp tìm đến Chu Trác, dò hỏi ý kiến của ông ta. Nhưng không ngờ để cho cô không nghĩ đến là, ông ta lại cho cô môt đáp án hoàn toàn ngoài dự đoán.

"Tôi?" Ngôn Dụ có chút ngạc nhiên nhìn ông ta, hiển nhiên hoàn toàn không ngờ được là kết quả này.

https://thuviensach.vn

Chu Trác yên lặng nhìn cô, đối với vị giám đốc quan hệ xã hội nhảy dù đến khu vực Trung Quốc này, ông ta vẫn đều là không làm khó cũng không xem trọng, mà chỉ đứng ngoài nhìn một cách thờ ơ. Giống như trước đây ông ta đã nói, năng lực làm việc của Ngôn Dụ không có vấn đề, nhưng trước mắt công trạng công tác của cô vẫn chưa thấy được. Chỉ là ông ta không ngờ, giữa đường sẽ xuất hiện người như thế này.

Ông ta nói: "Phương án quảng cáo lần này tôi và Quý tiên sinh đều đã xem qua, đều nhất trí cho rằng rất tốt, rất phù hợp với khái niệm thương hiệu của MEQUEEN. Đặc biệt là năm nay chúng ta đang chú trọng vào việc phát triển trang sức, hy vọng có thể khiến cho phái nữ tìm lại được chính mình."

"Mấy ngôi sao nữ mà các cô đưa lên kia, tôi đã xem qua, đều không phù hợp."

Chu Trác đã có thể làm được nhân viên quản lý cấp cao khu vực Trung Quốc, thì đương nhiên ông ta phải có điểm hơn người, mà ánh mắt của ông ta rất độc.

Theo ông ta, những ngôi sao nữ kia cho dù là khí chất hay diện mạo, đều không phù hợp bằng Ngôn Dụ. Có lẽ bọn họ có người là diện mạo xinh đẹp, nhưng thương hiệu xem trọng nhất vẫn là độ phù hợp với bản thân.

Loại tinh thần trên người Ngôn Dụ kia, rất phù hợp để đại diện MEQUEEN.

"Tôi biết đối với cô mà nói thì đây là một khiêu chiến, nhưng đời người không chỉ là như thế. Cơ hội ở khắp nơi, và khiêu chiến cũng có khắp nơi."

Lời này của Chu Trác khiến cho Ngôn Dụ trầm mặc, hồi lâu sau cô mới khẽ cười, nói: "Trước đây tôi mãnh liệt phản đối Mạnh Thanh Bắc làm

https://thuviensach.vn

đại sứ hình tượng của MEQUEEN, vậy nếu chuyện này truyền ra ngoài, thì người ta còn tưởng tôi lấy việc công làm việc tư đấy."

"Tôi tin cô sẽ đứng ở góc độ của công ty mà suy nghĩ," Chu Trác nói ngay.

Hiển nhiên, đề nghị này của ông ta sớm đã được công ty đồng ý. Sở dĩ bây giờ mới nói cho cô biết, cơ bản cũng là không cho cô cơ hội để suy nghĩ, bởi vì quảng cáo phải chụp vào tuần này.

Bây giờ cô chỉ cần trả lời, được hay không là được.

Cô bảo Chu Trác cho cô chút thời gian suy nghĩ, dù sao cô cũng không phải người trong giới giải trí.

"Thực ra rất nhiều người nổi tiếng đều sẽ có hành vi vượt giới, đừng có áp lực quá lớn, cô chỉ cần xem nó thành một phần công việc là được." Chu Trác ngược lại rất thông suốt, không hề lo lắng Ngôn Dụ sẽ làm hỏng, còn đặc biệt khuyên bảo cô một hồi.

Chưa đến giờ tan làm, Ngôn Dụ đã cho ông ta câu trả lời, cô quyết định nhận phần công việc này.

Giống như Chu Trác đã nói, khắp nơi đều là khiêu chiến và cơ hội, cơ hội đã đến, tại sao cô không nắm bắt chứ.

Nhưng chuyện này cô không nói cho Tưởng Tĩnh Thành biết, bởi vì anh về bộ đội rất lâu rồi. Hai người bình thường cũng đều gọi điện thoại mới có thể liên lạc, chỉ có cuối tuần thì anh mới về.

Chụp ảnh vốn là đặt vào thứ tư, kết quả phòng chụp xảy ra chút vấn đề, lại không thể không lùi lại đến thứ bảy.

https://thuviensach.vn

Thứ sáu Tưởng Tĩnh Thành đã gửi tin nhắn nói cho Ngôn Dụ biết, thứ bảy anh mới nghỉ trở về. Cô biết trong bộ đội bọn họ nghỉ là chuyện hiếm, nên cũng không hỏi nhiều.

Thật không ngờ lần này sở dĩ Tưởng Tĩnh Thành lùi lại, là bởi vì liên quan đến chuyện chuyển về của anh.

Chuyện này bắt đầu từ khi anh về Bắc Kinh tập huấn, vẫn cứ nói mãi. Nơi đó dù sao cũng là nơi anh đã ở lại sáu năm. Mặc dù không nỡ, nhưng quân doanh cố định, mà lính thì mỗi năm đều có lính cũ đi, lính mới đến. Đã đến lúc nên rời đi thì cũng nên dũng cảm bước ra đi.

Thứ sáu, anh đang xử lý chuyện này.

Lần này anh chuyển đến binh đoàn tăng thiết giáp của lữ đoàn nào đó, năm đó bố anh chính là đi lính ở đơn vị này, giờ đây anh cũng tính là cha truyền con nối.

Cho nên Tưởng Tề Minh cũng rất vui mừng, lúc anh được thuyên chuyển công tác, người hiếm khi gọi điện, cũng điện thoại cho ông.

"Đến đơn vị mới, nhất định phải đoàn kết với đồng đội, cố gắng dẫn dắt lính," Ông dặn dò.

Tưởng Tĩnh Thành nhếch môi mỉm cười: "Con bây giờ là được người ta dẫn dắt, đến khi con dẫn lính, đoán chừng cũng phải hai tháng nữa, lời này của bố nói hơi sớm rồi."

Anh tập huấn bên này còn chưa kết thúc, cho nên đi đơn vị mới báo cáo, xác thực còn phải một khoảng thời gian nữa.

Bên này cúp điện thoại, thì anh chạy thẳng đến nhà Ngôn Dụ. Ai ngờ lại không có người ở nhà, anh tức đến buồn cười.

https://thuviensach.vn

Thế là vừa dựa ở bên cửa nhà cô, vừa gọi điện thoại cho cô, qua rất lâu mới kết nối. Đến khi hỏi cô đang ở đâu thì Ngôn Dụ có chút ấp úng không muốn nói.

Tưởng Tĩnh Thành nhướng mày: "Không tiện nói?"

Ngôn Dụ: "Không phải ạ, em đang làm việc."

"Vậy anh đi đón em, không phải mãi không tan ca chứ," anh biết công việc của mình đặc thù, đừng nói là đưa đón cô đi làm tan ca, ngay cả cơ hội gặp mặt cũng ít. Cho nên lần này lại muốn nếm trải sự mới mẻ, cũng thật muốn biết, đón bạn gái tan ca là tư vị gì.

Đến khi Tưởng Tĩnh Thành đến nơi, mới biết đây là khu vực nghệ thuật.

Anh dựa theo địa chỉ mà Ngôn Dụ nói, lái xe qua, đến khi xe dừng lại, lại gọi điện thoại sang, lúc này người nghe máy lại là một cô gái xa lạ.

Lúc trợ lý của Ngôn Dụ tìm được Tưởng Tĩnh Thành, thật sự kinh ngạc.

Có lẽ là không ngờ, sẽ đón được một cực phẩm đẹp trai như vậy, lập tức ngay cả nói chuyện cũng đỏ mặt: "Giám đốc Ngôn, đang ở bên trong chụp ảnh, tôi dẫn ngài vào."

Tưởng Tĩnh Thành cũng không nghĩ nhiều, còn tưởng là Ngôn Dụ giám sát người khác chụp ảnh.

Sau khi đi vào, ánh đèn chiếu sáng cả hiện trường, cô gái trong màu trắng tinh khiết, mặc áo quần màu trắng, cần cổ thon dài, bím tóc đuôi ngựa buộc cao. Rõ ràng là dung nhan dịu dàng nhẹ nhàng đến thế, nhưng bởi vì trang điểm mà lại có vẻ lãnh diễm cao ngạo.

https://thuviensach.vn

Cô mặc áo tay dài và quần dài màu trắng, cả người thoạt nhìn vô cùng lão luyện.

Khiến người ta nhìn kỹ nhất, chính là vật cô đang cầm trên tay.

Cùng với tiếng hô bắt đầu của nhiếp ảnh gia, cô đột nhiên vung ra sau, khí thế mạnh mẽ.

Lúc cô giơ tay lên, chiếc lắc tay trên cổ tay tinh xảo, cùng với chiếc nhẫn đeo trên ngón tay, sáng lấp lánh dưới ánh đèn. Rõ ràng là vũ khí cứng lạnh như thế, nhưng kết hợp với trang sức quý giá tinh xảo lại có sự hòa hợp khác thường.

Ngôn Dụ vẫn đang chụp ảnh, Tưởng Tĩnh Thành đứng ở một bên yên lặng ngắm nhìn.

Anh cho rằng mình sẽ không thích kiểu trang điểm xinh đẹp như này, nhưng bây giờ mới biết, chủ yếu vẫn là không đúng người.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, ngoài cửa bỗng đến một đoàn người. Người dẫn đầu chính là Quý Khải Phục, đứng bên cạnh anh là Chu Trác, ông chủ muốn tự mình đến kiểm tra tình hình chụp ảnh, Chu Trác há có thể không đi cùng.

Kết quả khi họ đi đến gần thì bước chân của Quý Khải Phục dừng lại trước tiên, nhìn về phía người đàn ông đứng bên cạnh chỗ chụp.

Chu Trác đương nhiên cũng nhìn thấy, hôm nay người chụp ảnh không nhiều. Rất nhiều người đều là nhân viên mà ông ta không biết, nhưng người đàn ông này vừa nhìn thì không phải nhân viên. Anh tùy ý đứng ở kia, khí thế trên người cũng khiến người ta không thể xem nhẹ.

Tưởng Tĩnh Thành cũng chú ý đến bên này, Chu Trác mỉm cười gật đầu với anh, còn rất khách sáo hỏi: "Ngài là?"

https://thuviensach.vn

"Tôi đến đợi vợ tôi."

Vốn anh vòng hai tay ở trước ngực, lúc này không nhịn được thả xuống, một tay đút trong túi. Một tay khác thì rất hờ hững chỉ vào bên trong, lúc này cô gái được ánh đèn đuổi theo đang đứng ở nơi đó.

Anh nhìn về phía Quý Khải Phục, khẽ nhếch môi.

"Là người đó."P/s: Trời mưa rồi lại nắng, lạnh rồi lại nóng, thời tiết thất thường....khiến con người cũng bất thường theo.....Cảm giác chương này dịch không mượt sao sao ấy

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 39

So với khuôn mặt thờ ơ của Quý Khải Mộ, thì Chu Trác ở bên cạnh càng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên hơn. Hôm nay ông chủ lớn muốn đến khảo sát tình hình chụp ảnh quảng cáo, ông ta còn cảm thấy mình đã đoán đúng.

Dù sao việc ông ta đề xuất để Ngôn Dụ làm đại sứ hình tượng, vốn chính là đã không đi theo lệ thường.

Nhưng không ngờ, phương án chỉ vừa đưa lên, Quý tiên sinh liền gật đầu đồng ý. Mà đãi ngộ của Ngôn Dụ, so với đại sứ hình tượng nước ngoài thì còn có quảng cáo gắn trên web và quảng cáo cứng*.

* Quảng cáo cứng ở đây nôm na là quảng cáo trên tạp chí, và trên ti vi (Theo baidu)Vậy mà người đàn ông trước mặt này lại nói Ngôn dụ là bạn gái anh ta, vậy giữa Quý tiên sinh và Ngôn Dụ.....

Chu Trác tự cảm thấy tuổi tác của mình cũng không tính là lớn lắm, nhưng lại có chút không hiểu quan hệ của những người trẻ tuổi bọn họ bây giờ.

"Ngài biết giám đốc Ngôn?" Chu Trác cảm thấy ngón tay anh chỉ về phía kia, nhưng nếu lỡ như chỉ nhân viên nào đó thì sao.

Tưởng Tĩnh Thành cười "Ha" một tiếng, đảo mắt nhìn Chu Trác, còn không tin?

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này bên kia tạm ngừng chụp ảnh, Ngôn Dụ đi đến bên cạnh nhiếp ảnh gia, cúi đầu kiểm tra ảnh vừa chụp.

"Ngôn Ngôn," Anh gọi một tiếng.

Giọng nói không lớn, nhưng rõ ràng, Ngôn Dụ liền quay đầu lại.

Lúc cô nhìn thấy Tưởng Tĩnh thành, trước mắt sáng lên, thấp giọng nói với nhiếp ảnh gia bên cạnh rồi đi tới. Rõ ràng cô mang giày cao gót, nhưng bước chân rất nhanh, đến khi nhào vào lòng Tưởng Tĩnh Thành thì thấp giọng cười nói: "Anh đến rồi."

Bởi vì vị trí Tưởng Tĩnh Thành đứng dựa sát bên trong, cho nên cô căn bản không chú ý đến đoàn người đứng phía sau anh.

Chu Trác thấy cô hành động thân mật không chút e dè như vậy, sao còn không hiểu.

Người này thật sự là bạn trai của Ngôn Dụ.

"Em đang chụp ảnh?"

Tưởng Tĩnh Thành một tay ôm eo cô, cúi đầu khẽ hỏi.

Ngôn Dụ vừa muốn trả lời anh, đột nhiên nghe thấy một tiếng ho khẽ phía sau anh, hiển nhiên là âm thanh nhắc nhở. Cô thò đầu ra khỏi ngực Tưởng Tĩnh Thành nhìn về phía sau, vẻ mặt chợt ngưng trọng.

Cô không ngờ Quý Khải Phục và Chu Trác đều ở đây.

Dù sao hai người này cũng là cấp trên của mình.

Cô vừa muốn buông Tưởng Tĩnh Thành ra, ai biết anh còn nhanh hơn cả cô, từ ôm cô đổi thành cầm tay. Ngôn Dụ ngẩng đầu nhìn anh, thấy vẻ mặt anh ung dung, trong lòng còn tưởng mình đã nghĩ nhiều. Ai biết cô vừa

https://thuviensach.vn

muốn thả tay anh ra đi tới trước, thì bàn tay của cô đã bị bàn tay to lớn của anh nắm chặt. Bàn tay tinh tế, mềm mại như gấm.

"Quý tổng, Chu tổng," Ngôn Dụ đành nắm tay anh, chào hỏi hai người phía sau.

Lúc này, Quý Khải Phục chậm rãi nhìn về phía hai người họ. Đôi mắt luôn ôn nhuận, giờ phút này có hơi thâm trầm. Thực ra anh cũng không phải người tốt tính, chỉ có điều đã quen dùng loại ngụy trang này mà thôi.

"Giám đốc Ngôn kết hôn rồi?" Anh mở miệng hỏi.

Ngôn Dụ hơi sững sờ, đương nhiên trả lời anh không phải, có điều cô vẫn có chút nghi ngờ vấn đề này của Quý Khải Phục, dù sao chuyện cô kết hôn hay không, anh sẽ không phải không biết.

Cô vừa nói ra hai chữ không có, Quý Khải Phục đã dời ánh mắt đến trên người Tưởng Tĩnh Thành bên cạnh cô.

Ngôn Dụ rõ ràng cảm giác được, bàn tay đang nắm tay cô kia chợt nắm chặt hơn.

"Vậy chính là nói, giám đốc Ngôn cô vẫn không phải vợ của bất cứ người nào đâu nhỉ," Quý Khải Phục mặc dù là Hoa kiều, nhưng nói tiếng Trung rất lưu loát, thậm chí Ngôn Dụ còn cảm thấy khi anh nói hai chữ vợ này còn mang theo âm uốn lưỡi của người Bắc Kinh.

Có lẽ giáo viên tiếng Trung của anh lúc đó cũng là người Bắc Kinh đi.

Cô bỗng hít khẽ một tiếng, trong chớp mắt, suýt nữa cô đã bị bàn tay đang nắm kia bóp nát.

Ngôn Dụ còn chưa kịp ngẩng đầu, thì nghe thấy giọng người đàn ông bên cạnh vô lại gọi: "Vợ?"

https://thuviensach.vn

"Uhm," cô ngẩng đầu nhìn sang, lại thích hợp trả lời.

Trong mắt cô mang theo một tia mê man, hiển nhiên là không hiểu, chữ vợ này, đến cùng là thế nào lại chọc cho hai người họ mà phải nhấn mạnh như vậy.

Nhưng giờ phút này trên mặt Tưởng Tĩnh Thành đã mang theo nụ cười xấu xa, là nụ cười xấu xa đầy đắc ý.

Chu Trác ở bên cạnh nhìn rất rõ ràng, ông không ngờ Quý tiên sinh sẽ nói lời này, và ông cũng không ngờ vị trước mặt này, lại sẽ không nhượng bộ tí nào.

Nhìn thế này, lẽ nào là Quý tiên sinh đơn phương?

"Giám đốc Ngôn," giọng Quý Khải Phục âm trầm, lại thu hút ánh mắt Ngôn Dụ nhìn sang.

Một tay anh cầm gậy, cơ thể lại không vì cầm gậy mà khòm người, vẫn thon dài thẳng tắp. Đôi mắt anh rất đẹp, mắt phượng hẹp và dài, đuôi mắt nhướng lên, lúc nhìn về phía người khác lại có vị phóng điện mà không tự biết.

"Chụp ảnh quảng cáo thế nào rồi?"

Đã hỏi đến công việc, đương nhiên Ngôn Dụ nghiêm túc hẳn lên.

Vẻ mặt cô rất nghiêm túc: "Ngày mai chắc có thể kết thúc."

Bởi vì họ muốn quan sát tình hình chụp ảnh, cho nên Ngôn Dụ chỉ có thể trước giữ Tưởng Tĩnh Thành ở bên này. Cô rất áy náy, biết anh không dễ gì được nghỉ, còn phải ở nơi này đợi mình.

Nhưng cô còn chưa nói, Tưởng Tĩnh Thành đã đưa tay véo chóp mũi cô, "Đi làm việc đi, anh ở đây đợi em."

https://thuviensach.vn

Giờ phút này Quý Khải Phục đi qua bên cạnh anh, hiển nhiên lại nghiêng đầu nhìn anh.

Ánh mắt hai người đàn ông giao nhau trong không khí, ánh mắt Quý Khải Phục ý vị thâm trường, mà trong mắt Tưởng Tĩnh Thành đều là cười nhạt không để ý. Ngôn Dụ là người thế nào, anh hiểu hơn ai hết, cho nên trận này, anh không đánh đã thắng.

Bởi vì cô thích anh.

Anh không đợi tiếp ở trong Studio, mà ra ngoài hút thuốc.

Lúc Ngôn Dụ đi ra thì thấy anh ngồi trong xe, cúi đầu xem di động, dường như đang gửi tin nhắn với ai đó, trong xe không bật đèn, chỉ có ánh sáng của màn hình di động chiếu lên mặt anh, sống mũi thẳng khiến cả ngũ quan đều thâm thúy hẳn lên.

Cô gõ cửa xe, Tưởng Tĩnh Thành xoay đầu nhìn cô.

"Kết thúc rồi hả em?" Lúc anh hỏi thì đưa tay xoa đỉnh đầu cô hai cái, mềm mại, rất thoải mái.

Ngôn Dụ muốn tránh nhưng không tránh được.

Tưởng Tĩnh Thành đưa tay mở cửa ghế lái phụ, lúc này Ngôn Dụ mới vòng qua đầu xe, lên xe thắt dây an toàn.

Hai người cũng rất lâu rồi không gặp nhau, sau khi trong xe xuất hiện một tia yên lặng, vẫn là Ngôn Dụ mở miệng trước, cô nói: "Gần đây anh đang bận tập huấn ạ?"

Tưởng Tĩnh Thành liếc nhìn cô, buồn cười hỏi: "Nếu không thì sao?"

Anh đã lái xe ra ngoài, hôm nay Ngôn Dụ cũng lái xe đến. Nhưng lúc này cô đưa chìa khóa xe cho trợ lý, bảo cô ấy lái về giúp.

https://thuviensach.vn

"Chỉ là cảm thấy anh bỗng nhiên trở nên rất bận."

Dù sao tuần trước anh cũng không nghỉ, lại thêm tuần này nữa, cũng là làm việc xong mới đến đón cô.

"Về sau chắc sẽ tốt hơn một chút," anh khẽ nói.

Ngôn Dụ lại tiện miệng hỏi: "Tốt chỗ nào?"

"Lệnh chuyển công tác của anh đã đưa xuống rồi, đợi sau khi đợt tập huấn này kết thúc thì sẽ ở lại Bắc Kinh," anh nắm vô lăng, giọng nói rất dửng dưng, giống như đang nói một chuyện rất bình thường.

Ngôn Dụ xoay đầu nhìn anh, trong lòng do dự không chắc, qua rất lâu mới hỏi anh: "Vì sao ạ?"

"Đến tuổi rồi, không thích hợp với bên kia nữa," giọng điệu của Tưởng Tĩnh Thành rất bình tĩnh.

Dù sao chuyện này là tự anh xử lý, có luyến tiếc hơn nữa, cuối cùng cũng sẽ biến mất theo thời gian. Mỗi một đoạn đường đều là quá trình của cuộc sống. Có lẽ cuộc sống sau này của anh sẽ không có những vào sinh ra tử kia, sẽ không còn lo lắng cho đồng đội bên cạnh sẽ biến mất không thấy nữa, thậm chí ngay cả tên họ của họ cũng sẽ vĩnh viễn lấp kín ở nơi nào đó.

"Cái rắm."

Một giọng nói rõ ràng mang theo tức giận vang lên trong xe, Tưởng Tĩnh Thành hơi ngạc nhiên xoay đầu nhìn cô. Mặc dù lại nhanh chóng quay đầu nhìn trước mặt, nhưng sự tức giận trên mặt cô lại được anh thu vào đáy mắt.

"Người nói lời này đều là cái rắm, anh còn trẻ vậy mà."

https://thuviensach.vn

Đáy mắt anh chứa ý cười, lúc này mới hiểu vì sao cô bỗng sẽ tức giận đến vậy. Nếu không phải bây giờ anh còn đang lái xe, thì thật muốn hung hăng ôm người vào trong lòng ngay lập tức.

Anh không thể không giải thích: "Thực ra chuyện này quan trọng nhất vẫn phải được chính anh đồng ý."

Ngôn Dụ không hiểu nhìn anh.

"Vốn anh cũng đã đến tuổi nên rời đi rồi, huống hồ cho dù ở chỗ nào thì cũng là lính, chỉ cần không cởi bỏ bộ quân trang này là được," Tưởng Tĩnh Thành rất thông suốt. Trước khi đến Bắc Kinh tập huấn, họ đã tìm anh nói chuyện, thực ra trong đại đội cũng do dự không chắc, rời đi đối với anh mà nói là bầu trời rộng lớn hơn. Dù sao cũng không thể ở đại đội cả đời được.

Rốt cuộc, lần này anh đã hạ quyết tâm.

Ngôn Dụ gật đầu, tay chống cằm nhìn anh, tiếc nuối nói: "Sao anh không nói vì em? Cũng phải dỗ em nữa chứ."

Đúng lúc đèn đỏ, Tưởng Tĩnh Thành ngừng xe, liếc mắt rất buồn cười nhìn cô hỏi: "Em muốn anh dỗ em như vậy?"

Ngôn Dụ rất xấu hổ, quả nhiên chuyện xung quan tức giận vì hồng nhan này không dính dáng đến cô.

Vào lúc cô muốn xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thì bỗng nhiên từ bên cạnh chìa ra một bàn tay, nắm cái cằm nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, nghiêng người hôn lên.

Mắt anh nhìn chằm chằm cô hỏi: "Bây giờ dỗ được em rồi chứ?" (Aigu...aigu....ck chế mà dụ chế như này chắc chế chớt nha bây :v:v:v)

https://thuviensach.vn

Chớp mắt này, ngay cả đèn bên đường cũng lấp lánh sặc sỡ.

Trái tim cô, giống như sắp nở hoa rồi trời ơi.

**

Đến tháng sáu, để phối hợp thành lập cửa hàng thương hiệu, quảng cáo hoàn toàn mới nằm trên tuyến số 4.

Đương nhiên công ty rất xem trọng quảng cáo lần này, ngay cả chi phí quảng cáo kỳ trước cũng trù tính hạn mức tối đa. Bởi vì weibo là công cụ hưng thịnh nhất trong phương tiện truyền thông xã hội hiện nay, cho nên bộ phận quan hệ xã hội đã liên hệ với các weibo chính thức, cùng với blogger thời trang có lượt theo dõi cực lớn.

Vì thế Ngôn Dụ cũng mới biết, hóa ra nghề phụ của Mạc Tinh Thần lại là một blogger thời trang.

Hiển nhiên cô nàng lặn lộn trong giới này, thì quan hệ với những blogger kia cũng xem như không tệ.

Cho nên sau khi clip này online vào lúc mười giờ thì gần như rất nhanh, các weibo chính thức và các thương hiệu thời trang đều chuyển phát cùng lúc. Sau một tiếng, lượt chuyển phát weibo đột phá lên hàng vạn, mà lượt xem clip đã vượt quá trăm vạn.

Sau đó càng có nhiều người phát hiện, nữ chính trong quảng cáo lại chính là cô gái bị tấn công mấy ngày trước.

Lần này chiếc nhẫn chủ đạo của MEQUEEN, đeo trên ngón tay Ngôn Dụ, lòng bàn tay cô cầm thanh côn, lưu loát xoay người đánh, trong nháy mắt bàn tay vung lên, ánh sáng rực rỡ trên chiếc nhẫn lưu chuyển.

https://thuviensach.vn

"Đậu móe, quảng cáo này quay rất có khuynh hướng cảm xúc luôn, chị gái được lắm."

"Mị không ngờ chị gái mà mị thích này lại còn có khuyến mãi nha."

"Cho nên chị gái là ngôi sao hả?"

Bởi vì sợ có người hiểu lầm, là MEQUEEN lợi dụng chuyện Ngôn Dụ bị tấn công để quảng bá. Cho nên lúc phía chính thức công khai Ngôn Dụ là đại sứ hình tượng, đã viết thế này.

"Lúc bạn bị tổn thương, sẽ lựa chọn trốn tránh hay là dũng cảm đối mặt. Giống như ý tưởng nhất quán của MEQUEEN là nữ vương của chính mình. @ Ngôn Dụ tiểu thư thân là nhân viên của MEQUEEN, luôn cùng MEQUEEN giữ gìn, cô ấy dũng cảm, kiên cường, là phụ nữ xuất chúng của thời đại mới. Cho nên lần này, MEQUEEN dắt tay đại sứ hình tượng @Ngôn Dụ, một lần nữa giải thích#làm nữ vương của chính mình#khái niệm hoàn toàn mới."

Lúc này Mạnh Thanh Bắc đang ghi hình chương trình, vừa tạm dừng để nghỉ ngơi. Chuyên gia trang điểm bên cạnh đang trang điểm lại cho cô ta, cô ta mở weibo, thế nhưng vừa lướt mới thì nhìn thấy weibo của MEQUEEN đăng, cô ta trấn tĩnh nhìn tên trên weibo.

Một tiếng "Rầm" cực vang, tiếng mỹ phẩm vỡ loảng xoảng.

Tất cả mọi người đều xoay đầu qua, nhìn thấy kính trang điểm trước mặt Mạnh Thanh Bắc đã bị di động của cô ta đập vỡ.

Tôn Gia Minh quản lý của cô ta vốn đang ở bên ngoài gọi điện thoại, nghe thấy tiếng ồn thì lập tức đi vào, nhìn thấy Mạnh Thanh Bắc đang nổi giận trước mặt tất cả mọi người.

https://thuviensach.vn

"Cô, cô có chuyện gì đấy?" Anh ta kéo người vào ngay trong phòng nghỉ nhỏ, hổn hển hỏi.

Mạnh Thanh Bắc bởi vì đưa tay che mặt, mà lúc này bàn tay bị kính cắt rách. Tôn Gia Minh chỉ có thể gọi trợ lý vào xử lý, anh ta đứng nguyên tại chỗ kì thực tức không chịu nổi, đi tới đi lui trong phòng nghỉ.

Dường như còn hết sức ghét bỏ: "Cô ở trước mặt nhiều người như vậy, làm gì đấy hả? Đừng quên hình tượng của chính cô."

Mạnh Thanh Bắc vẫn luôn duy trì hình tượng MC trí thức cao ôn hòa và hào phóng, lần này ở trước mắt mọi người đập vỡ kính đúng là rất phá hủy hình tượng.

"Ngôn Dụ làm đại sứ hình tượng của MEQUEEN, rốt cuộc anh có biết không?" Giọng Mạnh Thanh Bắc cực lạnh.

Sắc mặt Tôn Gia Minh cứng đờ, anh ta cũng có người quen trong tập đoàn Liên Hợp, hơn nữa chuyện này cũng không phải bí mật, nên đương nhiên là anh ta biết. Chỉ là vẫn không nói cho Mạnh Thanh Bắc biết, nhưng không ngờ vẫn xảy ra chuyện.

"Cũng không phải chỉ có thương hiệu trang sức MEQUEEN này, lần sau tôi tìm cho cô một công ty khác, cô hà tất phải tức giận như vậy."

Mạnh Thanh Bắc nắm chặt lòng bàn tay, giận dữ nói: "Anh thì hiểu cái gì."

Cô ta không thể nhịn, không phải vì mất đi đại diện phát ngôn này, mà là vì nó bị Ngôn Dụ cướp đi.

"Cô đi lấy di động của tôi vào đây," Mạnh Thanh Bắc lại nói, trợ lý đang xử lý vết thương cho cô ta, nhất thời bất động, cô ta lại đẩy mạnh một cái, tức giận nói: "Bảo cô đi, sao còn không đi hả?"

https://thuviensach.vn

"Cô lại muốn làm gì?" Tôn Gia Minh luôn cảm thấy cô ta rất bình tĩnh, nhưng vừa gặp phải chuyện MEQUEEN, thì không còn bình tĩnh nữa.

Mạnh Thanh Bắc cũng không biết vì sao, lúc cô ta nghe âm báo bận ở đầu dây bên kia thì chỉ muốn gọi điện mãi.

Gọi mãi, chỉ muốn đối phương nghe máy là được.

Cuối cùng, điện thoại cũng được kết nối, cô ta liền uất ức gọi: "Mẹ ơi."

Tống Uyển bên kia rất yên lặng, rất lâu mới có giọng nói trả lời cô ta: "Thanh Bắc, có chuyện gì không?"

Khách sáo lại xa cách, giống như đối với một vãn bối không quen biết.

"Mẹ, tin tức trên mạng mẹ có xem không? Ngôn Ngôn trở thành đại sứ hình tượng của MEQUEEN, rõ ràng cái này vốn nên thuộc về con, bởi vì cô ta bị người ta đánh thì có thể cướp đi như vậy sao ạ?"

Mạnh Thanh Bắc cũng không biết vì sao mình muốn nói những điều này với Tống Uyển, nhưng cô ta chính là cảm thấy uất ức. Giống như những lời mà cô ta nói với Ngôn Dụ ở trong phòng bệnh ngày đó, vì sao cô cứ hết lần này đến lần khác cướp đi đồ của mình.

Đối diện truyền đến giọng nói không dám tin: "Con nói gì?"

Cảm xúc uất ức của Mạnh Thanh Bắc, dường như bởi vì câu hỏi lo lắng này mà xoa dịu. Quả nhiên mẹ vẫn để ý cô ta.

Nhưng cô ta không ngờ là, phút chốc sau, trong điện thoại lại truyền đến tiếng báo bận "đô đô".

Điện thoại đã bị cúp.

https://thuviensach.vn

*

Ngôn Dụ vừa họp xong đi ra khỏi phòng họp, di động cầm trong tay vang lên. Cô nhìn một cái, cuối cùng vẫn nghe máy. Vừa kết nối, bên kia đã nói: "Vừa rồi Thanh Bắc gọi điện thoại nói với mẹ....."

"Nói con đã cướp đại diện phát ngôn của cô ta?" Ngôn Dụ cười khẽ, mang theo trào phúng.

Cô gần như có thể nghĩ được giọng điệu lúc Mạnh Thanh Bắc điện thoại.

Bên kia điện thoại ngừng lại, giọng nói của Tống Uyển lại truyền đến lần nữa, một chút cũng không dịu dàng và ung dung như bình thường. "Mẹ không muốn biết đại diện phát ngôn này là có chuyện gì."

"Mẹ chỉ muốn biết, vì sao con gái mẹ bị thương nhưng không ai nói cho mẹ nó biết."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Rất lâu, Ngôn Dụ mới mở miệng: "Con tưởng người điện thoại đến là muốn hỏi chuyện đại diện phát ngôn."

Thì ra mặc kệ đã trôi qua bao lâu, cho dù cô đã trở nên thản nhiên hơn, có thể dũng cảm đối mặt với tất cả, nhưng vẫn sẽ lo lắng xuất hiện loại thiên vị không bình đẳng này.

Giờ phút này, cô lại cảm thấy trong lòng vô cùng nhẹ nhõm.

Cho dù giọng điệu của Tống Uyển nghe ra cũng không vui vẻ nhưng cô lại thấy nhẹ nhõm.

"Lựa chọn người đại diện phát ngôn đó là chuyện của công ty trang sức, mẹ chỉ quan tâm thương thế của con bây giờ thế nào," Tống Uyển cầm di động, rất tức giận.

Con người bà tính cách ôn hòa, làm việc cũng đều chậm rãi.

Vừa rồi lúc bà ép trợ lý Tần, sắc mặt đó, giọng điệu đó thật sự dọa người.

Chuyện này trợ lý Tần kỳ thật biết, dù sao trợ lý Tần cũng có weibo, bình thường sẽ đăng lên weibo một vài việc thường ngày của Tống Uyển, cũng xem như là nửa weibo chính thức. Tống Uyển không lên mạng, cho nên chuyện ầm ĩ lật trời trên mạng, bà hết thảy đều không biết.

https://thuviensach.vn

Mạnh Trọng Khâm là sợ sau khi bà biết sẽ chịu không nổi, nên đặc biệt bảo trợ lý Tần giấu bà.

Đợt này Ngôn Dụ không về nhà, cũng là không muốn để bà nội và Tống Uyển biết.

Không ngờ một Mạnh Thanh Bắc, lại trở thành lỗ hổng.

"Thực ra vết thương sớm đã lành rồi, con cũng thể quay quảng cáo," Ngôn Dụ an ủi bà, khẽ nói.

Tống Uyển: "Bố và anh trai con đều biết phải không?"

Bà hỏi như vậy, Ngôn Dụ liền im lặng.

"Được lắm, các người hợp lại giấu tôi," bà rất đau lòng, lúc bà biết còn có clip, thì bảo trợ lý Tần tìm ra. Nhìn thấy hai tên kia muốn đánh cô, Tống Uyển sợ tới mức suýt đánh rơi điện thoại trong tay.

Ở trong cảm nhận của bà, Ngôn Dụ vẫn là cô gái nhỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện kia.

Cho dù lần này trở về cô đã thay đổi rất nhiều, nhưng Tống Uyển luôn cảm thấy, đó là vì cô đã trưởng thành, thành thục rồi.

Nhưng bây giờ bà mới biết, Ngôn Dụ ở Mỹ thật sự đã thay đổi rất nhiều.

"Ngôn Ngôn, là mẹ không chăm sóc tốt cho con, mẹ xin lỗi," giọng Tống Uyển hơi run rẩy.

Bà có rất nhiều lời muốn nói với Ngôn Dụ, nhưng lại không biết nên nói từ đâu. Nếu có thể, bà cũng hy vọng tất cả có thể thay đổi, nếu không thể bắt đầu thay đổi từ khoảnh khắc ôm nhầm kia, vậy thì tối thiểu để bà bắt đầu thay đổi từ năm Ngôn Dụ mười bốn tuổi trở về kia.

https://thuviensach.vn

Lúc đó bà sẽ dịu dàng với Ngôn Dụ một chút, quan tâm cô thêm một chút.

Ngôn Dụ uh khẽ, Tống Uyển biết cô đang đi làm, dặn dò cô: "Hôm nay tan làm thì về nhà nhé, mẹ và bà nội cũng rất lâu không nhìn thấy con rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Ngôn Dụ chậm rãi đi về phòng làm việc của mình.

Ngồi trên ghế xoay, xoay một vòng, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Bỗng di động vang lên, vốn không muốn nhận, nhưng quay đầu nhìn thì là Tưởng Tĩnh Thành.

Cô alo, bên kia im lặng, rồi mở miệng hỏi: "Tâm trạng không tốt?"

Lần này đến phiên Ngôn Dụ im lặng, cô rầu rĩ hỏi: "Sao anh biết ạ?"

"Vì em không gọi anh tiểu Thành," Tưởng Tĩnh Thành dựa vào lan can, bởi vì đứng ở hành lang, hai bên gió thổi vào, có tiếng soàn soạt, giọng nói của anh trầm thấp khiến người ta say mê.

Ngược lại lại chọc cười Ngôn Dụ, còn tự luyến vậy đấy.

Cô hiếm khi chủ động mở miệng nói: "Vừa rồi mẹ em điện thoại cho em, hỏi chuyện em bị thương. Vốn là Mạnh Thanh Bắc cáo trạng, nói em cướp quyền đại diện phát ngôn của cô ta. Thế nhưng bà không quan tâm đến chuyện đại diện phát ngôn này, mà giận em vì sao không nói cho bà biết chuyện em bị thương."

Tưởng Tĩnh Thành nghiêm túc lắng nghe cô nói, đầu dây bên kia, giọng nói của cô gái rất bình tĩnh.

Nhưng anh đều hiểu.

https://thuviensach.vn

Nhiều năm như vậy, giữa Ngôn Dụ và Tống Uyển, vẫn tồn tại một lớp màng ngăn cách khiến người ta nhìn không thấu nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng. Mà cũng không phải vấn đề của một mình Tống Uyển. Tống Uyển thiên vị Mạnh Thanh Bắc, nhưng Ngôn Dụ cũng vẫn luôn nhớ đến mẹ Thành và anh trai Thành Thực của cô đấy thôi.

Vận mệnh quá mức đùa giỡn họ.

Đến mức phải dùng quãng đời còn lại để bù đắp sự thực trêu người này.

"Anh biết không? Trước đây em còn lén lút làm thêm, vì sức khỏe mẹ Thành không tốt, anh cũng biết anh trai em, anh ấy là một người rất kiêu ngạo, anh ấy chưa từng muốn một phân tiền của Mạnh gia. Cho nên em cứ ngu ngốc đi làm thêm, kết quả còn gặp được bà dẫn Mạnh Thanh Bắc dạo siêu thị," ánh nắng chiếu lên mặt Ngôn Dụ, chuyện ngày đó, đến hôm nay cô vẫn còn nhớ.

"Thực ra em rất ganh tỵ, ganh tỵ bà đối tốt với Mạnh Thanh Bắc, nhưng bây giờ nghĩ lại, chuyện lúc đó em làm, lại không hẳn không phải là vì mẹ Thành và anh trai Thành Thực."

Cho nên họ đều là một loại người, luôn xem nhẹ người bên cạnh mình.

"Nhưng em không phải lấy một nửa tiền làm thêm, mua quà sinh nhật cho dì Tống ư. Em ai cũng không quên."

Nói xong, trong lòng Tưởng Tĩnh Thành thật sự vừa kiêu ngạo vừa đau lòng.

Đây chính là cô gái mà anh thích, kiêu ngạo lại thiện lương như vậy đấy. Rõ ràng năm đó chỉ là một cô bé mười sáu tuổi, làm việc còn thỏa đáng hơn một người lớn, nhưng bởi vì mẹ ruột chủ động bày tỏ hòa hợp mà cứ thế tha thứ cho bà.

https://thuviensach.vn

Cô vẫn nhớ đến mẹ và anh trai Thành gia, nhưng cũng cố gắng muốn hòa nhập vào Mạnh gia.

Anh rất muốn ôm cô gái nhỏ của anh.

Cô gái nhỏ ở bên kia điện thoại, bị vạch trần, có hơi muốn cười, cô dựa vào lưng ghế, "Bởi vì em cũng rất tham lam, muốn có cả hai."

"Nhưng anh chỉ cần mỗi em."

Anh nói xong, đúng lúc Tạ Tranh từ trong lớp đi ra gọi người, nghe được. Anh không nhịn được ôm lấy mình, run rẩy, nói: "Thiếu tá Tưởng, cậu đừng thế có được không, đừng làm thịt chó như vậy chứ."

Lúc này còn chưa lên lớp, người ngồi trong lớp đều nghe thấy lời của Tạ Tranh.

Đám người này thế nhưng ồn ào nhất, lập tức có người nằm sấp trên cửa sổ nói: "Tiểu Thành, lễ tốt nghiệp của chúng ta, nhớ mời anh trai em gái đến dự lễ nhé. Cũng là cho chúng ta mặt mũi."

"Phải đấy, để cho các cô gái suốt ngày không để chúng ta vào mắt nhìn thấy, cái gì mới là đại mỹ nhân chân chính."

Trong trường sói nhiều mà thịt ít, trong đám người này người đã kết hôn vẫn là số ít, nói đến cũng lạ, trong một lớp, phần lớn đều là chó độc thân. Cho nên bình thường ở trong trường nhìn thấy sĩ quan nữ đều rất hiếm lạ.

Có lẽ là bên kia người ta bị chèn ép, quả thực nhịn không được.

Giọng nói bên này lớn đến mức ngay cả Ngôn Dụ cũng nghe thấy rõ ràng.

Cô hỏi: "Các anh sắp tốt nghiệp rồi?"

https://thuviensach.vn

"Mặc dù là đào tạo ngắn hạn, nhưng trường học cũng rất xem trọng, định tổ chức lễ tốt nghiệp cho bọn anh," anh nói rất dửng dưng, dáng vẻ thoạt nhìn không sao để trong lòng.

Nhưng Ngôn Dụ không biết là, vào lúc biết được lễ tốt nghiệp có thể mời người nhà, thì người đầu tiên mà anh gọi lại chính là cô.

"Vậy em có thể đi không?" Ngôn Dụ hỏi.

Nào ngờ Tưởng Tĩnh Thành còn chưa nói chuyện, tự cô đã nói trước: "Em muốn đi, bây giờ em là bạn gái anh, anh phải dẫn em đi."

"Uhm," anh xem như là đồng ý.

Ngôn Dụ hả một tiếng, hỏi: "Uhm là ý gì? Là dẫn em đi thật à?"

"Dẫn," lần này dứt khoát hơn.

**

Sở dĩ Ngôn Dụ muốn dự lễ tốt nghiệp của anh, là vì lúc anh tốt nghiệp đại học, cô đã không thể dự. Lần này cô muốn bù đắp tiếc nuối, nhìn dáng vẻ hăng hái của anh tiểu Thành nhà cô.

Cô tưởng mình đã quen thấy dáng vẻ Tưởng Tĩnh Thành mặc quân trang, nhưng lúc anh mặc lễ phục sĩ quan xuất hiện thì Ngôn Dụ cảm thấy, nếu không phải tự chủ của cô mạnh, thì thật sự muốn kéo anh lên xe.

Sau đó lột từng lớp một của anh ra.

Dưới ánh mặt trời, anh mặc quân trang màu thông xanh, dải lụa vàng đeo trước ngực, khác với vẻ cấm dục của đồng phục, đứng thẳng tắp ở nơi đó. Anh hiếm khi đội mũ quân, bởi vì che mái tóc ngắn sát đầu, càng nổi bật ngũ quân thâm thúy. Ăn mặc anh tuấn lại chỉnh tề, phối với gương mặt này, đẹp đến mức khiến người ta không nhịn được dừng bước chân.

https://thuviensach.vn

Xe Ngôn Dụ không lái vào được, cho nên anh đến cổng đón cô.

Cô đứng ở cổng, yên lặng nhìn anh sải bước đi về phía mình.

"Sao thế," anh thấy cô nhìn chằm chằm mình thì bất giác hỏi.

Ngôn Dụ; "Anh chắc chắn sẽ không biết mình bây giờ đến cùng có bao nhiêu đẹp trai đâu." Cho nên mới hỏi cô câu này.

Tưởng Tĩnh Thành bất đắc dĩ cười, nói thật, anh là đàn ông cũng là quân nhân, thật sự không để ý đến mặt mình. Anh vẫn luôn cảm thấy gương mặt này của mình rất không được, quá đẹp, không có sức uy hiếp. Lúc anh huấn luyện, đều có thể thô kệch thế nào thì đến thế ấy. Nhưng thế này, lại càng có hương vị đàn ông hơn.

Bởi vì hôm nay Tưởng Tĩnh Thành mặc quân trang, lại ở trong trường, nên Ngôn Dụ không cầm tay anh.

Hai người đi vào trong hội trường trường học, nghe nói mặc dù chỉ là lễ tốt nghiệp của lớp đào tạo ngắn hạn, nhưng vẫn có hai vị tướng đến hội trường, bên trong rất lớn. Dùng lời của Tạ Tranh nói thì, dù sao trong lớp họ, đều là tinh anh trong quân đội, trụ cột của quân đội, nói không chừng thiếu tướng tương lai sẽ xuất hiện ở lớp này đấy.

Bạn nói xem trường họ có thể không xem trọng ư?

Lời này tuy rất xấu hổ, nhưng lại là sự thật.

Nơi có quân nhân ở, chính là nơi trật tự ngay ngắn. Sau khi họ vào hội trường, vẫn chưa bắt đầu, nhưng bên trong cũng không ồn ào, cho dù có người nói chuyện, cũng đều nhỏ giọng.

Tưởng Tĩnh Thành dẫn Ngôn Dụ đến chỗ ngồi, anh không ở lại lâu, bởi vì phải ra ngoài tập hợp.

https://thuviensach.vn

Lúc buổi lễ bắt đầu, tất cả mọi người đều xoay đầu, nhìn đội ngũ từ bên ngoài hội trường, chậm rãi đi vào. Chiều cao của họ không đều, nhưng mỗi một người đều thẳng sống lưng, dẫm từng bước từng bước lên thảm, phát ra tiếng bước chân đều đặn lại mạnh mẽ.

Trên mặt mỗi người, đều lộ ra vẻ nghiêm túc.

Ngôn Dụ liếc mắt thì nhìn thấy Tưởng Tĩnh Thành, anh là người cao nhất lớp, cho nên được xếp đứng cuối cùng. Lúc anh nhìn thẳng đi qua bên cạnh cô, nhưng trái tim lại thoáng run rẩy.

Trước mặt là cờ quân Bát Nhất, bên cạnh là người con gái anh thích.

Lúc hiệu trưởng trao tặng Bội Kiếm cho sinh viên đầu tiên, thì lúc này dưới sân khấu mới phát ra âm thanh ngạc nhiên.

Ngôn Dụ không biết hàm ý trong đó, mắt cô vẫn nhìn Tưởng Tĩnh Thành.

Khi đến phiên anh, anh bước thẳng về phía hiệu trưởng, sau khi trịnh trọng chào, cơ thể thẳng tắp của anh, dưới quân kỳ đỏ tươi, như cây bạch dương không oán không hối.

Mãi đến khi trên đường về nhà, Ngôn Dụ cũng rất im lặng.

Nói thực, cô thật sự rất chấn động, loại tuyên thệ nghiêm túc, nhiệt huyết khắc vào trong xương kia, lần lượt quanh quẩn trước mắt cô. Dường như trong hội trường, tiếng tuyên thệ kiên định của anh, vẫn vang vọng bên tai cô.

Họ không ra ngoài, Ngôn Dụ muốn về nhà làm bữa cơm ngon cho anh.

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa đến cửa nhà, Ngôn Dụ chỉ mở cửa ra, cả người đã bị anh đẩy vào phòng.

"Sao trên đường vẫn không nói chuyện," Tưởng Tĩnh Thành nhịn một đường, cô gái này từ khi ra khỏi hội trường thì cứ im lặng mãi.

"Rất chấn động, giống như nói gì cũng là không tôn trọng."

Ngôn Dụ nói lời thật lòng.

Lời này khiến Tưởng Tĩnh Thành bỗng bật cười, hóa ra cô là ý này. Sau đó anh đứng trước mặt cô, chậm rãi mở cái hộp anh vẫn luôn cầm, hộp dài màu đỏ được mở ra, một thanh Bội Kiếm ngắn màu bạc đang nằm bên trong.

"Biết thanh kiếm này tên gì không?" Anh hỏi.

Ngôn Dụ lắc đầu.

"Kiếm Hồn quân."

Nói xong, anh hơi cúi đầu, đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng cô, kiên định mà cố chấp.

"Hồn quân của anh trung thành với Tổ quốc và nhân dân."

"Linh hồn anh trung thành với em."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Ánh mắt anh sáng rỡ.

Lúc Ngôn Dụ ngẩng đầu nhìn anh, trong đầu ông ông, loại rung động đi sâu vào lòng người kia, lại quẩn quanh. Cô nhào đến, nhưng bị cái hộp trong tay anh ngăn lại.

"Thanh kiếm Hồn quân này, anh định tặng em ạ?" Cô khẽ hỏi.

Tưởng Tĩnh Thành sờ đỉnh đầu cô, "Còn rất tham lam nhỉ."

Ngôn Dụ bĩu môi, thì nghe anh nói: "Cái này không thể tặng." Nhưng giống như để an ủi cô, anh dịu dàng nói: "Nhưng có thể giao cho em bảo quản."

"Bảo quản cả đời ạ?" Ngôn Dụ nhanh như chớp hỏi.

Lần này Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu nhìn cô, đem cái hộp trong tay, để ở kệ trên huyền quan sau người. Trực tiếp ấn người vào tường, cúi đầu ngậm lấy phiến môi cô, môi hồng kiều diễm, tinh tế mềm mại.

Sau lưng Ngôn Dụ dán chặt tường, hơi ngẩng đầu, nghênh đón nụ hôn nóng bỏng của anh.

Anh thô bạo bóp chặt eo cô, giống như không để cô có chút lùi bước.

https://thuviensach.vn

Khi Ngôn Dụ đưa tay vòng qua cổ anh, cánh tay trần không cẩn thận cọ đến bả vai anh, trên quân trang cắt may cực vừa người, quân hàm màu vàng, gần trong gang tấc.

Đây là vinh quang thuộc về anh.

Cô càng thêm động tình, nhịn không được hôn trả anh.

Giờ phút này hơi thở Tưởng Tĩnh Thành cũng nặng nề hơn, hiển nhiên sự đáp trả của Ngôn Dụ, đã lấy lòng anh. Anh bóp eo cô, ôm chặt cô, giống như muốn khảm cô vào trong cơ thể.

Cô mặc váy ôm người, vạt dưới áo sơ mi vốn bỏ vào trong váy thỏa đáng.

Thế nhưng giây phút này đã bị kéo ra, lúc bàn tay anh dán vào sau lưng cô, thì cảm thấy thật con mẹ nó trơn bóng.

Giống như gấm, mềm mại tinh tế, trơn bóng.

Lúc cô sờ đến dải lụa vàng trước ngực anh, thì không nhịn được hỏi: "Anh có muốn cởi đồ ra trước không?"

Thực ra cô sợ làm nhàu quần áo của anh, bộ quần áo thế này, sẽ khiến người ta không nhịn được muốn treo lên. Thế nhưng vừa nói xong, cô cũng thấy dường như có hơi không thích hợp.

Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu mổ nhẹ lên trái tai của cô, Ngôn Dụ không nhịn được khẽ run rẩy, lúc mở miệng, giọng anh đã là loại khàn khàn cố nhịn, mỗi một chữ đều lộ ra mùi vị mờ ám không rõ; "Đợi không kịp rồi?"

Bàn tay anh hơi thô ráp, dán chặt sau lưng cô.

Ngôn Dụ quá gầy, giữa đường sống lưng, lõm vào, bàn tay anh vuốt ve tới lui.

https://thuviensach.vn

"Ngôn Ngôn," anh khàn khàn mở miệng.

Lúc này trong nhà không bật điện, cửa sổ phòng khách mặc dù đóng, nhưng rèm cửa chưa kéo lên. Bây giờ đang ở thời điểm giao thoa giữa sáng và tối, bầu trời ngoài cửa sổ chưa tối hẳn, còn lộ ra tia sáng, để họ có thể nhìn rõ ánh sáng trong mắt đối phương.

Còn chưa đợi anh nói chuyện, Ngôn Dụ đã nhón mũi chân, hôn anh.

Cái gì cũng không cần nói, cô bằng lòng, tất cả cô đều bằng lòng.

Giống như ngọn lửa được đốt cháy, lý trí của hai người hoàn toàn bị thiêu rụi. Ngôn Dụ đưa tay cởi nút áo trên người anh ra, hai hàng nút, lộ ra vòng eo chật hẹp.

Rõ ràng bên trong còn mặc áo lót, đặt tay lên, đã cảm nhận được cơ bắp rắn chắc cuồn cuộn bên dưới quần áo.

Da anh nóng bỏng người, Ngôn Dụ gần như bị anh đẩy đi về phía sau.

Phòng ngủ của cô ở bên tay trái, người đàn ông lại còn ghét bỏ quá chậm, vác cô lên vai, đi vào phòng.

Buổi sáng Ngôn Dụ tỉnh dậy, bởi vì đi vội mà quên kéo rèm cửa.

Nên giờ đây phòng ngủ còn tối hơn bên ngoài.

Cô được thả lên giường, đang muốn nhổm dậy, đã bị đè xuống.

Nút áo khoác của Tưởng Tĩnh Thành đã được cởi gần hết, anh đưa tay cởi ra, trực tiếp vứt lên ghế bên cạnh. Anh quỳ trên người cô, thấy cô còn mở mắt, thì dứt khoát kéo người dậy.

Áo sơ mi của anh hiện tại vẫn mặc nghiêm chỉnh.

https://thuviensach.vn

"Không phải muốn cởi giúp anh sao?" Giọng anh khàn khàn hỏi, nhưng lại rất gợi cảm.

Ngôn Dụ không biết, hóa ra lúc đàn ông quyến rũ, cũng có thể mê người đến vậy. Tất cả lần đầu tiên về tình yêu của cô, đều liên quan đến Tưởng Tĩnh Thành, cũng chỉ có liên quan với mỗi anh.

Lần đầu tiên của họ, hai bên đều ngây ngô giống như trái cây chưa chín.

Rụt rè lại ngọt ngào.

Nhưng giờ phút này, khi gặp lại nhau, họ đều đã lột xác thành người trưởng thành. Dù cho nhiều năm như vậy, bên cạnh hai bên đều chưa từng có người khác, nhưng mặc kệ là sự từng trải hay tuổi tác đều không làm họ ngượng ngùng nữa.

Mà càng muốn ôm lấy đối phương hơn.

Ngôn Dụ lật người ngồi trên người anh, người đàn ông cao lớn bị cô đè trên giường, ngược lại càng thêm bình tĩnh.

Cô đưa tay cởi nút áo anh ra, một nút, hai nút, ba nút, cởi càng nhiều, ngực lộ càng nhiều, cơ ngực rắn chắc khiến người ta không nhịn được muốn đưa tay sờ sờ.

Đến khi nhìn thấy cơ bụng anh, Ngôn Dụ không nhịn được kêu nhỏ: "Anh tiểu Thành, anh còn có đường nhân ngư này."

"Cái gì?" Tưởng Tĩnh Thành cau mày.

Ngôn Dụ đưa tay, vuốt ve tới lui theo đường bên eo anh. Tay cô rất mềm, ngón tay dài nhỏ, sờ lên giống như lông chim lướt qua.

Anh đưa tay bắt lấy bàn tay cô, thấp giọng cảnh cáo: "Đừng chơi nữa."

https://thuviensach.vn

Nhưng người càng chơi thì càng nghiện, lại giở trò xấu đưa tay thuận theo thắt lưng anh, thò vào trong quần anh. Dây thắt lưng anh không tính là lỏng, may mà bàn tay cô đủ mềm, theo đường nhân ngư sờ xuống, chỉ cảm thấy làn da nóng bỏng đến dọa người.

Cô giống như đắc ý, còn liếc nhìn Tưởng Tĩnh Thành.

Người đàn ông cũng không tức giận, hừ một tiếng, đưa tay bắt lấy tay cô, thuận thế cởi dây nịt ở eo anh ra, đưa tay cô đi vào sâu hơn.

"Sao không tiếp tục?" Thấy Ngôn Dụ tránh về sau, anh chế giễu hỏi.

Giờ đây cô gái này lá gan thật sự không nhỏ, còn dám trêu chọc anh. Chỉ đáng tiếc người cô gặp là Tưởng Tĩnh Thành, từ nhỏ đã có thể ăn chắc cô.

Lúc cô bị đè trên giường, quần áo còn mặc ngay ngắn, chỉ có chiếc quần lót mỏng manh, là bị kéo xuống.

Anh cúi người hôn cô, cơ thể hai người dán rất chặt, chỗ đó dựng đứng vừa cứng vừa nóng, cô sớm đã cảm giác được.

Trận hoan ái này đến quá nhanh, lúc Ngôn Dụ được anh hôn, cái gì cũng còn chưa kịp, thì đã cảm thấy phần eo anh hướng lên trên, chỗ đó đã chống ở kia. Cô không nhịn được đưa tay ôm eo anh, nhưng cánh tay từ từ ôm anh, anh đã nặng nề đẩy vào.

Giây phút này, ánh đèn rực rỡ, ngay cả tiếng côn trùng nấp trong cỏ, cũng bắt đầu vang vọng.

Hoàng hôn đầu hạ, yên tĩnh là thế.

Xung quanh tối đen một mảnh, tiếng hít thở của anh, ở ngay cổ cô.

https://thuviensach.vn

Tiếng hít thở sinh động lại chân thực, thậm chí ngay cả mùi mô hôi tỏa ra từ trên người anh, cũng làm cho cô thích đến thế. Lúc ở NewYork, khi đi trên đường, cô đã từng vô số lần trông đợi rồi lại thất vọng nhìn đoàn người trên phố.

Trong đoàn người bước đi vội vã đó, lại không có người mà cô yêu.

Chuyện cô từng cầu khẩn vô số lần, giờ đây rốt cuộc đã thành thật.

Cô ôm anh, cơ thể lắc lư, mềm mại lại bất lực kêu: "Tưởng Tĩnh Thành."

"Uhm," anh hơi ngẩng đầu lên, cơ thể trần trụi lại rắn chắc chống ở phía trên cô, cứ thế rũ mắt nhìn cô, cho dù trong phòng tối đen, nhưng ánh sáng nóng bỏng trong mắt anh, vẫn có thể thấy rõ.

Cô rất ít khi gọi tên anh.

Trang trọng lại trân quý thế này.

Cho đến khi anh cúi người hôn cô: "Anh ở đây."

"Tưởng Tĩnh Thành," cô lại kêu lần nữa.

Luật động của người đàn ông không dừng lại, ngay cả tiếng thở gấp cũng rõ ràng, anh lại đáp một tiếng.

"Anh ở đây."

Nụ hôn của anh rơi trên trán cô, thấp giọng nỉ non: "Đừng sợ, anh vẫn luôn ở đây."

**

https://thuviensach.vn

Một hồi hoan ái, gần như đã rút cạn tất cả sức lực của Ngôn Dụ. Lúc cô nằm trên giường, hai chân cũng hơi run run, là kiểu run không tự giác.

Tưởng Tĩnh Thành đã xuống giường mặc quần vào, thấy cô còn quấn chăn nằm đó, thì đi đến hôn cô một cái.

Anh cười xấu xa nói: "Lúc đánh người nhìn rất mạnh mẽ, sao bây giờ lại yếu ớt như này."

Cô trừng anh, được tiện nghi còn khoe mẽ phải không.

"Nằm nghỉ tí rồi dậy tắm rửa, anh đi làm cơm cho em," anh đưa tay vỗ vỗ gò má cô, rồi đi ra ngoài.

Đến khi Ngôn Dụ tắm rửa xong đi ra, thì nhìn thấy người đàn ông trong bếp, ngậm điếu thuốc, đang đợi nước sôi. Cô đi qua, hỏi: "Anh định nấu gì cho em?"

"Trong nhà em không có đồ gì cả," anh cau mày.

Ngôn Dụ cũng thường ăn cơm bên ngoài, rất ít khi nấu ở nhà. Kết quả, Tưởng Tĩnh Thành vừa nói chuyện, giống như mới nhớ đến hỏi: "Lúc nãy em nói trở về nấu cơm cho anh? Là định nấu thế nào."

Ngôn Dụ: "....."

Sững sờ hồi lâu, cô khẽ nói: "Không phải anh đã ăn em rồi à."

Người đàn ông đang hút thuốc, định khom người búng tàn thuốc, xoay đầu nhìn cô, ánh mắt kia rất nguy hiểm.

Chân Ngôn Dụ bây giờ còn mềm nhũn, giật mình lùi về sau hai bước.

Lúc này Tưởng Tĩnh Thành mới cười ha ha.

https://thuviensach.vn

Nước trong nồi, chưa đầy một lúc đã sôi, Tưởng Tĩnh Thành đem mì tìm trong tủ lạnh ra. Lúc anh bóc vỏ bao, Ngôn Dụ dựa trên bồn rửa chén, đột nhiên hỏi: "Anh nói anh thích, vì sao không đến tìm em?"

Hỏi xong câu này, trong bếp chợt yên lặng lại, chỉ còn tiếng nước sôi sùng sục.

Người đàn ông vừa bóc vỏ bao ra, sững sờ đứng đó, giây lát sau, anh mới thả mì vào nồi.

Anh cúi đầu nhìn nước sôi trong nồi, hơi nước nóng đến bức người.

"Muốn, sao không muốn đi tìm em cơ chứ. Nhưng anh nghĩ, chỉ cần anh giữ vững mảnh đất này, thì có một ngày em sẽ quay về."

Giọng anh rất nhẹ.

Nhưng anh vĩnh viễn sẽ không muốn nói cho Ngôn Dụ biết, trong máy tính của anh, cho đến bây giờ vẫn có một phần báo cáo chuyển ngành.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Đó là về sự thâm tình của một người đàn ông giấu ở trong lòng, cho dù đối mặt với người phụ nữ mình yêu thương. Anh cũng không bao giờ muốn để lộ nửa phần, bởi vì anh quá hiểu Ngôn Dụ, nếu nói cho cô biết, cô sẽ chìm vào trong tự trách.

Giờ đây cô đã quay về rồi, về đến bên cạnh anh, ở nơi mà anh đưa tay ra thì có thể chạm đến.

Lẽ nào thế này còn không đủ ư?

Đủ rồi.

Tưởng Tĩnh Thành thật sự thỏa mãn, cho nên ngay cả lúc ăn cơm, mặt mày cũng mang theo ý cười. Ngôn Dụ ăn cơm rất nghiêm túc, đặc biệt đây còn tính là bữa cơm đầu tiên Tưởng Tĩnh Thành nấu cho cô.

Trước đây tuổi còn nhỏ, cảm thấy bên ngoài náo nhiệt, hai người ở cùng nhau, đi xem phim cũng được, mà đi ăn cũng tốt.

Đều là ở bên ngoài.

Huống hồ lúc đó Ngôn Dụ yêu anh, mới bao tuổi, còn lén lén lút lút giấu trong nhà.

Cho nên dù Tưởng Tĩnh Thành đến nhà cô ăn cơm, hay là cô đến nhà Tưởng Tĩnh Thành ăn cơm, đều biểu hiện nghiêm chỉnh.

https://thuviensach.vn

Lúc này hai người ngồi đối mặt nhau, anh thấy Ngôn Dụ ăn một chén mỳ không, mở miệng hỏi: "Không thích ăn trứng ốp la?"

Trứng gà trong nhà cũng không nhiều, chỉ còn một cái, thế nhưng cô gái này cũng không động.

Ngôn Dụ lắc đầu, "Không thích."

Anh nghe vậy, vẻ mặt nghiêm túc: "Không được kén ăn."

Ở bộ đội ăn cơm, ngay cả một hạt gạo cũng không được lãng phí, sao sẽ cho phép bạn kén cá chọn canh. Ngôn Dụ quá gầy, bây giờ những lời như con gái tốt thì cân nặng không quá trăm, quả thực là tà thuyết mê hoặc quần chúng. Tưởng Tĩnh Thành hy vọng cô có thể mập thêm chút nữa, như thế mới khiến người yên tâm được.

Ngôn Dụ thấy anh cau mày, cũng không sợ, ngược lại còn cười hi hi gắp trứng ốp la trong chén cho anh.

"Anh tiểu Thành vất vả rồi, ăn nhiều chút nào."

Đến khi cô nói xong, thì nhìn thấy Tưởng Tĩnh Thành liếc mắt nhìn mình, trên mặt mang theo ý cười bỡn cợt. Cô chớp chớp mắt, thì nghe anh hỏi: "Chút vận động như vậy, không sao."

Ông, trong đầu cô đứt phựt, lúc này mới biết nụ cười của Tưởng Tĩnh Thành là có ý gì.

Vất vả mà cô chỉ là nấu cơm, nào phải chỉ gì kia. Quả nhiên đàn ông, cho dù tính tình thế nào, thì riêng tư cũng sẽ đùa bỡn người phụ nữ của mình. Tính cách Tưởng Tĩnh Thành vốn không tính là rất nghiêm chỉnh, lúc trẻ đã lộ ra vẻ lưu manh và tùy tiện không nghiêm túc.

https://thuviensach.vn

Cũng chính mấy năm này đã tôi luyện tính cách, vẻ thành thục trên người đã che đậy đi vẻ lưu manh kia.

Cô cúi đầu ăn mì, hừ khẽ một tiếng, không tiếp chiêu này của anh.

May mà Tưởng Tĩnh Thành cũng không phải kiểu người lưu manh thật sự, trêu chọc cô gái của anh một chút rồi cũng thôi, lúc này hai người lại yên lặng ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Ngôn Dụ chủ động rửa chén, Tưởng Tĩnh Thành về phòng ngủ.

Quả nhiên vừa rồi là di động reo.

Sau khi mở khóa thì nhìn thấy mấy cuộc gọi nhỡ, có cả của Hàn Kinh Dương lẫn Mạnh Tây Nam. Anh tiện tay gọi lại cho Hàn Kinh Dương, lúc bên kia chưa bắt máy, anh đi đến phía sau Ngôn Dụ, đưa tay ôm eo cô gái nhỏ từ sau lưng, vòng eo tinh tế không đầy một nắm tay ẩn trong chiếc đầm rộng rãi.

"Tiểu Thành, ra ngoài uống rượu," âm thanh bên Hàn Kinh Dương hơi ồn, giọng anh ấy nói rất lớn, ngay cả Ngôn Dụ cũng nghe rõ.

"Là tiểu Thành phải không, bảo anh ấy ra ngoài, anh em chúc mừng anh ấy, vậy mà anh ấy chạy trốn mất tiêu," lại có một giọng nói truyền đến, nghe giống là như là giọng Đào Dật, thằng nhóc này vậy mà cũng ở đấy.

Hóa ra đám người này đều là nghe nói hôm nay anh tốt nghiệp, mượn cái cớ này, để tụ tập đây mà.

Kết quả mọi người đều đến, chỉ có nhân vật chính là anh lại không thấy bóng dáng đâu.

Tưởng Tĩnh Thành cười nhẹ: "Các cậu chơi đi, tớ không đi. Có việc."

https://thuviensach.vn

"Đừng mà, chuyện có quan trọng hơn nữa, còn có thể quan trọng hơn anh em sao," Đào Dật ở bên cạnh đến gần bên điện thoại, nói to, hiển nhiên có hơi bất mãn.

Tưởng Tĩnh Thành mỉm cười khinh thường, trả lời cậu ta rất nhanh: "Quan trọng hơn các cậu nhiều."

Cằm anh đặt trên vai Ngôn Dụ.

Tiếng nước chảy, hai người đối diện nghe thấy đều sững sờ. Đào Dật giống như tỉnh ngộ nói: "Không phải anh đang tắm đấy chứ?"

Mẹ nó, lẽ nào họ đây là gặp phải chuyện phòng the?

"Đầy đầu chỉ có phim đen thôi," anh hừ một tiếng, thẳng thừng cúp máy.

Đào Dật ở đầu dây tức giận, lập tức muốn gọi lại. Kết quả lại bị Hàn Kinh Dương ngăn lại, anh hất cằm về phía bên kia, nhắc nhở: "Cậu đừng tìm chuyện nữa."

Mạnh Tây Nam đang ngồi bên kia, cúi đầu nói chuyện với Hàn Nghiêu.

Vốn Đào Dật còn muốn nói, chuyện này liên quan gì đến Mạnh Tây Nam.

Chợt cậu ta nghĩ lại, đè thấp giọng hỏi: "Không phải anh ấy ở cùng với Ngôn Ngôn đấy chứ?"

Kể từ sau khi Ngôn Dụ trở về, cậu ta đã thấy tiểu Thành không bình thường rồi.

Hàn Kinh Dương an ủi gật đầu: "Cuối cùng cậu cũng có đầu óc rồi đấy."

https://thuviensach.vn

Đào Dật chợt nổi giận, bôi đen cậu ta cái gì cũng được, nhưng không thể bôi đen IQ cao đến 200 của cậu ta được. Năm đó lúc thi đại học, nếu không phải bố cậu ta ép cậu ta thi trường Quân đội, thì Thanh Hoa Bắc Đại cậu ta còn không phải dễ dàng thi đậu à.

"Fuck, sao mỗi lần anh ấy đều ra tay nhanh vậy chứ."

Hàn Kinh Dương buồn cười nhìn cậu ta, hỏi: "Thế nào, cậu còn có suy nghĩ?"

Đào Dật lắc đầu nguầy ngậy, người đẹp dù tốt, nhưng mạng nhỏ vẫn quan trọng. Nếu cậu ta thật sự dám có suy nghĩ gì không an phận với Ngôn Dụ, thì e rằng tiểu Thành và Tây Nam hai người họ sẽ đánh chết cậu ta.

Bên này Ngôn Dụ cũng đúng lúc rửa chén xong.

Lúc cô úp chén đũa xong, thì Tưởng Tĩnh Thành dựa ở bên cạnh bàn ăn, hai tay vòng trước ngực, nhìn cô. Ngôn Dụ bị anh nhìn chằm chằm, nhịn không được hỏi: "Nhìn em mãi thế làm gì?"

Tưởng Tĩnh Thành khẽ cười, đi tới hôn cô.

Ngôn Dụ bị anh ép dựa vào bên bồn rửa chén.

Đến khi anh buông cô ra, mắt Ngôn Dụ đang nhắm, mí mắt he hé mở, đôi mắt đen láy mang theo ánh nước, mềm mại, nhìn đến nỗi khiến thân dưới của anh lại nổi lên phản ứng.

Cô không nói chuyện, nhưng đôi mắt giống như đang hỏi, sao không hôn tiếp.

Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu đặt cằm lên đỉnh đầu cô, có hơi bất đắc dĩ nói: "Nếu hôn tiếp, em lại đốt lửa anh nữa mất."

https://thuviensach.vn

Anh đây là cấm dục quá lâu, đột nhiên khai trai, nếu không kiềm chế được thì e rằng sẽ dọa đến người trước mặt mất.

"Không sao mà, dù sao em cũng thích."

Vừa nói xong, cô gái trong ngực anh buồn bực nói.

Cả người anh đều bị kích thích đến run lên.

Trong bếp, ánh đèn màu vàng ấm áp chiếu lên người cô, lúc này cô gái da trắng tóc đen, cứ vậy nhìn chằm chằm anh.

To gan, không thèm che giấu.

Ánh trăng ngoài cửa sổ trêu người, nhưng trong phòng, là cô trêu người hơn.

**

Thứ hai họp sớm, Chu Trác trình bày trọng điểm trong hội nghị, mấy tháng sau phải mở rộng sản phẩm quan trọng. Bởi vì dưới trướng tập đoàn Liên Hợp có không ít thương hiệu, MEQUEEN chỉ là một trong số đó. Huống hồ ngay cả MEQUEEN cũng không chỉ riêng mỗi trang sức, mà còn có cả đồng hồ.

Lúc họp, Ngôn Dụ nhìn Quý Khải Mộ ở đối diện, vẫn dáng vẻ cố nhịn cơn buồn ngủ.

"Đêm qua lại đi Bar?" Sau khi kết thúc hội nghị, cô nhìn cậu ta cau mày hỏi.

Quý Khải Mộ liền lắc đầu, nhưng lại ngáp một cái. Nhìn dáng vẻ này của cậu ta, cô cũng bất đắc dĩ. Thế nhưng Quý Khải Mộ mở miệng nói: "Anh tớ về Mỹ rồi."

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ rất hờ hững uh một tiếng, nào ngờ Quý Khải Mộ lại cười hì hì nói: "Nhưng tháng sau lại quay lại."

.....

"Ngôn Ngôn, nhà cậu có phòng khác không? Tớ cảm thấy khách sạn này hơi không tốt," Quý Khải Mộ làm nũng hỏi, cậu ta đúng là được nuông chiều lớn lên mà.

Ngôn Dụ trừng cậu ta: "Không phải cậu nói khách sạn tiện à?"

"Không tiện chút nào," cậu ta lập tức lắc đầu.

Sao Ngôn Dụ không hiểu ý cậu ta chứ, cô đưa tay giữ cái đầu muốn đến gần của cậu ta, cảnh cáo: "Không được càn quấy, còn có tôi bây giờ có bạn trai rồi."

Quý Khải Mộ: "....."

Giây lát sau, cậu ta nghểnh cô: "Tớ không nghe thấy gì cả, cậu vừa nói gì."

Ngôn Dụ sắp mở miệng, cậu ta lại chạy nhanh như một làn khói.

Cuối tuần này là buổi hòa nhạc của Tống Uyển, nhưng vé bán rất tốt. Nghe nói mở bán không quá ba mươi giây, đã bị giành giật đặt mua sạch. Lúc Ngôn Dụ được gọi về nhà ăn cơm, Tống Uyển còn do dự, rất lâu mới thử dò hỏi: "Ngôn Ngôn, cuối tuần con có việc không?"

Bà nội ở bên cạnh thấy dáng vẻ này của bà, thì chợt cười, nói thẳng với Ngôn Dụ: "Mẹ cháu là muốn hỏi cháu, có thời gian đi xem buổi hòa nhạc của nó không."

Chút tâm tư nhỏ này của Tống Uyển, trực tiếp bị bà cụ vạch trần, nên rất lúng túng.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ hơi sửng sốt, gật đầu: "Cuối tuần này con không có việc gì cả ạ."

Tưởng Tĩnh Thành gần đây đến đơn vị mới, vì còn rất nhiều việc phải giao nhận, nên cuối tuần cho dù được nghỉ, anh cũng không rãnh lắm.

"Chỗ mẹ đúng lúc còn hai vé, con dẫn bạn đến xem nhé."

Tống Uyển vui vẻ lấy hai vé đã sớm chuẩn bị ra. Đây là chỗ ngồi ở hàng đầu tiên mà bà bảo trợ lý Tần đặc biệt giữ lại, nghe nói trên mạng hàng đầu tiên đều đã đầu cơ đến mấy ngàn.

Trước đây Tống Uyển còn sẽ biểu diễn trên những tiệc lớn như Xuân Vãn, nhưng mấy năm gần đây thì không còn tham gia những hoạt động công khai này nữa.

Bây giờ các loại tạp kỹ nhiều vô kể, cũng có người liên lạc với trợ lý Tần, muốn mời Tống Uyển tham gia chương trình.

Nhưng chính bà lại không có suy nghĩ này, đều bảo từ chối.

"Ý của mẹ cháu là, tốt nhất là dẫn bạn trai đến xem."

Bà cụ vốn đeo kính lão đọc sách, thế nhưng lúc này lại ngẩng đầu lên giải thích thay cho Tống Uyển, Tống Uyển vội nhỏ giọng kêu: "Mẹ, mẹ đừng gây thêm phiền phức nữa mà."

"Hôm qua không phải con còn hỏi Trọng Khâm, Ngôn Ngôn và thằng bé tiểu Thành thế nào rồi à. Con nói Trọng Khâm nó sao không hiểu những chuyện này chứ, lúc này Ngôn Ngôn đã ở nhà rồi, tự con hỏi nó đi."

Tống Uyển và Ngôn Dụ đều là: "....."

Rất lâu, Tống Uyển mới nhỏ giọng thầm thì: "Còn không phải chính mẹ cũng muốn biết đấy à."

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ nhìn biểu cảm trên mặt họ, biết họ đều muốn biết. May mà cô cũng không định giấu diếm, khẽ nói: "Bọn con rất tốt."

Một câu rất tốt, làm cho hai người lớn ở đối diện, cười đến vui vẻ.

Bà cụ vỗ vỗ vai cô, hài lòng nói: "Thật không hổ là Ngôn Ngôn của bà nội, giống bà thời trẻ."

"Lúc đó ông nội cháu cũng thế, chỉ thích mỗi bà."

Thấy vẻ tự hào và đắc ý trên mặt bà cụ, Tống Uyển và Ngôn Dụ đều không nhịn được cười khẽ.

**

Cuối tuần, Mạnh Tây Nam lái xe chở Ngôn Dụ. Hôm nay anh hiếm khi mặc quần áo bình thường, nhưng mái tóc cắt cực ngắn, vẫn có thể nhìn ra được dáng vẻ của một người lính.

Đến nhà hát, thì thấy ngay cổng xếp một dãy lẵng hoa ngay ngắn.

Mạnh Tây Nam còn rất vui vẻ nói: "Nhân khí của mẹ mình không tệ nhỉ, còn có fan tặng hoa nữa này."

Ngôn Dụ chỉ chỉ tên phía trên lẵng hoa, Mạnh Tây Nam nhìn kỹ, kí tên chỉ có một chữ: Mạnh.

Mạnh Tây Nam ngạc nhiên, chỉ chỉ chữ kí: "Đây lẽ nào bố tặng?"

"Bên kia là của em tặng," Ngôn Dụ chỉ một dãy đối diện.

Mạnh Tây Nam ngơ ngác hồi lâu, mới nói không nên lời: "Sao mọi người không nói với anh một tiếng thế hả?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ lắc đầu, cảm khái: "Chuyện này, là phải tự giác. Cho nên nói, sinh con trai còn không bằng nuôi chó."

Nói xong, cô đi thẳng vào trong.

Mạnh Tây Nam bị cô ném ở phía sau, trong lòng thật sự không tin, họ cũng quá có tâm cơ đi.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Trợ lý Tần tự mình ra đón họ vào, đến sau sân khấu, người của ban nhạc đang chuẩn bị. Buổi hòa nhạc lần này, mời ban nhạc sống, cho nên sau sân khấu đều là nhạc công mặc trang phục tinh tế, có nhiều người còn đang chạy thử thiết bị của mình.

Ngôn Dụ rất ít đến hậu trường biểu diễn của Tống Uyển, trước đây bà lên chương trình tối, hậu trường nhiều người thì phức tạp, cho nên cô và Mạnh Tây Nam đều rất hiếm khi đi theo.

Lúc họ đi vào, Tống Uyển đang trang điểm. Thấy anh em họ đến, còn kỳ lạ hỏi: "Tiểu Thành không đến?"

Hai người đều sững sờ, vẫn là Mạnh Tây Nam cười khổ mở miệng trước: "Con trai ruột của mẹ đang ở trước mặt đấy, mẹ hỏi người khác làm gì chứ?"

Tưởng Tĩnh Thành từ nhỏ tướng mạo đã tốt, miệng lưỡi không ngọt, nhưng lại khiến người ta yêu thích.

Tống Uyển dịu dàng mỉm cười, chậm rãi nói: "Đó dù sao cũng là nửa con trai của mẹ mà."

Con rể là nửa con trai.

Lời này, khiến Ngôn Dụ sửng sốt, lại hiếm khi đỏ mặt xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Bởi vì hậu trường lúc này cũng rất lộn xộn, nên họ cũng không ở lại bao lâu, liền ra ngoài đợi.

Dần dần, người trong nhà hát càng lúc càng đông, cho đến khi không còn chỗ ngồi.

Hôm nay vốn Tưởng Tĩnh Thành cũng muốn đến, nhưng vì trên đường hơi chậm trễ, nên gửi tin nhắn cho Ngôn Dụ, nói là đến muộn một chút. Ngôn Dụ và Mạnh Tây Nam cùng ngồi ở giữa hàng đầu tiên, vị trí này là Tống Uyển đặc biệt giữ cho họ.

Năm phút trước khi bắt đầu, Tưởng Tĩnh Thành rốt cuộc chạy đến.

Lúc này trong nhà hát, đã yên lặng chờ đợi. Lúc Tưởng Tĩnh Thành đi vào, từ lối đi một đường đi lên phía trước, không ít người đều nhìn về phía anh. Anh ăn mặc rất đơn giản, sơ mi trắng quần đen, trên chân cũng mang đôi giày da bóng loáng.

Lúc anh đi qua, thậm chí có vài cô gái trẻ cầm di động ra chụp bóng lưng anh.

"Wow, vóc dáng này....." Có cô gái sau khi chụp xong, còn đưa tấm ảnh cho bạn bên cạnh xem.

Ngôn Dụ vốn đang cúi đầu xem di động, kết quả thấy được một đôi giày da xuất hiện trong tầm mắt cô trước.

Cô từ từ ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tưởng Tĩnh Thành mặc sơ mi trắng quần đen, ăn mặc trịnh trọng như này, lại làm cô nhìn đến sững sờ.

Mạnh Tây Nam cũng nhìn thấy anh, sửng sốt, trong lòng liên tục kêu fuck, hỏi: "Này sao mặc thành vậy?"

https://thuviensach.vn

Họ là lính, mặc quân trang nhiều hơn đồ thường. Huống hồ họ thế này, mặc đồ cũng đều là thoải mái thế nào mặc thế ấy, ai lại phí tâm trên phương diện ăn mặc này chứ.

Cho nên hôm nay Mạnh Tây Nam đến, chỉ mặc T-shirt và quần jeans, trên chân mang đôi ủng cổ ngắn.

"Đây là buổi hòa nhạc của dì Tống đấy," Tưởng Tĩnh Thành liếc anh, nói đương nhiên.

Mạnh Tây Nam: "....." Mỗi một người, sao đều thích biểu hiện như vậy.

May mà anh cũng đã đặt nhà hàng, định dẫn Tống Uyển và Ngôn Dụ đi ăn cơm.

Ngôn Dụ xoay đầu nhìn anh chăm chú hồi lâu, giống như là đang quan sát, lại giống như là thưởng thức. Nói thực, Tưởng Tĩnh Thành mặc bộ đồ này, thật hiếm lạ, cũng thật đẹp mắt.

"Bộ này cũng đẹp?" Tưởng Tĩnh Thành lại thấy ánh mắt này của cô, buồn cười hỏi.

Ngôn Dụ gật đầu không chút che giấu.

Tưởng Tĩnh Thành đưa tay sờ lên đầu cô, "Lát nữa cho em nhìn đủ."

Anh đây là chiều Ngôn Dụ thành quen, chỉ cần cô muốn, đều thỏa mãn. Có lẽ từ nhỏ đã dưỡng thành thói quen này đi, cảm thấy cô không có ai thương, chỉ có mình tốt với cô.

Cho dù bây giờ Ngôn Dụ đã không phải là cô bé năm đó, chỉ biết dùng ánh mắt đáng thương vô tội nhìn anh nữa, nhưng anh vẫn không nhịn được muốn tiếp tục chiều chuộng cô.

https://thuviensach.vn

Sau khi buổi hòa nhạc bắt đầu, có một bóng người, chậm rãi đi vào từ phía sau.

Mạnh Thanh Bắc đặc biệt đợi sau khi buổi hòa nhạc bắt đầu mới vào. Cho nên lúc này xung quanh ánh đèn tối tăm, lại tiện cho cô ta đi đến chỗ ngồi của mình.

Lần này Tống Uyển không bảo người tặng vé cho cô ta, vé vào cửa là Tôn Gia Minh đặt.

Lần trước sau khi trợ lý Tần đăng lên weibo làm sáng tỏ, Mạnh Thanh Bắc đã bị cười nhạo một trận, nói cô ta có dụng ý xấu xa ôm đùi tạo tin đồn. Tống Uyển là ca sĩ dân ca, năm xưa còn từng có ca khúc lưu truyền mà nhà nhà đều biết, cho nên địa vị ở trong giới không cần nói cũng biết. Nên weibo Mạnh Thanh Bắc đăng, cũng xem như là đã chọc giận cư dân mạng.

Dù sao tạo tin đồn thì cũng thôi, còn kéo nghệ sĩ thế này ra để tung tin.

Lần này vốn cô ta không muốn đến, nhưng Tôn Gia Minh lại nhất định muốn cô ta đến, nói là muốn thay đổi tình thế bất lợi.

Chí ít phải để người ta biết, quan hệ của cô ta và Tống Uyển vẫn còn.

Nhưng vị trí hàng đầu tiên của buổi hòa nhạc, không bán vé ra ngoài, mà Tống Uyển giữ lại tự mình bảo trợ lý Tần tặng, có thể ngồi ở hàng đầu tiên, đều là người cực kỳ quan trọng với bà.

Chỉ là cảnh vật xung quanh tối đen, người phía sau cô ta, lại nhận ra cô ta.

"Sao cô ta lại ở đây vậy, lần trước còn chưa ôm đùi đủ à?" Người nhận ra cô ta là một cô gái trẻ, đè thấp giọng bàn luận với bạn bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Nhưng họ cách nhau quá gần, cho dù như thế, Mạnh Thanh Bắc vẫn nghe rõ.

Cô ta chợt nắm chặt di động trong tay, kiềm chế rất lâu, mới không xoay đầu sang.

"Ai biết chứ, có thể người ta thật sự quen biết cô Tống đấy," là người bạn của người nhận ra cô ta, hiển nhiên họ đều là kiểu người nhận định Mạnh Thanh Bắc tạo tin đồn, lúc này thấy cô ta cũng đến, thì rất khinh thường.

Thẳng đến khi kết thúc hòa nhạc, cơn giận trong lòng Mạnh Thanh Bắc cũng còn chưa tan. Đến nỗi, lúc có vài người đi đến phía trước tặng hoa cho Tống Uyển, cô ta vẫn còn ngồi tại chỗ.

Di động cô ta rung lên, là Tôn Gia Minh gửi tin nhắn đến.

"Người chụp ảnh đã chuẩn bị xong, cô tìm cơ hội, để người ta chụp nhiều mấy tấm."

Tôn Gia Minh đã từng nói, lần này anh ta tìm người chụp ảnh, chính là để chụp mấy tấm ảnh thân thiết của cô ta và Tống Uyển. Đến lúc đó lại đẩy lên mạng, chí ít có thể tẩy sạch cái tiếng cô ta ôm đùi tạo tin đồn ác ý.

Mạnh Thanh Bắc bây giờ có thể hot, chính là dựa vào hình tượng nữ tri thức.

Nhẹ nhàng phóng khoáng khéo léo, là nhãn hiệu của cô ta.

Cho nên cô ta tuyệt đối không thể dính dáng đến hai từ tạo tin đồn, và ôm đùi này được.

Cô ta cúi đầu nhìn tin nhắn trong di động, hít sâu một hơi, đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Cô ta vội vàng đi đến bãi đậu xe dưới tầng hầm, quả nhiên chưa đầy một lát, đã nhìn thấy đoàn người từ trên lầu đi xuống. Mạnh Thanh Bắc lấy thuốc nhỏ mắt trong túi xách ra, nhỏ vài giọt vào khóe mắt, quả nhiên không tới một lúc, khóe mắt đã đỏ bừng, thoạt nhìn rất đáng thương.

Lúc cô ta đi qua, trợ lý vừa mở cửa xe ra, muốn để Tống Uyển lên trước.

"Mẹ," Mạnh Thanh Bắc gọi.

Bởi vì Tưởng Tĩnh Thành và Mạnh Tây Nam đều lái xe đến, cho nên hiện tại họ không ở bên này, chỉ có Ngôn Dụ đi cùng Tống Uyển.

Mọi người xoay đầu lại, nhìn thấy Mạnh Thanh Bắc đứng ở nơi không xa, rụt rè nhìn đến bên này.

Khóe mắt cô ta đỏ ửng, thoạt nhìn giống như đã khóc.

Tống Uyển hơi ngạc nhiên, thấy vẻ mặt này của cô ta lại thoáng nhíu chặt mày, còn chưa mở miệng hỏi, Mạnh Thanh Bắc đã nức nở gọi: "Mẹ ơi."

Một tiếng này kêu ra, sắc mặt của trợ lý Tần ở bên cạnh thoáng thay đổi, cẩn thận nhìn Ngôn Dụ và Tống Uyển.

Ngược lại vẻ mặt Ngôn Dụ bình thường, rất lạnh nhạt.

Mà Tống Uyển, vẫn không nói chuyện.

Trợ lý Tần thật sự lo lắng, vào lúc cô ấy nghĩ có nên mở miệng giải vây hay không, thì Mạnh Thanh Bắc lại đi vài bước, lúc này nước mắt cô ta không ngừng chảy xuống, từng giọt nước mắt giống như đứt đoạn.

Hốc mắt đỏ bừng, nhìn khiến người ta đau lòng.

https://thuviensach.vn

"Mẹ, xin lỗi, con biết mẹ vẫn giận con, mẹ chắc chắn cũng rất thất vọng về con. Cho nên lần này con vụng trộm đến, không dám làm phiền mọi người," Mạnh Thanh Bắc vừa thấp giọng nức nở, vừa nhìn sang.

Không dám làm phiền, còn không phải vẫn đến đó ư.

Lúc cô ta nói chuyện, càng đi càng gần, cuối cùng lại cẩn thận đưa tay kéo Tống Uyển.

Đầu mày Tống Uyển cau lại, cuối cùng mở miệng: "Thanh Bắc, còn nhớ lần trước ta đã nói gì với con không?"

Mạnh Thanh Bắc sững sờ.

Tống Uyển nói tiếp: "Thanh Bắc, còn nhớ lần trước ta đã nói gì với con không? Nếu không nhớ rõ, đừng đến tìm ta nữa, cũng đừng tìm Tây Nam."

Không phải bà không bao dung đứa trẻ này, mà bà đã vì Mạnh Thanh Bắc tổn thương đến Ngôn Dụ quá nhiều.

Bây giờ bà phải phân rõ, rốt cuộc ai mới là con bà, ai mới là người cần bà yêu thương và bảo vệ.

"Mẹ," Mạnh Thanh Bắc hoảng hốt mở to mắt, cô ta tưởng cô ta đã ăn nói khép nép cầu khẩn như vậy rồi, Tống Uyển sẽ tha thứ cho cô ta, giống như trước đây cô ta vô số lần lợi dụng danh tiếng của bà vậy, cho dù Tống Uyển biết, cũng chỉ khẽ lắc đầu mà thôi.

Mạnh Thanh Bắc biết bà thất vọng, nhưng mê hoặc của danh lợi, đã khiến cô ta ném ra sau đầu chút thất vọng kia của Tống Uyển.

Tống Uyển vừa muốn nói tiếp, thì Ngôn Dụ luôn ở bên cạnh, bỗng bước nhanh về phía đối diện.

https://thuviensach.vn

Để lại mọi người đứng đó đều ngơ ngác, đến khi Mạnh Thanh Bắc nhìn rõ hướng cô đi.

Thì cơ thể khẽ run, đầu óc phựt một tiếng, trống rỗng.

Ngôn Dụ cười lạnh nhìn chiếc xe vào lúc cô đi đến thì đóng cửa lại. Cô đưa tay gõ lên cửa xe, bên trong không trả lời.

Giọng Ngôn Dụ rất lạnh nhạt hỏi: "Thế nào, còn muốn tôi điện thoại báo cảnh sát mời các người xuống?"

Nào ngờ bên trong vẫn không có động tĩnh.

Ngôn Dụ cầm di động ra, định điện thoại báo cảnh sát. Lần này bên trong cuối cùng cũng có phản ứng, chỉ là chúng lại lái xe định bỏ chạy. Chiếc xe nhanh chóng lùi về sau, may mà Ngôn Dụ tránh kịp, nếu không bánh xe đã nghiền lên mu bàn chân cô.

Chiếc xe vừa quay đầu ra ngoài, thì Ngôn Dụ nhìn thấy chiếc việt dã màu đen quen thuộc lái đến.

"Anh, chặn chúng lại," Ngôn Dụ hét với Mạnh Tây Nam trong xe.

Mạnh Tây Nam nghĩ cũng không nghĩ, nghe lời cô, dừng ngang xe ở đó, chặn đường tiến của chiếc xe kia. Người lái xe đập mạnh vô lăng, muốn quay xe, nhưng chúng không ngờ là, chúng vừa quay về sau.

Thì phía sau lại đến một chiếc xe, cũng chắn ngang ở đó, chặn đường lùi của chúng.

Đường một trước một sau đều bị chặn, chiếc xe này có mọc cánh cũng khó bay ra được. Trước sau bên trong hai chiếc xe lại mở cửa ra cùng lúc, người bước xuống đều là đàn ông vóc dáng cao lớn, để đầu húi cua cực ngắn, dáng vẻ nhìn rất chính trực.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ cười đi tới, cúi người gõ lên cửa xe chúng, "Chạy nữa đi."

Người trong xe xuyên qua miếng dán xe màu đen, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, đã sợ mất mật.

Vì thế, sau khi người trong xe chậm chạp bước xuống, Ngôn Dụ đưa tay: "Đưa đồ đây."

Người ngồi ở ghế sau, còn rất vô tội nói: "Đồ gì chứ?"

Ngôn Dụ thấy chúng còn vịt chết cứng miệng, cũng không nói nhảm với chúng, trực tiếp mở cửa xe ra, định tìm máy ảnh. Chó săn thấy cô thế này, vội ngăn lại, Mạnh Tây Nam còn tưởng hắn ta muốn động thủ với Ngôn Dụ, đi lên tóm tay hắn, đè mạnh người lên cửa kính xe.

Anh ra tay không nể nang, chó săn chỉ kém kêu gào thảm thiết.

"Chúng tôi chỉ chụp ảnh thôi mà, các người đánh người là phạm pháp đó."

Ngôn Dụ đã lấy được máy ảnh của hắn ta, bắt đầu mở ảnh ra, cô vừa xem vừa lạnh nhạt nói: "Ai bảo các người đến?"

Tưởng Tĩnh Thành lúc này cũng đi đến, một tay đút trong túi quần, dựa bên cạnh Ngôn Dụ, cúi đầu nhìn máy ảnh.

Toàn là ảnh Mạnh Thanh Bắc và Tống Uyển, Mạnh Thanh Bắc kéo tay Tống Uyển, tìm góc độ rất đẹp, nhìn không ra Mạnh Thanh Bắc đang khóc, cũng nhìn không ra vẻ mặt Tống Uyển.

Ngược lại động tác cầm tay của họ, chụp vô cùng rõ.

"Thả hắn ra đi," Ngôn Dụ nói với Mạnh Tây Nam, anh vừa buông tay, Ngôn Dụ trực tiếp ném máy ảnh cho anh.

https://thuviensach.vn

Mạnh Tây Nam hơi nghi ngờ cúi đầu, vừa nhìn sắc mặt liền thay đổi.

Ngôn Dụ thấy anh há hốc mồm, dứt khoát lấy máy ảnh lại. Lúc cô đi trở lại, từ xa đã nhìn thấy vẻ mặt của Mạnh Thanh Bắc, giống như thấy quỷ.

Nước mắt Mạnh Thanh Bắc đã ngừng rơi, chỉ có sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ.

Ngôn Dụ giơ máy ảnh lên, hỏi cô ta: "Đây là mục đích mà cô đến?"

Mạnh Thanh Bắc cắn chặt môi không nói.

Ngôn Dụ cười lạnh, giọng nói rất bình tĩnh, cô nói: "Kỹ thuật diễn này của cô, đừng làm MC nữa, mà đi đóng phim lại có tiền đồ hơn đấy."

"Cô dựa vào cái gì....." lúc này đầu óc Mạnh Thanh Bắc đã mơ hồ.

Lần này Ngôn Dụ nhìn chằm chằm cô ta, "Dựa vào tôi là con gái Mạnh gia."

Mạnh Thanh Bắc toàn thân run rẩy, đây là ác mộng của cô ta.

Ngôn Dụ lúc này cũng không ngạo mạn, sắc mặt cô bình tĩnh, gần như lạnh lùng nói: "Câu này, lần đầu tiên tôi nói và cũng chỉ nói một lần. Về sau đừng đến quấy rầy mẹ và anh trai tôi nữa."

"Bởi vì cô không xứng."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Trong bãi đậu xe, như vừa diễn ra một vở kịch vô cùng hoang đường.

Mạnh Thanh Bắc giống như một người đột nhiên bị tháo mặt nạ xuống, giờ phút này, sắc mặt cô ta trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt trống rỗng mê mang, dường như còn chưa thoát ra khỏi lời nói của Ngôn Dụ.

Ngôn Dụ lấy thẻ nhớ trong máy ảnh ra, chơi đùa một vòng trong tay.

Đột nhiên ngẩng đầu, ném lên mặt Mạnh Thanh Bắc, thẻ nhớ đập lên trán, cuối cùng rơi xuống bên chân cô ta.

"Muốn vậy, thì tặng cô đấy."

Mạnh Thanh Bắc chợt cắn răng ngẩng đầu lên, nhìn đối diện, từ đầu tới cuối ánh mắt của Ngôn Dụ đều bình tĩnh lạnh nhạt, thật sự một chút cũng không để cô ta vào trong mắt.

Rõ ràng lúc trước chỉ là một đứa nhà quê, nhưng nhiều năm sau lại đối xử với cô ta như vậy.

"Mẹ, chúng ta về thôi," Ngôn Dụ xoay người, kéo tay Tống Uyển, đưa bà lên xe bảo mẫu.

Trợ lý Tần cùng Tống Uyển lên xe ngồi trước.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ đứng ở cửa xe, gọi tên chó săn đang đứng bên cạnh xe ở nơi không xa: "Tới đây, cầm đồ của các người đi."

Tưởng Tĩnh Thành và Mạnh Tây Nam, ngược lại cũng không dọa nạt gì chúng, chỉ là vóc dáng hai người cao lớn cường tráng, sóng vai đứng cùng nhau, mà khí thế đó, chúng muốn không sợ cũng không được.

Lúc Ngôn Dụ gọi, hai người nghe giọng nhìn sang, thấy cô đứng ở cửa xe, ngoắc ngoắc ngón tay.

Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu nhếch miệng cười, cảm thấy cô gái này bây giờ thật là làm gì cũng khiến người ta thích.

Ngay cả kiêu ngạo, cũng đáng yêu đến vậy.

"Bảo các người đến đấy," thấy tên chó săn đứng im tại chỗ không dám nhúc nhích, Tưởng Tĩnh Thành hất cằm, ra hiệu nói.

Hai người lúc này mới dám động đậy, một đường chạy sang, vội lấy máy ảnh về.

Sau khi Ngôn Dụ trả máy ảnh cho chúng, đầu cũng không ngoảnh lại lên xe bảo mẫu của Tống Uyển. Tưởng Tĩnh Thành thấy không còn việc gì nữa, cũng xoay người quay lại xe của mình, thế nhưng anh còn chưa đi xa, đã nghe Mạnh Tây Nam ở phía sau hỏi: "Vì sao hôm nay các người đến đây?"

Hai tên chó săn đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không nói.

Mạnh Tây Nam hàng năm đều huấn luyện lính trong bộ đội, chỉ cần trợn mắt lên, thì vẻ nghiêm túc mạnh mẽ kia thật sự ngấm người.

Tưởng Tĩnh Thành quay đầu nhìn anh, cũng không quay lại ngăn cản, chỉ hờ hững đứng nhìn.

https://thuviensach.vn

Hai tên kia liếc mắt nhìn nhau, rồi nhỏ giọng nói: "Là có người cho bọn tôi tung tin."

"Ai?" Mạnh Tây Nam định truy hỏi đến cùng.

Chó săn bình thường đều tiếp xúc với người của giới giải trí, ngôi sao đều giữ thân phận của mình, cho dù phát hiện bọn họ đi theo chụp ảnh, phần lớn đều cắt đuôi. Nào có hai chiếc xe trước sau chặn kín bọn họ như thế này, chạy cũng không thể chạy được.

"Còn không nói," Mạnh Tây Nam sầm mặt, quở mắng.

Người làm lính hô khẩu hiệu đã quen, giọng sang sảng. Chính họ còn không cảm thấy, nhưng lúc hét vào trong tai hai người này, thật sự rất giật mình, người cầm máy ảnh trong tay vội nói: "Là người quản lý của Mạnh Thanh Bắc bảo bọn tôi đến, nói là cho chúng tôi độc quyền."

Đây cũng tính là đặc sắc lớn của giới giải trí đi.

Đừng thấy ở bên ngoài chó săn là người người kêu đánh, dù sao ngôi sao bị bọn họ đi theo quả thực không có gì **. Nhưng một mặt khác, nếu có những ngôi sao muốn tạo chút tin đồn gì đó, thì cũng thật sự thông báo cho chó săn theo chụp.

Trước đây có một đôi tình nhân lộ ra ánh sáng, sau đó bị vạch trần, là phía nữ tìm người chụp lén.

Rèm cửa cũng không kéo lại, hai người đứng ở cửa sổ hôn nhau.

Ngày hôm sau, không đến hai giờ tiêu đề này đều xuất hiện khắp mạng, hai bên liền thừa nhận chuyện yêu đương. Nhiệt độ rất hot.

Mạnh Tây Nam nghe xong, trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì. Anh xoay đầu đi về xe của mình, Tưởng Tĩnh Thành nhìn anh, rồi lại nhìn về

https://thuviensach.vn

phía Mạnh Thanh Bắc ở nơi không xa, lúc này mới lên xe.

Vốn Mạnh Tây Nam đã đặt nhà hàng, thế nhưng trải qua chuyện này, cơm ăn cũng không thoải mái.

Lúc ăn cơm, di động Mạnh Tây Nam cứ reo mãi. Anh để trên bàn, không để chuông, cứ rùng mãi. Đến lần thứ hai, anh nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp tắt máy.

Bởi vì đã rất khuya, nên mọi người cũng không ăn bao nhiêu.

Lúc về đại viện, nhà Tưởng Tĩnh Thành ở bên khác, nên tách ra ở lối rẽ. Lúc xe Mạnh Tây Nam ngừng lại, thì thấy thư phòng tầng hai của Mạnh gia, đèn vẫn sáng.

Tống Uyển ngẩng đầu nhìn lên, khẽ nói: "Bố các con còn chưa ngủ đâu."

Lúc một nhà ba người vào cổng, đúng lúc đụng phải Mạnh Trọng Khâm xuống lầu. Trên người ông mặc đồ ngủ, nhìn thấy họ thì cười nói: "Về rồi à."

"Thật may là hôm nay bố không đi," Mạnh Tây Nam nói.

Mạnh Trọng Khâm nhướng mày, nhìn Tống Uyển, nhẹ giọng nói: "Mẹ các con lại mê đảo cả khán phòng à?"

"Nói gì đấy," Tống Uyển trừng ông, thế nhưng ánh mắt quá mức dịu dàng, có loại xinh đẹp quá mức. Dù cho tuổi đã hơn năm mươi, nhưng vẫn ung dung tao nhã.

Bởi vì thân phận của Mạnh Trọng Khâm, nên buổi hòa nhạc bán vé công khai như thế này, ông không tiện tham dự.

Cho nên chỉ có thể ở nhà đợi họ.

https://thuviensach.vn

Còn bà cụ, tuổi tác đã lớn, bảo bà ngồi hai tiếng, cũng là làm khó bà cụ.

Bà muốn đi, nhưng Tống Uyển và Mạnh Trọng Khâm đều ngăn lại.

"Mấy mẹ con ăn chưa? Thím Vương hầm canh trong nồi đấy, muốn ăn chút không," Mạnh Trọng Khâm hỏi họ.

"Bố, bố đừng bận bịu nữa, bọn con vừa ăn rồi. Chắc mẹ và Ngôn Ngôn đều mệt rồi, để mẹ với em lên tắm rửa nghỉ ngơi đi ạ," Mạnh Tây Nam mở miệng nói.

Mạnh Trọng Khâm liền gật đầu.

Sau khi Ngôn Dụ lên lầu, Tống Uyển đứng ở dưới, nhìn bóng lưng cô, đột nhiên thở dài.

Giờ phút này dưới lầu chỉ còn bà và Mạnh Trọng Khâm, Mạnh Trọng Khâm thấy bà thế này thì hỏi: "Sao thế?"

"So với Ngôn Ngôn, em thật là một người mẹ do dự thiếu quyết đoán không có tiền đồ," Tống Uyển cười khổ, thật sự khó chịu.

Bà quá muốn vẹn toàn, nhưng cuối cùng lại không thể vẹn toàn cả đôi bên.

Lần này, bà không thể phụ lòng con gái bà thêm nữa.

**Sáng hôm sau, Tưởng Tĩnh vừa xuống lầu, Chung Ninh đang ăn bữa sáng ngẩng đầu nhìn anh, rồi lại cúi đầu. Sau khi anh ngồi xuống, giúp việc trong nhà bưng phần của anh ra.

Lúc này Tưởng Tề Minh đang uống sữa đậu nành, thì bị đạp mạnh một cái.

https://thuviensach.vn

Ông ngẩng đầu nhìn sang Chung Ninh, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Chung Ninh tức giận đạp ông thêm lần nữa.

Nào ngờ lại đạp đến ngón chân cái của ông, Tưởng Tề Minh luôn không lộ hỷ nộ, đau đớn xuýt xoa.

Không biết động tác nhỏ dưới bàn của bố mẹ, Tưởng Tĩnh Thành ăn cháo rất nhanh, hôm nay là cuối tuần, anh đã mấy tuần không nghỉ rồi. Hiếm khi có thể có thời gian rãnh, đương nhiên là định ở cùng Ngôn Dụ.

Anh ăn xong bánh bao bọc bánh quẩy, đưa tay rút một tờ khăn giấy, lau miệng, "Con ăn no rồi, bố mẹ từ từ ăn ạ."

Thấy điệu bộ anh sắp ra cửa, Chung Ninh liền gọi: "Con đi đâu?"

Sau khi hỏi anh xong, Chung Ninh lại đá bắp chân Tưởng Tề Minh, "Ông còn mặc kệ con trai ông à, thật muốn để nó làm con rể dâng đến cửa hả."

Tưởng Tề Minh nghe bà nói vậy, lúc này mới hiểu, vừa rồi ông bị đánh mấy cái là vì cái gì.

"Tiểu Thành con quay lại đây," Tưởng Tề Minh cũng thật sự gọi người lại.

Thấy con trai quay đầu lại, Tưởng Tề Minh thanh thanh cổ họng, nghiêm túc dặn dò: "Con là đàn ông, nếu có gan làm thì phải chịu trách nhiệm. Cho nên quan hệ mẹ chồng nàng dâu này, nhất định phải xử lý tốt."

Ngụ ý chính là, thằng nhóc con đừng gây chuyện cho bố nữa, nhanh dỗ mẹ con cho tốt đi.

"Ông đừng nói bậy," Chung Ninh đẩy ông một cái, quở trách.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành hơi cau mày, trực tiếp hỏi Chung Ninh: "Người là không thích Ngôn Ngôn?"

Chung Ninh bị hỏi như thế, lập tức phản bác: "Nói bậy gì đấy hả, sao mẹ lại không thích Ngôn Ngôn."

Đứa bé này cũng xem như là bà nhìn lớn lên, lúc vừa đến đại viện, thật ngoan ngoãn hiểu chuyện. Chung Ninh thế nhưng đã hâm mộ Tống Uyển không ngớt, dù sao con gái cũng là áo bông tri kỷ của mẹ, người ta có áo bông, còn bà thì không.

Nhưng Ngôn Dụ vừa đi thì đi liền sáu năm, nhiều năm như vậy, chưa từng quay về.

Bà là đau lòng con trai nhà mình.

"Người là giận cô ấy rời đi quá lâu?" Tưởng Tĩnh Thành không phải không biết xử lý vấn đề giữa nữ giới, chỉ là trước đây anh không để ý, dù sao Chung Ninh cũng vẫn luôn thích Ngôn Ngôn. Lúc đó chuyện họ ở cùng nhau, bị người lớn biết được, Chung Ninh đã rất vui vẻ.

Ngày ngày đều nói với anh, tốt nhất là tốt nghiệp thì kết hôn.

Chung Ninh không lên tiếng, xem như là ngầm thừa nhận lý do này.

Con trai đứng trước mặt bà, lúc nào cũng đứng thẳng lưng, giống như một cây bạch dương. Trong sáu năm, cây bạch dương này vẫn đứng sừng sững ở nơi mà họ không nhìn thấy, im lặng canh giữ mảnh đất này.

Chung Ninh vừa nghĩ đến điều này, giống như không có cách nào không tức giận Ngôn Dụ.

"Người đừng tức giận."

"Là con thích Ngôn Ngôn."

https://thuviensach.vn

Chung Ninh bị câu nói này của anh suýt nữa rơi nước mắt, thế nhưng chặp lâu, bà chỉ bĩu môi nói: "Cái đồ không có tiền đồ, cả đời liền bị người ta ăn chắc."

"Nó giống tôi đấy," Tưởng Tề Minh luôn im lặng không lên tiếng, gật đầu.

Chung Ninh tức giận trừng ông.

Tưởng Tề Minh vô tội nói: "Mối tình đầu của tôi chính là bà, bà còn muốn chơi xấu à?"

Tưởng Tĩnh Thành: "....." Anh rất không muốn, mới sáng sớm ra đã bị nhét thức ăn cho chó.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Mấy năm nay, Tưởng Tĩnh Thành đối với khái niệm nghỉ có lẽ chính là, không có khái niệm.

Bởi vì anh là người nghỉ ít nhất trong cả đại đội.

Cho nên anh đến ngoài cửa Mạnh gia, điện thoại cho Ngôn Dụ, gọi người ra ngoài. Hai người ngồi trong xe hồi lâu, Ngôn Dụ bị anh hôn đến nỗi hai phiến môi đỏ lên, hai người cũng không nghĩ ra được làm gì.

Cuối cùng dứt khoát về chỗ Ngôn Dụ ở.

Khi màn đêm buông xuống, Tưởng Tĩnh Thành rời giường định làm cơm tối, nhìn bộ đồ mặc nhà rộng rãi trên người mình, đây nếu để chính ủy trong đại đội anh biết được, chắc chắn sẽ mắng anh lười biếng, vô kỉ luật mất.

Tiếng nước chảy tí tách trong bếp, Ngôn Dụ vừa muốn đứng dậy, lại bị Tưởng Tĩnh Thành xách cổ, đẩy ra ngoài.

"Bếp không phải là nơi em đứng."

Giọng anh vẫn bá đạo như trước, đàn ông ấy mà, trong xương cốt khó tránh khỏi bá đạo. Ngôn Dụ đang muốn cười, nào ngờ điện thoại để trong phòng khách vang lên, là di động cô.

Tưởng Tĩnh Thành hất cằm, chỉ huy cô: "Đi nghe điện thoại."

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ bị điệu bộ này của anh chọc cho buồn cười, mặc dù cô không hỏi, nhưng đợt này Tưởng Tĩnh Thành rất bận, ngay cả cuối tuần cũng ở đơn vị tăng ca. Con người anh chính là như thế, ở trước mặt người khác vĩnh viễn đều là dáng vẻ tiêu sái tự tại, thực ra sau lưng không biết đã cố gắng bao nhiêu.

Lúc này ở nhà, cũng hơi ra dáng doanh trưởng.

Ngôn Dụ đi qua, nhìn số trên di động, là số điện thoại nước ngoài.

"Hi, Ngôn," đầu kia điện thoại là giọng nói nhẹ nhàng, ngoài cửa sổ là vầng trăng khuyết treo trong màn đêm, cửa sổ sát đất được mở ra một khe hở, mang theo chút khô nóng của gió đêm, chầm chậm thổi vào.

Ngôn Dụ không ngờ cô ấy lại điện thoại đến, cô thò tay đẩy cửa sổ sát đất ra, đứng ra ban công.

"Gần đây vẫn tốt chứ?" Người đối diện lại hỏi, theo sau là tiếng cười sảng khoái.

Ngôn Dụ: "Vẫn tốt, còn cô, Annie."

Lúc này Annie đang ngồi trong phòng làm việc đầy ánh nắng ở Manhattan NewYork, căn phòng rộng rãi sáng rỡ, thoạt nhìn vô cùng thoải mái, khắp nơi đều bày đệm tựa lưng, ngay cả thảm cũng là loại thảm lông cực kì thoải mái nhưng lại khó có thể xử lý.

"Tôi rất tốt, chỉ là cô rất lâu không điện thoại cho tôi rồi," Annie nói với cô.

Lúc này Annie đưa tay lật tư liệu trên bàn cô ấy, phía trên là một phần báo cáo tâm lý. Đây là công việc của cô ấy, mà cô ấy là một bác sĩ tâm lý.

Giọng Ngôn Dụ lạnh nhạt: "Bởi vì tôi đã không cần nữa."

https://thuviensach.vn

Cô đã tìm được người chữa trị cho cô rồi.

Cô không cần phải một mình đối mặt với những đau khổ, những phủ định chính mình kia nữa.

"Vậy cô đã gặp anh trai cô chưa?" Giọng Annie không còn nhẹ nhàng nữa, mà là nghiêm túc hỏi thăm.

Câu nói này giống như có một bàn tay, trong nháy mắt bóp chặt trái trim Ngôn Dụ, loại đau đớn đó, cho dù đã trôi qua lâu vậy rồi, vẫn có thể giống như ngày hôm qua, ập đến rõ ràng.

"Ngôn, đau khổ chân chính vĩnh viễn sẽ không bị quên đi, nhưng nó có thể được đối mặt," Annie nhẹ nhàng nói.

Ngôn Dụ: "Tôi sẽ, chỉ là hiện tại vẫn không phải lúc."

Cô nói xong, phía sau truyền đến tiếng kéo cửa, là Tưởng Tĩnh Thành đến. Cô lập tức nói với Annie: "Vậy trước thế nhé, tôi cúp đây."

Tưởng Tĩnh Thành từ phía sau ôm cô, anh rất cao, cao hơn Ngôn Dụ một cái đầu, cho nên vừa chống cằm, vừa vặn có thể đặt trên đỉnh đầu cô, mái tóc đen mềm mại dịu dàng chạm vào cằm anh.

"Có việc?" Anh thấy cô cúp máy quả quyết như vậy, thì hỏi.

Ngôn Dụ hơi lắc đầu.

Lúc này trong bầu trời đêm, hiếm khi sao đầy trời. Ngôn Dụ ngẩng đầu nhìn trời sao, chợt nhớ đến cô lúc nhỏ, bầu trời quê hương, cũng lấp lánh thâm thúy như thế, loại trời sao mênh mông vô bờ kia không giống bây giờ, cho dù ngẩng đầu nhìn lên, trời sao cũng bị đã bị những tòa nhà cao tầng cắt thành từng mảnh.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành cũng ngẩng đầu cùng cô, có chút tiếc nuối nói: "Buổi tối ở đây, không đẹp như đơn vị anh ở trước đây."

Đơn vị anh ở trước đây, cao hơn mực nước biển mấy ngàn mét, buổi tối, vừa ngẩng đầu, giống như đưa tay thì có thể chạm đến trời sao kia.

"Cũng không đẹp như lúc nhỏ em thấy," Ngôn Dụ khẽ khàng trả lời.

Trong lòng Tưởng Tĩnh Thành ngẩn ra, không ngờ, Ngôn Dụ sẽ chủ động nhắc đến lúc nhỏ của mình.

Lúc đó trong thôn không có hoạt động giải trí, đến tối đều tối đen. Nhưng đến mùa hè, đám trẻ bọn họ, sẽ cùng đi bắt lươn. Thứ này rất khó bắt, nhưng cũng có những người biết bắt, cả đêm có thể bắt một thùng.

Anh Thành Thực làm gì cũng rất lợi hại, mùa hè, anh ấy sẽ dẫn người ta cùng đi bắt lươn.

Ngôn Dụ lúc ấy nhỏ tuổi, anh không dám dẫn theo. Đến khi cô được sáu bảy tuổi, thì sống chết đòi đi theo. Thế là Thành Thực mặc bộ đồ cũ của mình lên người cho cô, quần dài áo dài, bọc cô kín mít, thậm chí đôi ủng duy nhất trong nhà cũng cho cô mang.

Em bé mặc đồ rất to, mang đôi ủng, ngay cả đường cũng không biết đi.

Vì thế Thành Thực bèn cõng cô, đám trẻ đi cùng đều nói cô phiền phức. Cô uất ức ôm cổ anh trai, Thành Thực cười nói: "Quả Quả còn nhỏ mà."

Lúc họ đi bắt lươn, Ngôn Dụ chỉ đứng trên bờ ruộng.

Thỉnh thoảng lại nhỏ giọng hỏi một câu, anh ơi các anh bắt được chưa? Anh ơi, anh bắt được mấy con rồi? Anh ơi.....

https://thuviensach.vn

Cô lắm lời đến nỗi khiến những đứa trẻ khác tức giận gào lên, Thành Quả, không cho em nói chuyện nữa, chúng đều bị dọa chạy rồi kìa.

Thời gian đó, dường như mãi mãi cũng không thể quay lại.

**Tháng tám, ngay cả phía Bắc hanh khô, cũng bắt đầu mưa liên miên.

Trần Gia Gia đang tra xem hành trình làm việc của mình, thì chú ý đến một việc được ghi chú kỹ. Cho nên lúc Quý Khải Mộ gọi cô vào phòng làm việc, thì cô nói: "Quý tổng, cuối tuần này là sinh nhật của giám đốc Ngôn, lúc trước anh bảo tôi nhớ nhắc anh."

Quý Khải Mộ hiếm khi nghiêm túc làm việc, ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt có chút mê mang.

Trần Gia Gia lại hỏi: "Ngài muốn tôi giúp chọn một phần quà sao?"

Nào ngờ Quý Khải Mộ lại phất tay: "Không cần đâu, cô ấy không thích tổ chức sinh nhật." Há chỉ là không thích, lúc Quý Khải Mộ vừa quen cô, thật không dễ dàng nói gần nói xa để biết sinh nhật cô, lén lút tổ chức party sinh nhật cho cô một lần, kết quả đó là lần anh thấy Ngôn Dụ nổi giận kinh khủng nhất.

Cả người cô đều không thích hợp.

Nên về sau, cho dù mấy năm, Quý Khải Mộ cũng không dám tổ chức sinh nhật cho cô nữa. Mà mỗi lần vừa đến gần sinh nhật cô, tâm trạng Ngôn Dụ sẽ đặc biệt không tốt.

Cuối tuần Ngôn Dụ đều sẽ tập thể dục ở phòng Gym tiểu khu.

Thế nhưng, hơn mười một giờ Hàn Kinh Dương lại điện thoại cho cô, nói Tưởng Tĩnh Thành uống say ở quán bar của anh. Vốn Ngôn Dụ đã thay

https://thuviensach.vn

đồ định đi ngủ, "Em đến ngay."

Buổi tối, lại đổ mưa.

Mưa rơi lộp bộp trên cửa sổ xe, cho dù là mười một giờ, cũng không biết có phải vì trời mưa hay không, mà trên đường còn hơi kẹt xe.

Lúc cô đến quán Bar của Hàn Kinh Dương, thì đã sắp mười hai giờ.

Quán bar ở tầng ba và tầng bốn, tầng ba là Bar, nhưng tầng bốn lại là phòng bao. Ngôn Dụ luôn không thích những chỗ này, rất hiếm khi đến, cho nên đến cửa, trực tiếp nói cho nhân viên phục vụ số phòng bao.

Nhân viên phục vụ nghe vậy, giọng điệu vô cùng khách sáo nói: "Mời cô đi theo tôi."

Sau khi họ vào Bar, đi qua đám người náo nhiệt, từ cầu thang lên tầng bốn.

Cách âm trên tầng rất tốt, yên tĩnh hơn bên dưới không ít.

Lúc nhân viên phục vụ dẫn cô đến, còn nhìn đồng hồ trên cổ tay, Ngôn Dụ thấy anh ta đi rất chậm, trong lòng còn cảm thấy kì lạ. Thẳng đến khi họ dừng lại ở một phòng bao bên trong cùng, rất kì lạ là, trong phòng rất yên lặng.

Nhân viên phục vụ dẫn cô đến, gõ gõ lên cửa.

Tiếp đó anh ta đứng lùi ra sau, làm động tác mời: "Ngôn tiểu thư, là nơi này."

Ngôn Dụ hơi sửng sốt, cảm thấy có chỗ nào đó là lạ. Trong nháy mắt cô đẩy cửa ra, cô mới lấy lại tinh thần, vì sao nhân viên phục vụ này lại biết cô họ Ngôn.

https://thuviensach.vn

Nhưng một giây sau, phòng bao tối đen đột ngột sáng lên.

Sau đó tiếng pháo hoa vang lên thanh thúy trong bầu không khí, trên đầu Ngôn Dụ đều là những mảnh pháo giấy nhiều màu bay tán loạn.

"Ngôn Ngôn, sinh nhật vui vẻ," Đào Dật đứng ở phía trước, cười vui vẻ nhất.

Trong phòng bao có rất nhiều người, Hàn Kinh Dương, Hàn Nghiêu, thậm chí ngay cả Mạc Tinh Thần và Thiệu Nghi đều ở đó. Mạnh Tây Nam và Tưởng Tĩnh Thành đứng bên ở một bên, đều tươi cười nhìn về phía cô, mỗi một người đều rất vui vẻ.

"Bây giờ em không muốn nói chuyện với anh, anh đã đồng ý với em đến Bắc Kinh học, đồng ý đến cùng em mừng sinh nhật. Vậy mà lại nói không giữ lời."

Trong đầu Ngôn Dụ bỗng nhảy vào câu nói này.

"Đều là vì cô, anh cô mới thành thế này, kiếp trước rốt cuộc tôi đã tạo nghiệt gì....."

Giờ phút này cô ngơ ngác nhìn tất cả mọi người ở trước mặt, nhưng trong đầu lại điên cuồng chuyển động, từng hình ảnh lặp đi lặp lại trước mắt cô, đèn trong phòng phẫu thuật của bệnh viện rất lâu không tắt, cả người cô run rẩy, còn có giọng nói tuyệt vọng của mẹ Thành.

"Ngôn Ngôn," Tưởng Tĩnh Thành chậm rãi đi đến.

Một tay anh đút trong túi quần, rõ ràng là một động tác tùy ý, nhưng khoảnh khắc này thoạt nhìn dáng vẻ anh có hơi căng thẳng.

Vào lúc anh đi qua, Ngôn Dụ đột ngột xoay người, đầu không ngoảnh lại rời đi.

https://thuviensach.vn

Cô đi rất dứt khoát, đến mức trong nửa phút, mọi người đều không kịp hồi thần. Tưởng Tĩnh Thành là người đầu tiên phản ứng kịp, anh lập tức đuổi theo ra ngoài.

Sau khi họ đi, mọi người liếc mắt nhìn nhau.

Đào Dật: "Ngôn Ngôn, không thích kinh hỷ này?"

Bên ngoài mưa rất to, lúc Ngôn Dụ đến dưới lầu, người ở bãi đậu xe bên cạnh đang muốn đến hỏi, nào ngờ cô lại đầu không ngoảnh lại xông vào trong màn mưa.

Cô không biết lúc này, nên đi đâu, chỉ là muốn rời khỏi nơi này.

Tưởng Tĩnh Thành đuổi ra ngoài, liếc mắt thì nhìn thấy cô.

Cô mặc sơ mi trắng, lúc này đã bị ướt đẫm nước mưa, dán chặt lên người. Bóng dáng mảnh mai của cô trong đêm mưa, thoạt nhìn vô cùng cô đơn và bất lực.

Tưởng Tĩnh Thành xông tới, ngăn cô lại.

Ngôn Dụ cắn môi, không nói chuyện, rũ đầu nhìn dưới chân.

Hai người đứng trong mưa rất lâu, cô mới nức nở nói: "Em không thích tổ chức sinh nhật."

Bởi vì sinh nhật của cô, là ngày đau khổ.

Lúc cô sinh ra, thì bị ôm nhầm. Cho dù sau này cô được tìm về, nhưng Mạnh Thanh Bắc không phải đứa bé của Thành gia, ai cũng không biết con gái mẹ Thành đã đi đâu, em gái ruột của anh Thành Thực đã đi nơi nào.

"Nếu không phải em, anh Thành Thực sẽ không trở thành như thế, anh ấy sẽ không....." cuối cùng cô bật khóc, tiếng mưa to như vậy, nhưng giọng

https://thuviensach.vn

nói của cô lại tuyệt vọng đến thế.

Tưởng Tĩnh Thành đứng đối diện cô, nghe tiếng cô khóc, lòng đau như cắt.

Anh đi lên, dùng sức nắm chặt vai cô, thở ra: "Em hỏi qua cậu ấy chưa?"

Ngôn Dụ ngẩng đầu nhìn anh, mưa rất to, nước mắt và nước mưa trên mặt cô đều không thể phân rõ. Giọng nói của Tưởng Tĩnh Thành kiên định, có một loại sức lực xuyên thấu nước mưa lạnh băng băng: "Chính miệng em đã hỏi qua Thành Thực, rằng cậu ấy trách em hay không chưa?"

Ngôn Dụ không biết, cô chưa từng hỏi, cô không dám.

Tưởng Tĩnh Thành nắm cổ tay cô, "Vậy anh dẫn em đi hỏi cậu ấy."

**

Sau khi họ lên xe, Ngôn Dụ yên lặng ngồi trên ghế lái phụ, trên người họ đều ướt đẫm. Tưởng Tĩnh Thành tìm khăn lông sạch sẽ ở cốp sau cho Ngôn Dụ.

Và rồi chiếc xe lái trên đường.

Cũng không biết đã qua bao lâu, một tiếng hay là hai tiếng.

Chiếc xe dừng lại ở một con phố trên trấn ở ngoại thành, Ngôn Dụ nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này đã khuya, nơi đây yên tĩnh đến mức ngay cả xe cộ cũng rất ít đi qua.

"Đừng sợ," Tưởng Tĩnh Thành đưa tay sờ đầu cô.

Không biết đã qua bao lâu, Ngôn Dụ tỉnh dậy dưới ánh nắng mặt trời. Cô tỉnh dậy mới phát hiện, ánh nắng bên ngoài đang chói chang, mưa to

https://thuviensach.vn

ngày hôm qua, sớm đã không còn tung tích. Cô nằm bò ở cửa sổ xe, nhìn ra bên ngoài, trên con phố này có rất nhiều hàng quán, quán bán đồ ăn sáng, quán ăn vặt, người đi đường đi làm vội vã lướt qua.

Là một con phố có thể thấy ở bất cứ đâu, bình thường lại không thu hút.

Lúc này, Tưởng Tĩnh Thành cũng không ở trong xe. Cô yên lặng ngồi đó, cánh tay để trên cửa sổ xe, mắt hơi đau, sự mất khống chế bất ngờ xảy ra đêm qua, là điều mà chính cô cũng không ngờ tới.

Nhưng một đêm mưa gió qua đi, nghênh đón cô lại là ánh nắng mặt trời.

Cô đưa bàn tay ra, ánh nắng xuyên qua khe hở ngón tay. Sau đó từ trong khe hở nhìn thấy một bóng dáng màu trắng, anh mặc blouse trắng, lúc này đang dắt một bà cụ đi vào bệnh viện cộng đồng ở đối diện.

**

Trong quán mì, nhân viên thu ngân đang ngáp, bên ngoài lại bắt đầu mưa lất phất, hôm nay chắc phải đóng cửa cửa sớm.

Cô ấy nhàm chán lướt di động, tác giả mà cô ấy thích hôm nay lại trễ chương mới. Nhân viên thu ngân chống cằm nhìn trong quán, thực ra quán mì nhỏ thế này, công việc hàng ngày cũng rất vô vị.

Nếu nói thật sự có chút ý tứ, thì có lẽ chính là vị đại mỹ nhân đang ngồi trong quán lúc này.

Cô ấy đã đến liên tục ba ngày rồi, vừa ngồi thì rất lâu, mãi đến khi quán mì đóng cửa mới rời đi, mà mỗi ngày đến cả chỗ ngồi cũng chưa từng thay đổi.

https://thuviensach.vn

Nhân viên thu ngân hâm mộ liếc nhìn, lại cảm khái, tướng mạo thật sự rất xinh đẹp.

Đến hơn chín giờ tối, ông chủ ở sau bếp đi ra, bảo cô ấy bắt đầu dọn dẹp đồ đạc. Nhưng đại mỹ nhân kia vẫn không nhúc nhích, mãi đến khi họ dọn đồ xong, ông chủ mới đi tới, cẩn thận nói: "Cô gái, chỗ chúng tôi phải đóng cửa rồi."

"Xin lỗi," Ngôn Dụ xin lỗi đứng dậy, sau đó đặt một tờ nhân dân tệ màu đỏ lên bàn.

"Thối tiền," ông chủ nói với nhân viên thu ngân.

Ngôn Dụ đang muốn nói không cần, thì đột nhiên ngoài cửa mưa như trút nước. Ầm ầm, giống như cả một chậu nước, bị người ta đổ từ trên trời xuống, vừa nhanh vừa lớn.

Ngôn Dụ đứng ở cửa bên ngoài quán rất lâu, cho đến khi một nhà ông chủ đóng cửa cuốn lại, chuẩn bị rời đi.

Ông chủ thấy cô còn chưa đi, quan tâm hỏi: "Cô gái, có phải cô không có ô hay không?"

Cô lắc đầu.

"Hay là cô cầm cái ô này của tôi đi, lần sau trả lại cho tôi là được," ông chủ là một người nhiệt tình, nói xong, thì muốn đưa ô của ông ấy cho Ngôn Dụ.

Ngôn Dụ nghiêng đầu nhìn cái ô, đang muốn khước từ, bỗng nhân viên thu ngân bên cạnh vui vẻ nhảy cẫng lên.

"Bác sĩ Thành, sao anh tới đây, có phải muốn ăn mì không?" Nhân viên thu ngân chính là con gái ông chủ, tuổi không lớn, tính cách lại hoạt

https://thuviensach.vn

bát, cô ấy học đại học ở Bắc Kinh, nghỉ hè nên ở nhà phụ bán quán.

Phải nói cô ấy thích nhất, chính là một bác sĩ trong bệnh viện cộng đồng đối diện này.

Chỉ đáng tiếc, mỗi lần bố mẹ cô ấy nhắc đến anh, đều là vừa kính trọng vừa tiếc nuối.

Trong lòng Ngôn Dụ lộp bộp, cơ thể trong chớp mắt cứng đờ, tê dại đứng ở đó.

Cho đến khi người phía sau mở miệng: "Tôi không phải đến ăn mì, mà là đến đón người."

Lần này, rốt cuộc Ngôn Dụ đã dám quay đầu.

Người đàn ông cầm cái ô cán dài màu đen, đứng dưới bậc thềm, hơi ngửa đầu, dưới ô khuôn mặt anh tuấn tú dịu dàng, ngón tay thon dài nắm cán ô.

Nhân viên thu ngân thuận theo tầm mắt của anh nhìn qua, ngạc nhiên hỏi: "Các người quen biết?"

Người đàn ông dịu dàng mỉm cười: "Nó ư, là em gái tôi."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Mưa mùa hạ, mưa như trút nước, tựa như có thể che đậy tất cả âm thanh xung quanh.

Nhưng câu nói này của Thành Thực, lại ấm áp và có tác dụng đến thế.

Vốn trong lòng cô bé thu ngân còn âm thầm lo lắng, tưởng Ngôn Dụ là tình địch tiềm ẩn của cô ấy, không ngờ lại nghe thấy câu trả lời thế này. Cô bé mở to đôi mắt, quay đầu nhìn Ngôn Dụ, rồi lại nhìn Thành Thực, úi một tiếng rồi nói: "Sao không nói sớm chứ, hóa ra mỗi ngày chị ấy đều ở đây đợi bác sĩ Thành anh à."

Cô bé lại hâm mộ nhìn Ngôn Dụ, nói thật, chị gái trước mặt này, thật là người đẹp nhất mà cô từng gặp trong đời sống hiện thực ấy.

Khuôn mặt chỉ bằng bàn tay, mặt mày không chỗ nào không đẹp cả.

Quả nhiên là em gái bác sĩ Thành mà, gen nhà người ta tốt thật ấy.

"Quả Quả," Thành Thực đưa một tay ra, bàn tay anh đưa đến ngoài ô, nước mưa rơi xuống ở phía trên.

Ngôn Dụ nghe thấy cái tên quen thuộc nhưng rất lâu không có ai gọi cô như vậy nữa này, chợt cúi đầu, nước mắt đến rất nhanh.

Trong chớp mắt, đã rơi lên mu bàn tay cô.

https://thuviensach.vn

Sau đó cô chầm chậm đưa tay ra, nắm lấy bàn tay dày rộng đó.

Trong đêm mưa, một nhà ông chủ quán mì, nhìn anh em họ cầm một cái ô, từ từ biến mất trong màn đêm, hình ảnh ấm áp như thế lại làm cho người ta mềm lòng.

Họ đi rất chậm, ô của Thành Thực nghiêng sang bên cô.

Trời mưa rất to, còn mang theo một cơn gió, thổi nghiêng vào, làm ướt vai anh.

Ngôn Dụ ngẩng đầu nhìn sang, gọi: "Anh ơi."

"Hửm?" Thành Thực xoay đầu nhìn cô.

Ngôn Dụ đưa tay muốn đón lấy cái ô trong tay anh, thế nhưng lại bị Thành Thực tránh đi, anh cười nhìn cô, hỏi: "Chê anh cầm không tốt à?"

Giọng điệu thoải mái này, làm cho Ngôn Dụ sửng sốt.

Cô hơi sững sờ, bỗng nhếch miệng, bật cười. Lúc này gần hơn mười giờ, đa số cửa hàng bên đường đều đã đóng cửa, mãi đến khi Ngôn Dụ nhìn thấy một nhà hàng trà trang trí xem như không tệ còn đang mở cửa, thì chỉ vào nói: "Em đói rồi, chúng ta đi ăn chút gì đi."

Thành Thực cũng không vạch trần chút tâm tư này của cô.

Sau khi hai người ngồi xuống, nhân viên phục vụ cầm menu đến, không ngờ nhìn thấy Thành Thực, rất kinh hỷ nói: "Bác sĩ Thành, ngài cũng vừa tan làm à?"

"Vâng," Thành Thực nhẹ nhàng cười với cô ấy.

"Vậy anh chọn nhiều chút nhé, ông chủ chúng tôi đã nói, chỉ cần bác sĩ Thành đến ăn cơm, thì sẽ giảm cho anh 50%," nhân viên phục vụ vui vẻ

https://thuviensach.vn

nói, thực ra ông chủ họ còn muốn miễn phí nữa cơ, nhưng sợ Thành Thực không đến nữa.

Ngôn Dụ hơi nhướng mày, nhìn cô gái đang nhìn chằm chằm Thành Thực, mặt mày hớn hở.

Thực ra anh trai từ nhỏ đã luôn rất được hoan nghênh, anh ấy không giống với những bé trai trong thôn kia. Người ta bảy tám tuổi đều là độ tuổi chó cũng chê, nhưng anh trai thì sẽ luôn giúp mẹ Thành làm việc, chăm sóc Ngôn Dụ. Anh yên tĩnh lại dịu dàng, nhưng không yếu ớt, ai dám bắt nạt anh, anh cũng sẽ mạnh mẽ đánh kẻ đó.

Sau khi họ chọn món xong, thì nhân viên phục vụ đi order, lúc này mới rời đi.

"Ông chủ chỗ này cũng thích anh?" Ngôn Dụ nhìn anh, tò mò hỏi.

Thành Thực dở khóc dở cười, lắc đầu nói: "Nghĩ đi đâu vậy, ông chủ là đàn ông bốn mươi mấy tuổi rồi."

Ngôn Dụ nhún vai, ai bảo nhân viên ở đây nhiệt tình vậy làm gì.

"Bố của ông chủ sức khỏe không tốt lắm, hằng ngày chuyền dịch đều là anh đến nhà chuyền cho ông ấy," Thành Thực giải thích.

Gần chỗ này có rất nhiều ngôi nhà phá dở và tái định cư, rất nhiều nhà đều là người mấy đời ở cùng nhau, người già nhiều, khó tránh sẽ có người sức khỏe không thoải mái. Nếu người già nhà nào có bệnh, thì sẽ mời anh đến khám, anh cũng sẽ không trì hoãn. Lại thêm tính cách anh ôn hòa, khám bệnh lại nghiêm túc, cho nên xung quanh rất nhiều người già, đều thích chạy đến bệnh viện cộng đồng mà anh làm việc.

Ngôn Dụ nhìn anh, luôn cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói.

https://thuviensach.vn

Đây là anh trai Thành Thực của cô đấy, từ nhỏ đến lớn, vẫn luôn là anh trai Thành Thực bảo vệ cô.

"Mấy năm nay ở Mỹ thế nào?" Thành Thực nhìn cô, rất nghiêm túc hỏi.

Ngôn Dụ cúi đầu, khẽ nói: "Em không học Y tiếp nữa."

Lời này là áy náy, cô đến bây giờ vẫn còn nhớ, lúc họ còn nhỏ, cô hỏi Thành Thực muốn làm gì, anh kiên định nói muốn trở thành một bác sĩ. Bởi vì bác sĩ có thể trị bệnh cứu người.

Lúc đó Ngôn Dụ còn trẻ con, căn bản không hiểu sự kiên định của anh, nhưng cô cảm thấy, chỉ cần là việc anh trai làm.

Thì chắc chắn đúng.

Cho nên năm đó lúc báo cáo chuyên ngành, cô đã không chút do dự mà lựa chọn học viện Y.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn từ bỏ.

"Vậy bây giờ làm công việc gì," Thành Thực không có vẻ ngạc nhiên, chỉ mỉm cười nhìn cô, tính cách ôn nhuận như mưa phùn thế này, làm cho tâm trạng phức tạp của Ngôn Dụ dần bình tĩnh.

Cô nói: "Tin tức ạ, sau khi em tốt nghiệp đại học Columbia, thì vào tập đoàn Liên Hợp, trước mắt làm việc ở khu vực Trung Quốc của tập đoàn."

Nụ cười Thành Thực càng tươi, giống như là kiêu ngạo thay cô, rất lâu mới khẽ nói: "Quả nhiên lợi hại hơn anh trai nhiều."

Ngôn Dụ lập tức phủ nhận: "Không đâu."

https://thuviensach.vn

Lúc này cô chợt nghĩ đến, mới có hơi nghi ngờ hỏi: "Sao anh lại biết, em ở đối diện."

Kể từ ngày đó sau khi Tưởng Tĩnh Thành dẫn cô đến tìm anh Thành Thực, thì cô mới biết, anh tốt nghiệp xong đã đến Bắc Kinh. Sau khi cô lấy được món tiền từ chỗ Quý Khải Phục, đã tìm một thám tử tư ở trong nước, muốn biết tình hình gần đây của Thành Thực, và giao món tiền này cho anh.

Nhưng lúc đối phương gửi tư liệu đến, đột nhiên cô lại sợ.

Cô không dám xem, không dám biết, thậm chí sợ biết anh ở đâu.

Cô cách điện thoại hỏi người thám tử kia rằng, anh trông có tốt không?

Người kia suy nghĩ rồi nói cho cô biết, rất tốt.

Về sau nữa cô thông qua một công ty tài chính tư nhân, giao món tiền này cho anh. Lần đầu tiên đi, Thành Thực không nhận, nhưng lần thứ hai đi, anh đã ký tên.

Cho nên nhiều năm như vậy, cô thậm chí không biết Thành Thực ở đâu, cũng không biết anh vậy mà đã ở Bắc Kinh.

Ở nơi cách cô gang tấc.

"Em ngồi ở đó ba ngày, đương nhiên có người đau lòng rồi," Thành Thực cười nhìn cô.

Ngôn Dụ sửng sốt, hỏi dò: "Là anh tiểu Thành ạ?"

Thành Thực gật đầu, vào lúc anh sắp tan làm, mới nhận được điện thoại của Tưởng Tĩnh Thành. Mấy năm này, họ liên lạc cũng không nhiều, nhưng thỉnh thoảng Tưởng Tĩnh Thành về Bắc Kinh, đều sẽ đến thăm họ.

https://thuviensach.vn

Mưa bên ngoài cửa sổ vẫn không ngớt, trong tiếng mưa, cô nhớ đến lời Tưởng Tĩnh Thành nói với cô đêm đó.

Chính miệng cô đã hỏi qua anh Thành Thực rằng, có trách cô hay không chưa?

Nhưng cô chưa bao giờ dám hỏi, bởi vì cô đã hại cả đời anh Thành Thực.

**Nếu như trên thế gian này, thật sự có cỗ máy thời gian, vậy thì tốt biết bao.

Chỉ là Ngôn Dụ lúc đó cũng không rõ, vận mệnh sẽ làm gì với cô, làm gì với họ. Khi đó, năm đầu tiên đại học của cô sắp kết thúc, Bắc Kinh tháng bảy rất nóng.

Sinh nhật Ngôn Dụ là vào tháng tám, Tưởng Tĩnh Thành năm nay đúng lúc phân công tốt nghiệp, cho nên không thể ở cùng cô giống như những năm trước.

Cô cười đắc ý nói: "Không sao mà, anh Thành Thực đã đồng ý đến Bắc Kinh, anh ấy sắp đến thăm em rồi."

Mấy năm trước, sau khi Thành Thực thi tốt nghiệp cấp ba, không giống như anh đã đồng ý với Ngôn Dụ, báo thi đến trường Bắc Kinh. Trái lại, anh đi phía Nam, học ở thành phố được xưng là Đô thị quốc tế.

Mấy năm nay, anh và Ngôn Dụ mặc dù thường gọi điện thoại, nhưng anh chưa từng đến Bắc Kinh.

Ngôn Dụ muốn đi Thượng Hải tìm anh, cũng bị anh từ chối.

Thậm chí ngay cả cô muốn về quê, thăm hỏi anh và mẹ Thành, cũng bị Thành Thực cắt ngang, Ngôn Dụ luôn không hiểu, vì sao anh trai luôn

https://thuviensach.vn

nghe lời cô, bây giờ ngay cả gặp mặt cô cũng không muốn.

Vì chuyện này, cô đã buồn bã rất lâu.

Cuối cùng tuần trước lúc điện thoại, cô đã hỏi ra miệng, Thành Thực ở đầu kia điện thoại đã im lặng rất lâu, rồi mới nói: "Tháng sau anh đến Bắc Kinh."

Ngôn Dụ vui vẻ cả một tuần, cuối tuần điện thoại với Tưởng Tĩnh Thành, liền đắc ý nói với anh.

Tưởng Tĩnh Thành sớm đã quen thái độ của cô đối với Thành Thực, đó chính là anh trai tốt nhất thiên hạ của cô, đám phàm phu tục tử như họ đều không thể so sánh. Anh là phàm phu tục tử, anh còn ăn dấm và ganh tỵ nữa kia.

Anh hừ cười, thoạt nghe rất xem thường: "Tiểu nha đầu lừa đảo, như vậy đã mua chuộc được em rồi."

Lời này nói thật sự ấm ức, nghĩ mỗi năm, anh có lần nào không phải vắt óc ra mà chuẩn bị quà cho cô chứ. Cô gái mười sáu tuổi, mười bảy tuổi, mười tám tuổi, mỗi một năm anh đều nhớ, cô gái của anh, mãi mãi đều sẽ có tuổi mười sáu, tuổi mười bảy thậm chí là tuổi mười tám lần thứ hai.

Vậy mà anh hiếm khi có một lần không cùng cô đón sinh nhật, cô lại không có chút đáng tiếc.

Ngôn Dụ còn đang cầm di động, điện thoại ký túc xá vang lên, Mạc Tinh Thần đang lướt phim đứng dậy đi nghe điện thoại, thế nhưng vừa bắt máy, thì kích động chỉ vào điện thoại nói với Ngôn Dụ: "Tiểu tiên nữ, có người tìm cậu."

Cô hơi kì lạ, nói với Tưởng Tĩnh Thành một tiếng, đi qua nghe máy.

https://thuviensach.vn

Bên kia có lẽ nghe thấy động tĩnh, mở miệng hỏi: "Là Ngôn Ngôn sao?"

Vẻ mặt Ngôn Dụ lập tức vui vẻ hẳn lên, đầu dây bên kia đã nói: "Vốn muốn cho em một kinh hỷ, thế nhưng phát hiện anh hình như có hơi lạc đường rồi."

Cô hơi sửng sốt, liền hỏi: "Anh, anh ở đâu đấy?"

"Bắc Kinh, gần trường học các em," Thành Thực cảm thấy có hơi mất mặt.

Ngôn Dụ luôn yên lặng, bình thường ở ký túc xá cũng rất ít khi nói chuyện lớn tiếng, nhưng trong chớp mắt này, lại bùng phát một tiếng hét chói tai đầy kích động, "Bây giờ em đến tìm anh, đợi em, đợi em nhé."

Đến khi cô thay quần áo, cầm túi xách và di động định ra khỏi cửa, mới phát hiện Tưởng Tĩnh Thành vậy mà chưa cúp máy.

"Anh Thành Thực đến Bắc Kinh rồi, em phải đi tìm anh ấy đây."

Ngay cả Tưởng Tĩnh Thành thấy cô hiếm khi hưng phấn như vậy, cũng cố nhịn cười, dặn dò: "Vui vẻ dẫn anh vợ đi dạo Bắc Kinh, nếu không đủ tiền, thì dùng thẻ của anh."

Trên người Ngôn Dụ có một tấm thẻ Tưởng Tĩnh Thành cho cô, mật khẩu là ngày sinh của cô.

Từ ngày cô bắt đầu lên đại học, thì anh đã cho cô. Nhưng cô chưa hề đụng đến.

"Em biết rồi," giọng cô nhẹ nhàng, đã vội vàng nói: "Vậy em cúp nhé."

https://thuviensach.vn

Ngày đó, lúc Ngôn Dụ tìm được Thành Thực ở con đường bên cạnh, hai người đứng ở ven đường, Thành Thực nhìn chằm chằm cô hồi lâu, mới cảm khái sờ đầu cô: "Đây nếu đi trên đường gặp phải, anh sợ thật sự không quen mất."

Ngôn Dụ nhìn anh Thành Thực đeo kính, cao hơn trước đây, hơn nữa tướng mạo cũng đẹp hơn.

Họ mới đứng ở đây một lát, thì nhiều nữ sinh đều nhìn sang bên này.

Bởi vì ở gần trường học cô, cho nên Ngôn Dụ dẫn anh đi dạo xung quanh, đi đến quán ăn nhỏ mà phòng ngủ các cô thích nhất ăn cơm. Mặc dù chỗ nhỏ, nhưng mùi vị lại cực ngon, được rất nhiều sinh viên hoan nghênh.

"Nếu anh đến sớm một chút, còn có thể đến dự lễ tốt nghiệp của trường bọn em nữa, tổ chức rất long trọng luôn ý," sau khi ăn cơm tối xong, hai người dọc theo đường cái đi về, trong tay Ngôn Dụ cầm một que kem, vừa đi vừa ăn.

Thành Thực suy nghĩ, vẫn là nói: "Quả Quả, qua một tháng nữa, anh phải ra nước ngoài."

Ngôn Dụ cầm que kem sững sờ đứng im tại chỗ, nghe anh nói tiếp: "Là một trao đổi của trường, anh xin đi Đức."

"Cho nên anh là đến tạm biệt em ư," Ngôn Dụ giương mắt nhìn anh, ánh mắt vốn còn vui vẻ có hơi sụp đổ, đôi mắt ướt át, chợt chứa đầy nước mắt.

Thành Thực thấy cô sắp khóc, vội sờ đầu cô, cười nói: "Chỉ là trao đổi thôi mà, nhiều lắm một năm đã về rồi."

Ngôn Dụ vẫn rất buồn bã, nhưng lại ra sức nhịn, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt rất lâu, mới nói: "Lúc anh không ở trong nước, em sẽ thường

https://thuviensach.vn

xuyên điện thoại cho mẹ, có thời gian rãnh em nhất định sẽ đi thăm bà."

Thành Thực nhìn cô gái trước mặt, nở nụ cười thực sự. Quả Quả nhà họ, cho dù trở thành cô gái thành thị, cũng chưa từng quên họ.

Ngôn Dụ cũng cảm thấy mình mất mặt, không phải chỉ ra nước ngoài trao đổi một năm, rất nhanh thì trở về thôi sao.

Cô khóc cái gì chứ, mất mặt.

Cho nên cô xoay người cúi đầu đi về, nhưng cô không nhìn thấy, lúc này cách cô không đến mười mét, có một chiếc Toyota màu đen, đột nhiên giống như mất khống chế lao đến bên đường.

"Quả Quả," Thành Thực ở phía sau gọi cô.

Lúc cô ngẩng đầu, thì chiếc xe đó đã gần trong gang tấc.

Ngay sau đó, cô đã bị người từ phía sau đẩy mạnh ra, sức lực mạnh đến mức cả người cô giống như bay ra ngoài, ngã xuống. Thế nhưng lúc này cô lại mặc kệ đau đớn, quay đầu nhìn lại.

Tiếng hét chói tai của người đi đường lúc này, giống như muốn đâm thủng tai cô.

Nhưng mắt cô, chỉ nhìn thấy, người đang nằm trên đất kia khắp người đều là máu.

Lúc Thành Thực được đưa đến bệnh viện, Ngôn Dụ người đầy máu ngồi ở cửa phòng phẫu thuật, liều mạng điện thoại cho Mạnh Trọng Khâm, lúc đầu dây bên kia nghe máy, cô chợt òa khóc: "Bố ơi, bố cứu anh ấy đi, cứu anh ấy đi bố ơi."

Ngày đó rất nhiều chuyên gia chạy đến, Mạnh Trọng Khâm ôm cô ngồi ở cửa phòng phẫu thuật.

https://thuviensach.vn

Mãi đến khi có một bác sĩ đi ra, giọng nói tràn đầy đáng tiếc lại xin lỗi nói với họ: "Vết thương của bệnh nhân quá nghiêm trọng, e rằng chân trái không thể giữ được, phải cắt bỏ."

Câu nói này, đã đánh gục Ngôn Dụ.

**

"Đờ ra gì đấy," Thành Thực đẩy đồ trước mặt mình đến trước mặt cô, chỉ nói: "Đây là món đặc biệt của nhà hàng họ, em thử xem."

Ngôn Dụ cúi đầu, chậm rãi ăn cơm.

Thực ra cô không đói, cô chỉ sợ đi trong mưa, Thành Thực sẽ che ô cho cô mãi, mà quên mất mình.

Lúc họ lần nữa rời khỏi nhà hàng, mưa bên ngoài đã nhỏ rất nhiều. Ngôn Dụ chỉ phía trước nói: "Xe em đậu ở bên đó, anh, em đưa anh về nhà nhé."

"Được thôi, đoán chừng lúc này mẹ cũng chưa ngủ đâu," Thành Thực gật đầu.

Cơ thể Ngôn Dụ cứng đờ, im lặng đứng im tại chỗ.

Thành Thực xoay đầu, chú ý đến vẻ mặt cô, thoáng thở dài.

"Quả Quả, ngẩng đầu nhìn anh nào," giọng anh luôn không cường thế, là loại dịu dàng có thể vỗ về nội tâm, mang theo độ ấm khô ráo.

"Anh trai chỉ có một câu nói với em."

Ngôn Dụ yên lặng không nhúc nhích đứng đó.

Thẳng đến khi anh chậm rãi nói: "Anh chưa bao giờ hối hận."

https://thuviensach.vn

Chưa bao giờ hối hận, dùng một chân để đổi lấy mạng sống của em.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Cho dù giờ phút này mây đen che lấp ánh trăng, chỉ có ánh đèn ở nơi không xa còn tỏa ra ánh sáng nhu hòa, nhưng Ngôn Dụ lại cảm thấy tâm trạng của cô, giống như ngày đó tỉnh dậy trong xe đắm chìm trong ánh mặt trời.

Lời của anh Thành Thực, giống như mặt trời ấm áp, chiếu sáng trái tim cô.

Anh đang nói cho cô biết, anh không trách cô.

Nhưng Ngôn Dụ lại có một câu, luôn muốn nói với anh, rốt cuộc cô đi tới, ôm lấy anh trai cô. Người anh trai năm đó cõng cô đi trên đường núi, năm đó dẫn cô bay nhảy hái quả dại trong núi, năm đó nắm tay cô đưa cô đi học.

"Anh ơi, em xin lỗi."

Dù cho anh không trách em, nhưng em vẫn muốn nói với anh rằng, em xin lỗi.

Thành Thực đưa tay ôm cô vào lòng, họ đã chia cách nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có thể không cố kỵ gì mà ôm lấy nhau.

Sau đó nói một tiếng, thật nhớ em (anh).

https://thuviensach.vn

"Đừng khóc, thành mặt mèo hết rồi này," Thành Thực cúi đầu nhìn cô, cười nói.

Ngôn Dụ bị anh nói vậy, thì nín khóc.

Thành Thực lấy khăn tay trong túi ra, đây là thói quen nhiều năm của anh, anh lau nước mắt cho Ngôn Dụ, dịu dàng nói: "Về nhà thôi."

Xe Ngôn Dụ đậu ở phía trước, sau khi hai người lên xe, Ngôn Dụ nghe theo chỉ dẫn của anh, thuận đường đi về trước, có lẽ lái mười phút thì dừng lại ở một tiểu khu.

Cổng tiểu khu rất sơ sài, cổng rất hẹp, cũng có thanh chắn.

Lúc này chỗ bảo vệ cổng lại sáng đèn, thấy có xe đến, bảo vệ đi ra.

"Chú Liễu, phiền chú mở cửa một chút ạ," Thành Thực hạ kính xe bên ghế lái phụ xuống, khách sáo nói với chú bảo vệ.

Chú Liễu vừa thấy là Thành Thực, thì đặc biệt vui vẻ nói: "Là bác sĩ Thành về đấy à."

Ông khom người nhìn Ngôn Dụ lái xe, giống như nhìn thấy chuyện gì khó lường. Nhưng Thành Thực lại cười nói trước: "Chú Liễu, đây là em gái cháu, vừa từ nước ngoài về."

"Em gái à," chú Liễu không ngờ anh còn có em gái, nên vui vẻ hơn: "Khó trách tướng mạo giống cháu đến vậy, nhưng thật xinh đẹp nha."

Ngôn Dụ hơi nhướng mày, phải biết cô không bật đèn xe, cho nên trong xe tối thui.

Thị lực ông chú này tốt thật, còn có thể nhìn ra bộ dáng cô xinh đẹp nữa cơ đấy.

https://thuviensach.vn

Đến khi chú Liễu đi vào mở thanh chắn, Ngôn Dụ lái xe vào tiểu khu. Tiểu khu này vừa nhìn chính là nhà phá dở và tái định cư, điều kiện không tính là tốt, trên con đường chính của tiểu khu đều có xe đậu, may mà kỹ thuật lái xe của Ngôn Dụ cũng xem như không tệ, nếu không thật sự phải va quệt rồi.

Lái thẳng vào trong hai ba phút, Thành Thực chỉ tòa nhà bên cạnh nói, "Là chỗ này."

Ngôn Dụ dừng xe lại, Thành Thực đẩy cửa định xuống xe, Ngôn Dụ đột nhiên mở miệng: "Anh, hôm nay em đưa anh đến đây thôi, ngày khác em lại đến thăm anh và mẹ."

Cô nói có hơi lo lắng, còn có hơi sợ hãi.

Loại sợ hãi kia không giống khi đối mặt với Thành Thực, ngay cả bàn tay đang nắm vô lăng của cô cũng trắng bệch.

"Em," Thành Thực suy nghĩ, thả nhẹ giọng hỏi: "Không muốn gặp mẹ?"

"Không phải ạ," Ngôn Dụ liền phủ nhận.

Không phải không muốn, mà là không dám.

**

Lúc Ngôn Dụ nghe thấy Thành Thực phải cắt chân, thì thật sự muốn điên, cô ôm Mạnh Trọng Khâm ra sức gọi: "Bố ơi, bố cứu anh Thành Thực, bố cứu anh ấy đi, đừng để họ cắt chân anh ấy mà bố. Bố ơi, bố....."

Mạnh Trọng Khâm ôm cô, ra sức an ủi: "Được được được, bố cứu cậu ấy, bố nhất định sẽ cứu cậu ấy."

Đêm đó, chuyên gia khoa xương giỏi nhất Bắc Kinh được mời đến.

https://thuviensach.vn

Họ ngồi ngoài phòng phẫu thuật, ngay cả Tống Uyển cũng chạy đến. Bà vừa kết thúc buổi biểu diễn, thì nhận được điện thoại của thư ký Mạnh Trọng Khâm, đến khi đến bệnh viện, bà nhìn Mạnh Trọng Khâm ôm Ngôn Dụ người đầy máu trong lòng, giật mình suýt nữa thất hồn lạc phách.

Họ ngồi ngoài cửa phòng phẫu thuật nguyên một đêm.

Ngôn Dụ không dám chớp mắt, cứ thế nhìn đèn phòng phẫu thuật, giống như đang đợi một giây sau nó có thể tắt, nhưng lại sợ một giây sau nó tắt thật.

Ngọn đèn kia giống như một thanh đao treo lơ lửng trên đỉnh đầu cô.

Đao sáng bức người, mũi kiếm sắc bén.

Tùy thời đều có thể rơi xuống, đâm vào lòng cô.

Ngay cả Mạnh Trọng Khâm và Tống Uyển cũng không dám bảo cô đi nghỉ, họ đều cùng Ngôn Dụ im lặng canh giữ ở cửa. Phẫu thuật tiến hành đúng ba mươi lăm tiếng đồng hồ, nửa chừng thậm chí đã đổi vài nhóm bác sĩ.

Ngay cả Mạnh Trọng Khâm cũng không ngờ, Ngôn Dụ yếu đuối như vậy, lại có thể kiên cường đến thế.

Họ thậm chí không dám bảo cô rời đi, chỉ muốn bảo cô đi đến phòng bệnh nằm nghỉ một chút, cô cũng kiên quyết không đồng ý. Nín thở, một câu không nói, nhưng ai dám động đến cô, thì ánh mắt đỏ ngầu của cô cũng có thể ăn thịt người đó.

Bởi vì chân Thành Thực tùy thời đều phải cắt bỏ, ca phẫu thuật này cần phải do người thân của anh ký tên.

https://thuviensach.vn

Trên thế gian này, chân chính có thể ký tên cho Thành Thực, chỉ có một người.

Hôm sau mẹ Thành chạy đến, là thư ký Mạnh Trọng Khâm tự mình đi sân bay đón người.

Đây là lần thứ hai Mạnh Trọng Khâm và Tống Uyển gặp được người phụ nữ này, một người phụ nữ làm họ áy náy. Năm đó sau khi họ biết được chuyện ôm nhầm con, bèn đi đến Thành gia tìm Ngôn Dụ. Họ nói chuyện này cho bà biết, người phụ nữ trong núi không biết chữ này, nắm chặt tờ giấy trong tay, hồi lâu mới hỏi: "Vậy con gái tôi đâu?"

Ai cũng không biết con gái bà đã đi đâu, Mạnh Thanh Bắc cũng không phải con gái bà.

Trước khi đi, Mạnh Trọng Khâm cho bà một tấm thẻ, bên trong có mười vạn. Vốn bà không cần, cuối cùng Mạnh Trọng Khâm cứ nhét cho bà. Vốn tưởng bà đã nhận, nhưng lúc Ngôn Dụ về Bắc Kinh thu dọn hành lý của mình, thì tìm được tấm thẻ này trong túi xách cô.

Lần này, gặp được bà lần nữa, đã già đi không ít.

Trên người bà mặc một bộ đồ giặt hơi trắng, trên chân là một đôi giày da đế bằng màu đen, mái tóc đã hơi bạc, ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng nhiều thêm không ít.

Lúc thư ký dẫn bà đến, mẹ Thành ngỡ ngàng nhìn họ, sau đó tầm mắt rơi trên người Ngôn Dụ.

"Anh trai con thế nào," mẹ Thành nói chuyện, mang theo giọng quê đặc sệt.

Nhưng vừa mở miệng đã khiến Ngôn Dụ đỏ vành mắt, cô nắm chặt vạt áo mình, một chữ cũng không nói ra được.

https://thuviensach.vn

Cô không dám nói cho mẹ biết, anh trai là vì cứu cô, mới bị tai nạn.

Cô cũng không dám nói cho bà biết, chân anh rất có khả năng không thể giữ lại được.

"Quả Quả," mẹ Thành lại gọi cô.

Bà không biết cô bây giờ tên Ngôn Dụ, trong mắt bà, cô vẫn là Quả Quả.

Vào giây phút này, trong phòng phẫu thuật bỗng có người đi ra, ông ấy đi thẳng đến trước mặt Mạnh Trọng Khâm, bất đắc dĩ nói: "Chân thật sự không có cách nào giữ lại được, phải làm phẫu thuật cắt bỏ, người nhà đến chưa?"

Đây là bác sĩ mổ chính, Mạnh Trọng Khâm đã dùng quan hệ riêng mời ông ấy đến, chính là hy vọng có thể giữ được chân của Thành Thực.

Mẹ Thành sững sờ, bà nghe hiểu tiếng phổ thông, nhưng bà không nghe hiểu lời vị này nói.

Lúc bác sĩ cầm giấy phẫu thuật bảo mẹ Thành ký tên, bà ngỡ ngàng nhìn bác sĩ hỏi: "Tiên sinh, chân con trai tôi thật sự không được ư?"

Một người mẹ nửa đầu bạc trắng, khuôn mặt bất lực lại mù mờ nhìn đối phương.

Cho dù là bác sĩ đã quen thấy sinh tử, cũng có chút không thể nhịn.

Ai cũng không biết, người mẹ ngàn dặm xa xôi chạy đến gặp con trai mình này, việc đầu tiên làm, lại là ký giấy phẫu thuật cắt chân cho con trai.

Sau khi bác sĩ cầm giấy phẫu thuật đi, cả hành lang chìm vào yên lặng đến đáng sợ.

https://thuviensach.vn

Mạnh Trọng Khâm biết chuyện này từ đầu đến cuối phải nói rõ ràng, liền nói lại quá trình sự việc cho mẹ Thành biết. Tài xế gây chuyện đã bị bắt, không chỉ mỗi Thành Thực, mà còn có hai người nữa bị thương.

Nhưng ông còn chưa nói xong, mẹ Thành luôn đứng ở đó, chợt đi đến trước mặt Ngôn Dụ đang đứng bên cạnh Tống Uyển, giơ tay cho cô một bạt tai.

Cái bạt tai này, đánh Ngôn Dụ nghiêng sang một bên, cô đã hơn một ngày không ăn bất cứ thứ gì rồi.

"Đều là vì cô, anh trai cô mới thành thế này, kiếp trước rốt cuộc tôi đã tạo nghiệt gì....." mẹ Thành khóc lóc nói.

Lúc cô lại sắp bị đánh, Tống Uyển che trước mặt Ngôn Dụ. Bà không cản mẹ Thành, mà là im lặng chịu cái tát này.

Bà mặt đầy nước mắt nhìn mẹ Thành đang mất khống chế, giọng khẩn cầu: "Cầu xin bà, đừng đánh con gái tôi."

"Ngôn Ngôn không phải cố ý mà, nó thật sự không phải cố ý đâu," Tống Uyển khóc lóc cầu xin.

Mạnh Trọng Khâm đi lên đỡ bà, họ ai cũng không đưa tay ngăn lại.

Họ đều là người làm cha mẹ, có thể hiểu được tâm trạng tuyệt vọng của một người mẹ giờ phút này.

"Chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm cả đời với Thành Thực, nếu như cậu ấy cắt chân, Mạnh gia chúng tôi sẽ chăm sóc cậu ấy cả đời, cho nên cầu xin bà, cầu xin bà đừng trách Ngôn Ngôn," Tống Uyển không biết nên cầu xin bà thế nào, nhưng bà biết, nếu như chuyện này đều đổ hết lên người Ngôn Dụ, thì đứa trẻ này sẽ không còn đường sống.

https://thuviensach.vn

Giờ phút này mẹ Thành kéo áo mình, đau đớn đến mức chỉ có thể đập vào ngực mình. Bà ra sức đánh mình.

Hận không thể người nằm bên trong lúc này là bà.

Sau khi nghe được câu này của Tống Uyển, khắp mắt bà tràn đầy đau đớn: "Thành Thực chúng tôi, về sau phải làm bác sĩ, phải làm bác sĩ mà."

Nói xong câu này, thì bà ngồi phịch xuống đất.

Mạnh Trọng Khâm muốn đi tới đỡ bà, cũng bị bà đẩy ra.

Bà khóc quá mức tuyệt vọng, hy vọng cả đời, con trai cắn răng liều mạng nuôi lớn. Sau khi chồng mất, cho dù có cực khổ hơn nữa, bà cũng chưa từng muốn tái hôn, bởi vì có hai đứa con.

Lúc đó có người thấy Ngôn Dụ tướng mạo xinh đẹp, lại thấy bà một quả phụ dẫn theo hai đứa trẻ, thì bảo bà dứt khoát đem Ngôn Dụ tặng cho người ta.

Nhưng bà cố cắn răng chịu đựng, bởi vì đều là con của bà.

Nhưng ai ngờ con gái bà liều mạng nuôi dưỡng, căn bản không phải con bà. Mà bà phải khoanh tay chịu đựng đến cùng, nhìn con trai có tiền đồ.....

Cũng không biết đã qua bao lâu, bà khóc mệt rồi, ngồi dưới đất.

"Năm đó nếu không phải cô sinh bệnh muốn ăn táo, thì bố Thành Thực sáng sớm cũng sẽ không đi chợ, rồi xảy ra chuyện trên núi," bà như đang nói mê, nhưng Mạnh Trọng Khâm và Tống Uyển ở đối diện nghe được đều thay đổi sắc mặt.

Họ chỉ biết bố Thành mất sớm, nhưng không biết là vì nguyên nhân này.

https://thuviensach.vn

Tống Uyển che miệng, gần như muốn quỳ xuống.

Mà Ngôn Dụ luôn không nói chuyện, ngỡ ngàng ngẩng đầu lên. Nửa bên mặt cô đều sưng vù, trên làn da trắng nõn in rõ dấu ngón tay, đáy mắt rõ ràng đều là tơ máu, nhưng một giọt nước mắt cũng không chảy ra được.

Nếu như có thể, bây giờ cô nguyện chết đi.

Ngôn Dụ bị đuổi đi, bởi vì mẹ Thành nhìn thấy cô sẽ rất kích động. Tống Uyển đành đưa cô về nhà, mà Mạnh Trọng Khâm vẫn ở lại bệnh viện.

Tống Uyển ở cùng cô, ngay cả mắt cũng không dám nhắm.

Nhưng cô lại rất ngoan, ngoan đến mức khiến mọi người đều sợ.

Cô không nhắc đến chuyện đi bệnh viện thăm Thành Thực nữa, cô ăn cơm đúng giờ, ngủ cả ngày. Bên trường học, Mạnh Trọng Khâm dứt khoát bảo người xin cho cô nghỉ phép dài hạn, trường học cũng biết tình huống của cô, đồng ý cho cô khai giảng học kỳ sau được thi lại cuối kì.

Lúc đó Tưởng Tĩnh Thành đang bận rộn chuyện phân công tốt nghiệp, phải đi đơn vị mới, tập huấn một tháng.

Tống Uyển muốn điện thoại gọi anh về, chí ít để anh bầu bạn với Ngôn Dụ, cùng cô chịu đựng qua khoảng thời gian này.

Nhưng Mạnh Trọng Khâm lại ngăn bà.

Buổi tối ngày đó, cũng giống như một buổi tối bình thường trong một tháng này, Tống Uyển rời khỏi phòng Ngôn Dụ. Mạnh Trọng Khâm đang gọi điện thoại, lúc bà vào cửa, ông cúp điện thoại, khẽ nói: "Ngôn Ngôn ngủ rồi à?"

"Uhm," Tống Uyển gật đầu.

https://thuviensach.vn

Hai người nhìn nhau không nói, vẫn là Mạnh Trọng Khâm vỗ vai bà, nhẹ giọng nói: "Ngủ sớm chút đi, chúng ta kiên trì, thì Ngôn Ngôn mới có thể kiên trì được."

Chuyện của Thành Thực, đối với tất cả họ mà nói, đều chưa bao giờ tốt.

Tống Uyển gật đầu, hai người tắt điện lên giường nghỉ ngơi. Nhưng không biết vì sao, Tống Uyển đột nhiên bật dậy. Mạnh Trọng Khâm bị động tác của bà làm tỉnh giấc, còn chưa nói chuyện, thì thấy bà đã chân không xuống giường, vội vàng đi ra ngoài.

Lúc bà không mở được cửa phòng Ngôn Dụ, thì trái tim Tống Uyển trầm xuống.

Bà hét thất thanh, sau đó Mạnh Trọng Khâm vọt ra, đá cửa phòng Ngôn Dụ.

Bệ cửa sổ mở toang, gió đêm thổi vào, tiếng đá cửa kinh động đến người ngồi trên cửa sổ. Ngôn Dụ mặc đồ ngủ, yên lặng ngồi ở đó, tóc dài xõa vai, gió dịu dàng thổi bay tóc cô, đẹp như một bức tranh.

"Ngôn Ngôn," Tống Uyển thấy cô ngồi ở đó, nhũn chân gần như muốn khụyu xuống đất.

Sắc mặt Mạnh Trọng Khâm tái mét, trách mắng: "Ngôn Dụ."

Ngôn Dụ ngồi trên cửa sổ, nhìn vầng trăng tròn ở phía chân trời, trăng có âm tinh tròn khuyết, người có buồn vui ly hợp. Trăng tròn rồi, nhưng người lại tan đi.....

Cô vùi đầu vào trong gối, giống như đà điểu, dường như muốn duy trì mãi tư thế này.

https://thuviensach.vn

Giọng Ngôn Dụ rất khẽ, phảng phất như gió vừa thổi thì có thể tan đi, cô nói: "Xin lỗi, hình như con thật sự không chịu đựng được nữa rồi."

Mặc dù mỗi ngày cô đều nằm trên giường, nhưng vừa nhắm mắt lại, đều là cảnh tượng đó, là anh Thành Thực người đầy máu nằm ở đó, cô liều mạng muốn chịu đựng tiếp, nghĩ đến anh tiểu Thành, nghĩ đến anh Thành Thực, nghĩ đến bố mẹ, nghĩ đến mọi người bên cạnh.

Nhưng mà không được, thật sự không được.

Mạnh Trọng Khâm nhìn cô, vẻ mặt nặng nề: "Ngôn Dụ, bố biết, điều này rất khó khăn. Cho dù đến cái tuổi này của bố, nếu như gặp phải chuyện như con bây giờ, cũng sẽ rất khó khăn. Nhưng chết thực sự có thể hết sao? Con chết rồi, bố mẹ sẽ đau khổ, ngay cả Thành Thực và mẹ Thành cũng sẽ đau khổ. Thành Thực là dùng mạng để cứu con mà."

Ngôn Dụ che mặt, cô biết.

Chính là vì biết, nên cô mới ra sức chịu đựng, muốn chịu đựng qua ngày.

Mạnh Trọng Khâm đi lên trước, thẳng đến khi sắp đến gần cửa sổ, mới đứng vững nhìn cô nói: "Ngôn Dụ, con có nhớ lời mẹ nói ở bệnh viện không. Nếu Thành Thực thật sự phải cắt chân, thì Mạnh gia chúng ta có thể chăm sóc cậu ấy cả đời. Bố có thể giúp con chăm sóc cậu ấy cả đời, nhưng chuyện này càng nên để con đi làm, chỉ có chính con trở nên mạnh mẽ, mới có thể chăm sóc cho bất cứ người nào mà con muốn chăm sóc. Mỗi người lúc trẻ, đều sẽ gặp được ngã rẽ, đừng dễ dàng nhận thua."

"Phải dũng cảm đối mặt."

Nói xong, ông đưa tay ra, rất lâu sau Ngôn Dụ mới giao mình cho ông, nắm rất chặt.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, Ngôn Dụ nhận được điện thoại của Tưởng Tĩnh Thành. Đầu kia điện thoại giọng anh hơi khàn, còn có chút đắc ý: "Đêm qua lều của đồng hương phía sau doanh trại bọn anh bị cháy, chữa cháy cũng không đi nhanh bằng bọn anh, chiến đấu hăng hái cả một đêm.

Anh tiểu Thành của cô, tiêu sái lại phấn chấn thế đấy.

Nhưng cô thì sao, suýt nữa đã đi tìm chết, mình như thế, rốt cuộc có tư cách gì.

Ngôn Dụ rời đi, rời khỏi ngôi nhà che gió che mưa cho cô, rời khỏi thiếu niên luôn tâm tâm niệm niệm muốn cưới cô.

**

"Đi thôi," Thành Thực xuống xe, vòng qua đầu xe, mở cửa xe cho cô, khom lưng nói.

Ngôn Dụ còn đang do dự, Thành Thực đã đưa tay đến kéo cô. Lúc anh dắt tay cô vào thang máy, thì trái tim Ngôn Dụ đập rất mạnh.

Cho đến khi Thành Thực gõ cửa, người bên trong mở cửa ra.

Lúc mẹ Thành nhìn thấy Ngôn Dụ đứng ở cửa, ngẩn người nhìn cô, đến khi Thành Thực gọi: "Mẹ."

"Về rồi à," mẹ Thành gật đầu, sau đó xoay đầu đi, giống như đang kiềm chế.

Thành Thực kéo Ngôn Dụ vào cửa, cười nói: "Mẹ tìm cho Quả Quả đôi dép mới đi."

Giọng anh bình thường, giống như Ngôn Dụ chỉ ở bên ngoài dạo chơi một vòng, rồi quay về.

https://thuviensach.vn

Mẹ Thành không nói chuyện, mà vào phòng, tìm cho Ngôn Dụ đôi dép. Sau khi họ mang dép đi vào, Ngôn Dụ hiển nhiên có hơi luống cuống.

Cho đến khi Thành Thực gõ mạnh lên đầu cô: "Sao bây giờ không có quy củ gì vậy, thấy mẹ cũng không thưa."

Ngôn Dụ há miệng, rốt cuộc gọi: "Mẹ."

Mẹ Thành vẫn không có cảm xúc gì, hai tay nắm trước người, rất lâu mới hỏi Thành Thực: "Ăn cơm rồi sao?"

"Vẫn chưa ạ, nếu không mẹ làm chút gì đi?" Thành Thực cười cười.

Ngôn Dụ sửng sốt, nhưng nhân lúc mẹ Thành xoay người đi vào bếp, Thành Thực nháy mắt với cô.

Trong bếp, mẹ Thành mở tủ lạnh ra, lấy ra hai quả trứng gà, nhưng chưa đầy một lúc lại mở tủ lạnh ra, lấy thêm một quả nữa.

Căn phòng này cũng không lớn, chỗ Ngôn Dụ đang đứng, là gần bếp.

Sau đó cô rõ ràng nghe thấy mẹ Thành đưa lưng về phía cô nói: "Con gái bây giờ sao đều gầy như vậy."

Cô ngẩn người.

"Phải mập một chút mới khỏe mạnh chứ."

Chớp mắt, nước mắt cô rơi lã chã, lần này thế nhưng là ấm áp.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Ngôn Dụ xoay đầu đi, không dám nhìn bóng lưng của mẹ Thành nữa, nhưng nước mắt đã đảo quanh hốc mắt. Nhiều năm như vậy, những tự trách và hối hận trong lòng cô, dường như đã được câu nói này, nhẹ nhàng vỗ về.

Cô cúi đầu, nước vẫn đảo quanh trong hốc mắt. Thực ra cô cũng không phải người thích khóc, đặc biệt là những năm ở Mỹ, tự mình chịu đựng, từ ngày đầu tiên cô đến đó đã nói với chính mình, đừng liên lụy đến bất cứ ai nữa, phải kiên cường.

Đúng, kiên cường, kiên cường như vậy, đã khiến cho một Ngôn Dụ ngoan ngoãn còn có chút yếu đuối trước đây biến mất.

Cô giống như lên dây cót cho chính mình, ép mình phải đi thẳng về phía trước.

Ở Mỹ cô xin trường học mới, ngay cả chuyên ngành cũng thay đổi. Cô bắt đầu học tin tức, sau khi nhập học đại học Columbia, bên cạnh đều là bạn học đến từ khắp nơi trên thế giới, người Mỹ, Châu Âu, Ấn Độ, Trung Đông đều có, nhưng cô vĩnh viễn là ưu tú nhất.

Cô chưa bao giờ thích nghỉ ngơi, ngay cả khi được nghỉ cũng làm chuyện của mình.

Nếu nói giải trí duy nhất mấy năm đó của cô là gì, thì chính là cô học biết đua xe. Cô và Quý Khải Mộ hai người lái chiếc xe đua của cậu ta, dọc

https://thuviensach.vn

theo bờ biển Vàng một đường lái về trước, xem mặt trời mọc mặt trời lặn, giống như cảnh trong phim.

Con đường cuối cùng chạy như điên.

Rất nhiều người đều nói, cô có thể có được vị trí như bây giờ đều là vì có người ở sau lưng ủng hộ cô. Ngôn Dụ chưa bao giờ phủ nhận điểm này, nhưng cô đã cố gắng bỏ ra gấp đôi người khác. Nhà máy của tập đoàn Liên Hợp ở Campuchia, gây ra vụ bê bối nhà máy máu và mồ hôi, chuyện bóc lột là Ngôn Dụ dẫn đoàn đội bay đến Campuchia đầu tiên, cô thăm hỏi công nhân, hứa hẹn cho họ đãi ngộ hoàn toàn mới. Cô thu phục quan viên địa phương, hơn nữa còn tự mình soạn bài phát biểu trên tạp chí, thành công giải quyết nguy cơ giao tiếp lần đó.

Đã cứu vãn được danh tiếng của tập đoàn Liên Hợp.

Chính là bắt đầu từ lần đó, cô được trọng dụng nhiều hơn.

Những việc đã qua cô luôn ra sức đi về trước, giờ phút này, dường như đều được thực hiện.

"Quả Quả," Thành Thực gọi cô.

Ngôn Dụ xoay người thấp giọng đáp: "Vâng?"

Thành Thực hỏi cô: "Muốn tham quan trong nhà chút không?"

Ngôn Dụ nhỏ giọng nói được, đột nhiên Thành Thực cầm tay cô, khẽ nói: "Em đi lâu vậy, cuối cùng cũng về rồi. Thắp cho bố cây hương đi."

Ảnh bố Thành treo trên tường, người đàn ông trên bức ảnh trắng đen, vĩnh viễn đều trẻ tuổi thế kia.

Ngôn Dụ đứng trước bàn thờ, nhìn ông, trong lòng vừa ấm áp vừa khổ sở.

https://thuviensach.vn

Lúc ông mất, tuổi cô còn nhỏ. Nhưng cô cũng nhớ lúc nhỏ, có một người đàn ông, yêu thương cô như vậy, ông sẽ để cô cưỡi trên vai, đưa cô đi đến tiệm nhỏ trong thôn mua kem.

Trong núi tư tưởng trọng nam khinh nữ rất nghiêm trọng, đàn ông là lao động chính, con trai là niềm hy vọng của một nhà.

Nhưng cô lúc nhỏ lại được trong nhà nuông chiều nhất, nếu không bố Thành cũng sẽ không vì cô sinh bệnh muốn ăn táo, mà sáng sớm đã đi mua cho cô.

Hai tay cô cầm nến hương đốt, khẽ nói: "Bố ơi, con về rồi."

Lúc cúi người, nước mắt lại lần nữa rơi xuống.

Xin bố yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho mẹ và anh Thành Thực.

Sau khi thắp hương xong, Thành Thực dẫn Ngôn Dụ đi tham quan trong nhà, căn phòng này chín mươi mét vuông, sau khi nhìn qua gian phòng của mẹ Thành và anh Thành Thực, Ngôn Dụ chỉ một cánh cửa khác.

"Em đẩy ra đi," Thành Thực cười nói với cô.

Ngôn Dụ đưa tay vặn cửa phòng ra, chỉ là gian phòng tối om, sau đó Thành Thực thò tay bật đèn trên tường lên, nguồn sáng nhẹ nhàng chợt bao phủ khắp phòng, trang trí trong phòng rơi vào trong mắt Ngôn Dụ.

Đây là phòng của con gái, rèm cửa màu hồng nhạt, ngay cả ra giường vỏ chăn cũng là màu hồng nhạt.

Giá sách và bàn trang điểm đều là màu trắng ngà, có điều phía trên không để thứ gì, nhưng lại rất sạch sẽ.

Ngôn Dụ xoay đầu, không thể tin nhìn anh: "Đây là phòng em ạ?"

https://thuviensach.vn

Thành Thực thấy dáng vẻ cô vừa ngạc nhiên vừa kinh hỷ, thì đưa tay sờ đầu cô, khẽ hỏi: "Thích không?"

Cô gật đầu, chậm chạp đi vào. Thực ra căn phòng này vừa nhìn liền biết không có ai ở, trên bàn giá sách đều trống trơn, chăn nhung mềm mại sạch sẽ phủ trên giường, rèm cửa được kéo ra, bên ngoài mưa đã sớm tạnh.

"Cái chăn này là mẹ tự mình dệt, bây giờ muốn tìm chỗ đánh bông, thật không dễ dàng," nào chỉ là không dễ, cơ bản là không có. Mọi người đều dùng chăn mua, ai còn sẽ phí hết tâm tư tự mình đi làm chứ.

Ngôn Dụ quay đầu lại, "Em rất thích ạ."

Đến khi mẹ Thành nấu mì xong, Thành Thực và Ngôn Dụ đều ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bàn cơm. Đặc biệt là Ngôn Dụ, luận đến thì đây đã là bữa khuya thứ ba cô ăn đêm nay.

Nhưng cô vẫn yên lặng bắt đầu ăn mì.

Mẹ Thành ngồi ở đối diện, không nói chuyện, chỉ là thỉnh thoảng quan sát cô gái đối diện. Thật sự đã rất lâu không nhìn thấy cô rồi, lần trước nhìn thấy, cũng vẫn chưa kịp nhìn kỹ, thì đã đánh cô.

Muốn nói có hận không ư?

Lúc vừa xảy ra chuyện, thật sự là hận, hận ông trời sao lại không công bằng, khiến cho bà mệnh khổ đến vậy.

Nhưng sau khi Thành Thực tỉnh dậy, nhìn chân mình, vẻ thất hồn lạc phách đó, lại vực dậy tinh thần của bà. Bà là mẹ, nếu bà cũng ngã xuống, thì con trai phải sống tiếp thế nào đây.

Bà dùng giọng điệu thờ ơ của người đi trước nói cho anh biết, không phải chỉ là chân thôi sao, cho dù không có nửa cái chân, về sau anh cũng sẽ

https://thuviensach.vn

trở thành bác sĩ.

May mắn thay Thành Thực cũng chưa bao giờ là người yếu đuối, anh dịu dàng nhưng không yếu ớt, vẫn luôn kiên định thế kia.

Sau đó anh tích cực phối hợp với trị liệu của bác sĩ, chuyện ra nước ngoài trao đổi không đi được nữa.

Anh khôi phục sức khỏe hơn nửa năm, cuối cùng quay lại trường học.

Mẹ Thành luôn đi cùng anh.

Lúc đó cũng vẫn oán hận, hai mẹ con ai cũng không nhắc đến Ngôn Dụ, cho dù họ biết đứa trẻ kia đã rời đi. Nhưng về sau Thành Thực đến Bắc Kinh, mẹ Thành cũng không ngăn cản anh.

Đều nói thời gian là vĩ đại nhất.

Bởi vì thời gian thật sự có thể khiến con người ta quên đi tất cả.

Thành Thực chưa từng khuyên mẹ Thành, anh biết trong lòng mẹ Thành là oán trách. Nhưng theo thời gian không ngừng đi về phía trước, oán hận trong lòng rốt cuộc cũng chậm rãi qua đi theo năm tháng, nhớ nhung lộ ra dáng vẻ vốn dịu dàng lại mạnh mẽ, đã chiến thắng tất cả.

Anh không nhớ cụ thể là ngày nào, cũng không nhớ là cơm trưa, hay cơm tối.

Dù sao cũng là trên cái bàn này, mẹ Thành đột nhiên chỉ dĩa thịt xào nhỏ trên bàn, khẽ nói: "Lúc nhỏ em gái con thích ăn cái này lắm, một mình có thể ăn một dĩa."

Lúc đó thịt là thứ hiếm hoi, họ làm bố mẹ đều nói không thích ăn thịt, chỉ nhìn con ăn.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ tuổi nhỏ, còn không hiểu cái cớ của bố mẹ, liền vui vẻ ăn hết.

Rõ ràng tiểu nha đầu xinh xắn thế kia, bụng nhỏ lại có thể ăn no căng. Nghĩ đến, đều là chuyện vui vẻ.

Nói xong, bà liền khóc.

Năm thứ ba Ngôn Dụ rời đi, mẹ Thành đã tha thứ cho cô.

**

Sau khi ăn xong, Thành Thực đứng dậy để chén đũa vào trong bồn rửa, xoay đầu nói với mẹ Thành: "Mẹ, mẹ tìm cho Ngôn Ngôn bộ đồ ngủ đi, hôm nay muộn quá rồi, để em ấy ở đây một đêm."

Ngôn Dụ không nói chuyện, yên lặng nắm chặt bàn tay.

Mẹ Thành không nói lời nào, chỉ im lặng đứng dậy, mấy phút sau, bà cầm bộ đồ cũ của mình, đưa cho cô: "Đây là đồ cũ, con mặc đỡ trước đi. Đi tắm rửa sớm chút, mai có phải đi làm không?"

Ngôn Dụ lập tức gật đầu: "Phải đi làm ạ."

Mẹ Thành nghĩ nghĩ, vẫn là hỏi cô làm ở chỗ nào. Kết quả Ngôn Dụ nói ra tên công ty, bà nghe không hiểu. Cuối cùng bà hỏi: "Là ngồi văn phòng sao?"

Phòng làm việc của Ngôn Dụ rất rộng, cũng rất sáng, cô gật đầu, cười nói: "Là ngồi văn phòng ạ."

Dường như là nghe được đáp án mình hài lòng, trên mặt mẹ Thành cuối cùng cũng lộ ra ý cười, "Ngồi văn phòng thì tốt rồi, đi làm không mệt."

https://thuviensach.vn

Bà không hiểu biết nhiều, chỉ biết làm việc trong văn phòng, thoải mái hơn làm việc trong nhà máy, mà lương cũng cao hơn.

Lúc Ngôn Dụ đi tắm, thì di động Thành Thực vang lên, anh cúi đầu liếc mắt nhìn điện thoại.

Sau khi bắt máy, anh liền nói: "Đêm nay Quả Quả ở nhà."

Người đối diện thật sự thở phào, Thành Thực gần như đoán được tâm tư của anh, mỉm cười: "Lo lắng vậy à?"

"Lo lắng chứ," Tưởng Tĩnh Thành trầm giọng nói, lo lắng mẹ Thành cho cô sắc mặt, lo lắng cô vẫn không qua đưa cửa ải trong lòng kia, lo lắng lại sẽ để cho cô đau lòng khổ sở.

Lần này Thành Thực thật sự bật cười, cười nhạo nói: "Cậu đối với mẹ tôi như thế, bà là nể mặt cậu, nên cũng sẽ không làm khó Quả Quả."

Tưởng Tĩnh Thành bật cười.

Lúc đó Ngôn Dụ vừa rời đi, Tưởng Tĩnh Thành giống như điên, nếu không phải Tưởng Tề Minh ngăn anh, thì có lẽ anh thật sự phải đi nước ngoài tìm cô. Nhưng quân nhân đang chấp hành nhiệm vụ làm sao có thể rời khỏi đất nước của mình.

Tưởng Tề Minh nhìn bộ dạng của anh, chỉ quân hàm trên người anh, tức giận nói: "Tưởng Tĩnh Thành con đừng để ông đây lại nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác này của con nữa, bây giờ con cúi đầu, xem bộ quân trang trên người con, rồi quay đầu nhìn ảnh ông nội con. Con nói cho bố biết, có phải con muốn cởi bộ đồ này không? Có phải con muốn cởi hay không?"

Không muốn cởi, hốc mắt anh đỏ bừng.

https://thuviensach.vn

Anh ở trường quân đội bốn năm, tất cả các thành tích đều đứng đầu, anh theo bước chân của ông nội và bố, trở thành một quân nhân nước cộng hòa, anh hô khẩu hiệu bảo vệ quê hương đất nước mà lớn lên.

Nhưng anh đã mất đi người mình yêu nhất, mà ngay cả cái quyền đi tìm cô, cũng không có.

Khoảnh khắc này, tiểu thiếu gia Tưởng gia luôn phấn chấn tùy tiện, nước mắt tuôn như mưa.

Sau ngày đó, anh nói với Tưởng Tề Minh: "Bố, bố đưa con đến nơi khổ nhất mệt nhất đi ạ."

Bởi vì chỉ có đi đến nơi như thế, mệt đến không còn sức lực, vất vả đến không còn suy nghĩ. Thì sẽ không nhớ cô, sẽ không muốn đi tìm cô.

Lần đầu tiên Tưởng Tĩnh Thành gặp được Thành Thực, là ở buổi lễ tốt nghiệp tiến sĩ của Thành Thực.

Anh đã dùng phép thăm người thân một lần duy nhất trong rất nhiều năm, đi Thượng Hải. Đây là lần đầu tiên họ gặp mặt, cho dù quá khứ họ đã vô số lần nghe thấy tên nhau từ trong miệng Ngôn Dụ.

Anh ấy là anh trai Thành Thực của cô, người anh trai mà cô ỷ lại nhất.

Anh là anh tiểu Thành của cô, người thiếu niên cô thích và lưu luyến nhất.

Lúc hai người đàn ông nhìn thấy nhau, ánh mắt đầu tiên liền nhận ra đối phương. Thành Thực đứng ở đó, ôn hòa đứng đắn, giống như một viên ngọc ấm áp. Còn Tưởng Tĩnh Thành, cuộc đời quân đội nhiều năm, khiến anh vừa xuất hiện đã không giống với mọi người, sống lưng vĩnh viễn thẳng tắp, giống như cây bạch dương không chịu thua.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành hỏi anh: "Cậu có thể suy nghĩ đến Bắc Kinh làm việc không."

Đây là sau khi họ gặp mặt, ngoại trừ tên của mình, thì là câu thứ hai anh nói. Thành Thực hơi ngạc nhiên nhìn anh, thấy trên mặt anh như cười khổ lại như có loại ý tứ không thể nói rõ.

Anh nói: "Tôi sợ sau khi Ngôn Ngôn trở về, sẽ không tìm được các người."

Trời Nam đất Bắc lớn như thế, anh phải thay cô trông chừng anh trai Thành Thực của cô. Tưởng Tĩnh Thành đề nghị có thể giới thiệu anh đến một bệnh viện ở Bắc Kinh, dù sao chút chuyện này, anh vẫn có thể làm được.

Nhưng Thành Thực lại khước từ ý tốt của anh.

Đối với Thành Thực mà nói, anh hiểu rõ sức khỏe mình e rằng không thể nào đảm nhận được công việc cường độ cao như thế, một ca phẫu thuật mấy tiếng đồng hồ, chân anh sẽ không chịu nổi. Có lẽ anh có thể dựa vào quan hệ của Tưởng gia, vào bệnh viện, nhưng nếu như anh đi, thì anh không phải Thành Thực.

Cuối cùng anh đến bệnh viện cộng đồng, mặc dù nhỏ hơn một chút, bình thường cũng đều khám cho người già.

Nhưng chí ít, là trước sau anh đều dựa vào chính mình.

**

Ngôn Dụ cứ ngỡ đêm qua cô sẽ mất ngủ, nhưng không ngờ sau khi nằm lên giường, ngã đầu liền ngủ mất. Ngủ một giấc tỉnh dậy, đã bảy giờ. Bởi vì nơi này cách công ty rất xa, cho nên cô phải ra cửa sớm một chút.

https://thuviensach.vn

Cô ngồi dậy xuống giường, đến khi đến bên ngoài thì nghe thấy trong phòng khách có động tĩnh.

Vốn cô tưởng là mẹ Thành và Thành Thực đã dậy, nào ngờ sau khi cô mở cửa, phòng Thành Thực ở đối diện cũng được mở ra, Thành Thực mặc quần dài áo sơ mi nhìn thấy cô, dịu dàng chào: "Quả Quả, chào buổi sáng."

Lúc này phòng khách lại truyền đến tiếng nói chuyện, Ngôn Dụ nghe thấy giọng của một người đàn ông trẻ tuổi.

Cô sững sờ, ngược lại Thành Thực cười nói: "Đi rửa mặt đi."

Khi cô đi đến phòng khách, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi bên cạnh bàn ăn, chỉ thấy trong tay anh cầm bánh bao bọc quẩy, trước mặt là cháo, lúc này đang cúi đầu ăn cháo. Anh ăn xong một hớp cháo, ngẩng đầu nhìn thấy Ngôn Dụ, thấy cô mặc bộ đồ của mẹ Thành, vậy mà còn có thể đẹp đến vậy, chợt nhướng mày nở nụ cười: "Dậy rồi à, heo nhỏ lười biếng."

Ngôn Dụ nhìn Tưởng Tĩnh Thành ngồi ở đó, nhàn nhã tự tại giống như đang ngồi trong nhà mình.

"Thêm trứng gà không? Ơ, cháo cũng ăn xong rồi à, bác múc cho cháu thêm chén nữa nhé," mẹ Thành từ trong bếp đi ra, thấy Thành Thực và Ngôn Dụ đều dậy rồi, vội chỉ huy họ: "Cuối cùng cũng dậy rồi, tiểu Thành đến rất lâu rồi đấy. Còn Quả Quả, tiểu Thành đem đồ đến cho con, đúng lúc cho con thay đấy."

Tưởng Tĩnh Thành ngoan ngoãn đưa chén cho mẹ Thành: "Cho cháu thêm một cái trứng vịt muối ạ."

Mẹ Thành thấy anh chủ động vậy thì mặt mày tươi tắn, nói: "Được được, bác lấy cho cháu. Trứng vịt muối nhà mình làm, không giống với bên ngoài đâu."

https://thuviensach.vn

"Ngon hơn nhà ăn đơn vị bọn cháu luôn ấy," Tưởng Tĩnh Thành khen ngợi.

Bữa cơm này đúng là ăn thật, mẹ Thành nấu một nồi cháo, đều được họ ăn sạch. Họ phải đi làm, mẹ Thành cũng muốn đi chợ, vì thế mọi người cùng nhau xuống lầu.

Kết quả đến dưới lầu, vừa vặn gặp được một dì tập thể dục buổi sáng, có lẽ cũng quen với mẹ Thành.

Nhìn thấy hai người ngoài Thành Thực ra, ngạc nhiên nói: "Hai người này là họ hàng nhà chị à, tướng mạo khôi ngô thật."

Mẹ Thành mặt mày tươi tắn, liếc nhìn Ngôn Dụ, vẫn là nói: "Là con gái tôi."

Dì hàng xóm hiển nhiên sửng sốt, cô gái này thật sự xinh đẹp hiếm có nha, còn có chàng trai bên cạnh con bé, dì hàng xóm nhìn sáng hết cả mắt. Mẹ Thành rất quen với bà ấy, biết bà ấy thích làm mai cho người khác, nếu nhà nào có con trai con gái chưa kết hôn, bà ấy đều thích mai mối.

Bà nói ngay: "Còn đây là con rể."

Nói xong, Ngôn Dụ đỏ mặt, nào ngờ Tưởng Tĩnh Thành bên cạnh nhướng mày, vui vẻ nói: "Mẹ, chúng ta đi làm thôi."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Sáng sớm, còn mang theo làn gió nhè nhẹ, rõ ràng là tiết trời mát mẻ đến vậy, Ngôn Dụ đã đỏ đến tận mang tai. Bởi vì sau câu nói của Tưởng Tĩnh Thành, dì tập thể dục buổi sáng kia nhìn họ, ngạc nhiên nói với mẹ Thành: "Ôi trời, hai đứa thật xứng đôi nhé, lần này về có phải sắp kết hôn không."

Có lẽ mẹ Thành cũng không đỡ nổi.

Đối phương vẫn nhiệt tình, dông dài nói: "Nếu kết hôn, nhất định phải mời hàng xóm bọn tôi đấy nhé. Đều nói người trong tiểu khu lạnh nhạt, thực ra nào phải chúng ta lạnh nhạt chứ, đấy không phải không câu thông....."

Nếu không phải mẹ Thành kiếm cớ họ sắp trễ, e rằng mọi người thật sự sắp bị bà dì này kéo lại rồi.

Đến khi đến bên xe, Ngôn Dụ mới phát hiện, xe Tưởng Tĩnh Thành đậu ở trước xe cô.

"Hay là bác ngồi xe cháu đi," Tưởng Tĩnh Thành đỡ mẹ Thành lên xe anh.

Anh thấy Ngôn Dụ đứng hơi xa, đưa tay kéo cô đến, Ngôn Dụ giật mình, nghĩ đến mẹ Thành còn ngồi trong xe, thì muốn tránh. Nhưng Tưởng Tĩnh Thành một lòng muốn ôm cô, một tay kéo chặt eo cô.

https://thuviensach.vn

"Xấu hổ?" Anh nhìn tai cô, cô chính là như thế, cho dù trên mặt có bình tĩnh đi chăng nữa, nhưng hễ xấu hổ, thì vành tai sẽ đỏ bừng.

Căn bản không thể giấu được.

Ngôn Dụ nói: "Đừng náo."

Tưởng Tĩnh Thành nghiêm túc: "Vừa rồi anh gọi mẹ, em không phản bác."

Ngôn Dụ không ngờ anh còn nhắc đến điều này, buồn cười nói: "Em rất lâu không gặp dì Chung rồi."

Tưởng Tĩnh Thành vừa nghe cô nhắc đến tên mẹ mình, chợt bật cười, véo véo gò má cô, khẽ xì một tiếng: "Không biết tốt xấu đúng không."

Ngôn Dụ đang muốn phản bác, nào ngờ Tưởng Tĩnh Thành lại liếc mắt nhìn cô, cười nhạt: "Mấy ngày nay mẹ anh cứ nhắc em mãi đấy."

Nghe được lời này, Ngôn Dụ sững sờ.

Thực ra sau khi về nước, cô cũng thật sự chưa từng gặp chú Tưởng và dì Chung, cô không thường về đại viện, lại thêm không biết nên lấy thân phận gì để đi thăm, cho nên mãi không đi.

"Biết sợ rồi à?" Tưởng Tĩnh Thành rất đắc ý nhìn cô.

Giọng Ngôn Dụ rầu rĩ: "Anh cố ý dọa em à?"

Biết rõ tâm trạng cô bây giờ là thế nào, còn cố ý nói vậy nữa.

Tưởng Tĩnh Thành xoa đầu cô, khẽ nói: "Em lại không phải không biết mẹ anh có bao nhiêu thích em."

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ cười, dì Chung nào thích cô nhiều chứ. Là vì Tưởng Tĩnh Thành thích cô, nên Chung Ninh mới sẽ thích cô thế kia. Nhưng cô đã để anh tiểu Thành đợi lâu như vậy, trong lòng dì Chung chắc chắn cũng có tức giận.

May mà Tưởng Tĩnh Thành cũng không tiếp tục kéo cô, mà để cô lên xe, nhanh chóng đi làm.

Hôm nay Tưởng Tĩnh Thành xin phép ra ngoài, cho nên đưa Thành Thực và mẹ Thành đi làm xong, cũng lái xe về đơn vị. Bình thường anh đều ở đơn vị, cuối tuần được nghỉ, mới ra ngoài.

Đêm qua anh thực sự không nhịn được, điện thoại cho Thành Thực, nói cho anh ấy biết, Ngôn Dụ mấy ngày nay vẫn ở chỗ kia đợi anh ấy.

Cô gái này rất thực lòng, từ nhỏ đã trọng tình nghĩa.

Cho dù là Mạnh gia hay Thành gia, cô đều luyến tiếc, sau này có lẽ cũng sẽ không bỏ nhà nào.

Thực ra như vậy cũng tốt, xem như là có hai nhà mẹ đẻ đi. Con người Tưởng Tĩnh Thành luôn phóng khoáng, suy nghĩ rất thoáng.

Nào ngờ vừa trở về, dừng xe ổn định xong, vốn anh muốn về ký túc xá của mình thay đồ. Lúc anh ra ngoài rất hiếm khi mặc quần trang, quá chói mắt.

Không ngờ vừa đi đến cổng tòa nhà làm việc, thì nhìn thấy một người từ sân huấn luyện bên kia vội vàng chạy đến.

Tưởng Tĩnh Thành nhìn kỹ, là tiểu đội trưởng tiểu đội một trung đội ba.

https://thuviensach.vn

"Làm sao đấy," Tưởng Tĩnh Thành gọi người lại, dáng vẻ vội vàng thế kia, xem ra giống như có chuyện.

Tiểu đội trưởng tiểu đội một không ngờ anh lại đột ngột xuất hiện, bị dọa giật mình, nhưng với bản năng của một quân nhân, vẫn đứng nghiêm chào anh, hô: "Chào doanh trưởng."

Tưởng Tĩnh Thành nghe thấy xưng hô này, thì sờ sờ mũi.

Kể từ sau khi xưng hô đội trưởng thành doanh trưởng, anh vẫn không kịp thích ứng trong một khoảng thời gian rất dài.

Thời gian này là thời gian huấn luyện, Tưởng Tĩnh Thành quan sát cậu ta, hỏi: "Cậu không huấn luyện, mà đi đâu vậy?"

Vẻ mặt tiểu đội trưởng tiểu đội một không tính là tốt, nghe anh hỏi, lại không dám không nói, ấp úng hồi lâu mới nói: "Có người đánh nhau ở sân huấn luyện ạ."

Tưởng Tĩnh Thành nghe vậy thì tức cười.

Từ khi anh làm lính cho đến nay, còn chưa từng thấy qua ai có thể đánh nhau trên sân huấn luyện. Nếu nói thiên tính lớn nhất của quân nhân là gì, đó chính là phục tùng mệnh lệnh. Vậy mà dám đánh nhau trên sân huấn luyện, còn ngang ngược hơn cả anh nha.

Tưởng Tĩnh Thành không thèm thay đồ, đi thẳng đến đó.

Tiểu đội trưởng tiểu đội một vốn muốn về văn phòng tìm chỉ đạo viện, lúc này thấy anh đi qua, thì đứng im tại chỗ cắn răng hồi lâu, vẫn là chạy ngay vào tòa nhà, đi tìm chỉ đạo viên.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành đến, nhìn thấy trung đội trưởng trung đội ba, đang chống nạnh đứng tại chỗ tức giận thở hổn hển.

https://thuviensach.vn

Trung đội trưởng mặc dù quân hàm cao, nhưng lại là lính học viên vừa xuống liên đội chưa được bao lâu. Trước đây đều được giáo viên và sĩ quan huấn luyện, lúc này đến phiên cậu ta huấn luyện người khác, lại không thể hiện ra được sức mạnh kia.

Cho nên đứng cả ngày, làm chính mình tức giận không nhẹ.

"Đây là thế nào?" Tưởng Tĩnh Thành đi đến trước mặt cậu ta, hỏi thẳng.

Trung đội trưởng cũng giống tiểu đội trưởng tiểu đội một lúc nãy, không ngờ anh sẽ đột ngột trở về. Vì hôm nay mọi người không nhìn thấy anh, đều nói là anh nghỉ phép.

Trung đội trưởng trung đội ba cảm thấy rất mất mặt, trung đội khác người ta sao không gặp phải chuyện này chứ.

Hai người đánh nhau cũng đều là lính vừa nhập ngũ chưa được bao lâu, Tưởng Tĩnh Thành đứng trước mặt họ, cũng không tức giận, chỉ hỏi: "Đều nói đi, vì sao đánh nhau?"

Tính cách Tưởng Tĩnh Thành không tính là kém, dù sao bắt đầu từ khi anh được điều chuyển đến đây, cũng chưa từng thấy anh nổi nóng.

Huống hồ con người anh bình thường nhìn rất thờ ơ, nhưng khi nổi giận thực sự, thì mặt sẽ lạnh xuống, khí thế toàn thân thực sự khiến bạn cảm thấy sợ hãi. Trên người anh mang theo một cỗ khí thế không giận mà uy.

Giờ phút này anh vẫn còn xem như là ôn hòa nhã nhặn, rất dửng dưng hỏi họ.

Thế nhưng hai người này lại không mở miệng, đứng thẳng tắp, kiểu muốn phạt thì cứ phạt đi.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành lại hỏi một câu: "Đều không muốn nói phải không?"

Vẫn không ai mở miệng.

Anh xoay đầu nhìn trung đội trưởng trung đội ba, gọi: "Trung đội trưởng trung đội ba."

Trung đội trưởng trung đội ba mặc đồ huấn luyện đứng ở nghiêm ở phía trước, hô: "Có."

"Dẫn tất cả mọi người của trung đội các cậu, chạy quanh thao trường," anh không nói mấy vòng, chỉ quét mắt nhìn hai người đánh nhau, giọng rất lạnh: "Khi nào kết thúc, thì phụ thuộc vào hai vị này khi nào mở miệng."

Hai người đồng thời nhìn chằm chằm anh, trong mắt có ngạc nhiên cũng có không phục.

Người cao đứng bên trái, tên Trương Triều, xem như là mũi nhọn trong loạt lính mới nhập ngũ này, năng lực trinh sát rất mạnh, cũng là trọng điểm bồi dưỡng. Còn người thấp hơn một chút bên cạnh cậu ta, tên Tần Lượng Lượng, rất nhút nhát, không phải là người sẽ gây chuyện. Không ngờ hai người này lại đánh nhau.

Trương Triều nhìn anh, há miệng mấy lần, nhưng chính là không nói ra miệng.

Ngược lại Tần Lượng Lượng cũng không biết là uất ức hay tức giận, mà mắt đều đỏ.

Cậu ta hô to: "Báo cáo, là tôi ra tay đánh trước, doanh trưởng anh phạt tội đi."

https://thuviensach.vn

"Vậy nói tôi nghe vì sao lại đánh nhau," Tưởng Tĩnh Thành không bỏ qua điểm này.

Nhưng anh hỏi Tần Lượng Lượng, đương nhiên nguyên nhân đánh nhau rất khó nói.

Kết quả, lại là Trương Triều bên cạnh mở miệng nói: "Báo cáo doanh trưởng, là tôi khiêu khích cậu ta trước, cậu ta mới tức giận đánh tôi."

Tưởng Tĩnh Thành nhìn họ lúc này, rất sốt ruột ôm trách nhiệm lên người mình, tiếp tục bình tĩnh hỏi: "Vậy thì nói xem cậu khiêu khích cậu ta thế nào?"

Trung đội trưởng trung đội ba ở một bên nghe vậy thì mồ hôi lạnh đều toát ra.

Doanh trưởng có phải từng học lấy khẩu cung không thế, cậu ta ở chỗ này sốt ruột phát điên rất lâu, kết quả không moi ra được một câu. Đây thì tốt rồi, doanh trưởng mới ở chỗ này năm phút, từng người đều bắt đầu nói hết ra.

Trương Triều có lẽ cũng bị ép đến sốt ruột, họ đánh nhau, nếu thật sự phạt họ, thì hai người này đều không sợ.

Bây giờ lại liên lụy đến cả trung đội, vậy thì không thể.

Vì thế cậu ta suy nghĩ rất lâu, mới mở miệng nói: "Bởi vì tôi nói doanh trưởng anh không có năng lực, chỉ dựa vào gia thế mới có thể làm doanh trưởng."

Con mẹ nó, trung đội trưởng trung đội ba ở bên cạnh xém bị hù chết.

Ai có thể ngờ lý do mà họ đánh nhau, lại là vì nguyên nhân này cơ chứ.

https://thuviensach.vn

Ngược lại người bình tĩnh nhất chính là Tưởng Tĩnh Thành, anh ôm hai tay trước ngực, nhướng mày, rất buồn cười nhìn Trương Triều, còn như khích lệ nói: "Nói tiếp."

"Lượng Lượng không phục, cậu ta nói anh rất lợi hại, nên tôi mắng cậu ta là đồ nịnh bợ, thế là cậu ta ra tay đánh tôi," Trương Triều lại có thể nói tiếp hết phần khó nói nhất.

Lúc này tiểu đội trưởng tiểu đội một cũng tìm chỉ đạo viên đến.

Lúc họ đến, vừa vặn nghe được Trương Triều nói nguyên nhân sự việc, trong lòng chỉ đạo viên lộp bộp, suy nghĩ y chang trung đội trưởng trung đội ba.

Đều là người không sợ chết.

"Cậu cảm thấy tôi là đồ vô dụng?" Tưởng Tĩnh Thành nhìn Trương Triều hỏi, hỏi thẳng đến mức khiến cậu ta cúi đầu xuống. Nhưng nói xong, anh nhìn Tần Lượng Lượng, buồn cười nói: "Cậu cảm thấy tôi không phải?"

Tóm lại, các người là vì vấn đề nhàm chán như vậy, còn con mẹ nó đánh nhau à?

Kết quả một giây sau, Tưởng Tĩnh Thành trực tiếp nói: "Vậy tới đi."

Người đứng xung quanh đều mù tịt, tới cái gì?

"Không phải cảm thấy tôi là đồ vô dụng sao, nếu cậu còn không bằng đồ vô dụng như tôi đây, vậy mới là mất mặt," Tưởng Tĩnh Thành rất buồn cười nhìn Trương Triều, tố chất quân sự của thằng nhóc này thực sự không tệ, chỉ là quá ngạo mạn.

Phải nói cứng quá thì dễ gãy, tính cách này của cậu ta phải rèn.

https://thuviensach.vn

Thực ra Tưởng Tĩnh Thành cũng kiêu ngạo, hơn nữa anh vẫn rất không xem trọng những người lính không kiêu ngạo, dù sao người có năng lực, thì không thể không kiêu ngạo.

Nhưng nếu như không kiêu ngạo, vậy thì phải chịu cọ sát nhiều.

Đợt này Tưởng Tĩnh Thành không huấn luyện gì, dù sao giờ đây anh đã là doanh trưởng, huấn luyện cả doanh mới là quan trọng nhất. Lính do anh huấn luyện lại không nhiều như trước. Nhưng dù không huấn luyện nữa, thì đối phó với một tân binh, anh thật sự không phải nói quá, chỉ vài phút thôi thì đã hạ được.

Vốn chỉ đạo viên còn muốn khuyên răn, nhưng nghĩ nghĩ, lại nén lại.

Thực ra Tưởng Tĩnh Thành điều chuyển đến cũng đã được một thời gian, nhưng trong doanh có nhiều người không phục anh. Chủ yếu là Doanh trưởng tiền nhiệm đột ngột bị điều đi, cũng không biết ai bắt đầu tung tin, nói bối cảnh trong nhà Tưởng Tĩnh Thành rất sâu, doanh trưởng tiền nhiệm là vì nhường vị trí cho anh, mới sẽ bị điều đi.

Đây không phải nói bậy sao, chỉ đạo viên thế nhưng rất rõ, doanh trưởng tiền nhiệm là tự mình chủ động xin điều đi.

Quê anh ấy ở Hồ Bắc, con sắp đi học, muốn ở gần nhà một chút, cho nên mới xin điều đi. Chuyển vào Bắc Kinh làm lính không dễ, nhưng điều đi lại rất dễ.

Chuyện này chỉ đạo viên cũng không thể trực tiếp nói cho chiến sĩ biết được.

Không ngờ hôm nay lại bị bới móc ra.

Người khác không rõ, nhưng chỉ đạo viên biết Tưởng Tĩnh Thành từ đâu chuyển đến. Đừng nói Trương Triều chỉ là một người lính năng lực

https://thuviensach.vn

quân sự không tệ, cho dù đổi một người lính giỏi nhất trong doanh bọn họ, cũng không phải đối thủ của Tưởng Tĩnh Thành.

Tưởng Tĩnh Thành: "Cậu suy nghĩ muốn so gì trước đi, thời gian tôi học ở trường quân đội, và nhập ngũ cũng đã mười năm. Cho nên không bắt nạt cậu, tùy cậu chọn, cứ việc chọn cái cậu lợi hại nhất."

Lúc này họ đứng cách những chiến sĩ kia rất xa.

Mọi người vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, Trương Triều cũng không ngờ Tưởng Tĩnh Thành lại sẵn lòng so với cậu ta. Sững sờ chặp lâu, cậu ta mới cắn răng nói: "Vậy thì so bắn súng."

Đây là môn sở trường nhất của Trương Triều.

Tưởng Tĩnh Thành nhếch môi nở nụ cười: "Được."

Nửa tiếng sau, lúc mọi người nhìn thành tích bắn súng của Tưởng Tĩnh Thành, thì chết lặng.

Rõ ràng anh ra tay nhanh hơn Trương Triều nhiều, mặc dù bắn súng không quy định thời gian, nhưng đều sẽ có thời gian ngắm đúng. Nhưng Tưởng Tĩnh Thành dường như ngay cả thời gian ngắm đúng kia cũng không cần.

Tất cả mọi người đều nhìn anh, xách súng bắt đầu nổ súng pằng pằng pằng.

Mà lúc thành tích đưa ra, mọi người cũng rất ngạc nhiên.

Cho dù là bia định hướng hay bia di động, anh cũng đủ điểm. Không bắn lệch một viên đạn, dù thành tích của Trương Triều đã là tốt nhất trong lịch sử thành tích của chính cậu ta, nhưng Tưởng Tĩnh Thành vẫn đè bẹp cậu ta.

https://thuviensach.vn

Đè bẹp, đè bẹp không chút nghi ngờ.

Trương Triều nhìn thành tích của hai người xong, túm đầu mình, còn rất xấu hổ, cuối cùng đi đến trước mặt Tưởng Tĩnh Thành, đứng nghiêm chào, hô lớn: "Doanh trưởng, anh phạt tôi đi."

Tưởng Tĩnh Thành liếc nhìn cậu ta, lúc này thật sự là tâm phục khẩu phục rồi, châm biếm trong mắt cũng không còn nữa.

Anh nhếch miệng, nhàn nhạt nói: "Lâu rồi không luyện, tay cứng quá."

Nói xong, sắc mặt người xung quanh đều xanh lét.

**

"Sao anh lại xấu xa vậy chứ," Ngôn Dụ trong điện thoại nghe xong, liền bật cười, cô cũng có thể tưởng tượng ra được, vẻ thản nhiên và không để ý của Tưởng Tĩnh Thành khi nói ra câu đó, và vẻ mặt của người khác khi nghe xong.

Nhưng cười xong, Ngôn Dụ vẫn an ủi nói: "Mặc dù có không phục anh, nhưng anh tiểu Thành này, anh vậy mà có fan ruột, sẵn lòng vì anh mà đánh nhau luôn nha."

Tưởng Tĩnh Thành ngơ ngác, hỏi ngược: "Fan ruột?"

"Thì là người thích anh, say đắm anh đó," Ngôn Dụ giải thích cho anh nghe, còn chưa kịp trêu anh quá cổ lổ sĩ.

Thì nghe anh thấp giọng cười, "Giống em hả?"

Ngôn Dụ ngồi sững trên sofa, trong tay còn cầm di động, nghe trong sóng điện từ, tiếng hít thở rõ ràng của anh, có hơi trầm.

https://thuviensach.vn

Thẳng đến khi giọng nói mê hoặc của anh lại vang lên lần nữa: "Có phải giống em không?"

Sau đó cô lắc đầu, nói: "Không giống."

Lần này đến phiên Tưởng Tĩnh Thành không nói chuyện.

Khi giọng nói Ngôn Dụ vang lên lần nữa, thì trong giọng nói mềm mại kia lại lộ ra sự kiên định.

"Ai thích anh, cũng không thể so với em."

Nghe xong câu này, trong lòng Tưởng Tĩnh Thành chợt chửi thề một câu, sau đó anh ngẩng đầu nhìn máy tính trước mặt, phía trên đang mở một file.

Đơn xin kết hôn.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Tháng tám nhiều mưa, ngay cả Bắc Kinh luôn khô ráo, cũng mưa liên tục hơn một tuần.

Ngay cả tiểu khu Ngôn Dụ đang ở cũng ngập nước, mắt thấy mưa bão thành họa, Tống Uyển điện thoại cho Ngôn Dụ, bảo cô về đại viện ở, sợ cô một mình ở nơi này không an toàn.

"Tạm thời không cần đâu ạ, nơi này gần chỗ con đi làm."

Tiểu khu này xác thực gần với chỗ cô đi làm, lái xe nửa tiếng có thể đến rồi.

Tống Uyển cau mày, nhìn mưa như trút nước bên ngoài, khẽ nói: "Nghe nói mấy ngày này, cả nước đều đang mưa."

Mỗi năm đến hè, đều sẽ chuẩn bị chống lũ. Ngay cả Mạnh Trọng Khâm bọn họ mấy ngày nay đều họp, lượng mưa năm nay là lớn nhất trong vòng mấy năm này.

Nghe nói sông Tiền Đường bên Chiết Giang cũng bắt đầu chảy ngược, mắt thấy nước lũ sắp đến rồi.

Bắc Kinh những ngày này, cũng mưa to không ngớt, nghe nói tình hình bên quận Phòng Sơn không tốt lắm. Tống Uyển không hiểu những

https://thuviensach.vn

chuyện này, chính là cùng bà cụ xem tin tức, dù sao cũng không có tin tức tốt lành gì.

"Người yên tâm đi, con không sao," Ngôn Dụ an ủi nói.

Nói chuyện điện thoại xong, bên ngoài lại chợt đổ mưa to, lúc Ngôn Dụ ra khỏi nhà, cần gạt nước vẫn gạt qua gạt về, tầm nhìn vẫn thấp.

Lúc đến văn phòng, công ty không ít người vẫn còn chưa đến.

Trời mưa ảnh hưởng đến việc đi làm, cho nên rất nhanh văn phòng Tổng giám đốc đã truyền lệnh xuống, nhân viên hôm nay đến trễ có thể xử lý theo tình huống đặc biệt.

Ngôn Dụ về văn phòng, mở máy tính, xem qua một lượt báo cáo công việc của quý hai.

Quý này là quý đầu tiên cô báo cáo, hôm nay còn phải tiến hành hội nghị video với bên tổng bộ. Đầu tư quảng cáo quý này là do cô toàn quyền kiểm định. Huống hồ quảng cáo còn do chính cô quay, tháng sáu và tháng bảy trong trang bìa của các tạp chí lớn, các ngôi sao nữ đều đeo trang sức hoàn toàn mới của MEQUEEN.

Hoa lệ lộng lẫy hoàn toàn như trước, kèm theo lượng tiêu thu cũng vô cùng xinh đẹp.

Đến thời gian họp, bởi vì đã đẩy lùi một tiếng, tất cả mọi người đều chạy đến kịp. Ngay cả Quý Khải Mộ, cũng một thân quần tây áo sơ mi, ăn mặc vô cùng nghiêm chỉnh.

Chu Trác là Tổng giám đốc, đương nhiên tổng kết công việc của quý trước.

https://thuviensach.vn

Bởi vì trang sức MEQUEEN thể hiện sự mạnh mẽ, cho nên thành tích của quý này không chút thua kém quý một, thậm chí còn tăng lên 3.2%.

Phải biết trong quý một có những ngày lễ như ngày tết và lễ tình nhân, mà quý hai luôn là mùa ế ẩm. Cho nên so với quý hai năm ngoái, thành tích của quý hai năm nay đã tăng lên 13.1%

Mà lần này trong hội nghị video với tổng bộ, tổng bộ lại chủ yếu khen ngợi Ngôn Dụ, dù sao quảng cáo mà cô quay, lượng phát sóng trên mạng đã đột phá lên hai ngàn vạn.

Đây là quảng cáo có lượng phát sóng cao nhất trong các quảng cáo MEQUEEN tung ra.

Cho nên công ty quyết định phát quảng cáo này trên trang web chính thức toàn cầu.

Là nhân viên công ty, Ngôn Dụ không ngờ lần đầu tiên cô lên trang web chính thức toàn cầu, lại là bằng phương thức này.

Vào giây phút này, trên màn hình lớn xuất hiện gương mặt của Quý Khải Phục, rõ ràng là hiệu quả màn hình rộng, nhưng khuôn mặt tuấn tú thâm thúy lập thể của anh vẫn khiến người ta hít vào một hơi. Các nhân viên nữ trong phòng họp đều sóng lòng trào dâng, Quý Khải Phục luôn khiêm tốn, lần trước đến Bắc Kinh, cũng chỉ ở công ty một ngày mà thôi.

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm nơi nào đó trong màn hình, sau đó mỉm cười: "Tôi muốn chúc mừng các bạn đồng nghiệp khu vực Trung Quốc, chính bởi vì sự cố gắng và nỗ lực của các bạn, mới có được thành tích của ngày hôm nay. Mong rằng tương lai các bạn sẽ phát triển hơn nữa."

Hiển nhiên đoạn lời này đã thành công cảm hóa mọi người.

https://thuviensach.vn

Sau khi kết thúc hội nghị video, lần nữa nhắc đến thành tích, Chu Trác hơi ngừng lại, nhìn Đường Dịch Phàm và Ngôn Dụ, cười nói: "Sự cố gắng của hai vị giám đốc quý này, chúng tôi đều nhìn thấy, bây giờ hãy chúc mừng họ."

Lúc mọi người vỗ tay, thì thấy Quý Khải Mộ nháy mắt với Ngôn Dụ.

Ngôn Dụ thở dài liếc cậu ta.

Mà sắc mặt của Đường Dịch Phàm bên cạnh, vào lúc Quý Khải Mộ nháy mắt với Ngôn Dụ, thì trở nên vô cùng khó coi.

Sau khi kết thúc hội nghị, Ngôn Dụ đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nào ngờ Đường Dịch Phàm đứng lên, đột nhiên chìa tay ra nói: "Giám đốc Ngôn, e rằng tôi phải chúc mừng cô trước rồi."

"Chúc mừng cái gì?" Vẻ mặt Ngôn Dụ rất bình tĩnh nhìn ông ta.

Cô không phải rất thích Đường Dịch Phàm, bởi vì người này có địch ý với cô. Thực ra Ngôn Dụ rất mẫn cảm với ánh mắt của người khác, có lẽ là có liên đến những việc đã trải qua lúc nhỏ. Cô từ quê nhà đến Bắc Kinh, thử hòa nhập vào đô thị vừa cổ kính lại hiện đại này, nhưng ánh mắt của người xung quanh lại không thân thiện.

Cho nên cô rất dễ dàng có thể phán đoán ra được, một người là có thiện ý hay ác ý đối với cô.

"Vị trí giám đốc thương hiệu khu vực Trung Quốc, sớm muộn cũng là vật trong tay cô," Đường Dịch Phàm cười như không cười nói.

Phải nói đối với Ngôn Dụ, nếu đây là người ngoài công ty, nói không chừng Đường Dịch Phàm còn có tâm tư theo đuổi cô. Dù sao cô gái này bộ dạng xinh đẹp, da lại trắng còn có một đôi chân dài, thẳng tắp lại mảnh

https://thuviensach.vn

mai. Nhưng cố tình cô lại nhảy dù đến công ty, rất có thể uy hiếp đến vị trí giám đốc thương hiệu mà ông ta đã nhắm từ sớm, càng rất có thể là kẻ địch lớn nhất trong tương lai của ông ta.

Phần tâm tư thưởng thức kia, Đường Dịch Phàm xem như là dừng lại.

Ngôn Dụ thấy trong lời nói của ông ta có ý, bình tĩnh nhìn ông ta, định để ông ta nói xong.

Quả nhiên tên đàn ông lòng dạ hẹp hòi này, không khiến cô thất vọng, chỉ thấy Đường Dịch Phàm nhìn Quý Khải Mộ ở đối diện đang nói chuyện với trợ lý, sau đó đặc biết đè thấp giọng nói: "Có hai vị Quý tổng ở đây, giám đốc Ngôn chắc chắn có thể một bước lên mây."

Câu nói này, rõ ràng là nói Ngôn Dụ dựa vào đàn ông để thăng chức.

Ác ý trong đó, không hề có ý che giấu, thực sự là muốn tràn ra.

Ngôn Dụ cầm tệp tài liệu trong tay, đây là PPT báo cáo cô đã tốn ba ngày để làm, bên trong là thành quả công việc mấy tháng nay của cô. Vậy mà lại bị loại người này, một câu liền phủ định.

Nhưng lúc cô nhìn thấy đắc ý che giấu trong mắt Đường Dịch Phàm, cô lại chợt bật cười.

"Ngu ngốc."

Giọng cô lạnh nhạt lại trong trẻo, trong chớp mắt, trong văn phòng người còn chưa đi, đều nhìn tới. Trong sự kinh ngạc của mọi người, Ngôn Dụ cầm tệp tài liệu, đi ra khỏi văn phòng.

Vì thế, không đến một tiếng đồng hồ, dù là người không ở văn phòng lúc đó, cũng biết Ngôn Dụ mắng Đường Dịch Phàm trước mặt mọi người.

https://thuviensach.vn

Quý Khải Mộ chạy đến phòng làm việc của cô, vui vẻ hỏi: "Vừa rồi vì sao cậu mắng Đường Dịch Phàm thế?"

Ngôn Dụ thấy cậu ta cười không khép được miệng, thì nhàn nhạt liếc mắt, cạn lời hỏi: "Tôi mắng ông ta, cậu vui vậy à?"

"Cả công ty chỉ có ông ta là giả ngu nhất, nếu không phải anh tớ nói ông ta còn có chút hữu dụng, thì tớ sớm đã muốn để ông ta cút rồi," Quý tiểu thiếu gia từ trước đến này đều là người dám nói, một câu nói thì đã nói giám đốc thị trường khu vực Trung Quốc đến tồi tệ.

Ngôn Dụ không thích tay Đường Dịch Phàm này, nhưng phải thừa nhận là Quý Khải Phục nói đúng.

Mà lúc này Đường Dịch Phàm cũng thế, ông ta ở công ty nhiều năm như vậy, ngay cả Chu Trác cũng khách khí với ông ta. Vậy mà không ngờ, hôm nay ở trước mặt mọi người lại bị một cô gái như Ngôn Dụ làm cho mất thể diện.

Nếu không phải Quý Khải Mộ chống lưng cho cô ta, thì cô ta nào có lá gan lớn vậy chứ.

Đường Dịch Phàm nghĩ đến lúc trước có người liên hệ với ông ta, người kia nói mình tên Quý Viễn Hồng, là chú ruột của đại Boss.

Nghĩ đến đây, Đường Dịch Phàm không nhịn được cầm di động.

Người không vì mình, trời tru đất diệt.

**

Bởi vì chuyện của Đường Dịch Phàm, Quý Khải Mộ muốn kéo cô đi uống một ly, nói gì mà muốn giải khuây. Ngôn Dụ sao không hiểu suy nghĩ cậu ta chứ, đơn giản chính là tìm một lý do để vui chơi mà thôi.

https://thuviensach.vn

Cô lười phải để ý, lúc tan làm, thì về nhà ngay.

Không ngờ, trên đường lại bắt đầu đổ mưa. Một ngày này, mưa không ngớt. Khi gần đến tiểu khu, mới phát hiện xe gần tiểu khu lại ngập nước càng lợi hợi.

Ngôn Dụ cũng không ngờ, xe cô sẽ chết máy trong nước.

Vì thế cô định lái xe, về nhà trước rồi nói. Nhưng không ngờ mưa càng lúc càng to, xe cô lại bị dòng nước đẩy về phía trước, thẳng đến khi đụng phải một chiếc xe khác ở bên đường.

May là cô còn thắt dây an toàn, lại thêm tốc độ xe cũng không nhanh.

Vào lúc Ngôn Dụ cởi giày cao gót của mình ra, định chân không xuống xe đi về nhà, thì đột nhiên phía trước xuất hiện một bóng dáng màu xanh. Màn mưa che phủ tầm nhìn phía trước, chỉ có thể nhìn thấy được dáng vẻ mơ hồ.

Nhưng bóng dáng màu xanh cao ráo kia, từng bước từng bước kiên định đi đến.

Trong cơn mưa như trút nước, cho người ta một loại cảm giác yên ổn lại bình tĩnh.

Lúc bóng dáng kia đi đến bên xe, cúi người gõ cửa xe Ngôn Dụ. Cô liền hạ kính xe xuống, nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú dính đầy nước mưa, trong chớp mắt nhìn thấy cô, thì nở nụ cười.

"Anh đang muốn điện thoại cho em," Tưởng Tĩnh Thành muốn đưa tay sờ tóc cô, nhưng thấy nước đầy ta mình, lại rụt về.

Ngôn Dụ cảm thấy mình thật sự đã rất lâu không nhìn thấy anh, công việc của anh bắt buộc phải ở trong doanh trại, một tháng chỉ có thể nghỉ

https://thuviensach.vn

được vài ngày.

Tưởng Tĩnh Thành thấy cô nhìn chằm chằm mình, có hơi buồn cười.

Lúc này trời đang mưa to, cô mở cửa xe ra, mưa thuận theo cửa sổ tạt vào. Chỉ mới vài giây thôi, tóc cô đã ướt đẫm.

Anh lập tức che trước mặt cô, khẽ trách: "Mau đóng cửa lại."

Nói xong, anh cởi áo mưa quân dụng trên người mình ra, đưa vào, dặn dò: "Mặc vào."

Ngôn Dụ thấy anh còn đứng bên cạnh, sau khi cởi áo mưa ra, áo trên người anh chớp mắt liền ướt nhẹp. Ngôn Dụ lo lắng, nhưng áo mưa đã được nhét vào cửa xe.

Thấy cô còn đang do dự, Tưởng Tĩnh Thành nói: "Em mau mặc vào, anh cõng em về nhà."

Ngôn Dụ sợ anh dầm mưa lâu, cũng không dám bướng bỉnh với anh.

Cô nhanh chóng mặc áo mưa vào, từ phía sau cầm ra một cái ô. Sau khi mở cửa xe, Tưởng Tĩnh Thành đã ngồi xổm xuống, đầu nhìn ra sau, giọng nói hơi lớn: "Lên đi nào."

Ngôn Dụ bung ô ra, nhưng không chỉ mưa to, mà ngay cả gió cũng thổi rất mạnh.

Cô nằm sấp trên lưng Tưởng Tĩnh Thành, cố gắng giữ cái ô, che nửa thân trên của anh. Cứ thế, trong cơn mưa, anh cõng Ngôn Dụ mặc áo mưa thùng thình, từng bước từng bước đi về.

Bên tai đều là tiếng gió và tiếng mưa, cái ô cầm trong tay, yếu ớt lại kiên định đến thế.

https://thuviensach.vn

Che ở phía trên đầu họ, nhưng lại giống như sẽ bị thổi bay bất cứ lúc nào.

Ngôn Dụ ôm cổ anh, "Anh tiểu Thành, sao anh lại đến thế?"

"Không yên tâm," Tưởng Tĩnh Thành được biết Ngôn Dụ vẫn chưa về đại viện ở, còn ở nơi này, nghĩ nghĩ, vẫn là xin phép ra ngoài. Chỉ mấy tiếng đồng hồ, lát nữa anh vẫn phải trở về.

Câu nói này, rõ ràng là lo lắng, nhưng lại rất ngọt ngào.

Lưng anh đều ướt đẫm, nhưng tấm lưng dày rộng và ấm áp kia, làm cho Ngôn Dụ không nhịn được ôm chặt hơn.

Đội mưa đội gió, cô nói: "Anh tiểu Thành, anh có nhớ câu nói kia không? Em cảm thấy rất thích hợp với hôm nay đấy."

"Câu nào?" Tưởng Tĩnh Thành thấy cô vẫn còn nhàn nhã, cũng cười theo nói.

Ngôn Dụ nói: "Chính là câu kia ý, ý trung nhân của tôi là một vị anh hùng cái thế, có một ngày anh ấy sẽ đạp mây ngũ sắc cát tường đến đón tôi."

Nói xong, cô tự cười.

Gò má cô dán ở cổ anh, mái tóc cực ngắn sau ót, lại không hề làm đau người.

Cô nói: "Hôm nay ý trung nhân của em, mặc áo mưa màu xanh đến đón em rồi này."

Rõ ràng giọng nói khẽ khàng như thế, rõ ràng là tiếng gió mưa to đến thế, nhưng mỗi một chữ, Tưởng Tĩnh Thành đều nghe rất rõ.

https://thuviensach.vn

Cô gái của anh, thật biết mê hoặc khiến người ta động lòng mà.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Cứ thế, Ngôn Dụ được Tưởng Tĩnh Thành cõng đến trước thang máy mới thả xuống. Áo mưa cô mặc trên người vừa to vừa rộng, nhưng trời mưa quả thực rất to, tóc cô cũng bị ướt một mảng.

Đến nhà, Ngôn Dụ đưa tay ấn mật khẩu, cửa vừa được mở ra, cô đã bị dẫn vào.

Trên người Tưởng Tĩnh Thành cũng ướt đẫm, nước tí tách chảy xuống.

Ngôn Dụ bị anh đẩy vào nhà, anh nhẹ nhàng nói: "Nhanh đi tắm đi."

"Cùng nhau?" Ngôn Dụ ngẩng đầu nhìn anh, sắc trời bên ngoài cửa sổ âm trầm, ánh sáng trong phòng mờ tối chỉ có thể thấy cái bóng của nhau. Nhưng lúc cô nói xong câu này, tiếng thở dốc của người đàn ông có hơi nặng nề, bỗng chốc trở nên nóng bỏng hơn.

Tưởng Tĩnh Thành không biết đã phí bao nhiêu sức lực, mới có thể kiềm chế mình đè lại tâm tình của cô.

Giọng anh rất khàn, mở miệng nói: "Ngôn Dụ, đừng náo."

Anh luôn gọi cô là Ngôn Ngôn, cực hiếm khi gọi cả họ lẫn tên cô, lần này thật sự là bị dồn ép quá. Là một người đàn ông sức lực dồi dào, hơn

https://thuviensach.vn

nữa người đứng trước mặt còn là người mình thích, thế nhưng anh phải nhịn.

Kết quả Ngôn Dụ lại không nhẫn tâm anh.

Cô đưa tay ôm cổ anh, kéo người đến gần, đôi môi mềm mại dán lên. Tưởng Tĩnh Thành phát ra tiếng thở dài rất thấp, nhưng một khắc sau lại thu chặt cánh tay, ôm eo cô.

Anh thấp giọng nói: "Lát nữa anh còn phải trở về, chỉ xin nghỉ được mấy tiếng thôi."

Ngôn Dụ hừ một cái, dán vào gò má anh, dịu dàng cọ xát, giống như một con mèo nhỏ mềm mại.

Cực kỳ trêu người.

Thực ra Ngôn Dụ không phải người thích làm nũng, lúc nhỏ, cô nhu mì, dù sao Tưởng Tĩnh Thành nói gì thì cô nghe nấy, rất nghe lời. Ngay cả Mạnh Tây Nam trước khi biết họ yêu đương, cũng hơi ghen tỵ, cảm thấy Ngôn Dụ quá nghe lời anh.

Tưởng Tĩnh Thành thấy dáng vẻ này của cô, cũng bất đắc dĩ lắc đầu, cúi người ôm người lên.

Ngôn Dụ hô nhẹ một tiếng, chạm vào đôi mắt đen nhánh của anh.

Anh hơi nhếch khóe môi, thấp giọng nói: "Không phải nói cùng nhau à?"

Vì thế cô gái ăn gan hùm mật gấu, bị đè khóc khàn cổ họng. Người đàn ông đang vào lúc sức lực dồi dào, lại ở doanh trại thời gian dài, rõ ràng có vợ thơm ngào ngạt, lại chỉ có thể gọi điện thoại mỗi ngày, ngay cả cầm tay cũng là xa xỉ.

https://thuviensach.vn

Cho nên lúc Ngôn Dụ quấn chăn nằm trên giường, Tưởng Tĩnh Thành kéo hai lần, cũng không kéo được.

Anh đưa tay sờ tóc cô, khẽ nói: "Phải sấy khô chứ."

Ngôn Dụ lắc đầu như trống bỏi, cô mới không muốn bị anh gạt đâu. Tưởng Tĩnh Thành thấy cô thế này, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, đang muốn đứng dậy làm cho cô chút đồ ăn tối. Thì điện thoại vang lên, may mà di động anh dùng là kiểu chống nước, nếu không vừa rồi mưa to như vậy, chắc chắc đã hỏng rồi.

Anh vừa nghe máy, bên kia rất tức giận hỏi: "Cậu ở đâu đấy?"

"Ở nhà," Tưởng Tĩnh Thành nói chuyện giọng điệu bình tĩnh, nhưng trong lòng trầm xuống.

Điện thoại là của chỉ đạo viên gọi đến, rất sốt ruột, nói ngay: "Nghe nói đêm nay có mưa to, bên cục khí tượng đã đưa ra báo động đỏ, mà bên vùng ngoại thành rất có khả năng xảy ra lũ bất ngờ. Hiện tại lãnh đạo quân khu quyết định, điều hai doanh sang bên đó hỗ trợ chính quyền địa phương chống lũ."

Bắc Kinh là thủ đô, nếu vùng ngoại thành thật sư xảy ra lũ bất ngờ, thì khu vực nội thành rất có thể sẽ có nguy hiểm.

Cho nên chính quyền thành phố cũng rất xem trọng, không chỉ lãnh đạo thành phố và lãnh đạo quận đều chạy sang. Bởi vì khu vực đóng quân của họ rất gần với chỗ đó, nên được điều sang.

Mấy ngày này Tưởng Tĩnh Thành vẫn ở nơi đóng quân, mỗi đêm họ đều sẽ tổ chức cho binh lính cùng xem tiếp sóng tin tức.

Cho nên biết khắp nơi trên cả nước đều đang chống lũ, vốn tưởng chỉ có tình hình ở phía Nam là nghiêm trọng, không ngờ tình hình ở phía Bắc

https://thuviensach.vn

cũng phát triển rất nhanh.

Anh vừa đứng dậy vừa mặc quần áo, Ngôn Dụ vốn còn che chăn.

Lúc này cũng nhìn anh chằm chằm, sau khi Tưởng Tĩnh Thành cúp máy, nghiêng người vuốt tóc cô, dặn dò: "Lát nữa sấy tóc đi nhé, còn có anh điện thoại cho Tây Nam rồi, mấy ngày này em về đại viện ở đi, nếu không anh không yên tâm."

Ngôn Dụ biết anh chắc chắn có việc gấp, cũng không giở thói trẻ con, ngược lại rất thân thiết vẫy tay với anh.

"Anh có việc thì nhanh đi đi, em sẽ tự chăm sóc mình."

Tưởng Tĩnh Thành nghe được lời này thì trong lòng chua xót, anh đi chăm sóc mọi người, lại không thể chăm sóc một mình cô.

May là anh không phải người già mồm, Ngôn Dụ cũng không. Cô cũng sinh ra trong gia đình quân nhân, đã nhìn quen cách chung sống của bố mẹ, biết càng là thời điểm này càng phải vững vàng ở phía sau. Như thế anh mới có thể không chút cố kỵ mà tiến về phía trước.

Tưởng Tĩnh Thành mặc quần áo xong, đi ra cửa, lúc kéo cửa, xoay đầu thì nhìn thấy Ngôn Dụ ngửa mặt mỉm cười nhìn anh.

Anh khẽ mỉm cười, trong lòng vừa ấm áp vừa đau lòng.

Sau khi xuống lầu lên xe, anh lại điện thoại cho Mạnh Tây Nam, hỏi: "Đến đâu rồi?"

"Vừa nhận được điện thoại của tổ tông cậu, tớ đã ra ngoài đến đón tiểu tổ tông nhà tớ rồi, chỉ là trên đường ngập nước quá sâu, đoán chừng còn nửa tiếng nữa," Mạnh Tây Nam xác thực đang lái xe, trong điện thoại đều là tiếng mưa và tiếng còi xe.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành uhm một tiếng, "Cẩn thận chút."

Hiếm khi nghe được anh nói lời này, Mạnh Tây Nam cười giễu: "Cảm ơn cậu, dù sao cũng biết quan tâm đến sống chết của anh em."

"Nói nhảm nhiều thế," Tưởng Tĩnh Thành ghét bỏ, Mạnh Tây Nam rướn cổ, vừa muốn nói thật là ghê gớm. Thế nhưng lời giáo huấn còn chưa nói xong, đầu kia đã dập máy.

Thật là khốn kiếp.

Lúc Mạnh Tây Nam đến, vừa đúng lúc Ngôn Dụ dọn đồ xong.

Tưởng Tĩnh Thành đã cảm thấy cô về nhà ở, anh mới sẽ yên tâm, vậy thì cô ở nhà nhiều thêm vài ngày.

Cho nên Mạnh Tây Nam vừa đi vào nhìn thấy valy để trong phòng khách, chợt cười, hơi lắc đầu: "Nghe lời thằng nhóc tiểu Thành kia vậy hả?"

Ngôn Dụ nháy mắt, lúc Mạnh Tây Nam xoay người, đột nhiên cô nói: "Muốn để anh ấy yên tâm."

Tay xách vali của Mạnh Tây Nam hơi ngừng lại, hốc mắt chợt ướt. Anh cũng là quân nhân, rất hiểu tư vị không có cách nào chăm sóc tốt cho người trong nhà. Cho nên mấy năm nay anh cũng từng yêu đương, nhưng không có kết quả. Về sau dứt khoát không tìm nữa, không muốn làm chậm trễ con gái nhà người ta.

Nhưng bây giờ anh thật con mẹ nó hâm mộ tiểu Thành.

Bởi vì cậu ấy có Ngôn Ngôn, bởi vì Ngôn Ngôn có thể hiểu được tất cả những vất vả và trách nhiệm của cậu ấy.

**

https://thuviensach.vn

Một đêm qua đi, mưa to liên tục không ngớt, cả thành phố giống như sắp bị nước nhấn chìm.

Lúc Ngôn Dụ dọn dẹp xong xuống lầu, cả nhà đều ngồi trên bàn cơm. Ngay cả bà nội thích tập thể dục buổi sáng cũng đang ăn bữa sáng. Ngôn Dụ ngồi xuống xong, Mạnh Trọng Khâm nói: "Hôm nay vẫn là nên để anh trai con đưa con đi làm đi."

Hôm qua xe Ngôn Dụ chết máy trong nước, cô định điện thoại bảo người xử lý.

Tống Uyển lại hỏi một câu: "Không thể xin nghỉ làm việc ở nhà được hả con?"

"Không được ạ, hôm nay có buổi quay, con phải tự mình giám sát," Ngôn Dụ nhìn ra ngoài, cửa sổ đều đóng kín, nhưng trong tiếng mưa ầm ầm đánh vào cửa sổ, nghe vào khiến người ta luôn có chút lo lắng.

Vì thế ăn sáng xong, họ ra cửa.

Trên đường, Mạnh Tây Nam mở radio, ngay cả MC đài phát thanh cũng đang thông báo tình hình tổn thất của vùng ngoại thành đêm qua. Trước đó Ngôn Dụ đã gửi tin nhắn cho Thành Thực, cũng may tình hình bên họ không tính là tồi tệ.

Bỗng MC đài lại nói: "Theo tin tức mới nhất, hiện tại cả quận Phòng Sơn đã mất nước mất điện, bộ đội phòng chống thiên tai hiện đang dùng cano để di dời người dân gặp nạn."

Ngôn Dụ nhớ đến đêm qua Tưởng Tĩnh Thành vội vàng rời đi, thì xoay đầu hỏi: "Anh, anh tiểu Thành là đi chống thiên tai à?"

Mạnh Tây Nam đang quẹo cua, trong lòng nặng nề, lại sợ cô lo lắng, nhếch môi cười nói: "Điều này có quy tắc bảo mật, ở nhà nhiều năm như

https://thuviensach.vn

vậy, chắc em phải biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi chứ."

Anh nói rất nghiêm túc.

Ngôn Dụ ờ một tiếng, lại xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

**

Lúc này ở quận Phòng Sơn, nước ngập trên đường đã đến eo, dòng nước chảy xiết. Bởi vì đêm qua có một số cá thể người dân không di dời, cho nên hôm nay mưa vẫn không tạnh, họ theo mệnh lệnh của cấp trên, phải di dời tất cả mọi người.

Tưởng Tĩnh Thành mặc áo mưa, ngồi ở mạn thuyền cứu hộ.

Chỗ họ phải đi là vùng hạ du, nghe nói bên đó có mấy hộ gia đình kiên quyết không đồng ý di dời. Người dân lúc không đến vạn bất đắc dĩ, thì không muốn rời khỏi nhà mình.

Chỉ là mấy họ dân kia đều ở chỗ thấp trũng của thị trấn, đúng lúc nằm ở nơi giao nhau giữa hồ chứa nước hạ du với một con suối. Lúc này nước sông đã sớm bắt đầu chảy ngược. Con sông nhỏ vốn rộng không quá một hai mét, bỗng chốc dâng đột ngột lên mười mấy mét.

Anh dẫn theo một tốp chiến sĩ, chia ra ba chiếc thuyền cứu hộ.

Thuyền cứu hộ đi theo chỉ thị của cán bộ thị trấn, lái thẳng đến trong cùng.

Sau đó nhìn thấy một dãy nhà, có lẽ là thấy thuyền cứu hộ của hộ, tầng hai có người mở cửa sổ ra, hét về phía này: "Cứu mạng, ôi, cứu với."

"Doanh trưởng, bên kia," Tần Lượng Lượng chỉ phía trước, kích động nói.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành gật đầu, nói với bên kia: "Lái sang đó."

Vì thế chiến sĩ lái cano thẳng sang. Lúc này tầng một đã bị chìm gần như hết, cả nhà đều nấp trên tầng hai.

"Sao bây giờ các người mới đến hả," một người đàn ông đứng ở cửa sổ, nhìn thấy họ thì oán giận, nhưng nhìn thấy trên mặt anh ta là vẻ vui mừng.

Cán bộ thị trấn đi theo đến có hơi xấu hổ, "Hay là tôi đi lên đón họ."

Đương nhiên không cần anh ta nói, Tưởng Tĩnh Thành là người đầu tiên nhảy xuống khỏi thuyền cứu hộ, từ tầng một đi vào nhà. Đi theo còn có hai chiến sĩ, một đoàn người lên thuyền cứu hộ. Nhìn thấy cả nhà đều ngồi ở tầng hai, người phụ nữ lớn tuổi thấy họ, "Giải phóng quân cuối cũng đã đến rồi."

Tưởng Tĩnh Thành liếc nhìn, trên sofa còn đang ngồi một đôi vợ chồng trẻ, trong tay cô gái đang ôm một đứa trẻ.

Lúc này đứa trẻ vẫn đang khóc, người phụ nữ lớn tuổi kia không kiên nhẫn trừng mắt: "Bảo cô dỗ nó, sao còn không dỗ hả."

"Được rồi, nhanh xuống đi, lần này nhất định phải di dời," người cán bộ thấy họ còn muốn cãi nhau, liền nói.

Vì thế Trương Triều vóc dáng cao lớn, chủ động cõng người phụ nữ lớn tuổi lên.

Tưởng Tĩnh Thành nhìn đôi vợ chồng trẻ, hỏi: "Trong nhà có thau tắm không?"

Người đàn ông sững sờ, ngược lại cô gái gật đầu trước: "Có có có."

https://thuviensach.vn

Nói xong cô ấy đi lấy thau tắm, mà lúc này người phụ nữ lớn tuổi thấy người đàn ông còn ngơ ngác đứng đó, thì gọi: "Con trai, còn sững ở đó làm gì, nhanh để giải phóng quân cõng con đi."

Mọi người trong nhà đều sững sờ, ngay cả vẻ mặt của người cán bộ cũng thoắt đỏ bừng.

Vì bị xấu hổ.

Nào ngờ người đàn ông kia cũng thật sự đi đến bên cạnh Tần Lượng Lượng, thực ra Tưởng Tĩnh Thành là người cao lớn nhất trong này, nhưng vẻ mặt anh bình tĩnh, có loại nghiêm túc không giận mà uy, người đàn ông kia rất sợ.

Tần Lượng Lượng cũng không nói gì, đang muốn cúi người.

Đột nhiên Tưởng Tĩnh Thành kéo cậu ta, lạnh lùng nhìn người đàn ông trẻ tuổi: "Để cậu ta tự đi."

"Doanh trưởng," Tần Lượng Lượng nhỏ giọng gọi, cậu ta sợ Tưởng Tĩnh Thành nói như vậy, chốc nữa cái nhà này sẽ tố cáo anh.

Biểu tình trên mặt Tưởng Tĩnh Thành vẫn lạnh nhạt, lúc này lại là người cán bộ kia đứng ra, quở trách người đàn ông trẻ: "Cậu là đàn ông, chân tay khỏe mạnh, sao không biết xấu hổ mà để người ta cõng chứ."

"Ơ hay, cậu nói gì vậy, họ không phải đến cứu chúng ta à," người phụ nữ lớn tuổi vừa nghe người dạy bảo con trai bà ta, liền không vui.

Lúc này người phụ nữ trẻ cầm thau tắm trẻ con ra, Tưởng Tĩnh Thành đi qua ôm đứa bé trên sofa lên, bỏ vào trong thau.

Anh chỉ vào người mẹ trẻ, "Tần Lượng Lượng, cậu đến cõng cô ấy."

Nói xong, anh đem áo mưa trong nhà che lên thau tắm, tự mình ôm đi.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông trẻ thấy không ai đến cõng mình, cuối cùng đành lội nước đi theo họ xuống lầu.

Đến dưới lầu, mọi người lên thuyền cứu hộ, hiển nhiên có hơi chật chội. Kết quả người phụ nữ lớn tuổi vẫn cứ kéo người đàn ông trẻ, gọi: "Con trai, nhanh ngồi vào trong, đừng để rơi xuống."

Lúc này người phụ nữ trẻ bị họ chen lấn, lại ngồi không vững.

Tưởng Tĩnh Thành đứng dậy, nhường chỗ cho cô, còn mình thì ngồi xổm bên thau tắm trẻ con. Lúc này mưa đã tạnh, nhưng dòng nước vẫn chảy xiết.

Tiếp theo chiếc thuyền cứu hộ tiếp tục đi về phía trước, chuẩn bị di dời quần chúng còn lại.

Vừa đến hộ cuối cùng, thì thấy trên cửa sổ có một cô bé cầm di dộng quay họ, còn kích động reo: "Mẹ, mẹ ơi, mẹ nhìn đi, chú giải phóng quân đến cứu chúng ta rồi này."

Mọi người nghe thấy tiếng kêu của cô bé, mỉm cười hiểu ý.

Mặt khác một chiến sĩ trong thuyền cứu hộ nhảy xuống định lên lầu, thế nhưng đứa bé trong thau tắm bên này bỗng khóc ré lên. Người phụ nữ trẻ vội đu đưa thau tắm muốn dỗ đứa bé, nào ngờ thau tắm lỡ đụng đến chân người phụ nữ lớn tuổi, giống như châm lên ngọn lửa tức giận trong lòng bà ta, lúc này bà ta tức giận nói: "Cô cái đồ xui xẻo này, ngay cả đứa trẻ cũng không dỗ được, cần cô để làm gì hả."

Nói xong, bà ta theo thói quen đẩy người phụ nữ trẻ, nhưng họ đây là đang ngồi trên thuyền cứu hộ.

Bỗng người phụ nữ trẻ ngửa ra sau, cả người ngã xuống.

https://thuviensach.vn

Cô rơi xuống nước, mấy chiến sĩ ngồi đối diện đều đưa tay kéo cô. Nào ngờ trọng tâm không vững, cả thuyền đều lật nhào. Trên lầu cô bé hét chói tai, di động đang cầm cũng suýt rớt.

Bởi vì thuyền lật quá nhanh, mọi người chợt bị đè ở dưới đáy.

Người nhô đầu lên đầu tiên chính là Tưởng Tĩnh Thành, anh ngẩng đầu tìm thau tắm, người lớn còn đỡ, nếu đứa bé thật sự rơi vào trong nước thì.....

May mà anh vừa nhô đầu lên, thì nhìn thấy thau tắm đã trôi xa mấy mét. Người khác cũng dần nổi lên, lúc Tần Lượng Lượng cứu người mẹ trẻ lên, cô ấy nhìn thấy thau trẻ em đã trôi ra xa. Ở trong nước vùng vẫy muốn bơi sang.

Tưởng Tĩnh Thành càng bơi càng không thích hợp, mãi đến khi anh phát hiện dòng nước quá xiết, thì hét với các chiến sĩ: "Tất cả đừng tới đây."

Hóa ra chỗ này gần dòng suối nhỏ trên thị trấn, mà lúc này thau trẻ em đang ở trong dòng suối. Nhưng dòng suối này mực nước đã dâng đột ngột, nếu kỹ năng bơi không tốt, bơi đến chắc chắn sẽ bị cuốn đi.

Anh bơi theo mười mấy mét, mới đuổi kịp thau tắm.

Giờ phút này áo mưa phía trên đã không còn, đứa nhỏ khóc lợi hại. May là lúc này trời không mưa, anh lập tức đẩy thau bơi về.

Trương Triều đến đón anh, mắt thấy hai người sắp chạm trán.

Ngờ đâu Tưởng Tĩnh Thành chợt cảm thấy đùi tê cứng, sau đó cơn đau co rút như xát vào xương ập đến.

Chuột rút rồi.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn Trương Triều dần đến gần, ra sức đẩy thau tắm về trước: "Đón lấy."

Sau đó, cả người anh bị cuốn vào trong nước.

"Doanh trưởng," trên thuyền là tiếng la hét điên cuồng.

"Chú giải phóng quân," cô bé trên lầu, nức nở gọi.

**

Ngôn Dụ muốn tìm trợ lý lấy một phần văn kiện, mới phát hiện cô ấy không có ở chỗ ngồi. Đúng lúc này cô cũng muốn uống chút nước ấm, dứt khoát cầm ly, đi đến phòng trà nước của công ty.

Lúc cô đẩy cửa đi vào, thì nghe bên trong đang thảo luận cuồng nhiệt.

"A a a a a đẹp trai quá đi," có cô gái kích động hét lên, sau đó lại nói như nhụt chí: "Người kia tìm được không?"

Kết quả cô vừa đi vào, mọi người nhìn thấy cô thì không dám nói chuyện.

Ngôn Dụ giơ ly nước lên, nhàn nhạt nói: "Tôi chỉ đến rót nước, mọi người tiếp tục đi."

"Chuyển phát trên mạng đã vượt quá mười vạn rồi, dù sao bây giờ cũng đang tìm, hy vọng người không sao," Phương Dao Dao chống má, khóc tang nói.

Cô ấy luôn nhiều bát quái, lần này cũng có vài phần thật tình: "Đây là tấm ảnh chứng minh đẹp nhất tôi từng thấy đấy, không ngờ lần đầu tiên thấy, lại là vì thông báo tìm người."

https://thuviensach.vn

"Đừng nghĩ vậy, người tốt sẽ cả đời bình an, huống hồ người này vừa đẹp trai lại vừa tốt bụng nữa."

Ngôn Dụ nghe họ thảo luận tưng bừng, rót nước xong thì muốn đi về.

Nào ngờ lúc cô đi ngang quang, nhìn thấy di động để trên bàn, trên màn hình là khuôn mặt tuấn tú đường nét rõ ràng, anh mặt quân trang, mặt mày nghiêm túc, đôi mắt đen nhánh nhưng lại sáng rỡ.

Ngôn Dụ sững sờ.

Cô chỉ người trên ảnh hỏi: "Anh ấy....."

"Một giải phóng quân mất tích hôm nay, nghe nói lúc chống thiên tai, đã bị nước lũ cuốn đi," đây là trợ lý Ngôn Dụ nói.

"Bởi vì bộ dạng quá đẹp trai, nên thông báo tìm người trên mạng đều chuyển tiếp quá mười vạn rồi."

Sở dĩ đưa ra ảnh chứng minh này, chính là hy vọng có người nếu thấy được người, có thể liên hệ với đơn vị.

Trợ lý nói xong, hoảng sợ nhìn Ngôn Dụ, ngạc nhiên nói: "Giám đốc Ngôn, sao chị lại khóc."

"Anh ấy là bạn trai tôi."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Trong phòng trà nước, hoàn toàn yên lặng, thẳng đến khi có người thả rơi di động xuống đất, phát ra tiếng bịch, mới thức tỉnh mọi người.

Vẫn là trợ lý mở miệng trước: "Giám đốc Ngôn, chị không sao chứ."

Ngôn Dụ biết mình đã thất thố, cúi đầu cau mày, khẽ nói: "Xin lỗi."

Cô lắc lắc cái ly trong tay, nước nóng hắt ra, nhỏ lên mu bàn tay cô, người bên cạnh nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía. Trợ lý sợ cô đập ly nước, vội đi đến lấy cái ly trong tay cô đi.

Ngôn Dụ hít sâu một hơi, xoay người rời đi.

Mọi người còn ở lại phòng trà nước, ngơ ngác nhìn nhau, đến khi có người nhỏ giọng nói: "Không phải đồn giám đốc Ngôn với Quý tiên sinh là một đôi sao....."

Lý lịch của Ngôn Dụ quả thực quá đẹp, quản lý cấp cao 27 tuổi, lại thêm chuyện lần trước quay quảng cáo trang sức MEQUEEN, cả công ty đều biết đó là chính đại Boss gật đầu đồng ý. Ngay cả khi quay quảng cáo, Quý tiên sinh luôn khiêm tốn còn đi thám ban.

Lại thêm quan hệ của Quý Khải Mộ với Ngôn Dụ thân thiết, cho dù là ở công ty, Quý Khải Mộ cũng không chút che giấu vẻ ỷ lại của anh đối với

https://thuviensach.vn

cô, dưới cái nhìn của người khác, đấy chính là thái độ của em chồng với chị dâu.

Những tín hiệu này, đều khiến bộ óc của mọi người tưởng tượng ra vở kịch tổng tài bá đạo yêu tôi.

Huống hồ lúc trước Ngôn Dụ bởi vì bức ảnh bím tóc mà trợ lý Tống Uyển đăng lên, thân phận cô là con gái cô Tống Uyển, ở công ty gần như chính là bí mật chưa công khai. Một người kế thừa gia đình giàu có, một người xuất thân danh môn, hai người quả thực chính là một vở Mary Sue.

Thế nhưng hôm nay mới phát hiện, mọi người vậy mà đã hiểu nhầm.

Người ta căn bản đã có bạn trai, còn.....

Khoảnh khắc này mọi người không hẹn mà cùng nhìn lên di động, Phương Dao Dao của bộ phận quan hệ xã hội, cũng chính là người vừa rồi ầm ĩ đòi gả cho chú giải phóng quân này dữ nhất, bỗng nói: "So với giám đốc Ngôn, cá muối như tôi đây vẫn là thôi quên đi."

Mọi người gật đầu, vì họ đều chung một suy nghĩ.

Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc trêu đùa, có người thở dài nói: "Hy vọng vị này có thể bình an trở về."

Vì thế mọi người gửi weibo này đến trò chuyện, kêu gọi đồng nghiệp công ty chuyển tiếp nhiều hơn.

Lúc Ngôn Dụ về đến phòng làm việc của mình, tay cũng đang run, di động cô để trên bàn. Đến khi cô điện thoại cho Mạnh Tây Nam, bàn tay chống bên môi, giống như che đi giọng nói của mình.

Tít tít tít, điện thoại báo bận, vang lên từng tiếng.

https://thuviensach.vn

Mãi đến khi bên kia nghe máy, Ngôn Dụ cũng không đợi anh nói chuyện, đã hỏi: "Anh tiểu Thành, đã tìm được chưa?"

Lúc Mạnh Tây Nam thấy Ngôn Dụ điện thoại đến, thì sợ nhất cô hỏi cái này, nhưng tránh cũng không thể tránh được, cô vẫn biết. Lúc trước bố mẹ đều nói nhất định phải giấu Ngôn Ngôn, chí ít phải trước khi tìm được người, phải giấu cô.

Nhưng bây giờ Internet phát triển như vậy, huống hồ để nhanh chóng tìm được người, ngay cả CCTV weibo lưu lượng cực kì lớn, cũng đã đăng thông báo tìm người.

Chỉ cần Ngôn Dụ có di động, thì cô sẽ không thể không nhìn thấy.

"Ngôn Ngôn, em trước đừng lo lắng," Mạnh Tây Nam không biết lúc này nên an ủi cô thế nào, tiểu Thành cũng là anh em của anh, bây giờ cậu ấy sống chết còn chưa rõ, Mạnh Tây Nam vừa lo lắng cho an nguy của anh, vừa phải nghĩ đến Ngôn Dụ.

Nghe thấy câu nói này, ngược lại Ngôn Dụ bỗng chốc bình tĩnh lại.

Cô hỏi: "Anh tiểu Thành mất tích ở đâu?"

"Ngôn Ngôn, hiện tại bộ đội đã phái rất nhiều người đi tìm cậu ấy rồi, huống hồ cậu ấy còn xuất thân từ bộ đội đặc chủng, mạng rất lớn, chắc chắn sẽ không sao đâu," Mạnh Tây Nam an ủi nói.

Ngôn Dụ: "Ở đâu?"

Mạnh Tây Nam không còn cách nào khác, chỉ có thể nói cho cô biết nơi Tưởng Tĩnh Thành mất tích. Anh vừa muốn khuyên Ngôn Dụ hãy đợi, kết quả điện thoại đã bị dập máy. Cú dập máy này, làm cho Mạnh Tây Nam cảm thấy đại sự không ổn.

https://thuviensach.vn

Con bé này bây giờ đã không còn nhu thuận giống như trước đây nữa, giờ đây nó là người thuộc phái hành động.

Nó sẽ không tự mình đi tìm tiểu Thành đấy chứ?

Đến khi Mạnh Tây Nam điện thoại lai, đầu dây bên kia đã không nhận.

Lúc này Ngôn Dụ đang cầm túi xách định ra ngoài, suýt nữa đụng trúng Quý Khải Mộ đang vội vội vàng vàng đẩy cửa đi vào. Cô lùi về sau hai bước, nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt và sợ hãi của Quý Khải Mộ.

Vừa nhìn thấy cô, Quý Khải Mộ giống như tìm được người đáng tin cậy: "Ngôn Ngôn, làm thế nào đây, tớ không liên lạc được với anh tớ."

Ngôn Dụ sững sờ, còn chưa đợi cô hỏi kĩ, Quý Khải Mộ đã nói hết ra: "Máy bay riêng của anh trai tớ hôm nay phải hạ cánh ở Singapore. Nhưng bây giờ bên phía Singapore căn bản không có, người đi đón anh ấy đã đợi mấy tiếng rồi. Bà nội tớ điện thoại, nói là rất có thể anh tớ đã xảy ra chuyện, bảo tớ về ngay lập tức."

Đây con mẹ nó gọi là chuyện gì chứ?

Cô hít sâu một hơi, hỏi: "Cậu xác định là bà nội cậu điện thoại cho cậu?"

Quý Khải Mộ không nghi ngờ gì, gật đầu như trống bỏi.

Quý Viễn Hồng, cái tên này hiện ra trong đầu của Ngôn Dụ đầu tiên. Năm đó khi bố Quý Khải Mộ qua đời, Quý Khải Phục thân là con trai riêng lại một mình nắm quyền, không chỉ khiến người ngoài rớt mắt, mà càng khiến nội bộ Quý gia vô cùng bất mãn. Người bất mãn nhất trong đó chính là chú ruột Quý Viễn Hồng của họ.

https://thuviensach.vn

Mẹ của Quý Khải Phục là một du học sinh Trung Quốc, năm xưa bà và bố Quý Khải Phục gặp nhau, là một câu chuyện cổ tích lại nên thơ.

Một thiếu gia gia đình giàu có, và một cô gái Trung Quốc bằng sự cố gắng của mình đã lấy được học bổng đến Mỹ du học. Chỉ đáng tiếc, kết thúc của chuyện cổ tích kia, là hoàng tử chung sống vui vẻ hạnh phúc với cô bé Lọ Lem. Mà đoạn tình cảm này, lại không được chúc phúc, Quý gia sớm đã định ra chuyện hôn sự cho bố anh.

Cho dù bố Quý mạnh mẽ chống đối, cuối cùng vẫn không thể chống lại được quan niệm huyết thống.

Tất cả người Quý gia đều cho rằng, để mẹ của Quý Khải Phục rời khỏi Mỹ thì chuyện này sẽ kết thúc.

Chỉ là không ngờ, mười năm sau, mẹ Quý Khải Phục bị ung thư giai đoạn cuối, sợ con trai sau khi bà qua đời, bơ vơ không nơi nương tựa. Lúc này mới liên lạc lại với bố của Quý Khải Phục. Mà khi ấy bố Quý mới biết, bà vẫn không kết hôn, hơn nữa còn sinh cho mình một đứa con trai.

Cho nên sau khi mẹ Quý Khải Phục qua đời, anh được đưa về Quý gia.

Lúc đó Quý Khải Mộ mới năm tuổi.

Đối với người anh trai này, Quý Khải Mộ vẫn luôn yêu thích và kính trọng, họ thế nhưng không giống với anh em những gia đình giàu có khác, có lẽ cũng là vì Quý Khải Mộ là tiểu thiếu gia được nuông chiều lớn lên, cậu chưa bao giờ muốn tranh đoạt quyền lợi của công ty.

Nhưng Quý Viễn Hồng lại không giống thế, bà cụ Quý gia vẫn còn sống.

https://thuviensach.vn

Ông ta là con trai út của bà cụ Quý, cũng là đứa con trai duy nhất còn sống, luôn được bà cụ yêu thích.

Năm đó nếu không phải bố Quý Khải Phục để lại di ngôn, e rằng sản nghiệp này của Quý gia rơi vào trong tay ai, còn không biết chừng. Họ đều là cháu trai của bà cụ, nhưng Quý Viễn Hồng cũng là con trai ruột của bà ta.

Hiện tại máy bay của Quý Khải Phục tạm thời không liên lạc được, cho dù thật sự muốn tìm người, cũng phải đi Singapore.

Vậy mà bà ta lại điện thoại bảo Quý Khải Mộ về Mỹ.....

Quý Khải Mộ thấy Ngôn Dụ không nói chuyện, đưa tay túm lấy cổ tay cô, giọng nói sốt ruột hỏi: "Ngôn Ngôn, cậu có thể cùng tớ về Mỹ không? Tớ sợ anh tớ thật sự xảy ra chuyện. Chú ba bây giờ đã ra ngoài rồi, nghe nói ông ấy còn không phải tìm người bảo lãnh đợi xét xử, mà là phủ định bằng chứng phạm tội trước đó."

Cậu ta thật sự lo lắng cho Quý Khải Phục.

Ngôn Dụ nhìn vẻ mặt hoảng loạn của cậu ta, run rẩy trong lòng, lại biến mất.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, cô đã trở nên càng gặp phải chuyện thì càng bình tĩnh. Lúc này Quý Khải Mộ mang theo vẻ mặt khẩn cầu, nói với cô, giờ phút này người cậu ta có thể tin tưởng và dựa vào cũng chỉ có mỗi Ngôn Dụ.

Lúc di động Quý Khải Mộ vang lên, cơ thể cậu ta cũng theo đó mà run rẩy.

Khi cậu ta móc lấy di động ra khỏi túi, Ngôn Dụ cúi đầu nhìn, là cuộc gọi từ Mỹ.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ bình tĩnh nói: "Nghe máy đi."

Điện thoại vẫn là bà cụ Quý gọi đến, nói đã phái người đến công ty đón Quý Khải Mộ về Mỹ, bảo cậu ta ở công ty đợi, nhất định không được chạy loạn.

Giờ phút này Quý Khải Mộ tâm phiền ý loạn, tùy tiện đáp hai câu, rồi cúp máy.

Cậu ta nói chuyện điện thoại xong, thì bên này Ngôn Dụ cũng điện thoại cho Tiếu Văn.

Quý Khải Mộ thấy thế, còn tưởng cô bảo Tiếu Văn đến đưa họ đi Mỹ, cậu ta còn chỉ chỉ di động nói: "Bà nội tớ bảo tớ đợi ở công ty. Lát nữa sẽ có người đến đón chúng ta. Ngôn Ngôn, cậu đi cùng tớ nhé."

Đến lúc này, Quý Khải Mộ vẫn nhớ đến bảo Ngôn Dụ đi cùng cậu ta.

"Chúng ta đi," Ngôn Dụ không trả lời, mà ngược lại kéo cậu ta đi thẳng ra cửa.

Cô đến bên ngoài, thấy trợ lý đã ngồi vào chỗ. Thấy hai người họ cùng nhau ra ngoài, trợ lý đứng dậy, Ngôn Dụ liền nói với cô ấy: "Giúp tôi xin phép với tổng giám đốc Chu, nói nhà tôi có việc gấp. Còn có nếu ai đến chỗ tôi tìm tiểu Quý tổng, thì nói tiểu Quý tổng về khách sạn rồi nhé."

Trợ lý đang gật đầu, Ngôn Dụ đã dẫn Quý Khải Mộ đi.

Hai người đến bãi đậu xe ở tầng hầm. Quý Khải Mộ hơi kì lạ hỏi: "Ngôn Ngôn, chúng ta có phải nên đợi ở công ty không?"

May mà Tiếu Văn đến rất nhanh, hơn nữa anh ta chỉ đến một mình.

Sau khi ba người lên xe, Ngôn Dụ và Quý Khải Mộ ngồi ở ghế sau, Tiếu Văn lái xe. Sau khi ra khỏi tòa nhà, Quý Khải Mộ dù sao cũng là

https://thuviensach.vn

người ở Bắc Kinh hơn nửa năm, nhìn hướng lái xe, thì biết không phải đường đi sân bay.

Cậu ta buồn bực nói: "Ngôn Ngôn, chúng ta đây là đi đâu thế?"

Ngôn Dụ: "Nhà tôi."

Quý Khải Mộ giật mình nhìn cô, hồi lâu mới nói: "Chúng ta không phải đi Mỹ?"

"Có ngu mới đi Mỹ," Ngôn Dụ lạnh lùng nói.

Lời cô còn chưa nói xong, Quý Khải Mộ bất chợt nổi nóng, đập ghế lái phía trước hét: "Tiểu Văn, anh dừng xe cho tôi, tôi phải quay lại."

Ngôn Dụ không ngờ cậu ta sẽ kích động như vậy, đang muốn kéo tay cậu ta, nào ngờ Quý Khải Mộ lại hung hăng hất tay cô ra.

Lúc cậu ta xoay đầu nhìn sát Ngôn Dụ, ánh mắt tức giận lại thất vọng, "Ngôn Ngôn, anh tớ cũng đã vậy rồi, cậu lại còn ngăn tớ? Tớ biết giữa cậu và anh tớ chỉ là giao dịch, bây giờ cậu đã tìm được người cậu thích. Cậu không muốn quan tâm đến anh ấy, vậy được, tự tớ quan tâm anh ấy."

Nói xong, cậu ta lại đập ghế lái, bảo Tiểu Văn tấp xe vào lề.

Ngôn Dụ bị chọc tức đến mức huyệt thái dương cứ giật giật, cô nắm chặt bàn tay, sau đó lại đưa tay kéo mạnh cổ áo cậu ta, kéo người đến trước mặt mình.

Vẻ mặt cô lạnh lùng đến đáng sợ, từ vừa rồi đến bây giờ, rõ ràng lo lắng và hoảng loạn trong lòng cô, không ít hơn Quý Khải Mộ.

Nhưng cô vẫn nghĩ cho cậu ta, nghĩ đến đống chuyện rách nát của Quý gia.

https://thuviensach.vn

"Tôi mặc kệ cậu? Nếu tôi mặc kệ cậu, thì vừa rồi tôi đã ném cậu xuống rồi, cậu có biết, người tôi thích trong miệng cậu kia, bây giờ sống chết không rõ hay không," Ngôn Dụ nhìn cậu ta, rõ ràng mỗi một câu nói đều như mũi khoan khoan vào trong xương, nhưng vẻ mặt cô lại bình tĩnh đến thế, giống như chỉ cần cô không kiềm chế, thì sợi dây trong lòng kia, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt đoạn.

Ngôn Dụ nhìn cậu ta, mở miệng nói: "Khải Mộ, nếu trên thế giới này anh trai cậu là người bảo vệ cậu nhất, vậy thì tôi chắc chắn là người thứ hai. Cho nên mặc kệ xảy ra chuyện gì, tôi cần phải bảo vệ cậu."

Bởi vì cô vĩnh viễn đều nhớ, trên giảng đường chàng trai tuấn tú như ánh mặt trời kia, đã nói câu đầu tiên với cô: Cậu là người Trung Quốc à, thật khéo, tôi cũng là người Trung Quốc.

Ngôn Dụ vừa đến Mỹ, cả người vẫn chưa thoát ra khỏi u tối.

Là Quý Khải Mộ không ngại phiền toái nói chuyện với cô, không hề để ý sự lạnh nhạt của cô, một lần rồi lại một lần mời cô gia nhập vào hội học sinh, cùng cô làm bài tập, lúc thi tuần, thì kết bạn thức đêm trong thư viện.

Cho nên biết rõ Tưởng Tĩnh Thành không rõ tung tích, cô vẫn lựa chọn thu xếp ổn thỏa cho Quý Khải Mộ trước.

Bởi vì ở trong lòng cô, Quý Khải mộ cũng là sự tồn tại giống như người nhà.

"Anh trai cậu đã từng nói với tôi, đừng để cậu dễ dàng về Mỹ, cái quỹ mà bố cậu cho cậu, Quý Viễn Hồng vẫn luôn nhòm ngó. Có lẽ cậu không biết đâu, nếu cậu chết đi không để lại con nối dõi, thì bà nội cậu là người hưởng lợi," Ngôn Dụ nhìn Quý Khải Mộ bình tĩnh nói.

Quý Khải Mộ mở to mắt, hiển nhiên cậu ta không biết chuyện này.

https://thuviensach.vn

Tiểu thiếu gia Quý gia, được nuông chiều lớn lên, không chỉ là nói suông mà thôi. Lúc cậu ta nhỏ, có bố mẹ che chở bảo vệ, sau khi bố mẹ lần lượt qua đời, thì lại có Quý Khải Phục bảo vệ cậu ta.

Đến nỗi tranh đấu của Quý gia, cậu ta thậm chí còn không hiểu sâu bằng Ngôn Dụ.

"Cho nên đừng về Mỹ, cũng đừng về khách sạn nữa."

Giờ phút này Quý Khải Mộ cũng bình tĩnh lại, chiếc xe vẫn tiếp tục lái trên đường. Bầu trời âm u còn chưa tan đi, trận mưa lớn mang theo tai họa này còn chưa hoàn toàn rút khỏi thành phố, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy nước ngập trên mặt đường.

Lúc Tiếu Văn lái xe đến cổng đại viện, bởi vì xe của anh ta là từ bên ngoài đến, nên bị cản lại.

Ngôn Dụ từ phía sau hạ cửa xe xuống, vì gần đây cô mãi ở nhà, cho nên lính gác đã biết cô, lúc này mới cho đi.

Lái thẳng đến cổng Mạnh gia, chiếc xe dừng lại, Ngôn Dụ đẩy cửa xe ra, Quý Khải Mộ còn ngồi trong xe. Cô cau mày, nhưng không nghĩ Quý Khải Mộ lại hỏi trước: "Nhà cậu ở đây?"

Cho dù cậu ta luôn sống ở Mỹ, nhưng những ngày sống ở Bắc Kinh, đối với những nơi này, cậu ta cũng có nghe nói.

Quân kỳ Bát Nhất nghiêm trang, khắp nơi đều có thể nhìn thấy binh lính mặc quân trang, đây thế nhưng không phải là nơi bình thường.

"Tớ tưởng, tưởng cậu....." Quý Khải Mộ ngập ngừng hồi lâu, ngạc nhiên không biết phải nói gì.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng Ngôn Dụ lại đoán được, chỉ có điều cô cũng không kịp thảo luận những thứ này với cậu ta, liền đẩy cậu ta xuống xe.

Mạnh Trọng Khâm và Tống Uyển đều không ở nhà, chỉ có bà nội Ngôn và thím Vương. Để ngừa cậu ta nửa đường bỏ chạy, Ngôn Dụ đặc biệt mời bà nội Ngôn xuống, chỉ Quý Khải Mộ nói: "Bà nội, trước khi cháu chưa về, thì phiền người giúp cháu canh chừng cậu ta."

"Được," bà nội Ngôn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Ngôn Dụ đã nói vậy, bà đương nhiên sẵn lòng giúp đỡ.

Chuyện của Tưởng Tĩnh Thành xem ra bà cụ còn chưa biết, Ngôn Dụ cũng không muốn để bà lo lắng thêm. Sau khi dặn dò Quý Khải Mộ ngoan ngoãn đợi ở đây, thì trực tiếp lái xe trong nhà rời đi.

Lúc cô lái xe, Mạnh Tây Nam lại điện thoại, biết được cô đã chuẩn bị đi sang đó.

Mạnh Tây Nam sốt ruột nói: "Ngôn Ngôn, bây giờ có hàng ngàn người đang tìm cậu ấy, em sang đó cũng không có tác dụng, còn không bằng em ở nhà đợi tin, nếu tìm được người, anh lập tức điện thoại cho em ngay mà."

"Em biết," Ngôn Dụ nắm vô lăng, nhưng giọng nói lại kiên định: "Em biết em đi cũng không có tác dụng. Nhưng mà anh à, anh có tin không, nói không chừng anh tiểu Thành đang đợi em, đợi em tìm được anh ấy đấy."

Mạnh Tây Nam là người theo chủ nghĩ duy vật, vậy mà bị lời này của cô đánh động.

Nhiều người đang tìm Tưởng Tĩnh Thành như vậy, ngay cả thông báo tìm người trên mạng lượng chuyển phát cũng hơn mười mấy vạn, nhân dân ven bờ cũng giúp tìm kiếm, nhưng lại không có chút tin tức.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ không nói tiếp nữa, mà dập máy, chuyên tâm lái xe.

Vốn cô lái xe sang đó phải mất hai tiếng, nào ngờ xe đi được nửa đường, thì cô nhìn thấy có một người phụ nữ đang nằm bên đường, mà bên cạnh cô ấy có hai người đàn ông, một người đàn ông khác đang vừa chặn xe vừa gọi điện thoại.

Nhưng xe đi qua, lại không có chiếc nào dừng lại.

Ngôn Dụ vốn đã lái qua, nhưng cuối cùng vẫn đạp thắng, lùi lại.

Người đàn ông gọi điện thoại thấy thế, vội chạy lên, nằm sấp lên cửa xe kích động nói: "Tiểu thư, có thể xin cô giúp đưa em gái tôi đi bệnh viện không? Nó sắp sinh rồi, tôi đã gọi 120, nhưng hôm nay khắp nơi đều đang cứu người, xe nói phải nửa tiếng sau mới đến được."

Mưa to lần này đã có mấy chục người tử vong, còn không biết có bao nhiêu người bị thương, cho nên xe cứu thương cơ bản là chạy không ngừng nghỉ.

Ngôn Dụ nói: "Nhanh lên xe đi."

Người đàn ông chỉ còn thiếu quỳ xuống cảm ơn cô nữa thôi, anh ta vội vàng quay lại, cùng một người khác đỡ người phụ nữ dậy.

Ngôn Dụ xuống xe mở cửa ghế sau cho họ, để thai phụ ngồi vào trước.

Thai phụ đã vỡ nước ối, lại thêm vừa rồi nằm dưới đất, cả người dính đầy bùn, người chồng ngồi ở ghế sau giờ phút này bận rộn chăm sóc cho vợ, căn bản không chú ý. Ngược lại người chặn xe là anh trai của thai phụ, ngồi ở ghế lái phụ, khẽ nói: "Tiểu thư, làm bẩn xe cô, thật ngại quá."

Ngôn Dụ cũng không để ý, lại hỏi bệnh viện gần nhất ở đâu.

May là từ đây sang, chỉ mất mười lăm phút.

https://thuviensach.vn

Sau khi xe cô dừng lại, vốn đã định rời đi, nào ngờ thai phụ lại máy thai dữ dội hơn. Cuối cùng ngay cả Ngôn Dụ cũng không thể không giúp đẩy người vào. Đến khi thai phụ vào phòng sinh, anh trai cô ấy liền kéo Ngôn Dụ lại, nhất định muốn trả tiền cho cô.

Ngôn Dụ lúng túng phất tay, liên tục nói không cần.

Bệnh viện này giờ đây cũng rất rối ren, người bị thương trong cơn lũ không ít, huống hồ vì mưa to, đủ loại chuyện ùn ùn kéo đến, ngay cả người truyền dịch, cũng nhiều hơn bình thường gấp mấy lần.

Lúc Ngôn Dụ rời đi, đúng lúc đi ngang phòng truyền dịch.

Cô sốt ruột đi về phía trước, định chạy sang đó sớm một chút, nhưng lúc đi ngang chỗ rẽ phòng truyền dịch, thì thấy có người đang ngồi. Có lẽ anh đã thật sự quá mệt, bộ đồ mặc trên người sớm đã không nhìn rõ màu sắc vốn có, lưng dựa vào tường, đầu nghiêng sang một bên, hai chân duỗi thẳng trên nền gạch men, đều là bùn.

Nhưng vừa nhìn, cô liền khựng lại.

Giờ phút này trong hành lang bệnh viện, người đến kẻ đi, tiếng bước chân, tiếng nói chuyện, rõ ràng âm thanh ồn ào đến vậy.

Nhưng anh vẫn yên lặng ngủ ngon lành.

Ngôn Dụ đứng bên tường đối diện, lưng dựa tường, thế nhưng lại có cảm giác bủn rủn hai chân.

Kể từ khi biết anh xảy ra chuyện đến giờ, chỗ rách luôn giữ chặt kia, cuối cùng đã toạc ra.

Hóa ra anh thật sự đang đợi cô đến tìm.

https://thuviensach.vn

"Ơ, sao người này lại ngủ ở đây nhỉ," hai y tá đi ngang qua, một người trong đó chỉ chỉ.

Người còn lại khẽ nói: "Đừng nói nữa, lúc trước hai người đến, phòng truyền dịch không còn chỗ. Anh ấy bèn nhường chỗ cho người ta. Bình dịch này của anh ấy cũng sắp truyền hết rồi, mau đổi cho anh ấy bình khác đi."

"Bây giờ còn có người tốt bụng vì người quên mình vậy ư," y tá mở miệng trước, rất líu lưỡi.

Bởi vì trên mặt người đàn ông quá bẩn, lại gục đầu ngủ. Cho nên y tá còn muốn cúi đầu, nhìn kĩ gương mặt anh, thế nhưng lại bị một người khác kéo đi.

Ngôn Dụ chầm chậm đi qua, sau đó quỳ ở bên cạnh anh.

Trên mặt đất đều bị quần anh làm bẩn, cô quỳ trên bùn đất, yên lặng ngắm nhìn anh.

Vừa vặn bên cạnh là cửa sổ, đột nhiên ánh nắng màu vàng chiếu vào. Âm u lâu như vậy, cuối cùng đã được thổi tan.

Ngôn Dụ cúi đầu, nghiêm túc lại thành kính hôn lên môi anh.

Nào ngờ cô vừa đến gần, người đàn ông đang ngủ say chợt mở mắt ra.

Lúc anh nhìn thấy là cô, thì hơi sửng sốt.

Nhưng lúc này Ngôn Dụ đã hôn xong, rụt về.

Khuôn mặt bẩn thỉu của Tưởng Tĩnh Thành đều nhìn không rõ dáng vẻ tuấn tú vốn có, nhưng đôi mắt đen láy kia, lại vẫn đen sáng như trước.

https://thuviensach.vn

Nhưng anh lại nghiêng đầu đi, đắc ý lại lưu manh nói: "Hôn trộm anh à?"

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Bầu trời tươi xanh hiếm có, giống như đã hoàn toàn xua tan âm u che phủ Bắc Kinh nửa tháng nay.

Cô gái ăn mặc xinh đẹp, quỳ trên nền đất lạnh băng lại dơ bẩn, mà người đàn ông bên cạnh cô, bẩn đến mức nhìn không rõ mặt, nhưng cô không chút ghét bỏ, đưa tay cầm lấy tay anh.

Đôi tay kia, bẩn đến mức cả móng tay cũng đều là bùn.

"Anh có biết mọi người đều lo lắng cho anh không," Ngôn Dụ nhìn anh, giọng nói lại mềm mại.

Tưởng Tĩnh Thành nhìn hốc mắt cô đỏ bừng, nắm tay mình mãi không buông, giống như một giây sau anh có thể chạy đi mất. Không cần nghĩ cũng biết, cô đã bị dọa sợ rồi.

Khuôn mặt này của anh, duy nhất chỉ có đôi mắt là đen sáng lấp lánh: "Anh nên liên lạc với mọi người sớm hơn."

Không phải không muốn liên lạc, mà thật sự không có cách. Sau khi anh bị nước lũ cuốn đi, cứ trôi mãi trên sông. Nhưng anh đã liên tục mấy ngày không nghỉ ngơi tốt, cho dù là người sắt lúc này cũng cực kì mệt. Lại thêm dòng nước quá mạnh, anh căn bản không có cách nào bơi lên bờ được, cho nên cứ bị cuốn trong nước trôi đi mười mấy mét.

https://thuviensach.vn

Đến khi anh dùng chút sức lực cuối cùng để lên bờ, không ngờ vừa lên được thì hôn mê.

Anh được quần chúng phát hiện, gọi 120 đưa đến bệnh viện. Trước trước sau sau mất bốn năm tiếng, đến khi anh tỉnh lại, đã ở bệnh viện. Thiết bị truyền tin trên người anh đã không còn nữa, muốn tìm y tá mượn di động gọi điện thoại, kết quả chỗ truyền dịch trong phòng truyền dịch không đủ, anh nhường chỗ cho người khác, còn mình thì ra ngoài ngồi.

Vừa ngồi thì ngủ mất.

Là thật sự mệt, nên vừa ngồi xuống, mí mắt liền sụp xuống, dù trong đầu có nhiều chuyện hơn nữa, cũng không thể ngăn được cơn mệt mỏi kia.

Nhưng những chuyện này, anh không muốn để Ngôn Dụ biết. Sợ cô lo lắng, sợ cô đau lòng, sợ cô sẽ lộ ra vẻ mặt khổ sở. Cô gái của anh, phải nên vui vẻ.

"Cô....." Lúc này y tá cầm túi truyền dịch quay lại, nhìn thấy hai người nơi góc tường, thì sững sờ.

Quả thực là một màn này quá kì lạ.

Cô gái đang quỳ bộ dạng thật sự xinh đẹp, gương mặt trắng sáng không tì vết lại tinh xảo, áo sơ mi và quần ống rộng mặc trên người tuy đơn giản, nhưng lại vô cùng có phong cách. Trái lại người đàn ông đang dựa tường, mặc dù đôi chân dài rất hút mắt, nhưng trên người quả thực là quá bẩn.

"Là người nhà sao?" Y tá nhìn bàn tay nắm chặt của họ.

Ngôn Dụ liền gật đầu, "Phải."

https://thuviensach.vn

Rõ ràng chỉ một chữ, nhưng lại khiến người đàn ông bên cạnh nghiêng đầu nhìn cô, nhếch môi mỉm cười.

Thế nhưng bùn trên mặt anh đều khô cả, vừa nhếch môi, thì từng mảng bùn rơi xuống. Bùn khô màu vàng, một lớp mỏng, lúc rơi xuống, vừa vặn rơi trên tay Ngôn Dụ.

Y tá đang muốn cười, Ngôn Dụ cúi đầu lấy ra khỏi túi xách một gói khăn ướt. Rút ra một tờ, tỉ mỉ lau lên mặt anh, người ban đầu đầy bùn đất, cuối cùng cũng dần lộ ra gương mặt rõ ràng.

Bùn đất trên lông mày được lau đi, lộ ra đôi mày kiếm đen rậm, anh khí bức người.

Bùn trên gò má và cánh mũi cũng được lau sạch, nửa khuôn mặt lộ ra giờ phút này, đã hiện ra vẻ đẹp trai tuấn tú vốn có. Thẳng đến khi Ngôn Dụ lau sạch sẽ đất vàng xung quanh miệng anh, thì khuôn mặt anh mới hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ như trước đây.

Y tá nhìn Ngôn Dụ từng chút từng chút lau sạch bùn đất trên mặt anh, giống như đang làm ảo thuật, từ một tượng đất, từ từ biến thành một đại soái ca tuấn tú. Ngay cả y tá cũng nhìn đến ngẩn ngơ, nhìn mãi, gò má vụt đỏ ửng.

Ngôn Dụ tỉ mỉ quan sát trên mặt anh, rồi mới nhếch môi mỉm cười: "Thật đẹp."

Ánh nắng chiếu lên mặt anh, rõ ràng từ mái tóc đến quần áo đều bẩn, nhưng lộ ra vẻ đẹp trai thế này cũng đủ chói mắt, ngay cả lông mi cong vút, cũng nhuộm lên màu vàng của ánh nắng.

Đợi Ngôn Dụ lau xong gương mặt anh, thì mới ngẩng đầu lên, nhìn y tá ở bên cạnh hỏi: "Muốn đổi túi truyền cho anh ấy sao?"

https://thuviensach.vn

Được cô nhắc nhở như vậy, y tá mới hồi hồn, đỏ mặt gật đầu liên tục: "Phải, phải."

Nói xong, cô ấy đưa tay lấy túi truyền dịch trên giá xuống, sau khi rút đầu truyền, thì đổi túi mới.

Làm xong xuôi, y tá mới xấu hổ nói: "Vẫn phải phiền các người đi nộp tiền."

Sau khi cô ấy đi, Ngôn Dụ cầm túi xách, muốn đi nộp tiền cho anh. Nhưng vừa đi được hai bước, lại quay đầu nhìn một cái, cô gái này kể từ sau khi trùng phùng, cũng chưa bao giờ bám anh đến vậy. Trước đây cô biết tình hình công việc của anh đặc thù, thời gian có thể ở cùng cô rất ít, cho nên một lòng làm bạn gái tốt, chưa từng cản trở anh.

Lúc này cô đi nộp tiền, thì một bước quay đầu ba lần.

Tưởng Tĩnh Thành cảm thấy buồn cười, nhưng lúc này anh quả thực là quá mệt, ngay cả nhấc tay cũng khó khăn. Cho nên cuối cùng anh hơi hất cằm, buồn cười nói: "Anh sẽ không chạy đâu."

Chỉ ở đây đợi em.

Sau khi có được lời bảo đảm này, Ngôn Dụ mới đi thẳng đến sảnh tầng một nộp tiền.

Trên đường đi, cô cũng không quên điện thoại cho Mạnh Tây Nam.

Mạnh Tây Nam vừa nghe máy, thì nghe thấy giọng nói vui vẻ ở đầu dây bên kia: "Em tìm thấy anh ấy rồi."

Fuck, trong lòng Mạnh Tây Nam xẹt qua vô số suy nghĩ. Hơn ngàn người đã tìm Tưởng Tĩnh Thành bốn năm tiếng đồng hồ, ngay cả weibo

https://thuviensach.vn

thông báo trên mạng cũng chuyển tiếp hơn mười mấy vạn, nhiều người như vậy, nhưng lại thật sự được cô tìm thấy,

Mạnh Tây Nam luôn kiên trì với chủ nghĩa duy vật, vậy mà giây phút này cũng tin vào hai chữ duyên phận này.

Ngoại trừ bốn chữ "Mệnh trung chú định", cũng không còn chữ nào khác mà anh có thể giải thích.

May mà cảm khái xong, Mạnh Tây Nam lập tức hỏi: "Các em đang ở đâu, bây giờ bọn anh cho xe đến đón các em."

Ngôn Dụ gật đầu, nói cho anh biết tên bệnh viện, Mạnh Tây Nam vừa nghe thì càng ngạc nhiên hơn. Bệnh viện này anh biết, bởi vì vừa rồi họ mới quyết định rà soát lại các bệnh viện xung quanh, nhưng bệnh viện này cách nơi anh mất tích mười mấy km, không ai ngờ anh sẽ ở đó.

Vì thế Mạnh Tây Nam bảo họ ở lại bệnh viện, bây giờ liền phái người đến đón.

Lúc này Ngôn Dụ mới dập máy, đi nộp tiền.

Người đón họ đến rất nhanh, mấy chiến sĩ mặc đồ huấn luyện, còn có xe cứu thương của bệnh viện quân đội.

Ngược lại Tưởng Tĩnh Thành không ngờ long trọng như vậy, bởi vì họ vừa đến, thì người khám bệnh xung quanh đều nhìn sang đây.

Anh chống đất, định bò dậy. Ngôn Dụ đi lên muốn đỡ anh một tay, thì nghe anh thấp giọng nói: "Không sao." Trong hai chữ, đều lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Sau khi anh đứng dậy, nhân viên điều dưỡng bên cạnh còn đang khiêng băng ca, ngơ ngác nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Ngược lại chính anh rất không để ý, hừ cười nói: "Chân cũng không gãy, lên băng ca làm gì. Tự tôi có thể đi được."

Vì thế tự anh chầm chậm đi xuống, Ngôn Dụ quá hiểu tính anh, rõ ràng trên mặt là dáng vẻ tùy tiện không để ý cái gì, nhưng trong xương lại là tính cách quật cường đến chết. Đàn ông có thể đổ máu nhưng không thể rơi lệ, có thể tự đi, sao phải phiền người khác khiêng.

Người đàn ông này khiến người ta đau lòng.

Cũng khiến người ta không thể nào quên được.

Ngôn Dụ nhìn anh bước từng bước lên xe cứu thưởng, đến khi nằm xuống trong xe, bỗng thở dài một hơi, than thở: "Mệt thật ý."

Ngôn Dụ: "....." Không khoe sức thì sẽ chết à?

Nhưng Tưởng Tĩnh Thành vừa nằm xuống, gần như chỉ mấy giây ngắn ngủi thì đã ngủ mất.

*

Lúc Tưởng Tĩnh Thành kiểm tra cơ thể xong, được đưa về phòng bệnh, ngay cả Tưởng Tề Minh cũng chạy đến. Con trai mất tích, ông cũng không dám để vợ biết. Hai vợ chồng ông chỉ có một đứa con này, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cho dù là ông, cũng không dám nghĩ.....

May là người đã bình an trở về.

Lúc Tưởng Tề Minh đến, vừa đẩy cửa thì nhìn thấy Ngôn Dụ đang ngồi bên giường, còn Tưởng Tĩnh Thành đang ngủ.

"Chú Tưởng," sau khi đoàn người đi ra, Ngôn Dụ nhỏ giọng gọi.

https://thuviensach.vn

Nói đến, sau khi Ngôn Dụ về nước, đây vẫn là lần đầu tiên gặp được Tưởng Tề Minh. Cô luôn không ở đại viện, lại thêm công vụ của Tưởng Tề Minh cũng bận rộn, bình thường nào có thể gặp được.

Trước khi đến, Tưởng Tề Minh đã nghe nói, người là được Ngôn Dụ tìm về.

Ông không ngờ Ngôn Dụ sẽ tự mình đi tìm thằng nhóc đó, cũng không ngờ thật sự để cô tìm được. Giờ phút này nhìn cô gái trước mặt, trong lòng Tưởng Tề Minh lại cười một câu: Mắt nhìn phụ nữ của thằng nhóc này, quả thực không tệ.

Tưởng Tề Minh cũng là rút ra thời gian rãnh chạy đến, ông bảo thư ký ở lại đây giúp chăm sóc.

Ngôn Dụ không vội về nhà, liền ở lại đây, đợi anh tỉnh.

Cô sợ ở trong phòng sẽ đánh thức anh, bèn đi ra ngoài, cầm di động lưng dựa vào tường. Nào ngờ tin nhắn trên wechat đã hiển thị 99 tin, cô nhấp vào mới phát hiện, là tin nhắn trong nhóm ký túc xá.

Kể từ sau khi cô trở về, thì liên lạc lại với Mạc Tinh Thần, Thiệu Nghi và Hoắc Từ.

Năm đó Ngôn Dụ vì sao rời đi, mọi người đều biết. Dù sao Thành Thực chính là xảy ra chuyện gần đại học B, lúc đó người kia say rượu lái xe, tính chất ác liệt, cũng xôn xao trên diễn đàn trường. Thực ra lúc đó các cô ấy còn cùng đến thăm Ngôn Dụ.

Chỉ là cô rời đi quá vội vàng, ngay cả lời từ biệt cũng chưa từng nói.

Thế nhưng không ngờ, trở về, các cô ấy lại vẫn ở đây.

https://thuviensach.vn

Sau khi cô nhấp vào, thì thấy Mạc Tinh Thần tag thông tin của cô ấy: Tiểu tiên nữ, đây là anh tiểu Thành nhà cậu à?

Là ảnh chụp màn hình thông báo tìm người của CCTV đăng tin.

Ngay cả Hoắc Từ luôn kiệm lời cũng bùng nổ, đăng một câu: Trước đừng lo lắng, tớ điện thoại hỏi ông xã tớ.

Kết quả sau khi Hoắc Từ xác nhận tin tức, các cô ấy lại gửi rất nhiều tin.

Ngôn Dụ lúc này mới nhìn thấy, trả lời một câu: Người đã tìm được rồi, mọi người không cần lo lắng.

Trong nháy mắt ba người đồng loạt xuất hiện.

Vào lúc Ngôn Dụ nhìn thấy lời của họ, định trả lời, thì Mạc Tinh Thần đột nhiên lại chuyển phát một weibo trong nhóm. Cô ấy liên tục gửi mấy vẻ mặt giận dữ, nói: "Tớ sắp bị những người này chọc tức chết rồi, không nên đi cứu họ."

Ngôn Dụ nhấp vào, clip hơi rung, cuối cùng cố định lại.

Người quay clip có lẽ là một cô bé, hét lớn tiếng chú giải phóng quân với chiếc thuyền cứu hộ trong nước lũ dưới lầu. Trong ống kính người mặc áo mưa màu xanh cũng ngẩng đầu lên.

Lúc người trong thuyền cứu hộ định xuống thuyền, đi vào nhà hộ dân này để cứu viện, thì giữa thuyền bỗng xảy ra tranh chấp.

Người phụ nữ trung niên ngồi ở phía trên đưa tay đẩy người phụ nữ trẻ.

Kết quả đối diện có người kéo người phụ nữ trẻ, lại có một làn sóng mạnh ập đến, chiếc thuyền cứu hộ bỗng lật úp.

https://thuviensach.vn

Lúc nhìn thấy màn này, ngay cả trái tim Ngôn Dụ cũng ngừng lại.

Bởi vì vừa rồi clip quay đến người phía dưới, cô nhìn thấy Tưởng Tĩnh Thành ngồi ở giữa thuyền, cũng không cần đặc biệt tìm, liền nhận ra.

Sau khi thuyền lật, người nhô ra khỏi mặt nước đầu tiên cũng là anh.

Thấy anh ra sức bơi về phía trước, đuổi theo thau tắm rơi ra khỏi thuyền.

Sau đó cô mở to mắt nhìn anh đuổi kịp thau tắm, đẩy về, rồi dùng hết chút sức lực cuối cùng đẩy thau tắm trở về.

Còn anh thì biến mất trong dòng nước lũ.

Người đăng clip là một cô bé, cũng không có lời lẽ kích động gì, chỉ có một câu: Chú giải phóng quân thật đáng thương.

Cô bé chỉ có mấy chục fan, nhưng lượng phát clip này đã quá trăm vạn, chuyển phát vượt quá ba vạn, bên dưới có hàng vạn bình luận.

Mãi đến khi Ngôn Dụ nhẹ nhàng mở ra.

"Trào nước mắt, đây con mẹ nó chính là mưu sát."

"Giải phóng quân của chúng ta, phải cứu người như thế này ư? Vì sao không để chúng chết trong nước lũ đi."

"Mị chính là người ở nơi này, để mị nói cho mà nghe, bà lão này rất không ra gì. Bình thường thì ức hiếp con dâu, con dâu bà ta sinh con gái, ngày ngày đều bị bà ta chửi chó mắng mèo. Vì sao giải phóng quân nhất định phải đuổi theo cái thau tắm kia, đó là vì bên trong còn có một đứa trẻ đấy."

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều mắng chửi đối phương, nhưng cho dù là thế, Ngôn Dụ vẫn không nhịn được nắm chặt di động.

Lúc này tin trong nhóm vẫn đang gửi, tin mới nhất là của Thiệu Nghi gửi đến: Ngôn Ngôn, cậu phải an ủi anh ấy nhiều hơn nhé, loại người này vẫn là số ít thôi.

Ngôn Dụ hừ khẽ một tiếng, làm thế nào đây, cô là một người rất bao che khuyết điểm.

Cô chỉ mún bóp chết đôi mẹ con kia thôi.

*

Ngôn Dụ không biết đã đứng bên ngoài bao lâu, đến khi cửa phòng bệnh được mở ra, người đàn ông mặc đồ bệnh nhân đi ra.

Hóa ra Tưởng Tĩnh Thành không thấy cô ở đó, bèn ra ngoài tìm cô.

Anh nhìn cô hỏi: "Đứng ở đây làm gì đấy?"

Ngôn Dụ vội đưa người lên giường, cau mày dạy dỗ: "Anh cũng đã thế này rồi, còn không nghiêm túc."

Tưởng Tĩnh Thành phì cười, liếc nhìn cô, nhếch khóe môi: "Thế nào?"

Cô còn chưa nói chuyện, đã bị người đàn ông túm lấy cổ tay, kéo lên giường. Anh đè cô, cúi đầu nhếch môi: "Có tin bây giờ anh cũng có thể để em không xuống giường được không?"

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Ngôn Dụ bị anh lật người đè trên giường, mái tóc dài đen tuyền cứ thế xõa tung trên drap giường trắng tinh, mắt cô rất đẹp, đuôi mắt xếch lên, bởi vì cách quá gần, trong đôi đồng tử màu đen đang phản chiếu dáng vẻ của anh.

Thật sự là, khắp mắt đều là anh.

Tưởng Tĩnh Thành thấy cô chỉ chớp mắt, cũng không nói chuyện, đang muốn ngồi dậy buông tha cho cô.

Dù sao vẫn là bệnh viện, anh biết phân nặng nhẹ.

Nhưng anh vừa muốn ngồi dậy, Ngôn Dụ chợt đưa tay túm lấy vạt trước đồ bệnh nhân của anh, kéo người đến gần hơn. Cô hơi ngửa đầu, môi hồng đã in lên phiến môi anh, là mềm mại, và cũng là ngọt ngào.

Trong chuyện này, Ngôn Dụ rất hiếm khi sẽ chủ động.

Từ nhỏ tính cách của cô chính là như thế, đã quen đi theo bước chân của Tưởng Tĩnh Thành, quen với sự chủ động của anh.

Cho nên hiếm khi chủ động một lần, khiến Tưởng Tĩnh Thành sững sờ chặp lâu, anh còn chưa lấy lại tinh thần, thì đầu lưỡi của cô gái nhỏ đã để ở môi anh, xông vào. Nụ hôn của cô vừa nóng bỏng vừa nhiệt tình, sau khi Tưởng Tĩnh Thành lấy lại tinh thần, thì bưng mặt cô, môi lưỡi quấn quýt.

https://thuviensach.vn

Hai người ở trên chiếc giường đơn của bệnh viện, lại có mùi vị liều chết triền miên.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành hôn cô, thích dùng tay bưng mặt cô, giống như cất giấu vật quý giá.

Mãi đến khi bị hôn đến không thở nổi, Ngôn Dụ đưa tay đi đẩy anh, người đàn ông cao lớn lại khỏe mạnh thật sự đè cô dưới thân. Tưởng Tĩnh Thành phát giác được cô muốn đẩy mình ra, liền dán bên tai cô, nhỏ giọng rồi nói: "Chỉ thế này, cũng dám trêu chọc anh?"

Gò má cô vốn đã đỏ, giờ phút này nghe được lời như thế, lại nhấc chân chống lên bụng anh.

Tưởng Tĩnh Thành ỷ mình đè cô, nên cố ý khiêu khích, nào ngờ cô gái này lại không hiểu chuyện tí nào.

Anh cười xấu xa nhìn cô, "Em thật sự dám đá? Đá hỏng rồi, em dùng cái gì?"

Có lẽ đây chính là Tưởng Tĩnh Thành, lúc mặc đồ lên, thì nghiêm túc, gánh vác tất cả mọi chuyện, hơi thở mạnh mẽ, kiên cường chính trực lại có trách nhiệm. Nhưng lúc ở cùng cô gái của mình, cũng sẽ giống như những người bình thường, đùa giỡn cô, muốn nhìn thấy dáng vẻ mỉm cười xấu hổ của cô.

Lúc này vẻ mặt Ngôn Dụ hờ hững, nhưng không biết từ lúc nào một tay của cô đã từ vạt dưới đồ bệnh nhân chui vào trong quần áo anh.

Cơ bắp anh thật sự rắn chắc, thuận theo đường nhân ngư bên hông đi xuống.....

Tay cô đang tác quái, ngay cả cơ bắp sau lưng Tưởng Tĩnh Thành cũng run rẩy, cô gái này bây giờ gan càng lúc càng lớn. Anh cúi đầu hôn

https://thuviensach.vn

cô, đưa tay bắt lấy tay cô.

Vốn Ngôn Dụ còn muốn vào sâu hơn, nào biết lại bị anh kéo cổ tay, muốn kéo ra.

Cô hừ cười: "Không muốn."

Giọng nói này vừa nũng nịu vừa quyến rũ, quả thật muốn đi vào trong xương.

Nhưng lúc này cánh cửa đóng chặt, đột ngột bị đẩy ra, Chung Ninh khoác túi xách đi vào, vẻ mặt lo lắng. Mặc dù người đã được tìm về, nhưng Tưởng Tĩnh Thành dù sao cũng đã mất tích mấy tiếng đồng hồ, cũng không biết trên người có bị thương hay không.

Vì thế Chung Ninh mang theo lo lắng, vừa đẩy cửa, nhìn thấy Tưởng Tĩnh Thành đè trên người Ngôn Dụ, mà cô gái nhỏ dường như muốn phản kháng lại không dám phản kháng, chỉ có thể mềm mại hô một tiếng không muốn.....

"Mẹ xin lỗi," Chung Ninh có hơi xấu hổ, vội xoay người đi ra ngoài.

Mà giờ phút này hai người trên giường, hóa đá. Ngôn Dụ há miệng, lời bị nghẹn trong cổ họng, không thể nói nên lời.

Vẫn là Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu, cằm để lên vai cô, bất đắc dĩ nói: "Mẹ anh đến rồi."

Chuyện tốt lại bị đứt quãng.

Câu nói này giống như chạm trúng van, Ngôn Dụ liền đẩy anh ra, muốn rời khỏi giường.

Đến khi Chung Ninh gõ cửa lần nữa, Ngôn Dụ hận không có cái lỗ nào để chui vào. Ngược lại vẻ mặt Tưởng Tĩnh Thành rất bình tĩnh, còn

https://thuviensach.vn

đứng dậy mở cửa cho Chung Ninh, cười nói: "Người đến rồi ạ."

Chung Ninh trừng mắt với anh, rồi mới đi vào.

Đến khi Chung Ninh nhìn thấy Ngôn Dụ trong phòng, giọng nói lại dịu dàng, rất ôn tồn: "Ngôn Ngôn cũng ở đây à."

Trước khi bà đến, Tưởng Tề Minh đoán chắc bà sẽ gặp Ngôn Dụ. Bèn nói cho bà biết chuyện Ngôn Dụ tự mình đi tìm người, còn thật sự tìm được Tưởng Tĩnh Thành. Đương nhiên ông nói như vậy, chính là hy vọng lúc Chung Ninh gặp con gái nhà người ta, thì ôn hòa một chút.

Nào biết ông nói xong, Chung Ninh lại bật cười, nói: "Anh thật sự cho rằng em không thích Ngôn Ngôn à?"

"Đứa con trai này của anh chính là đứa cố chấp, anh xem sau khi Ngôn Ngôn đi, nó có từng liếc mắt nhìn đứa con gái nào khác không? Em đã sớm nhìn thấu rồi, nếu Ngôn Ngôn không về, thì con trai anh sẽ ê sắc luôn đấy," Chung Ninh không vui nói.

Dù sao Tưởng Tĩnh Thành cũng đã ba mươi, bố mẹ đương nhiên sẽ trông anh thành gia lập nghiệp.

Lúc trước anh ở đơn vị kia, thực sự rất khó quen biết bạn gái mới. Vì thế Chung Ninh đã nhờ bạn bè, giúp giới thiệu vài cô gái nhân phẩm tốt. Nhưng anh đừng nói đi xem mắt, mà ngay cả liếc mắt cũng không cho Chung Ninh một cái.

Cho nên Chung Ninh đã sớm từ bỏ.

Ngôn Dụ lập tức gọi một tiếng: "Dì Chung, người đến rồi ạ."

Lúc này bầu không khí trong phòng có hơi ngưng trệ, sự lúng túng trong vài phút còn chưa hoàn toàn tản đi hết. Ngược lại Tưởng Tĩnh Thành

https://thuviensach.vn

đưa tay để lên vai Chung Ninh, cười nói: "Có phải người bị dọa rồi không?"

Câu này nói xong, Chung Ninh rốt cuộc nhớ ra, mình vì sao đến bệnh viện.

Bà đưa tay đẩy Tưởng Tĩnh Thành, cả giận nói: "Cho dù muốn cứu người, con cũng nên bảo vệ tốt sự an toàn của chính mình chứ....."

Bà không phản đối Tưởng Tĩnh Thành bảo vệ đất nước, dù sao chính bà cũng xuất thân trong gia đình quân nhân. Từ nhỏ đã nhìn theo vinh quanh của cha chú mà lớn lên, về sau lại gả cho người làm lính, là con gái quân nhân, quân tẩu, bà đều đạt tiêu chuẩn.

Nhưng là một người mẹ của quân nhân, bà lại mềm yếu hơn bất cứ lúc nào

"Là lỗi của con," Tưởng Tĩnh Thành nhận sai rất nhanh, quả thực chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Nào biết giây lát sau anh lại nói: "Thực ra người không cần đến đâu, con không sao cả, có Ngôn Ngôn ở đây cùng con rồi."

Anh không nhắc đến Ngôn Dụ còn đỡ, vừa nhắc đến, đừng nói Ngôn Dụ, mà ngay cả Chung Ninh cũng liếc mắt nhìn anh.

Hồi lâu, Chung Ninh mới chậm rãi nói: "Con cũng đừng bắt nạt Ngôn Ngôn mãi thế."

Lần này đến phiên Tưởng Tĩnh Thành dở khóc dở cười, có lẽ mẹ anh không nhìn thấy, là tay cô gái này tác quái đấy chứ.

Bởi vì Chung Ninh đến, nên Ngôn Dụ cáo từ trước. Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô mấy lần, thấy cô thật sự muốn đi, cũng không nói gì. Chỉ

https://thuviensach.vn

ngồi trên giường, hai tay đan nhau để ở gối sau đầu, dặn dò: "Sáng mai đến sớm chút nhé."

Chung Ninh thấy dáng vẻ này của anh, thật không biết nói gì mới phải.

Người mấy năm trước năm nào cũng ở đơn vị, nhà cũng rất ít về, vậy mà cũng sẽ bám người đến vậy.

*

Trên đường Ngôn Dụ về, gọi một cuộc điện thoại.

Đầu bên kia vừa bắt máy, còn rất ngạc nhiên, cười nói: "Ngôn tiểu thư, hiếm có ghê."

"Lão Thu, giúp tôi điều tra một nhà," giọng Ngôn Dụ bình tĩnh.

Lão Thu, chính là người trước đây cô tìm ở trong nước, lúc đó là để điều tra chỗ ở của anh Thành Thực và mẹ Thành. Về sau Ngôn Dụ giao tiền cho Thành Thực, cũng nhờ ông ấy xử lý.

Ông ấy quan hệ rộng, thủ đoạn lợi hại, rất được việc.

Có việc đến cửa, lão Thu đương nhiên vui vẻ, cười nói: "Được, có chuyện gì, ngài không làm được, cứ việc phân phó cho bọn tôi."

Đến khi Ngôn Dụ về đại viện, xe đậu ở cổng nhà, cô ngồi trong xe, gửi clip weibo kia cho lão Thu.

Chưa đầy một lúc, lão Thu lại điện thoại đến, "Ngôn tiểu thư, cô định làm thế nào?"

"Người làm sai chuyện, luôn phải trả giá," Ngôn Dụ một tay cầm di động, một tay để trên vô lăng, đầu ngón tay gõ nhẹ.

https://thuviensach.vn

Cô từng nói, cô là một người nhỏ nhen.

Bao che khuyết điểm.

Điện thoại xong, cô đẩy cửa xuống xe.

Kết quả vừa vào sân, thì nghe thấy động tĩnh trong nhà, khi cô đi vào, nhìn thấy Quý Khải Mộ và bà nội đều ngồi trong phòng khách.

Quý Khải Mộ thấy cô về, giống như gặp được người thân lâu ngày không gặp, đứng dậy muốn nghênh đón cô.

Nhưng cậu ta vừa đứng dậy, thì Ngôn Dụ thấy một sợi dây thừng quấn trên cổ tay cậu ta. Mà đầu khác của sợi dây lại nối với cổ tay bà nội.

Ngôn Dụ ngớ ra, vội hỏi: "Quý Khải Mộ cậu làm gì đấy hả?"

Bị cô trách hỏi như vậy, Quý Khải Mộ càng oan ức, vẻ mặt đưa đám nói: "Chuyện này không liên quan đến tớ mà, là bà nội muốn trói tớ."

Ngược lại bà cụ được điểm danh, cười híp mắt nhìn Quý Khải Mộ, bà chỉ có một đứa cháu trai là Mạnh Tây Nam thôi.

Nhưng Mạnh Tây Nam quá nghiêm túc, chơi không vui.

Lúc này bà cụ còn chủ động an ủi Ngôn Dụ, cười nói: "Ngôn Ngôn à, đừng lo lắng. Là tự bà trói đấy, không phải cháu nói muốn để bà trông chừng nó sao."

Lúc trước quả thực Ngôn Dụ từng nói như thế, đó là vì cô sợ sau khi mình đi, Quý Khải Mộ sẽ lén lút bỏ đi.

Vì sự an toàn của cậu ta, cô đặc biệt dặn dò bà cụ một câu, phải trông chừng cậu ta.

https://thuviensach.vn

Thế là bà cụ một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, dứt khoát trói cậu ta lại.

Quý Khải Mộ có lẽ đã gặp được người tâm phúc, bắt đầu lên án bà cụ: "Bà nội quá đáng lắm luôn, trói tớ lại đây này."

Ngôn Dụ gật đầu, bà cụ cũng kêu oan, bà nói: "Ngôn Ngôn nói rồi, đây là tốt cho cháu."

"Nhưng mà bà gạt cháu," Quý Khải Mộ uất ức nhìn Ngôn Dụ, rồi nói: "Cậu không biết bà nội quá đáng thế nào đâu, bà bảo tớ chơi trò chơi với bà, sau đó thì trói tớ lại."

Ngôn Dụ: "....."

Hồi lâu, cô mới nói: "Thế mà cậu cũng tin?"

Quý Khải Mộ nức nở, nào biết ngay cả một bà lão cũng nhiều mưu kế đến vậy chứ.

Thực ra bà cụ nhìn thấy dáng vẻ trẻ con này của cậu ta, cũng thích gần chết. Cậu ta vừa nhìn chính là đứa trẻ ngoan, có giáo dưỡng, vừa rồi bà cụ gạt cậu ta nói chơi trò chơi, thực ra cậu ta không muốn, nhưng bà cụ vừa lộ ra vẻ mặt không vui, thì cậu ta lập tức đồng ý bị trói.

Đứa trẻ này, tâm thiện.

Bà cụ cười híp mắt nói: "Nếu bà có hai đứa cháu gái, thì bà sẽ gả cho cháu một đứa."

Quý Khải Mộ sững sờ, sau đó lại mong chờ nói: "Vậy người không thể gả Ngôn Ngôn cho cháu sao ạ?"

"Nó không được," bà cụ nghĩ cũng không nghĩ liền từ chối, trái tim thủy tinh của Quý Khải Mộ tan nát, kết quả bà cụ lại nói thêm một câu: "Bà đã có cháu rể rồi, cháu đến quá muộn."

https://thuviensach.vn

Lúc này có bà cụ trêu đùa với Quý Khải Mộ, nên cậu ta cũng không ầm ĩ đòi về Mỹ nữa.

Trước lúc Ngôn Dụ đi, thì đã dặn Tiếu Văn, liên hệ ngay với người bên cạnh Quý Khải Phục. Không phải người Quý Gia, chắc chắn phải là người bên cạnh Quý Khải Phục mới biết.

Giờ đây Tiếu Văn cũng đã rời đi rất lâu, nhưng vẫn chưa điện thoại về.

Vào lúc cô nghĩ đến Tiếu Văn, thì di động trong tay vang lên.

Quý Khải Mộ cúi đầu nhìn, kích động nói: "Là điện thoại của Tiếu Văn."

Hóa ra lúc này Tiếu Văn đang đợi ở cổng đại viện, chỉ là lúc trước Ngôn Dụ đi cùng họ, nên anh ta mới có thể vào được. Hiện tại không có Ngôn Dụ, nên anh ta chỉ có thể đợi ở cổng.

Đến khi Ngôn Dụ đi ra đón người, Tiếu Văn từ trong xe bước ra.

Anh ta vừa xuống xe, Ngôn Dụ liền thấy tay trái anh ta xách một cái vali. Mà giữa vali với cổ tay anh ta, là một cái còng tay.

Cô cạn lời, hôm nay là thế nào đây?

Trước là bà cụ trói mình với Quý Khải Mộ, lần này là Tiếu Văn trói mình với cái vali.

Bởi vì Tiếu Văn nói muốn gặp Quý Khải Mộ, nên Ngôn Dụ tưởng anh ta có lời quan trọng gì đó, muốn nói với Quý Khải Mộ, cho nên dẫn anh ta về nhà.

Quý Khải Mộ vừa thấy Tiếu Văn, liền hỏi anh ta, có tung tích của Quý Khải Phục hay chưa.

https://thuviensach.vn

Thấy anh ta từ từ lắc đầu, Quý Khải Mộ thất vọng hỏi: "Sao lâu vậy rồi, còn chưa có tin tức?"

Mà lúc này Quý Khải Mộ cũng chú ý đến vali trên tay anh ta.

Vừa nhìn thì rất nặng, cho nên cậu ta chỉ vào hỏi: "Đây là gì, muốn giao cho tôi?"

Quý Khải Mộ theo bản năng cảm thấy, đây chắc chắn là thứ anh trai cậu ta để lại.

Nào biết Tiếu Văn lại nhìn về phía Ngôn Dụ, khẽ nói: "Đây là cho Ngôn tiểu thư."

Lúc vali được mở ra, vật báu hiếm có thế gian được cất kỹ trong tủ bảo hiểm kia, cứ thế bày ra trước mặt mọi người.

Vĩnh Hằng Chi Tâm, vật báu Quý gia đã lưu truyền mấy đời.

"Quý tiên sinh đã từng dặn dò, nếu có một ngày anh ấy xảy ra chuyện, thì nhất định phải giao cho Ngôn tiểu thư sợi dây chuyền này.

Lời yêu chưa từng bày tỏ, Vĩnh Hằng Chi Tâm của anh.

P/S: Hết tết zồi, trả nợ cho các mị các chế đây ạ, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Quý Khải Mộ sợ đến nhũn chân, cậu ta sợ đây là di ngôn cuối cùng của anh trai cậu ta.

Ngôn Dụ nhìn sợi dây trong vali, miếng lót nhung màu đen, sợi dây chuyền sáng lấp lánh đang yên lặng nằm đó. Đây là vật báu Quý gia đã lưu truyền mấy đời, là món quà quý giá nhất mà mỗi một người đứng đầu Quý gia sẽ tặng cho vợ của mình.

Cô khẽ nói: "Tôi không thế nhận."

Tiếu Văn không bất ngờ, bởi thời gian anh ta quen biết Ngôn Dụ cũng không ngắn. Từ sau khi Quý Khải Mộ quen biết Ngôn Dụ ở trường đại học, anh ta cũng từng điều tra qua vị Ngôn tiểu thư này, biết cô xuất thân danh môn, nhưng thân thế vô cùng phức tạp.

Chuyện của Mạnh gia thực ra cũng không khó nghe ngóng, con gái nuôi dưỡng mười mấy năm trời, lại không phải con ruột.

Huống hồ mẹ ruột cô Tống Uyển còn là nghệ sĩ nổi tiếng, có độ nổi tiếng rộng rãi, loại tin tức này đủ để bùng nổ. Sở dĩ có thể ép xuống được, cũng là Mạnh gia ra tay.

Năm đó nếu không phải cô có thân phận như thế, e rằng Quý tiên sinh cũng sẽ không lựa chọn cô.

https://thuviensach.vn

Chỉ là không ngờ, cuối cùng người động lòng cũng là Quý Khải Phục.

Lúc ở Mỹ, bên cạnh Ngôn Dụ không thiếu người theo đuổi, chỉ là cô đối với những người đó từ đầu đến cuối đều là không nể mặt. Cô không để ý cách nhìn của họ đối với cô, cũng không muốn để người khác làm phiền cô.

Cô vốn tưởng Quý Khải Phục đối với cô, cũng chỉ là bạn mà thôi.

Cô đẩy vali cho Quý Khải Mộ, cuối đầu hờ hững nói: "Đây là đồ của Quý gia các cậu, tôi không thể nhận, cậu nhận giúp anh trai cậu đi."

Quý Khải Mộ bây giờ đầu óc rối loạn, anh trai cậu ta hiện tại không rõ tung tích, còn bảo người khác đưa cái này đến cho Ngôn Dụ.

Sau khi bố mẹ cậu ta lần lượt qua đời, người có thể dựa vào cũng chỉ có anh trai. Thực ra Quý Khải Mộ không ngốc, cậu ta chỉ là không muốn tranh đoạt, anh trai cái gì cũng lợi hại hơn cậu ta, trước khi bố mất đã từng nói, anh trai có thể bảo vệ cậu ta.

Quý gia là một gia tộc lớn, ngoài mặt nhìn thì hòa thuận, nhưng bên trong có bao nhiêu chuyện, cậu ta không nhìn rõ cũng không muốn nhìn.

Quý Khải Mộ không muốn làm một Quý tiên sinh lạnh như băng.

Cậu ta chỉ muốn làm một tiểu thiếu gia của Quý gia, không suy nghĩ quá nhiều, cũng không muốn tranh đoạt, giành giật.

"Anh trai tôi vẫn không có tin tức gì sao?" Quý Khải Mộ nhìn Tiếu Văn, hỏi.

Tiếu Văn khẽ lắc đầu, nhưng vẫn an ủi cậu ta: "Tiểu thiếu gia, ngài đừng lo lắng, Quý tiên sinh nhất định sẽ không sao."

https://thuviensach.vn

Lúc này bà cụ ở bên cạnh xem như là nghe hiểu, anh trai của thằng nhóc này đã xảy ra chuyện, nên Ngôn Ngôn mới đưa nó về đây. Bà đã sống hơn tám mươi tuổi rồi, loại chuyện trong gia tộc lớn này, thấy còn nhiều hơn họ.

Bà xoa đầu Quý Khải Mộ, nhẹ nhàng nói: "Cháu cũng đừng lo lắng, ngoan ngoãn ở lại nhà bà, đợi anh trai cháu đến đón."

Quý Khải Mộ cảm động gật đầu.

Kết quả chặp sau bà cụ lại nói: "Mấy ngày này bà sẽ trông chừng cháu thật kĩ."

Quý Khải Mộ: "....."

**

Chuyện Quý Khải Phục mất liên lạc, Quý gia vẫn đang phong tỏa tin tức, may mà anh luôn làm việc khiêm tốn, cho nên lúc này ngoại trừ Quý gia và bên Singapore biết ra, thì chuyện này vẫn được phong tỏa chặt chẽ.

Ngôn Dụ không thể giúp đỡ được gì, việc duy nhất cô có thể làm, chính là bảo vệ Quý Khải Mộ.

Mãi cho đến tối, điện thoại của lão phu nhân Quý gia, lại gọi vào di động cô. Bởi vì quan hệ trước đây của cô với Quý Khải Phục, cho nên lão phu nhân đã gặp qua cô mấy lần. Nhưng cô cũng không ngờ, bà ta lại sẽ tìm đến cô.

"Thằng bé Khải Mộ này tôi cũng không liên lạc được, bây giờ trong nhà rối loạn một đoàn, anh trai nó không thấy đâu, nó nên trở về để chủ trì đại cuộc," lão phu nhân lo lắng nói.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ cau mày, Quý Khải Mộ bây giờ đang ngồi trong phòng cô, vẻ mặt buồn chán nhìn sách y học để trên giá sách của cô.

"Khải Mộ không thấy đâu? Làm sao sẽ, hôm nay ở công ty tôi còn thấy cậu ấy mà," giọng điệu của Ngôn Dụ càng ngạc nhiên hơn.

Quý Khải Mộ nhìn về phía cô, nhưng lại yên lặng không mở miệng.

Ngôn Dụ lại nói: "Có phải cậu ấy đến quán Bar chơi rồi không? Khải Mộ cái gì cũng tốt, chỉ là hơi thích chơi bời."

Lão phu nhân thấy vậy, lại cười cười, khẽ hỏi: "Gần đây cô vẫn liên lạc với Khải Phục chứ?"

Kể từ sau khi Quý Viễn Hồng bị tống vào tù, có lẽ Quý Khải Phục đã tuyên bố với bên ngoài rằng, anh và Ngôn Dụ đã kết thúc rồi. Giờ đây lão phu nhân hỏi dò thế này, lại khiến trong lòng Ngôn Dụ lạnh đi.

Cô thờ ơ nói: "Tôi và Quý tiên sinh bây giờ chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, với cấp bậc của tôi còn không đến lượt báo cáo trực tiếp với Quý tiên sinh. Cho nên chúng tôi rất lâu cũng chưa từng liên lạc."

"Cho dù không thành người một nhà, thì cũng có thể làm bạn mà, lần đầu tiên tôi thấy Khải Phục dẫn con gái về nhà đấy," lão phu nhân tiếc nuối nói.

Ngôn Dụ: "Nhưng mà tôi sợ chết."

Sở dĩ Quý Viễn Hồng bị tống vào tù, chính là vì ông ta đã sai người bắt cóc Ngôn Dụ, nên mới bị Quý Khải Phục tóm được cái cán.

Bây giờ vị lão phu nhân Quý gia này lại nói ra lời người một nhà này, thật khiến người ta cảm thấy buồn cười.

https://thuviensach.vn

Có lẽ đối diện cũng không ngờ cô không biết tốt xấu như vậy, nên cũng không giả vờ nhiệt tình nữa, mà lạnh lùng dập máy.

Lúc này Quý Khải Mộ ngồi trên ghế, lưng dựa bàn sách, rất thất vọng nói: "Bà nội tớ phải không?"

Ngôn Dụ gật đầu, Quý Khải Mộ cúi đầu cười giễu, "Quả nhiên trong lòng bà ấy chỉ có chú ba."

Ngay cả tiểu thiếu gia luôn ngây thơ vô tội, cũng đã nhìn rõ hiện thực. Ánh trăng bên ngoài cửa sổ giờ phút này, dịu dàng chiếu vào trong phòng, vầng trăng nơi phía chân trời kia, lại khiến cho có những người đã định trược không thể nào đoàn viên.

Ngôn Dụ đi qua, cúi đầu nhìn cậu ta, "Sợ cái gì, cậu còn có tôi."

Để đề phòng có người tìm đến Quý Khải Mộ, cho nên cậu ta không về khách sạn, mà ở lại nhà Ngôn Dụ. Đúng lúc Mạnh Tây Nam không về, tự tay Tống Uyển thay gối và vỏ chăn. Ngôn Dụ không tính là người kết bạn rộng rãi, cho nên bạn cô dẫn về nhà, ngoại trừ mấy người bạn cùng phòng thời đại học cô ra, nhiều năm như vậy dường như cũng chỉ có vị này.

Lại thêm Quý Khải Mộ miệng ngọt, bộ dạng lại đẹp mắt, rất dễ khiến cho người lớn yêu thích.

Ngày hôm sau, Ngôn Dụ vẫn đi làm như thường, còn Quý Khải Mộ lại ở đại viện. Lúc cô họp xong, đã sắp mười hai giờ, đúng lúc lão Thu điện thoại đến.

Nói là nhà kia không có gì đặc biệt, nhiều lắm chỉ là người phụ nữ trung niên đẩy người ngày đó, cho vay nặng lãi ở bên ngoài.

Loại vay tiền dân gian này, ngay cả cảnh sát cũng không sao quản được.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ nghe thấy, cười lạnh nói: "Điều tra kỹ càng lại lần nữa, loại người đã đi vào con đường dơ bẩn này, thì chắc chắn có chỗ không để người khác thấy."

Lão Thu nhẹ giọng đáp, cũng rất tức giận nói: "Phải có người trừng trị thích đáng loại đàn bà chanh chua này đi. Loại người này vậy mà còn con mẹ nó nói giải phóng quân cứu bọn họ là chuyện nên làm, cho dù xảy ra chuyện cũng không liên quan đến họ."

Cứu người là nên, nhưng vì loại người như bọn họ mà mất mạng, ai con mẹ nó cũng không nên.

Lão Thu là người làm việc lấy tiền, ông ta không có lòng nhiệt huyết gì đó. Vốn ông ấy còn cảm thấy chuyện này Ngôn Dụ xử lý rất xem thường mọi chuyện, chỉ là hai người đàn bà nông dân chanh chua, hà tất chấp nhặt với bọn họ.

Nhưng bây giờ phát hiện, càng là loại đàn bà nông dân chanh chua này, mới càng khiến người ta lạnh lẽo cõi lòng.

Trước khi cúp điện thoại, Ngôn Dụ dựa bên bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chiếu vào, mang theo hơi nóng của ngày hè. Nhưng khuôn mặt cô bình tĩnh, không giống như muốn tìm người gây phiền phức.

Ngược lại bình tĩnh nói: "Lão Thu, tôi không ức hiếp người, nếu họ sẵn sàng đứng ra xin lỗi, thì chuyện này có thể cho qua."

Thực ra đêm qua, Ngôn Dụ điện thoại cho Tưởng Tĩnh Thành, anh vẫn ở bệnh viện, phải quan sát thêm hai ngày.

Cô hỏi: "Anh tiểu Thành, anh thất vọng không?"

Thất vọng mình phải cứu loại người lạnh lùng vô sỉ thế kia không.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành im lặng một lát, giọng nói rất khẽ: "Em biết lúc anh bị nước lũ cuốn đi, suy nghĩ cuối cùng trong đầu anh là gì không?

Ngôn Dụ yên lặng lắng nghe, thẳng đến khi anh chậm rãi nói: "Họ đã đón được đứa trẻ kia rồi."

Đất nước này có lẽ có rất nhiều nơi không tốt, mảnh đất này có lẽ có rất nhiều người lạnh lùng ích kỷ, nhưng những con người ích kỷ lạnh lùng này không ngăn được lòng nhiệt huyết của họ.

Đối với họ mà nói, chí ít rất nhiều người vào lúc nhìn thấy bộ quân trang màu xanh kia, sẽ kích động hô vang, giải phóng quân đến rồi.

Đủ rồi, như thế đã đủ rồi.

Ngôn Dụ nghe xong lời này, trong lòng không nói ra được tư vị gì. Thật lòng như thế, lại bị người loại người đó dẫm dưới lòng bàn chân, không chỉ ỷ vào bất luận họ làm chuyện gì quá đáng, thì quân nhân cũng sẽ không so đo với bọn họ.

Đoạn clip này trên mạng cũng thiên về một phía chửi mắng đôi mẹ con này.

Thậm chí còn có người hỏi luật sư, rốt cuộc có cách nào để cho đôi mẹ con này bị xử phạt hay không. Nhưng sự căm phẫn của dân mạng lại khiến bên phía bộ đội cũng khó khăn.

Sau khi Tưởng Tĩnh Thành bị thương, lãnh đạo cấp trên cũng đến thăm anh.

Có một thủ trưởng biết anh là con trai của Tưởng Tề Mình, còn sợ trong lòng anh sẽ có ý kiến, nên đặc biệt tình ý sâu xa an ủi anh: "Ngàn vạn đừng vì chút chuyện nhỏ này, mà thất vọng với quần chúng. Thực ra nhân

https://thuviensach.vn

dân chúng ta phần lớn đều vẫn tốt, loại người kia cũng chỉ là số ít thôi. Sau khi cậu mất tích, hàng ngàn người đã tự phát đi tìm cậu."

Mặc dù Tưởng Tĩnh Thành mặc đồ bệnh nhân, nhưng vẫn đứng thẳng tắp trước mặt thủ trưởng, kính một quân lễ tiêu chuẩn với đối phương.

"Là trách nhiệm, không oán không hận."

Bộ đội cũng không hy vọng quá cứng nhắc với quan hệ nhân dân, cho nên cũng không xử phạt đôi mẹ con kia nhiều hơn. Huống hồ họ chỉ sai về mặt đạo đức, còn về mặt pháp luật lại chưa từng sai lầm.

Mãi đến khi có một clip, trong vòng một tiếng đồng hồ đã xuất hiện trên trang chủ weibo của tất cả mọi người.

Mở đầu clip, chính là dáng vẻ khóc lóc kể lể của người phụ nữ trung niên kia, bà ta nhìn vào ống kính liên tục nói ba chữ xin lỗi. Sau đó là người đàn ông trẻ, anh ta thấp thỏm nhìn ống kính, cũng nói xin lỗi.

Sau lời xin lỗi của họ, hình ảnh đột nhiên trở nên trắng toát.

Sau đó một hàng chữ đỏ tươi, chậm rãi di động trên hình ảnh.

"Chính nghĩa có lẽ sẽ đến muộn, nhưng chắc chắn sẽ không vắng mặt."

"Kính chào mỗi một chiến sĩ giải phóng quân."

Hai hàng chữ, bỗng khiến người ta lệ nóng doanh tròng. Hình ảnh tiếp theo lại chuyển đổi lần nữa, lần này là khoảnh khắc Tưởng Tĩnh Thành bị nước lũ cuốn đi, tiếp theo lại là cảnh tượng trong chống lũ cứu nạn. Những gương mặt non nớt mặc đồ màu xanh, đứng trong dòng nước bẩn thỉu, trời đang đổ mưa, nhưng họ lại khiêng bao cát, vững vàng bước từng bước đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Clip này mặc dù chỉ có bốn phút ngắn ngủi, nhưng lúc mọi người xem, hốc mắt vẫn không nhịn được ướt nhòe.

Đám bạn từ nhỏ của Tưởng Tĩnh Thành có một nhóm chat, người kiệm lời nhất trong đó chính là Dịch Trạch Thành. Không ngờ lần này lại là anh gửi clip này vào nhóm.

Dịch Trạch Thành: @Kính chào tiểu Thành

Anh vừa gửi xong, thì Hàn Kinh Dương cũng đi theo gửi một tin: @Kính chào tiểu Thành

Hàn Nghiêu: @Kính chào tiểu Thành

Mạnh Tây Nam: @Kính chào tiểu Thành

Lúc Tưởng Tĩnh Thành cầm di động lên, chính là một loạt thông báo nhắc nhở, đến khi mở ra nhìn thấy một đống kính chào này. Anh ngồi trong phòng bệnh, lắc đầu rồi bật cười ha ha.

Đám người này, thật con mẹ nó khiến người ta ấm lòng.

*

Vốn tưởng chuyện này đã đến hồi kết thúc, nhưng không ngờ, hai tiếng sau, bỗng có truyền thông đưa tin, đôi mẹ con này bởi vì nghi có dính líu đến hùn vốn phi pháp, đã bị phía cảnh sát tạm giam.

Nhất thời, mọi người vỗ tay tỏ ý vui mừng.

Lão Thu cũng cùng lúc đó điện thoại cho Ngôn Dụ, ông mở miệng cười nói: "Khó trách nói không thể đắc tội với phụ nữ, phụ nữ lòng dạ hẹp hòi thật."

https://thuviensach.vn

Đôi mẹ con này quả thực không sạch sẽ, trước đó bọn họ còn từ chối xin lỗi. Kết quả sau khi bị lão Thu tra ra được chuyện của bọn họ, thì hai mẹ con mới nhận sai, không ngờ quay xong clip xin lỗi.

Ngôn Dụ liền bảo ông tố giác bọn họ với phía cảnh sát.

Ngôn Dụ thờ ơ nói: "Xã hội pháp chế, mọi người đều có trách nhiệm."

Lão Thu rất bội phục cô gái này, có thủ đoạn, đủ bình tĩnh. Hơn nữa cô không phải người không có lòng khoan dung, cô đã cho đôi mẹ con này cơ hội nhận sai, nhưng đối phương lại không nắm bắt, cô cũng không mềm lòng, trực tiếp giết chết.

"Ngôn tiểu thư, nếu cô làm nghề của bọn tôi, thì tôi chắc chắn không phải đối thủ."

Ngôn Dụ: "Tiền ngày mai sẽ chuyển cho ông, còn có, tôi sẽ không cướp chén cơm của ông."

Lão Thu cười ha ha, nói: "Nếu không lần này tôi giảm giá cho cô 20%....."

Thế nhưng ông còn chưa nói xong, đối diện đã trực tiếp dập máy.

Ông vừa lắc đầu vừa nhìn điện thoại, cô gái này, đủ lợi hại.

*

Buổi chiều, Ngôn Dụ đang điện thoại cho Tưởng Tĩnh Thành, nói cho anh biết, buổi tối mình sẽ đến, hỏi anh có muốn ăn gì hay không.

Tưởng Tĩnh Thành nghe ra tâm trạng không tệ, "Em đến là được rồi, lần sau anh dẫn em đến nhà ăn quân tổng ăn, chỉ là kém xa đơn vị bọn anh."

https://thuviensach.vn

Cô còn chưa nói xong, không ngờ Chu Trác đã đi vào.

Ngôn Dụ đành phải dập máy ngay, Chu Trác nghĩ cũng không nghĩ hỏi: "Quý tiên sinh thật sự xảy ra chuyện rồi?"

Ngôn Dụ sững sờ, trợ lý tổng giám đốc cùng đi theo Chu Trác đến, đưa máy tính bảng trong tay cho Ngôn Dụ, trên hình ảnh lúc này là một buổi họp báo rất nghiêm trang.

"Ông nói rất lo lắng việc Quý tiên sinh mất tích, nhưng cũng nói công việc của ngài ấy thực sự thất trách nghiêm trọng, vậy xin hỏi cụ thể là những mặt nào?"

Giờ phút này Quý Viễn Hồng ngồi trên sân khấu chủ trì họp báo, mặt nhìn về phía ống kính, trên mặt mang theo hàm ý nặng nề.

Sau đó ông ta dùng phát âm tiêu chuẩn, lên án Quý Khải Phục với mọi người.

Cho đến khi Quý Viễn Hồng nói: "Thực ra điều tôi phản đối nhất chính là, nó tặng Vĩnh Hằng Chi Tâm vật báu gia truyền của Quý gia cho một người ngoài. Loại hành vi giống như hoa hoa công tử này, làm sao có thể dẫn dắt một công ty?"

Có lẽ phóng viên cũng không ngờ, sẽ nghe được tin tức về vụ bê bối tình dục ở đây, tất cả mọi người bên dưới chen nhau giơ tay.

Sau đó một cô gái được chỉ tên.

Cô ta hỏi: "Xin hỏi Vĩnh Hằng Chi tâm bây giờ đang ở đâu? Nó được Quý Khải Phục tiên sinh tặng cho ai?"

"Ngôn Dụ giám đốc quan hệ xã hội khu vực Trung Quốc của tập đoàn Liên hợp, sợi dây chuyền kim cương này hiện đang ở trong tay cô ta,

https://thuviensach.vn

đương nhiên tôi sẵng sàng trả giá cao để lấy về. Dù sao đối với cô ta mà nói, đó chỉ là một món trang sức đắt đỏ, nhưng đối với Quý gia chúng tôi mà nói, nó lại có ý nghĩa phi thường."

Lúc này, ngay cả Chu Trác cũng ngớ người nhìn cô.

Ngôn Dụ nhìn chằm chằm người đàn ông trong clip, lần này, họ không dây dưa đến chết thì không ngừng.*不死不休: có nghĩa là dây dưa cho đến chết mới thôi.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 56

"Đây....."

Chu Trác chợt thất thần, hồi lâu mới nhìn Ngôn Dụ.

Mà Ngôn Dụ giờ phút này vẫn nhìn chằm chằm màn hình máy tính bảng, hiển nhiên những chuyện này Quý Viễn Hồng đều đã tính toán tốt, chọn thời điểm này để mở họp báo, chính là lợi dụng hôm nay đã thứ sáu, hơn nữa còn một tiếng đồng hồ nữa, thị trường cổ phiếu sẽ ngừng giao dịch.

Cho nên dù Quý Viễn Hồng tung ra tin tức Quý Khải Phục mất tích, cũng sẽ không gây ra việc sụt giá cổ phiếu.

Đến lúc đó Quý Viễn Hồng lợi dụng thời gian hai ngày này, để ổn định nội bộ tập đoàn, đến thứ hai sẽ đưa ra tin tức tốt, ổn định giá cổ phiếu công ty.

Dù sao tập đoàn Liên hợp cũng là một tập đoàn lớn, trải qua gần trăm năm, cũng không phải chưa từng trải qua chuyện cổ đông lớn nhất công ty xảy ra chuyện.

Họp báo kết thúc rất nhanh, lúc này trên mặt Chu Trác cũng không dễ nhìn cho lắm.

https://thuviensach.vn

Nói đến, ông ta là học trưởng của Quý Khải Phục, nếu thật sự tính theo phe phái, thì đương nhiên ông ta được chia về bên Quý Khải Phục.

Về việc tranh chấp của chú cháu Quý gia, không phải ông ta chưa từng nghe nói.

Nhưng ông ta chưa từng lo lắng Quý Khải Phục, dù sao Quý Viễn Hồng cũng là bùn loãng không thể trát tường, điều đó đã được công nhận.

Ông ta bảo trợ lý ra ngoài trước, thấp giọng hỏi Ngôn Dụ: "Quý tiên sinh mất tích, là thật sao?"

Vẻ mặt Ngôn Dụ lạnh nhạt, nhưng mi tâm hơi cau lại, dường như còn đang nghĩ đến chuyện khác. Chu Trác thấy cô không nói chuyện, trong lòng âm thầm thở dài, lẽ nào chuyện này lại là thật?

"Chu tổng, cho dù Quý tiên sinh thật sự mất tích, thì Quý gia cũng không phải chỉ có Quý Viễn Hồng," vẻ mặt Ngôn Dụ thản nhiên.

Chu Trác nhìn cô, cười khổ, lúc này mới nói: "Cô là nói tiểu Quý tổng?"

Quý Khải Mộ làm việc ở công ty lâu như vậy, nói thật Chu Trác không ghét cậu ta. Dù sao cậu ta mặc dù không làm việc đàng hoàng, đối với thành tựu của công ty cũng không giúp ích gì, nhưng cậu ta cũng sẽ không cản trở, sẽ không ỷ mình là người Quý gia, mà khoa tay múa chân với công việc của người khác.

Nhưng nếu lựa chọn ông chủ, một người đơn thuần, và một tên vừa ngu vừa nham hiểm, Chu Trác lại không biết, rốt cuộc chọn ai mới tốt.

Ngôn Dụ bây giờ nào còn để ý đến điều này, một câu nói của Quý Viễn Hồng, đã đẩy cô lên đầu sóng ngọn gió.

https://thuviensach.vn

Người cô lo lắng nhất lại chính là Tưởng Tĩnh Thành.

Chuyện ở Mỹ, cô luôn không muốn để Tưởng Tĩnh Thành biết. Cho dù chính cô cũng biết, đây là tâm lý ăn may, nhưng cô sợ sẽ trở thành ngăn cách giữa họ.

Cho nên sau khi Chu Trác đi, cô ngồi trên ghế ở phòng làm việc, nhìn điện thoại trên bàn, lại bắt đầu do dự.

So với những tin tức có được bọc trong dư luận, cô càng muốn để anh nghe chính miệng mình nói hơn.

Ngôn Dụ vươn tay mở ngăn kéo bên trái bàn ra, bên trong có một gói thuốc và một chiêc bật lửa. Cô xoay ghế, đưa lưng ra ngoài cửa sổ, từ trong gói thuốc lấy ra một điếu, ngậm trong miệng, đầu ngón tay trắng như tuyết cầm bật lửa, cũng không vội đốt lửa, mà cứ thế yên lặng ngắm nhìn.

Ngón tay cô thoáng động đậy, lạch cạch một tiếng, ngọn lửa màu cam ánh lên.

Lúc đầu thuốc được đốt cháy, ngón tay Ngôn Dụ kẹp thuốc, cô hút ít, phần lớn là ngẩn người.

Lúc cửa phòng làm việc được gõ vang, trợ lý ôm văn kiện đi vào, là đồ cần cô ký. Không ngờ vừa vào thì ngửi được mùi thuốc trong phòng, cô ấy có hơi ngạc nhiên.

Đến khi Ngôn Dụ xoay lưng ghế lại, ngón tay kẹp điếu thuốc, hơi nhướng mày nhìn trợ lý, "Có chuyện?"

Trợ lý bất giác nhìn đến ngẩn ngơ, trong đầu chỉ xẹt qua bốn chữ, xấu hổ mất tự nhiên.

https://thuviensach.vn

"Giám đốc Ngôn," trợ lý khẽ gọi, hành động của Ngôn Dụ ở phòng trà nước ngày hôm đó, cho đến bây giờ đều khiến trợ lý nhớ rõ. Lúc trước cô ấy luôn cảm thấy Ngôn Dụ rất cao lãnh, mặc dù không phê bình gắt gao cấp dưới, nhưng cũng khiến mọi người kính nể.

Nhưng sau ngày đó, trợ lý đột nhiên sinh ra một sự thân thiết.

Cô ấy nhỏ giọng nói: "Nếu không tôi pha cho chị ly cà phê nhé?"

"Có phải muốn ký văn kiện không?" Ngôn Dụ nhìn chồng đồ cô ấy ôm trong ngực, hỏi rất thờ ơ.

Ngôn Ngôn vẫy tay, cô ấy đi qua thả văn kiện xuống. Mãi đến khi trợ lý suy nghĩ một lát, nhỏ giọng nói: "Giám đốc Ngôn, còn có một chuyện, chính là chị lên hot search rồi."

Đây là lần thứ hai Ngôn Dụ lên hot search, là một người ngoài giới giải trí, thì tần suất này không thể tính là thấp.

Ngôn Dụ cau mày, trợ lý vừa thấy vẻ mặt này của cô, thì lập tức giải thích: "Chị yên tâm, không có mắng người gì đâu, dân mạng có lẽ chỉ là tò mò thôi."

Cuộc họp báo của Quý Viễn Hồng mặc dù tổ chức ở nước ngoài, nhưng truyền thông tài chính kinh tế trong nước theo dõi đầu tiên. Sau đó ngay cả truyền thông giải trí cũng nhảy vào, dù sao tin tức về vụ bê bối tình dục của Quý Khải Phục cũng đủ thu hút sự chú ý của mọi người.

Năm nay còn có truyền thông bình chọn Quý Khải Phục thuộc top mười người đàn ông độc thân hoàng kim khắp thế giới.

Huống hồ tập đoàn Liên hợp lại khởi nghiệp là kim cương. Anh người đàn ông độc thân kim cương này, đúng là danh xứng với thực.

https://thuviensach.vn

Tài khoản quảng cáo của weibo luôn thích theo đuổi những tin hot, loại chuyện gia đình giàu có tranh chấp tài sản này là mọi người thích xem nhất, huống chi lại vạch trần bày ra trước mặt mọi người, đủ máu chó đủ thủ đoạn.

Lúc bức ảnh Vĩnh Hằng Chi Tâm được tung ra, sợi dây chuyền sáng lấp lánh kia, cho dù chỉ là một bức ảnh, cũng đủ thu hút.

"Giá trị hai tỷ à, quả nhiên là người có tiền, vừa ra tay đã không giống người thường."

"Đó cũng phải phân biệt người được không, người như Ngôn Dụ người ta, xuất thân tốt, tốt nghiệp trường danh tiếng, chính mình cũng làm đến quản lý cấp cao, theo đuổi cô ấy còn hơn theo đuổi những tiểu hoa đán của giới giải trí."

"Người hạ thấp giới giải trí đều có bệnh nhỉ, đúng đúng đúng, học bá nhà cô quản lý cấp cao nhà cô. Nhưng bây giờ xem đi, cái chức quản lý cấp cao này của cô ta cũng chỉ là dựa vào đàn ông mà thôi."

"Mị mặc kệ tặng cho ai, mị chỉ muốn xem sợi dây giá hai tỷ kia, nó ra làm sao thôi."

"Nếu như Tổng giám đốc bá đạo yêu tui nhỉ, quá Mary Sue rồi, nếu tui là Ngôn Dụ, tui sẽ gả ngay lập tức."

Ngôn Dụ nhìn những dòng bình luận này, đầu đau như muốn nứt ra.

Trợ lý thấy cô dùng ngón tay chống trán, biểu tình trên mặt nghiêm túc, lúc này mới nhớ ra, bạn trai của giám đốc Ngôn không phải Quý tiên sinh. Cô ấy hơi xấu hổ, mãi đến khi Ngôn Dụ ngẩng đầu nói: "Weibo của tôi là cô đang quản lý nhỉ."

"Bây giờ đưa mật khẩu cho tôi."

https://thuviensach.vn

Trợ lý đang muốn gật đầu, lại đột nhiên hỏi: "Chị là muốn đăng tin gì sao ạ?"

"Làm sáng tỏ," Ngôn Dụ lưu loát nói.

Trợ lý không ngờ cô quả quyết như vậy, ngoại trừ ngạc nhiên lại có hơi kính phục. Nói thật, nếu đổi lại là người bình thường, có người theo đuổi mình như vậy, e rằng sớm đã dao động rồi.

Chỉ là Ngôn Dụ còn chưa đăng weibo, thì Mạnh Tây Nam lại điện thoại đến trước."

Anh mở miệng hỏi: "Ngôn Ngôn, trên mạng nói đều là thật sao?"

Lúc có một tin tức truyền ra, thì sẽ có hàng loạt tin tức ùn ùn kéo đến, hoặc là thật hoặc là giả.

Ngôn Dụ còn chưa nói, Mạnh Tây Nam đã thấp giọng thở dài, nói: "Em phải nói rõ ràng với tiểu Thành, đừng để cậu ấy trước khi đi, bọn em còn xảy ra hiểu lầm."

"Sắp sửa đi? Anh ấy phải đi đâu?" Ngôn Dụ ngạc nhiên hỏi.

*

Lúc Ngôn Dụ chạy đến phòng bệnh, vừa đẩy cửa ra, thì thấy trên giường sạch sẽ ngăn nắp. Tấm chăn màu trắng được gấp vuông vức, mỗi một góc đều phân rõ ràng.

Người đàn ông đứng bên giường bệnh đang mặc quân trang, nút áo sơ mi được anh cài lại.

Vừa xoay đầu, mày kiếm của anh khẽ nhướng, gương mặt tuấn tú nhìn rất đứng đắn. Đường nét khuôn mặt anh luôn thâm thúy, đuôi mắt hơi xếch, lúc này không cười, lại khiến người ta không dám càn quấy với anh.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay luôn nhìn anh mặc đồ bệnh nhân, đột nhiên đổi thành một thân quân trang, kích thước lưng áo đường vai, đều vừa vặn.

"Ngôn Ngôn," Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô, đôi đồng tử trắng đen rõ ràng, nhìn thẳng cô, cực giống với con người anh.

Trực tiếp, không né tránh.

Ngôn Dụ hít sâu một hơi, mới hỏi; "Anh phải ra ngoài huấn luyện, vì sao không nói cho em biết?"

"Chỉ hơn một tháng, không dài," gương mặt anh nhàn nhạt, giọng điệu lại cực giống lúc cô vừa về nước, anh cực kì lạnh nhạt với cô.

Rõ ràng là vẻ mặt bình tĩnh đến vậy, thế nhưng bên trong lại giống như đang cố gắng kiềm chế gì đó.

Anh lại nhếch miệng cười khẽ, "Vốn muốn buổi tối em đến bệnh viện, sẽ nói cho em biết."

Anh không định giấu diếm, dù sao cũng chỉ hơn một tháng, bởi vì là huấn luyện khép kín, ngay cả di động cũng không dùng, anh sợ sau khi cô gái này nghe được, trong lòng sẽ khổ sở, nên trước không nói cho cô biết.

Thế nhưng ngược lại là anh, bị tin tức luân phiên oanh tạc.

Vừa rồi trong di động anh, cho dù là đám người Hàn Kinh Dương hay mấy người Tạ Tranh, Đào Dật, đều gửi tin cho anh. Người đàn ông khác tặng cho bạn gái mình một sợi dây chuyền trị giá hai tỷ, có lẽ anh là người cuối cùng biết được.

Đào Dật còn đặc biệt điện thoại đến, thằng nhóc này vậy mà còn nói bậy bạ một câu: Hay là thôi đi, chuyện của hai người các anh đã qua lâu vậy rồi, anh là một người làm lính, có thể cho người ta được cái gì?

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành ngồi trên giường bệnh, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng mùa hè luôn dồi dào như thế.

Anh búng đầu thuốc trong tay xuống, nở nụ cười: "Tôi."

Một con người hoàn toàn trung thành.

Thực ra Đào Dật cũng chỉ nói bậy bạ, cố ý chọc cười, sợ tiểu Thành thật sự vì chuyện này mà trong lòng có vướng mắc, nào biết chính mình đã bị trêu chọc.

Cậu ta chửi thẳng: "Mặt mũi anh lớn gê, anh có thể trị giá hai tỷ à?"

Tưởng Tĩnh Thành đưa điếu thuốc kẹp trong tay vào miệng, hút một hơi, sau đó nhả khói ra, giọng nói hơi khàn: "Cậu đợi rồi xem."

Giờ phút này nhìn Ngôn Dụ, vẻ mặt anh lại vô cùng hờ hững.

"Anh tiểu Thành," cô gọi một tiếng, giọng nói mềm mại, lộ ra vẻ nói không nên lời.

Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô, chỉ hỏi: "Ngôn Ngôn, em có biết anh giận cái gì không?"

Vào lúc thấy Ngôn Dụ chợt mở to mắt, đôi mắt trong suốt sạch sẽ, giống như bị hoảng sợ cực lớn. Thì anh tự giễu cười, đúng rồi, ngay cả chính anh cũng không biết, anh lại nhỏ nhen đến vậy.

"Anh giận là, em chưa bao giờ chủ động muốn nói cho anh biết, nhiều năm em ở Mỹ rốt cuộc đã sống thế nào, đã xảy ra chuyện gì, chuyện của em anh vậy mà phải nghe nói từ trong miệng của người khác."

Cửa sổ được mở ra cho thoáng khí, gió nhẹ mang theo vài phần nóng rực thổi vào, mái tóc dài của Ngôn Dụ bị thổi tung lên.

https://thuviensach.vn

Hai người cứ yên lặng nhìn nhau.

Những năm này, em sống có tốt không?

Thực ra Tưởng Tĩnh Thành vẫn đang chờ đợi, anh có thể không so đo việc Ngôn Dụ rời đi. Anh cũng từng đấu tranh, từng oán trách, nhưng trong lòng anh vẫn luôn trông đợi nhất là cô có thể từ phương xa quay về.

Nhưng anh cũng vẫn muốn biết, những năm này cô đã xảy ra những gì.

Thực ra lúc họ nói chuyện, Tưởng Tĩnh Thành sẽ nói cho Ngôn Dụ biết, chuyện anh ở đơn vị trước đây.

Có những chuyện vướng phải nguyên tắc bảo mật không thể nói, nhưng anh sẽ nói cho cô biết, món thịt kho tàu ở nhà ăn của họ là món anh thích nhất, một mình anh có thể ăn hết một tô sứ. Anh đã nuôi một con chó quân sự tên Hắc Oa, chỉ là lúc điều đi, anh đã giao nó cho người khác chăm sóc. Nhưng hình như Hắc Oa biết anh phải rời đi, đã chạy theo phía sau xe rất xa.

Anh muốn để cô biết, tất cả về anh.

Ngôn Dụ nhìn chằm chằm anh, cô luôn thử há miệng, nhưng về những chuyện ở Mỹ, cô khó mà mở miệng được.

Cô phải nói thế nào cho anh tiểu Thành biết, rằng giữa cô và Quý Khải Phục chỉ là một giao dịch.

Tưởng Tĩnh Thành thấy cô vẫn không mở miệng, rốt cuộc lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Anh nhìn cô hỏi: "Ngôn Ngôn, em biết cái gì gọi là trung thành không?"

https://thuviensach.vn

**

Một tháng sau.

Cổng đơn vị bộ đội nào đó có một chiếc xe đang chậm rãi lái tới, thẳng đến phía trước, vệ binh nhìn biển số xe, còn có người ngồi bên trong, nhanh chóng chào người ngồi ở ghế lái.

Người ngồi bên trong cũng chào lại, sau đó barrier được mở ra, chiếc xe lái vào.

Tưởng Tĩnh Thành vừa vào văn phòng được một phút, thì chỉ đạo viện Lưu Minh Siêu đã đến, nhìn anh nói: "Cậu về rồi."

Anh ta vừa nói xong, Tưởng Tĩnh Thành nhướng mày, cười nói: "Trong doanh có người tạo phản?"

"Họ dám," Lưu Minh Siêu cười rồi mới nói: "Tôi nói với cậu đoàn chúng ta có việc lớn, có nhóm chương trình tạp kỹ sắp đến quay phim đấy."

Tưởng Tĩnh Thành cau mày, tưởng mình nghe nhầm.

Không ngờ Lưu Minh Siêu cười khổ một tiếng, nói: "Cậu đừng có mà không tin, thật đó. Là chương trình của một đài truyền hình vệ tinh, nghe nói tạo ra một chương trình giáo dục yêu nước quy mô lớn, để kích thích sự nhiệt tình yêu nước của mọi người."

Dù sao nói ra, chính là xa xỉ, có quy mô và đẳng cấp.

Tưởng Tĩnh Thành xùy cười, "Quay chương trình là yêu nước?"

Anh là quân nhân, doanh trại đối với anh mà nói, chính là một nơi nghiêm trang. Đây không phải làm loạn ư?

https://thuviensach.vn

"Dù cho cậu có đồng ý hay không, thì người cũng sắp đến rồi, lát nữa cậu đi xuống cùng tôi, cậu bây giờ là mặt tiền trong đơn vị chúng ta đấy," Lưu Minh Siêu nhìn chằm chằm gương mặt của Tưởng Tĩnh Thành, bạn nói xem cùng là lính ngày ngày gió thổi nắng chiếu, sao mặt người ta dù đen, cũng vẫn đẹp trai như vậy chứ.

"Tôi không đi," anh không kiên nhẫn nói.

Nói xong thì muốn cởi nút áo ra, bởi vì sắp đến lễ Quốc Khánh, lúc này là thời tiết nắng gắt cuối thu, trên người anh đang mặc áo khoác quân trang, nên ngại nóng.

"Đừng cởi, đừng cởi, cứ mặc bộ đồ này đi xuống đi, nói thật chứ, cậu sang thì rất có thể dọa người đấy." Lưu Minh Siêu vội vàng lấy tay cản lại, Tưởng Tĩnh Thành bị anh ta làm cho mất kiên nhẫn.

Cuối cùng anh vẫn bị lôi xuống.

Nhưng đến dưới lầu, anh đã thu liễm vẻ mặt. Lúc này vừa vặn có một chiếc xe buýt lái vào doanh trại, người tham gia chương trình đã đến.

Lưu Minh Siêu ở bên cạnh anh nhỏ giọng nói: "Người đến đều là ngôi sao, cậu nghiêm túc thì nghiêm túc, đừng có mắng chửi người ta nha."

Anh ta là sợ fan của nhóm ngôi sao này, ăn thịt Tưởng Tĩnh Thành.

Sau đó chiếc xe dừng lại ở cổng tòa nhà giáo dục chính trị, Tưởng Tĩnh Thành đứng thẳng tắp ở đó, liếc mắt nhìn người bước xuống khỏi xe.

Rõ ràng là đàn ông, lại trang điểm đậm đến vậy, còn có ngôi sao nữ kia mặc váy gì mà ngắn ngủn thế kia, đây là nơi nào chứ. Tưởng Tĩnh Thành vừa thờ ơ nhìn, vừa nghĩ làm thế nào chỉnh chết bọn họ.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi nhìn thấy cô gái cuối cùng mặc quần dài màu đen áo T-shirt màu trắng, mang giày thể thao bước xuống, anh trợn tròn mắt.

"Tập hợp, xếp hàng theo thứ tự từ cao đến thấp," Lưu Minh Siêu rống to nói với họ.

Sau khi anh ta sắp xếp đội ngũ xong, thì nói: "Tiếp theo mời doanh trưởng nói chuyện."

Lưu Minh Siêu nói xong, thì thấy Tưởng Tĩnh Thành cả buổi không lên tiếng, vội vàng nhìn sang, kết quả người ta đang nhìn chằm chằm đội ngũ, nhìn lại lần nữa, tầm mắt của anh ta rơi vào trong mấy cô gái kia.

Trong lòng anh ta ngạc nhiên.

May mà Tưởng Tĩnh Thành lúc này đã mở miệng, "Hoan nghênh mọi người đến đơn vị."

Anh đảo mắt nhìn mọi người, rồi nói: "Có lẽ mọi người không biết vì sao mình lại đến đây....."

"Báo cáo," chỉ nghe cô gái ăn mặc đơn giản nhất trong đội ngũ, bỗng hô một tiếng.

Ánh mắt Tưởng Tĩnh Thành rơi trên người cô, Lưu Minh Siêu nhìn ánh mắt kia của anh thì cảm thấy không thích hợp, may là anh không nổi giận, chỉ bình tĩnh nói: "Nói."

"Tôi biết vì sao mình đến đây."

Hiện tại máy quáy đều đã dựng lên, biên đạo vui vẻ đến mức miệng cũng sắp toét ra, chương trình này chính là muốn có điểm nhấn, ngày đầu tiên vào doanh trại đã đối đầu với sĩ quan huấn luyện, bất ngờ biết bao.

Vẻ mặt Tưởng Tĩnh Thành lạnh nhạt: "Vậy vì sao cô đến đây?"

https://thuviensach.vn

"Bởi vì tôi muốn biết cái gì là trung thành."

Ngôn Dụ nhìn anh, giọng nói kiên định.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Cuối tháng chín, cỗ nóng rực trong không khí kia, dường như vẫn chưa hoàn toàn giảm bớt. Xung quanh ngoại trừ tòa nhà giáo dục chính trị trước mặt này ra, thì ngay cả nơi che nắng đều không có. Mọi người cứ thế đứng nghiêm trong ánh mặt trời chói chang, ánh nắng bao phủ trên cơ thể mỗi người, mồ hôi trán, chóp mũi, rịn ra liên hồi.

Nhưng có người lo lắng, lại có người vui vẻ.

Tổ đạo diễn chương trình vẻ mặt căng thẳng xen lẫn kích động nhìn hai người giằng co. Tưởng Tĩnh Thành mặc một thân quân trang, dáng người cao ngất như cây bạch dương.

Cái gọi là quân nhân, có lẽ chính là như thế.

Bởi vì chương trình là chương trình thực tế, sẽ không sắp xếp kịch bản, cho nên bạn thế nào thì biểu hiện ra thế ấy. Trước đây tổ biên đạo cũng từng điều tra tính cách của các nghệ sĩ, các đạo diễn cũng từng cùng thảo luận, ai sẽ xảy ra xung đột với huấn luyện viên, ai sẽ là người đầu tiên không chịu được, mà ai lại là người huấn luyện nghiêm túc nhất.

Nhưng không ai ngờ, người đầu tiên trực tiếp đối đầu với huấn luyện viên, lại là vị này.

Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô, đôi mắt đen láy sâu không thấy đáy, vào lúc mọi người cho rằng anh sẽ nổi giận, thì anh lại chậm rãi mở miệng:

https://thuviensach.vn

"Vậy cô học được rồi."

Đừng nói là nhân viên công tác bị mê hoặc, mà ngay cả hai sao nữ tự nhận là từng trải trong giới, trái tim cũng đập loạn nhịp.

Rất nhanh, tiểu đội trưởng đã dẫn họ đi nhận quân tư trang.

Tưởng Tĩnh Thành nhìn về phía Lưu Minh Siêu, xoay người đi vào tòa nhà giáo dục chính trị, Lưu Minh Siêu đương nhiên đi theo lên, nào biết bên tổ đạo diễn có một nữ đạo diễn đột nhiên chạy sang, hô: "Doanh trưởng Tưởng, xin đợi một chút."

Cô ta lên tiếng gọi người lại, Tưởng Tĩnh Thành đứng trên bậc thềm, quay đầu nhìn, đôi mắt kia không có cảm xúc gì.

Rất trầm, rất sâu.

Trong lòng nữ đạo diễn lộp bộp, may mà cô ta vẫn nhớ ra chức trách của mình, hỏi: "Doanh trưởng Tưởng, xin hỏi vừa rồi vì sao anh không phạt tân binh đột ngột nói chen vào kia thế?"

Lưu Minh Siêu: "....." Những người này vì quay chương trình mà cũng quá nghiêm khắc đi.

Đã vào doanh trại, đó chính là tân binh, tổ đạo diễn vì để cho các ngôi sao buông xuống sự kiêu ngạo, trước khi đến đã họp với mọi người.

Tưởng Tĩnh Thành mặt không biểu tình nhìn cô ta, khóe miệng nhếch lên, hơi châm biếm hỏi: "Các người rất muốn nhìn thấy tôi phạt cô ấy?"

Nữ đạo diễn sợ anh hiểu lầm, vội lắc đầu, giải thích: "Bởi vì chủ đề chương trình này của chúng tôi, chính là muốn để người bình thường thể nghiệm được sâu sắc, làm một binh sĩ là như thế nào. Chúng tôi cũng hy vọng các anh có thể đối đãi với họ như là tân binh."

https://thuviensach.vn

"Vậy thì cô phải nghe thấy, cô ấy có hô báo cáo."

Nghĩ đến đấy, trong lòng Tưởng Tĩnh Thành đột nhiên nhẹ nhõm mấy phần, chút thông minh ấy ngược lại vẫn còn.

Sau khi về phòng làm việc, Tưởng Tĩnh Thành nói ngay với Lưu Minh Siêu, "Đi, đem tài liệu của các nhân viên được huấn luyện lần này đến đây cho tôi."

Lưu Minh Siêu thấy anh chợt tích cực chủ động như vậy, thì vui vẻ hẳn lên, vội quay về đem tài liệu của mình đến. Chương trình này là một chương trình chủ chốt mùa thu năm nay của đài truyền hình, tổng cộng có mười hai tập, chủ yếu là để cho các ngôi sao bước vào doanh trại quân đội, tiếp nhận huấn luyện, để họ thể nghiệm cái gì là quân nhân, và trở thành một binh lính Trung Quốc đạt chất lượng, sẽ vất vả đến thế nào.

Sở dĩ lần này cấp trên đồng ý, nói đến chuyện của Tưởng Tĩnh Thành, vẫn đóng vai trò rất lớn.

Quân nhân bảo vệ nhân dân, quả thực không cần báo đáp, nhưng nếu họ cứu người, lại bị nhân dân đối xử như vậy, cứ thế mãi ai không đau lòng?

Không thể để quân nhân đau lòng.

Cho nên lần này có đài truyền hình thủ đô đề xuất muốn quay chương trình thế này, đã nhận được sự ủng hộ của Bộ Quốc phòng. Mà trạm đầu tiên, là chọn ở đơn vị của Tưởng Tĩnh Thành.

Dù sao chương trình này không những chỉ muốn xem ngôi sao, mà đối với huấn luyện viên cũng tỉ mỉ chọn lựa.

Lúc trước ảnh chứng minh của Tưởng Tĩnh Thành được chuyển phát mười mấy vạn, được giới truyền thông xưng là anh lính đẹp trai nhất.

https://thuviensach.vn

Lúc weibo chính thức của tổ tiết mục đưa vào sử dụng, đã đăng lên tin weibo đầu tiên, trưng cầu ý kiến của các fan rằng muốn để ngôi sao đi binh chủng nào, thì có một cư dân mạng để lại câu trả lời bên dưới như sau: Đi binh chủng nào tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn họ đến doanh trại quân đội có Tưởng Tĩnh Thành thôi.

Weibo này đã được chuyển phát hơn một vạn, lượt like cũng vượt quá hai vạn.

Tổ tiết mục còn chưa bắt đầu quảng cáo, ngược lại cư dân mạng đã tự phát giúp họ tuyên truyền. Cho nên nhìn thấy ý kiến của dân mạng cao như vậy, mà đạo diễn cũng cho rằng trạm đầu tiên đặt ở Lục quân là hợp lý nhất, vì thế liền có nguyện vọng đến đơn vị của Tưởng Tĩnh Thành

Lúc này Lưu Minh Siêu thấy anh cúi đầu nghiêm túc xem tài liệu, thì cười nói: "Còn nữa, chương trình này đã chỉ đích danh để cho cậu làm huấn luyện viên, hôm qua lúc họp ở đoàn bộ, đoàn trưởng còn bảo tôi dặn cậu, biểu hiện cho tốt, tăng thêm thể diện cho Lục quân chúng ta."

"Lục quân còn cần tôi tăng thể diện," Tưởng Tĩnh Thành nhàn nhạt liếc nhìn anh ta.

Lưu Minh Siêu đang muốn cười, nào ngờ nghe được anh nói một cách đương nhiên: "Lục quân chúng ta không phải là thiên hạ đệ nhất à."

Lưu Minh Siêu bất chợt có hơi ngạc nhiên, hồi lâu mới dựng ngón trỏ, "Tôi phục thái độ này của cậu."

Bắt đầu từ ngày đầu tiên Tưởng Tĩnh Thành đến, Lưu Minh Siêu đã cảm thấy sự kiêu ngạo trong con người anh, không phải loại tùy tiện thể hiện ở bên ngoài, mà là kiêu ngạo trong xương, chính là kiểu tự tin. Thường loại tự tin này, đi kèm với thực lực tuyệt đối.

https://thuviensach.vn

Đến khi anh lật tài liệu xem một lượt xong, thì Lưu Minh Siêu rất tò mò hỏi: "Nhanh vậy đã xem xong rồi?"

Tưởng Tĩnh Thành gật đầu.

Thấy dáng vẻ này của anh, Lưu Minh Siêu còn kì lạ, hỏi: "Xem xong có cảm giác gì?"

Tưởng Tĩnh Thành mở ngăn kéo ra, bên trong có một gói thuốc còn chưa bóc tem, một tháng nay huấn luyện khép kín, ngay cả hút thuốc cũng phải lén lén lút lút. Anh ngậm điếu thuốc ở bên miệng, bật lửa quẹt một cái lóe ra ánh lửa, hơi cúi đầu, đưa điếu thuốc đến gần ngọn lửa, đốt cháy.

Đến khi anh hút sâu một hơi, rồi nhả ra một vòng khói thuốc, mới nhẹ giọng nói: "Không biết ai cả."

À, cũng không đúng, không thể nói ai cũng không biết được.

Là ngoại trừ Ngôn Ngôn nhà anh ra, những ngôi sao này thật sự anh không biết một ai cả.

Đối với câu trả lời này của anh, Lưu Minh Siêu cũng không ngoài ý muốn, đừng nói là Tưởng Tĩnh Thành, mà ngay cả anh ta cũng không biết được mấy người. Nhưng anh ta chỉ chỉ tư liệu của một khách mời nam, cười nói: "Cả vị này cậu cũng không biết à?"

Người anh ta chỉ là một khách mời nam tên Từ Đình, năm nay bốn mươi lăm tuổi, đã từng đóng không ít phim về đề tài quân sự. Các vai đóng trong phim đều là thủ trưởng, người quản lý, không ngờ lần này đến tham gia chương trình, lại trở thành binh nhì bình thường nhất.

Đoán chừng tổ tiết mục cũng chính là xem trọng kiểu trái ngược đáng yêu này.

https://thuviensach.vn

"Đi," Tưởng Tĩnh Thành hút xong điếu thuốc, đứng dậy.

Lưu Minh Siêu thấy anh đột ngột đứng dạy, rất kì lạ hỏi: "Đi đâu?"

"Lát nữa không phải họ còn phải đến nộp đồ đem theo sao, đi xem sao," Tưởng Tĩnh Thành nói xong, thì đi ra ngoài.

Lúc này người liên quan đã nhận quân tư trang đến, họ đều tập hợp vào buổi sáng, sau đó mới ngồi xe cùng nhau đến. Có những người là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng được chú ý nhất, đương nhiên là Ngôn Dụ không phải ngôi sao.

Tiểu đội trưởng dẫn dắt họ, tên Vương Triều Dương, tuổi không lớn, mới hơn hai mươi. Cho nên các ngôi sao cũng không tính là sợ cậu ta, còn to gan mở miệng nói chuyện với cậu ta nữa.

Dựa theo quy định, thì tất cả họ phải mở vali kiểm tra, nộp tất cả những đồ vi phạm.

Chỉ là vừa nghe đến cái này, mọi người đều tràn đầy oán hận mở vali ra, kết quả vừa mở ra, thì Vương Triều Dương cũng trợn tròn mắt. Đầy đủ mọi thứ, thật là cái gì cũng có.

Vương Triều Dương nói: "Mọi người nộp tất cả đồ vi phạm lên đi."

Thực ra trong khách mời nữ Hứa Tiếu là người nhỏ tuổi nhất, chợt cười khanh khách, giọng nói mang theo vài phần làm nũng: "Tiểu đội trưởng ơi, mặt nạ này tôi có thể giữ lại được không?"

Hứa Tiếu tuổi nhỏ, nhưng hiện nay cô ấy có một bộ phim truyền hình đang được phóng sóng trên đài truyền hình thủ đô, rất hút fan.

Lúc này cô ấy vừa mở miệng, vẫn mang theo vẻ xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

Vương Triều Dương cau mày, còn chưa mở miệng, nào biết ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh nhạt, "Đều tán gẫu ư?"

Mọi người quay đầu lại, nhìn thấy Tưởng Tĩnh Thành đứng ở cửa, bóng dáng cao lớn có loại khí thế áp chế người khác. Vừa rồi mặc dù anh không nói mấy câu, nhưng ai cũng có cảm giác, vị này tướng mạo đẹp trai thì có đẹp trai, nhưng khí thế quá dọa người.

Sắc mặt Hứa Tiếu chợt trắng bệch, đương nhiên là bị dọa.

Tưởng Tĩnh Thành chậm rãi đi đến, nhìn vali để ngổn ngang dưới đất, nhìn chằm chằm, vậy mà có cả mì ăn liền đóng hộp. Đây con mẹ nó xem đơn vị họ là nơi nào chứ? Sợ bỏ đói bọn họ à?

Trong lòng anh cười lạnh: Lát nữa chỉnh chết bọn họ.

Anh nhấc chân đá cái vali màu bạc bên cạnh, không nặng, nhưng dọa người.

"Những thứ đồ này, còn muốn tôi dọn giúp các người?"

Anh vừa nói xong, tất cả mọi người đều ngồi xổm xuống ngay lập tức, bắt đầu lấy đồ đạc. Lúc trước còn mơ mộng hão huyền trả giá với Vương Triều Dương, thì bây giờ đều thành thật.

Đồ Ngôn Dụ mang đến ít nhất, chỉ là đồ dùng vệ sinh cá nhân hằng ngày.

Đến khi Tưởng Tĩnh Thành đi đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô gái đã thu dọn thỏa đáng, biết rõ còn cố hỏi: "Đều thu dọn xong rồi?"

"Báo cáo huấn luyện viện, dọn xong rồi ạ," Ngôn Dụ trả lời.

Dáng vẻ có nề nếp của cô, khiến trán Tưởng Tĩnh Thành giật mạnh, cô ấy đây là rốt cuộc muốn làm gì?

https://thuviensach.vn

Một nhóm người chậm chạp thu dọn, Tưởng Tĩnh Thành nhìn cũng thấy phiền, đưa tay nhìn đồng hồ trên cổ tay, lạnh giọng nói: "Cho các người thêm hai phút nữa, không dọn xong, thì ném hết."

Có lẽ trong lòng mọi người, đều đang mắng một câu mẹ nó.

Nhưng lần này mỗi một người đều không dám rề rà nữa.

Đến khi mọi người cuối cùng cũng dọn đồ xong, thì tiểu đội trưởng dẫn họ về ký túc xá, cất đồ trước. Tưởng Tĩnh Thành liếc mắt nhìn cô gái từ đầu đến cuối đều cụp mắt, không nhìn anh, trong lòng hừ một tiếng.

Cũng không lo lắng, cứ đợi đấy.

Xem thử em có thể chống đỡ được đến khi nào.

*

Ba nữ binh về ký túc xá nữ, cuối cùng cũng được xả hơi.

Hứa Tiếu nhỏ tuổi nhất, tò mò nhìn Ngôn Dụ, đương nhiên cô ấy biết vị này. Nửa tháng trước luôn ở trên hot search, về tin đồn của cô ấy, thật sự cái gì cũng có.

Ngôn Dụ không nói gì, có điều trong này cô lớn tuổi nhất, cho nên chủ động chào hỏi.

"Chào các cô, tôi là Ngôn Dụ."

Cô nói xong, hai người khác hiển nhiên thở phào. Phải nói hai người này thực sự là nữ ngôi sao, nhìn thì hào quang vô hạn, nhưng Hứa Tiếu tuổi nhỏ, năm nay mới có một phim truyền hình ratings cũng xem như là tốt, thuộc kiểu tiểu hoa đán đang lên.

https://thuviensach.vn

Còn một người khác tên Diệp Liên Tâm, cô ấy đã hai mươi lăm tuổi, cũng từng đảm nhận không ít vai nữ chính.

Nhưng đều bình thường vừa phải.

Hai người đều thuộc kiểu tiểu hoa đán vẫn chưa lên, chỉ là kiểu bình thường tham gia hoạt động, có thể mượn được quần áo và trang sức đều bình thường. Cho nên đột nhiên tiếp xúc với Ngôn Dụ, vẫn rất căng thẳng.

Dù sao thân phận của Ngôn Dụ, cũng là giám đốc khu vực Trung Quốc của tập đoàn Liên hợp.

Trang sức MEQUEEN dưới trướng tập đoàn Liên Hợp, là tình yêu trong lòng của biết bao sao nữ, sao nữ có thể mượn được lúc đi thảm đỏ cũng rất ít.

Sau khi ba người làm quen với nhau xong, Ngôn Dụ liền bắt đầu dọn dẹp đồ đạc.

Vẫn là Hứa Tiếu không nén được tò mò, hỏi: "Ngôn Dụ, sao chị lại đến tham gia chương trình này vậy?"

Thực ra lúc công ty cô ấy bảo cô ấy đến tham gia, Hứa Tiếu cực kì không vui.

Bởi vì chương trình này yêu cầu sao nữ phải để mặt mộc, hơn nữa còn nghe nói rất vất vả rất mệt.

Ngôn Dụ lúc này đang trải giường chiếu, cô kéo mép chăn, nhàn nhạt nói: "Vừa rồi không phải tôi trả lời vị huấn luyện viên kia rồi sao."

Hứa Tiếu nhớ lại câu trả lời kia, có chút không tin, bởi vì cô ấy cảm thấy câu trả lời đó quá quang minh chính đại.

*

https://thuviensach.vn

Thực ra vấn đề này, lúc trước Quý Khải Mộ cũng đã hỏi cô.

Khi cậu ta nghe nói mình muốn tham gia chương trình này, phản ứng đầu tiên chính là, cô chắc chắn điên rồi.

Sau khi Tưởng Tĩnh Thành đi, nội bộ tập đoàn Liên hợp đã xảy ra thay đổi rất lớn. Bởi vì Quý Khải Phục mà mọi người tưởng rằng thật sự xảy ra chuyện, đã xuất hiện trong hội nghị cổ đông ở công ty vào thứ hai. Hội nghị đó vốn là Quý Viễn Hồng tổ chức, muốn thay thế Quý Khải Phục.

Nào biết Quý Khải Phục không chỉ bình an quay về, mà lần này anh còn ném đi cây gậy trong tay.

Lúc anh chậm rãi đi vào phòng họp, cái chân luôn bị Quý Viễn Hồng chỉ trích, lại kiên định mà có lực đi đến phía trước bàn làm việc.

Cùng lúc đó, Quý Khải Mộ cũng đăng status lên weibo và INS của cậu ta.

"Vĩnh Hằng Chi Tâm, đây là món đồ bố tôi đã để lại, xác thực không ở trong tay anh trai tôi. Bởi vì nó vẫn luôn được tôi bảo quản, tôi không biết chú ba liên lụy đến người khác rốt cuộc là có ý gì. Nhưng loại người không để ý đến lợi ích công ty như ông ấy, tôi sẽ không đồng ý để ông ấy đảm nhiệm bất cứ chức vụ gì ở công ty."

Cậu ta còn đặc biệt đính kèm một bức ảnh, Vĩnh Hằng Chi Tâm yên lặng nằm trong tủ bảo hiểm thủy tinh.

Báu vật hiếm có thế gian này, vẫn yên lặng tỏa ra ánh sáng lấp lánh, mặc kệ tranh chấp của người đời.

Mà phía Quý Khải Phục cũng tuyến bố thanh minh, trong thanh minh được viết như sau: Từ khi Ngôn Dụ tiểu thư vào công ty đến nay, vẫn luôn được trọng dụng. Mà bản thân cô ấy cũng không phụ sự mong đợi của mọi

https://thuviensach.vn

người, đã rất nhiều lần giải quyết những vấn đề công ty gặp phải trong quá trình phát triển. Lẽ nào chỉ vì cô ấy là phụ nữ, thì phải chịu sự chỉ trích như vậy? Điều này không công bằng.

Một đoạn lời, ngắn gọn có lực, lại khéo léo thu hút sự tán thành của quần chúng.

Về sau Ngôn Dụ mới biết, Quý Khải Phục căn bản không xảy ra chuyện gì cả. Anh chỉ đang kiềm nén, chờ đợi Quý Viễn Hồng nhảy ra sử dụng thủ đoạn hồ đồ. Huống hồ trong công ty luôn có người ngầm ủng hộ Quý Viễn Hồng.

Cho nên lúc những người này nổi lên mặt nước, nhảy ra cùng Quý Viễn Hồng, thì anh thắng.

Một tháng này, nội bộ tập đoàn Liên hợp đã xuất hiện điều chỉnh nhân sự nhiều lần, trận chiến này có người thắng, đương nhiên sẽ có người thua.

Mà điều động nhân sự duy nhất của tập đoàn ở khu vực Trung Quốc, chính là giám đốc thị trường Đường Dịch Phàm bị sa thải. Phải, là sa thải, bình thường quản lý cấp cao của một công ty lớn, cho dù có mâu thuẫn, cũng sẽ để họ tự động từ chức, không ngờ lần này Đương Dịch Phàm trực tiếp bị sa thải.

Những chuyện này đều không liên quan đến Ngôn Dụ.

Bởi vì cô luôn nhớ câu Tưởng Tĩnh Thành đã nói kia, cái gọi là trung thành, nên là gì.

Nhưng lúc cô nhìn lại, mới phát hiện, nhiều năm như vậy, dường như luôn là Tưởng Tĩnh Thành nuông chiều, dung túng cho cô.

Lần này, cô muốn ra sức chạy đến bên cạnh anh, cô muốn để cho anh biết, cô có thể vì anh làm được đến bước nào.

https://thuviensach.vn

Cho nên cô quyết định tham gia chương trình này. Nhưng cũng chỉ tham gia hai tập mà thôi.

Bởi vì có anh ở đây.

Họ rất nhanh thì ra khỏi ký túc xá, đến bên ngoài tập hợp. Tưởng Tĩnh Thành đứng trên lầu, nhìn chằm chằm thao trường. Lưu Minh Siêu vừa rồi cảm thấy anh là lạ, vội hỏi: "Cậu đây là làm sao thế?"

Lưu Minh Siêu cũng đi đến cửa sổ, theo tầm mắt của anh nhìn sang, một nhóm người vây quanh mấy người mặc quân trang.

Chương trình lại bắt đầu ghi hình.

"Sẽ không phải cậu nhìn trúng ai rồi đấy chứ?" Lưu Minh Siêu cười nói, thế nhưng anh ta nói xong, Tưởng Tĩnh Thành lại không trả lời.

Trong lòng anh ta lộp bộp, sợ đến mức giọng nói cũng thay đổi: "Đây, đây thế nhưng là vi phạm đấy....."

Tưởng Tĩnh Thành xoay đầu liếc nhìn anh ta, "Vi phạm cái rắm."

Vợ nhà mình, sao anh không thể nhìn được chứ.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Đều nói gió thu mang đến cảm giác mát mẻ, rõ ràng đã đến thời điểm lá cây hơi ửng vàng, nhưng thời tiết nắng gắt cuối thu cũng khiến người ta không chịu được. Giờ phút này họ mặc trang phục huấn luyện, đứng trên sân huấn luyện, ánh mặt trời gay gắt, nướng trên đỉnh đầu.

Mọi người lúc này mới vừa vào doanh trại, đã bị kéo đến sân huấn luyện, lại đứng quân tư, khiến họ lưng đẫm mồ hôi.

Nam thì còn đỡ, dù sao cơ thể cũng xem như là được, nhưng trong ba cô gái, có hai người đã bắt đầu lung lay sắp ngã. Ngôn Dụ cũng cảm thấy nóng, áo T-shirt mặc bên trong áo khoác đồ huấn luyện đã dán chặt sau lưng.

Da cô trắng, dưới ánh nắng chiếu như vậy, hơi ửng đỏ, mái tóc dài được buộc thành đuôi ngựa ở sau đầu.

Chương trình kỳ này bởi vì được tập đoàn Liên hợp tài trợ, đầu tư vốn không ít, nên ngay cả việc mời khách mời, cũng tiêu tốn khoản chi phí lớn. Bảy khách mời là bảy tính cách khác nhau, tuổi tác cũng chênh lệch cực lớn.

Ngôn Dụ tham gia hai tập đầu tiên, cho nên sau khi kết thúc quay phim ở đơn vị này, thì cô cũng sẽ không tham gia tiếp.

https://thuviensach.vn

Bởi vì chu kỳ quay phim cũng không tính là dài, nên khi Chu Trác biết được ý tưởng này của cô, còn rất ủng hộ. Hiện tại chương trình tạp kĩ nhiều như vậy, rất nhiều người đều vượt giới, có những lão đại của các doanh nghiệp cũng sẽ tham gia chương trình.

Thực ra Ngôn Dụ luôn muốn tìm hiểu cuộc sống quân doanh chân chính.

Không phải kiểu nghe người khác mô tả, mà là bản thân mình tự thể nghiệm.

Bố cô và người cô thích nhất, đều hiến dâng tuổi xuân của mình cho quân doanh. Trong quá trình trưởng thành của cô, trước sau đều có liên quan chặt chẽ đến màu xanh quân đội này.

Giây phút này cô đang mặc bộ đồ màu xanh, đứng ở nơi này.

Rất không thể tưởng tượng nổi, nhưng Ngôn Dụ cũng không hối hận.

"Tôn Dịch Hàn ai cho cậu nhúc nhích?" Huấn luyện viên đứng trước mặt, lạnh mắt quát một khách mời nam, giọng nói đó giống như đang dạy dỗ học sinh.

Vào lúc Ngôn Dụ cố gắng kéo căng mình, không thả lỏng, thì Vương Triều Dương cả người nóng nảy quát mắng, đã dọa mọi người không nhẹ.

Mọi người theo bản năng xoay đầu nhìn Tôn Dịch Hàn, người này cũng xem như là người nổi nhất tham gia chương trình. Năm ngoái sau khi quay một bộ phim tiên hiệp thì nổi lên, nhân khí tăng vọt, nên có không ít chương trình tạp kĩ đều giành giật anh ta.

Thế nhưng công ty lại ném anh ta vào chương trình này chịu tội.

https://thuviensach.vn

"Cho các người nhúc nhích rồi hả?" Vương Triều Dương thấy họ đều động, càng tức giận hơn.

Ngôn Dụ nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt bình tĩnh, cô là người duy nhất không xoay đầu.

Vương Triều Dương sau khi dạy dỗ họ một trận, lại nhìn cô. Sau đó chính là huấn luyện thường ngày, nhưng nhóm ngôi sao này bình thường danh giá, thể năng căn bản không theo kịp.

Huống hồ tổ tiết mục vì cái nhìn của chương trình, cũng sẽ không để họ chạy bộ.

Hạng mục huấn luyện đều do đơn vị và tổ tiết mục quyết định từ trước, nhóm người quen được nuông chiều vừa rồi chỉ đổ chút mồ hôi trên người, đã không chịu nổi, bây giờ lại nằm sấp dưới đất bò lên phía trước.

Bởi vì mấy ngày này thời tiết rất khô hanh, nằm sấp dưới đất không bao lâu, miệng đã đầy đất.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành đến, nhìn thấy một nhóm người nằm sấp dưới đất, rõ ràng là bò lên phía trước, một mệnh lệnh đơn giản là vậy.

Vậy mà mỗi người làm đến vô cùng thê thảm, anh hừ một tiếng, sau đó tầm mắt rơi trên người Ngôn Dụ. Dáng người cô là cao nhất trong ba cô gái, tỷ lệ tốt, đôi chân dài hút mắt nhất.

Nhưng lúc này đáng thương hơn, lại là khuôn mặt cô. Vốn khuôn mặt không tìm ra được chỗ xấu, lúc này mồ hôi trộn lẫn với đất, giống như mặt mèo.

Anh đứng dưới tàng cây im lặng nhìn, cũng không đi qua.

Thẳng đến khi cơ thể Hứa Tiếu lung lay, rồi mềm oặt xuống.

https://thuviensach.vn

Người của tổ tiết mục vội đưa nước Hoắc Hương đến, Diệp Liên Tâm đút cho Hứa Tiếu uống vào. Ngôn Dụ yên lặng ngồi xổm ở một bên, tháo mũ của mình xuống, quạt cho Hứa Tiếu.

Tưởng Tĩnh Thành chậm rãi đi qua, mọi người nhìn thấy, liền hô: "Huấn luyện viên."

"Còn chịu đựng được không?" Anh nói rất ôn hòa.

Một nhóm người vốn trong lòng còn thấp thỏm, thấy anh ôn hòa như vậy, thật sự giống như một dòng nước ấm, chảy vào trong lòng. Cả ngày hôm nay kể từ khi bắt đầu đến bây giờ, đã khiến người ta không bớt lo.

Cuối cùng cũng có một người quan tâm đến họ.

Hứa Tiếu nằm trong lòng Diệp Liên Tâm, lệ nóng doanh tròng ngập tràn hốc mắt, uất ức giống như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Tưởng Tĩnh Thành khẽ thở dài, mọi người còn lấy lại tinh thần, thì thấy anh thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nhìn quanh họ: "Các người cho rằng đây là nơi nào? Sân huấn luyện CS người thật? Để các người đến chơi hả? Họ....."

Anh đưa tay chỉ một nhóm binh lính ở không xa, giọng nói châm biếm: "Lượng huấn luyện hàng ngày của họ gấp các người mấy chục lần, cô nói xem họ vì sao phải vất vả huấn luyện hàng ngày như vậy."

"Bởi vì họ phải bảo vệ nhân dân."

Sau đó anh châm chọc nhìn mọi người, "Như các người thế này, nhân dân còn dám hy vọng vào các người sao?"

Vốn là anh muốn nói dáng vẻ chán ghét, thế nhưng lúc câu nói này đến bên miệng, Ngôn Dụ luôn yên lặng quỳ một gối bên cạnh Hứa Tiếu,

https://thuviensach.vn

ngẩng đầu lên nhìn tới. Thì cái câu dáng vẻ chán ghét như các người, lại trở thành như các người thế này.

Nhớ đến lúc trước anh ở đơn vị cũ, huấn luyện còn dữ dội hơn ở đây nhiều.

Lúc anh mắng người, cũng ác hơn ở đây.

Đây nếu bị những binh lính ở đơn vị cũ của anh nhìn thấy, không biết chừng sẽ cười nhạo anh thế nào nữa.

Bỗng nhiên Tưởng Tĩnh Thành cảm thấy, cô gái này đến không phải để huấn luyện chính cô, mà là đến để huấn luyện anh.

"Ngoại trừ người này ra, tất cả những người khác đều chạy quanh thao trường cho tôi, nam ba nghìn mét, nữ hai nghìn," Tưởng Tĩnh Thành phất tay, lần này không nhìn sang mọi người.

Nhưng đương nhiên cũng có người không hài lòng với kết quả này, liền kêu oan: "Chúng tôi đây là giúp đỡ đồng nghiệp."

Nghe thấy anh ta ngụy biện, Tưởng Tĩnh Thành lạnh mắt nhìn sang, người nói chuyện tên Trịnh Hạo, thường đảm nhận vai nam chính trong phim truyền hình, nhưng cũng chỉ là bình thường vừa phải. Là thuộc kiểu có nam chính, nhưng lại không có nhân khí.

Anh ta tham gia chương trình, vốn chính là thuận theo điều kiện xu thế hiện nay.

Thế nhưng không ngờ chương trình này, lại chơi thật.

"Giúp đỡ đồng nghiệp, cần cậu ngồi dưới đất?" Tưởng Tĩnh Thành nói thẳng.

Lời này khiến Trịnh Hạo xấu hổ, phủi mông xem như đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Hứa Tiếu được đưa về phòng y tế, mà những người khác phải chạy quanh sân huấn luyện. Bởi vì lúc Hứa Tiếu ngất xỉu, họ đều nhân cơ hội nghỉ ngơi, mà loại hành vi trốn tránh khó nhọc này, Tưởng Tĩnh Thành ghét cay ghét đắng.

Nhưng cũng có người đề xuất, hai cô gái đều vô tội.

Dù sao họ một người thì đỡ Hứa Tiếu, một người thì quạt cho Hứa Tiếu.

"Ở chỗ của tôi, chỉ có tập thể, không có cá nhân," Tưởng Tĩnh Thành lạnh lùng nhìn người đưa ra ý kiến.

Thế là nhóm người đều chạy đi, thể lực Ngôn Dụ tốt hơn Diệp Liên Tâm, nhưng cô cũng không để ý chính mình, mà là theo bước chân của Diệp Liên Tâm, chạy cùng cô ấy.

Lúc chạy đến vòng thứ tư, Diệp Liên Tâm đã không chịu nổi.

Bình thường cô ấy cũng đi phòng Gym, nhưng cường độ này quả thực quá lớn. Ngôn Dụ ở bên cạnh cô ấy, trầm giọng nói: "Hít thở sâu, điều chỉnh nhịp chân của cô."

Tưởng Tĩnh Thành lúc này đang ôm tay, đứng bên sân huấn luyện nhìn họ.

Diệp Liên Tâm liếc nhìn, nhịn không được nói: "Mặt mũi thì đẹp trai, mà sao tính tình kém vậy chứ, chị nói xem huấn luyện viên của chúng ta có thể tìm được bạn gái không?"

Ngôn Dụ: "....." Anh ấy có mà, hơn nữa còn ở bên cạnh cô đây này.

Cuối cùng Diệp Liên Tâm thực sự chạy không nổi nữa, Ngôn Dụ đỡ cô ấy chạy. Các khách mời nam chạy xong trước các cô, lúc này đứng bên

https://thuviensach.vn

sân huấn luyện, cổ vũ cho các cô.

Diệp Liên Tâm phất tay, giọng nói cũng mang theo nức nở: "Ngôn Dụ xin lỗi, hay là chị chạy một mình đi. Tôi quả thực không được nữa, để huấn luyện viên phạt tôi đi."

"Câm miệng," Ngôn Dụ cắn răng, chính cô chạy cũng mệt, bây giờ còn phải kéo thêm một người.

Cô nhìn người đàn ông đang đứng dưới bóng cây, được, anh được lắm.

Thế là cô vừa kéo vừa trầm giọng nói: "Nếu cô thật sự không chạy, thì tin tôi đi, anh ấy chắc chắn sau khi phạt cô, sẽ bảo cô tiếp tục chạy cho xong đấy."

Diệp Liên Tâm sững sờ, sau đó cô nàng tuyệt vọng phát hiện, hình như Ngôn Dụ nói đúng.

Có lẽ năng lực tiềm tàng của con người là vô hạn, Diệp Liên Tâm bình thường một ngàn mét chạy còn khó, bây giờ đã ngây ngốc chạy xong. Còn Ngôn Dụ, bởi vì cô cứ kéo Diệp Liên Tâm, nên sau khi chạy xong, thì gò má đỏ bừng giống như sắp nổ tung.

Ngay cả tiểu đội trưởng Vương Triều Dương cũng có chút không nhẫn tâm, bèn bảo họ đứng nghỉ ngơi tại chỗ.

Đến tận lúc Tưởng Tĩnh Thành một tay đút trong túi quần, chậm rãi đi về phía bên này. Diệp Liên Tâm ở bên cạnh vốn còn đang nôn khan, lúc này chợt giật mình sững sờ dừng động tác.

Người đàn ông đi đến trước mặt Ngôn Dụ, cơ thể cao lớn thẳng tắp chắn trước mặt cô, tạo nên một bóng râm, bao phủ cả người cô.

https://thuviensach.vn

Nhưng sự ấm áp ấy chỉ trong giây lát, anh hơi nhướng mày, hỏi: "Ai cho cô kéo cô ấy?"

Ngôn Dụ cũng đang che bụng thở dốc, lúc này cô chầm chậm bình ổn hơi thở, thẳng lưng lên, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt nhìn thẳng, toát ra dáng vẻ không nói nên lời, nhìn đến mức mọi người ở bên cạnh đều kinh hồn bạt vía.

"Báo cáo huấn luyện viên, bởi vì anh nói trong mắt anh, chỉ có tập thể không có cá nhân, và chúng tôi là một tập thể."

Cô chợt đứng thẳng sống lưng, rõ ràng khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay kia đã đỏ bừng sắp nổ, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh khiến người ta thật sự bội phục.

Cuối cùng, Tưởng Tĩnh Thành không phạt ai cả.

Lúc mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, Diệp Liên Tâm đã dịu đi không ít, chí ít vẫn có thể nói chuyện. Cô ấy nhìn Tưởng Tĩnh Thành, rất bội phục nói: "Ngôn Dụ, sao chị không sợ huấn luyện viên thế?"

"Vì sao phải sợ?" Ngôn Dụ cầm bình nước Hoắc Hương, nhìn cả buổi, từ nhỏ cô đã không thích uống thứ này.

"Huấn luyện viên Tưởng nghiêm túc dã man í, anh ấy vừa nói chuyện, thì chân tôi đã run lập cập, mắng người còn dữ hơn đạo diễn ở phim trường bọn tôi nữa luôn."

Ngôn Dụ nhìn người đàn ông đang nói chuyện với Vương Triều Dương, xùy cười, khóe miệng hơi nhếch: "Anh ấy mắng tôi?"

Anh ấy không nỡ.

*

https://thuviensach.vn

Sau khi ăn tối xong, là thời gian hoạt động tập thể. Hứa Tiếu cũng đã quay trở lại, cô ấy nhỏ giọng thần bí nói với hai người khác: "Tôi nghe nói, còn một khách mời nữ nữa sắp đến đấy. Chị nói xem cũng đã có ba khách mời nữ rồi, sao còn đến thêm người nữa chi vậy."

Rốt cuộc vẫn là sao nữ, lúc nào cũng muốn tranh đoạt.

Ngôn Dụ không quan tâm, đến mấy người cũng chẳng liên quan đến cô. Cô vốn không phải người của giới giải trí, đến ghi hình hai tập đã là giới hạn cuối cùng. Thực ra với tính cách của cô, thì loại chương trình này từ trước đến này đều là xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Nhưng bởi vì chương trình này có liên quan đến quân doanh, cô mới muốn đến.

Cho nên cô hoàn toàn dửng dưng, vẫn là Diệp Liên Tâm sợ nhạt nhẽo, tò mò hỏi: "Là ai đến vậy?"

"Thì là không biết mà, tôi cũng là nghe nhân viên nói hớ, hỏi lại họ là ai, họ sống chết không nói," Hứa Tiếu than thở.

Kết quả chuyện này, không để Hứa Tiếu tò mò quá lâu.

Bởi vì ngày hôm sau, người đã đến.

Lúc Mạnh Thanh Bắc vẻ mặt dịu dàng đứng trước mặt các cô, cười nói: "Tôi cũng đến cùng mọi người kề vai sát cánh."

Phụt, Ngôn Dụ bỗng bật cười, trên mặt lộ ra biểu cảm như cười như không. Cô không che giấu âm thanh của mình, khiến hai người khác xoay đầu nhìn cô không biết tại sao.

"Các cô biết nhau à," Hứa Tiếu đương nhiên biết Mạnh Thanh Bắc, chỉ có điều trước đây cũng chưa từng hợp tác.

https://thuviensach.vn

Mạnh Thanh Bắc dịu dàng nhìn tới, đang muốn nói, nào ngờ Ngôn Dụ còn nhanh hơn cô ta, "Biết, không quen."

Lời này vừa nói ra, hai người khác lại càng tò mò hơn.

Ngược lại Mạnh Thanh Bắc đặc biệt thoải mái nhìn cô, vân đạm phong khinh cười nói: "Ngôn Ngôn, đã lâu không gặp."

"Lâu sao? Lần trước không phải vừa gặp ở bãi đậu xe à?" Ngôn Dụ nhìn cô ta, hờ hững nói, lời này quả nhiên khiến Mạnh Thanh Bắc thay đổi sắc mặt.

Kể từ sau cái ngày ở bãi đậu xe, cô ta cũng không liên lạc được với Tống Uyển và Mạnh Tây Nam nữa,

Họ dường như đều hết sức thất vọng với cô ta.

Vốn Mạnh Thanh Bắc vẫn không muốn từ bỏ, nhưng về sau đã xảy ra một chuyện, khiến cho cô ta thay đổi thái độ. Giờ phút này cô ta nhìn Ngôn Dụ, sau giây phút tức giận, thì cười nói: "Chuyện trước đây, tôi biết đều là hiểu nhầm. Nhưng ở đây, chúng ta là đồng đội, vui vẻ chung sống nhé."

Ngôn Dụ xoay người rời đi, ngay cả ánh mắt cũng không để lại cho cô ta.

Hai người bên cạnh thấy vậy, thì ngơ ngác nhìn nhau.

Nhưng cô cũng không đợi ở kí túc xá quá lâu, bởi vì Vương Triều Dương đến, gọi cô đi nhận đồ.

Diệp Liên Tâm cũng rất quan tâm hỏi: "Tiểu đội trưởng, không cần bọn tôi đi cùng sao?"

"Không cần, một mình Ngôn Dụ đi là được rồi."

https://thuviensach.vn

Vì thế Ngôn Dụ đi theo Vương Triều Dương, sang nhận thức uống dinh dưỡng. Mấy ngày này lượng huấn luyện quá lớn, tổ tiết mục cũng sợ các cô không chịu nổi. Sau khi lấy đồ xong, cô đi về. Thế nhưng trên đường vừa vặn gặp được Tưởng Tĩnh Thành, hai người bèn chào anh.

Tưởng Tĩnh Thành híp mắt nhìn Ngôn Dụ, phất tay: "Cậu về trước đi, đúng lúc tôi phải đi kí túc xá nữ, tôi dẫn cô ấy về."

Vương Triều Dương không hề nghi ngờ anh, dứt khoát rời đi.

Đợi người ngoài đi rồi, Tưởng Tĩnh Thành đưa tay, Ngôn Dụ sửng sốt hồi lâu không phản ứng kịp, vẫn là anh chủ động đưa tay lấy đồ cô đang xách qua, còn liếc mắt nhìn cô, hỏi: "Ngốc rồi à?"

"Là không dám phiền huấn luyện viên Tưởng," Ngôn Dụ trực tiếp nói.

Thế là Tưởng Tĩnh Thành đưa tay quẹt lên sống mũi cô, thân thiết đến mức làm cho Ngôn Dụ sững sờ.

Đến khi anh kéo Ngôn Dụ đến một góc, Ngôn Dụ cau mày, "Để người khác nhìn thấy không hay đâu?"

Tưởng Tĩnh Thành nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, thì cạn lời, nói thẳng: "Sao muốn tham gia loại chương trình tạp kĩ này?"

Ngôn Dụ cũng nhìn anh, hỏi ngược: "Anh không hiểu à?"

Tưởng Tĩnh Thành nhướng mày nhìn cô, gương mặt tuấn tú, nghiêm túc đến lợi hại, nhưng Ngôn Dụ không sợ.

Cô nói: "Anh từng nói với em nhiều chuyện của anh ở bộ đội mấy năm nay, nhưng nghe không thôi không đủ, em muốn tự mình đến xem thử, tự mình cảm nhận một lần."

https://thuviensach.vn

Đối với lý do này, Tưởng Tĩnh Thành trầm giọng hỏi: "Vậy em cảm nhận thấy thế nào?"

"Thật con mẹ nó mệt," Ngôn Dụ nói.

Cô nói xong, Tưởng Tĩnh Thành thất thần, hồi lâu mới nói: "Con gái không được nói bậy."

Ngược lại Ngôn Dụ bỗng nhẹ nhõm, cô nói: "Em không chỉ nói bậy, mà em còn đánh người. Không phải anh đã từng thấy em đối phó với hai tên côn đồ ở bãi đậu xe ngầm sao. Em dùng côn rất tốt nhỉ?"

Cô không phải khoe khoang mà là lời bỗng nói đến đây, nói tiếp nữa thì đơn giản hơn nhiều.

Cô không quan tâm đến sắc mặt của Tưởng Tĩnh Thành, mà nói tiếp: "Anh nói em không nói chuyện của mình ở Mỹ với anh, nhưng anh nhìn tính cách em, cũng chắc chắn đoán được em đã xảy ra rất nhiều chuyện. Em không nói với anh, là vì em sợ anh đau lòng em, sẽ tự trách mình."

Tưởng Tĩnh Thành lắng nghe lời cô, đầu mày cau chặt, cô gái này vẫn thật sự bình tĩnh.

"Em biết Quý Khải Mộ ở trường đại học, cậu ấy rất tốt, thật sự rất tốt. Em khi đó uất ức sắp chết, vốn mẹ muốn đi học cùng em, nhưng em không muốn. Em chỉ muốn ở một mình. Nhưng sau khi em biết Quý Khải Mộ, cậu ta xem em như bạn, dẫn em chơi đủ trò điên cuồng. Về sau thì em biết Quý Khải Phục anh trai cậu ấy, bọn em vốn cũng không có tiếp xúc gì. Nhưng năm thứ ba Quý Khải Phục xảy ra tai nạn, đầu sỏ là chú ba anh ấy. Anh ấy không tìm được chứng cứ, vì thế anh ấy đề nghị cho em một món tiền, để em đóng giả làm bạn gái anh ấy. Như thế thì chú ba của anh ấy chắc chắn sẽ ra tay từ bên em, sau đó anh ấy có thể tìm được chứng cứ để đối phó với chú ba anh ấy. Và em đã đồng ý, bởi vì em cần tiền."

https://thuviensach.vn

Cô một hơi nói xong, Tưởng Tĩnh Thành quá mức kinh ngạc, chỉ nhìn cô.

"Em muốn lấy món tiền đó để bảo đảm cuộc sống cả đời này của anh Thành Thực."

"Em không muốn nói cho anh biết, là bởi vì em không muốn để anh biết giao dịch này....."

Nhưng cô còn chưa nói xong, Tưởng Tĩnh Thành ở đối diện đang nhìn cô, chợt ôm chầm lấy cô.

Môi anh dán ở cổ cô, "Em nói đúng, anh con mẹ nó đau lòng."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Dịu dàng chỉ được vài giây, Ngôn Dụ bất chợt đẩy anh ra.

Tưởng Tĩnh Thành vẫn còn đắm chìm trong cảm xúc, thì Ngôn Dụ giống như ăn trộm, nhìn ngó hai bên, may mà lúc này là thời gian nghỉ trưa, không có ai đi lại bên ngoài.

Thấy cô cảnh giác nhìn xung quanh, Tưởng Tĩnh Thành bất đắc dĩ hỏi: "Em nhìn cái gì đấy?"

Ngôn Dụ nghiêm túc nói: "Không thể để người khác nhìn thấy hai chúng ta được."

Mặc dù là ghi hình, nhưng bây giờ cô là lính, nào có chuyện sĩ quan và lính ôm nhau chứ. Cô thấy Tưởng Tĩnh Thành hơi nhướng mày, liền giải thích: "Em sợ người khác nhìn thấy, ảnh hưởng không tốt đến anh."

Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô gái trước mặt, hơi ngửa đầu, đôi mắt đen láy cứ thế nghiêm túc nhìn anh.

Trong mắt có anh.

Anh vươn tay sờ đầu cô, thấp giọng cười nói: "Hiện tại đang nói chuyện của em."

Ngôn Dụ nhìn anh, biết nếu chuyện này không nói rõ, thì sẽ là cây gai trong lòng họ. Cô không muốn để Tưởng Tĩnh Thành lưu giữ cây gai này,

https://thuviensach.vn

anh tiểu Thành cô tâm tâm niệm niệm, sao cô nỡ để anh thất vọng được đây.

"Em và Quý Khải Phục....."

Tưởng Tĩnh Thành híp mắt, vẻ mặt không còn nghiêm túc như vừa rồi nữa, mà có hơi do dự, nhưng Ngôn Dụ càng quả quyết hơn anh. Lời anh còn chưa nói xong, cô đã mở miệng: "Đều là giả."

Cô lúc này đứng trước mặt anh, cơ thể thẳng tắp, mặc dù vẻ mặt không có thay đổi gì, nhưng vẫn nhìn ra được, cô rất căng thẳng.

"Giữa bọn em chỉ có quan hệ hợp tác thuần túy, em chưa bao giờ động lòng với anh ấy dù chỉ một phút," đôi mắt Ngôn Dụ trong veo, thẳng thắn vô tư lại tự nhiên, bởi vì cô không nói dối.

Cô càng đi qua nhiều con đường, đi qua nhiều nơi, thì càng phát hiện cô có bao nhiêu yêu anh.

Năm đó lúc ở Newyork, biết rõ người ngồi trên chiếc xe ấy căn bản không phải anh, nhưng bởi vì một bóng lưng tương tự, cô đã chạy theo chiếc xe ấy ba con phố. Bởi vì cho dù chỉ có một tia hy vọng, cô cũng rất muốn gặp lại anh.

Đáp án này, Tưởng Tĩnh Thành tin, hơn nữa anh còn tin tưởng không chút nghi ngờ.

Từ khi bắt đầu, anh đã không tin Ngôn Dụ sẽ thật sự có quan hệ với Quý Khải Phục, chỉ là anh muốn chính miệng cô nói cho anh biết.

Hóa ra những năm tháng mà anh chưa từng tham gia vào kia của cô, Tưởng Tĩnh Thành cũng sẽ lo lắng.

https://thuviensach.vn

Anh luôn chắc chắn và tự tin, giống như sĩ quan huấn luyện của anh đã từng nói cho anh biết, trên chiến trường, cậu phải nắm chắc chiến thắng kẻ địch, cho dù đối diện là mười người, mà cậu chỉ có một mình. Thì cậu cũng phải tin tưởng rằng, mình có thể giết chết những người đó, sau đó toàn thân rút lui.

Nhưng cố tình gặp phải chuyện của cô, anh lại sẽ loạn lạc thế trận.

Anh đưa tay vuốt ve mái tóc cô, trầm giọng nói: "Anh tin."

Ngôn Dụ ngơ ngác nhìn anh, vốn tưởng chuyện này anh sẽ tức giận, sẽ không hiểu, thậm chí sẽ có kết quả xấu hơn.

Nhưng cuối cùng lại là ba chữ thế này.

Đơn giản nhưng lại trịnh trọng đến thế.

Ngôn Dụ tin, anh nói tin thì thật sự tin cô.

Cô kiễng chân lên, hôn nhanh lên môi anh, mềm mại, mang theo mấy phần ấm áp, là hương vị của anh.

Tưởng Tĩnh Thành bị tập kích, thật sự có hơi ngớ ra. Sau đó cười nhìn về phía cô, "Bây giờ lại không sợ người khác nhìn thấy à."

"Em đã quan sát rồi, xung quanh không có người," Ngôn Dụ nháy mắt, đôi mắt mờ sương kia, lộ ra vài phần vô tội.

Dù sao đều là cô có lý.

Tưởng Tĩnh Thành lưng dựa tường, dáng vẻ hiếm khi tản mạn, anh mặc quần quân phục, đôi chân dài cứ chống như thế.

"Mấy ngày này cố gắng huấn luyện," Tưởng Tĩnh Thành dặn dò một câu, Ngôn Dụ đã đến rồi, anh sẽ không nương tay với cô. Nhưng lời là nói

https://thuviensach.vn

như vậy, hai người đang đối đầu, người sợ trước vẫn là anh.

Ngôn Dụ gật đầu, còn rất thông cảm nói: "Em biết, anh không cần mở cửa sau cho em đâu, em sẽ cố gắng huấn luyện."

Tưởng Tĩnh Thành thấy dáng vẻ cô nghiêm túc, thì nhớ đến lúc ở sân huấn luyện, lại không nhịn được đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, xùy cười nói: "Vốn nên được gọi là chị dâu, bây giờ lại bị lính dưới tay anh huấn luyện thành chó rồi, vui nhỉ?"

Ngôn Dụ: "....." Nào có ai nói bạn gái mình như vậy đâu chứ.

Nhưng nghĩ lại cô mới phát hiện mình sai trọng điểm rồi.

Cô đưa tay kéo anh, nhìn chằm chằm anh hỏi: "Anh vừa nói gì?"

"Bị huấn luyện thành chó?" Tưởng Tĩnh Thành cố ý nói.

Ngôn Dụ mới sẽ không bỏ qua cho anh như vậy, lập tức nói: "Không phải, là câu trước ý, anh nói em phải được gọi là chị dâu?"

Trong mắt Tưởng Tĩnh Thành mang theo trêu đùa, hỏi ngược: "Anh nói em à?"

"Là nói em," Ngôn Dụ bây giờ cũng không phải lúc nhỏ, bị anh chọc một câu thì sẽ đỏ mặt xấu hổ, cô gái đã trưởng thành, ngay cả trêu ngược lại anh cũng học được rồi, cô hơi đắc ý hất cằm, "Để họ cứ việc huấn luyện em đi, dù sao đến khi kết thúc chương trình này rồi thì chúng ta còn có thời gian tính sổ."

Lúc này tiểu đội trưởng bắt đầu từ ngày hôm qua nghiêm túc với họ, còn không biết họ đã bị Ngôn Dụ ghi vào sổ thù vặt.

Đắc tội với bạn gái của doanh trưởng.....

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành thấy dáng vẻ này của cô, gò má phúng phính, có loại cảm giác giống bé gái đáng yêu.

Giống như miếng đậu phụ non mềm, làm anh nhìn đến mức muốn lấy tay chọc một cái.

Chợt Ngôn Dụ nhớ ra một chuyện, hỏi anh: "Anh tiểu Thành, anh có thể cho em mượn di động dùng một chút được không?"

Tổ tiết mục cũng lấy di động cô đi rồi, mấy ngày này hoàn toàn khép kín.

Tưởng Tĩnh Thành không nghĩ nhiều, móc di động ra khỏi túi quần, rồi đưa cho cô.

Ngôn Dụ thấy có mật khẩu, thì hỏi: "Mật mã là gì?"

"Sinh nhật em," Anh đáp rất tự nhiên.

Nhưng trong chớp mắt, di động cầm trong lòng bàn tay trở nên nóng bỏng, cô ấn số trên bàn phím, nhập vào ngày sinh của cô. Sau đó điện thoại được mở khóa, cô gọi một cuộc điện thoại, đợi chặp lâu, bên kia mới bắt máy, Ngôn Dụ hỏi ngay: "Giúp tôi hỏi thăm một chút, vì sao Mạnh Thanh Bắc sẽ xuất hiện trong chương trình này."

Bởi vì cô điện thoại, nên Tưởng Tĩnh Thành đi sang bên cạnh hai bước, sợ làm phiền cô.

Đến khi gọi điện thoại xong, Ngôn Dụ mới đi đến bên cạnh, trả điện thoại lại cho anh.

Tưởng Tĩnh Thành cầm di động, cũng không bỏ vào trong túi, mà xoay vòng trong tay, hồi lâu mới hỏi: "Em biết Mạnh Thanh Bắc đến rồi sao?"

https://thuviensach.vn

"Vừa nãy em gặp rồi," Ngôn Dụ hờ hững nói.

Cô nhìn anh, chợt mỉm cười: "Thật sự sợ em đánh cô ta?"

Tưởng Tĩnh Thành đưa tay gõ lên đầu cô, dặn dò: "Không được gây sự."

Giọng Ngôn Dụ rất nhẹ, trên mặt càng lộ ra vẻ mặt anh yên tâm, nói: "Đây là địa bàn của anh, em phải tăng thể diện cho anh chứ."

"Bớt để lần sau lính của anh gặp được em, chỉ nhớ bạn gái doanh trưởng của bọn họ biết đánh nhau."

Dù sao cô vẫn đang đợi một tiếng chị dâu kia mà.

Rõ ràng không tính là lời nghiêm túc, nhưng Tưởng Tĩnh Thành lại thật sự nghe lọt. Anh sờ trái tai cô, vừa mềm vừa nhiều thịt, dịu dàng nói: "Uhm, sẽ để họ gọi."

Lúc Ngôn Dụ trở về, ai cũng nhìn ra được, tâm trạng của cô rất tốt.

Cô để đồ nhận về lên bàn, bảo mọi người đến lấy. Những thức uống dinh dưỡng này mọi người đều có phần, cũng xem như là tổ tiết mục khai ân ngoài mức quy định.

Giờ phút này Hứa Tiếu đã nói cười với Mạnh Thanh Bắc.

Hai người này ngược lại có một loại cảm giác vừa gặp đã quen.

Đến buổi chiều lúc ở sân huấn luyện, mọi người mới biết, hạng mục huấn luyện chiều là bắn bia.

Nếu nói ở bộ đội, hạng mục mong đợi nhất, có lẽ chính là bắn súng. Những ngôi sao này bình thường quay phim mặc dù cũng có thể tiếp xúc với súng, nhưng đó đều là giả, nào có thật sự chạm đến đồ thật.

https://thuviensach.vn

Lúc mọi người phân được súng của mình, đều xôn xao cúi đầu nghiêm túc quan sát.

Ngôn Dụ cũng được phân một khẩu, điều này lại khiến cô nhớ đến chuyện lúc trước. Sau khi cô về đại viện, mỗi năm nghỉ hè, con trai trong đại viện đều không có chuyện gì làm, nên họ đều sẽ đến sân huấn luyện chơi bắn súng.

Mỗi lần đều là Tưởng Tĩnh Thành thắng, kỹ thuật bắn súng của người khác cũng không tệ, nhưng so với anh, vẫn hơi chênh lệch.

Về sau đi Mỹ, ở đó là quốc gia toàn dân đều dùng súng.

Quý Khải Mộ rất thích chơi ném đĩa bắn súng, Ngôn Dụ bởi vì vừa đi Mỹ, còn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi loại cảm xúc đó. Cho nên được Quý Khải Mộ dẫn đi theo, thật sự là trò kích thích gì cũng chơi.

Thời gian dài, kỹ thuật bắn súng của cô lại rất tốt.

Cho nên sau khi Vương Triều Dương dạy tư thế bắn súng cơ bản cho họ, thì để họ luyện tập trước. Nhưng kết quả khiến mọi người rớt mắt kính, là thành tích bắn súng của Ngôn Dụ và Mạnh Thanh Bắc lại tốt nhất trong mọi người, ngay cả mấy người nam cũng không bì kịp.

Bởi vì nơi bốn cô gái nằm sấp là chỗ thấp, Diệp Liên Tâm và Hứa Tiếu ở giữa, mà Mạnh Thanh Bắc ở bên cạnh Hứa Tiếu, còn Ngôn Dụ lại ở bên cạnh Diệp Liên Tâm.

Khoảng cách không tính là xa, cho nên Ngôn Dụ rất dễ dàng nghe được Hứa Tiếu ngạc nhiên hỏi: "Chị Thanh Bắc, chị bắn súng lợi hại thật đấy, trước đây có từng luyện qua không?"

"Không có, lần đầu tiên đấy," Mạnh Thanh Bắc nháy mắt, vẻ mặt thẹn thùng lại xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Hứa Tiếu ngạc nhiên: "Vậy chị không phải là thiên tài bắn súng sao, chị thật có thiên phú bắn súng nha."

Ngôn Dụ nhếch khóe miệng.

Không ngờ Diệp Liên Tâm vậy mà cũng hỏi cô vấn đề này: "Ngôn Dụ, chị từng luyện qua sao?"

"Luyện qua," Ngôn Dụ nói ngắn gọn, thành tích của cô là cao nhất cả đội, thậm chí so với thành tích của huấn luyện viên vừa rồi hướng dẫn cho bọn họ, cũng không thua kém, điều này không chỉ đánh rớt mắt kính của người tổ tiết mục, mà còn khiến các huấn luyện viên ở sân huấn luyện cũng rất ngạc nhiên.

Hứa Tiếu cũng nghe được lời này, liền nói: "Sao chị có thể tiếp xúc được với súng ạ?"

Diệp Liên Tâm vội kéo ống tay áo của cô ấy, để cô ấy bớt nói hai câu. Nhưng Ngôn Dụ lại rất thản nhiên, cô nói: "Tôi ở Mỹ sáu năm, bên đó không cấm dùng súng."

Lúc này Tưởng Tĩnh Thành vừa vặn bước đến, rất dịu dàng nhìn bốn người các cô: "Nói chuyện gì đấy?"

Hôm qua ba người đã thấy được trình độ ác liệt của anh, chợt ngậm miệng, sợ một bàn tay của anh vừa chỉ, thì bảo họ lại chạy một vòng hai nghìn mét. Nào biết Mạnh Thanh Bắc lại dịu dàng nói: "Bọn em đang thảo luận thành tích của Ngôn Ngôn vì sao lại tốt như vậy."

Thái độ thân thiết, ngay cả giọng nói cũng mềm mại như nước.

Ba người bên cạnh mặc dù không xoay đầu nhìn cô ta, nhưng Hứa Tiếu và Diệp Liên Tâm chợt ngạc nhiên, Mạnh Thanh Bắc đây là hỏng đầu

https://thuviensach.vn

rồi à? Thời điểm này cô ta lại còn dám nói chuyện với huấn luyện viên như vậy?

Tưởng Tĩnh Thành híp mắt, nhìn chằm chằm cô ta, khóe miệng đột nhiên nhướng lên, mặt trầm xuống: "Không có ai nói cho cô biết, trước khi cô nói chuyện với huấn luyện viên, phải hô báo cáo sao?"

Giọng anh vừa lạnh vừa nghiêm túc, không lộ ra một chút ý tứ hai người quen biết.

Mạnh Thanh Bắc bị anh nói cho mơ hồ, chớp mắt, hốc mắt chợt đỏ ửng.

Mặc dù Tưởng Tĩnh Thành không thích cô ta, nhưng dù sao họ cũng lớn lên cùng nhau từ nhỏ, phần lớn thời gian anh vẫn rất dịu dàng với cô ta. Cô ta theo bản năng dời ánh mắt về phía Ngôn Dụ, trong lòng cảm thấy chắc chắn là vì Ngôn Dụ, anh tiểu Thành mới sẽ làm mất mặt cô ta trước ống kính như vậy.

Thực ra bắn súng là sau khi cô được biết sắp tham gia chương trình này, nên đặc biệt đi học.

Chính là để mọi người trong chương trình ngạc nhiên.

Vừa rồi lúc Hứa Tiếu hỏi cô ta điều này, cô ta mới sẽ nói chưa từng bắn súng.

Nhưng cô ta không ngờ được là, thành tích bắn súng của Ngôn Dụ vậy mà còn tốt hơn cô ta. Bây giờ lại còn bị Tưởng Tĩnh Thành hét với cô ta như vậy nữa

"Lần sau trước khi nói chuyện, phải hô báo cáo," Tưởng Tĩnh Thành lạnh lùng nhìn cô ta, "Còn có giọng cô quá nhỏ, tôi cũng không nghe được cô đang nói cái gì."

https://thuviensach.vn

Mạnh Thanh Bắc càng lúng túng hơn.

Cô ta chỉ lấy ra giọng điệu quen nói chuyện với anh, chỉ là không ngờ trong quân doanh, anh căn bản không thấm.

Sau khi Tưởng Tĩnh Thành đi rồi, tiểu đội trưởng Vương Triều Dương để họ nghỉ ngơi trước, đợi lát nữa tiến hành huấn luyện bắn súng chính thức. Ngôn Dụ báo cáo với anh đi nhà vệ sinh.

Không ngờ cô ra khỏi nhà vệ sinh, đang mở vòi nước ra, định rửa tay.

Thì phía sau lặng lẽ xuất hiện một người, cô xoay đầu thì thấy Mạnh Thanh Bắc đang nhìn chằm chằm mình.

Ngôn Dụ nhếch khóe miệng, cũng không nói chuyện, mà tiếp tục bắt đầu rửa tay.

"Cô là cố ý đi?"

Vòi nước giờ phút này nước chảy ào ào, hai tay cô để sát nhau, sau đó hứng một vốc nước, rửa mặt. Chương trình mặc dù nói không cho trang điểm, nhưng hai người kia cuối cùng vẫn thanh thủ được một cơ hội, chính là thoa kem dưỡng, mặt mộc thế này thoạt nhìn vừa trắng vừa mềm.

Ngôn Dụ không dùng, vốn làn da cô giống Tống Uyển, là kiểu trắng mềm trời sinh, mà người thoa đồ trang điểm căn bản không thể so sánh được.

Vẻ mặt Mạnh Thanh Bắc phức tạp nhìn Ngôn Dụ, chính cô ta cũng thoa kem dưỡng trắng. Nhưng làn da cô ta trời sinh ngăm đen, lúc nhỏ khi cô ta còn chưa bị phát hiện là ôm nhầm, thì trong đại viên luôn có dì cười cô ta rằng làn da một chút cũng không giống mẹ.

Về sau vào giới giải trí, không biết đã tiêm bao nhiêu mũi kích trắng.

https://thuviensach.vn

Nhưng chỉ cần dừng lại, thì làn da ngăm giống như mang theo từ trong xương này sẽ lại xuất hiện.

"Là cô bảo anh tiểu Thành, cố ý làm tôi khó xử trước ống kính đúng không," Mạnh Thanh Bắc càng nghĩ càng cảm thấy cô bây giờ tâm cơ quá sâu, ngay cả loại chuyện này cũng có thể làm ra được.

Nào biết cô ta vừa nói xong, thì bị một vốc nước tạt thẳng vào mặt.

Cô ta hét chói tai: "Cô làm cái gì thế hả?"

Ngôn Dụ lạnh lùng nhìn cô ta, "Bớt lấy loại suy nghĩ độc ác này để suy đoán anh ấy đi, đây là quân doanh, anh ấy là huấn luyện viên. Chính cô tật xấu đầy người, còn trách anh ấy không bảo vệ cô sao?"

Cô chậm rãi nhìn Mạnh Thanh Bắc: "Cô xứng không?"

Mạnh Thanh Bắc bị cô nói đến nỗi toàn thân run rẩy, Ngôn Dụ tắt vòi nước chuẩn bị đi ra ngoài. Mạnh Thanh Bắc thấy cô muốn đi, thì xông đến, nhưng nào ngờ Ngôn Dụ xoay đầu nhìn ra sau, cô ta liền ngừng bước chân.

Cô ta lại hỏi: "Cô chính là cố ý, biết tôi sắp tham gia chương trình này, nên đến tranh sự nổi bật với tôi."

Ngôn Dụ nở nụ cười, tức giận.

Nhưng cô gật đầu, khẽ nói: "Cái này ngược lại cô nói sai rồi."

"Nếu tôi biết cô tham gia chương trình này, thì sẽ đá cô ra ngoài."

*

Hai người Mạnh Thanh Bắc và Ngôn Dụ không hợp, điều cơ bản này ai cũng nhìn ra được, nhưng bởi vì quay hình chương trình, nên mọi người đều duy trì vẻ mặt hòa hợp.

https://thuviensach.vn

Tổ tiết mục cho mọi người cơ hội gọi điện thoại.

Ngôn Dụ gọi vào số máy bàn trong nhà, không ngờ là Mạnh Tây Nam đến bắt máy.

Cô hỏi: "Mẹ với bà nội đâu? Em chỉ nói được ba phút thôi."

Mạnh Tây Nam thấp giọng cười: "Ở bộ đội vẫn thích ứng chứ?"

"Cũng được, chỉ có nóng thôi," Ngôn Dụ nói đúng sự thật.

Mạnh Tây Nam dặn dò cô: "Uống nhiều nước, ăn nhiều sữa chua vào."

"Không có tiền," Ngôn Dụ nói thật, trong túi cô bây giờ còn sạch hơn cả cái mặt nữa, cô bỗng nhiên thở dài: "Muốn ăn kem ghê cơ."

Nói xong, bên cạnh đều cười như điên.

Chỉ có sắc mặt Mạnh Thanh Bắc tái mét, cho dù ở trước ống kính, cũng không thể che giấu được cỗ hận ý kia.

Thực ra bình thường cô ta không thích ăn vặt, cũng rất ít ăn. Nhưng mấy ngày này đi ngang qua tòa nhà phục vụ quân nhân, nhìn tủ kem ngay cửa, chân cô ta cũng không nhấc lên nổi.

Thật muốn ăn kem.

Mạnh Tây Nam cũng bật cười: "Em đấy....."

Sau đó bà nội Ngôn đến, Ngôn Dụ gọi điện thoại cho họ đủ ba phút thì cúp máy.

Đến khi gọi xong, mới cảm thấy đoạn này quả thực quá ngu ngốc, còn ngầm hỏi đạo diễn, có thể cắt bỏ không. Kết quả được cho biết rằng, tổ đạo diễn đều cảm thấy rất thú vị, đến lúc đó sẽ biên tập trọng điểm.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ: "....."

Nào biết ngày hôm sau, lúc cô và Diệp Liên Tâm quay về ký túc xá.

Giữa trưa đội nắng, hai người đều rất nóng, lại đi ngang qua tòa nhà phục vụ quân nhân, lần Diệp Liên Tâm cũng nhìn sang bên đó, than: "Tôi cũng muốn ăn kem."

Nhưng lúc các cô đi về, thì nhìn thấy một người đàn ông mặc quân phục không quân màu xanh da trời, đang đứng ở gần ký túc xá.

Ngôn Dụ còn chưa hồi thần, thì đã nghe đối phương gọi: "Hai người lính kia, đến đây một chút."

Hai người bị gọi trúng, đương nhiên đi nhanh sang.

Diệp Liên Tâm vừa nhìn quần áo người này mặc là quân phục không quân, mấy ngày này các cô ở trong quân doanh, đều đã biết rõ quân hàm. Trên cầu vai người này là một gạch ba sao, là một thượng úy.

Quân hàm cũng không thấp đâu.

"Các cô biết tòa nhà giáo dục chính trị đi thế nào không?" Đối phương lại hỏi.

Ngôn Dụ nhìn anh, mặt không biểu tình nói: "Báo cáo thủ trưởng, từ bên này rẽ phải, đi thẳng thì đến."

Diệp Liên Tâm cũng rất kì lạ, nếu đến tìm người, từ cổng vào phải đến tòa nhà giáo dục chính trị trước chứ, sao lại chạy đến chỗ kí túc xá bọn cô.

"Đồng chí này, cảm ơn nhé," người đàn ông đưa tay để trước Ngôn Dụ, mỉm cười nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ cũng không biết trong hồ lô của anh đang bán thuốc gì, nhưng lúc này có quay phim đi theo, nên cô chỉ có thể bắt tay.

Bắt xong, đối phương lại chào Diệp Liên Tâm, dọa Diệp Liên Tâm vội vàng chào lại. Thế là người cứ vậy bước đi.

Diệp Liên Tâm cũng rất kỳ lạ quay đầu nhìn hồi lâu rồi nói: "Bây giờ quân nhân đều đẹp trai vậy sao?"

Ngôn Dụ không nói chuyện.

Đi thẳng lên lầu.

Thế nhưng cô không về phòng, mà kéo Diệp Liên Tâm vào nhà vệ sinh, Diệp Liên Tâm còn cười nói: "Không phải vừa đi rồi sao?"

Nhưng cô ấy chưa nói xong, Ngôn Dụ đã mở đồ trong lòng bàn tay cho cô ấy xem.

Tờ tiền giấy màu xanh được xếp thẳng thớm.

Diệp Liên Tâm ngạc nhiên hô lên: "Tiền."

Vì thế hai người nhìn chằm chằm tờ năm mươi tệ lấp lánh phát sáng.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Diệp Liên Tâm kinh ngạc mở to mắt, "Này, tiền này từ đâu đến vậy?"

Rõ ràng cũng là ngôi sao, quay một bộ phim thu nhập nói ít thì cũng mấy trăm vạn, nhưng giờ phút này nhìn thấy tờ năm mươi tệ trong tay Ngôn Dụ, thì rất vui vẻ, nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp.

Ngôn Dụ: "Anh trai tôi cho."

Diệp Liên Tâm kích động, đang muốn hỏi anh trai chị là ai, đến bộ đội thăm chị khi nào. Nhưng nghĩ lại trong đầu chợt xẹt qua một suy nghĩ, không đúng nha, rõ ràng vừa rồi lúc đi ngang qua tòa nhà phục vụ quân nhân, Ngôn Dụ còn chưa có tiền mà.

Bất chợt cô nàng nâng giọng hô lên: "Người vừa rồi là anh trai chị?"

Ngôn Dụ gật đầu, vẫy vẫy tờ năm mươi tệ cầm trong tay, mặc dù vẻ mặt miễn cưỡng xem như là dửng dưng, nhưng trong mắt đã mang theo đắc ý: "Có anh trai tốt thật đấy chứ."

Diệp Liên Tâm gật đầu, nào chỉ là tốt không thôi, quả thực là quá tốt luôn ý chứ.

Lúc này đang là thời gian nghỉ ngơi, buổi trưa bởi vì trong kí túc xá lắp đặt máy quay, cho nên sẽ không có quay phim riêng đi theo các cô. Buổi chiều huấn luyện tiếp, mới có người đi theo.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ cầm tiền, hơi hất cằm: "Chúng ta đi mua kem đi."

Nói thật, cuộc sống bộ đội xác thực có hơi nhàm chán, rõ ràng hai người đều không phải người ăn hàng.

Nhưng lúc này trong tay cầm tờ năm mươi tệ, nếu không đi mua chút gì đó, thì cảm thấy quá có lỗi với bản thân rồi.

Thế là Diệp Liên Tâm gật đầu, đồng ý nói: "Chúng ta cùng đi đi, nhưng chị phải mời khách nha."

Cô nàng không có anh trai cho tiền, chỉ có thể ôm đùi của Ngôn Dụ thôi.

Bởi vì nhân viên của tổ tiết mục buổi trưa cũng phải nghỉ ngơi, cho nên lúc các cô đi xuống, dưới lầu đã không còn ai. Các cô là vì đi nhà vệ sinh, mới về muộn hơn hai người kia.

Giờ này mọi người đoán chừng đều nghỉ trưa ở kí túc xá, các cô đi nhanh đến tòa nhà phục vụ quân nhân.

Bên trong có một dì trung niên, thấy hai cô gái trẻ trung xinh xắn đi vào, thì đoán được là ngôi sao đang ghi hình chương trình mấy ngày nay.

Dì bán hàng cẩn thận quan sát, cảm thấy những ngôi sao này bộ dạng thật xinh đẹp, cũng không biết bố mẹ làm thế nào sinh ra được thế kia.

Hai người Ngôn Dụ và Diệp Liên Tâm đứng trước tủ kem, nhìn vào bên trong chọn lựa rất lâu.

Diệp Liên Tâm cầm một cây kem, rất vui vẻ nói: "Tôi xác nhận sữa chua của nhà này, ăn cũng rất ngon."

Ngôn Dụ vẫn chọn loại kem cô thích ăn từ nhỏ, trước đây anh tiểu Thành thích dùng cái này để dỗ cô.

https://thuviensach.vn

Lúc hai người đi thanh toán, sau khi dì bán hàng quét mã cho các cô, thì Ngôn Dụ đưa tiền cho bà.

Thế nhưng dì bán hàng mỉm cười, nói: "Cô gái, cháu có thể kí tên cho dì được không?"

Ngôn Dụ ngớ người.

Thực ra dì bán hàng quả thực cũng không biết các cô, mặc dù Diệp Liên Tâm có đóng vai nữ chính, nhưng đều là phim thần tượng cổ trang hoặc thần tượng hiện đại, fan phần lớn đều là người trẻ, huống hồ nhân khí của cô ấy cũng chỉ bình thường. Còn chưa đến mức tùy tiện một dì đi đường cũng biết.

Còn dì bán hàng thì, bà chỉ thấy hai người bộ dạng đều xinh đẹp, vì thế bèn hỏi một người mà bà cảm thấy đẹp hơn.

Thấy vẻ mặt mong đợi của dì bán hàng, Ngôn Dụ xin lỗi nói: "Xin lỗi dì, cháu không phải ngôi sao đâu ạ."

Dì bán hàng hơi mù mờ, không phải nói đều là ngôi sao đến quay phim sao, quyển sổ trong tay vốn đã đưa qua. Nhưng Diệp Liên Tâm ở bên cạnh nhìn ra được Ngôn Dụ rất bất đắc dĩ, liền giải vây nói: "Dì ơi cháu phải ạ, nếu không cháu ký tên cho dì nhé ạ."

"Được, được," dì bán hàng lập tức đưa quyển sổ qua.

Lúc hai người rời đi, Ngôn Dụ nghĩ nghĩ, vẫn là giải thích: "Xin lỗi ạ, cháu thật sự không phải ngôi sao, nên ký tên cho dì cũng vô dụng thôi ạ."

Dì bán hàng vốn cũng không để ý, thấy cô gái còn ngại ngùng giải thích như vậy, thì trong lòng cảm thấy cô gái này rất tốt.

https://thuviensach.vn

Các cô mua đồ đương nhiên không dám đem về ký túc xá ăn, vì thế Ngôn Dụ bèn dẫn Diệp Liên Tâm đến chỗ lần trước Tưởng Tĩnh Thành dẫn cô đi, dù sao cũng rất khuất.

Hai người cũng không chê bẩn, trực tiếp ngồi xếp bằng dưới đất.

Xé bao ra ăn ngay.

Diệp Liên Tâm cắn mấy miếng, cảm giác mát lạnh giống như làm cho lỗ chân lông đều mở ra. Bình thường các cô không biết đã ăn qua nhiêu đồ ngon, nhưng giây phút này chỉ một cây kem thôi, vậy mà lại có thể an ủi mình đến vậy.

Ngôn Dụ gật đầu, chợt cười nói: "Tôi cảm thấy thế này, dường như cũng rất tốt."

Cuộc sống đơn giản thế này, dường như cũng không có gì xấu.

Ánh nắng, quân doanh, bóng râm, còn có cây kem trong tay.

*

Tưởng Tĩnh Thành híp mắt nhìn Mạnh Tây Nam ở đây, lại ngạc nhiên, "Sao cậu lại nghĩ đến hôm nay tới đây?"

"Đây không phải rất lâu không thấy cậu nên nhớ sao," Mạnh Tây Nam dựa trước bàn làm việc của anh, cười nói.

Nhưng lời này nói thật có hơi qua loa.

Cho nên Tưởng Tĩnh Thành quét mắt nhìn anh, trong miệng ngậm điếu thuốc, cười giễu; "Thăm tớ? Xác định?"

"Tớ biết con người cậu huấn luyện không nhân nhượng, nhưng Ngôn Ngôn nhà chúng ta là con gái mà," Mạnh Tây Nam nhớ đến vừa rồi nhìn

https://thuviensach.vn

thấy Ngôn Dụ ở dưới lầu kí túc xá, mặc đồ huấn luyện màu xanh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo xinh đẹp, vì bị nóng nên hơi ửng đỏ.

Mấy ngày không gặp, Mạnh Tây Nam cũng thật sự cảm thấy cô có chút thay đổi.

May mà không để ông già nhà anh nhìn thấy, nếu không e rằng phải hối hận, lúc đó sao không đưa Ngôn Ngôn đi làm lính mất.

Tưởng Tĩnh Thành ngẩng đầu nhìn anh, rất thờ ơ nói: "Cậu đừng lo lắng không đâu, cô ấy thế nhưng thích ứng tốt hơn trong tưởng tượng của cậu. Cô gái này nhà cậu, thành tích bắn súng còn lợi hại hơn cả lính nam nữa đấy."

Mạnh Tây Nam thật sự không ngờ, hiển nhiên sững sờ.

Sau đó anh cũng vui vẻ hỏi: "Ngôn Ngôn bắn được bao nhiêu điểm?"

"Mười phát đều trúng bia, chín mươi lăm điểm," Tưởng Tĩnh Thành đưa tay lấy điếu thuốc bên miệng xuống, kẹp giữa ngón tay, hai chân anh bắt chéo gác lên bàn.

Mạnh Tây Nam xoay đầu nhìn anh, lúc này còn kinh ngạc hơn vừa rồi.

Nhìn dáng vẻ này của anh, Tưởng Tĩnh Thành cảm thấy rất buồn cười, cũng rất tự hào, hất cằm, bĩu môi nói: "Nhìn thấy không, là lính tớ dẫn ra đấy."

Mạnh Tây Nam bị thái độ không biết xấu hổ này của anh làm cho khiếp sợ.

Hồi lâu mới trả lời một câu, "Đó là Ngôn Ngôn bắn, ngay cả công lao này cậu cũng ôm lên người được à."

https://thuviensach.vn

Nhưng Mạnh Tây Nam cũng không ở quá lâu, phải trở về. Tưởng Tĩnh Thành khéo hiểu lòng người, hỏi anh: "Thật không muốn đi thăm Ngôn Ngôn à?"

Mạnh Tây Nam lắc đầu, cầm mũ bộ đội anh lấy xuống để trên bàn lúc nãy lên, đội lên đầu.

Anh đội ngay ngắn xong, lắc đầu nói: "Không đi đâu."

Ngược lại Tưởng Tĩnh Thành giống như nhớ đến gì đó, nhắc nhở: "Đúng rồi, còn có chuyện quên nói với cậu, Mạnh Thanh Bắc cũng đến rồi."

Vốn Mạnh Tây Nam cũng đang định đi, nghe thấy lời này, thì dừng bước chân.

Lúc xoay đầu lại, mi tâm cau chặt, hỏi: "Sao nó cũng đến?"

"Không biết, nghe bên tổ tiết mục nói, bởi vì Ngôn Ngôn chỉ quay hai tập, nên họ định tìm ngôi sao nữ thay thế vị trí của Ngôn Ngôn, chỉ là không ngờ người này là Mạnh Thanh Bắc."

Mạnh Tây Nam nhíu mày: "Nó cố ý?"

Điều này thì Tưởng Tĩnh Thành cũng không xác định, dù sao những chương trình này mời khách mời gì, cũng là chuyện của bọn họ.

Bên bộ đội chỉ phụ trách phối hợp huấn luyện họ là được.

Hồi lâu, Mạnh Tây Nam mới nói: "Cậu cố gắng để ý chút."

"Để Ngôn Ngôn cách nó xa tí, tôi sợ con bé chịu thiệt."

Nói thật, cái chảo nhuộm lớn như giới giải trí này, thật là cái gì cũng có thể thổi phồng lên được. Mấy lần trước chuyện Mạnh Thanh Bắc làm,

https://thuviensach.vn

thật sự khiến anh mở rộng tầm mắt. Con người Mạnh Tây Nam không phải không có tâm cơ, nhưng chỉ là lười phải dùng trên người ở bên cạnh mình mà thôi.

Thế nhưng Mạnh Thanh Bắc lại lợi dụng thái độ này của anh, mà lợi dụng họ hết lần này tới lần khác.

Nói thật, không có ai sẽ mãi nhẫn nhịn chịu sự lợi dụng của người khác cả.

Cho dù họ từng là anh em mười bốn năm, nhưng Mạnh Tây Nam cảm thấy rất đáng buồn.

Có lẽ Tưởng Tĩnh Thành cũng nhìn ra được, anh bây giờ đã không còn tình cảm gì với Mạnh Thanh Bắc nữa, có lẽ sau khi nhìn rõ một người, những việc từng đối tốt với cô ta, chợt trở thành một loại vô cùng mỉa mai.

Nếu là trước kia, Tưởng Tĩnh Thành thật muốn chế giễu anh một trận.

Nhưng giờ phút này, anh cũng chỉ vỗ vỗ vai Mạnh Tây Nam, giọng nói rất ôn hòa.

"Không sao, chữa khỏi bệnh mù mắt này của cậu rồi, thì cái gì cũng tốt cả thôi."

Mạnh Tây Nam: "....." Fuck, không phải nói thật đấy chứ.

*

Sau khi tiễn anh vợ khôi phục ánh sáng đi, Tưởng Tĩnh Thành hai tay đút túi, đứng dưới tòa nhà giáo dục chính trị, vẫn cảm thấy không thích hợp. Mạnh Tây Nam chạy xa như vậy, không thể chỉ đến thăm anh được.

Vì thế anh nhấc chân đi đến bên tòa nhà ký túc.

https://thuviensach.vn

Nơi này vốn không có nữ binh, nhưng vì nhóm khách mời nữ này, mà đặc biệt để trống tầng trên cùng của tòa nhà kí túc cho các cô ở.

Lúc anh đi qua, nhìn thấy Vương Triều Dương vừa vặn cũng ở dưới lầu.

"Sao thế?" Anh thấy Vương Triều Dương rất sốt ruột.

Vương Triều Dương không ngờ anh sẽ đột ngột xuất hiện, lập tức chào chỉ là không nói đã xảy ra chuyện gì. Tưởng Tĩnh Thành biết cậu ta là người phụ trách tiểu đội nữ binh, cho nên trầm giọng hỏi một lần: "Rốt cuộc là thế nào?"

"Báo cáo doanh trưởng, Ngôn Dụ và Diệp Liên Tâm sau khi ăn trưa xong, thì vẫn chưa về ký túc xá," Vương Triều Dương đành cắn răng nói.

Thực ra bình thường cậu ta nhìn thì nghiêm túc, nhưng nếu so với Tưởng Tĩnh Thành, thì thật sự là quá ôn hòa.

Cậu ta sợ hai cô gái này, rơi vào trong tay doanh trưởng, thế nào cũng bị mắng đến khóc mới thôi.

Thế nhưng cậu ta vừa nói xong, phía sau hai cô gái đã đi về.

Vương Triều Dương thuận theo ánh mắt của Tưởng Tĩnh Thành, nhìn ra sau, trong lòng lộp bộp. Thế là trước khi Tưởng Tĩnh Thành phát hỏa, cậu ta đã gọi trước: "Ngôn Dụ, Diệp Liên Tâm, hai người các cô làm cái gì đây?"

Hai cô gái đi nhanh tới.

Mặt Diệp Liên Tâm đều bị dọa trắng bệch, cô là sợ Tưởng Tĩnh Thành thật.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày này mặc dù đều là tiểu đội trưởng dẫn dắt họ huấn luyện, nhưng thỉnh thoảng Tưởng Tĩnh Thành cũng sẽ đến, điều đó thật sự giống như địa ngục giáng xuống. Ngay cả các khách mời nam nhìn thấy anh, mặt cũng sẽ xanh lét.

Ngược lại là Ngôn Dụ, rất thản nhiên.

Sau khi đứng nghiêm, liền chào hai người, Diệp Liên Tâm bên cạnh lúc này mới làm theo cô.

Vương Triều Dương nghiêm mặt, hỏi: "Giờ nghỉ trưa, các cô chạy đi đâu, không biết ra ngoài phải nói với tiểu đội trưởng một tiếng hả?"

Diệp Liên Tâm cũng không biết nói gì, Ngôn Dụ cơ thể thẳng tắp, mở miệng trả lời cậu ta: "Báo cáo tiểu đội trưởng, bụng tôi không thoải mái, Diệp Liên Tâm cùng tôi đi dạo."

"Bụng không thoải mái đi dạo thì thoải mái?" Tưởng Tĩnh Thành ở bên cạnh lạnh mắt nhìn cô.

Ánh mắt Ngôn Dụ rơi trên mặt anh, thấy anh vẻ mặt nghiêm túc, dáng vẻ rất giống muốn phải dạy dỗ cô một trận vậy.

"Không thoải mái cũng nên báo cáo tiểu đội trưởng, như thế tiểu đội trưởng sẽ dẫn cô đi phòng y tế," Vương Triều Dương nói, dáng vẻ nghiêm túc, rất giống Tưởng Tĩnh Thành.

Tưởng Tĩnh Thành nhìn Diệp Liên Tâm, nói: "Cô có thể về trước."

Câu này thật sự đã dọa cô gái này, cô vội vàng cầu xin: "Doanh trưởng, ngài đừng phạt Ngôn Dụ, thực ra là tôi đi dạo cùng cô ấy."

Cái câu anh muốn phạt cô ấy, thì phạt tôi đi.

https://thuviensach.vn

Chỉ là cô ấy còn chưa nói ra, Tưởng Tĩnh Thành đã lạnh lùng quét mắt nhìn, "Lời của huấn luyện viên, tôi không muốn lặp lại lần thứ hai."

Diệp Liên Tâm đã ở đây vài ngày, biết tính cách của vị doanh trưởng này, nếu thật sự chọi cứng với anh, thì sẽ càng thảm. Vì thế cô không dám làm trái nữa, mà đi lên lầu một bước quay đầu ba lần.

Vương Triều Dương bên cạnh, cũng tưởng anh muốn phạt Ngôn Dụ thật, thì xin tha: "Doanh trưởng, lính của tôi là do tôi không dẫn dắt tốt, bằng không anh phạt tôi đi."

"Cậu cũng về trước đi," Tưởng Tĩnh Thành trầm giọng nói.

Vì thế hai người đều bị đuổi đi, Tưởng Tĩnh Thành xoay người đi về phía trước, Ngôn Dụ không dám chậm trễ, đi theo.

Cô thấy xung quanh đều không có người, thì nhỏ giọng gọi: "Anh tiểu Thành."

Chỉ là người đàn ông đi phía trước không nói chuyện, cũng không quay đầu.

Ngôn Dụ cũng rất kì lạ, cô có đắc tội với anh đâu.

Mãi đến khi Tưởng Tĩnh Thành dẫn cô đến chỗ các cô vừa mới ăn kem, thì trong lòng Ngôn Dụ lộp bộp, lẽ nào anh ấy nhanh vậy đã biết cô ăn vụng rồi?

Cô ngoan ngoãn đứng im, không dám nói chuyện.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành xoay người qua nhìn cô, thì cô gái đang cúi đầu.

Anh thấp giọng xùy: "Ăn vụng cũng không biết chùi mép?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ cực kì ngạc nhiên ngẩng đầu, làm sao có thể, rõ ràng cô đã lau miệng rồi mà. Thế là cô theo bản năng phản bác: "Em có ăn vụng đâu."

Nhưng nháy mắt cô nói chuyện, Tưởng Tĩnh Thành đã khom lưng, đến gần.

Cô chỉ cảm thấy đầu lưỡi mềm mại khẽ khàng quét qua khóe miệng cô.

Sau đó, cô nghe thấy một giọng nói thâm trầm: "Còn ngọt."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Còn ngọt.

Lúc này Ngôn Dụ mới lấy lại tinh thần và hiểu anh đang nói gì, gương mặt nhỏ nhắn vốn bị ánh nắng chiếu nên hơi nóng, bất chợt đỏ bừng. Khóe miệng còn sót lại xúc cảm ấm áp vừa rồi.

Tưởng Tĩnh Thành dường như vẫn chê không đủ, đưa ngón trỏ ra, miết nhẹ trên khóe miệng cô mấy lần.

"Tiền đâu em có?" Anh nhẹ nhàng hỏi.

Ngôn Dụ mím môi, đường môi cô rất đẹp, đặc biệt là môi trên hơi nhướng lên, lúc này mím lại, điệu bộ rất đáng thương. Nhất là lúc cô ngước đôi mắt đen láy ngập nước nhìn sang, làm cho trong lòng Tưởng Tĩnh Thành sụp đổ.

Một tay anh đút túi, tay còn lại sờ đầu cô, "Làm nũng với anh à?"

Ngôn Dụ đành nói: "Nếu anh phạt thì phạt em đi, là em dẫn Diệp Liên Tâm đi ăn kem đấy."

Cô luôn không biết làm nũng, bị bắt được thì dứt khoát sẽ không phủ nhận.

"Cũng rất chịu trách nhiệm nhỉ?" Tưởng Tĩnh Thành liếc mắt nhìn cô, rất thờ ơ, nhưng trong lòng lại có chút tiếc nói, bạn nói xem sao cô ấy lại

https://thuviensach.vn

không nghe hiểu gợi ý của mình vậy chứ?

Nếu cô ấy thật sự làm nũng, lẽ nào anh còn nỡ trách móc cô.

Nhưng sau đó Tưởng Tĩnh Thành đưa một bàn tay ra, giơ trước mặt cô: "Còn tiền thừa đâu?"

Lần này đoàn phim thật sự hạ quyết tâm, phải làm một chương trình thực tế đẳng cấp, đừng nói bình thường các cô huấn luyện, mà ngay cả trang điểm gì đó cũng không được phép. Thứ như tiền, thì càng bị cấm.

Ngôn Dụ bĩu môi, "Tiêu hết rồi."

Tưởng Tĩnh Thành nhìn con ngươi xoay tròn của cô, liền biết cô đang suy nghĩ xấu xa gì.

Anh cũng không ép cô, mà mỉm cười, "Em có biết người của tòa nhà phục vụ quân nhân rất quen với anh không?"

Cho nên Ngôn Dụ cầm bao nhiêu tiền đến, rồi người ta trả lại cho cô bao nhiêu tiền, Tưởng Tĩnh Thành chỉ cần sang hỏi, thì sẽ rõ ràng. Nào còn cần phải tra hỏi cô chứ.

Lần này Ngôn Dụ sợ thật, kéo tay anh còn giơ giữa không trung, nhỏ giọng nói: "Anh tiểu Thành."

Bây giờ là làm nũng thật sự.

Nghe được lời này, trong lòng cuối cùng cũng thỏa mãn, Tưởng Tĩnh Thành hừ một tiếng, rồi vờ nghiêm túc: "Lần sau không được viện lý do này nữa đâu đấy."

"Vâng vâng," đầu cô gật như trống bỏi, còn giơ ba ngón tay lên hứa, "Em bảo đảm."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu nhìn cô, anh cũng đã hơn một tháng không gặp được cô rồi. Thật không dễ dàng gì gặp mặt, vậy mà lại ở trong bộ đội, bây giờ cô là lính, anh là huấn luyện viên, thế nào cũng phải nhịn cho qua.

Anh lại đưa tay vuốt tóc cô, cố nhịn nói: "Về đi, ngủ một giấc, nếu không buổi chiều huấn luyện em sẽ mệt đấy."

Ngôn Dụ gật đầu, xoay người đang định rời đi.

Nhưng nào biết cô gái này vừa đi được hai bước, thì xoay đầu nhìn lại, nhìn chằm chằm Tưởng Tĩnh Thành, "Anh tiểu Thành, sao anh không hôn em?"

Cô nhỏ hơn Tưởng Tĩnh Thành ba tuổi, mặc dù hai người từng học chung một trường. Nhưng khi ấy anh học cấp ba còn cô cấp hai, hai người đều ở trạng thái không hẳn là người yêu. Đến khi anh lên đại học, sau đó hai người ở cùng nhau, hình ảnh kinh điển của tình nhân trung học chui vào rừng cây nhỏ, họ còn chưa từng trải qua lần nào.

Câu nói này, cũng giống như đốt cháy lý trí của Tưởng Tĩnh Thành.

Anh đưa tay kéo người lại, ôm trong ngực, cúi đầu ngắm nhìn, giọng nói trầm thấp đầy quyến rũ: "Em là muốn trêu chọc anh phải không?"

Lần này cũng không cần cô trả lời, Tưởng Tĩnh Thành trực tiếp cắn lên phiến môi cô, nhưng không dám cắn mạnh, sau đó lại dùng sứt mút lấy, tay đỡ ở sau ót cô, đầu lưỡi đã tiến quân thần tốc, xông vào trong miệng cô. Răng môi quấn quýt, ánh mặt trời khô nóng, căn bản không thể so sánh được với nhiệt độ cơ thể đang dâng lên của hai người họ.

Ngay cả nơi nào đó, cũng đã nổi lên phản ứng.

Tưởng Tĩnh Thành lại hôn mạnh một cái, lúc này mới buông cô ra.

https://thuviensach.vn

Thật không thể tiếp tục nữa, nếu không anh sợ để Lưu Minh Siêu nói trúng, anh sắp vi phạm kỷ luật.

Sau khi Ngôn Dụ trở về, trong ký túc xá rất yên tĩnh, người khác đều đang ngủ. Cô nhẹ chân nhẹ tay đi đến bên giường của mình, nào biết người đối diện đột nhiên ngồi dậy, Mạnh Thanh Bắc mặc áo ngắn tay màu xanh, tóc dài buộc gọn, yên lặng nhìn cô.

Ngôn Dụ không để ý, nằm thẳng lên giường.

Thực ra thời gian nghỉ trưa đã đủ, lúc kẻng báo thức vang lên, tất cả mọi người đều vọt dậy. So với ngày đầu tiên vừa vào quân doanh rề rà, thì giờ đây mọi người cũng đã có mấy phần phong phạm của nữ binh.

Sau khi nhanh chóng mặc xong quần áo và đội mũ, mọi người đi xuống lầu.

Trước khi Ngôn Dụ trở về, Diệp Liên Tâm cũng đã ngủ.

Cho nên cô nàng bây giờ cô nàng rất lo lắng hỏi: "Doanh trưởng phạt chị thế nào, dữ không?"

Ngôn Dụ nhớ đến nụ hôn đó, uhm, cũng rất mạnh mẽ. Vì thế cô gật đầu, Diệp Liên Tâm liền bày tỏ: "Nếu doanh trưởng lại phạt chị, thì tôi chịu phạt cùng chị."

Cô cũng rất xấu hổ đó.

Đã ăn kem của người ta, vậy mà lúc bị phạt, cô lại đi trước.

Họ đến dưới lầu, Vương Triều Dương đã đứng đợi ở đó.

Anh gọi Ngôn Dụ, bảo cô đến bên cạnh, hỏi chuyện: "Hôm nay doanh trưởng không phạt cô chứ?"

https://thuviensach.vn

Xem ra cậu ta cũng rất quan tâm đến Ngôn Dụ, dù sao tính tình kia của Tưởng Tĩnh Thành, là lính của anh ai cũng biết.

Ngôn Dụ lắc đầu, không phạt, chỉ hôn cô thôi.

Lúc này Vương Triều Dương mới thở phào, còn rất tốt bụng an ủi cô: "Thực ra cô đừng thấy doanh trưởng nghiêm túc, anh ấy cũng là vì tốt cho cô thôi, nên cô đừng ghi hận anh ấy nhé."

Ngôn Dụ: "....."

Sau đó cậu ta để Ngôn Dụ trở về, mọi người xếp thành một hàng, đi đến sân huấn luyện. Huấn luyện hôm nay cũng rất khảo nghiệm người, đủ loại vượt chướng ngại vật, cuối cùng là bắn súng mười viên đạn.

Bình thường khi bắn súng, nếu yên lặng nằm sấp ở đó, thì không nhất định có thể trúng bia hoàn toàn.

Hôm nay không chỉ phải leo qua tường di động cao ba mét, mà còn phải vượt qua dây thép gai, loạt tiếp theo, mặt đỏ tim đập là điều không thể tránh khỏi, đến lúc lúc đó lại bắn súng.

Thành tích đó quả thực là nghĩ thôi cũng biết kém.

Kết quả khi huấn luyện viên vừa giới thiệu các chướng ngại cho họ, nên vượt qua thế nào, thì Tưởng Tĩnh Thành đứng ở bên cạnh sân.

Anh cũng mặc đồ huấn luyện, trên chân mang ủng quân nhân, càng hiện rõ chiều cao của anh.

"Bây giờ tôi sẽ làm mẫu cho mọi người một lần, mọi người đều nhìn cho rõ," Vương Triều Dương đứng trước mặt họ, nhìn mọi người nói.

Nhưng cậu ta vừa nói xong, trong đội ngũ bỗng có người giơ tay, là khách mời nam Tôn Dịch Hàn. Tuổi anh ta thuộc dạng thích hợp trong số

https://thuviensach.vn

khách mời nam, mà nhân khí của anh ta cũng cao nhất, cho nên bên tổ tiết mục cũng luôn nâng đỡ anh ta.

Đối với việc anh ta báo cáo đột ngột, Vương Triều Dương gật đầu, hỏi: "Chuyện gì?"

"Tiểu đội trưởng, chúng tôi muốn xem huấn luyện viên Tưởng làm mẫu, xin hỏi có thể để huấn luyện viên Tưởng làm mẫu cho chúng tôi một lần không?" Anh ta nhìn thẳng Vương Triều Dương hơi khiêu khích nói.

Mấy ngày nay Tưởng Tĩnh Thành đã cho bọn họ bóng ma tâm lý quá lớn.

Vương Triều Dương lạnh mắt nhìn họ, hỏi ngược: "Mọi người đều muốn xem?"

Trong đội ngũ vừa rồi lại không có ai nói chuyện, hiển nhiên cá nhân Tôn Dịch Hàn cũng muốn xem, chắc chắc là rất khoa trương. Nhưng Vương Triều Dương không ngờ là, đáp án cậu ta nhận được lại là tiếng hô đồng thanh muốn.

Xem ra mọi người đều muốn xem, doanh trưởng Tưởng bình thường ngạo mạn, đến cùng có khả năng thực sự hay không.

Hơn nữa càng khiến người ta kinh ngạc đó là, Vương Triều Dương vậy mà không trách mắng bọn họ.

Ngược lại sau khi đợi được lời này, thì đi thẳng đến bên sân, còn thật sự xin ý kiến của Tưởng Tĩnh Thành.

Hai người đứng nói chuyện bên sân, Vương Triều Dương nói còn Tưởng Tĩnh Thành lắng nghe, sau đó ngẩng đầu nhìn đến bên này. Mỗi một người vừa rồi còn kiên định hô muốn, thế nhưng lúc ánh mắt anh quét đến, thì không ai dám nhìn, cũng chỉ có mỗi Ngôn Dụ, biểu hiện rất dửng dưng.

https://thuviensach.vn

Cô là thật sự muốn xem Tưởng Tĩnh Thành làm mẫu.

Bởi vì cô rất tin tưởng anh, nhất định có thể khiếp sợ cả sân.

Còn muốn xem chuyện cười của anh tiểu Thành à, hứ, cô bĩu môi, chỉ cảm thấy Tôn Dịch Hàn quá không tự lượng sức rồi.

Vì thế người đàn ông đi đến, đứng trước mặt đội ngũ, trầm giọng hỏi: "Thật muốn xem tôi làm mẫu?"

"Muốn," Tôn Dịch Hàn ngược lại rất nhập tâm diễn vai tên lính hay sinh sự này.

Bởi vì hiện tại có máy quay phim ở đây, vừa rồi mọi người ồn ào đều được quay lại. Lúc này đương nhiên cũng không nỡ đẩy một mình Tôn Dịch Hàn ra ngoài được, vì thế mọi người cũng đồng thanh trả lời.

Tưởng Tĩnh Thành rất bình tĩnh, đám người này có tâm tư gì, anh đều rõ ràng.

Vì vậy anh cười nhạt nói: "Muốn xem cũng được. Lát nữa tôi làm mẫu xong, sẽ có một thành tích, chỉ cần bất cứ ai trong mọi người có thể đạt được một nửa thành tích của tôi, thì huấn luyện chiều này sẽ kết thúc. Buổi tối cũng không sắp xếp huấn luyện nữa, mà dẫn mọi người xem phim."

Mấy ngày này ai nấy đều mệt như chó, nhất thời giống như được khuấy máu gà.

Đặc biệt là các khách mời nam, đều cảm thấy lời này của Tưởng Tĩnh Thành có hơi ngông cuồng quá đáng, Nếu mấy người bọn họ thật sự phối hợp lại, không nói đuổi kịp anh, nhưng chí ít thì một nửa cũng rất dễ dàng có thể đạt được đấy.

https://thuviensach.vn

Nào biết mọi người đứng bên sân chướng ngại vật, chỉ nghe một tiếng ra lệnh, Tưởng Tĩnh Thành đã xông ra như bay.

Chướng ngại vật đầu tiên, là một bức tường gỗ cao gần hai mét, chỉ thấy anh ở nơi cách rất xa, đã tăng tốc. Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt đều hoa cả lên, sau đó anh đã leo lên tường, đến đỉnh, sau đó lại nhảy xuống.

Sắc mặt của các khách mời nam đều cứng đờ, ai cũng đều bò qua tường.

Biết tường đặc biệt là loại tường gỗ trơn trượt, không dễ dàng leo lên. Nhưng anh gần như chỉ một bước chân đã đạp lên, sau đó hai tay bám lên đỉnh, tiếp đó cả người mượn lực để leo lên trên.

Lúc này lại là một chướng ngại vật khác, lần này là một cầu gỗ thăng bằng chật hẹp.

Lúc anh đi nhanh qua, làm cho mọi người cảm thấy như đang đi trên mặt đất.

Nhưng lúc anh vượt qua tất cả chướng ngại vật, tiến hành bắn súng, gần như không có ngừng lại, mà bắn súng nhanh như gió.

Lúc Vương Triều Dương báo ra thành tích của anh, tất cả mọi người đều câm như hến. Nhất là thành tích bắn súng cuối cùng, sau khi vận động mạnh như thế, anh lại còn có thể duy trì thành tích tốt đến vậy.

Thế nhưng đây không phải là chỗ khiến họ bất đắc dĩ nhất.

Lúng túng chân chính, là lúc chính họ tự mình ra trận. Vốn mọi người xem trên sân, cũng không thấy khó. Nhưng khi đến trước bức tường gỗ hai mét kia, các khách mời nam lại đều không leo lên được.

https://thuviensach.vn

Bởi vì cái này quá khó với khách mời nữ, cho nên các cô không cần leo qua tường gỗ.

Vì thế lúc các khách mời nữ đi đến cầu gỗ thăng bằng, mới có khách mời đầu tiên leo qua được tường gỗ.

Cũng không phải Tôn Dịch Hàn luôn khiêu khích Tưởng Tĩnh Thành, mà là Uông Thừa nhỏ tuổi nhất, cậu ta là người Nam Kinh nhỏ nhất, cũng là người có thể lực tốt nhất.

Sau khi cậu ta leo qua được, rất nhanh đã đuổi kịp khách mời nữ.

Đến khi mọi người tim đập dồn dập chạy đi bắn súng, thì ngay cả Ngôn Dụ luôn bắn súng ổn định, cuối cùng cũng chỉ bắn được 61 điểm.

Lúc mọi người đỏ mặt thở hổn hển đứng trong hàng, Tưởng Tĩnh Thành đứng ở trước mặt, lướt nhìn từng người một.

Sau đó anh khẽ lắc đầu, khóe miệng chợt nhướng: "Chỉ thế này thôi à?"

Lần này không ai dám nói chuyện nữa.

Cho đến khi anh nhìn họ, gằn chữ nói: "Các người còn kém xa đấy."

Lúc mọi người ngẩng đầu nhìn anh lần nữa, thì nhìn thấy nụ cười kiêu ngạo lại đắc ý trên gương mặt anh, đó là kiểu kiêu ngạo thuộc về quân nhân đối với chính bản thân mình. Có chút xấu xa, nhưng lại khiến bạn không thể không phục.

Người đàn ông này thật sự con mẹ nó khiến người tâm phục khẩu phục.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Lúc ăn cơm tối, mọi người vẫn còn chìm đắm trong buổi huấn luyện chiều.

Bởi vì ăn cơm đều là theo tiểu đội, nên khách mời ăn cơm cùng nhau, Tưởng Tĩnh Thành bình thường đều ăn cùng với Lưu Minh Siêu, nhưng hôm nay Tưởng Tĩnh Thành lại ngồi ở bàn bên cách họ không xa.

"Doanh trưởng chúng ta sao lợi hại đến vậy nhỉ," Hứa Tiếu rất tò mò hỏi Vương Triều Dương.

Vương Triều Dương vốn đang vùi đầu ăn cơm, nghe thấy lời này thì ngẩng đầu lên, rất vui vẻ nói: "Đó là đương nhiên rồi, doanh trưởng bọn tôi trước đây là lính đặc chủng đấy."

Vừa nghe đến ba chữ lính đặc chủng, thì đừng nói là các khách mời nữ, mà ngay cả khách mời nam bên cạnh cũng đều ngẩng đầu lên.

Có lẽ mỗi người đều có tâm lý ngưỡng mộ cao, đặc biệt là kiểu người dùng thực lực tuyệt đối như Tưởng Tĩnh Thành, khiến họ đều tâm phục khẩu phục.

"Woa, khó trách mà," Hứa Tiếu dùng đũa chọc chọc cơm trong khay.

Mạnh Thanh Bắc nhìn Ngôn Dụ ở đối diện, người khác đều đang thảo luận về Tưởng Tĩnh Thành, nhưng cô dường như không để ý chút nào, chỉ

https://thuviensach.vn

yên lặng ăn cơm.

Tính cách cô dường như từ nhỏ đã thế, yên lặng thản nhiên. Thực ra Mạnh Thanh Bắc cũng có một khoảng thời gian sống cùng với Ngôn Dụ, khi ấy bà nội còn chưa quyết định đưa cô ta đi, ở trong nhà cô ta vẫn là tiểu công chúa Mạnh gia. Cô ta cho rằng Ngôn Dụ sẽ ghen ghét, sẽ cãi nhau với cô ta, thế nhưng từ đầu chí cuối Ngôn Dụ đều rất yên lặng.

Diệp Liên Tâm cũng nhìn Ngôn Dụ, cười hỏi: "Doanh trưởng chúng ta có bạn gái không?"

"Chị Liên Tâm, sao chị lại hỏi câu em muốn hỏi thế," Hứa Tiếu cười hì hì nói.

Vương Triều Dương đưa tay gãi đầu, hơi do dự nói: "Cái này tôi cũng không rõ lắm."

Hứa Tiếu lại nhìn cậu ta, truy hỏi: "Vậy có con gái đến đây tìm doanh trưởng không, cái này chắc các anh phải biết chứ?"

Cô gái tuổi còn nhỏ, thích hỏi rõ đến cùng. Mặc dù là cô hỏi, nhưng người khác cũng tò mò.

Con người Tưởng Tĩnh Thành trên sân huấn luyện, khiến người ta nghiến răng không nói, nhưng nhìn riêng con người này, rất có sức hấp dẫn. Tướng mạo quá đẹp trai, mấy ngày nay các quay phim đi theo quay hình, bàn tán nhiều nhất chính là, dưới ống kính, Tưởng Tĩnh Thành vậy mà còn đẹp hơn các khách mời nam.

Đặc biệt là Tôn Dịch Hàn, kỹ thuật diễn của anh ta nhiều nhất chính là không nhập vai, hoàn toàn dựa vào khuôn mặt mà nổi tiếng.

Nhưng quay phim đi theo anh ta mấy ngày nay đã phát hiện, lúc Tôn Dịch Hàn ở cùng với các khách mời nam khác, thì trong ống kính anh ta

https://thuviensach.vn

nổi bật nhất.

Nhưng chỉ cần anh ta đứng cùng với Tưởng Tĩnh Thành, thì cả người sẽ bị áp chế.

Chỉ về chiều cao, Tôn Dịch Hàn vốn là người cao nhất trong các khách mời nam, nhưng Tưởng Tĩnh Thành lại cao 1m87, lúc anh đứng trước mặt Tôn Dịch Hàn, khí thế đã áp chế Tôn Dịch Hàn một cái đầu.

Con người Tôn Dịch Hàn cũng rất để ý hình tượng của mình, cho nên thứ quay phim quay lại, anh ta đều muốn xem.

Kết quả chính anh ta cũng phát hiện ra được vấn đề này.

Vì thế hôm nay lúc Tôn Dịch Hàn lại nhìn thấy Tưởng Tĩnh Thành, không nhịn được, đã chủ động khiêu khích.

Thế nhưng cuối cùng lại là chính anh ta mất mặt.

Cho nên lúc nghe thấy Hứa Tiếu hỏi vấn đề này, anh ta đột nhiên hừ một tiếng, mọi người đều xoay đầu nhìn sang, Tôn Dịch Hàn rốt cuộc vẫn ngại có ống kính ở đây, nên trên mặt liền nở nụ cười: "Tôi cảm thấy câu hỏi này của cô có hơi ngốc."

Dù biết anh ta là đang lấp liếm thái độ thất thố vừa rồi của mình, nhưng Hứa Tiếu vẫn thuận thế nở nụ cười, gắt giọng nói: "Tôi chỉ tò mò chút thôi, lẽ nào không được à."

"Được được được, là tôi sai," Tôn Dịch Hàn tươi cười, anh ta vốn chính là kiểu người có bộ dạng xinh đẹp, giờ phút nàu cười lên, càng hiện ra vẻ ôn nhuận.

Nhưng anh ta không ngờ là, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Ngôn Dụ ở đối diện, đang lạnh mắt nhìn mình.

https://thuviensach.vn

Là lạnh mắt thật sự, trên mặt không có bất cứ biểu tình gì, ánh mắt lạnh lùng. Tôn Dịch Hàn bị cô nhìn như vậy, trong lòng cũng sợ hãi, thực ra vừa rồi anh ta vốn còn muốn nói Tưởng Tĩnh Thành chẳng qua chỉ là một tên lính quèn, còn thật sự xem anh ta là vạn người mê nữa kia.

May là anh ta xem như còn có chút lý trí, không nói thẳng ra lời này.

Thực ra trong các khách mời nữ, người Tôn Dụ Hàn nịnh bợ nhất chính là Ngôn Dụ. Các khách mời nữ anh ta có thể tránh xa thì tránh xa, anh ta là ngôi sao nam đang hot, nếu dám nói nhiều thêm vài câu với ngôi sao nữ trong chương trình, thì biên tập hậu kì có thể ghép bọn họ thành một đôi.

Đặc biệt là công ty của Hứa Tiếu, thủ đoạn tuyên truyền CP lợi hại, trước khi anh ta đến người quản lý vẫn luôn nhắc nhở anh ta, phải cẩn thận.

Nhưng người quản lý cũng đặc biệt nhấn mạnh với anh ta, phải chung sống thật tốt với Ngôn Dụ.

Dù sao vị này cũng là giám đốc quan hệ xã hội của tập đoàn Liên hợp, nếu muốn có được quan hệ với thương hiệu, thì không hẳn không thể đi con đường cô.

Bởi vì Tôn Dịch Hàn cũng chỉ vừa mới hot năm ngoái, nên tạm thời còn chưa có thương hiệu xa xỉ nào đi sâu vào hợp tác. Dưới trướng tập đoàn Liên hợp có dòng trang sức cao cấp cũng có thương hiệu đồng hồ đẳng cấp.

Trang sức là các sao nữ tranh đua, nhưng đồng hồ anh ta ngược lại có thể có được.

Chỉ là Ngôn Dụ nhìn thì dễ nói chuyện, nhưng trên thực tế lại hơi khó tiếp xúc.

https://thuviensach.vn

Thực ra tính cô rất dịu dàng, hơn nữa đặc biệt có tính nhẫn nại, nhiều lần các khách mời nam đều không chịu nổi, nhưng cô vẫn im lặng chịu đựng. Ngay cả bên các khách mời nam bọn họ buổi tối nói chuyện, mọi người đều khen Ngôn Dụ không ngớt.

Chỉ là cô đối với mọi người đều không lạnh không nóng, mấy lần Tôn Dịch Hàn đưa nước cho cô, chủ động tìm cô nói chuyện, cô cũng dửng dưng.

"Ngôn Ngôn, chị ăn no rồi sao?" Diệp Liên Tâm ở bên cạnh, cũng chú ý đến bên này, thấp giọng hỏi.

Ngôn Dụ gật đầu, bưng khay đứng dậy, cô cũng xem như là kiềm chế giỏi. Nếu không thật sự sẽ úp cái khay này lên gương mặt tuấn tú kia của Tôn Dịch Hàn rồi, tiếng hừ cười mỉa mai đó, Ngôn Dụ nghe được nhưng vẫn cố nhịn.

Vì thế hai người bưng khay đi cất.

Sau khi ra khỏi nhà ăn, Diệp Liên Tâm liếc nhìn, do dự rất lâu mới nói: "Thực ra chị đừng so đo với Tôn Dịch Hàn, anh ta chỉ là ganh tỵ với doanh trưởng, dù sao doanh trưởng vừa đẹp trai vừa lợi hại như vậy, anh ta hoàn toàn không thể so sánh được."

Ngôn Dụ xoay đầu nhìn cô ấy, sững sờ một lúc, cô biểu hiện rất rõ ràng ư.

Diệp Liên Tâm thấy vẻ mặt ngờ vực của cô, còn đưa tay vỗ vai cô, rất an ủi nói: "Chị yên tâm đi, em sẽ giữ bí mật cho chị mà."

"Bí mật gì?" Ngôn Dụ rất buồn cười nói.

Lần này đến phiên Diệp Liên Tâm do dự, nửa buổi cô ấy mới hỏi ngược: "Không phải chị thích doanh trưởng à?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ: "....." Ánh mắt cô gái này độc thật nha.

Cô không nói chuyện, Diệp Liên Tâm cũng không để ý, vẫn đặc biệt bảo đảm với cô một lần, nói: "Em không nói cho ai biết đâu. Thực ra chị đừng nghe Tôn Dịch Hàn nói vậy, nhưng em nghe nói bên khách mời nam bọn hò đều rất phục doanh trưởng. Dù sao anh ấy cũng lợi hại thế mà....."

Nói xong, cô nàng còn đặc biệt đến gần Ngôn Dụ, nói nhỏ: "Hơn nữa nghe nói trong nhà doanh trưởng cũng rất lợi đó, chị đừng có gánh nặng tâm lý nhé."

Diệp Liên Tâm bọn họ ở đây đã vài ngày, dù sao cũng là sao nữ, đừng thấy những chiến sĩ khác hung dữ với các cô trên sân huấn luyện, nhưng thực ra bên ngoài, cũng vẫn rất quan tâm. Cho nên bình thường nói chuyện về Tưởng Tĩnh Thành, các cô cũng nghe nói không ít.

Đặc biệt là bối cảnh hùng hậu trong nhà anh, nghe nói từ đời ông nội đã là quân nhân.

Là một quân tam đại.

Đoán chừng bên khách mời nam không bát quái lắm, nên những điều biết vẫn không nhiều bằng bọn Diệp Liên Tâm.

Ngôn Dụ đột nhiên bật cười, lúc này cười rất vui vẻ. Cô đưa tay xoa đầu Diệp Liên Tâm, dở khóc dở cười hỏi: "Những điều này ai nói với em thế?"

Bình thường Diệp Liên Tâm là một người rất thành thục, hiện tại bị Ngôn Dụ xoa đầu, giống như đối xử với một đứa trẻ.

Thì cô nàng nhỏ giọng kêu Ah, nhưng vẫn nói: "Nếu chị thật sự thích doanh trưởng, thì phải nói với anh ấy. Mặc dù bây giờ chúng ta là lính của anh ấy, nhưng cũng chỉ còn vài ngày nữa thôi. Đến lúc đó chúng ta đi rồi,

https://thuviensach.vn

chị với anh ấy cũng không có quan hệ gì nữa, muốn làm gì còn không được à."

"Chuyện này trong lòng chị rõ ràng," Ngôn Dụ nhàn nhạt nhìn cô ấy.

Diệp Liên Tâm thấy dáng vẻ trong lòng đã có dự tính của cô, cũng rất vui mừng cho cô.

Nhưng Ngôn Dụ rất áy này, cô gái này thật sự suy nghĩ cho cô. Nhưng sở dĩ cô không nói cho cô ấy biết, cũng là vì bây giờ cô là lính của Tưởng Tĩnh Thành, đến cùng cũng vẫn đang ở trong quân doanh.

Đợi sau này có cơ hội vậy.

Mắt thấy chương trình còn có hai ngày nữa thì sắp kết thúc, trong lòng mọi người rất vui vẻ nhưng cũng rất buồn bã.

Ngày họ rời khỏi quân doanh là ngày 1 tháng 10, vừa đúng là lễ Quốc Khánh, nghe nói ngày đó có một buổi tiệc Quốc Khánh.

"Chị nói chúng ta có nên để lại chút quà cho doanh trưởng bọn họ không nhỉ," buổi tối còn chưa tắt đèn, Hứa Tiếu ngồi trên giường, nhìn mọi người.

Người đầu tiên nhất trí với cô ấy chính là Diệp Liên Tâm, cô gật đầu: "Được đấy, nhưng bây giờ chúng ta đều không có tiền, tặng quà gì đây?"

Nói đến vấn đề tiền bạc, cũng rất thực tế.

Ngược lại Mạnh Thanh Bắc chợt cười một tiếng, nói: "Các cô là muốn tặng cho ai vậy?"

Hai người bị câu hỏi này của cô ta làm cho mơ hồ, vẫn là Diệp Liên Tâm nói: "Doanh trưởng Tưởng đó, còn có chỉ đạo viên Lưu, tiểu đội

https://thuviensach.vn

trưởng Vương còn có các chiến sĩ khác nữa, họ đều rất giúp đỡ chúng ta mà."

"Người khác thì các cô cứ từ từ suy nghĩ, doanh trưởng thì thôi đi," Mạnh Thanh Bắc bĩu môi.

Hai người kia nghe vậy thì sửng sốt, vẫn là Hứa Tiếu không nhịn được hỏi: "Vì sao?"

Mạnh Thanh Bắc: "Dù sao anh ấy cũng không xem trọng."

Hai người lúng túng, Mạnh Thanh Bắc đây là có ý gì chứ, chê đề nghị tặng quà của các cô không tốt à?

Ngược lại Ngôn Dụ vừa tắm về, đang treo khăn của mình, đột nhiên xoay người, cau mày nhìn cô ta, "Đó là suy nghĩ của cá nhân cô, tôi tin cho dù cuối cùng tặng gì cho Tưởng Tĩnh Thành, anh ấy cũng sẽ xem như tâm ý, mà vui vẻ cất giữ."

"Cô có ý gì?" Mạnh Thanh Bắc hơi tức giận.

Ngôn Dụ nhìn camera lắp trong phòng, bây giờ cũng chỉ có nhà vệ sinh và chỗ tắm rửa là không lắp camera thôi. Cho nên dù các cô có ở phòng nói chuyện, thì cũng sẽ bị camera ghi lại.

Cho nên Ngôn Dụ không nói nữa, cô lười phải để Mạnh Thanh Bắc tạo tin tức.

"Tặng quà chỉ cần có lòng là được, bao nhiêu tiền mới không quan trọng," Ngôn Dụ rất nghiêm túc nói với các cô.

Diệp Liên Tâm gật đầu, rất vui vẻ nói: "Hay là chúng ta hát tặng họ một bài đi, em hát cũng rất hay đó."

https://thuviensach.vn

Hứa Tiếu lập tức giơ tay đồng ý: "Em cũng thế, em cũng từng hát nhạc phim của em rồi."

"Chị có thể đệm đàn cho các em, chị biết đàn ghita," Ngôn Dụ nói.

Đề nghị này quả thực ăn nhịp với nhau.

Mạnh Thanh Bắc thấy các cô nói chuyện, cũng không kéo mình vào, thì bĩu môi nói: "Ngày đó tôi muốn dẫn chương trình, không kịp chuẩn bị, nên không chuẩn bị tiết mục với các cô được."

Vì thế cuối cùng ba người quyết định hát.

Ngôn Dụ mượn tổ tiết mục cây ghita, cô đã rất lâu không dùng, nên muốn làm quen trước một chút. May là tổ tiết mục biết các cô muốn tặng quà cho người trong quân doanh, cũng rất tán thành.

Đến ngày cuối cùng, đồ đạc trong kí túc xá, các cô đều dọn dẹp xong.

Bởi vì lát nữa tham gia buổi tiệc xong, thì phải rời đi, nên tất cả các đồ dùng cá nhân của các cô, đều được tổ tiết mục đem lên xe trước. Bất chợt kí túc xá đặc biệt dành ra cho các cô trở nên trống trải.

"Lúc vừa đến hận không thể đi ngay lập tức, bây giờ đi rồi lại không nỡ, kì lại thật í."

Diệp Liên Tâm dọn xong đồ của mình, nhìn quanh căn phòng nói.

Nhưng Ngôn Dụ chợt cười khẽ, "Không sao, dù sao cũng sẽ quay lại mà."

Hôm nay là lễ Quốc Khánh, nên cơm tối cũng phong phú hơn bình thường một chút. Ngôn Dụ không làm sao ăn được, hai ngày nay cô vẫn không kịp tìm được cơ hội nói chuyện riêng với Tưởng Tĩnh Thành. Huống

https://thuviensach.vn

hồ tiết mục mà các cô biểu diễn, bên tổ tiết mục cũng giúp đỡ giữ bí mật, xem như là kinh hỷ đi.

"Chị luyện ghita thế nào rồi?" Diệp Liên Tâm len lén hỏi cô.

Ngôn Dụ mím môi, do dự hồi lâu: "Tranh thủ không cản trở các cô."

Đây vẫn là lần đầu tiên Diệp Liên Tâm thấy Ngôn Dụ do dự như vậy, cô nàng liền động viên tinh thần Ngôn Dụ, rất an ủi nói: "Chị yên tâm đi, theo như em quan sát hai ngày nay, em cảm thấy doanh trưởng đối với chị cũng tốt, chị có cơ hội đó."

Ngôn Dụ nhìn Diệp Liên Tâm vẻ mặt ngây thơ động viên tinh thần cho cô, đột nhiên không biết nên nói thế nào.

Nếu cô gái này biết chân tướng, có lẽ cũng sẽ muốn xẻ cô thành tám mảnh.

Mãi cho đến buổi tiệc, mọi người đều xếp hàng vào hội trường, các quân nhân thì mặc quân phục, cho dù là ngồi cũng cao thẳng, đưa mắt nhìn sang, giống như một hàng cây bạch dương thẳng tắp.

Chương trình buổi tiệc đều do các tiểu đội đưa ra, đương nhiên cũng có đoàn văn công quân đội biểu diễn.

Đến khi các cô biểu diễn, mọi người đứng dậy đi ra, lại chuyển vào hậu đài. Hứa Tiếu và Diệp Liên Tâm đến giây phút cuối cùng vẫn xem lời bài hát, chỉ sợ quên.

Lúc trên sân khấu tối đen một mảnh, màn cũng được hạ xuống, Ngôn Dụ ôm ghita lên sân khấu.

Lúc này Tưởng Tĩnh Thành đang ngồi nói chuyện với Lưu Minh Siêu ở phía dưới, hơn nữa chuyện đang nói vẫn là chuyện không liên quan đến

https://thuviensach.vn

buổi tiệc. Lưu Minh Siêu cũng rất bất đắc dĩ hỏi anh: "Cậu phải bàn chuyện công việc với tôi vào thời điểm này à?"

"Lao động kết hợp nghỉ ngơi," anh dựa vào lưng ghế, cũng vì anh là doanh trưởng, ỷ lúc này trong hội trường rất tối.

Lưu Minh Siêu cũng tức cười, vừa muốn nói chuyện, nào ngờ tấm màn trên sân khấu chậm rãi được kéo ra.

Bất chợt phía dưới liền vang lên tiếng vỗ tay điên cuồng, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy các cô gái đang mặc thường phục, đứng trên sân khấu. Trong đó Ngôn Dụ đang ôm ghita, mặc áo sơ mi trắng và quần dài màu đen, ngồi trên ghế, cô buộc tóc đuôi ngựa, khắp nơi đều tỏa ra khí chất trong sáng sạch sẽ.

Cô hơi cúi đầu, chỉnh dây đàn, tiếng nhạc đệm chợt xuyên qua micro phía trước vang vọng khắp hội trường.

Lúc cô ngẩng đầu, đôi mắt đen láy sáng rỡ kia, rơi vào chỗ ngồi ở hàng đầu tiên. Trong tối tăm, khuôn mặt anh làm người khác không nhìn rõ, nhưng Ngôn Dụ biết, anh chắc chắn đang nhìn mình.

Lúc tiếng hát 《Truy mộng xích tử tâm》 vang lên, trong hội trường lại vang lên tiếng vỗ tay.

Những con người này, mỗi một người quân nhân đang ngồi trong này, họ đều có một xích tử tâm báo quốc, phần thành tâm này, đáng giá được kính chào.

Lúc rất nhiều người hát theo, có không ít người hốc mắt đều đỏ.

Xích tử tâm thế này, chỉ ước không bị phụ lòng.

https://thuviensach.vn

Sau khi kết thúc tiết mục, Ngôn Dụ đứng dậy, cúi người thật sâu về phía dưới sân khấu.

Nhưng cô còn chưa nâng người lên, thì nghe thấy bên dưới chợt bùng nổ tiếng hét, là loại âm thanh người cả hội trường chợt hét lên, thanh thế to lớn giống như có thể chọc thủng trần nhà.

Ba cô gái đang cúi người, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Tưởng Tĩnh Thành vốn nên ngồi dưới sân khấu,

Vậy mà dứng đậy từ hàng đầu, trực tiếp sải một bước nhảy lên sân khấu.

Trong lòng Ngôn Dụ lộp bộp, trái tim vẫn đập điên cuồng.

Anh ấy muốn làm gì?

Thẳng đến khi anh đứng trước mặt cô, chìa tay ra, "Có thể cho tôi mượn ghita dùng một chút được không?"

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Tưởng Tĩnh Thành không phải người kiêu ngạo, nhưng bây giờ anh xác thực đã làm một chuyện kiêu ngạo. Lưu Minh Siêu trơ mắt nhìn anh nhảy thẳng lên sân khấu. Lúc đó tim anh ta cũng vọt lên đến cổ họng, sợ anh thực sự dưới trăm mắt dõi theo, làm ra chuyện gì không thể cứu vãn được.

Dù sao chiến sĩ cả doanh này, còn có nhiều nhà quay phim đều đang ở đây.

Nếu anh thật sự làm ra chuyện gì, thì cũng khó che giấu.

Nhưng bây giờ thế này, chiến sĩ bên dưới đã giống như điên cuồng cổ vũ cho anh, cảnh tượng náo nhiệt này không phải mỗi ngày đều có thể thấy được.

Ngôn Dụ cúi đầu nhìn bàn tay thon dài ở trước mặt mình, lòng bàn tay cũng không phải rất nhẵn bóng, nhìn bằng mắt cũng có thể thấy vết chai.

Cô đưa ghita ôm trong lòng mình cho anh, Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu nhìn cô, giọng nói trong trẻo: "Cảm ơn."

Bởi vì Tưởng Tĩnh Thành tạm thời nhảy lên, nên người biểu diễn tiếp theo chỉ có thể tạm dừng lên sân khấu. Anh mặc bộ quân phục thẳng thớm, cả người thoạt nhìn tràn đầy khí khái anh hùng, gương mặt tuấn tú dưới ánh

https://thuviensach.vn

đèn sân khấu, như nhuộm lên một lớp ánh sáng màu vàng, chói mắt đến mức không thể phân biệt được.

Anh nhìn quanh mọi người ở hội trường, thẳng đến khi ánh mắt rơi trên người Ngôn Dụ.

Chỗ cô ngồi cũng ở hàng đầu tiên, tất cả khách mời giờ phút này đều ngồi ở hàng đầu tiên.

Tưởng Tĩnh Thành không phải người thích khoe khoang, nhưng vừa rồi lúc Ngôn Dụ ôm ghita, bài hát Truy mộng xích tử tâm vây quanh trong hội trường, anh thật sự có hơi khó nhịn.

Anh lúc này hiếm khi nghiêm túc, ngay cả giọng nói cũng chính thức: "Tôi biết rất nhiều người trong các đồng chí đều rời xa quê hương, rời xa người thân, đến quân doanh này, để bảo vệ đất nước. Có lẽ rất nhiều người không biết mọi chuyện các đồng chí làm, nhưng tôi muốn nói rằng, luôn có người sẽ ghi nhớ, cũng luôn có người để ý. Vừa rồi nghe được bài hát mà các cô ấy hát, tôi cũng có một bài muốn tặng cho các đồng chí."

Cả hội trường như điên cuồng xao động hẳn lên, tiếng vỗ tay hoan hô của binh lính ở bên dưới suýt nữa thì bung nóc.

Ngay cả tổ đạo diễn cũng không ngờ, vị doanh trưởng không muốn lên ống kính này, vào ngày cuối cùng lại lộ diện như vậy. Nhưng đương nhiên đạo diễn cũng rất vui, dặn dò quay phim phải quay cho đẹp. Cái này rất có thể là điểm nhấn của chương trình.

Tưởng Tĩnh Thành ngồi vào cái ghế mà Ngôn Dụ đã ngồi trước đó, một chân để lên chân ghế, một chân chống đất.

Anh ngẩng đầu nhìn xuống sân khấu, khóe môi khẽ nhếch, nhẹ hỏi: "Các đồng chí muốn nghe không?"

https://thuviensach.vn

"Muốn," tất cả mọi người đều đồng thanh hô vang.

Thế là anh cúi đầu chỉnh dây đàn, lúc anh cầm ghita trên tay, lại hoàn toàn không giống với cách Ngôn Dụ cầm. Ngôn Dụ cúi đầu, sẽ lộ ra hương vị dịu dàng, mà anh cho dù cúi đầu, khắp nơi đều là kiên nghị.

"Tôi rất muốn quay về quê hương quay về bên cạnh cô ấy," lúc tiếng nhạc vang lên, ca khúc quen thuộc lại kinh điển, dường như bỗng chốc đã đánh trúng nội tâm của mọi người.

Nơi đây phần lớn mọi người đều rời xa quê hương, rời xa cô ấy.

Giọng Tưởng Tĩnh Thành luôn rất trầm, có chút từ tính phong phú, lúc này chậm rãi cất tiếng hát, giống như một bức tranh động lòng người.

Ngôn Dụ ngồi ở vị trí, yên lặng ngắm nhìn người đàn ông đang đánh ghita trên sân khấu, giọng hát của anh dường như có thể đánh động trái tim của mọi người. Ngôn Dụ bỗng thấy may mắn, người cô gặp được là anh, có lẽ cũng chỉ có người như Tưởng Tĩnh Thành mới sẽ tiêu tốn thời gian, để chờ đợi một người.

Ngôn Dụ à, cho dù đời này mày có xảy ra chuyện gì chăng nữa, thì chí ít cũng đáng giá.

Lúc hát đến nửa đoạn sau, tất cả mọi người đều bắt đầu hát theo.

Diệp Liên Tâm ở bên cạnh cũng len lén chùi nước mắt, nghẹn ngào nói: "Không được khóc, không được khóc, không được không có tiền đồ."

Lúc bài hát này kết thúc, Tưởng Tĩnh Thành đứng dậy, anh lúc này đang mặc một bộ quân trang, thẳng tắp như cây bạch dương đứng sừng sững đón gió. Anh nhìn binh lính ở bên dưới, khẽ mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Nào biết anh còn chưa mở miệng nói chuyện, trong đám đông bỗng có người hô một câu: "Doanh trưởng, anh có cô ấy không?"

Bây giờ là liên hoan, ngay cả binh lính luôn có kỷ luật, cũng hiếm khi càn rỡ một lần.

Người này hỏi xong, cả hội trường đều cười vang.

Lại là một trận vỗ tay.

Các khách mời thấy đã có người gặp rắc rối thay họ, cũng ầm ĩ theo, dù sao họ cũng sắp đi rồi, không sợ Tưởng Tĩnh Thành phạt họ nữa.

"Doanh trưởng, trả lời đi."

"Trả lời đi."

Mỗi một người đều thật sự xem náo nhiệt không sợ lớn chuyện.

Tưởng Tĩnh Thành nhàn nhạt nhìn họ, gan lớn thật đấy chứ. Nào biết anh lại giơ micro để trên giá bên cạnh lên, thản nhiên mở miệng: "Đã có rồi."

Mẹ nó!!!

Lần này thật sự bùng nổ, tất cả mọi người đều dậm chân kêu gào.

Uông Thừa ngồi ở hàng trước đứng dậy đầu tiên, la to hỏi: "Doanh trưởng, bạn gái anh là ai thế?"

Đứa trẻ này có hơi ngờ ngệch, các khách mời bên cạnh đều bật cười. Đoán chừng bạn gái doanh trưởng chắc chỉ là người bình thường thôi, nếu nói cho cậu biết, lẽ nào cậu còn có thể biết được à.

https://thuviensach.vn

Nào ngờ lời này lại được Tưởng Tĩnh Thành nghe thấy, anh cúi đầu nhìn hàng đầu, tầm mắt trước tiên là nhìn Uông Thừa, nhưng cuối cùng lại rơi trên người Ngôn Dụ.

Mãi đến khi anh nhẹ giọng nói: "Không nói cho mọi người biết đâu."

Đây là cố ý khơi gợi hứng thú của người khác nhưng lại không nói cho người ta biết chân tướng đây mà.

Nói xong, Tưởng Tĩnh Thành cầm ghita đi xuống, lúc mọi người hô to lần nữa, anh cũng không để ý. Nói thật, nếu không phải hôm nay Ngôn Dụ lên sân khấu, thì anh cũng sẽ không lên đâu.

Rõ ràng không phải loại người phách lối thích khoe khoang, chỉ khi ở trước mặt cô, anh mới không nhịn được.

Mặc dù người khác đều không biết, bài hát này anh hát cho ai, nhưng Ngôn Dụ chắc chắn biết.

Dùng bài hát này để tặng cho Ngôn Ngôn của anh.

Cô hiểu.

Lúc buổi tiệc kết thúc, binh lính lục tui ra khỏi hội trường. Các khách mời cũng phải theo xe rời đi.

Tưởng Tĩnh Thành và Lưu Minh Siêu đương nhiên phải tiễn họ, còn có tiểu đội trưởng Vương Triều Dương. Lúc các khách mời lên xe buýt, Hứa Tiếu và Diệp Liên Tâm ngồi cùng nhau, mở cửa sổ xe ra, hô to xuống dưới: "Tiểu đội trưởng, anh bảo trọng. Chỉ đạo viên, bảo trọng."

Thế nhưng sau khi người khác đều từ biệt, mọi người đều nhìn về phía người đàn ông cao lớn đứng dưới ngọn đèn.

https://thuviensach.vn

Giờ phút này anh một tay đút trong túi quần, có lẽ nhìn thấy họ đều nhìn sang, anh lại rút tay ra, không nhanh không chậm vẫy tay với họ, lần này anh cười nói: "Hẹn gặp lại."

"Doanh trưởng, anh đẹp trai nhất."

"Doanh trưởng, anh là tuyệt nhất."

Cuối cùng Uông Thừa chợt hô: "Doanh trưởng, lúc kết hôn, nhớ gọi chúng tôi nhé. Tôi có thể hát trong hôn lễ của anh."

Hứa Tiếu nghe vậy, vội vàng vẫy tay, cũng la to một câu: "Doanh trưởng, tôi cũng có thể, tôi cũng được. Tôi từng hát nhạc phim của mình rồi đó."

Tưởng Tĩnh Thành: "....."

Vì thế xe buýt chở một nhóm người, sống chết muốn hát trong hôn lễ của Tưởng Tĩnh Thành, chậm rãi rời đi.

*

Tưởng Tĩnh Thành sáng hôm sau trở về, ngày Quốc Khánh cán bộ doanh trại phải luân phiên trực ban, hôm nay vừa vặn là ngày nghỉ của anh, cho nên anh về. Đến nỗi trở về, lại chạy đến nhà Ngôn Dụ. Chìa khóa nơi này, sớm đã cho anh một chìa.

Mạnh Tây Nam cũng không có, chỉ có mỗi anh có.

Trong nhà rất yên ắng, anh cũng mệt mỏi, chỉ muốn tắm rửa trước.

Nào biết vừa đẩy cửa ra, thì thấy trên giường phòng ngủ, có một người đang yên lặng nằm đó. Anh tưởng Ngôn Dụ nghỉ sẽ về đại viện, không ngờ cô cũng thật sự ở đây đợi mình.

https://thuviensach.vn

Thực ra đây là nhà Ngôn Dụ, cô ở đây mới là đúng.

Nhưng trong lòng anh lại cảm thấy, Ngôn Dụ ở đây là đang đợi anh.

Anh cúi đầu hôn, cô gái vốn còn đang ngủ rất say, bị anh hôn đến thiếu oxy, đã tỉnh dậy.

Cô mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy một người đang nửa đè trên người mình, anh dùng cánh tay chống không để mình đè nặng xuống, chỉ cúi đầu hôn cô.

Vừa mềm mại vừa ấm áp, đã qua tháng mười, sáng sớm vẫn còn vương ý lạnh nhàn nhạt.

Tưởng Tĩnh Thành dứt khoát chui vào trong chăn, Ngôn Dụ đưa tay đẩy anh, hỏi: "Anh làm gì đấy?"

Kết quả Tưởng Tĩnh Thành đột ngột dừng tay, Ngôn Dụ hoàn toàn tỉnh táo, cô theo bản năng nói: "Không cho nói câu kia."

Câu nào? Làm em?

Tưởng Tĩnh Thành cười xấu xa, cúi đầu ngậm trái tai cô, khẽ nói: "Uhm, anh không nói, anh làm."

Thực tế chứng minh, người đàn ông cấm dục hơn một tháng, là con sói.

*Chương trình phát sóng vào hạ tuần tháng mười, bởi vì lần này là tập đoàn Liên hợp tài trợ, cho nên công ty vẫn tung ra quảng cáo ở đài truyền hình thủ đô. Ngôn Dụ tự mình giám sát, quảng cáo lần này chủ yếu là về đồng hồ, người mẫu quảng cáo là tìm mẫu nam nổi tiếng trong nước.

Lúc phát sóng, ngay cả mẹ Thành cũng đặc biệt gọi điện thoại đến hỏi: "Là trên kênh truyền hình thủ đô hả con? Mấy giờ?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ nghiêm túc trả lời, đến khi mẹ Thành nghe xong, thì Thành Thực ở bên cạnh mới lấy điện thoại qua.

Anh bất đắc dĩ cười nói: "Thực ra anh đã nói với mẹ thời gian và kênh phát sóng rồi, nhưng mẹ cứ sợ anh nhớ nhầm thôi."

"Anh cũng phải nhớ xem đấy," Ngôn Dụ vui vẻ nói.

Tiếng cười dịu dàng của Thành Thực truyền đến từ đầu dây bên kia, Ngôn Dụ cứ thế vùi trong sofa, nói chuyện điện thoại với anh. Cho đến khi Mạnh Tây Nam đến, nghe thấy cô trái một câu anh phải một câu anh, đứng bên cạnh hồi lâu.

Đến khi Ngôn Dụ cúp máy, thấy anh đứng trước mặt giống như bức tường thì hỏi: "Có việc?"

Mạnh Tây Nam nhịn hồi lâu, mới kiên định nói: "Về sau, em cũng phải gọi anh là anh trai."

Ngôn Dụ: "....."

Đúng lúc này bà nội Ngôn đi tới, Ngôn Dụ nháy mắt, đột nhiên gọi bà nội Ngôn, "Bà nội, Mạnh Tây Nam lại bắt nạt cháu."

"Cháu muốn chết hả, đã bao lớn rồi, còn bắt nạt em hả," bà nội Ngôn đi đến, đánh mạnh vào sau lưng Mạnh Tây Nam. Cú đánh này của bà cụ không nhẹ, đau đến nỗi khiến anh nhất thời nhe răng trợn mắt.

Anh lại nhìn Ngôn Dụ, đã gập người cười ầm trên sofa.

Ngày chương trình phát sóng, Tưởng Tĩnh Thành phải trực ban, nên ở đơn vị xem cùng các chiến sĩ. Còn ở nhà, bà nội cũng hiếm khi không ngủ sớm, cùng mọi người xem tivi ở phòng khách.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ đã bảo người của bộ phận quan hệ xã hội, chú ý bình luận trên mạng, còn có hiệu quả của chương trình.

Dù sao thì ratings của chương trình cũng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả quảng cáo.

Kết quả ngoài dự liệu, nhưng lại trong dự đoán của mọi người, sau khi chương trình kết thúc, mức độ thảo luận cao nhất lại là về Tưởng Tĩnh Thành và Ngôn Dụ hai người hoàn toàn không phải người của giới giải trí. Huấn luyện viên nghiêm khắc lạnh lùng tuấn tú, chị gái được điểm cao ở các hạng mục kĩ năng lại không chịu thua, quả thực quá hợp luôn.

Nhất là đoạn Ngôn Dụ bắn súng, tổ tiết mục đặt biệt biên tập vào trong tập một.

Lúc thành tích bắn súng của cô được báo ra, lại không hề thua kém lão binh nhiều năm, thực sự rất lợi hại.

Quả nhiên, sau khi chương trình phát sóng, Tưởng Tĩnh Thành và Ngôn Dụ đã dắt tay lên hot search.

Nhưng Tưởng Tĩnh Thành weibo cũng không có, đương nhiên sẽ không quan tâm đến những cái này. Lúc này anh đang điện thoại với Ngôn Dụ, hỏi cô: "Ngày mai muốn đến không?"

"Đơn vị chúng ta?" Ngôn Dụ hơi ngạc nhiên.

Tưởng Tĩnh Thành thấp giọng cười, nói: "Hôm nay anh cùng họ xem chương trình, họ đều nói anh với em rất hợp."

Rõ ràng lúc anh nói lời này, giọng nói cũng xem như là bình thường, nhưng Ngôn Dụ lại có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt đắc ý của anh giờ phút này.

https://thuviensach.vn

"Vậy em lấy thân phận gì đi đây?" Là đồng đội cũ, hay là.....

"Đương nhiên vợ anh rồi."

*

Ngôn Dụ tự mình lái xe đến, hôm nay Tưởng Tĩnh Thành cũng phải tiếp tục trực ban, đến tối mới có thể về nhà. Lúc đến cổng, Tưởng Tĩnh Thành đã đứng đợi ở chỗ cảnh vệ, thấy cô đến thì dẫn người vào trong.

"Lần trước em đến, còn chưa từng thấy ký túc xá của anh đâu nhỉ."

Lúc đó cô là lính, nào có doanh trưởng nào lại dẫn lính nữ về ký túc của mình chứ. Nhưng lần này cô là bạn gái, đương nhiên có thể đi xem rồi.

Nào biết trên đường đi, lại gặp phải mấy người Vương Triều Dương.

Vương Triều Dương vốn chính là tiểu đội trưởng, nên mới sẽ được chọn làm tiểu đội trưởng, dẫn dắt tiểu đội khách mời kia. Lúc này trong hàng ngũ còn có Trương Triều và Tần Lượng Lượng, hai người lần trước còn vì Tưởng Tĩnh Thành mà đánh một trận. Nhưng họ đều là lính ưu tú trong đội, lần trước tổ tiết mục đến, họ cũng tham gia ghi hình.

Mọi người đều biết Ngôn Dụ, nhìn thấy cô đi theo Tưởng Tĩnh Thành, còn tưởng cô quay lại thăm đám đồng đội bọn họ.

Đặc biệt là Vương Triều Dương, rất xúc động.

Mặc dù cậu ta là tiểu đội trưởng, nhưng trong xã hội, những người đó đều là ngôi sao lớn, họ cũng không trông mong sẽ có ai đó quay lại nơi này thăm họ.

"Tiểu đội trưởng," Ngôn Dụ mở miệng gọi.

https://thuviensach.vn

Đám người Vương Triều Dương sau khi chào Tưởng Tĩnh Thành, đều hỏi: "Ngôn Dụ, cô là đến thăm chúng tôi sao?"

Ngôn Dụ không nói chuyện, Tưởng Tĩnh Thành bên cạnh đã lạnh mặt, nhàn nhạt nói: "Nghĩ gì đấy."

Mọi người đều nhìn doanh trưởng.

Sau đó thì thấy Tưởng Tĩnh Thành đưa tay để lên vai Ngôn Dụ, hất hất cằm.

"Bây giờ các cậu có thể gọi là chị dâu rồi đấy."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Một nhóm chiến sĩ không sợ trời không sợ đất, giờ phút này đều há hốc mồm, trên mặt hoàn toàn là dáng vẻ ngạc nhiên.

Mẹ nó!!!

Đây là tình huống gì chứ?

Vương Triều Dương có lẽ là người ngạc nhiên nhất, bởi vì khách mời là anh dẫn dắt, cho nên anh luôn rất quen thuộc với mấy người này. Ngôn Dụ và doanh trưởng.....

Nhưng doanh trưởng nhà mình lúc huấn luyện, đừng nói là nương tay với Ngôn Dụ, mà với ai anh cũng nghiêm khắc như nhau.

Dù sao giây phút này mọi người cũng đều cảm thấy choáng váng.

Ngôn Dụ nhìn vẻ mặt này của họ, biết họ trước đó thực sự không biết. Cho nên cô còn đặc biệt dịu dàng vẫy tay với mọi người: "Chào mọi người, tôi là Ngôn Dụ."

Họ đều biết mà.

Thế nhưng câu tiếp theo, cô khẽ mỉm cười: "Là bạn gái của doanh trưởng mọi người."

https://thuviensach.vn

Được lắm, lính dưới tay mình, đột nhiên trở thành chị dâu của mình. Điều này quả thực là.....

Vẫn là Tưởng Tĩnh Thành khá hảo tâm, định cho lính của anh chút thời gian để thích ứng, kéo tay Ngôn Dụ, trực tiếp nói: "Các cậu đi làm việc trước đi, tôi dẫn Ngôn Dụ đến ký túc xá tham quan một chút."

Mọi người hoàn toàn dại ra mắt nhìn Tưởng Tĩnh Thành và Ngôn Dụ rời đi.

Không đi được bao xa, thì Ngôn Dụ bật cười trước. Thực ra vẻ mặt hoảng sợ của đám người Vương Triều Dương vừa rồi, thật sự rất buồn cười, nhất là mắt Vương Triều Dương vốn đã to, giờ phút này trừng lên thì càng to hơn.

"Cười cái gì," Tưởng Tĩnh Thành nghiêng đầu nhìn cô, vẻ như anh rất không hiểu em đang cười cái gì.

Ngôn Dụ nắm tay anh, càng thêm vui mừng, rất vui vẻ xoay đầu, hơi nhướng lên, còn giả vờ với cô nữa à.

Nhưng nói thật, lần này vào quân doanh quen thuộc này lần nữa, cảm giác thật sự không giống nhau.

Lúc trước Ngôn Dụ là đến tham gia huấn luyện, vừa vào đã huấn luyện đến nỗi mất phương hướng. Lần này thì chạy thẳng đến ký túc xá của Tưởng Tĩnh Thành, còn có thể tham quan một phen.

Lúc đó các cô ở đây, bọn Hứa Tiếu đã rất tò mò ký túc xá của Tưởng Tĩnh Thành.

Đẩy cửa đi vào, nhìn thấy giường chiếu sạch sẽ, chiếc chăn màu xanh quân đội vẫn được xếp thành miếng đậu khuôn, vuông vức. Nhưng Tưởng

https://thuviensach.vn

Tĩnh Thành mỉm cười, đưa tay sờ đầu cô cười nói: "Hôm nay em đến kiểm tra nội vụ đấy à."

Ngôn Dự hơi ngớ người, đây là ý gì chứ?

Tưởng Tĩnh Thành chỉ cái chăn trên giường, nói: "Thứ này là cũng là ngày đầu tiên anh đến nơi này, Vương Triều Dương gấp giúp anh đấy, lúc kiểm tra nội vụ, thì lấy ra dùng."

Họ là sĩ quan, cho nên bình thường sẽ không kiểm tra ký túc xá của sĩ quan. Cũng chỉ là thỉnh thoảng mới đến.

Đơn vị trước đây Tưởng Tĩnh Thành ở, cũng không yêu cầu cao với nội vụ, nên trên những chuyện này, anh luôn đều là gà mờ.

Ngôn Dụ không ngờ đáp án lại là thế này, cô bỗng bật cười.

Thực ra ký túc xá của Tưởng Tĩnh Thành cũng chẳng có gì đẹp, chỉ có một cái giường đơn, tiếp theo thì có tủ. Trên bàn để một cái laptop, thoạt nhìn là đồ dùng riêng của Tưởng Tĩnh Thành.

"Ngồi một lát, anh rót cho em ly nước," Tưởng Tĩnh Thành kéo ghế tới, bảo Ngôn Dụ ngồi xuống.

Ngôn Dụ thấy anh không tự nhiên, cũng buồn cười nói: "Không cần đâu, em không khát."

Tưởng Tĩnh Thành cũng biết thế, nên anh dứt khoát không bận bịu nữa, mà trực tiếp ngồi xuống giường, sờ sờ đầu mình, cười nói: "Nói thật, chỗ này quả thực chả có gì vui để chơi cả."

Lời này khiến Ngôn Dụ bật cười, lúc trước anh ở sân huấn luyện mắng mình, mở miệng chính là, nếu ai dám làm chuyện xấu, thì sẽ để bọn họ cút ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành thấy cô không nói chuyện, cũng lấy làm lạ.

"Lúc trước anh có nói thế này đâu," Ngôn Dụ chợt sầm mặt, xoay đầu nhìn Tưởng Tĩnh Thành: "Anh mắng em dữ lắm kia mà."

Thực ra về cái chuyện mắng cô này, Tưởng Tĩnh Thành biết sớm muộn cũng sẽ bị tính sổ, nhưng anh không ngờ, lại tính sổ vào thời điểm này. Anh cúi đầu, đưa tay sờ sờ túi quần mình, rất muốn hút một điếu thuốc.

Kết quả lúc Ngôn Dụ xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, người trên giường đột nhiên đứng dậy.

Vào lúc Ngôn Dụ còn chưa kịp phản ứng, thì anh đã sáp tới, cúi người hôn lên môi cô. Ngoài cửa sổ vẫn là hàng cây xanh ngát, gió nhẹ lay động, mái tóc dài của cô bị gió thổi tung lướt nhẹ qua gò má anh, hơi ngưa ngứa.

Tay Tưởng Tĩnh Thành vuốt nhẹ sau cổ cô, dịu dàng lại có lực.

"Anh tiểu Thành," Ngôn Dụ hơi hé mắt, mềm mại nhìn anh.

Vào lúc nụ hôn của Tưởng Tĩnh Thành sắp rơi xuống, bỗng nhiên ngoài cửa vang lên tiếng gõ. Hai người đều bị giật mình, Tưởng Tĩnh Thành thấp giọng cười, lúc này mới buông người ra, đứng dậy đi mở cửa.

Vừa mở cửa, đã thấy Lưu Minh Siêu đứng ở cửa, Tưởng Tĩnh Thành cũng không giấu diếm, trực tiếp mở rộng cửa.

Cho nên anh ta vừa liếc vào thì thấy Ngôn Dụ ngồi trong phòng.

Ngôn Dụ lúc này cũng đứng dậy, chào hỏi với Lưu Minh Siêu: "Chỉ đạo viên đã lâu không gặp."

"Cậu, Ngôn Dụ đến đấy à," Lưu Minh Siêu cố nhịn, trên mặt miễn cưỡng lộ ra nụ cười, nói: "Tôi tìm doanh trưởng có chút chuyện, nếu không

https://thuviensach.vn

chúng ta ra ngoài nói trước đi."

Nói xong, cũng mặc kệ Tưởng Tĩnh Thành có đồng ý hay không, trực tiếp kéo người đi.

Tưởng Tĩnh Thành cứ bị anh lôi kéo, đi đến cầu thang hành lang bên ngoài, mới dừng lại.

Sắc mặt Lưu Minh Siêu rất kém, vừa xoay người, vẫn chưa nói chuyện, chỉ thở dài, đây con mẹ nó là chuyện gì chứ.

Anh ta hỏi: "Cậu có biết chuyện này là vi phạm quy định không, nếu bị người ta biết được, e rằng cậu sẽ phải....."

Tưởng Tĩnh Thành không vội giải thích, ngược lại rất buồn cười hỏi anh ta: "Vi phạm chỗ nào?"

"Cậu còn cứng miệng, nữ khách mời người ta đến tham gia huấn luyện, cậu bèn lợi dụng chức vụ, đến lúc đó cho dù nói thế nào, thì cũng là cậu chịu thiệt đấy. Huống hồ người đến tham gia chương trình này, làm gì có người nào bình thường chứ, lần sau bị truyền thông đưa tin, thì sẽ thổi phồng lên cho mà xem."

Lưu Minh Siêu dường như có thể nhìn thấy được dáng vẻ bị mắng thành chó trên mạng của Tưởng Tĩnh Thành.

"Nam chưa cưới nữ chưa gả, tôi với Ngôn Dụ là yêu đương bình thường, có trở ngại gì người khác đâu."

Lúc này Lưu Minh Siêu mới cảm thấy anh thật sự là mềm cứng đều không ăn, vì thế anh ta thở dài nói: "Không phải tôi nói Ngôn Dụ không tốt, tôi chỉ sợ người khác cảm thấy cậu lợi dụng ghi hình chương trình, mới ở cùng với Ngôn Dụ."

https://thuviensach.vn

"Mười bảy tuổi tôi đã biết cô ấy, ai nói với anh là bọn tôi vì chương trình mới ở cùng nhau?"

Vẻ mặt Tưởng Tĩnh Thành buồn cười, nhưng lúc này trên mặt Lưu Minh Siêu lại bất ngờ.

Anh ta mù mờ hồi lâu, mới mở miệng: "Cậu nói gì cơ?"

"Hai chúng tôi là người một đại viện, từ nhỏ đã quen biết, trước khi cô ấy đến chương trình, đã là bạn gái tôi. Sau khi tôi huấn luyện xong, nhìn thấy khách mời chương trình mới biết có cô ấy."

Lưu Minh Siêu nghẹn chặp lâu, cuối cùng mới nặn ra được một câu: "Cậu con mẹ nó nhịn giỏi thật."

Tưởng Tĩnh Thành khẽ cười, thế nhưng Lưu Minh Siêu lại xoay đầu bỏ đi, dường như lười phải nói nhảm thêm một câu với anh nữa vậy. Anh xem anh đã chọc tức con người hiền lành này rồi đấy.

Sau khi anh trở về, Ngôn Dụ còn hỏi: "Chỉ đạo viên đến làm gì đấy anh?"

"Nghe nói em đến, nên tới xem thử," Tưởng Tĩnh Thành lúc này đã bắt đầu trợn mắt nói mò rồi.

Đến trưa, Tưởng Tĩnh Thành dẫn cô đi nhà ăn ăn cơm. Nơi này Ngôn Dụ cũng không phải đến lần đầu tiên, nhưng lần này đi vào vẫn có hơi căng thẳng.

Lúc họ đến, đúng lúc tất cả chiến sĩ đều đã ngồi xuống ăn cơm.

Bởi vì trong quân doanh thỉnh thoảng cũng có người nhà đến thăm, chỉ là người nhà lần này, thật sự khiến mọi người vỡ mắt kiếng.

Tưởng Tĩnh Thành luôn thản nhiên, hai tay đút túi, đi ở phía trước.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ đi theo phía sau anh.

Hai người bưng khay định đi lấy cơm ăn, cũng không biết là ai hô: "1,2,3."

Sau đó trong nhà ăn, bốn năm trăm người, chợt đồng thanh hô vang.

"Chị dâu, xin chào."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Ngôn Dụ hoàn toàn không ngờ, sẽ là cảnh tượng này.

Cô ngơ ngác nhìn họ, vẫn là ánh mắt Tưởng Tĩnh Thành thờ ơ quét một vòng, nói: "Tất cả nghiêm túc ăn cơm cho tôi."

May là lần này các chiến sĩ hô xong, cũng thật sự ngoan ngoãn ăn cơm.

Nhà ăn rộng rãi sáng rỡ, người nói chuyện thực ra cũng không nhiều, phần lớn đều im lặng ăn cơm. Thấy vẻ mặt Ngôn Dụ vẫn giật mình, Tưởng Tĩnh Thành đưa tay sờ mái tóc dài của cô, tóc cô đen tuyền, nhưng có hơi mềm, sờ trong lòng bàn tay thật thích.

"Bị dọa rồi?"

Anh hỏi đùa, dường như còn rất đắc ý.

Ngôn Dụ khẽ trừng mắt với anh, thực ra cũng không bị dọa gì, chỉ là rất ngạc nhiên thôi.

Nhưng ngạc nhiên xong rồi thì rất vui mừng.

Lấy cơm xong, Tưởng Tĩnh Thành dẫn cô đến ngồi ở chỗ của Lưu Minh Siêu. Vừa rồi Lưu Minh Siêu xoay người liền đi, thực ra lúc xuống lầu thì đã hối hận, thế nào chăng nữa, anh ta cũng phải hỏi nhiều thêm hai câu chứ.

https://thuviensach.vn

Lúc này Tưởng Tĩnh Thành dẫn Ngôn Dụ đến, thật đúng ý anh ta.

"Chỉ đạo viên," Ngôn Dụ chủ động chào hỏi với Lưu Minh Siêu.

Lưu Minh Siêu gật đầu, cũng rất vui vẻ, còn nhìn đồ ăn trong khay Ngôn Dụ, chủ động nói: "Tĩnh Thành, cậu phải bảo đầu bếp nhà ăn xào rau riêng cho Ngôn Dụ chứ."

Lúc người nhà những người khác trong đơn vị đến, đều sẽ tiếp đãi long trọng hơn một chút.

Cho nên Tưởng Tĩnh Thành thật sự bảo đầu bếp xào riêng rau cho Ngôn Dụ cũng không tính là đặc biệt.

Tưởng Tĩnh Thành liếc nhìn cô gái bên cạnh, cười nhạt: "Không sao, cô ấy lại không để ý những thứ này."

Trong lòng Lưu Minh Siêu nhe răng trợn mắt, tâm lý của tên thẳng nam này thật là, cô gái người ta nói không để ý thì cậu mặc kệ à. Nhưng Ngôn Dụ đối diện thật sự không để ý, cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

"Em luôn cảm thấy đùi gà nhà ăn chúng ta rất ngon," Ngôn Dụ ăn xong một miếng cơm, xoay đầu nói với Tưởng Tĩnh Thành.

Nhà ăn chúng ta, Lưu Minh Siêu nghe được bốn chữ này, thì trong lòng cảm thấy dễ chịu.

Đúng, chính là loại cảm giác này.

Lúc trước tổ tiết mục ở đây, anh và Tưởng Tĩnh Thành bình thường cũng sẽ nói đến những khách mời này. Đừng nhìn những người này ở trước ống kính, đều thể hiện dáng vẻ tích cực tiến tới, nhưng họ cũng đã dẫn dắt biết bao nhiêu lính, chỉ cần liếc mắt thì có thể nhìn ra được bản tính của những người này.

https://thuviensach.vn

Trong các khách mời nữ, người đầu tiên Lưu Minh Siêu tán thưởng nhất chính là Ngôn Dụ.

Cô gái này thật sự bình tĩnh, người làm lính có lẽ thích kiểu người đối mặt với hiểm nguy không loạn kia. Ngôn Dụ trên sân huấn luyện, thật sự chịu khổ cũng chưa từng thấy cô nói không được, chạy không nổi hay là gì khác.

Là lính mình thích là một chuyện, nhưng đột nhiên trở thành bạn gái của doanh trưởng nhà mình, lại là một chuyện khác.

"Tôi nghe doanh trưởng nói, các người quen biết rất lâu rồi?" Lưu Minh Siêu nhìn như rất tùy ý nói chuyện.

Nhưng hỏi câu này lại khiến Tưởng Tĩnh Thành thật sự buồn cười, là không tin lời anh, còn định moi sự thật từ miệng Ngôn Dụ đây.

Ngược lại Ngôn Dụ, giống như không nghe ra Lưu Minh Siêu cố ý thăm dò, trực tiếp gật đầu, "Bọn em là người cùng một đại viện, biết nhau từ nhỏ ạ."

Thật sự là thanh mai trúc mã cơ à.

Vừa rồi anh ta còn cảm thấy Tưởng Tĩnh Thành quả thực nhịn quá giỏi, nhưng bây giờ suy nghĩ thì hai người này đều giỏi nhịn thật đấy chứ.

Lúc đó ghi hình chương trình, ai có thể ngờ được hai người họ là một đôi cơ chứ.

Vì thế Lưu Minh Siêu bất đắc dĩ lắc đầu: "Các người giỏi nhịn thật."

Hỏi xong, anh ta lại nghĩ đến một chuyện, rất tò mò hỏi; "Bên tổ tiết mục có biết không?"

"Vì sao phải nói cho họ biết ạ," Ngôn Dụ không để ý mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Còn đừng nói, kể từ sau khi chương trình phát sóng, độ thảo luận trên mạng rất cao, đặc biệt là về Tưởng Tĩnh Thành. Lúc trước anh bởi vì chống lũ cứu nạn, bị nước cuốn đi, ảnh chứng minh đã được cư dân mạng chuyển phát mười mấy vạn.

Kết quả lần này lại xuất hiện trong chương trình, cư dân mạng phát hiện anh thật sự không phải là ảnh lừa.

Người thật vậy mà còn đẹp trai hơn cả trong ảnh, vì ảnh chứng minh khi ấy cũng chỉ là ảnh thẻ. Trong chương trình, anh mặc đồ huấn luyện đứng ở bên cạnh, thờ ơ nhìn họ, đôi chân dài kia, dường như màn hình cũng sắp chứa không được nữa.

Người đàn ông này, chỉ cần xuất hiện trong đám người, muốn không chú ý cũng khó.

Cho nên đây cũng là điều Lưu Minh Siêu lo lắng, nhân khí của doanh trưởng nhà mình thật sự cao. Ngay cả vợ anh ta, sáng nay cũng gọi cho anh ta rất nhiều cuộc, toàn là hỏi Tưởng Tĩnh Thành.

Còn ý vị hỏi anh ấy có bạn gái chưa, nói là muốn giới thiệu em họ nhà cậu cô ấy cho Tưởng Tĩnh Thành.

Lưu Minh Siêu chân trước vừa đồng ý hỏi giúp, thì chân sau Tưởng Tĩnh Thành lại cho anh ta một kinh hỷ như thế này đây.

May mà Lưu Minh Siêu cũng chỉ là lo lắng, chuyện này không thuộc về quản lý của anh ta.

Cho nên ăn cơm xong, anh ta rất vui vẻ nói: "Ngôn Dụ, sau này đến chơi nhiều nhé, nhưng nói thế nào thì cũng rất vui khi thấy hai người ở cùng nhau."

Ăn cơm xong, Tưởng Tĩnh Thành dẫn cô về ký túc xá nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Thực ra chiếc giường kia, không thể tính là rất hẹp, nhưng lúc hai người cùng nằm lên, cơ thể lại cứ thế dán chặt nhau, chỉ cần hơi nhúc nhích, thì có thể đụng đến cánh tay của người bên cạnh.

"Ngủ không được," Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu nhìn cô.

Ngôn Dụ uhm một tiếng, đột ngột trở người, đưa tay ôm anh.

Ngửa đầu hỏi: "Anh cố ý phải không?"

"Cố ý gì chứ?" Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu cắn cô một cái, là cắn thật lên gò má, da cô non, vừa cắn xuống thì hiện lên dấu răng nhàn nhạt.

"Vừa rồi ở nhà ăn ấy," cố ý dẫn cô sang.

Tưởng Tĩnh Thành lại mỉm cười, phải, anh chính là muốn khoe khoang rằng mình tìm được một cô bạn gái vừa xinh đẹp lại lợi hại như vậy đấy.

Người hiếm khi ngây thơ, mặt mày mang theo nụ cười.

*

Thứ hai lúc sắp đến buổi trưa, Ngôn Dụ đang ở văn phòng tiến hành trao đổi với bên Mỹ. Trợ lý gõ cửa đi vào, sau khi cô lên tiếng thì trợ lý đi vào.

Thấy cô còn đang nói chuyện, trợ lý đứng ở đối diện, kiên nhẫn đợi.

Bên này Ngôn Dụ sau khi cúp máy thì trợ lý vui vẻ nói: "Giám đốc Ngôn, ratings của chương trình lần này đưa ra rồi ạ, 1.37, nghe nói là chương trình tạp kỹ phát sóng có ratings cao nhất năm nay."

Mỗi một quý các đài truyền hình đều sẽ giới thiệu chương trình mới, chính là để có thể chiếm trước thị trường.

https://thuviensach.vn

Chương trình lần này của đài truyền hình thủ đô là chương trình trọng điểm đang được giới thiệu, kết quả cuối cùng đưa ra, còn tốt hơn dự liệu của mọi người. Bây giờ các đài truyền hình cạnh tranh ratings rất kịch liệt, phát sóng thì có thể đột phá 1%, hơn nữa còn là chương trình đầu tiên phát sóng trong tất cả chương trình tạp kĩ năm nay.

Lúc đó là Ngôn Dụ luôn thuyết phục Chu Trác, tài trợ cho chương trình này.

Nhưng Chu Trác ông ấy lại xem trọng một chương trình khác hơn, Ngôn Dụ cầm ratings trong tay, chương trình mà Chu Trác xem trọng kia ratings lại mới có 0.5.

Trợ lý thấy cô đang xem ratings, lại báo cáo: "Hôm nay bên tổ tiết mục cũng gửi thư mời đến, nói là muốn mời chị tuyên truyền chương trình lần trước lần nữa."

Kiểu chương trình này, có khách mời nam và khách mời nữ, cho dù là nơi nghiêm túc như quân doanh, tổ tiết mục vì để nổi bật, cũng sẽ thử tạo CP.

Nhưng không ngờ, CP mà tổ tiết mục phát triển chính là cặp Hứa Tiếu và Tôn Dịch Hàn, lại không hot.

Nhưng đôi hot ngược lại không ai ngờ đến, là Tưởng Tĩnh Thành và Ngôn Dụ.

Thực ra sự tiếp xúc của hai người họ không tính là nhiều, nhưng dùng lời của cư dân mạng nói thì, chỉ cần hai người đứng cùng nhau, thì không thể ngăn được bong bóng màu hồng.

Ngay cả Tưởng Tĩnh Thành lạnh mặt trách mắng Ngôn Dụ, Ngôn Dụ cứng cổ đáp trả anh, cũng cảm thấy rất xứng.

https://thuviensach.vn

Này.....

"Không được, cặp này thực sự rất dễ thương, đặc biệt là đoạn Ngôn Dụ bắn súng í, sau khi Ngôn Dụ thắng, thì ánh mắt đầu tiên là nhìn về phía doanh trưởng đó."

"Doanh trưởng và chị gái nhỏ xứng nhất, thuyền này mị đứng à."

"Hứ, doanh trưởng và Ngôn Dụ là ghép đôi chính thức, thuyền gì mà thuyền."

"Doanh trưởng có đối tượng không? Mị muốn gả cho doanh trưởng?"

Ngay cả đoạn bên lề mà tổ tiết mục phát không đến một phút, vì có Ngôn Dụ và Tưởng Tĩnh Thành đứng cùng nhau, mà bình luận đều vượt quá năm ngàn.

Cho nên thấy tình hình này, tổ tiết mục lập tức muốn mời Ngôn Dụ, tuyên truyền chương trình lần trước lần nữa.

"Không cần, nói cho họ biết tôi không có hứng thú."

Trợ lý nghe vậy, trong lòng cũng rất tiếc nuối, thực ra không ít người trong công ty đều biết, vị doanh trưởng kia chính là bạn trai của giám đốc, lúc đó vị doanh trưởng kia mất tích giám đốc còn bị dọa khóc kia mà.

Các cô ấy có một nhóm nhỏ riêng, lúc chương trình phát sóng, mọi người vừa nhìn thấy doanh trưởng và giám đốc ở cùng nhau, cũng gào khóc.

Quá hợp, thật sự quá hợp mà.

Ngôn Dụ lại nghĩ đến một chuyện, cô hỏi: "Chuyện lần trước bảo cô điều tra, thế nào rồi?"

https://thuviensach.vn

"Chị là hỏi chuyện Mạnh Thanh Bắc kia ạ," trợ lý cũng rất kỳ lạ, bởi vì theo như thông tin phía bên các cô, thì trong các sao nữ ứng cử của đài truyền hình, đều không có Mạnh Thanh Bắc.

Chuyện Ngôn Dụ không thích Mạnh Thanh Bắc, người trong công ty gần như ai cũng biết.

Nếu không lúc đó cô sẽ không chống đối trực diện với Đường Dịch Phàm, không đồng ý cho Mạnh Thanh Bắc làm đại sứ hình tượng của MEQUEEN.

Bây giờ Đường Dịch Phàm lại bị công ty đuổi thẳng cổ, nếu không ngoài ý muốn, thì sang năm Ngôn Dụ sẽ trở thành giám đốc thương hiệu của công ty.

Nên sẽ càng không có ai muốn đắc tội với cô, đi mời Mạnh Thanh Bắc.

Lần này cô ta bỗng nhiên nhảy dù vào, đoán chừng vẫn là đi con đường cán bộ cấp cao của đài truyền hình kia.

"Giám đốc Ngôn, chị cũng biết, những ngôi sao trong giới giải trí này có không ít thủ đoạn, huống hồ trước đây chương trình này tuyên truyền cũng rất rầm rộ, khó tránh sẽ có những người đi đường tắt."

Đường tắt.....

Trợ lý cũng xem như là người có quan hệ rộng rãi, đặc biệt là lần này sau khi Ngôn Dụ tham gia chương trình, cô ấy và người bên đài truyền hình cũng rất quen thuộc. Cho nên Mạnh Thanh Bắc làm thế nào lên chương trình, cô ấy cũng thật sự tra ra chút ít.

"Nghe nói đài truyền hình thủ đô có một phó giám đốc họ Giả, lần này tự mình chỉ định cô ta tham gia, đá bay các sao nữ ứng cử lúc trước."

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ không ngờ, cô lại gặp được vị phó giám đốc đài kia và Mạnh Thanh Bắc nhanh đến vậy.

Quý Khải Mộ muốn đi ăn ẩm thực Kaiseki ở một nhà hàng mới khai trương, nên kéo Ngôn Dụ đi cùng. Ai ngờ cậu ta đi nhà vệ sinh về, thì thần thần bí bí nói với Ngôn Dụ: "Cậu đoán xem ở đây tớ nhìn thấy ai?"

Kết quả Ngôn Dụ không thèm ngẩng đầu, tiếp tục ăn.

"Mạnh Thanh Bắc, cô ta vậy mà đi cùng với một lão già vừa già vừa xấu," cậu ta khẽ lắc đầu, bỗng nhiên thở dài: "Giới giải trí thật bẩn thỉu."

"Câm miệng," Ngôn Dụ quở mắng cậu ta.

Thế nhưng đến khi họ ra ngoài, cũng thật sự gặp được Mạnh Thanh Bắc và một người đàn ông, nhưng để cho cô không ngờ đến là, không phải chỉ có hai người họ mà còn có một người phụ nữ.

Người phụ nữ này, bảo dưỡng rất tốt, nhưng vẫn hơi có tuổi.

Ngôn Dụ sững sờ, mà trên mặt Mạnh Thanh Bắc lại xuất hiện dáng vẻ hoảng loạn khác thường.

Loại hoảng loạn đó, giống như là bị đâm rách bí mật lớn gì đó.

"Chính là lão già này," Quý Khải Mộ thấp giọng nói.

Nhưng mắt Ngôn Dụ lại nhìn chằm chằm người phụ nữ trung niên kia, trí nhớ cô luôn tốt, nếu cô không nhớ nhầm thì người phụ nữ này cô đã từng nhìn thấy trong album ảnh của Tống Uyển.

Lúc đó Tống Uyển nói với cô, người này là bạn tốt nhất của bà.

Năm xưa họ ở cùng một đoàn văn công.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ cũng không biết vì sao, ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy người phụ nữ này, trong đầu cô lại có loại cảm giác nói không rõ.

Là chán ghét.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Sau khi lên xe, Quý Khải Mộ thấy Ngôn Dụ mãi không nói chuyện, còn tưởng cô đang nghĩ đến chuyện của Mạnh Thanh Bắc, hiếm khi nghiêm túc mở miệng nói: "Mỗi người đều có quyền lựa chọn con đường của mình, cậu cũng đừng buồn cho cô ta."

Nào ngờ nói xong, chiếc xe chợt phóng ra ngoài, kèm theo câu nói của cậu ta: "Ôi, giới giải trí ấy mà."

"Về sau cậu bớt đùa giỡn với mấy sao nữ đi, như thế giới giải trí có lẽ sẽ không dơ bẩn vậy đâu," Ngôn Dụ cười giễu.

Quý Khải Mộ: "....."

Đối với bát nước bẩn hắt vào đầu này, Quý Khải Mộ kiên quyết làm sáng tỏ: "Anh tớ đã từng nói, không cho phép tớ qua lại với người của giới giải trí, anh ấy nói tớ quá đơn thuần."

Đối với cái từ đơn thuần này, đến phiên Ngôn Dụ dở khóc dở cười.

Dù biết Quý Khải Phục đây là thấu kính lọc ánh sáng của anh trai ruột, nhưng Quý Khải Mộ thế này, nhìn thì ngây thơ không hiểu thế sự, nhưng lúc nên hạ độc thủ, cũng chưa từng thấy cậu ta nương tay một lần.

Lần này Quý Viễn Hồng gây chuyện ở Mỹ, nghe nói bà cụ Quý gia cũng đã tái phát bệnh tim.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên ý bà cụ là, chú cháu tương tàn, đã chọc tức bà ta.

Nhưng ai cũng biết, đó là Quý Khải Phục lại lần nữa đạp Quý Viễn Hồng xuống đất.

Khi giấy thông báo bệnh tình nguy kịch của Mỹ đưa xuống, Quý Khải Mộ lại ngây ngốc ở Bắc Kinh không về.

Cho nên Ngôn Dụ không thật sự lo lắng cậu ta nữa.

Ngược lại bên phía Mạnh Thanh Bắc, Ngôn Dụ định bảo lão Thu đi điều tra giúp. Đặc biệt là người phụ nữ đi cùng cô ta ngày hôm nay, cô chắc chắn không nhớ nhầm, bởi vì khi Tống Uyển nhắc đến bà ta, vẻ mặt còn tiếc nuối.

Dường như người phụ nữ này đã ra nước ngoài từ rất sớm, chưa từng quay về.

"Cậu về đâu," Quý Khải Mộ nghiêng đầu hỏi cô.

Ngôn Dụ suy nghĩ, "Đại viện."

Quý Khải Mộ đã ở Mạnh gia mấy ngày, nên biết đường đi thế nào, nên lái thẳng xe qua. Đến cổng đại viện, Ngôn Dụ cũng không cho cậu ta đưa vào nữa, xe bên ngoài vào đại viện, đều phải đăng ký, rất phiền phức.

Nào biết cô vừa xuống xe, phía sau bỗng vang lên hai tiếng còi xe.

Ngôn Dụ quay đầu thì nhìn thấy một chiếc việt dã màu trắng, dừng ở phía sau, là xe của Mạnh Tây Nam. Cô vẫy tay tạm biệt Quý Khải Mộ, trực tiếp leo lên xe của Mạnh Tây Nam.

"Sao không bảo cậu ta vào nhà ngồi một lát," Mạnh Tây Nam nắm ngược vô lăng, nhìn chiếc xe đua đang quay đầu xe.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ đang bận suy nghĩ chuyện khác, nhất thời không nói chuyện. May mà Mạnh Tây Nam cũng không để ý, bởi vì lúc cảnh vệ nhìn thấy xe anh, thì nâng barrier lên, để xe anh lái vào.

Lúc này trong đại viện vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng ve kêu cũng không thấy đâu.

Cây cối rậm rạp hai bên đường, giờ phút này được gió đêm thổi vào, vang lên tiếng soàn soạt, cách cánh cửa sổ, cũng có thể nghe thấy tiếng ngọn cây đong đưa.

Ngôn Dụ vừa lấy lại tinh thần, xoay đầu hỏi Mạnh Tây Nam ở bên cạnh: "Các anh có từng tìm em gái của anh Thành Thực không?"

Mắt thấy Mạnh Tây Nam đã chuẩn bị quẹo cua, thế nhưng chiếc việt dã to lớn chợt phanh xe đột ngột dừng ở giữa đường. Nếu không phải thắt chặt dây an toàn, thì cơ thể hai người đều bổ nhào tới trước, suýt chút nữa đã đụng vào kính chắn.

Vẻ mặt Mạnh Tây Nam kinh ngạc, nhìn cô, "Sao đột nhiên lại muốn hỏi chuyện này?"

Về chuyện ôm nhầm con năm đó, Mạnh Tây Nam chưa từng nói với Ngôn Dụ. Trước đây là anh không hiểu chuyện, về sau lại quá áy náy, cho nên giả vờ chuyện này đã hoàn toàn qua đi.

Không ngờ lúc này, Ngôn Dụ lại chủ động mở miệng hỏi.

Bóng cây đong đưa trên cửa sổ xe, rõ ràng chỉ là một buổi tối yên lặng, nhưng lại xuất hiện một bầu không khí khó nói.

"Anh có biết bố mẹ từng tìm giúp không?" Ngôn Dụ lại hỏi lần nữa.

https://thuviensach.vn

Mạnh Tây Nam thấy cô cứ cố chấp hỏi tiếp, thì thở dài nói: "Chắc là từng tìm."

Nhưng không tìm được.

Đối với kết quả này, Ngôn Dụ đã gần như nghĩ đến. Mạnh Tây Nam thấy cô rũ mắt, còn tưởng cô không vui, bèn đưa tay vuốt tóc cô, dịu dàng nói: "Chuyện này qua lâu quá rồi, năm đó có thể tìm được em thì đã rất may mắn."

Năm Ngôn Dụ mười bốn tuổi trở về, thực ra không chỉ Mạnh gia từng giúp tìm kiếm, mà ngay cả mẹ Thành cũng vẫn luôn tìm kiếm.

Nhưng năm đó lúc họ sinh con, đã xảy ra nạn lũ lụt kèm theo đất đá trôi, suýt nữa đã vùi lấp bệnh viện duy nhất ấy.

Tất cả bệnh nhân đều được di dời ngay lập tức, phụ nữ có thai đều sinh trong lều vải.

Vốn Tống Uyển còn chưa đến ngày dự sinh, nhưng vì động thai nên mới sinh sớm.

Lúc đó quá mức hoảng loạn, mọi người vừa phải cứu nạn vừa phải thu xếp cho dân bị nạn. Bởi vì khi đó chuyện đến quá mức đột ngột, không ít người ngay cả chỗ ở cũng không có. Lều vải của thai phụ sinh nở, còn đặc biệt tìm ra từ trong kho của bệnh viện.

Cho nên Mạnh Trọng Khâm từ Bắc Kinh đến nơi này, sau khi đón được Tống Uyển, thì hai người mang theo đứa bé trở về.

Nhưng không ai ngờ được rằng, đứa trẻ sẽ bị ôm nhầm vào lúc đó.

Mới đầu họ cũng cho rằng Mạnh Thanh Bắc là con gái của Thành gia, nhưng Thành Thực lại vô cùng lý trí, anh xin Mạnh gia làm giúp giám định

https://thuviensach.vn

mẹ con của mẹ Thành với Mạnh Thanh Bắc, và kết quả thật sự ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Mặc dù xuất phát từ cẩn thận, Thành Thực yêu cầu Mạnh gia làm giám định mẹ con.

Cũng đều ngạc nhiên với kết quả này.

Mạnh Thanh Bắc không biết là con cái nhà ai, mà con gái của Thành gia, đến nay lưu lạc nơi nào, dường như không ai biết.

Sau khi về đến nhà, trên mặt Ngôn Dụ không có lấy nụ cười, có vẻ hơi mệt mỏi. Tống Uyển đang ngồi trong phòng khách, thấy anh em họ cùng về, thì vui vẻ đứng dậy đến đón, còn nói: "Hôm nay tiểu Thành cũng về, còn hỏi Ngôn Ngôn về chưa đấy."

Ngôn Dụ có chút ngạc nhiên, hỏi: "Sao anh ấy không điện thoại cho con?"

"Con xem di động con đi," Tống Uyển mím môi cười nói, chỉ chỉ túi xách cô.

Ngôn Dụ mở túi lấy di động ra, thì mới phát hiện di động đã hết pin.

"Con lên sạc pin trước đã ạ," Ngôn Dụ giơ giơ di động, khẽ nói.

Tống Uyển gật đầu, lúc cô đã đi đến cầu thang còn dặn một câu: "Lát nữa nhớ điện thoại cho tiểu Thành, để nó khỏi lo lắng nhé con."

Mạnh Tây Nam đứng phía sau bà, rất đố kị nói: "Mẹ, người mẹ vợ tương lai như mẹ, làm cũng quá xứng chức đi ấy chứ."

"Con còn có mặt mũi để nói nữa à, con nhìn tiểu Thành nhà người ta đi, sắp thành gia lập nghiệp rồi, con nhìn lại mình thử đi."

https://thuviensach.vn

Tống Uyển tự nhận là một người mẹ tiến bộ, nhưng mẹ có tiến bộ đi chăng nữa, cũng không thể nhìn nổi con trai ngày ngày ngay cả bạn gái cũng không tìm được.

Mạnh Tây Nam thấy chủ đề kéo lên người mình, chợt bất đắc dĩ bật cười.

"Người tha cho con đi."

Lúc anh cũng muốn lên lầu, thì bị Tống Uyển kéo lại, nói: "Tuần này đi xem mắt cho mẹ."

"Mẹ ơi, cuối tuần con phải trực ban mà," Mạnh Tây Nam cầu xin.

Tống Uyển hừ một tiếng, nhìn anh: "Trực ban trực ban, ngày nào cũng ở đơn vị, con có thể quen bạn gái được à? Mẹ đây là tạo cơ hội cho con đấy."

Mạnh Tây Nam: "....."

Giữa vẻ mặt quá mức kháng cự của anh, Tống Uyển cũng không để ý, còn an ủi: "Nếu con sợ không có ai trực ban, thì lát nữa mẹ bảo bố điện thoại cho lãnh đạo của con, giải thích một chút rằng, trai già nhà chúng ta cần phải tìm bạn gái rồi."

.....Mạnh Tây Nam thực sự không muốn nghe nữa.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành đến Mạnh gia, Tống Uyển nói với anh Ngôn Dụ đang ở phòng mình trên lầu, thế nhưng lúc anh đẩy cửa đi vào lại không có người.

Đến khi tìm được người ở thư phòng, thì thấy Ngôn Dụ đang cầm một quyển album xem.

https://thuviensach.vn

Đây chính là album của Tống Uyển, bên trong không ít ảnh đều có thời gian rất dài, có những tấm đã bắt đầu ố vàng. Thấy anh đi vào, Ngôn Dụ ngẩng đầu lên nhìn, rồi cúi đầu xem tiếp.

Tưởng Tĩnh Thành đi đến bên cạnh cô, cúi đầu xem tấm ảnh cô đang nhìn chằm chằm.

"Người này....." Ngôn Dụ chỉ người phụ nữ đứng bên cạnh Tống Uyển trong tấm ảnh.

Tưởng Tĩnh Thành không biết người phụ nữ này là ai, ngồi ở bên cạnh, đưa tay ôm cô, nghi ngờ hỏi một câu: "Sao thế?"

Ngôn Dụ rũ đầu, từ góc độ Tưởng Tĩnh Thành nhìn qua, thì thấy rèm mi dài cong lên của cô, vẫn đang chớp chớp.

"Hửm?" Thấy cô không trả lời, Tưởng Tĩnh Thành lại phát ra một tiếng nghi ngờ trầm khàn, giọng anh vốn rất trầm, giờ phút này lại mang theo mấy phần cố ý, giống như có người cầm một sợi lông dài, gãi trong lòng cô vậy.

Ngôn Dụ ngẩng đầu, đôi mắt to rất đen, nhìn anh, nghiêm túc nói: "Nếu anh lại thế này nữa, thì em hôn anh đấy."

Rõ ràng vẻ mặt nghiêm túc là thế, nhưng cố tình lời nói ra lại thế này, làm cho Tưởng Tĩnh Thành cũng sững sờ.

Sau đó anh mới dở khóc dở cười nhìn cô, bàn tay sờ sờ trái tai trắng mềm của cô, thấp giọng nói: "Biết rồi, tiểu lưu manh."

Dám nói cô là tiểu lưu manh, muốn bị hôn phải không.

Vốn tâm trạng Ngôn Dụ không tốt lắm, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy anh, thì loại nặng nề ép trong lòng, dường như bỗng chốc vơi đi không ít.

https://thuviensach.vn

Cô ngửa mặt, áp sát môi anh, muốn hôn xuống.

Nhưng Tưởng Tĩnh Thành lại tránh ra sau, trong miệng còn nghiêm túc nói: "Không được."

"Em muốn hôn," Ngôn Dụ cũng hiếm khi đùa giỡn, ôm eo anh, dáng vẻ Bá Vương ngạnh thượng cung, trong miệng còn nói: "Hôm nay anh không trốn được đâu, em phải làm bẩn sự trong sạch của anh."

Trong lòng Tưởng Tĩnh Thành cười giễu, nha đầu này được một tấc lại tiến thêm một thước, chơi đùa với cô hai cái thì thật sự muốn Bá Vương ngạnh thượng cung rồi.

Vào lúc anh đưa tay muốn ôm eo cô, định ôm người lên. Bỗng nhiên, cửa thư phòng bị đẩy ra, Mạnh Trọng Khâm còn mặc một thân quân trang chỉnh tề, nhìn thấy hai tiểu bối trong thư phòng mình, đặc biệt là con gái nhà mình, cả người đều nằm sấp trên người Tưởng Tĩnh Thành, tiểu Thành to cao là vậy, mà cũng sắp lùi vào trong góc sofa.

"Bố," Ngôn Dụ gọi một tiếng, có lẽ là quá đột ngột, nên cô vẫn nằm sấp trên người Tưởng Tĩnh Thành.

Mạnh Trọng Khâm ho khẽ, nhắc nhở nói: "Tiểu Thành, đừng bắt nạt Ngôn Ngôn."

Tưởng Tĩnh Thành: "....." Chú Mạnh, lời này của chú cũng quá thiên vị đi.

**

Lúc Mạnh Thanh Bắc về đến nhà, vẫn còn thấp thỏm, đúng lúc người quản lý Tôn Gia Minh điện thoại cho cô ta, hỏi: "Hôm nay ăn cơm với phó giám đốc Giả thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Cũng được, ông ta đã đồng ý, mở cho tôi một chương trình," đây là nguyên nhân chính mà lần này Mạnh Thanh Bắc ăn cơm với hai người kia.

Tôn Gia Minh mặt mày rạng rỡ, vốn tưởng Mạnh Thanh Bắc sau khi cắt đứt quan hệ với Mạnh gia, tài nguyên sẽ xuống dốc không phanh, nhưng không ngờ, lại còn có chuyện tốt thế này.

Nhưng anh ta vẫn nhắc nhở Mạnh Thanh Bắc một câu: "Ngày mai chính là tập thứ hai của chương trình quân doanh kia đấy, tập đầu tiên cô không có cảnh nào, tập hai này chúng ta phải tuyên truyền thật tốt vào. Đừng để mọi sự nổi bật đều bị vị giám đốc Ngôn kia chiếm hết."

Tôn Gia Minh vừa nhắc đến chuyện này, thì cảm thấy có chút tức giận.

Bạn nói xem Ngôn Dụ không phải người trong giới giải trí, hà cớ gì lại đến cướp chén cơm với người của giới giải trí chứ.

"Thực ra tôi cảm thấy vị doanh trưởng kia, thực sự rất đẹp trai đấy," Tôn Gia Minh cười cười, Mạnh Thanh Bắc nghe đến buồn nôn.

Dù nói thế nào, thì tình cảm của cô ta đối với Tưởng Tĩnh Thành đều ở đó, Tôn Gia Minh là một tên gay, nói Tưởng Tĩnh Thành như vậy, không chừng trong đầu cũng đã YY anh không biết bao nhiêu lần rồi.

"Đừng mơ nữa, anh ấy và Ngôn Dụ là một đôi," Mạnh Thanh Bắc không biết là giận dỗi, hay làm sao lại thốt ra như vậy.

Nói xong, chính cô ta cũng sững sờ.

Tôn Gia Minh cũng sững sờ, hồi lâu mới nói: "Vậy chương trình này không phải bịp bợm sao, bên tổ tiết mục biết không? Sao cô không nói sớm với tôi?"

"Nói với anh có tác dụng?" Mạnh Thanh Bắc cười lạnh.

https://thuviensach.vn

*

Hôm sau chương trình vẫn phát sóng như thường, chương trình vẫn chín mươi phút như trước, các fan định tìm cảnh của hai người không phải ngôi sao kia.

Nhưng không ngờ, một hội trường liên hoan, lại khiến cư dân mạng nổi lên trái tim thiếu nữ. Đặc biệt là lúc Tưởng Tĩnh Thành nhảy lên sân khấu, mặc một thân quân trang, đứng trước mặt Ngôn Dụ, mượn cô cây ghita.

"Họ chạm tay rồi, chạm tay rồi, bốn bỏ lên năm chính là tiếp xúc cơ thể đó, bốn bỏ lên năm lần nữa thì sẽ kết hôn đó nha."

"Đợi đã, doanh trưởng đã có bạn gái rồi ư? Đừng mà, mị là fan của cặp đôi này mới có một tuần thôi mà."

"Vậy mị nói một câu nữa nhé, Ngôn Dụ hình như cũng có bạn trai, hơn nữa còn là siêu cấp cao phú soái luôn. Tuy rằng luôn phủ nhận với bên ngoài, nhưng mị cảm thấy chế ấy với cao phú soái mới là một đôi à."

"Đừng nói nữa, ông đây còn muốn ăn kẹo đấy, sao các người lại bọc mảnh thủy tinh ở bên trong cho tôi vậy."

Thế là cư dân mạng vừa lướt màn hình vừa xem tivi, đến khi chương trình kết thúc, quả nhiên, hai người lại cùng lên hot search. Bởi vì tập sau sẽ đổi đơn vị, Ngôn Dụ cũng sẽ không tham gia nữa, vả lại tổ tiết mục còn đặc biệt thả không ít tin ngoài lề.

Cho nên cũng có người kêu rên, đây có lẽ là CP ngắn ngủi nhất mà mình từng thích, ngọt đến ưu thương.

Kết quả, nửa đêm, vài tấm ảnh của tài khoản quảng cáo đăng lên, đã hoàn toàn bùng nổ.

https://thuviensach.vn

Một bức ảnh ở bãi đậu xe ngầm, hai người sóng vai nhau bước đi, sau đó người đàn ông mở cửa lên xe, cuối cùng là ảnh anh cúi đầu hôn cô gái bên cạnh, rõ ràng chỗ có hơi tối, nhưng anh đưa tay ôm eo cô, cúi đầu ôm hôn cô.

Bức ảnh tĩnh tại, nhưng lại không thể ngăn cản sự ngọt ngào của hai người trong ảnh.

CP ngắn ngủi nhất từng được thích, lập tức sống lại.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Hơn nửa đêm, vài tấm ảnh vậy mà còn có hiệu quả bùng nổ trên hot search đến vậy.

Tên của Tưởng Tĩnh Thành và Ngôn Dụ, ban đầu vì xuất hiện trên hot search trong chương trình buổi tối, kết quả bây giờ phía sau tên trực tiếp nổ ra một hàng chữ màu đỏ tím.

Rõ ràng đã qua mười hai giờ, nhưng rất nhanh trên các weibo giải trí lớn, đều bắt đầu chuyển phát.

Ngay cả fan CP ngày ngày ầm ĩ muốn phát kẹo, cũng mù mờ.

Đây con mẹ nó là tình huống gì?

Vốn tưởng sau khi chương trình kết thúc, CP này cũng sẽ giải tán, vậy mà còn có hậu mãi, hơn nữa còn là kinh hỷ lớn đến vậy?

"Fuck! Fuck! Fuck!!! Hàng vạn con thảo nê ma đang chạy điên cuồng trong lòng mị đây này, vậy mà cũng không đủ để hình dung được sự kích động của mị thời điểm này. CP mà mị thích, lại lần đầu tiên thành thật nè."

"Nhớ mãi không quên, phải có đáp lại, nhưng đáp lại quá nhanh làm mị có hơi kích động."

"Hơn nữa đêm làm gì đây, còn có cho người khác ngủ không hả. Đừng nói nữa, tui xuống chạy hai vòng rồi về đây."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành vốn không có weibo, còn weibo của Ngôn Dụ, không phải chuyển tiếp thì là thứ vô cùng chính chủ, cho nên một ngàn fans vô tâm vô phế, muốn để blog chính thức ra trả lời.

Nhưng ảnh chụp rất rõ, đặc biệt là ảnh hai người ôm hôn, đây nếu không phải người yêu.....

Nổ cùng blog chính thức còn có nhóm khách mời của chương trình.

Hứa Tiếu suy nghĩ đơn giản nhất, cô vừa xong cảnh quay đêm, ngồi trên xe định về khách sạn. Không ngờ vừa lướt weibo, thì nhìn thấy tin tức chấn động này.

Cô hỏi trong nhóm: "Mọi người nhìn thấy weibo không? Tôi không nhìn nhầm chứ."

Không ngờ cô vừa gửi xong, Uông Thừa lại là người đầu tiên trả lời cô: "Cô không nhìn nhầm đâu, tôi cũng đang xem đây."

"Doanh trưởng và Ngôn Dụ???" Hứa Tiếu gửi liên tiếp mấy dấu hỏi.

Hai người ầm ĩ muốn đến hôn lễ Tưởng Tĩnh Thành hát bài hát chúc mừng, làm thế nào cũng không ngờ sẽ là cục diện này.

Cũng chính Diệp Liên Tâm lúc đó đã phát hiện manh mối, nhưng cô cũng không ngờ, Ngôn Dụ thật sự có thể ở cùng với Tưởng Tĩnh Thành. Thấy Hứa Tiếu cứ hỏi mãi trong nhóm, lúc đó khi ghi hình chương trình, doanh trưởng và Ngôn Dụ rốt cuộc có chuyện gì không.

Diệp Liên Tâm không nhịn được trả lời cô: "Mặc kệ nói thế nào, chúng ta chúc phúc họ là được rồi."

"Nhưng nếu họ thành đôi lúc ghi hình chương trình, chị nói xem doanh trưởng có bị đơn vị xử phạt không?" Hứa Tiếu cũng rất quan tâm.

https://thuviensach.vn

Dù sao lúc đó họ đi ghi hình chương trình, tổ tiết mục luôn nhấn mạnh với họ, không được tùy ý quá mức với quân nhân.

Đây là một nơi nghiêm túc, các khách mời họ đều là đi huấn luyện.

Cho nên dù là khách mời, đều không sao dám càn rỡ với huấn luyện viên.

Vốn tưởng chương trình phát sóng rồi, xem như là bình bình an an trôi qua, hơn nữa ratings còn tốt thế kia. Kết quả không ngờ thời điểm này lại rộ ra tin tức lớn đến vậy.

Ngôn Dụ vốn đã sắp ngủ, thế nhưng lại nhận được điện thoại của Diệp Liên Tâm.

Kể từ sau khi ở quân doanh, Ngôn Dụ luôn từ chối các chương trình tuyên truyền, cho nên cũng rất ít liên lạc với họ, thỉnh thoảng cũng chỉ lên wechat hàn huyên đôi câu.

Vì hôm nay là thứ sáu, buổi tối sau khi Tưởng Tĩnh Thành tan làm thì trở về.

Lúc này Ngôn Dụ dựa trong ngực anh, mắt đã sắp díu hết lại.

Thì di động trên đầu giường rung lên, cô hừ hừ hai tiếng, hơi không kiên nhẫn: "Ai gọi đến thế?"

Vẫn là Tưởng Tĩnh Thành đưa tay ra lấy, cầm điện thoại trong tay.

Trên màn hình, nhấp nháy ba chữ Diệp Liên Tâm, Tưởng Tĩnh Thành khẽ nhướng mày, cúi đầu nhìn trong ngực, lại nhìn Ngôn Dụ rúc ở ngực mình. Cô ngủ giống y chang mèo con, móng vuốt buông xuống, cả người đều cực kỳ nhu thuận.

"Là Diệp Liên Tâm gọi, muốn nhận không?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành thấp giọng hỏi cô, trong phòng ngủ đã tắt đèn, màn hình di động hơi sáng, cũng làm cho Ngôn Dụ cảm thấy chói mắt. Cô đưa tay đập lên cổ tay Tưởng Tĩnh Thành, suýt nữa thì hất di động xuống đất.

Tính khí lúc ngủ này của cô, Tưởng Tĩnh Thành rất phục.

Nhưng cho dù bị đánh anh cũng không tức giận.

Trôi qua lâu như vậy, từ sau khi cô từ Mỹ về, chạy đuổi theo mình. Lại đến sau này họ hòa hợp, đã trải qua hàng loạt chuyện, vừa mới đầu giữa hai người đều là trạng thái cẩn thận, đến bây giờ cô đã không chút cố kỵ vùi trong ngực mình, tính xấu nổi lên, thì tùy tiện đánh tới.

Nói thật, Tưởng Tĩnh Thành không chỉ không tức giận, mà anh còn rất vui.

Ngôn Dụ cuối cùng cũng đã buông xuống tâm kết của cô, bắt đầu từ lúc ở trong bộ đội, giây phút cô thẳng thắn với mình thì cô đã hoàn toàn buông xuống những thứ cô mang trên lưng mấy năm nay.

Như thế rất tốt.

Tưởng Tĩnh Thành cũng không ngờ, chỉ một chuyện nhỏ như vậy, lại khiến anh có suy nghĩ này.

Mà giờ phút này Ngôn Dụ cũng nửa ngồi dậy, cầm di động qua, kết nối.

Là bên kia nói chuyện trước, cô yên lặng lắng nghe.

Thời gian cũng không lâu, có lẽ là đã nghe xong lời của Diệp Liên Tâm, Ngôn Dụ mới mở miệng: "Cảm ơn em nói cho chị biết."

Nói xong, cô lại đột nhiên nói một câu: "Doanh trưởng đang ở bên cạnh chị, muốn nói vài câu với anh ấy không?"

https://thuviensach.vn

Diệp Liên Tâm vốn chỉ muốn điện thoại đến nói cho cô biết tin tức trên mạng, lúc nghe thấy câu này, cả người đều cứng đờ. Rõ ràng lúc này cô cũng đang mặc đồ ngủ thoải mái ngồi trên sofa trong nhà, nhưng khi nghe thấy hai chữ doanh trưởng kia, giống như chợt trở về sân huấn luyện, người đàn ông rõ ràng đẹp trai nổ trời là vậy, thế nhưng cũng nghiêm khắc kinh khủng, lạnh lùng chỉ cô nói: Năm vòng.

Cô cũng không muốn chạy vòng quanh lần nữa đâu.

"Không muốn."

Diệp Liên Tâm nói xong thì thẳng thừng dập máy.

Lúc này ngay cả Tưởng Tĩnh Thành cũng nghe thấy rõ ràng, bởi vì đúng lúc anh bật điện cho nên Ngôn Dụ nhìn thấy được vẻ lúng túng nói không nên lời trên mặt anh.

Một giây sau, Ngôn Dụ đập giường cười ầm lên.

"Cái cô Diệp Liên Tâm này," Tưởng Tĩnh Thành lắc đầu, anh có đáng sợ vậy à?

Ngôn Dụ sáp tới, hôn lên khóe miệng anh, rất dịu dàng vỗ vỗ vai anh, dỗ dành: "Anh tiểu Thành, đừng buồn, em sẽ không ghét bỏ anh đâu."

Tưởng Tĩnh Thành: "....." Haha, anh cảm ơn ghê.

Đùa với anh xong, Ngôn Dụ đứng dậy, mở weibo. Sau khi cô nhìn thấy tin tức chấn động trên weibo, sắc mặt hơi thay đổi, ngược lại Tưởng Tĩnh Thành ra ngoài rót nước uống, trở vào thấy cô còn ôm di động, trầm giọng nói: "Nên ngủ rồi, đừng xem di động nữa."

Tưởng Tĩnh Thành đưa ly nước vào trong bàn tay cô, thấy cô vẫn cầm di động, nghiêng đầu nhìn hỏi: "Có gì đẹp?"

https://thuviensach.vn

Ai ngờ Ngôn Dụ còn nhanh hơn anh, đem di động úp lên chăn.

Không để anh xem.

"Bí mật," Ngôn Dụ cố ý nói.

Tưởng Tĩnh Thành thấp giọng cười giễu, còn chơi trò này với anh nữa cơ đấy. Anh cũng không có lòng tò mò gì, huống hồ mấy thứ trên weibo anh cũng không hiểu, cho nên không xem thì không xem.

Thấy anh lại bưng ly nước đi ra, Ngôn Dụ mới ngồi dậy.

Cô nhìn tài khoản quảng cáo bùng nổ đầu tiên kia, là một số weibo giải trí chỉ có ba mươi vạn fans.

Ngôn Dụ từng muốn làm sáng tỏ chuyện tình cảm của cô và Tưởng Tĩnh Thành, cũng từng lo lắng sẽ ảnh hưởng đến anh.

Nhưng giờ phút này nghĩ đến, lại thông qua kiểu chụp lén khiến người ta chán ghét này, thì cô cảm thấy phiền chán.

Cô chính là kiểu người này, người không phạm ta ta không phạm người, nếu ai đó thật sự ức hiếp đến trên đầu cô. Nói thật, cô sẽ không khoan dung độ lượng với người từng muốn xúc phạm cô vậy đâu.

Mấy năm nay ở Mỹ, quả thực cô đã học được chút thủ đoạn từ Quý Khải Phục.

Chỉ là cô không ngờ, ngày hôm sau Tưởng Tĩnh Thành lại bị gọi về đơn vị.

Sắc mặt cô không tốt nói: "Không phải đã nói là có thể nghỉ hai ngày sao?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành còn tưởng cô cuối tuần bị phá rối thì không vui, đang mặc áo khoác, cúi đầu hôn lên trán cô: "Lần sau bồi thường cho em."

Trước khi đi, Ngôn Dụ lại hỏi một câu: "Đột ngột gọi về là có chuyện gì hả anh?"

Tưởng Tĩnh Thành tùy tiện mỉm cười, cúi đầu nhìn cô cười nhạt nói: "Bộ đội là thế đấy, cho dù là nghĩ cũng phải tùy thời đợi lệnh. Em đừng lo."

Lúc này Ngôn Dụ mới gật đầu.

Không ngờ anh vừa ra cửa, còn chưa đi đến bãi đậu xe thì nhận được điện thoại của Hàn Kinh Dương gọi đến, mở miệng câu đầu tiên chính là trêu chọc anh: "Anh Thành, dạo này nổi ghê nha."

"Cút," Tưởng Tĩnh Thành lạnh lùng giễu cợt.

Hàn Kinh Dương cũng không để ý thái độ này của anh, chuyện của Tưởng Tĩnh Thành náo nhiệt như vậy, các anh em đều hiếm khi nhìn thấy. Cho nên mọi người không làm gì cả, chỉ đợi xem tiếp thôi.

Đừng thấy bây giờ trên mạng náo nhiệt, nhưng người biết chân tướng, đều biết, hai người này nào phải lúc ghi hình chương trình mới ở cùng nhau.

Tưởng Tĩnh Thành đã nhìn chằm chằm Ngôn Dụ từ lúc còn nhỏ cơ.

"Muốn anh em tìm người làm sáng tỏ cho các cậu không? Loại chuyện này, nhanh chóng làm sáng tỏ, đều tốt cho cậu với Ngôn Ngôn. Thanh giả tự thanh gì gì đó, không tồn tại."

Hàn Kinh Dương thỉnh thoảng cũng sẽ quan hệ với người của giới giải trí, tin tức trong giới này, chỉ cần không làm sáng tỏ thì qua hai ngày nữa có thể lên men đến mức khiến bạn không thể nhận ra.

https://thuviensach.vn

Như quán bar kia của anh, ma túy, cờ bạc, mại dâm chắc chắn sẽ không nhiễm phải.

Thế nhưng cũng không biết ai con mẹ nó ở bên ngoài tung tin vịt, cuối cùng lại đặt cho anh cái danh là nơi dâm loạn.

"Làm sáng tỏ cái gì?" Tưởng Tĩnh Thành một tay cầm chìa khóa xe, đi đến bãi đậu xe, trực tiếp bấm, tít tít hai tiếng cửa xe được mở ra.

Thực ra mấy tấm ảnh kia, buổi sáng Tưởng Tĩnh Thành đã nhìn thấy.

Chuyện lớn như vậy, Ngôn Dụ giấu anh, bọn Hàn Kinh Dương không thể cũng giấu anh. Nhưng vừa nghĩ đến đối phương lại chụp lén được anh ở bãi đậu xe, Tưởng Tĩnh Thành khẽ lắc đầu,

Nếu chuyện này để đại đội trưởng đơn vị cũ anh biết được, chỉ sợ sẽ mắng năng lực phản trinh sát của anh đều bị chó ăn rồi.

Anh lái xe thẳng đến đoàn bộ, lần này là thư ký của đoàn trưởng điện thoại cho anh, bảo anh đến.

Đoàn trưởng Hoàng Chấn Cương, năm nay vừa đúng bốn mươi tuổi. Trước khi Tưởng Tĩnh Thành muốn chuyển về Bắc Kinh, đều được các đơn vị giành giật, lính từ chỗ bọn anh ra đều là hảo hán.

Càng đừng nói trung đội trưởng anh đã bồi dưỡng bao nhiêu năm.

Cho nên đơn vị họ có thể cướp được người, thật sự xem như bảo bối. Bình thường đoàn trưởng sẽ không dễ gì gọi người đến, dù sao ai cũng biết, tính khí này của đoàn trưởng, gọi người đến thì chính là phun lửa.

Thế nhưng đây không phải, Tưởng Tĩnh Thành vừa vào văn phòng, đứng thẳng tắp trước bàn làm việc.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông ba mươi tuổi, cơ thể cao lớn, eo lại thẳng, cho dù lúc này Hoàng Chấn Cương đang cúi đầu, cũng cảm giác được một bức tường đang dựng trước mặt.

"Báo cáo," Hoàng Chấn Cương còn đang cúi đầu, Tưởng Tĩnh Thành bình tĩnh hô vang.

Kết quả Hoàng Chấn Cương vừa ngẩng đầu lên, liền ném ập tài liệu đang xem trong tay sang, Tưởng Tĩnh Thành không tránh, tệp tài liệu liền nện lên đầu anh.

"Cậu khốn nạn," Hoàng Chấn Cương thật sự tức giận, chủ đề chương trình này vốn là để tuyên dương ủng hộ bộ đội, yêu nước, bây giờ thì tốt rồi, làm ra tin tức sĩ quan huấn luyện yêu đương với khách mời. Những cư dân mạng dọa quấy rối, một đám ồn ào vô cùng. Nhưng phía trên nếu thật sự truy cứu trách nhiệm đến Tưởng Tĩnh Thành, thì ghi lỗi nặng cho anh cũng không đủ.

Mỗi năm lúc đào tạo quân sự ở các trường đại học và cao đẳng, mặc dù nói những sinh viên cũng đều là người thành niên, nhưng bộ đội cũng ra lệnh, nghiêm cấm sĩ quan huấn luyện tiếp xúc riêng với sinh viên, loại chuyện này chính là lệnh cấm.

Không phải cấm anh tìm đối tượng, nhưng tối thiểu phải xem trường hợp, xem đối tượng.

"Cậu có biết bên ngoài nói cậu thế nào không, nói cậu lợi dụng chức vụ, dụ dỗ khách mời nữ. Chụp xuống cái mũ lớn như vậy, cậu cảm thấy trên đầu cậu gánh có nổi không?"

Ai ngờ Tưởng Tĩnh Thành bình tĩnh nhìn ông, trầm giọng nói: "Báo cáo, tôi không có."

https://thuviensach.vn

"Cậu không có yêu đương với cô gái người ta?" Hoàng Chấn Cương nhìn anh, ảnh cũng có rồi.

Tưởng Tĩnh Thành gật đầu, "Có ạ."

Hừ, Hoàng Chấn Cương nghe vậy càng giận hơn, cậu đây là phủ nhận, không muốn chịu trách nhiệm à.

Vì thế ông càng giận hơn.

"Lúc trước tôi đi tập huấn một tháng đã làm lỡ, vốn báo cáo kết hôn của tôi đã phải nộp lên."

Hoàng Chấn Cương là người Tứ Xuyên, một bụng lời thô tục thật sự muốn chửi ra, bỗng bị chặn lại, vẻ mặt hoảng sợ nhìn anh, nói: "Gì, cái gì?"

"Báo cáo đoàn trưởng, tôi là nói, báo cáo kết hôn của tôi và Ngôn Dụ, thứ hai tuần sau sẽ nộp lên."

"Phiền anh phê chuẩn."

*

Lúc này, Ngôn Dụ đang ngồi ở nhà, trong di động cô là một đoạn thoại cô đã viết xong. Thực ra đêm qua, đã ấp ủ trong đầu cô.

Cho đến nay, từ sau chuyện sợi dây chuyền hai tỷ của Quý Khải Phục, thì những tin đồn về cô, đâu đâu cũng có.

Những chuyện đó hoàn toàn không liên quan đến cô, cũng bị gán lên người cô.

Sở dĩ cô chưa từng làm sáng tỏ, là vì thực sự không để ý. Nhưng lúc này lại liên quan đến danh dự của Tưởng Tĩnh Thành, nhất là nhìn thấy những lời nói vô cùng ác ý của cư dân mạng, thì cô rất để ý.

https://thuviensach.vn

Mặc dù có chúc phúc, nhưng những bình luận ác ý kia, cũng thường nảy ra.

"Một tên lính nghèo hèn, lợi dụng chương trình, đùa giỡn với quản lý cấp cao của một công ty lớn, mặt dày quá."

"Trong chương trình thì huấn luyện người ta, riêng tư thì lại dụ dỗ, đồ không có thực lực, hai mặt."

"Phải, loại người này lẽ nào không nên phạt hắn ta à, đây là lợi dụng chức vụ, dụ dỗ học viên nữ đấy."

Lúc những bình luận ác ý đó đánh vào Ngôn Dụ, có thể cô sẽ không để ý, nhưng lúc đánh vào Tưởng Tĩnh Thành, cô lại không thể nào không để ý được.

Vì thế weibo hàng năm chỉ có chuyển phát và chính thức kia của cô, lần đầu tiên tự tay cô đăng một weibo.

"Mùa hè năm ấy, anh mười bảy, em mười bốn."

Ảnh đính kèm là một bức ảnh cũ, thiếu niên mặc áo bóng rổ màu tím vàng, tay phải kẹp một trái bóng, mà bên trái là một thiếu nữ mặc áo đầm trắng.

Đây là bức ảnh Ngôn Dụ và Tưởng Tĩnh Thành lần đầu tiên chụp riêng.

Cũng là bắt đầu câu chuyện của họ.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Mùa hè năm ấy, câu chuyện của họ đã bắt đầu.

Gần như là trong một phút Ngôn Dụ đăng xong weibo, thì tài khoản quảng cáo đã bắt đầu điên cuồng chuyển phát, hiển nhiên mọi người đều đang chờ đợi câu trả lời của họ. Nhưng câu trả lời này, có lẽ là điều mà mọi người đều không ngờ đến.

Ngay cả fan CP luôn mong đợi, đoán chừng lúc này cũng là vẻ mặt ngạc nhiên.

"Cho nên bây giờ là tình huống gì đây? Thực ra hai người họ vốn chính là tình nhân?"

"Đây có lẽ là CP hiếm có nhất mà tôi từng thích, hiếm có ở đây là nghĩa tốt ấy."

"Đều nói nhớ mãi không quên, chắc chắn có hồi tưởng, chỉ là lần này hồi tưởng quá lớn, trái tim tui không chịu nổi nữa rồi....."

Nào biết weibo này vừa đăng xong chưa được bao lâu, thì Ngôn Dụ lại đăng tiếp một weibo dài hơn, lần này chính cô viết trong di động.

Mặc dù cô không phải ngôi sao, không cần phải nói rõ chuyện tình cảm của mình với người khác, nhưng chuyện liên quan đến Tưởng Tĩnh Thành, cô không bao giờ muốn để bất cứ ai hiểu lầm anh.

https://thuviensach.vn

"Cho đến nay, dường như tin đồn về tôi rất nhiều, trước đây không muốn trả lời, là vì cảm thấy là giả thì sẽ không thể thành thật."

"Tôi thực sự đã có người thích, người yêu tôi tên Tưởng Tĩnh Thành. Giống như bức ảnh mà mọi người thấy, từ khi còn rất nhỏ tôi đã quen biết anh ấy. Cũng từ khi còn là một thiếu nữ, đã thích anh ấy, cũng chỉ thích mỗi anh ấy. Tôi chỉ là một con người bình thường, sở dĩ lựa chọn tham gia chương trình này, là muốn hiểu hơn về công việc của anh ấy."

"Người tôi thích đó là một chiến sĩ bảo vệ đất nước, tôi muốn biết, là một người lính, phải huấn luyện thế nào, sẽ sống cuộc sống đơn điệu lại phong phú như thế nào."

"Tổ tiết mục và bộ đội đều không biết quan hệ của chúng tôi, trước khi tôi tham gia chương trình, anh ấy đang chịu huấn luyện ở bên ngoài, sau khi trở về, mới biết tôi đã ở tổ tiết mục. Lúc ghi hình, anh ấy luôn là một huấn luyện viên nghiêm khắc và có trách nhiệm, là doanh trưởng mà tất cả chiến sĩ chúng tôi đều kính trọng."

"Anh ấy thật sự rất tốt, vì cứu một đứa bé, mà chính mình bị nước cuốn đi. Tự mình đi bệnh viện, rõ ràng đã mệt đến mức không còn sức để liên lạc với đồng đội, nhưng vẫn nhường chỗ truyền dịch cho người khác."

"Cho nên về những lời như anh ấy lợi dụng chức vụ kia, nếu còn dám hắt nước bẩn cho anh ấy lần nữa, thì bạn hãy cứ thử đi."

"Còn nữa, chúng tôi sẽ kết hôn nhanh thôi."

"Yêu đương không lấy kết hôn làm mục đích chính là giở trò lưu manh, chúng tôi không giở trò lưu manh."

Weibo này được đăng lên, vốn fan còn đang cảm khái, bây giờ dưới weibo đều là 666* (*rất lợi hại).

https://thuviensach.vn

Thậm chí còn có fan phân tích ở bên dưới.

"Tôi giải thích cho chị gái nhỏ chút nhé, cả bài có lẽ là nói, một, tin tức của chị ấy với vị Quý tiên sinh kia là giả, cho nên chị ấy lười phải trả lời. Hai, doanh trưởng thật sự là bạn trai của chị ấy, hơn nữa còn là thanh mai trúc mã, luôn là bạn trai yêu thích. Ba, nếu có anh hùng bàn phím nào dám uy hiếp vớ vẩn, thì chị gái nhỏ sẽ kiện các người đấy."

Dòng bình luận này nhanh chóng leo lên đứng đầu của bình luận hot.

"Bạn trai của chị gái nhỏ lực max, nào nào nào, cược một ván xem chế ấy với doanh trưởng ai công ai nào?"

"Doanh trưởng cả người đều tỏa ra hơi thở đàn ông ngời ngời thế kia, nhà ngươi xác định chị gái nhỏ công được anh ấy?"

Nào ngờ mười phút sau, chuyển phát của một người, lại khiến cộng đồng mạng ngạc nhiên kêu lên, thế giới này rốt cuộc là thế nào đây, cảm thấy không muốn phá vỡ sự khác biệt giữa hai thế hệ.

Nhiếp ảnh gia nổi tiếng nhất trong nước Hoắc Từ, đã chuyển phát weibo của Ngôn Dụ.

Hoắc Từ luôn lời ít ý nhiều, không nói lời nhảm nhí, hiếm khi chuyển phát vậy mà lại viết một status.

"Tình yêu ban đầu, tình yêu cuối cùng, tiểu tiên nữ của chúng ta, cậu làm được rồi."

Vì thế nhóm cư dân mạng lại ngạc nhiên, đây lại là xảy ra chuyện gì? Hai người này cũng quen biết ư?

May mà fan của Hoắc Từ tiết lộ, hóa ra quảng cáo MEQUEEN lúc trước của Ngôn Dụ, chính là do Hoắc Từ quay. Cho nên hai người là quan

https://thuviensach.vn

hệ quen biết.

Thế nhưng Mạc Tinh Thần bạn bè được Hoắc Từ công nhận vậy mà cũng chuyển phát, hơn nữa cô nàng còn trả lời bình luận của fan, vì thế cộng đồng mạng mới biết các cô từng là bạn cùng phòng đại học, lúc trước khi Ngôn Dụ chưa đi đại học Columbia, thì là sinh viên của đại học B.

Sau khi Ngôn Dụ nhìn thấy chuyển phát của Hoắc Từ, rất bất đắc dĩ, dứt khoát điện thoại cho cô ấy.

"Cậu hiếm khi dự cuộc vui này nha?" Ngôn Dụ cười.

Hoắc Từ ở đầu dây thản nhiên nói: "Cậu cũng nói là náo nhiệt mà, không góp vui thì tiếc biết bao."

Ngôn Dụ: "....."

Có lẽ cũng chỉ có vị Hoắc đại nhiếp ảnh gia này là có thể chặn được miệng của cô thôi.

Huống hồ Hoắc Từ còn cười khẽ, nhắc nhở cô: "Nếu thật sự muốn làm chuyện gì đó, thì lát nữa bảo Dịch Trạch Thành ra trận chuyển phát cho cậu, đó mới là làm thật."

Dịch Trạch Thành và tiểu Thành mới chân chính là bạn bè từ nhỏ lớn lên cùng nhau, chơi trong cùng một đại viện.

Không phải có người phao tin Tưởng Tĩnh Thành là tên lính nghèo, lợi dụng ghi hình chương trình, dụ dỗ Ngôn Dụ sao. Bối cảnh Dịch Trạch Thành vững chắc, gần như ai cũng biết bố anh là ai, có thể làm bạn từ nhỏ của anh, thì có thể là đứa trẻ của gia đình bình thường ư?

"Vẫn là thôi đi, anh tiểu Thành không thích bị người ta chú ý lắm đâu," Ngôn Dụ khẽ mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Tính cách của anh, tùy tùy tiện tiện, sao chịu được những chỉ trỏ của cộng đồng mạng kia.

Cũng may hai tập chương trình này rốt cuộc đã phát xong, đừng thấy bây giờ ầm ĩ, thực ra nhiệt tình của cộng đồng mạng cũng chỉ có vài ngày đó thôi. Đợi qua đợt này, độ nóng giảm xuống thì tốt rồi.

Bởi vì hiện nay các quảng cáo lớn của tập đoàn Liên hợp cơ bản đều giao cho Hoắc Từ xử lý, nên cô và Ngôn Dụ lại nói thêm vài câu về công việc, rồi mới cúp máy.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành ra khỏi văn phòng đoàn trưởng, quả thực là bị mắng đến cẩu huyết đầy đầu, nhưng Hoàng Chấn Cương cũng đã lên tiếng, bảo anh nhanh nộp báo cáo kết hôn lên, chuyện cá nhân lớn đến vậy mà, nào biết anh vừa ra khỏi cửa, thì thấy Lưu Minh Siêu đợi ở cổng tòa nhà giáo dục chính trị của đoàn bộ.

Thấy anh đi ra, Lưu Minh Siêu nhìn về phía sau, cũng may đoàn trưởng không đi theo xuống. Nhìn xong anh ta mới dám đi đến, hỏi: "Thế nào?"

Tưởng Tĩnh Thành đưa tay sờ sờ túi quần, móc gói thuốc ra, nào biết vừa mở ra, lại chẳng còn điếu nào.

Lưu Minh Siêu thấy vậy, vội lấy gói thuốc ra đưa cho anh, gương mặt tươi cười: "Nào nào nào, hút của tôi đi."

"Bây giờ dám đến rồi hả, không sợ xui xẻo trên người tôi dính đến anh à?" Tưởng Tĩnh Thành liếc mắt nhìn, hừ một tiếng, hai ngón tay kẹp một điếu thuốc ra.

Lấy bật rửa ra khỏi túi quần, đầu thuốc ngậm trong miệng, bàn tay nửa che lại, cứ thế đứng trên bậc thềm ở cổng, đốt cho mình một điếu thuốc.

https://thuviensach.vn

Lưu Minh Siêu thấy anh dám kiêu ngạo đứng ở cổng đoàn bộ hút thuốc như vậy, liền vội vàng kéo người đi, lỡ may lát nữa đoàn trưởng đi xuống thấy, lại trách mắng anh một trận nữa.

Tuổi Lưu Minh Siêu lớn hơn Tưởng Tĩnh Thành một chút, đã kết hôn có con. Lúc trước không biết chuyện của anh và Ngôn Dụ, thì đã mấy lần khuyên anh, nên thành gia lập nghiệp.

Cho nên lúc hai người đi đến bãi đậu xe, anh ta còn rất vui vẻ nói: "Bị đoàn trưởng mắng một trận thì qua rồi, trở về cậu nộp báo cáo kết hôn đi, cậu không biết chứ rất nhiều lính trong doanh chúng ta, đều lén lút hỏi tôi là khi nào doanh trưởng kết hôn đấy."

"Đang đợi uống rượu hỷ của tôi?" Tưởng Tĩnh Thành cười khẽ.

Lưu Minh Siêu xoay đầu trừng anh, "Biết thì tốt."

Không qua bao lâu, Tưởng Tĩnh Thành nhận được điện thoại của Hàn Kinh Dương. Lúc này vừa vặn đến bãi đậu xe, Tưởng Tĩnh Thành mở cửa, leo thẳng lên xe, nói với Lưu Minh Siêu: "Tôi đi trước đây."

Vốn cuối tuần anh có thể nghỉ liên tiếp hai ngày, kết quả lại bị đoàn trưởng gọi đến đoàn bộ, mắng cho một trận.

Đến khi anh đến nơi, là quán Bar của Hàn Kinh Dương.

Nhưng vì là ban ngày, nên không có người, chỉ có hai nhân viên đang dọn dẹp đồ đạc.

Hôm nay lúc anh đi Đoàn bộ, cũng không mặc quân trang. Lúc đến cửa, cô gái thắt bím khắp đầu đứng ở cửa quán Bar, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy đại soái ca trước mặt, áo khoác màu đen, bên trong mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng tùy ý, đôi chân dài đặc biệt hút mắt.

https://thuviensach.vn

Ban ngày ban mặt, đã đến một đại soái ca, cô gái nhỏ mặt đỏ bừng, "Chỗ chúng tôi ban ngày không kinh doanh."

"Tôi tìm Hàn Kinh Dương," Tưởng Tĩnh Thành nói thẳng.

Cô gái mở to mắt, lúc này mới biết là bạn của ông chủ, vội nói: "Ông chủ đang ngồi bên trong ạ."

Giờ này trong quán bar cũng rất tối, nhưng sau khi đi vào, rất nhanh đã nhìn thấy đám người Hàn Kinh Dương. Bởi vì mọi người đều ngồi trong một cái ghế lô.

Lúc đi đến bên ghế lô, Tưởng Tĩnh Thành đá nhẹ lên sofa.

"Lúc này mới buổi chiều, đã uống rượu rồi?"

Hàn Nghiêu liền cười nói: "Bình thường hiếm khi được rãnh mà, anh Thành, anh ngồi đi, nếm thử chai rượu anh em bí mật cất giấu đi."

"Con mẹ nó chú là thổ phỉ à, chai rượu ngon như vậy, cuối cùng lại bị chú lãng phí," Hàn Kinh Dương thật sự có hơi đau lòng nhìn chai rượu trước mặt, thứ này là anh mua về từ trong buổi bán đấu giá ở Hồng Kông, một chai mười mấy vạn chứ ít gì.

Anh mua về đơn thuần là để trấn vùng cho quán Bar, quán bar này của anh rất nhiều phú nhị đại.

Luôn có vài tên ngu ngốc điên cuồng ngang ngược, lần trước có một tên ngốc làm ầm ĩ muốn đem rượu đắt nhất lên, sau khi quản lý quán bar nói cho anh biết, Hàn Kinh Dương trực tiếp bảo người đưa một chai khác vào phòng bao.

Một chai mua hai mươi tám vạn, nghe nói cuối cùng lúc thanh toán, mặt mày đều tái xanh.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành chìa tay ra, gõ lên mặt bàn, hai anh em Hàn gia đều nhìn anh, anh thản nhiên nói: "Còn ngây ra đó làm gì, lấy ly đi."

Hàn Nghiêu nghe vậy, vỗ tay, bảo nhân viên phục vụ đem vào một cái ly sạch.

"Tâm trạng không tệ?" Hàn Kinh Dương cười ha ha, đưa tay bưng ly trước mặt lên, bỗng nhiên lại lắc đầu; "Cậu nói xem số cậu sao lại tốt vậy chứ, weibo Ngôn Ngôn đăng lên, tớ xem cũng thấy sảng khoái."

Tưởng Tĩnh Thành ngớ người, Hàn Kinh Dương thấy vẻ mặt này của anh thì ngạc nhiên: "Không phải cậu còn chưa thấy đấy chứ?"

Nói xong, Hàn Kinh Dương cầm di động để bên người mình ném cho anh.

"Tự xem đi."

Nhất là lúc nhìn thấy câu, còn dám hắt nước bẩn vào anh ấy nữa thì thử đi.

Tưởng Tĩnh Thành vừa xem vừa lắc đầu, nhưng nụ cười trên mặt kia, không thể che giấu được. Cô gái này của anh thật bảo vệ anh mà.

"Người tung tin tớ thấy rồi, chính là một người hàng xóm của các cậu, chắc là chụp được ảnh, phấn khởi quá nên tiết lộ tin tức cho tài khoản quảng cáo của weibo. Nhưng sau đó lên men nhanh như vậy, là có người quạt gió thổi lửa bên trong, rất nhiều thủy quân đều ra trận.

Tưởng Tĩnh Thành nhướng mày: "Biết là ai?"

**

Tối thứ sáu, hội sở tư nhân vẫn là dáng vẻ xa hoa đồi trụy, cổng xếp một hàng xe sang, ngay cả người đi đường đi ngang qua nơi này cũng cẩn

https://thuviensach.vn

cẩn thận thận.

Trong phòng bao đã ồn ào thành một đoàn, Mạnh Thanh Bắc bị Tôn Gia Minh cứng rắn lôi kéo đến.

Nghe nói một nhà đầu tư anh ta vừa quen, rất thích Mạnh Thanh Bắc, cho nên anh ta kéo Mạnh Thanh Bắc đến xã giao, nhưng cũng không làm chuyện gì quá giới hạn, chỉ là xã giao thông thường mà thôi.

Nhưng đã qua mười hai giờ, trong phòng bao dần thay đổi mùi vị.

Nam nữ trong góc đã ôm nhau, tay của đàn ông luồn vào từ vạt váy, đùi trắng nõn dưới ánh đèn mờ tối, trắng đến chói mắt, Mạnh Thanh Bắc nhịn xuống cảm giác buồn nôn, đứng dậy.

Toilet trong phòng bao đã bị khóa trái, cô ta đứng dậy đi ra ngoài.

Nào biết vừa đi ra, thì nghe thấy có người đang hô, cảnh sát đến.

Mạnh Thanh Bắc sững sờ, nghĩ đến dáng vẻ điên cuồng của những người trong phòng bao kia. Nếu thật sự bị cảnh sát tóm, thì cô ta dù không làm gì, danh tiếng cũng bị hủy hoại.

Trong hoảng loạn, Mạnh Thanh Bắc không biết phải làm sao.

Nào ngờ có một người đàn ông mặc đồ phục vụ, đi tới, nói khẽ: "Mạnh tiểu thư, tôi đưa cô ra ngoài từ cửa sau nhé."

Mạnh Thanh Bắc nghe vậy, giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, ra sức gật đầu.

Sau đó họ từ bếp đi ra phía sau, chỗ này là nơi ẩn nấp, chính là để ngừa cảnh sát tạm thời đến kiểm tra. Nhưng thời điểm này có lẽ mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ có một mình Mạnh Thanh Bắc đi trước.

https://thuviensach.vn

Cô ta mặc váy ngắn lúc ra khỏi cửa sau, vừa thở phào một hơi, đột nhiên phía sau vang lên giọng nói thâm trầm: "Mạnh Thanh Bắc."

Đột nhiên, cơ thể cô ta cứng đờ, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống.

Thẳng đến khi cô ta chầm chậm xoay đầu, nhìn người đàn ông che kín trong đêm đen. Cho đến khi anh chậm rãi đi ra khỏi góc, bóng dáng cao lớn được ánh trăng chiếu ra hình bóng mờ nhạt.

"Anh tiểu Thành," Mạnh Thanh Bắc kêu xong, chỉ cảm thấy chân đều mềm nhũn.

"Chuyện người quản lý cô làm, cô biết không?" Tưởng Tĩnh Thành chậm rãi đi đến trước mặt cô ta, cho dù cô ta mang giày cao gót, nhưng anh vẫn nhìn xuống cô ta.

Trong bóng đêm, gò má cô ta còn nhợt nhạt hơn cả hồn ma.

Có lẽ là vì đợi ở đây, trong tay anh còn kẹp điếu thuốc, đầu thuốc lập lòe trong bóng đêm. Vẻ mặt anh lãnh đạm, thấp giọng giễu cợt: "Xem ra cô thực sự không biết."

"Trước đây tôi đã từng nói, đừng tổn thương Ngôn Ngôn nữa."

Giờ phút này tiếng còi xe cảnh sát, vang vọng trong bóng đêm yên tĩnh.

"Là anh báo cảnh sát," lúc Mạnh Thanh Bắc hỏi câu này, răng cũng run lập cập, đám người Tôn Gia Minh ở phòng bao hút thứ gì, mặc dù cô ta không tham gia, nhưng một khi Tôn Gia Minh bị bắt, thì cô ta cũng xong đời.

Người quản lý hút thuốc phiện, nghệ sĩ có thể trong sạch sao?

"Vì dân trừ hại, là trách nhiệm của tôi."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt tối đen.

Nói xong, anh đi ngang qua Mạnh Thanh Bắc, định rời đi. Mạnh Thanh Bắc ở phía sau đột nhiên nói: "Nếu lần này em cũng tham gia, thì anh định làm thế nào?"

"Cô sẽ cùng người quản lý của cô, ngồi trên cùng một chiếc xe cảnh sát."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Trong bóng đêm, tiếng còi xe cảnh sát càng thêm ồn ào náo động.

Cả người Mạnh Thanh Bắc giống như rơi vào trong hầm băng, bởi vì cô ta tin lời Tưởng Tĩnh Thành nói, đều sẽ thành thật. Nếu cô ta thật sự tham gia vào chuyện này, thì e rằng bây giờ cũng sẽ giống Tôn Gia Minh, bị đưa về đồn cảnh sát.

"Anh đã phá hủy Tôn Gia Minh, thì có khác gì phá hủy em đâu chứ," hai tay Mạnh Thanh Bắc siết chặt, oán hận nói.

Cô ta hận sự lạnh lùng của Tưởng Tĩnh Thành, nhất là chính miệng anh nói ra, sở dĩ anh đối phó với Tôn Gia Minh, là vì Ngôn Dụ.

Lúc này Tưởng Tĩnh Thành đã đi qua bên cạnh cô ta, trong hẻm tối, ánh trăng bàng bạc chiếu lên người anh. Mạnh Thanh Bắc không thể nhịn thêm được nữa, xông lên chặn trước mặt anh, khóc lóc: "Anh có biết rằng, em yêu anh không. Cho dù trong đại viện nhiều con trai như thế, nhưng em cũng chỉ thích mỗi anh, vì sao anh chỉ nhìn thấy Ngôn Dụ, mà không nhìn thấy em chứ."

Nếu nói, bố mẹ và anh trai sớm muộn sẽ thích Ngôn Dụ, thì Mạnh Thanh Bắc chỉ cảm thấy mình thua về huyết thống.

Nhưng vì sao rõ ràng là cô ta xuất hiện trong cuộc đời Tưởng Tĩnh Thành trước, từ nhỏ đã đi theo bước chân của anh. Lúc mới biết yêu, đám

https://thuviensach.vn

con trai cùng tuổi vây quanh, cô ta đều không nhìn trúng ai cả, khắp mắt đều là thiếu niên hơn mình ba tuổi kia.

Anh mặc đồ bóng rổ màu tím vàng, tùy ý kiêu ngạo trên sân bóng. Lúc anh nói chuyện, khóe miệng giương lên dáng vẻ lưu manh, tùy tiện không để ý.

Anh có tất cả dáng vẻ mà cô ta thích.

Thực ra đã nhiều năm trôi qua, cô ta cũng từng kết giao bạn trai. Nhưng anh vừa trở về, thì cô ta mê muội như điên.

Vốn tưởng Ngôn Dụ ở Mỹ, anh trở về, chỉ cần mình nắm thật chắc, thì chắc chắn có thể có cơ hội.

Nào biết Ngôn Dụ lại quay về, cô ta giống như một vai hề nhảy nhót, hận không thể bay lên trời, nhưng lại không thể chui vào một khe hở giữa hai người họ.

Thậm chí Mạnh Thanh Bắc còn lái xe đến đơn vị anh.

Cô ta ngồi trong xe điện thoại cho anh, nói anh biết: Em đang ở cổng, bây giờ anh ra ngoài đi.

Nhưng anh chỉ nói một câu: Thanh Bắc, sở dĩ bây giờ tôi còn nhận điện thoại của cô, là nể mặt chú Mạnh và dì Tống đã nuôi dưỡng cô.

Cũng chính là nói, nếu không phải nể mặt người Mạnh gia, thì anh cũng sẽ không nhận điện thoại của cô ta.

Mạnh Thanh Bắc cô ta trong lòng anh, nhiều lắm cũng chỉ hơn người xa lạ một tí thôi.

Mạnh Thanh Bắc muốn từ phía sau ôm anh, nhưng nào biết cô ta vừa đưa tay ra, đã bị Tưởng Tĩnh Thành giơ tay giữ chặt cánh tay. Anh cau

https://thuviensach.vn

mày, trầm giọng nói: "Không ai quy định, cô thích người khác, thì anh ta phải đáp ứng cả."

"Nếu trước đây tôi không nói rõ với cô, thì tôi cũng không ngại nói với cô lần nữa, tôi yêu Ngôn Ngôn. Tôi sẵn sàng bỏ ra sáu năm chờ đợi cô ấy trở về. Cô đừng lãng phí thời gian trên người tôi thêm nữa."

Mạnh Thanh Bắc đứng trong hẻm, nhìn anh biến mất trong màn đêm.

Cho đến khi cô ta thất hồn lạc phách đi ra, nhìn thấy một người đàn ông đứng hút thuốc ở bên đường, có lẽ nghe thấy tiếng giày cao gót phía sau, nên quay lại nhìn, rồi lại hút một hơi thuốc, trực tiếp ném đầu thuốc vào thùng rác bên cạnh.

Hàn Kinh Dương nhìn chiếc đầm mỏng manh trên người cô ta, bây giờ đã cuối tháng mười, mắt thấy đã sắp vào cuối thu.

Vốn cô ta cũng mặc áo khoác, chỉ là vừa rồi ra khỏi hội sở quá vội nên không để ý.

Vì thế Hàn Kinh Dương cởi áo gió trên người ra, khoác lên người cô ta, khẽ nói: "Đi thôi."

Mạnh Thanh Bắc nhìn anh, thì thầm hỏi: "Là anh tiểu Thành bảo anh tiễn em sao?"

"Phải là anh tiểu Thành của em?" Hàn Kinh Dương cười không để ý.

Xe của Hàn Kinh Dương dừng ở ven đường, Mercedes màu xám bạc, sau khi mở cửa lên xe, Mạnh Thanh Bắc cuối cùng mới cảm thấy ấm áp chút ít.

Lúc này phía đối diện còn có một chiếc xe đang đậu, Hàn Nghiêu lái xe, Tưởng Tĩnh Thành ngồi ở ghế lái phụ. Nhìn Mạnh Thanh Bắc lên xe

https://thuviensach.vn

của Hàn Kinh Dương xong, Hàn Nghiêu mới thoáng lắc đầu, thở dài nói: "Anh nói xem cô gái này sao lại thành thế này chứ?"

Hội sở này nổi tiếng không sạch sẽ, chỉ là ông chủ quan hệ đủ cứng, nên vẫn luôn bình an vô sự.

Cho nên có không ít người của giới giải trí, đều thích đến bên này chơi.

Nhưng bất cứ mối quan hệ nào cũng đều là tương đối, quan hệ của anh cứng, nhưng chỉ cần quan hệ của người khách lợi hại hơn anh là được.

Con người Tôn Gia Minh, cái khác không nói, nhưng thói xấu của giới giải trí trên người anh ta lại có không ít. Chỗ này dâm ô giống y chang anh ta, không biết đã dắt mối cho biết bao phú thiếu với ngôi sao hạng mười tám trong giới rồi.

Muốn chỉnh anh ta, dễ như trở bàn tay.

"Anh tiểu Thành, anh thấy cô ấy có hút thứ kia không?" Hàn Nghiêu cũng rất buồn bã nói.

Nói thực, cậu không hy vọng Mạnh Thanh Bắc dính líu đến thứ đó.

"Đầu óc cô ta xem như vẫn còn tỉnh táo," Tưởng Tĩnh Thành nhẹ giọng nói.

Sau khi Hàn Kinh Dương đưa người về nhà, Mạnh Thanh Bắc nghĩ đến tin tức này căn bản không thể giấu được, huống hồ hôm nay ngoại trừ cô ta ra, còn có một ngôi sao nhỏ cũng ở đó. Nhiều nhất là sáng mai, tin tức này sẽ được tung ra.

Nghĩ đến đây, Mạnh Thanh Bắc không ngồi được nữa, bèn thay một bộ đồ khác, lái xe ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Đến khách sạn, cô ta đi thẳng lên lầu. Bởi vì trong tay cô ta có thẻ phòng, nên trực tiếp quẹt thẻ đi vào, nào biết vừa vào cửa, thì nghe thấy tiếng kêu rên vang vọng trong phòng, là tiếng thở dốc của phụ nữ còn tiếng rên rỉ của đàn ông.

Mạnh Thanh Bắc sửng sốt, nhưng thanh âm trong phòng, từng tiếng tiếp nối từng tiếng, thoạt nhìn không có ý định dừng lại.

Đến khi cô ta đi đến phòng khách, thì nhìn thấy cửa phòng ngủ cách đó không xa, căn bản không đóng.

Mặc dù phòng khách không mở điện, nhưng phòng ngủ lại sáng một ngọn đèn mờ mờ, hai người quấn quýt trên giường, tiếng thở dốc, cất cao, chui vào trong lòng Mạnh Thanh Bắc khiến cô ta chán ghét.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện của Tôn Gia Minh, cô lại không trực tiếp bỏ đi, mà là mở cửa sổ ban công phòng khách ra, đứng ở đó, nhìn thành phố này ở nơi xa.

Cho đến bây giờ, cô ta đều là con cưng của trời.

Cho dù sau này bị Mạnh gia đưa đi, cuộc sống cô ta vẫn cực tốt, tiến vào giới giải trí, tất cả đều thuận buồm xuôi gió. Cô ta chưa bao giờ nghĩ đến, cuộc sống hiện tại sẽ thay đổi hoàn toàn như vậy.

Nhưng kể từ sau khi Vu Lệ Khanh trở về, Mạnh Thanh Bắc mới hiểu, trong cuộc sống của cô ta rốt cuộc chứa đầy bao nhiêu lời nói dối.

"Sao đứng đây, không lạnh?" Bỗng phía sau truyền đến một giọng nói mềm mại, âm điệu hơi ngọt, mấy giây trước, âm thanh này còn đang rên rỉ trên giường.

Mạnh Thanh Bắc quay đầu, nhưng xuyên qua người phụ nữ phía sau, nhìn thấy người đàn ông trẻ đang uống nước trong phòng khách.

https://thuviensach.vn

Vóc dáng cao lớn lại rắn chắc, cơ bụng tám múi rõ rệt, chỉ mặc một quần lót tứ giác. Chỗ đó căng phồng không chút che giấu, lúc Mạnh Thanh Bắc nhìn sang, người đàn ông không những không né tránh, mà còn rất thoải mái vẫy tay với cô ta, cười nói: "Hi."

Mạnh Thanh Bắc thu hồi tầm mắt, nhìn người phụ nữ mặc áo choàng tắm, dù bà ta bảo dưỡng thỏa đáng hơn nữa, nhưng cũng không thể che được dấu vết tuổi tác.

Ngay cả những nếp nhăn trên cổ, trong lơ đãng cũng có thể lộ ra số tuổi của bà ta.

Giây phút này nhìn bà ta, kinh tởm trên mặt Mạnh Thanh Bắc, vẫn không thể che đậy.

Vu Lệ Khanh năm nay không nhiều không ít, vừa đúng năm mươi tuổi. Mắt Mạnh Thanh Bắc nhìn về phía người đàn ông trẻ lúc này đi vào phòng ngủ, lạnh giọng nói: "Anh ta lớn tuổi hơn tôi không?"

"Thế nào, con đây là muốn dạy ta làm phụ nữ thế nào sao?" Vu Lệ Khanh dịu dàng mỉm cười, con người bà ta, toàn thân đều lộ ra một cỗ mềm mại, nhưng chỉ có người quen bà ta mới biết, người phụ này có thể có được ngày hôm nay, phải có lòng dạ độc ác cỡ nào.

Mạnh Thanh Bắc không muốn tranh luận vấn đề này với bà ta, cô ta chán ghét.

Vì thế cô ta không hề khách sáo hỏi: "Là bà bảo Tôn Gia Minh tìm thủy quân, bôi đen Tưởng Tĩnh Thành?"

Nghe vậy, Vu Lệ Khanh nhướng mày mỉm cười, thản nhiên nói: "Thế nào, con đau lòng?"

https://thuviensach.vn

Nói xong, bà ta đưa ly nước trong tay đến bên miệng, uống một hớp, cười nhạt: "Con nhìn người ta ân ân ái ái, vậy mà có thể nhịn được, thật không giống ta tí nào."

Mạnh Thanh Bắc giống như bị chọc trúng chỗ đau, chợt hét: "Tôi giống bà ư? Vì sao tôi phải giống bà, độc ác giống bà? Hay không từ một thủ đoạn nào như bà?"

Giọng cô ta cao vút, giống như muốn kiên định cái gì đó.

Nhưng Vu Lệ Khanh lại không hề tức giận, ngược lại đi qua cô ta, chậm rãi đi về phía ban công phòng khách. Căn phòng này, ở tầng trên cùng khách sạn, đứng ở ban công lúc này, có thể nhìn thấy ánh đèn rực rỡ của Bắc Kinh.

Có nơi có ánh đèn, cũng có nơi có bóng tối.

Biển sao đan xen, đèn neon lấp lánh, như một bức tranh.

"Đúng, chính vì sự ác độc của ta, mới có con của ngày hôm nay đấy."

"Nếu không phải ta tráo con với đứa trẻ Mạnh gia kia, thì con có thể có được ngày hôm nay sao?"

Vu Lệ Khanh quay đầu nhìn cô ta, mái tóc dài xõa trên vai, nụ cười dịu dàng khắp mặt, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng.

Có những người độc ác, đã ăn sâu vào xương tủy.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Sáng sớm hôm sau, lúc mọi người còn đang lướt di động trên đường đi làm, thì trang chủ weibo bị một tin tức refresh.

"Quản lý của Mạnh Thanh Bắc hút ma túy bị bắt, dường như cô ta cũng xuất hiện trong buổi tụ tập."

Sở dĩ dùng hai chữ dường như này, là vì căn cứ theo tin tức của truyền thông, thì đêm đó Mạnh Thanh Bắc xác thực ở trong buổi tụ tập.

Nhưng lúc cảnh sát bắt người, thì lại không thấy cô ta đâu.

Không biết là rời đi trước, hay nhận được tin thì bỏ chạy.

Nhưng chỉ cần liên hệ cái tên Mạnh Thanh Bắc với hai chữ hút ma túy này với nhau, cũng đủ nổ tròng mắt.

Bởi vì Mạnh Thanh Bắc là MC, cho nên bình thường mọi người vẫn cảm thấy những người như họ, không tính là bị ô nhiễm giới giải trí quá nghiêm trọng. Nhưng không ngờ, quản lý của cô ta lại hút ma túy.

Đương nhiên tin tức vừa được tung ra, sẽ có kẻ nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng.

"Gần mực thì đen, người quản lý hút ma túy, mọi người cảm thấy cô ta sẽ trong sạch?"

https://thuviensach.vn

Nhưng tạm thời chỉ có tin tức Tôn Gia Minh hút ma túy bị bắt, hơn nữa tin tức này cũng không xác định, fan của Mạnh Thanh Bắc vẫn tin tưởng cô ta, để lại lời nhắn bên dưới weibo của cô ta, không ngừng khống chế bình luận dưới các tài khoản quảng cáo.

Nào biết sau đó weibo của Bình An thủ đô tuyên bố một sự kiện tồi tệ, trong hành động tập kích có tổ chức đêm qua, đã triệt phá một ổ nhóm hút ma túy.

Weibo này vừa đưa tin, thì chuyện của Tôn Gia Minh xem như không thể thay đổi được nữa.

Lại nói chuyện của người quản lý, sẽ không ảnh hưởng đến mức chấn động lớn như vậy. Nhưng tên Tôn Gia Minh này, quá thích đao to búa lớn, hơn nữa còn cực kì thích xuất hiện ở màn trước. Đừng nói là fan hiểu rõ Mạnh Thanh Bắc, mà không ít người bình thường đều biết, tên tuổi của người quản lý kim bài này.

Trước đây càng nói phách lối, thì bây giờ cắn trả càng thêm lợi hại.

Huống hồ cùng với tin tức xác nhận, tên của hội sở đêm qua, cũng được đưa ra. Cuối cùng có người bắt đầu vạch trần hội sở này có tiếng là bảo mật cực kì tốt.

"Ổ dâm loạn nổi danh trong giới, nói gì người quản lý phạm tội không liên quan đến Mạnh Thanh Bắc, vậy mà chính mình lại xuất hiện ở chốn đó."

Mạnh Thanh Bắc luôn tạo hình tượng nữ trí thức dịu dàng, cuối cùng mọi người bỗng nhiên phát hiện, lột vẻ ngoài kia ra, thì cô ta cũng không khác gì sao nữ của giới giải trí. Cái gì hình tượng trong sáng, khí chất như hoa lan, đâu đâu cũng đắp nặn chính mình thành kiểu người tao nhã không ăn khói lửa nhân gian, kết quả riêng tư lại là bộ mặt này.

https://thuviensach.vn

Cho dù hôm qua là Tưởng Tĩnh Thành cho người đưa cô ta ra khỏi hội sở, nhưng không đại biểu bên phía cảnh sát không biết cô ta cũng ở đó.

Cô ta trằn trọc nửa đêm, đến hơn bốn giờ sáng mới ngủ. Điện thoại đã bị cô ta tắt máy, hiện tại Tôn Gia Minh vẫn bị giam giữ, ngay cả người của bộ phận quan hệ xã hội và xử lý nguy cơ cũng không có.

Đêm qua Mạnh Thanh Bắc đi tìm Vu Lệ Khanh, không ngờ bà ta rất sảng khoái thừa nhận, quả thực là bà ta bảo Tôn Gia Minh làm.

Đơn giản chính là thấy chuyện của Ngôn Dụ và Tưởng Tĩnh Thành được tung ra, muốn nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng mà thôi.

Khi đó Mạnh Thanh Bắc vẻ mặt hoảng sợ nhìn bà ta, hỏi: "Bà vì sao phải làm thế?"

Người đàn bà quấn áo choàng tắm, đứng trên ban công, trên mặt lộ ra nụ cười sáng chói, giống như vấn đề này rất buồn cười vậy. Bà ta quay đầu nhìn Mạnh Thanh Bắc, lại có chút đáng tiếc nói: "Con cũng đã bị người ta dẫm dưới chân thế kia, còn không muốn đánh lại?"

"Ta nghe nói chuyện trang sức MEQUEEN lúc trước, là nó kiên quyết phản đối con, bây giờ nó lâm vào cảnh khó khăn, con còn không nhanh nhân cơ hội này mà đạp hai phát?" Vu Lệ Khanh nhìn cô ta, biểu tình trên mặt giống như Mạnh Thanh Bắc có bao nhiêu ngu đốt, còn rất tiếc nuối nói: "Ta chỉ làm thay con việc con luôn muốn làm, nhưng lại không dám làm mà thôi."

Nói xong, Vu Lệ Khanh thong thả từ ban công đi vào phòng, véo nhẹ lên gò má Mạnh Thanh Bắc, cười nũng nịu nói: "Ai bảo ta là mẹ con kia chứ."

"Bà có biết, bà chọc giận họ thế này, cuối cùng đã hại đến Tôn Gia Minh không," Mạnh Thanh Bắc xoay đầu nhìn bà ta.

https://thuviensach.vn

Kể từ sau khi Vu Lệ Khanh về nước, bà ta liền ra tay giúp cô ta thu phục phó giám đốc đài truyền hình thủ đô, không chỉ để cô ta tham gia chương trình tạp kĩ trọng điểm của đài truyền hình, mà còn đồng ý nửa năm sau sẽ tạo ra một chương trình cố định cho cô ta.

Cho nên Tôn Gia Minh đối với bà ta mới sẽ đặc biệt nói gì nghe nấy.

Nếu Mạnh Thanh Bắc biết chuyện này, cô ta chắc chắn sẽ không đồng ý cho Tôn Gia Minh đi làm.

Bởi vì cô ta quá biết, chọc giận Tưởng Tĩnh Thành, sẽ có kết quả thế nào.

Vu Lệ Khanh thấy cô ta kích động như vậy, ngược lại càng thêm thản nhiên, rũ đầu nhìn móng tay mình, vừa rồi lúc ôm tiểu thịt tươi, suýt thì bấm gãy móng tay, lúc này vẫn còn hơi đau.

Bà ta vừa nhìn vừa không để ý nói: "Vậy chỉ có thể nói rõ, cậu ta làm việc không đủ chắn chắn."

"Vô dụng."

Mạnh Thanh Bắc ngồi trên giường, cô ta lái xe trở về trong đêm, uống nửa chai rượu vang, mới miễn cưỡng ru mình vào giấc ngủ.

Ai ngờ lúc này vừa tỉnh dậy, thì nghe thấy ngoài cửa có người ấn chuông.

Cô đứng dậy đi ra, thông qua camera chuông cửa, nhìn thấy hai cảnh sát đứng bên ngoài. Vẻ mặt Mạnh Thanh Bắc chợt cứng đờ, nhất thời căng thẳng không dám động đậy. Chỉ thấy cảnh sát đứng gần chuông cửa, lại đưa tay ấn chuông.

https://thuviensach.vn

Một hồi chuông lại vang lên, Mạnh Thanh Bắt bị hồi chuông này làm tỉnh táo hoàn toàn.

Cô ta đi thẳng vào phòng ngủ, di động được cô ta thả trên tủ đầu giường.

Cô ta gọi điện thoai, chưa đầy một lát, đầu dây bên kia đã bắt máy. Tiếng cười của Vu Lệ Khanh truyền đến, rạng sáng, Mạnh Thanh Bắc hùng hổ bỏ đi, bây giờ còn không phải phải điện thoại cho bà ta ư.

"Có cảnh sát đến nhà tôi," Mạnh Thanh Bắc đè thấp giọng, dường như dù cho gọi điện thoại trong phòng ngủ, cũng sẽ bị cảnh sát ở bên ngoài nghe được vậy.

Lúc này Vu Lệ Khanh đang ăn bữa sáng, ngồi ở nhà hàng chỗ gần cửa sổ, ánh nắng sáng sớm cách một lớp thủy tinh chiếu vào.

Người đàn ông trẻ ngồi đối diện, giờ đây đang ngẩng đầu, thấy bà ta nhìn mình thì nở nụ cười đáng yêu.

"Sợ cái gì," Vu Lệ Khanh uống một hớp cà phê, giọng nói hờ hững.

Bà ta nói: "Đêm qua con cũng ở hội sở, tùy tiện thẩm vấn một chút cũng sẽ lộ ra, con còn hy vọng cảnh sát không tìm được con?"

Mạnh Thanh Bắc bị ta đâm trúng suy nghĩ, cả người như muốn sụp đổ.

"Sợ cái gì, con có hút thứ kia không?" Vu Lệ Khanh hỏi ngược cô ta.

Bị hỏi đến mấu chốt, Mạnh Thanh Bắc đương nhiên gấp gáp đến mức dậm chân, nhỏ giọng tức giận: "Đương nhiên không có, tôi sẽ không chạm vào thứ đó."

"Vậy thì cơ hội cứu mình của con bây giờ đến rồi, đi theo cảnh sát đi, để họ giúp con chứng minh sự trong sạch của con," Vu Lệ Khanh tay trái

https://thuviensach.vn

cầm di động, tay phải lại cầm muỗng chầm chậm khuấy cà phê trong ly.

Giờ đây được bà ta nhắc nhở như vậy, Mạnh Thanh Bắc cũng bình tĩnh lại.

Con người trong lúc hoang mang, rất khó nghĩ được cách có lợi cho mình, ngược lại là người đứng ngoài cuộc, có thể nhắc nhở cô ta.

Vu Lệ Khanh đã quen thấy mưa gió, hoàn toàn không giống Mạnh Thanh Bắc, một đóa hoa được nâng niu lớn lên trong nhà kính.

Cho nên dưới tình huống này, bà ta vẫn có thể thản nhiên chỉ điểm cho Mạnh Thanh Bắc.

"Vậy bây giờ tôi đi theo cảnh sát sao?" Mạnh Thanh Bắc lúc này cuối cùng cũng hơi bình tĩnh lại, hỏi.

Vu Lệ Khanh khẽ lắc đầu, vẫn còn non nớt quá. Bà ta hỏi: "Con liên lạc với công ty quản lý của con chưa? Còn có luật sư, một khi bên phía cảnh sát quyết định sự trong sạch của con, thì phải lập tức đăng thanh minh, chặn miệng bên ngoài dần dần."

Tiếng chuông cửa bên ngoài giờ này vẫn chưa ngừng lại.

Công ty quản lý của Mạnh Thanh Bắc là Tôn Gia Minh vừa thành lập năm ngoái, cô ta cũng là một trong số cổ đông. Sau khi cô ta và công ty cũ kết thúc hợp động, thì Tôn Gia Minh dẫn cô ta ra làm riêng.

Cho nên lúc này công ty quản lý cũng là một mớ hỗn độn.

Cũng may Mạnh Thanh Bắc liên lạc được với một phó tổng của công ty, anh ta tỏ ý dẫn luật sư đến nhà ngay lập tức.

Ai ngờ vừa nói xong, thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện. Cảnh sát vào rồi ư? Sao họ vào được.

https://thuviensach.vn

Mạnh Thanh Bắc giật mình chui ngay vào trong chăn, chưa đến một lúc cửa phòng cô ta được đẩy ra, trợ lý đứng ở cửa khẽ gọi: "Chị Thanh Bắc, chị Thanh Bắc, dậy dậy."

Hóa ra là trợ lý đến nhà cô ta, không ngờ đúng lúc gặp phải cảnh sát.

Cho nên không có cách nào khác, chỉ có thể mở cửa dẫn họ vào.

Mạnh Thanh Bắc vốn đang giả ngủ, thế nhưng lúc này cũng biết, không thể tránh né thêm được nữa.

**

Bên này lúc Ngôn Dụ rời giường, phát hiện Tưởng Tĩnh Thành đã sớm không ở trên giường. Có lẽ anh làm lính nhiều năm, thời gian nghỉ ngơi vẫn luôn theo quy luật đến đáng sợ.

Đến khi cô thay áo ngủ xong, đi ra ngoài phòng khách, thì phát hiện Tưởng Tĩnh Thành đã nấu bữa sáng xong rồi.

"Đến ăn cơm," Tưởng Tĩnh Thành nhìn thấy cô, đưa tay kéo lại.

Ai ngờ cô gái này sáng sớm đã bắt đầu làm nũng, ôm eo Tưởng Tĩnh Thành, không chịu buông.

Tưởng Tĩnh Thành bị cô ôm, cũng không động đậy, cúi đầu hôn lên trán cô, cười nói: "Sao thế?"

"Anh tiểu Thành, sao anh tốt đến vậy chứ," giọng cô mềm mại, có chút mùi vị hờn dỗi.

Tưởng Tĩnh Thành thấy cô hiếm khi làm nũng thế kia, cằm đặt trên đỉnh đầu cô, nhàn nhạt nói: "Vậy làm thế nào đây, muốn gả cho anh không?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ ngớ người, đột nhiên ngẩng đầu lên, nào ngờ húc vào cằm Tưởng Tĩnh Thành. Đau đến mức anh khẽ xuýt xoa một tiếng, Ngôn Dụ căng thẳng nhìn anh, Tưởng Tĩnh Thành vừa xoa cằm mình, vừa nói: "Không muốn đến vậy à?"

"Ai nói, ai nói," cô vừa muốn nói là em muốn đấy.

Nhưng nào ngờ Tưởng Tĩnh Thành đã đưa tay ra che lên môi cô, anh khẽ cau mày, dường như rất phiền não với chính mình, "Không nên tùy ý như vậy."

Ngôn Dụ chớp chớp mắt, đang nghĩ anh có ý gì.

"Cầu hôn không nên tùy ý như vậy," khóe miệng anh hơi nhếch, dáng vẻ em phải nghe anh.

Ngôn Dụ gật đầu, yên lặng nhìn anh.

Dù biết cuối cùng họ sẽ bước vào lễ đường hôn nhân, nhưng lúc khoảnh khắc này thật đến gần, thì loại vui vẻ kia vẫn không có cách nào dùng ngôn ngữ đơn giản để miêu tả được.

Cho nên lúc ăn sáng, Ngôn Dụ vẫn rất thấp thỏm.

Uống sữa còn suýt đổ lên di động, di động để bên tay, lúc này lại rùng một chặp. Cô cầm di động lên, vừa mở khóa màn hình, Tưởng Tĩnh Thành ở đối diện đã mở miệng dạy dỗ cô: "Ăn cơm không được nghịch di động."

"Có người gửi tin nhắn cho em, em xem thử," Ngôn Dụ cười nói.

Nào ngờ trong wechat đã nổ tung, Diệp Liên Tâm và Hứa Tiếu đều gửi wechat cho cô, không hẹn mà cùng hỏi cô đã xem tin tức chưa?

Cô còn chưa trả lời, ai ngờ weibo đã gửi thông báo đến.

https://thuviensach.vn

"Mạnh Thanh Bắc bị cảnh sát đưa đi, có khả năng liên quan đến ma túy."

Ngôn Dụ đang uống sữa, suýt nữa phun ra. Cô nhíu chặt mày, nhấp vào thông báo, lúc này mới biết trên weibo đã ầm ĩ lật trời.

Hóa ra đêm qua người quản lý của Mạnh Thanh Bắc đã bị bắt, tên Tôn Gia Minh kia.....

Ngôn Dụ không hiểu rõ người này, nhưng biết anh ta lúc đó vì chuyện Mạnh Thanh Bắc có thể đại diện phát ngôn sản phẩm của công ty cô, mà ngay cả thủ đoạn hối lộ cũng đều dùng ra, có thể thấy nhân phẩm của người này cũng không tốt.

Nhưng Ngôn Dụ không ngờ, anh ta vậy mà còn dính đến ma túy.

"Anh nhìn thấy rồi sao?" Ngôn Dụ ngẩng đầu hỏi Tưởng Tĩnh Thành.

Tưởng Tĩnh Thành ngẩng đầu liếc mắt nhìn, thản nhiên nói: "Nhìn thấy gì cơ?"

"Chuyện của Mạnh Thanh Bắc, anh nhìn thấy rồi sao?" Ngôn Dụ hỏi anh, cô lại xem tin, cảnh sát hành động sau mười hai giờ đêm qua.

Cô nhớ lại, đêm qua Tưởng Tĩnh Thành cũng nửa đêm mới về nhà, trở về dù nhẹ tay nhẹ chân, vẫn đánh thức cô.

"Chuyện gì," người đàn ông ngồi đối diện ngẩng đầu, còn đưa tay lấy di động cô qua.

Đến khi thấy tin tức, khóe miệng Tưởng Tĩnh Thành khẽ nhếch, nhàn nhạt nói: "Là chuyện này à?"

Chuyện này còn không đủ lớn ư? Đều ầm ĩ lật trời rồi kia kìa.

https://thuviensach.vn

"Đừng quan tâm đến những chuyện có hay không này, đi làm thôi," Tưởng Tĩnh Thành ăn xong, đưa tay rút hai tờ khăn giấy, lau miệng.

Ngôn Dụ đi cùng anh xuống lầu, hai người vào gara, xe đậu cùng nhau. Ngôn Dụ vừa mở cửa xe ra, Tưởng Tĩnh Thành đã từ phía sau ôm lấy eo cô, đến gần vừa muốn hôn cô, nào biết cô gái này lại nhìn xung quanh, dường như sợ bị người ta nhìn thấy.

"Sao thế?" Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô.

Ngôn Dụ muốn nói, đừng để người khác chụp được nữa.

Nhưng vừa ngẩng đầu, đôi mắt đen láy của Tưởng Tĩnh Thành đã áp sát, mắt anh rất rất đẹp, bình thường chỉ có mắt trẻ con mới đen sáng, nhưng đồng tử của anh cũng đen như thế, giống như có xoáy nước giấu bên trong, không để ý sẽ bị hút vào.

Ngôn Dụ bị anh nhìn đến sững sờ, lúc lấy lại tinh thần, Tưởng Tĩnh Thành đã ôm người vào trong ngực.

Cúi đầu hôn lên phiến môi hồng nhuận mềm mại của cô, tiến quân thần tốc, không cho cô cơ hội do dự.

Nói đến con người anh cũng rất mâu thuẫn, trong xương luôn có một cỗ phản nghịch, chính là chuyện người khách không muốn để anh làm, thì anh không những phải làm, mà còn phải làm triệt để.

Nhưng anh lại là quân nhân, phục tùng mệnh lệnh, bốn chữ này, anh thấu triệt hơn bất cứ ai.

Hai tay Ngôn Dụ vốn còn chống ngực anh, nhưng dần dần, bàn tay tóm lấy vạt áo anh, cả người đều mềm nhũn.

Cô bị đè lên cửa xe, cho nên cơ hội tránh về sau cũng không có.

https://thuviensach.vn

Đến khi hôn xong, anh đến gần bên gò má cô, thổi nhẹ một hơi: "Cứ việc để họ nhìn, cứ việc chụp."

"Quang minh chính đại."

Con người này, lưu manh đến đứng đắn.

**

Chuyện ầm ĩ của Mạnh Thanh Bắc thực sự xôn xao, ngay cả Mạnh Trọng Khâm cũng nghe được tin.

Trước kia ông biết Mạnh Thanh Bắc cho người chụp lén trong buổi hòa nhạc của Tống Uyển, chỉ là loại chuyện dính dáng đến ma túy này, quả thực tính chất quá tồi tệ. Cho nên ông vẫn gọi Mạnh Tây Nam đến hỏi một lần.

"Gần đây con còn liên lạc với đứa trẻ Thanh Bắc kia không?" Mạnh Trọng Khâm hỏi anh.

Mạnh Tây Nam lắc đầu, Mạnh Trọng Khâm thở dài nói: "Con cũng biết, nó dù sao cũng xem như là đứa trẻ Mạnh gia chúng ta nuôi dưỡng, nếu ầm ĩ quá khó xem, thì mặt mũi mẹ con cũng mất sạch."

Tống Uyển dù sao cũng là người của công chúng, quan hệ này trong nhà họ, cũng không phải bí mật gì.

Nuôi dưỡng cô ta mười bốn năm, mới phát hiện không phải đứa trẻ của nhà mình.

Trong đại viện này, nhà ai không biết chuyện này của Mạnh gia.

"Bố, thực ra chuyện này, người cũng không cần quản quá nhiều đâu ạ, con đã thăm dò qua rồi, người dính đến ma túy là quản lý của nó, nó trong sạch," thực ra Mạnh Tây Nam đã nghe ngóng qua chuyện này.

https://thuviensach.vn

Chuyện này ầm ĩ lớn đến vậy, nhất là mấy ngày trước bên Vân Nam có hai cảnh sát phòng chống ma túy, trong lúc truy bắt đối tượng buôn bán ma túy, đã hy sinh.

Lễ truy điệu mới tổ chức xong mấy ngày, thì giới giải trí lại nổ ra chuyện hút ma túy, tính chất việc này rất tồi tệ.

Mạnh Thanh Bắc đây là đang đụng vào họng súng.

Mạnh Trọng Khâm lúc này mới gật đầu. Đúng lúc Tống Uyển lên lầu gọi họ xuống ăn trái cây, thấy vẻ mặt bố con hai người đều rất nghiêm túc, còn khá ngạc nhiên nói: "Hai bố con làm gì đấy, về nhà còn muốn thảo luận việc quân nữa à?"

"À, anh đang hỏi Tây Nam gần đây có thay đổi gì không ấy mà," Mạnh Trọng Khâm bình tĩnh nói, sau đó bịa chuyện.

Vẻ mặt Mạnh Tây Nam ngạc nhiên, bố thân yêu, cho dù muốn đổi chủ đề, thì người cũng không thể nướng con trên lửa vậy chứ.

Tống Uyển vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, trước đây bà còn vì chuyện này mà tức giận với Mạnh Trọng Khâm, cảm thấy ông quá không quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của con trai. Bạn thấy đấy con trai cũng đã đến tuổi cưới vợ rồi, vậy mà ông ấy còn không sốt ruột tí ti nào.

Bây giờ thấy ông xã lên tiếng như vậy, bà xoay đầu nhìn Mạnh Tây Nam nói: "Chuyện xem mắt, con đừng quên đấy."

Mạnh Tây Nam xoay đầu nhìn Mạnh Trọng Khâm, thế nhưng người ta thản nhiên đứng dậy, đi qua choàng vai Tống Uyển, "Đi nào, xuống ăn trái cây."

Thế là anh đã bị bán như vậy đấy.

https://thuviensach.vn

Về chuyện xem mắt, Mạnh Tây Nam thật sự cảm thấy không thích lắm.

Vừa vặn hai ngày này một bạn học của Mạnh Tây Nam nằm viện ở Bắc Kinh, anh tranh thủ thời gian đi thăm người ta, không ngờ xe vừa đến bãi đậu. Thì có một số điện thoại xa lạ gọi đến, không ngờ vừa bắt máy, là tiếng nức nở khe khẽ.

Anh ngồi trên ghế lái, mi tâm khóa chặt.

Anh không nói chuyện, đối diện chỉ khóc, cũng không biết đã qua bao lâu, đầu dây bên kia thấy anh cũng không hỏi, lúc này mới thút tha thút thít nói: "Anh ơi."

"Đừng khóc," Mạnh Tây Nam day day mi tâm.

Mạnh Thanh Bắc giống như nhận hết uất ức, khóc lóc kể lể: "Chuyện lần này thật sự không liên quan đến em, em không hút ma túy."

Cô ta cảm thấy mình đã nhận hết uất ức, cho nên gọi điện thoại chỉ khóc.

Sau khi nghe cô ta khóc lóc kể lể xong, Mạnh Tây Nam mới nhàn nhạt hỏi: "Cho nên ngày hôm đó, em không thấy bọn họ hút ma túy? Hay là nói em chưa bao giờ biết quản lý của em hút ma túy?"

Mạnh Thanh Bắc bị nghẹn.

Làm sao cô ta sẽ không biết Tôn Gia Minh hút thứ kia chứ, chỉ là cô ta cảm thấy mình không hút, đương nhiên sẽ không quản lý người khác.

"Ngày hôm đó em đã nhìn thấy, em cũng biết quản lý của em vẫn hút ma túy, chỉ có điều em chưa bao giờ nói mà thôi. Nhưng mà Thanh Bắc, em có biết đất nước chúng ta mỗi năm đã có bao nhiêu cảnh sát biên phòng và

https://thuviensach.vn

cảnh sát phòng chống ma túy, vì truy bắt những đối tượng buôn bán ma túy kia, mà hy sinh hay không. Có lẽ đối với em mà nói, họ chỉ là một cái tên, nhưng họ là đồng đội của anh."

Bọn anh luôn bảo vệ mảnh đất này, vẫn luôn cố gắng để bảo vệ nó.

Nhưng nếu người bọn anh bảo vệ đều giống em, vậy thì có khác gì là bị người thân của mình đâm một dao từ sau lưng kia chứ.

"Cho nên em cũng không vô tội."

Lúc anh cúp máy, tiếng nức nở của Mạnh Thanh Bắc bỗng im bặt.

Mạnh Tây Nam xuống xe đi vào bệnh viện, nào ngờ vừa đi đến cửa, thì nghe thấy phía sau có tiếng hô: "Nhường một chút, nhường một chút."

Anh quay đầu, nhìn thấy vài y tá đang đẩy giường bệnh về phía trước, bên trên có một bệnh nhân đang nằm, còn có một nữ bác sĩ đang quỳ ở bên cạnh, nữ bác sĩ vẫn đang ấn tim.

Mạnh Tây Nam liếc mắt đã nhận ra nữ bác sĩ này.

Nhưng chiếc giường đi qua rất nhanh.

Chỉ là anh không ngờ, đến khi anh thăm đồng đội xong đi xuống, đi ngang trước mặt máy bán hàng tự động của bệnh viện, thì thấy một nữ bác sĩ mặc áo blouse trắng đứng phía trước, lục túi.

"Muốn uống gì?"

Thiệu Nghi nhìn thấy tờ mười tệ trước mặt, mới ngẩng đầu lên, phía trước là một người đàn ông cao lớn, mái tóc cắt cực ngắn, nhưng cả người lại vô cùng anh khí, mày rậm mũi cao.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Thiệu Nghi đương nhiên biết Mạnh Tây Nam, nhưng sắc mặt cô hơi tái nhợt, sắc môi cũng không tự nhiên, nhìn giống như cực kì mệt.

Mạnh Tây Nam thấy cô không nhận, thì nhét thẳng tờ tiền vào khe bỏ tiền của máy bán hàng tự động, "Muốn mua gì?"

Thiệu Nghi mím môi, khẽ nói: "Cám ơn."

Cô mua hai ly ca cao nóng, lúc ly giấy vừa lăn ra bên dưới, cô đưa tay lấy một ly lên trước, đưa cho Mạnh Tây Nam.

"Người kia cứu sống không?" Mạnh Tây Nam một bưng ly, dựa lên tường hỏi cô.

Thiệu Nghi vừa uống một hớp ca cao nóng, bị anh hỏi đột ngột như vậy, thì sững sờ.

Vẫn là Mạnh Tây Nam chủ động giải thích: "Vừa rồi lúc tôi đi vào, vừa vặn thấy cô đang cấp cứu cho một bệnh nhân."

Quỳ trên giường bệnh, luôn ấn tim cho bệnh nhân.

Thiệu Nghi lúc này mới hiểu vì sao anh lại hỏi thế, bèn gật đầu, "Cứu được rồi."

"Vất vả rồi," Mạnh Tây Nam nhìn cô, khẽ nói.

https://thuviensach.vn

Mặc dù anh không phải người nhà bệnh nhân, nhưng nhìn Thiệu Nghi cố gắng cứu bệnh nhân như vậy, chỉ một câu vất vả hiển nhiên là qua loa.

Thiệu Nghi cũng không ngờ sẽ nhận được lời khen của anh, cô không phải người có tính hướng ngoại, lúc này hơi cúi mặt.

Gò má trắng nõn, vậy mà đỏ ửng.

Nhất thời có hơi lúng túng, cũng không biết là ai ngẩng đầu nhìn trước, lúc tầm mắt giao nhau, đều không nhịn được bật cười. Thiệu Nghi hỏi: "Sao anh lại đến bệnh viện? Khám bệnh hay là thăm ai?"

"Thăm một đồng đội, cậu ta nằm viện bên này," Mạnh Tây Nam nói.

Thiệu Nghi cầm ly giấy, mùi thơm của ca cao nóng bao phủ xung quanh. Cô có bệnh tụt huyết áp nhẹ, lại thêm vừa rồi ấn tim cho bệnh nhân lâu, nên lúc đi ra, đi đứng cũng nhũn hết cả, suýt nữa thì ngất đi.

"Làm việc ở bệnh viện mệt không?"

Mạnh Tây Nam thấy cô không nói chuyện, lại hiếm khi chủ động bắt chuyện.

Thiệu Nghi lắc đầu, cười nói: "Cũng được, chỉ là có đôi khi cũng rất mệt."

Nhất là cô bây giờ làm việc ở phòng cấp cứu, nếu không phải cô thực sự không chịu đựng nổi, nói với y tá đến mua ly ca cao uống, thì chút thời gian rãnh này cô cũng không có.

Mạnh Tây Nam lại muốn nói chuyện, nào ngờ di động trong túi Thiệu Nghi vang lên.

Cô nghe máy, là y tá gọi đến, bảo cô nhanh về. Trong lòng Thiệu Nghi thở dài, lúc này mới ra ngoài không đến năm phút, nhưng vẫn là bệnh nhân

https://thuviensach.vn

quan trọng. Cô cúp máy, mỉm cười xin lỗi với Mạnh Tây Nam, "Tôi phải trở về rồi."

Mạnh Tây Nam đúng lúc cũng uống xong ca cao nóng trong tay, anh khẽ gật đầu với Thiệu Nghi.

Thiệu Nghi giơ giơ cái ly, "Cảm ơn ly ca cao nóng của anh."

Mạnh Tây Nam gật đầu, Thiệu Nghi vẫy tay với anh, áo blouse trên người cô, bị gió thổi, vạt áo bay lên, bóng lưng mảnh khảnh lại có sự dẻo dai khó nói.

Ma xui quỷ khiến, Mạnh Tây Nam gọi: "Thiệu Nghi."

Người đã rời quay đầu lại, khuôn mặt xinh đẹp bị ánh nắng bên ngoài tấm kính hành lang chiếu lên mặt, trên làn da trơn bóng tinh tế, giống như tô một lớp sắc men.

"Muốn cùng ăn cơm không?"

Mạnh Tây Nam đứng phía sau cô, đứng rất tùy ý, ngay cả biểu cảm trên mặt cũng rất thản nhiên, giống như chỉ là tiện miệng hỏi vậy thôi. Nhưng lúc Thiệu Nghi bởi vì khiếp sợ mà lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, thì bàn tay anh để bên người, bỗng nắm chặt.

Có lẽ chỉ có một phút hoặc ngắn hơn, Thiệu Nghi trước là cúi đầu, sau đó lúc ngẩng đầu lên, trên mặt đã treo nụ cười.

"Được thôi."

"Khi nào cô rãnh," sau khi mở miệng, câu hỏi khác dường như cũng rất thoải mái, Mạnh Tây Nam nhìn cô nói.

Thiệu Nghi suy nghĩ, "Ngày mai đi."

https://thuviensach.vn

"Vậy được, tôi đến đón cô," Mạnh Tây Nam nói xong, vẫy tay với cô, lần này định rời đi thật.

Thiệu Nghi thấy dáng vẻ này của anh, mới phát hiện vẻ thản nhiên vừa rồi, dường như là giả vờ.....

Anh hình như cũng không biết số điện thoại của cô mà nhỉ.

Mạnh Tây Nam cũng là lên xe rồi mới phát hiện, dường như anh quên xin số điện thoại của Thiệu Nghi. Nhưng ngồi trên xe, anh nghĩ đến hành động vừa rồi, cũng cảm thấy buồn cười.

Có lẽ thật sự là bị mẹ anh nhắc mãi mỗi ngày, phải tìm một cô bạn gái.

Vậy mà lần đầu tiên chủ động hẹn con gái ăn cơm.

Nhưng đối với chuyện ăn cơm này, anh không hiểu lắm, nên sau khi về đơn vị, dứt khoát gửi vào nhóm chat: Bắc Kinh có nhà hàng nào giới thiệu không?

Kết quả hồi lâu cũng không có ai trả lời anh.

Anh nghĩ nghĩ, lại bấm một câu: Kiểu nhà hàng đi ăn với con gái ấy.

Tưởng Tĩnh Thành gần như trả lời ngay: Ai mắt mù vậy?

Mạnh Tây Nam liền tức giận, trả lời anh: Thành thật chút coi, có còn muốn vào cửa nhà tớ nữa không đấy?

Câu uy hiếp này cũng hữu dụng thật, anh tiểu Thành luôn kiêu ngạo, vậy mà biết sợ.

Sau đó Hàn Kinh Dương lại nói vài địa điểm, bình thường anh xã giao nhiều, Bắc Kinh nơi nào có đồ ăn ngon, anh đều rõ.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, chọn tới chọn lui, vẫn là Tưởng Tĩnh Thành không nhịn được, hỏi anh: "Thật không nói cho bọn tớ biết, là cô gái nhà nào à?"

"Không nói." Mạnh Tây Nam gửi xong hai chữ này, thì vứt điện thoại lên bàn.

**

Ngôn Dụ ở công ty tăng ca đến bảy rưỡi, bởi vì giá ngọc đang tăng cao, nên các hầm mỏ của tập đoàn Liên Hợp ở Việt Nam, lại xuất hiện tình trạng công nhân yêu cầu tăng lương.

Trước đây tập đoàn Liên Hợp từng nổ ra chuyện công xưởng bóc lột, là do Ngôn Dụ giải quyết.

Cho nên mặc dù cô đã rời khỏi tổng bộ Bắc Mỹ, nhưng vẫn được yêu cầu tham gia hội nghị lần này.

Ngay cả Quý Khải Phục cực ít lộ diện, cũng tham gia hội nghị lần này.

Kể từ sau khi Quý Khải Phục quay về, Ngôn Dụ cũng chưa thấy anh lộ diện ở trường hợp công khai. Hội nghị video lần này, cũng là sau hai tháng, cô nhìn thấy Quý Khải Phục lần nữa.

Lần trước Quý Viễn Hồng trình diễn vở kịch bức vua thoái vị, Quý Khải Phục chạy về vào giây phút cuối cùng, xoay chuyển cục diện.

Ngày đó anh không chống gậy, mà bên tay anh cũng không còn gậy.

Hội nghị video họp đến tám giờ mới kết thúc, lúc Ngôn Dụ đang dọn đồ định tan ca, thì điện thoại bỗng reo vang. Cô cúi đầu nhìn, trên màn hình đang nhảy số điện thoại của Mỹ.

Ngôn Dụ đưa tay ấn nghe.

https://thuviensach.vn

Giọng nói ôn nhuận của Quý Khải Phục, vang lên trong điện thoại, anh gọi: "Ngôn Ngôn."

Thực ra anh thường gọi Ngôn Dụ là nhiều, xưng hô Ngôn Ngôn này hiển nhiên quá mức thân thiết, anh luôn muốn gọi cô thế này, nhưng mỗi lần đều nhịn lại.

Ngôn Dụ dừng tay đang thu dọn đồ lại, ngồi xuống ghế sau bàn làm việc.

"Quý Khải Phục," cô cũng mở miệng, ánh đèn trong phòng làm việc chiếu xuống, Ngôn Dụ ngồi trên ghế xoay một vòng, đối mặt với ánh đèn rực rỡ đằng sau cửa sổ sát đất, đèn neon bảy màu dệt thành một biển đèn.

"Dường như tôi còn chưa cảm ơn em, đã thay tôi chăm sóc cho Khải Mộ."

Vào lúc anh bị thương mất liên lạc, ngay cả những kẻ cơ hội của Quý gia, cũng cảm thấy lần này Quý Viễn Hồng thật sự sẽ nắm quyền, mà lúc lật đổ Quý Viễn Hồng, cô từ đầu đến cuối vẫn luôn đứng bên anh.

"Tôi và Quý Khải Mộ là bạn," Ngôn Dụ nói, trên cửa sổ sát đất lúc này chiếu rõ bóng dáng của cô, cả nụ cười trên mặt, cũng đều thu vào đáy mắt: "Bất kể lúc nào, chúng tôi cũng là bạn."

Quý Khải Phục ngồi trước bàn làm việc phòng họp, nghe giọng nói của cô, rõ ràng nhìn như một cô gái mềm mại yếu đuối, nhưng trong xương lại lộ ra sự kiên định, có khi ngay cả anh cũng thấy kinh ngạc.

"Rất xin lỗi, cứ kéo em vào những chuyện này mãi."

Còn chưa đợi Ngôn Dụ nói gì, Quý Khải Phục đã nhỏ giọng nói: "Con người Quý Viễn Hồng dã tâm luôn lớn hơn đầu óc, lần này mặc dù tôi đánh

https://thuviensach.vn

bại ông ta. Nhưng ông ta cũng không dễ buông tay. Ông ta đã phái người đi Bắc Kinh rồi, em phải cẩn thận."

Ngôn Dụ gật đầu, nói: "Cảm ơn lời nhắc nhở."

Quý Khải Phục bảo trợ lý của anh gửi tư liệu của người kia đến, lúc Ngôn Dụ đi xuống, dùng di động nhận mail. Không ngờ mở ra lại nhìn thấy là Vu Lệ Khanh.

Vu Lệ Khanh, năm nay 51 tuổi, quốc tịch Mỹ. Ba mươi năm trước bà ta gia nhập đoàn văn công bộ đội, ba năm sau vì tình cờ quen biết thương gia người Hồng Kông, nên xuất ngũ chuyển nghề, rời khỏi đoàn văn công. Năm sau thì gả đến Hồng Kông.

Cũng chính là nói, bà ta đã rời khỏi đoàn văn công hai mươi bảy năm.

Lúc đó cô và Mạnh Thanh Bắc cũng vừa sinh ra nhỉ.

Sở dĩ Ngôn Dụ có ấn tượng sâu sắc với người này, là vì trước đây không lâu, trong buổi nhạc hội chúc mừng Tống Uyển vào nghề, bởi vì phải làm VCR, nên bà đã lật ảnh cũ trong nhà ra. Tống Uyển có không ít ảnh đều là chụp cùng người tên Vu Lệ Khanh này ở trong đoàn văn công.

Khi đó Tống Uyển còn rất hoài niệm nói, đây là người bạn tốt nhất trước đây của bà.

Chỉ đáng tiếc sau này rời khỏi đoàn văn công, gả đi rồi.

Cho nên ngày đó nhìn thấy Vu Lệ Khanh cô mới sẽ kinh ngạc như thế, một người từng là bạn tốt của Tống Uyển, lại thân thiết với Mạnh Thanh Bắc đến thế. Nếu nói bà ta vì là trưởng bối mới thế, nhưng căn cứ theo thời gian thì khi Mạnh Thanh Bắc sinh ra, bà ta đã rời khỏi Bắc Kinh.

Mà lúc đó Mạnh Thanh Bắc cũng chỉ là một đứa trẻ sơ sinh.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày trước cô đã bảo lão Thu điều tra giúp, chỉ là Vu Lệ Khanh rời khỏi Bắc Kinh quá lâu, Ngôn Dụ cũng chỉ biết tên của bà ta, chứ cũng không biết nhiều.

Không ngờ lúc này Quý Khải Phục lại gửi tư liệu của bà ta đến.

Hóa ra bà ta cũng có quan hệ với Quý Viễn Hồng.

Trên đường về Ngôn Dụ cứ suy nghĩ mãi, ngay cả lúc về đại viện, cũng không tập trung. Nếu không phải Hàn Nghiêu đến chặn xe cô lại, thì cô cũng không biết mấy người họ hôm nay đều ở đại viện.

"Ngôn Ngôn, mau đến đây, đang đợi em đấy," lúc Hàn Nghiêu đuổi bóng rổ, vừa vặn nhìn thấy xe cô lái về, nên chặn người lại.

Lúc Ngôn Dụ xuống xe đi đến, thì thấy trên sân bóng sáng đèn, mấy người đàn ông đều mặc đồ bóng rổ, ở dưới rổ anh tranh tôi đoạt không hề nhượng bộ.

Vốn là Tưởng Tĩnh Thành dắt bóng qua người, nào biết anh lại nhảy lên, ném thẳng bóng cho Mạnh Tây Nam.

Người khác bu lại Mạnh Tây Nam như tổ ong, ngược lại chính anh thì khỏe, chạy đến bên sân, đứng trước mặt Ngôn Dụ, cúi đầu hôn lên phiến môi mềm mại của cô. Trên người anh đã ướt mồ hôi, nhưng đến gần, chỉ có một luồng hơi nóng vấn vít.

Đợi anh hôn xong, Mạnh Tây Nam bên kia cũng đã hoàn thành cú ném bóng vào rổ, vào rổ thì vào rổ, nhưng sắc mặt lại không tốt lắm.

Hàn Nghiêu cướp được bắt bóng bật bảng, cười hì hì cầm bóng, vừa đập vừa cười nói: "Anh Tây Nam, nhìn thấy cũng đừng ghen tỵ vậy chứ. Đợi lần sau anh theo đuổi được cô gái người ta, thì dẫn đến, bọn em đảm bảo đứng nhìn bọn anh khoe ân ái."

https://thuviensach.vn

"Cút," Mạnh Tây Nam mắng.

Ngôn Dụ nghe được câu nói này, thì hơi nhướng mày, xoay đầu hỏi Tưởng Tĩnh Thành: "Cô gái gì?"

"Anh trai ế vạn năm của em, đã động lòng xuân rồi," Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô, lưu manh nói.

Ngôn Dụ cũng không ngờ sẽ là kết quả này, chợt cảm thấy buồn cười, hỏi anh: "Các anh đều biết à?"

"Tưởng Tĩnh Thành, cậu con mẹ nó bớt bịa đặt đi, ai là ế vạn năm hả," Mạnh Tây Nam tai thính, đang mở nắp chai nước suối ra uống, thì nghe được lời này của anh, liền xoay đầu lại nạt.

Tưởng Tĩnh Thành cũng không giận, rất thản nhiên nói: "Lần trước cậu yêu đương là khi nào?"

Mạnh Tây Nam: "....."

Lời này thật sự đâm trúng Mạnh Tây Nam, thực ra cũng không phải chưa từng tìm bạn gái. Trước đây lúc anh ở chiến khu Tây Nam, có một giáo viên tiểu học địa phương, vì hai đơn vị kết nghĩa, liếc mắt đã nhìn trúng anh.

Là thích anh thật, theo đuổi đến tận quân doanh.

Hai người cũng thực sự ở cùng nhau, nhưng anh lúc đó quá bận rộn, ngày ngày đều bận huấn luyện.

Thường thường đều là cô ấy gửi tin nhắn buổi sáng, đến tối anh mới thấy, đến khi trả lời lại, chưa đến một lúc thì ký túc xá lại sắp tắt điện ngủ. Cũng chỉ được ba tháng, cô gái người ta đã chịu không nổi.

https://thuviensach.vn

Nói thật, sau này chính Mạnh Tây Nam cũng từng nghĩ, có lẽ vẫn là không thích cô gái kia đi.

Nếu thật sự thích, thì cho dù là thời gian eo hẹp, cũng có thể duy trì quan hệ của hai người.

Vì chuyện này, anh cũng bị những người này chê cười không ít.

Cho nên nghe được lời này của Tưởng Tĩnh Thành, Mạnh Tây Nam chế giễu lại, "Có mặt mũi nói tớ à, luận về thời gian ế, không ai bằng cậu cả đâu."

Vừa nói xong, chính anh cũng hối hận. Thật là không mở bình thì ai biết trong bình có gì, vì sao Tưởng Tĩnh Thành ế, còn không phải vì Ngôn Dụ nhà anh. Mạnh Tây Nam lại uống một ngụm nước, định ngậm miệng.

Nào biết Tưởng Tĩnh Thành xoay đầu nhìn cô gái bên cạnh, thấy cô lúc nghe được lời của Mạnh Tây Nam, thì rũ đầu, đưa tay sờ sờ mái tóc dài mềm mại của cô.

Có chút đắc ý lại tiu nghỉu nói: "Đó là vì, tớ phải đợi Ngôn Ngôn."

Fuck!

Mọi người trên sân bóng, trong lòng đều xuất hiện một vạn câu Fuck.

Phải để cậu ta ế cả đời mới được, bằng không sẽ tàn sát đám chó độc thân bọn họ mọi lúc mọi nơi mà.

**Bởi vì Mạnh Tây Nam hủy chuyện đi xem mắt, mà Tống Uyển giận anh rất lâu. Nào biết cuối tuần, Tống Uyển gọi Ngôn Dụ cùng đi dạo phố, nói là sắp đến sinh nhật bà nội, muốn chuẩn bị quà cho bà cụ.

Ngôn Dụ đương nhiên không trì hoãn.

https://thuviensach.vn

Đến khi hai mẹ gặp mặt, Ngôn Dụ nghe ý Tống Uyển, mới hiểu bà đây là đến nghe ngóng tin tức của Mạnh Tây Nam.

"Anh trai con thật sự chưa từng nói với con à?" Tống Uyển biết được con trai không đi xem mắt, là vì có người trong lòng.

Nhưng bà truy hỏi mấy lần, Mạnh Tây Nam vẫn không nói.

Ngôn Dụ cười nói: "Có lẽ là anh cảm thấy còn chưa đến thời cơ nói cho mẹ biết thôi."

Tống Uyển lầm bầm: "Cái này có gì đâu mà giấu chứ, lẽ nào nó còn sợ mẹ phá hư."

Ngôn Dụ đang nhìn cửa hàng hai bên, trong lòng còn âm thầm so sánh với bài trí của cửa hàng thương hiệu MEQUEEN, bèn tiện miệng nói một câu: "Nói không chừng lại là một người đàn ông đấy ạ."

Tống Uyển: "....."

Nói xong, Ngôn Dụ xoay đầu nhìn Tống Uyển, thấy mặt bà trắng bệch, mới biết mình đùa quá trớn.

Đúng lúc đi dạo đến bên cạnh cửa hàng xa xỉ, trong cửa hàng rộng rãi sáng sủa, không có người. Bởi vì Ngôn Dụ từng thấy Tống Uyển có vài túi xách hiệu này, nên dứt khoát kéo bà đi vào dạo.

Sự thật chứng minh, cho dù phụ nữ bao nhiêu tuổi đi chăng nữa, cũng không thể kháng cự được chuyện mua túi xách này.

Tống Uyển đang nghe BA giới thiệu mẫu túi xách mới ra quý này, Ngôn Dụ dạo ở bên khác. Tống Uyển cầm túi xách trong tay, so hai cái với nhau, lại muốn tìm Ngôn Dụ cho ý kiến tham khảo, bèn cầm túi đi qua tìm cô.

https://thuviensach.vn

Vừa đi đến bên cạnh cô, còn chưa mở miệng hỏi, thì thấy cửa phòng thử đồ được mở ra.

Một cô gái mặc váy dài, từ bên trong đi ra, soi gương, trên mặt dường như lộ ra biểu cảm rất không hài lòng. Cô ta không quay đầu, mà vừa soi gương vừa hỏi: "Mẹ, mẹ thấy chiếc váy này có đẹp không?"

Ngôn Dụ thoáng chau mày, mà Tống Uyển bên cạnh cũng hơi ngạc nhiên.

Nhưng sau đó một người phụ nữ mặc áo khoác Channel màu xanh từ bên kia đi đến, trong tay bà ta cầm một túi xách bạch kim, đi đến bên cạnh người thử đồ, quan sát một lượt, khẽ lắc đầu: "Bình thường."

"Vậy đổi bộ khác nữa nhé," Mạnh Thanh Bắc lại nhìn vào trong gương, mà khoảnh khắc này, cô ta mới chú ý đến trong gương thử đồ rộng lớn, có một bóng dáng quen thuộc.

Cô ta hoảng sợ quay đầu, nhìn thấy Ngôn Dụ và Tống Uyển đứng ở không xa.

Tống Uyển nhìn Vu Lệ Khanh, cho dù bà ta đã trở nên ung dung hào hoa, nhưng lúc trước cùng ở đoàn văn công từng chịu bao nhiêu vất vả như thế, làm sao bà có thể quên được Vu Lệ Khanh, dù nhiều năm không gặp, nhưng bà liếc mắt vẫn nhận ra được.

Nhưng Mạnh Thanh Bắc vừa gọi bà ta là gì?

Tống Uyển nhìn chằm chằm Mạnh Thanh Bắc, giọng nói luôn dễ nghe như suối mát, giờ phút này giống như đờ đẫn nặn ra.

"Cô vừa gọi bà ta là gì?"

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Trong cửa hàng xa hoa rực rỡ, mỗi một ánh đèn thủy tinh đều ấm áp là vậy, nhưng không ai quan tâm túi xách này có hợp quần áo hay không, hay là bộ đồ này có hợp với mình hay không.

Lúc những chuyện bạn luôn hoài nghi, đột nhiên bày ra trước mặt bạn.

Thì loại chấn động và đau đớn kia, ngay cả Tống Uyển cả đời tao nhã rộng lượng, cũng không chịu được mà mất đi vẻ thản nhiên thường thấy.

Bà nhìn chằm chằm Mạnh Thanh Bắc, giống như muốn nhìn kĩ mỗi một cảm xúc tiết lộ trong mắt cô ta.

Vẫn là Vu Lệ Khanh phản ứng kịp trước, khuôn mặt được bảo dưỡng thỏa đáng của bà ta, vào giây phút này lại lộ ra nụ cười.

Trong nụ cười này, còn xen lẫn đắc ý.

Có lẽ ban đầu lúc bà ta đổi đi đứa trẻ của Tống Uyển, đã chờ đợi khoảnh khắc này. Chờ đợi giây phút bà biết được chân tướng, nhìn vẻ hoang mang không biết làm sao trên mặt bà.

Chỉ đáng tiếc là.....

Vu Lệ Khanh có chút tiếc nuối, ngắm nhìn Ngôn Dụ đang đứng bên cạnh Tống Uyển.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc đứa trẻ này được tìm về quá sớm, nếu không đợi hai mươi năm sau được tìm về, thì con gái Tống Uyển bà đã trở thành một đứa con gái quê mùa, mà con gái mình lại là ngôi sao lớn cao cao tại thượng.

Há không phải càng sung sướng hơn sao.

"Mạnh Thanh Bắc, tôi đang hỏi cô đấy," Tống Uyển nhìn cả người Mạnh Thanh Bắc lúc này đều áy náy không yên.

Cơ thể Mạnh Thanh Bắc run rẩy, mấy ngày nay bởi vì chuyện của Tôn Gia Minh, Vu Lệ Khanh đã giúp cô ta rất nhiều. Vốn trong lòng Mạnh Thanh Bắc cũng có tâm lý kháng cự bà ta, nhưng mấy ngày này cô ta mới biết, người chân chính có thể đối tốt với cô ta, có lẽ cũng chỉ có Vu Lệ Khanh.

Năm đó bà ta dám mạo hiểm, đánh tráo mình và Ngôn Dụ như thế.

Giống như chính Vu Lệ Khanh nói, khi ấy bà ta chỉ là một nữ ca sĩ chưa kết hôn của đoàn văn công. Lại bởi vì cùng bạn trái lén thử trái cấm, mà không cẩn thận mang thai. Đến khi Vu Lệ Khanh phát hiện mình có thai, cũng đã sắp năm tháng rồi.

Trước đây vóc dáng bà ta đẫy đà, bởi vì muốn ca hát, cũng không một mực chạy theo kiểu gầy gò.

Lại thêm bà ta luôn có bệnh kinh nguyệt không đều, hai ba tháng không tới ngày cũng là chuyện thường.

Đợi đến khi bà ta phát hiện mình có thai, thật sự sắp bị dọa chết.

Vu Lệ Khanh nhập ngũ làm lính từ một thị trấn nhỏ, về sau vào đoàn văn công. Lúc đó bà ta chưa kết hôn lại là quân nhân đang phục vụ trong quân đội, nếu ầm ĩ ra chuyện chưa kết hôn đã mang thai, thì tiền đồ của bà ta sẽ không còn.

https://thuviensach.vn

Cho nên bà ta che giấu cẩn thận, muốn tìm cơ hội phá bỏ đứa trẻ này.

Nào biết càng kéo càng lâu, mỗi ngày bà ta đều phải lén lút lấy vải quấn bụng mình lại, thậm chí bà ta còn nghĩ, nếu có thể buộc chết đứa trẻ này, thì tốt biết bao.

Ai ngờ đâu đứa trẻ trong bụng, lại ngoan cường thế kia, cho dù ở trong tình huống tồi tệ này, lại vẫn khỏe mạnh.

Nhìn dáng vẻ thở gấp của Tống Uyển giờ phút này, tâm trạng Vu Lệ Khanh lại thoải mái, còn cười chào hỏi với bà: "Tống Uyển, đã lâu không gặp."

Nhưng Vu Lệ Khanh không ngờ là, Tống Uyển không thèm nhìn bà ta, mà chỉ nhìn chằm chằm Mạnh Thanh Bắc.

So sánh với sự đắc ý lộ ra trong lạnh nhạt của bà ta, thì Mạnh Thanh Bắc giống như bị hoảng sợ cực lớn. Cho dù điều hòa trung tâm trong cửa hàng lúc này đang tỏa ra độ ấm khiến người ta thoải mái, thì trên trán cô ta lại lấm tấm mồ hôi.

Bị dọa phải.

"Mẹ," Mạnh Thanh Bắc gọi theo bản năng.

"Đừng gọi tôi như vậy," Tống Uyển bỗng trách, ngay cả Ngôn Dụ đứng bên cạnh, từ đầu đến cuối đều không nói chuyện, cũng bị giật mình. Đây là lần đầu tiên, Ngôn Dụ thấy Tống Uyển nổi giận lớn đến vậy.

Tống Uyển nhìn chằm chằm cô ta nói: "Cho nên, cô là con gái bà ta?"

Năm đó Mạnh Trọng Khâm điều tra rất lâu, luôn muốn tìm được bố mẹ ruột của cô ta và đứa con gái của Thành gia. Nhưng cô ta giống như

https://thuviensach.vn

xuất hiện vô căn cứ vào đêm đó, không ai biết bố mẹ cô ta là ai, cũng không ai biết đứa con gái của Thành gia đã đi nơi nào.

Mạnh Trọng Khâm làm giám định mẹ con cho cô ta với mẹ Thành ba lần, đều hiển thị họ không hề có quan hệ huyết thống.

Trong mắt Mạnh Thanh Bắc đầy nước mắt, gần như là nhỏ giọng cầu xin: "Mẹ ơi."

Tống Uyển cực kì hận, bà không biết đã xảy ra sai lầm ở chỗ nào, cũng không biết năm đó đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Nhưng vào giây phút này, bà có thể xác định, năm đó đứa trẻ bị ôm nhầm, không phải là một chuyện ngoài ý muốn.

Mà là có người cố ý.

Trong mười bốn năm Mạnh Thanh Bắc còn là con gái bà, bà gần như đã đặt hết tất cả tình yêu lên người cô ta và Mạnh Tây Nam.

Thậm chí sau khi Ngôn Ngôn trở về, bà vẫn thiên vị đứa con gái này.

Bởi vì cô ta là do bà nuôi lớn.

Nhưng lúc chân tướng bị vạch trần, bà mới phát hiện, bà hoàn toàn là một kẻ ngốc. Người khác đánh tráo con gái của bà, vậy mà bà lại còn tận tâm tận lực nuôi dưỡng con kẻ khác.

"Các người thật ghê tởm," Tống Uyển nhìn họ, trái tim giống như bị nghiền nát.

Vu Lệ Khanh nhìn bộ dạng đau khổ của bà, vẻ mặt không chút áy náy, lại cười nhạt nói: "Tống Uyển, có phải bà hiểu nhầm cái gì không, tôi chỉ là đau lòng cho đứa trẻ Thanh Bắc này thôi. Mạnh gia các người không phải đuổi nó đi rồi sao, bây giờ nó có chuyện gì, các người cũng mặc kệ không

https://thuviensach.vn

hỏi han. Chuyện của nó lần này, tôi chỉ giúp đỡ chút ít, đứa trẻ này hiểu chuyện, nên gọi tôi một tiếng mẹ thôi mà."

Nghe thấy lời này Ngôn Dụ chợt phì cười.

Lợi hại, lợi hại, cũng đã đến thời điểm này rồi, còn có thể trợn mắt nói dối như vậy cơ đấy.

Nếu không phải cô đã xem trước tư liệu của Vu Lệ Khanh này, thì e rằng cũng sẽ bị bà ta làm cho hồ đồ. Bà ta sau khi Mạnh Thanh Bắc sinh ra không được bao lâu, đã chuyển ngành rời khỏi đoàn văn công.

Một đứa trẻ sơ sinh lúc bà ta rời đi, còn nằm trong nôi, nếu không phải có quan hệ, với tính cách của loại người như bà ta, thì sao có thể giúp đỡ khắp nơi được chứ.

Hiển nhiên Tống Uyển cũng ý thức được điểm này, cho nên lúc nghe thấy Mạnh Thanh Bắc gọi mẹ bà mới sẽ hiểu ra tất cả.

Có lẽ lúc trước tráo đứa trẻ, là tội nghiệt của một mình Vu Lệ Khanh.

Nhưng bây giờ một tiếng mẹ mà Mạnh Thanh Bắc gọi, nói rõ cô ta đã biết chân tướng, vậy mà còn thản nhiên chấp nhận Vu Lệ Khanh.

"Thanh Bắc, chúng ta đi trước thôi, xem ra dì Tống Uyển của con hôm nay rất không vui. Đợi hôm nào rãnh, chúng ta lại gặp mặt nói chuyện, đừng ầm ĩ ở nơi này, mất mặt....."

Bà ta còn chưa nói xong, đã nghe một tiếng bạt tai.

Nhân viên trong cửa hàng đã chú ý đến động tĩnh bên họ, chỉ là Tống Uyển và Mạnh Thanh Bắc đều là người nổi tiếng, các nhân viên cửa hàng đều biết, còn cảm thấy chắc sẽ không có ầm ĩ.

Nhưng nào biết cô Tống Uyển luôn dịu dàng, vậy mà lại đánh người.

https://thuviensach.vn

Mạnh Thanh Bắc bởi vì đứng gần Vu Lệ Khanh, nên lúc bà ta bị đánh một bạt tai, thì cơ thể lắc lư, còn đụng lên người Mạnh Thanh Bắc.

Tống Uyển nhìn bà ta, vẻ mặt lạnh như băng, ngay cả giọng nói luôn dịu dàng uyển chuyển, cũng lộ ra lạnh ý thấu xương: "Mất mặt không? Chân chính mất mặt là loại người như bà. Những chuyện bà làm với Ngôn Ngôn, với Mạnh gia chúng tôi, tôi có thể nói cho bà biết, sẽ không xong như vậy đâu."

Sắc mặt Vu Lệ Khanh cuối cùng cũng lạnh xuống, đã trôi qua nhiều năm, cho dù hiện tại bà ta đã cơm no áo ấm, sống cuộc sống ai ai cũng ngưỡng mộ. Nhưng lúc bà ta đứng trước mặt Tống Uyển lần nữa, thì loại uất ức mà bà ta chịu năm đó, vẫn dâng lên trong lòng. Bà ta là cô gái đến từ một nơi nhỏ, một nghèo hai trắng, căn bản không thể so sánh với những người có gia thế bối cảnh.

Rõ ràng xuất thân của Tống Uyển cũng chỉ tốt hơn bà ta một chút mà thôi.

Nhưng bởi vì bà gả cho Mạnh Trọng Khâm, con trai của một tướng quân, bà liền trở thành trụ cột của đoàn văn công, cho dù là ai, cũng phải nhún nhường bà ba phần.

Bà ta không phục, thậm chí là đố kỵ.

Lúc đó họ cùng đến đơn vị Mạnh Trọng Khâm biểu diễn, trong những người đó, Vu Lệ Khanh vừa liếc mắt đã nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú. Trên người ông có sự ung dung thản nhiên mà những người lính khác không có.

Về sau bà ta cũng biết, là vì ông xuất thân tốt, tiền đồ tươi sáng hơn bất cứ ai.

https://thuviensach.vn

Đến nỗi Vu Lệ Khanh đã phí hết tâm tư tìm được địa chỉ thư từ của ông, mỗi tuần đều lén viết thư cho ông.

Nhưng để bà ta thất vọng là, Mạnh Trọng Khâm chưa một lần trả lời thư.

Ông không hề tò mò về bà ta.

Mà lần nữa gặp được ông, thì bà ta nghe người khác nói rằng, Tống Uyển đã có bạn trai, sắp kết hôn. Tống Uyển lúc đó tiền đồ đang tốt, mọi người còn đang tiếc nuối, vì sao bà kết hôn sớm thế kia.

Nhưng lúc Mạnh Trọng Khâm xuất hiện, các cô gái của đoàn văn công đều hiểu, người này rất đáng giá.

Chuyện cũ thậm chí không cần nhớ lại, cũng hiện ra trước mắt. Ba mươi năm cũng sắp trôi qua, bà ta vậy mà còn chưa buông xuống.

"Bà đừng dọa tôi, có chứng cứ gì, bà đem hết ra đây đi."

Cũng nhiều năm trôi qua, có chứng cứ gì chăng nữa, cũng đã sớm tan tành mây khói rồi, Vu Lệ Khanh chính là chắc chắn như thế, nên mới sẽ trắng trợn đến vậy.

Huống hồ cho dù Mạnh gia có quyền thế hơn nữa thì thế nào, bà ta là người mang quốc tịch Mỹ, xem xem ai có thể làm gì được bà ta.

Nói xong, bà ta đưa tay khoác cánh tay Mạnh Thanh Bắc, cười nói: "Nói đến, Thanh Bắc có được tiền đồ như ngày hôm nay, cũng thật sự không rời khỏi được sự dạy dỗ hết lòng của Tống Uyển bà đâu."

"Đứa bé Thành gia, bà đem đi đâu rồi?"

Ngôn Dụ nhìn bà ta hỏi.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Vu Lệ Khanh rơi trên người cô, đây là lần đầu tiên bà ta mặt đối mặt với Ngôn Dụ. Lần trước gặp được ở nhà hàng, chỉ vội vàng liếc mắt, giống như vừa rồi bà ta tiếc nuối trong lòng.

Theo tưởng tượng của bà ta, con gái Tống Uyển phải trở thành một đứa con gái quê mùa, mười mấy tuổi thì gả cho người ta sinh con.

Khác biệt trên trời dưới đất với con gái bà ta.

Nếu phản ứng của Tống Uyển làm bà ta đắc ý, thì Ngôn Dụ bây giờ lại khiến bà ta tiếc nuối.

Chỉ là bà ta không ngờ, mình chỉ thoáng liếc mắt đánh giá Ngôn Dụ, người đối diện đã mở miệng.

"Có phải bà đang nghĩ, nếu thân thế của Mạnh Thanh Bắc không bị vạch trần thì tốt biết bao, tôi, cả đời sẽ ở trong thôn nhỏ kia, số kiếp liếc mắt đã có thể nhìn thấu."

Trong lòng Vu Lệ Khanh cả kinh, bà ta không ngờ, Ngôn Dụ lại đoán trúng suy nghĩ của mình.

"Đừng ngạc nhiên, loại người như bà, dùng suy nghĩ độc ác nhất để suy đoán bà, dù sao cũng sẽ đoán trúng."

Ngôn Dụ lạnh mắt nhìn bà ta, "Còn có bà yên tâm, lúc trước tôi không chỉ để bà thất vọng, thì sau này cũng sẽ để bà tiếp tục thất vọng. Bởi vì tôi sẽ luôn dẫm đạp Mạnh Thanh Bắc, để cô ta sống dưới cái bóng của tôi."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Lúc Ngôn Dụ nắm tay Tống Uyển rời đi, đầu ngón tay bà vẫn đang run. Rõ ràng một người dịu dàng là thế, lại bị chọc giận đến mức ra tay đánh người, nghĩ thôi cũng biết trong lòng bà chắc chắn rất khổ sở.

Bởi vì hôm nay Ngôn Dụ lái xe đến, nên đến dưới bãi đậu xe, Tống Uyển ngồi lên ghế lái phụ, cứ xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngôn Dụ cũng vẻ mặt ngỡ ngàng, nếu chuyện tráo đứa trẻ, thật sự do Vu Lệ Khanh làm.

Mạnh gia nuôi Mạnh Thanh Bắc, Thành gia nuôi Ngôn Dụ, vậy thì đứa bé gái của Thành gia kia thì sao?

Đứa bé gái mẹ Thành và anh Thành Thực luôn ghi nhớ trong lòng, còn trên nhân thế không?

Đối với vấn đề này, Ngôn Dụ thậm chí cũng không dám suy nghĩ kĩ.

Bởi vì sai lầm của Vu Lệ Khanh, mà cô được đổi đến Thành gia. Nhưng Thành gia đối với Ngôn Dụ mà nói, là hồi ức tươi đẹp mà cô sẽ không quên, là người thân cả đời này cũng sẽ không rời bỏ. Cho dù là mẹ Thành hay anh trai Thành Thực, họ vẫn mãi là người thân của cô.

Cô cho rằng cô có thể tìm được con gái Thành gia chân chính, bù đắp tiếc nuối của mẹ Thành và anh Thành Thực.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc tất cả điều này lại không phải bởi vì ngoài ý muốn, thì cô mới biết, Thành gia hoàn toàn bị cuốn vào trong trận tai bay vạ gió này.

Nếu nói vô tội, thì đứa bé gái không biết tung tích kia, mới là vô tội nhất.

Ngôn Dụ bỗng đập mạnh vô lăng, Tống Uyển bên cạnh lúc này mới xoay đầu nhìn cô.

Hai người đều rất im lặng, giây phút này ai cũng không biết có thể chủ động mở miệng nói những gì. Cuối cùng Ngôn Dụ lái xe rời khỏi siêu thị, sau khi về đến nhà, thím Lý vốn đang ở trong sân cùng bà nội Ngôn chăm sóc mấy chậu hoa cúc.

Bà nội Ngôn thích chăm sóc hoa cỏ, những người thân quen với Mạnh gia đều biết.

Cho nên mỗi năm đều có người tặng đến các loại hoa trái mùa, tháng trước thì có người tặng hai chậu cúc, nghe nói là vật quý báu khó gặp.

"Hoa này nở đẹp thật, bà nội, tôi chụp ảnh hoa nhé," thím Lý cầm di động, muốn chụp ảnh.

Bà nội Ngôn cũng không ngăn cản, đứng ở một bên cười tủm tỉm ngắm nhìn.

Thím Lý vừa chụp xong một tấm, cho bà nội Ngôn xem, thì Ngôn Dụ và Tống Uyển đi vào. Thím Lý thấy vậy, còn rất vui vẻ hỏi: "Phu nhân và Ngôn Ngôn nhanh vậy đã về rồi ư, vừa ra cửa chưa được một lúc mà, không mua đồ gì sao?"

Đây là thấy hai mẹ con cô tay trống trơn, mới hỏi.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tống Uyển không tốt, cả người đều mệt mỏi, thậm chí cũng không chào hỏi bà nội Ngôn, mà đi thẳng vào nhà lên lầu.

Ngôn Dụ đứng trong sân, nhìn bóng lưng của bà biến mất nơi cầu thang.

Im lặng chịu đựng.

"Đây lại là làm sao vậy," thím Lý lo lắng hỏi, bà ở trong nhà này lâu như vậy, nói thật, tính khí Tống Uyển rất tốt, đừng nói là nổi giân, mà ngay cả số lần lạnh mặt cũng rất ít. Cho nên vừa thấy dáng vẻ này của bà, còn tưởng là cãi nhau với Ngôn Dụ, bà nhỏ giọng khuyên bảo: "Ngôn Ngôn à, hiếm khi ra ngoài với mẹ, đừng chọc bà ấy giận."

"Được rồi, đừng nói Ngôn Ngôn nữa, cô đi rót cho nó ly nước đi," bà nội thấy vậy, bảo thím Lý rời đi.

Sau khi thím Lý đi rồi, Ngôn Dụ chầm chậm đi qua. Bên dưới giàn nho có một bàn đá hình vuông với mấy cái ghế đá, bà nội Ngôn để hoa cúc tím lên bàn đá chăm sóc.

Ngôn Dụ chống tay, nhìn hoa cúc tím trên bàn.

Đột nhiên hỏi: "Bà nội, năm đó vì sao người muốn đưa Mạnh Thanh Bắc đi vậy ạ?"

Với tình hình của Mạnh gia, đừng nói nuôi thêm một đứa trẻ, mà thêm vài đứa nữa, cũng vẫn nuôi được. Huống hồ Mạnh Thanh Bắc lại là đứa trẻ Mạnh gia đã nuôi mười bốn năm trời, tồn tại như một viên minh châu.

Dù là bà nội, cho đến nay, đều luôn yêu thương.

Sau khi Ngôn Dụ về đại viện, Mạnh Thanh Bắc trước tiên là kháng cự, đã chậm rãi lựa chọn chấp nhận.

https://thuviensach.vn

Dù sao con người cho dù ngây thơ chăng nữa, vào khoảnh khắc này cũng sẽ chấp nhận sự sắp đặt của số phận.

So sánh với cô ta, Ngôn Dụ mới là đứa bé chân chính của Mạnh gia, là người huyết mạch tương liên với những người Mạnh gia khác. Đây là điều mà Mạnh Thanh Bắc không cách nào thay đổi, và cũng là chuyện bất lực nhất.

Cô bé vốn ngạo nghễ, trong một đêm dường như đã trở nên hiểu huyện.

Mỗi ngày Mạnh Trọng Khâm trở về, nó vừa bóp vai vừa nói cười, như một tiểu khai tâm quả* chọc cười mọi người. Thực ra lúc đó ngay cả bà nội Ngôn cũng cảm thấy, nếu thật sự như thế này cũng tốt, hai đứa trẻ có thể chung sống hòa bình, điều này đối với cái nhà này mà nói, là không thể tốt hơn.*小开心果: tiểu khai tâm quả ở đây có nghĩa là người đó vừa nhìn thấy bạn, hoặc bạn ở bên cạnh người đó, thì họ sẽ cảm thấy vui vẻ.Nhưng dần dà bà nội Ngôn lão luyện liền phát hiện không bình thường, rõ ràng cuối tuần Tống Uyển muốn dẫn các cô cùng đi mua quần áo.

Thì Mạnh Thanh Bắc một mình đi đến chỗ Tống Uyển làm việc trước, ném Ngôn Dụ lại.

Lúc đó bà cụ cũng tưởng rằng mình nghĩ quá nhiều, luôn cảm thấy đứa trẻ này là mình nhìn lớn lên. Phẩm hạnh và tâm tính đều là tốt nhất.

Thẳng cho đến một lần, bà nội Ngôn đi đến phòng của Mạnh Tây Nam.

Khi ấy cửa phòng không khóa, Mạnh Thanh Bắc ngồi bên giường cậu, Mạnh Tây Nam đang cúi đầu nhìn mô hình máy bay. Đó là đồ chơi Tống Uyển nhờ người mang về từ nước ngoài, từ nhỏ cậu đã thích những thứ này, trên kệ trong phòng để đầy những mô hình này.

https://thuviensach.vn

"Anh," Mạnh Thanh Bắc khẽ gọi.

Mạnh Tây Nam uể oải đáp: "Hửm?" Mắt cậu vẫn nhìn chằm chằm vào mô hình máy bay.

Giọng nói nũng nịu lại đáng yêu của cô bé lại vang lên: "Anh thích Ngôn Ngôn hơn, hay là thích em hơn?"

Bà nội Ngôn vốn đã nắm nắm đấm cửa, định đẩy cửa đi vào, liền khựng lại. Hiển nhiên Mạnh Thanh Bắc hỏi vấn đề này là ngoài dự liệu của bà. Thiếu niên trong phòng không nói chuyện, bà nội Ngôn không nhìn thấy biểu cảm của cậu, chỉ là rất lâu sau, giọng nói Mạnh Tây Nam hơi khẽ khàng hỏi: "Sao lại đột nhiên hỏi đến cái này?"

"Bởi vì em cảm thấy từ sau khi Ngôn Ngôn trở về, bố mẹ và anh, hình như đều thay đổi."

Giọng cô bé càng nói càng nhỏ, thẳng đến khi bà nội Ngôn nghe được tiếng khóc khe khẽ.

Đây là điều bà nội Ngôn chưa bao giờ nghĩ, ở trong lòng bà, Mạnh Thanh Bắc vẫn là một cô bé ngây thơ không hiểu việc đời. Nhưng khoảnh khắc này lời nó hỏi, mỗi một giọng điệu khi nói chuyện, thậm chí ngay cả tiếng khóc không thể kiềm nén được ở tiếng cuối cùng kia, đều khiến bà nội Ngôn kinh hãi.

Đừng nói với bà đây là phản ứng sợ hãi của một cô bé.

Bà đã thấy qua rất nhiều, cũng nhìn qua rất nhiều. Có lẽ đứa trẻ ngốc nghếch như Mạnh Tây Nam không nghe ra được, nhưng lại không thoát khỏi ánh mắt của bà.

Cho đến khi Mạnh Tây Nam mở miệng lần nữa, cậu thấp giọng nói: "Thanh Bắc, sau này đừng hỏi vấn đề thế này nhé. Em và Ngôn Ngôn, hai

https://thuviensach.vn

người các em anh đều thích cả."

Ngôn Dụ rất rất ngoan.

Cho dù mới đầu Mạnh Tây Nam chống đối cô, cũng sẽ cảm thấy cô bé này quá ngoan ngoãn. Hơn nữa hôm nay cậu còn bị tiểu Thành hung hăng khinh bỉ một trận, nói cậu não tàn, cô bé lại không phải tùy tiện dắt về từ bên ngoài, mà đó là em gái ruột của cậu. Cho dù cậu tạm thời vẫn không thể đối tốt với Ngôn Ngôn như Mạnh Thanh Bắc, nhưng chí ít cũng không nên chống đối.

Nói xong tiểu Thành còn nhìn cậu khiêu khích nói: Nếu cậu thực sự không thích, thì bảo chú Mạnh đưa em ấy đến nhà tớ, vừa hay mẹ tớ ngày ngày đều lải nhải muốn có con gái đấy.

Cái rắm, dưới tình thế cấp bách, Mạnh Tây Nam đã mắng Tưởng Tĩnh Thành một câu tục tĩu như thế.

Cho nên lúc Mạnh Thanh Bắc hỏi đến vấn đề này, cậu theo bản năng nói như vậy.

Như thế mới sẽ không tổn thương đến hai em gái.

Bà nội Ngôn nghe xong, thì xoay người bước đi.

Suy nghĩ mấy ngày, trằn trọc rất nhiều lần trong đêm, cuối cùng bà vẫn quyết định đưa Mạnh Thanh Bắc đi. Đứa trẻ này giống như cháu ruột của bà, nhưng không còn cách nào khác, chỉ cần nó còn ở đây một ngày, thì Ngôn Dụ không thể chân chính hòa nhập vào cái nhà này được.

Huống hồ vốn cho rằng suy nghĩ của nó đơn thuần, bây giờ xem ra cũng không đơn giản.

Quyết định này, rất khó khăn.

https://thuviensach.vn

Nhưng đau dài, không bằng dứt khoát.

Bà là người đã đi qua năm tháng chiến tranh, làm việc quả quyết, mặc dù cũng đau lòng lưu luyến. Nhưng vẫn là vì tốt cho tất cả mọi người, mới làm quyết định này. Năm đó đừng nói Tống Uyển không hiểu bà, e rằng là trong lòng Mạnh Trọng Khâm cũng phản đối.

Chỉ là họ đều hiếu thuận, đối với kiên trì của bà, không có cách nào phản đối đến cùng mà thôi.

Chuyện này Ngôn Dụ chưa bao giờ hỏi qua, đã trôi qua nhiều năm, lại nhắc đến. Bà nội Ngôn ngẩng đầu nhìn cô, cười nói: "Sao đột nhiên hỏi chuyện này?"

Thoáng ngừng lại, bà cầm kéo, cắt một đóa hoa bên cạnh xuống.

"Mẹ cháu là vì chuyện của Mạnh Thanh Bắc mà tức giận?"

Ngôn Dụ không định nói cho bà cụ biết, sợ bà không chịu nổi kích thích thế này. Vào lúc cô vừa cong phiếm môi, mỉm cười, thì nghe thấy tiếng hét của thím Lý ở trên lầu: "Phu nhân bà sao thế? Bà sao thế?"

Lúc Ngôn Dụ vọt lên lầu, thì thấy thím Lý quỳ bên cạnh Tống Uyển.

Tống Uyển nằm bất động trên sàn phòng ngủ của bà, cả người đều cứng đờ, đến khi Ngôn Dụ xông qua quỳ ở bên cạnh bà, đưa tay dò xét hơi thở của Tống Uyển.

Nín thở, bỗng nhiên buông lỏng.

Cũng may, bà không sao.

Đến khi điện thoại, gọi xe cấp cứu đến, Ngôn Dụ sợ bà nội lo lắng, bèn bảo thím Lý đi xuống chăm sóc. Xe cấp cứu đến rất nhanh, sau đó cô lên xe cùng Tống Uyển.

https://thuviensach.vn

Bà nội Ngôn bảo thím Lý nhanh gọi điện thoại cho Mạnh Trọng Khâm và Mạnh Tây Nam.

Lúc Mạnh Tây Nam đến, còn đang mặc quân trang không quân.

Đi quá vội, nên quần áo cũng không kịp thay.

"Ngôn Ngôn," nhìn thấy Ngôn Dụ ngồi đợi bên ngoài, lo lắng nhìn cô, hỏi: "Mẹ thế nào?"

"Còn đang kiểm tra," Ngôn Dụ rũ đầu, vẻ mặt mệt mỏi.

May mà lúc này bác sĩ đi ra, Mạnh Tây Nam đi nhanh tới. Lúc Ngôn Dụ đứng dậy, chân cũng mềm nhũn, nếu không phải được người ta ôm từ đằng sau, thì suýt té ngã.

Cô quay đầu, suýt nữa đụng lên vành mũ bộ đội của Tưởng Tĩnh Thành.

Trên gò má tái nhợt của cô, xuất hiện một tia ngạc nhiên, "Sao anh đến đây?"

"Mẹ anh thấy có xe cấp cứu đậu ở cổng nhà em, biết là dì Tống được đưa đến bệnh viện, liền bảo anh đến xem thử," sau khi Tưởng Tĩnh Thành nhận được điện thoại, cũng giống Mạnh Tây Nam, quần áo cũng không kịp thay, liền chạy đến.

Gần đây quân khu có động tác lớn, cho nên cuối tuần tất cả sĩ quan đều phải tăng ca.

Trong tay anh còn cầm một tệp tài liệu, đây là thứ hôm nay anh vừa nhận được.

Nhìn cô gái trước mặt, đột nhiên, anh đau lòng đến mức không biết phải nói thế nào.

https://thuviensach.vn

Anh cúi đầu nắm vai cô, khẽ hỏi: "Dọa sợ rồi sao?"

Ngôn Dụ chợt bật khóc, trong nháy mắt nhìn thấy Tống Uyển nằm dưới sàn, trái tim cô dường như cũng ngừng đập. Cô sợ lúc cô sờ mũi Tống Uyển, thì bà đã ngừng thở.

"Anh tiểu Thành," cô túm vạt áo anh, nước mắt rơi lã chã.

"Yên tâm, không sao, không sao đâu," anh ôm cô vào ngực, bàn tay nhẹ vuốt lưng cô, trong lòng lại đau đớn.

Mà giờ phút này tệp tài liệu anh cầm trong tay, là về chuyện đã quấy nhiễu Mạnh gia mấy mươi năm.

Trong nhất thời, ngay cả anh cũng không biết, nên mở miệng thế nào để nói cho Ngôn Dụ biết.

Mạnh Trọng Khâm là từ trong hội nghị chạy đến, thư ký nhận được điện thoại, không dám chậm trễ, lập tức nói cho ông biết.

May mà đến khi ông đến, Tống Uyển đã được đưa đến phòng bệnh cao cấp.

Bác sĩ nói là cảm xúc của bà kích động quá mức, nên mới ngất xỉu.

Mạnh Tây Nam cứ truy hỏi Ngôn Dụ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao cô và mẹ ra ngoài dạo phố, thì làm cho cảm xúc của Tống Uyển kích động đến vậy.

Thấy anh cứ hỏi mãi, Ngôn Dụ chỉ rũ đầu không nói chuyện, Tưởng Tĩnh Thành không nhịn được, ngăn anh: "Đừng hỏi Ngôn Ngôn nữa, cô ấy bây giờ cũng mệt rồi."

Mạnh Tây Nam dường như vẫn muốn biết, cho đến khi Mạnh Trọng Khâm trầm giọng nói: "Tây Nam, con và tiểu Thành ra ngoài trước đi, để

https://thuviensach.vn

mẹ con và Ngôn Ngôn nghỉ ngơi một lát."

Không còn cách nào khác, hai người họ đều bị đuổi ra ngoài.

Ngôn Dụ ngồi trên sofa, Tống Uyển còn đang nằm. Nhưng vẻ mặt hai người đều không thoải mái, cho dù là trong mê man, mi tâm của Tống Uyển cũng cau chặt lại.

Mạnh Trọng Khâm chậm rãi ngồi xuống sofa, đặt đầu cô gái tựa lên vai mình.

Ông sờ tóc Ngôn Dụ, giọng nói thuần hậu lại dịu dàng, giống như một ngọn núi lớn, có thể vì cô mà che gió chắn mưa lớn nhất thế gian này.

"Nếu hiện tại con không muốn nói với bố, thì tựa lên vai bố, ngủ một lát đi nhé."

*

Trên hành lang bên ngoài bệnh viện, Mạnh Tây Nam móc thuốc ra, lại vì ở đầu ngọn gió, nên bật lửa quẹt mấy lần cũng không đỏ.

Mãi đến khi Tưởng Tĩnh Thành đưa tệp tài liệu trong tay cho anh.

Mạnh Tây Nam không vui nói: "Làm gì?"

"Cậu xem cái này đi," hôm nay lúc Tưởng Tĩnh Thành cầm được cái này, kinh hãi trong lòng còn nhiều hơn cả anh.

Vốn Mạnh Tây Nam không có tâm trạng, nhưng cuối cùng vẫn đón lấy. Đến khi anh mở tệp tài liệu ra, mới phát hiện đây là một phần giám định mẹ con. Nhìn kỹ, lại là của Mạnh Thanh Bắc.

Cho đến khi anh xem hết kết quả cuối cùng, lại xem lại một lần nữa, sau khi xem rất nhiều lần mới ngẩng đầu lên.

https://thuviensach.vn

Đây là ý gì?

Anh nhìn Tưởng Tĩnh Thành, mặt đầy kinh hãi.

Tưởng Tĩnh Thành biết anh lúc này chắc chắn có rất nhiều điều muốn hỏi, "Còn nhớ lần trước có người lén chụp ảnh tớ và Ngôn Ngôn tung lên mạng không. Tớ tra ra được là tên quản lý của Mạnh Thanh Bắc ở bên trong quạt gió thổi lửa. Kết quả lúc hắn ta thẩm vấn, đã chủ động khai báo, là có người khác bảo hắn ta làm như vậy."

"Người đó tự xưng là mẹ của Mạnh Thanh Bắc."

Mạnh Tây Nam cảm thấy anh vẫn không hiểu, đây là ý gì.

Mãi đến khi Tưởng Tĩnh Thành đưa tay vỗ vỗ vai anh, trầm giọng nói: "Ngôn Ngôn và Mạnh Thanh Bắc bị ôm nhầm, là do có người làm."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Sấm sét giữa trời quang, là cảm giác gì, có lẽ cũng không đủ để hình dung cảm nhận trong lòng Mạnh Tây Nam lúc này.

Đối với chuyện ôm nhầm đứa trẻ này, ở trong mắt của tất cả người Mạnh gia, cũng chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Dù sao năm đó nơi ấy cũng đột nhiên bị động đất, thực ra Tống Uyển có thể không tham gia thăm hỏi vùng nông thôn. Chỉ là chính quyền bên đó cứ nói mãi, nhân dân rất thích cô Tống Uyển, vừa nghe nói cô Tống có thể đến, thì đã trông ngóng rất lâu.

Hoạt động thăm hỏi vùng nông thôn của bộ đội tổ chức, mặc dù hằng năm đều có, nhưng Trung Quốc lớn như vậy.

Nơi mỗi năm có thể đi, đều không giống.

Nếu lần này không đi, e rằng sau này cũng không có cơ hội đi nữa.

Tính cách Tống Uyển mặc dù dịu dàng, nhưng không phải người kiêu ngạo, quyết định vẫn là đi. Về sau gặp phải chuyện như thế, Tống Uyển sinh sớm, bởi vì đều ở trong lều vải, lại thêm rất nhiều thai phụ đều tập trung cùng nhau, cho nên sau này lúc phát hiện đứa trẻ đã bị ôm nhầm, thì ngay cả người Mạnh gia cũng chưa từng nghi ngờ, đây là có người cố ý làm.

https://thuviensach.vn

Mạnh Tây Nam kẹp điếu thuốc trong ngón tay, đã cháy đến gần hết, nhưng ánh mắt anh vẫn nhìn chằm vào văn kiện đang cầm trong một tay khác.

Cuối cùng vẫn là Tưởng Tĩnh Thành lấy đầu thuốc trong tay anh ra.

Đưa tay ném vào thùng rác gần đó.

"Cái này," Mạnh Tây Nam giờ tệp văn kiện trong tay lên, trong giọng nói chứa đầy khó hiểu, "Sao cậu có được?"

"Tên Tôn Gia Minh kia nói muốn gặp tớ," Tưởng Tĩnh Thành đút một tay trong túi, nhìn bầu trời trong xanh như đã được gột rửa.

Bắc Kinh đầu đông, cây cối trong hoa viên bệnh viện cũng đều trơ trụi, phiến lá khô héo bị gió thổi bay, rơi xuống lả tả. Họ đứng ở hành lang, là đường hành lang gấp khúc nối liền tòa nhà bệnh viện với nhau, trống trải, đứng ở nơi này, gió thổi thẳng vào lòng người.

Nhưng chút lạnh trên người này, sao có thể so được với cái lạnh trong lòng đây.

Tôn Gia Minh là người tinh ranh, hắn ta bị Vu Lệ Khanh mê hoặc lợi ích đến hoa cả mắt, nghe lời bà ta làm việc. Nhưng không ngờ, mình thực sự đã chọc đến người không nên chọc.

Vu Lệ Khanh có tiền hơn nữa lại thế nào, quyền thế là thanh kiếm sắc mà ngay cả của cải cũng không thể bám vào.

Chỉ cần một câu nói của người khác, thì một cái hội sở hàng năm bình yên vô sự, cũng sẽ bị niêm phong, đóng cửa trong một đêm. Họ còn cho rằng chỗ đó là nơi ngoài pháp luật, nhưng không biết rằng suy nghĩ này quá mức ngây thơ.

https://thuviensach.vn

Cho nên sau khi biết rõ hiện thực, Tôn Gia Minh bèn đề nghị muốn gặp Tưởng Tĩnh Thành.

Hắn ta nhờ người nhắn lời cho Tưởng Tĩnh Thành, nói là có chuyện quan trọng phải nói cho anh biết. Vốn Tưởng Tĩnh Thành không định để ý loại người này, nào biết Tôn Gia Minh vậy mà lại nói có với anh rằng, hắn ta có thể nói cho anh biết, mẹ ruột của Mạnh Thanh Bắc là ai.

Tôn Gia Minh ở bên cạnh Mạnh Thanh Bắc lâu như vậy, đã sớm biết vướng mắc của Mạnh Thanh Bắc với Mạnh gia.

Vốn hắn ta cũng nghĩ giống người Mạnh gia, cho rằng hai người họ là không cẩn thận bị ôm nhầm. Thẳng cho đến lần này Vu Lệ Khanh về nước, đến tìm Mạnh Thanh Bắc.

Hắn ta nghe được hai mẹ con họ nói chuyện, mới biết, tất cả chuyện này đều do Vu Lệ Khanh làm.

Cho dù là hắn ta, cũng không thể không thừa nhận, người phụ nữ Vu Lệ Khanh này, đủ tàn nhẫn, đủ độc ác.

Khi Tưởng Tĩnh Thành đến, gặp hắn ta trong phòng thẩm vấn. Anh mặc một bộ quân trang, nhìn Tôn Gia Minh mặc bộ đồ màu cam từ trên cao xuống, trên mặt anh không có biểu cảm gì, cũng phải, ai sẽ để ý đến một con kiến dẫm dưới chân kia chứ.

"Tưởng tiên sinh," Tôn Gia Minh ngồi trên ghế, hai tay vẫn bị còng.

Tưởng Tĩnh Thành ngước mắt, đôi mắt trắng đen rõ ràng, lạnh lùng đến cùng cực, lúc nhìn hắn ta, không có một tia ấm.

"Tôi biết chuyện lần này là tôi không tự trọng, là tôi ngu xuẩn. Nhưng tôi cũng là bị ép mà, mặc dù tôi là người quản lý, nhưng nói đến cùng cũng chỉ là một người làm công, người khác bảo tôi làm gì, thì tôi làm nấy thôi."

https://thuviensach.vn

"Nói thẳng."

Tưởng Tĩnh Thành lười nghe loại người này nói nhảm, chuyện xấu gì cũng là người khác ép hắn ta làm. Lúc lấy được chỗ tốt, sao không thấy hắn ta chia cho người khác.

Anh lười phải nghe thêm những lời này, còn không bằng chân thực chút.

Tôn Gia Minh nhìn ra anh không kiên nhẫn, nhỏ giọng nói: "Tưởng tiên sinh, tôi không yêu cầu xa vời là anh có thể tha thứ cho tôi, chỉ hy vọng anh nhìn vào phần bí mật mà tôi nói cho anh biết này, sau khi tôi ra ngoài thì tha cho tôi."

Hắn ta hút ma túy bị bắt tại trận, hơn nữa còn là tụ tập, ngồi tù nửa năm là chắc chắn rồi.

Nhưng nửa năm sau, hắn ta ra khỏi nơi này, bên ngoài đã thay đổi. Huống hồ hắn ta còn tìm đường chết đắc tội với người như thế này, cho nên Tôn Gia Minh chỉ bí mật này xem như cọng cỏ cứu mạng. Hy vọng sau khi hắn ta mãn hạn tù ra ngoài, thì Tưởng Tĩnh Thành đừng làm khó hắn ta nữa."

Nếu không hắn ta thật sự không thể lăn lộn trong giới được nữa.

Tưởng Tĩnh Thành đốt cho mình điếu thuốc, camera trong phòng thẩm vấn không mở. Anh cúi đầu ngậm thuốc, tiếng bật lửa tách tách, dọa Tôn Gia Minh giật mình, chỉ thấy anh hút một hơi, rồi nhả ra vòng khói thuốc màu trắng.

Anh lạnh mắt nhìn Tôn Gia Minh mặc đồ phạm nhân, khinh thường nói: "Anh cho rằng anh còn có tư cách bàn điều kiện với tôi?"

https://thuviensach.vn

Để anh nói, là cho anh cơ hội. Nếu không thật sự coi trọng bản thân, muốn tăng giá tại chỗ, thì đến lúc đó để cho anh gà bay trứng vỡ. Khinh thường trên mặt Tưởng Tĩnh Thành, khiến Tôn Gia Minh hoàn toàn không dám giở tâm tư.

Hắn ta thành thật nói: "Mẹ ruột của Mạnh Thanh Bắc, chính là Vu Lệ Khanh, cũng là người lần này bảo tôi tìm tài khoản quảng cáo bêu xấu hai người."

Vu Lệ Khanh, đối với cái tên này, Tưởng Tĩnh Thành cau mày, chưa từng nghe qua.

"Bà ấy trước đây ở cùng một đoàn văn công với cô Tống Uyển," Tôn Gia Minh nói thêm.

Tưởng Tĩnh Thành đang lấy điếu thuốc bên miệng ra, không ngờ, lại chợt sững sờ. Họ ở cùng một đoàn văn công? Vậy chính là nói, Ngôn Dụ rất có thể bị người phụ nữ này đánh tráo.

Để đề phòng Tôn Gia Minh ăn nói bừa bãi, Tưởng Tĩnh Thành còn lấy DNA của hai người này, đưa đi giám định.

Hôm nay vừa nhận được văn kiện, kết quả hiển thị, họ xác thực là mẹ con.

Nghe xong, Mạnh Tây Nam đã vò nát tờ giấy trong tay, lúc này nhớ lại tất cả mọi chuyện lúc trước, anh thật con mẹ nó là thằng ngu. Trước đây thậm chí anh còn vì Mạnh Thanh Bắc, mà không thích Ngôn Ngôn, cảm thấy vận mệnh trêu đùa tất cả họ.

Nhưng không phải vận mệnh, mà là do mẹ ruột của Mạnh Thanh Bắc.

"Thật con mẹ nó buồn cười," Mạnh Tây Nam chợt đấm lên lan can hành lang, lan can vang lên tiếng rầm rầm, làm cho người đi ngang qua đều

https://thuviensach.vn

nhìn về phía bên này.

Trước đây nhìn Thanh Bắc thay đổi thành thế này, cũng từng nghĩ, có phải bởi vì Mạnh gia đưa cô ta đi, nên mới khiến cho cô ta thay đổi thành thế này hay không.

Thật con mẹ nó buồn cười, anh vậy mà còn cảm thấy có lỗi với cô ta nữa cơ đấy.

"Tây Nam," Tưởng Tĩnh Thành đưa tay vỗ vai anh, biểu cảm trên mặt cũng không thoải mái hơn anh.

Lúc biết được chuyện này, anh liền nghĩ, Ngôn Ngôn phải làm thế nào đây. Cô ấy thật không dễ dàng gì mới gặp lại mẹ con Thành Thực, trong lòng cô ấy còn tràn đầy niềm tin muốn tìm được con gái chân chính của Thành gia.

Cô ấy từng nói, muốn bù đắp nuối tiếc lớn nhất kiếp này cho mẹ Thành.

Mẹ Thành đã nuôi lớn Ngôn Dụ, nhưng lại chưa từng gặp được con gái ruột của mình.

Nếu chỉ là ôm nhầm đứa trẻ ngoài ý muốn, vậy thì chỉ cần tiếp tục tìm, dù sao cũng sẽ có một ngày hy vọng. Nhưng hiện tại, phát hiện ra tất cả đều do Vu Lệ Khanh làm, năm đó rốt cuộc bà ta đã ném đứa trẻ của Thành gia đi nơi nào.

Không một ai biết.

Đến khi hai người họ quay lại phòng bệnh, Tống Uyển cũng đã tỉnh, bà là vì tức giận quá mức nên mới ngất xỉu.

Lúc này đang chuyền dịch, rất nhanh đã tỉnh.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy chồng mình, thì Tống Uyển bật khóc, lúc trước ở trên xe, trước mặt con, bà cố gắng nhịn, rõ ràng có một đốm lửa đang cháy trong lòng, nhưng bà vẫn phải nhịn. Nào biết lên đến phòng ngủ, vừa vịn trụ giường, thì bỗng nhiên ngã quỵ ở bên giường.

Giờ phút này bà nằm trong ngực Mạnh Trọng Khâm, giống như phát tiết, nước mắt ướt đẫm vai ông, năm ngôi sao màu vàng, dính đầy nước mắt.

Ngôn Dụ nhìn mẹ nằm trên giường bệnh, đứng bật dậy.

Lúc cô xông ra ngoài, đúng lúc đụng phải Tưởng Tĩnh Thành mở cửa. Thấy cô lạnh mặt đi ra ngoài, Tưởng Tĩnh Thành đưa tay giữ cô lại, thấp giọng hỏi: "Đi đâu mà vội vội vàng vàng vậy?"

"Giết người," Ngôn Dụ nắm chặt tay, khoảnh khắc này, cô thật sự muốn làm vậy.

Mặc dù từ nhỏ cô đã chịu khổ, nhưng cô cũng không để mình buồn bã. Bởi vì mẹ Thành và Thành Thực đã dụng tâm bầu bạn cùng cô lớn lên, cho dù trong nhà có nghèo đi chăng nữa, mẹ Thành cũng chưa từng để cô bỏ học.

Nhưng nhìn thấy Tống Uyển khổ sở, nghĩ đến sự tuyệt vọng của mẹ Thành khi biết được chân tướng, thì cô không thể nhịn được.

"Ngôn Ngôn," bàn tay Tưởng Tĩnh Thành đè trên vai cô, cúi người nhìn vào mắt cô, đau lòng nói: "Xúc động không giải quyết được vấn đề đâu em."

"Anh tiểu Thành, anh không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì đâu," Ngôn Dụ lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành nhìn cô, chợt hiểu rõ, vì sao Tống Uyển lại đột ngột nhập viện.

Giọng anh có chút khó chịu, đôi mắt đen láy thâm trầm nhìn cô, thấp giọng hỏi: "Em biết rồi?"

Ngoại trừ chuyện này ra, thì anh không nghĩ ra được, vì sao Ngôn Dụ lại kích động đến vậy.

Mạnh Tây Nam đứng bên cạnh, cơ thể run rẩy, nhìn Ngôn Dụ.

"Chuyện của Vu Lệ Khanh, anh cũng vừa điều tra ra," lúc Ngôn Dụ ngẩng đầu lên lần nữa, thì Tưởng Tĩnh Thành cau mày, thực ra tính cách của Ngôn Dụ bây giờ rất trầm ổn rất kiên định, chuyện bình thường căn bản không thể để cô nói ra loại lời như thế này.

Tưởng Tĩnh Thành kéo người ra ngoài, Ngôn Dụ đứng trên hành lang, nói cho họ biết chuyện ngày hôm nay.

Họ không ngờ, sẽ bởi vì một câu nói của Mạnh Thanh Bắc, mà đã lộ tẩy tất cả.

Có thể thấy vận mệnh thật trêu người, thứ khổ sở truy tìm, làm thế nào cũng không tìm được. Thế nhưng có những chân tướng, ngược lại chỉ một chút lơ đãng, thì sẽ ập đến.

"Anh cảm thấy bây giờ việc quan trọng nhất, chính là từ trong miệng Vu Lệ Khanh, tìm được bé gái thất lạc của Thành gia," dù biết là hy vọng mong manh, nhưng thời điểm này, Tưởng Tĩnh Thành càng không thể dội nước lạnh Ngôn Dụ được.

Ngôn Dụ nhìn họ, vẻ mặt đột nhiên tịch mịch nói: "Em hy vọng năm đó người không tìm được, là em."

https://thuviensach.vn

**

Sau khi Ngôn Dụ được Tưởng Tĩnh Thành đưa đi, Mạnh Tây Nam dựa ngửa trên lưng ghế, ánh mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà.

Cho đến khi bên vai anh bị người ta chọt hai cái, vừa xoay đầu, thì thấy Thiệu Nghi mặc blouse trắng, đứng bên cạnh.

Anh vẫn không có biểu cảm gì, cả người trống rỗng, ngay cả đôi mắt luôn sáng rỡ có thần, lúc này cũng hiện vẻ mê mang.

"Sao thế," cô khẽ hỏi.

Mạnh Tây Nam không hỏi cô sao lại đến, mà sau giây phút thất thần, chậm rãi nói: "Đột nhiên tôi phát hiện, tôi là một anh trai rất không tốt."

Vẻ mặt Thiệu Nghi dịu dàng, cuối cùng gật đầu.

"Uhm, anh không đối tốt với Ngôn Ngôn," cô cũng là người bao che khuyết điểm đấy, đó là tiểu tiên nữ phòng ngủ các cô nha.

Mạnh Tây Nam chợt cụp mắt, há chỉ là không tốt, anh lại nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên Ngôn Dụ về nhà.

"Mạnh Tây Nam, năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi," Thiệu Nghi ngồi bên cạnh anh, khẽ hỏi.

Mạnh Tây Nam: "Ba mươi."

Ba mươi, nhưng dường như anh không làm tốt gì cả.

Thiệu Nghi gật đầu, cô nói: "Cho nên, anh còn năm mươi năm nữa, bù đắp cho sai lầm của anh."

Mạnh Tây Nam ngơ ngác nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Thiệu Nghi mỉm cười đưa tay sờ mái tóc ngắn ngủn của anh, tóc đinh của quân nhân, sờ vào thật sự đâm người.

"Nếu anh sống không đến tám mươi tuổi, vậy thì anh có bốn mươi năm đối tốt với cậu ấy."

"Cho dù quá khứ làm không tốt, thì chí ít hiện tại, anh có thể thay đổi."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Giọng nói của Thiệu Nghi rất dịu dàng, không phải là loại mềm mại đáng yêu, mà giống như một cơn gió mát, rất nhẹ nhàng rất dịu dàng.

Mạnh Tây Nam yên lặng ngồi đó, cả người vẫn nặng nề, nhưng không giống với vẻ mê mang bất đắc dĩ như vừa rồi nữa.

Anh vừa muốn nói chuyện, thì một bàn tay trắng nõn mềm mại, khẽ phủ lên mu bàn tay anh đang chống ghế. Nơi này là tầng phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, xung quanh rất sạch sẽ, ngoại trừ tiếng sấm ầm vang bên ngoài.

"Cho nên, đừng lo lắng, anh còn rất nhiều rất nhiều thời gian, có thể bù đắp."

Thiệu Nghi hất đầu, mỉm cười nói.

Lần này Mạnh Tây Nam mới nhìn cô, cô không phải kiểu đại mỹ nhân kinh diễm, ngũ quan dịu dàng thanh lệ, mày liễu cong cong, sống mũi rất cao, lúc cười lên, gò má sẽ xuất hiện một lúm đồng tiền nho nhỏ, rất rất nhạt. Cô mặc áo lông màu đỏ sậm, đây là cái áo sáng màu duy nhất trên người cô, nhưng không bất ngờ.

Thực ra cô là kiểu con gái rất nhiều nam sinh đều yêu thích.

https://thuviensach.vn

Dịu dàng nhưng lại không yếu đuối, gia đình hòa thuận, bốn chữ này, hình dung rất thỏa đáng về cô.

Đột nhiên Mạnh Tây Nam cảm thấy, anh rất khốn nạn.

Cô gái như Thiệu Nghi, đáng được đối xử nghiêm túc. Nhưng anh lại tùy tiện hẹn cô ăn cơm, anh có từng nghĩ muốn chính thức qua lại với cô, theo đuổi cô không?

Thực ra Mạnh Tây Nam cũng không phải hoa hoa công tử, thậm chí đời sống cá nhân của anh còn đơn giản hơn.

Cân nhắc rất lâu, lúc ánh mắt Mạnh Tây Nam lần nữa rơi trên người Thiệu Nghi, thì vẻ mặt anh đã thoải mái hẳn lên.

Cô gái này đủ tốt, trong lòng anh thật sự đã từng nghĩ như thế.

Thiệu Nghi thấy anh cứ nhìn chằm chằm mình, nụ cười hơi ngưng trệ, đang định xoay đầu đi, không nhìn anh, thì cả người bị cánh tay ôm vào trong vòm ngực rắn chắc.

"Thiệu Nghi," Mạnh Tây Nam ôm cô, trái tim nóng bỏng, trong đột nhiên, anh có rất nhiều lời muốn nói.

Cô bỗng nhiên xuất hiện, vào thời điểm này.

Nói cho anh biết, Mạnh Tây Nam không sao đâu, cho dù có sai, thì anh cũng có thể thay đổi.

"Em," rõ ràng lời đã đến bên miệng, nhưng bởi vì cơ thể hai người dán chặt, nên anh cảm nhận được cô gái trong ngực hơi căng thẳng, đang run run, giống như dòng điện rất nhỏ chạy lên cơ thể hai người họ.

Anh đưa tay vuốt nhẹ sau cổ cô, giọng rất khẽ nói; "Đừng sợ."

https://thuviensach.vn

"Em không sợ," Thiệu Nghi vùi trong ngực Mạnh Tây nam, cô lại không phải cô bé mười tám tuổi, có gì hay mà sợ chứ. Cô, cô chỉ là đang run thôi mà.

Mạnh Tây Nam nghe cô cứng miệng vậy, chợt mỉm cười, thấp giọng đùa: "Vậy em run cái gì?"

Thiệu Nghi: "....."

Cô chỉ muốn đẩy người đàn ông này ra, dãy giụa thoát ra khỏi ngực anh. Nào biết cô vừa đẩy, thì hơi thở nóng bỏng của người đàn ông dán bên tai cô, sau đó cô nghe thấy anh nói: "Đừng nhúc nhích, để anh ôm một chút."

Khoảnh khắc này, bỗng nhiên cô cảm thấy, cô còn không bằng cô lúc mười tám tuổi.

Chí ít lúc mười tám tuổi, cô sẽ không vì lời nói của một người đàn ông, mà đỏ mặt, tim đập giống như có thể vọt ra khỏi miệng bất cứ lúc nào.

"Thiệu Nghi," anh lại gọi cô, lúc này gò má Thiệu Nghi nóng bừng, chỉ ậm ừ một tiếng. Trong lòng Mạnh Tây Nam mềm nhũn, thấp giọng nói: "Em có muốn....."

Nào biết còn chưa nói xong, hai người liền nghe được một tiếng ho khẽ bên cạnh.

Đến khi hai người nhìn qua, thì thấy một người đàn ông trung niên mặc quân trang, đang mỉm cười nhìn họ. Đầu Thiệu Nghi ong ong nổ tung, cô đương nhiên biết nhà Ngôn Dụ xuất thân trong đại viện, nói vậy vị trước mặt này, chính là bố của Mạnh Tây Nam đi.

Quả nhiên, Mạnh Tây Nam buông cô ra đứng dậy, gọi người đàn ông một tiếng: "Bố."

https://thuviensach.vn

Thiệu Nghi vội vàng đứng theo dậy, đỏ ửng trên mặt còn chưa tan, nhưng vẫn cung kính khom lưng chào Mạnh Trọng Khâm, nghiêm túc nói: "Xin chào, bác trai."

Mạnh Trọng Khâm mỉm cười nhìn Thiệu Nghi, có những cô gái chính là kiểu vừa liếc mắt, thì sẽ khiến cho bạn thích.

Mà Thiệu Nghi trước mắt, chính là như thế.

Ông luôn là một ông bố tiến bộ, lúc Tống Uyển gấp gáp muốn giới thiệu đối tượng cho con trai, ông chính vì thái độ ung dung, mà đã bị Tống Uyển hung hăng oán hận một trận. Bây giờ xem ra, tiểu tử này cuối cùng cũng không làm ông mất mặt.

Mạnh Trọng Khâm quét mắt nhìn con trai, lúc này mới mỉm cười hỏi: "Là bạn của Tây Nam à?"

Thiệu Nghi có hơi không biết phải trả lời thế nào, nếu chỉ là bạn gái, nhưng vừa rồi ôm nhau đã bị người lớn nhìn thấy, nên sẽ không bị cho là không chừng mực chứ. Cô có chút phiền não, hoàn toàn quên mất rằng, cô đã bắt đầu để ý cái nhìn của trưởng bối nhà Mạnh Tây Nam.

Cho đến khi Mạnh Tây Nam đưa tay kéo nhẹ bàn tay cô, nắm trong lòng bàn tay.

Bàn tay anh dày rộng lại ấm áp, lòng bàn tay rắn chắc có thể bao trọn bàn tay cô.

"Bố, cô ấy tên Thiệu Nghi," Mạnh Tây Nam nghiêng đầu nhìn Thiệu Nghi, rồi nghiêm túc nói với Mạnh Trọng Khâm: "Là bạn gái con."

So với vẻ mặt đầy hoảng sợ của Thiệu Nghi giờ phút này, Mạnh Trọng Khâm ngược lại rất vui vẻ, còn gật đầu nói: "Mẹ con đã nghỉ ngơi rồi, Tây Nam con trở về bảo dì Lý lấy chút đồ dùng hàng ngày của mẹ đến đây."

https://thuviensach.vn

Mạnh Tây Nam gật đầu, bây giờ anh đã biết Tống Uyển vì sao lại nằm viện, trong nhà này, e rằng chỉ có bố anh là không biết thôi.

"Bác trai, dì đã nghỉ rồi, vậy thì lần sau cháu lại đến thăm dì ạ," Thiệu Nghi cũng sợ quấy rầy Tống Uyển, nên khẽ nói.

Mạnh Trọng Khâm nhẹ nhàng gật đầu, còn cười nói: "Có lòng là được rồi."

Sau khi Mạnh Trọng Khâm đi vào, vẻ mặt Thiệu Nghi buồn bực, "Anh không nên gạt bố anh như vậy."

"Vậy bây giờ anh hỏi vấn đề này có được không," anh rũ mắt nhìn cô, nói nghiêm túc.

"Thiệu Nghi, em có bằng lòng làm bạn gái anh không?"

Thiệu Nghi trố mắt nhìn, thứ tự này cũng quá không hợp thói thường đi, gặp người lớn trước rồi mới hỏi đến cái này.....

"Bằng lòng," anh áp sát, Thiệu Nghị không nhịn được lùi về sau hai bước, kết quả suýt thì đụng lên bức tường phía sau, Mạnh Tây Nam bước nhanh một bước, đưa tay ôm eo cô, lúc này mới tránh để đầu cô đụng lên.

Anh mỉm cười thấp giọng hỏi: "Hay là bằng lòng?"

Thiệu Nghi: "Chỉ có một lựa chọn này thôi?"

Cô nhỏ giọng lầm bầm, nhưng Mạnh Tây Nam lại nghe được, anh gật đầu: "Chỉ có một lựa chọn này thôi."

Cho nên đáp án cũng chỉ có thể có một.

**

https://thuviensach.vn

Sau khi Ngôn Dụ về nhà, thì lập tức điện thoại cho Quý Khải Phục. Đến khi cô nhớ ra lúc này bên Mỹ đang là khuya, thì bên kia điện thoại đã kết nối.

"Ngôn Ngôn," giọng Quý Khải Phục rất trầm, mang theo mấy phần khàn khàn.

Ngôn Dụ cảm thấy có lỗi: "Xin lỗi, làm phiền anh nghỉ ngơi rồi."

Lúc này Quý Khải Phục đã mở điện đầu giường, ngồi dựa lên giường, mái tóc đen tuyền nhẹ nhàng xõa trước mắt, có lẽ chỉ có khi đang ngủ, anh mới có dáng vẻ hiếm thấy thế này.

Anh day day mi tâm, khẽ nói: "Không sao, gấp gáp điện thoại sang như vậy, là có chuyện gì sao?"

"Người phụ nữ tên Vu Lệ Khanh bên cạnh Quý Viễn Hồng kia, anh còn có thêm tư liệu của bà ta không?" Ngôn Dụ hỏi.

Quý Khải Phục đã xốc chăn lên chân không xuống giường, trong căn hộ cao cấp ở Manhattan, lúc này rất yên tĩnh chỉ có tiếng nước chảy trong phòng khách chậm rãi vang lên, là bể cá nhiệt đới anh nuôi.

Anh không thích trong căn hộ có người ngoài, cho nên dù là giúp việc giúp dọn dẹp đồ đạc, cũng không được phép nghỉ lại ở nơi này.

"Tư liệu về phương diện nào?" Quý Khải Phục hỏi, lúc này anh đã đi đến phòng bếp, rót cho mình ly nước.

Ngôn Dụ nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời buổi chiều ánh mặt trời vẫn còn tươi đẹp, giờ phút này bầu trời mù mịt như sắp mưa, sấm chớp đã nổ ầm trên bầu trời, nhưng lại không rơi xuống một giọt mưa.

https://thuviensach.vn

Cô chậm rãi đi đến cửa sổ, đưa tay đẩy cửa ra, ầm, phía chân trời chợt xẹt ra một tia chớp.

Xẻ đôi ánh sáng nơi chân trời, giống như muốn cắt ngang bầu trời xám xịt từ bên trong.

"Chứng cứ có thể để bà ta ngồi tù, đến chết," Ngôn Dụ mặt không biểu tình nhìn màn mưa ùn ùn kéo đến ở bên ngoài.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành đẩy cửa đi vào, trong tay còn bưng ly nước.

Lúc anh đến gần, Ngôn Dụ nói thêm một câu, rồi cúp máy. Tưởng Tĩnh Thành thuận tay đưa ly nước cho cô, cau mày: "Sao em không nghỉ thêm một lát?"

Ngôn Dụ lắc đầu, "Em không sao."

Ngược lại chỉ cần cô vừa nằm lên giường, thì sẽ nghĩ đến mẹ Thành và anh trai Thành Thực. Loại cảm giác không thông suốt kia, cứ quấn lấy cô, khiến cô không dám ngừng lại dù chỉ một khắc.

"Chỉ cần em nhắm mắt lại, thì sẽ nghĩ đến những chuyện đó," Ngôn Dụ ôm tay, bên ngoài mưa như trút nước, giống như đang quét sạch thế giới này.

Nhưng có những cái nghiệp, cho dù là cả một đời, cũng không nên được tha thứ.

Tưởng Tĩnh Thành để ly nước lên bàn bên cạnh, mắt anh cũng theo ánh mắt cô, nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Ngôn Ngôn, đừng lo lắng, lần này anh sẽ luôn cùng em."

Lần này, anh sẽ không giống lần trước, để em đơn độc chiến đấu, một mình im lặng chịu đựng tất cả nữa. Đến khi anh đưa tay nắm lấy tay cô,

https://thuviensach.vn

thật chặt, "Chuyện em muốn làm, anh đều sẽ hoàn thành thay em."

Vừa đến thứ hai, công ty quản lý của Mạnh Thanh Bắc liền nhận được điện thoại của hai tổ tiết mục, một cái là chương trình quân sự kia, yêu cầu hủy hợp đồng, bởi vì Mạnh Thanh Bắc dính vào scandal, không phù hợp với chương trình tích cực của họ.

Sau khi chuyện của Tôn Gia Minh lộ ra, mặc dù Mạnh Thanh Bắc đã rời khỏi hiện trường, nhưng về sau lại đi đến cục cảnh sát để phối hợp điều tra.

Cuối cùng được phía cảnh sát tuyên bố, hóa ra đêm đó cô ta cũng ở hiện trường. Mặc dù xét nghiệm ma túy của cô là trong sạch, nhưng xuất hiện ở nơi này, đối với thanh danh của cô ta mà nói, đã mang tính hủy diệt.

Mạnh Thanh Bắc đã đoán được, chương trình này sớm muộn cũng sẽ đá cô ta ra ngoài.

Dù sao công ty Ngôn Dụ cũng tài trợ cho chương trình này, cô lại là giám đốc bộ phận quan hệ xã hội, có quyền quyết định trực tiếp. Nhưng Mạnh Thanh Bắc không ngờ là, không qua một buổi sáng, thì một chương trình khác cũng gửi thông báo đến, sau khi cô ta kết thúc công việc trong tay, tổ tiết mục sẽ không hợp tác với cô ta nữa.

Liên tiếp mấy ngày, thậm chí ngay cả các công ty cô ta làm đại diện phát ngôn, cũng có ba công ty bỏ cô ta đi.

Cuối cùng, cô ta vẫn không nhịn được, điện thoại cho Ngôn Dụ.

Vốn chỉ là ôm một chút hy vọng, thế nhưng điện thoại lại kết nối rất nhanh.

"Mạnh Thanh Bắc," giọng của Ngôn Dụ hời hợt truyền đến, trong lòng Mạnh Thanh Bắc rụt lại, có một loại sợ hãi còn chưa mở miệng, thì đã dâng

https://thuviensach.vn

lên trong lòng.

Giờ phút này Ngôn Dụ ngồi trên ghế lưng cao, trên tay cầm một cây bút.

"Cô bây giờ là đang báo thù tôi sao?" Mạnh Thanh Bắc cắn răng hỏi.

Ngôn Dụ khẽ cười: "Vậy nếu không thì sao?"

"Cô đừng quá đáng quá," Mạnh Thanh Bắc nghiến răng.

Ngôn Dụ chợt nắm chặt bút bi trong tay, cô hỏi: "Cô quan tâm mẹ không? Bà đã nuôi dưỡng cô mười bốn năm, cho dù sau này đưa cô đi, nhưng tất cả sinh hoạt phí của cô, đều là Mạnh gia chúng tôi cho, họ gần như là nuôi lớn cô. Nhưng sau khi xảy ra chuyện này, cô có một câu quan tâm bà không?"

"Cô không có," giọng nói của Ngôn Dụ bỗng nhàn nhạt: "Gen, quả nhiên không thể gạt người."

"Cho nên, đừng quỳ xuống cầu xin quá sớm, tôi sẽ không nương tay."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Trong điện thoại, giọng Ngôn Dụ giống như mũi kim, đâm mạnh vào trong lòng Mạnh Thanh Bắc.

Cho tới bây giờ, cô ta đều cảm thấy là Mạnh gia có lỗi với cô ta. Đúng, cô ta chính là thái độ đó, dựa vào cái gì Ngôn Dụ vừa trở về, thì phải đưa cô ta đi. Với gia cảnh của Mạnh gia, đừng nói nuôi thêm một đứa trẻ là cô ta, thì dù có thêm nhiều đứa nữa, cũng có thể nuôi được.

Cho dù cô ta ở trước mặt Tống Uyển và Mạnh Tây Nam, giả vờ ngoan ngoãn đi chăng nữa, thì trong lòng cô ta cũng nhận định, là họ có lỗi với cô ta.

Đã ôm nhầm con, đã đưa cô ta về Mạnh gia, vì sao không thể mãi xem cô ta là người nhà?

Lúc Vu Lệ Khanh tìm đến cô ta, đồng thời nói cho cô ta biết, chân tướng sự việc năm đó, Mạnh Thanh Bắc mới biết, cái gọi là ôm nhầm con kia là xảy ra chuyện gì.

Không phải ôm nhầm, mà là mẹ ruột của cô ta, đã làm ra chuyện này.

Vào lúc Mạnh Thanh Bắc xuất thần, Ngôn Dụ đã cúp máy.

Âm báo bận ở đầu dây bên kia, vang lên từng tiếng, giống như đang chê cười, nói cho cô ta biết, Mạnh Thanh Bắc, mày là kẻ thất bại.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, Mạnh Thanh Bắc đứng dậy, vung tay, hất tất cả đồ trên bàn trang điểm xuống đất.

Lúc này những người khác đang ở trong phòng nghỉ, đều bị giật mình, nhao nhao nhìn về bên này.

Lúc Mạnh Thanh Bắc ngồi xuống, thì quát: "Ra ngoài hết cho tôi."

Trong phòng nghỉ đều là thợ trang điểm và trợ lý đi theo cô ta, biết tâm trạng cô ta không tốt, cũng không dám nói nhiều. Bèn đi ra ngoài.

Cô ta một mình ngồi trong phòng trang điểm, hai tay che mặt, gò má nóng rực.

Loại hoảng sợ dâng lên từ trong lòng đó, không thể che giấu được.

Cửa phòng nghỉ lần nữa bị đẩy ra, tiếng cửa khóa được vặn ra, khiến Mạnh Thanh Bắc không nhịn được bực bội tức giận nói: "Không phải đã bảo các người ra ngoài rồi sao, cút hết cho tôi."

Cô ta thật sự nổi điên, ngay cả hình tượng trí thức phóng khoáng bình thường cũng không thể duy trì nổi.

Nhưng trách mắng của cô ta lại vô dụng, người đẩy cửa đi vào kia không bỏ đi. Mạnh Thanh Bắc chợt xoay đầu lại, nào biết lại nhìn thấy một người làm cho cô hoàn toàn không ngờ đến.

"Anh," Mạnh Thanh Bắc ngạc nhiên nhìn Mạnh Tây Nam đứng ở cửa.

Người đàn ông mặc áo khoác màu đen, đứng ở cửa, cao lớn lại thẳng tắp, như cây bạch dương đứng thẳng đón gió. Anh hàng năm đều mặc quân trang, bây giờ hiếm khi thấy anh mặc thường phục, ngũ quan tuấn tú, dưới ánh đèn lại lóa mắt đến vậy.

https://thuviensach.vn

Thực ra anh giống Tống Uyển, chỉ có điều Tống Uyển là đẹp dịu dàng, mà anh thì tuấn tú thâm thúy.

Cô ta bỗng nhiên nhớ đến dáng vẻ tức giận của Tống Uyển ngày đó, trong lòng căng thẳng, cả người ngay cả sống lưng cũng thẳng đứng.

"Thanh Bắc," Mạnh Tây Nam nhìn cô ta, nhàn nhạt gọi.

Lúc này trợ lý đi đến, hơi có lỗi nói với Mạnh Thanh Bắc: "Chị Thanh Bắc, anh ấy muốn vào, em không ngăn được."

"Không sao, anh ấy là....." vốn Mạnh Thanh Bắc muốn nói là anh trai, nhưng lời đến bên miệng lại là, "Người quen của tôi."

Lúc này trợ lý mới khẽ thở phào, thấy dáng vẻ sóng ngầm trào dâng của hai người, trợ lý cũng không dám ở lại lâu, vội rời khỏi nơi thị phi này.

Lúc Mạnh Tây Nam đi vào, thuận tay đóng cửa phòng nghỉ lại.

Khi tầm mắt anh rơi xuống, đồ trang điểm rớt dưới đất, thì Mạnh Thanh Bắc hơi hoảng loạn, luống cuống nhìn, nhỏ giọng giải thích: "Vừa rồi em không cẩn thận nên làm rơi đồ."

Trên bàn trang điểm còn sót lại vài món, đều nằm ngổn ngang.

Mạnh Tây Nam cũng không để ý, ngược lại yên lặng ngẩng đầu, nhìn cô gái trước mặt, mở miệng hỏi: "Cô biết chân tướng từ khi nào?"

Một câu nói, vài con chữ, một kim thấy máu, đâm Mạnh Thanh Bắc không biết phải làm sao.

Vẻ mặt Mạnh Thanh Bắc hoảng loạn nhìn anh, nhưng lại xoay đầu đi ngay, căn bản không dám nhìn trực diện anh. Trong hoảng loạn, cô ta không biết nên trả lời thế nào, khi nào thì biết ư?

https://thuviensach.vn

Đương nhiên là khi Vu Lệ Khanh tìm đến cô ta, thì đã biết.

Vừa mới đầu khi biết được Vu Lệ Khanh chính là mẹ ruột của mình, cô ta đã không muốn tin.

Cô ta bây giờ danh lợi tài phú đều có, tùy tiện một người cũng dám tìm đến cửa sao? Nhưng khi cô ta nhìn thấy giám định mẹ con mà Vu Lệ Khanh lấy ra, thì không thể không tin.

Cô ta vẻ mặt chán ghét hỏi Vu Lệ Khanh, năm đó đã lựa chọn vứt bỏ cô ta, vì sao bây giờ lại muốn quay về tìm cô ta.

Cảnh tượng đó, cho đến bây giờ, Mạnh Thanh Bắc vẫn còn nhớ rõ ràng.

Vu Lệ Khanh tao nhã ngồi trên sofa, cánh tay để trên tay vịn, bàn tay chống cằm, mềm mại nhìn cô ta, cười phá lên, đợi bà ta cười xong, mới nói đùa: "Con cho rằng nếu không phải nhờ ta, thì con có thể làm tiểu thư Mạnh gia mười bốn năm, có thể tiếp nhận được giáo dục thế này, hưởng thụ tất cả như hôm nay ư?"

"Bà có ý gì," Mạnh Thanh Bắc hoảng sợ nhìn bà ta.

Vu Lệ Khanh lúc này mới chậm rãi đứng dậy, cho dù tuổi đã quá ngũ tuần, nhưng dáng vẻ vẫn gìn giữ như thiếu nữ, vòng eo mảnh khảnh không đầy nắm tay, so với hồi trẻ, thì bà ta bây giờ càng đẹp hơn.

"Năm đó lúc ta mang thai con, còn chưa kết hôn," Vu Lệ Khanh hừ khẽ, có lẽ cũng đang khinh thường mình của năm đó, làm sao có thể ngu ngốc đến vậy chứ, chỉ vài lời đường mật của đàn ông, thì đã để bà ta dễ dàng hiến thân.

"Thời đó chưa kết hôn mà mang thai, sẽ bị mọi người phỉ nhổ, huống hồ ta còn là một quân nhân, ở trong đoàn văn công," Vu Lệ Khanh nhìn ra

https://thuviensach.vn

ngoài cửa sổ, nhiều năm như vậy, bà từ trong nước đến Hồng Kông, rồi từ Hồng Kông chuyển đi Canada, Mỹ, nhưng thanh xuân đã từng, là điều khó quên nhất.

Mạnh Thanh Bắc vẫn là dáng vẻ không dám tin, cô ta không dám tưởng tượng, năm đó lại là bà ta đánh tráo mình với Ngôn Dụ.

Không, không chỉ cô ta với Ngôn Dụ, mà còn có một người khác, là đứa bé sinh cùng ngày với họ.

Cô ta nói: "Cho nên bà đã tráo tôi với Ngôn Dụ?"

"Không tốt sao? Để con làm đại tiểu thư của Mạnh gia, dù sao cũng tốt hơn là để con làm con gái riêng chứ? Đi theo ta, con sẽ bị ta đưa về quê nhà rách nát kia, bố mẹ và một đám anh chị em trong nhà, giống như quỷ hút máu, hung ác nhìn chằm chằm con. Chỉ chút tiền trợ cấp một tháng, bọn họ cũng muốn khoét sạch. Con có muốn sống cuộc sống như thế không?"

Vu Lệ Khanh quay đầu, giễu cợt nhìn cô ta.

Mạnh Thanh Bắc chợt run lẩy bẩy, đừng nói là sống như thế, chỉ nghĩ không thôi, cô ta cũng thấy sợ rồi.

Tuổi thơ của cô ta là đầm công chúa, Piano, ra ngoài đều có xe đưa đón, mùa hè mỗi năm, nhà họ đều đến sông Bắc Đới đi nghỉ mát. Cô đi theo ông nội gặp nhiều người, đều là những người đeo sao trên vai, họ là tiên phong của đất nước này, là người được tất cả mọi người kính trọng.

Người nhà cô ta nên là như thế.

Mà không phải đám quỷ hút máu như Vu Lệ Khanh nói.

Sau khi nhìn thấy sợ hãi trong đáy mắt cô ta, Vu Lệ Khanh thỏa mãn nở nụ cười. Người cũng là động vật theo lợi tránh hại, không ai biết rõ con

https://thuviensach.vn

đường phía trước gian khổ, còn dám không chùn bước mà tiến lên.

"Vậy vì sao bà muốn đưa Ngôn Dụ đến Thành gia?"

Nói đến cái này, trên mặt Vu Lệ Khanh lại lộ ra vẻ đắc ý, dường như cảm thấy đây là việc làm mà bà ta đắc ý.

Bà ta nhẹ hất cằm, hỏi: "Lẽ nào con không cảm thấy để nó sống ở một gia đình nông dân, là báo thù lớn nhất với Tống Uyển sao? Con gái của bà ta trở thành gái quê, suốt ngày làm việc đồng áng thô ráp, bị mọi người trong nhà bắt nạt. Đến mười bảy mười tám tuổi, thì bị ép gả đi, hơn nữa nói không chừng còn gả cho một tên què, chỉ vì nhà tên què kia có thể bỏ ra một món tiền sính lễ lớn."

Lúc Mạnh Thanh Bắc nghe xong, cả người giống như chìm trong hầm băng.

Đến khi cô ta cắn răng nói: "Nhưng mục đích của bà không đạt được, Thành gia không phải người như bà nói."

Cho dù Mạnh Thanh Bắc chưa từng gặp Thành Thực và mẹ Thành, nhưng cô ta biết Ngôn Dụ cho dù đã quay về Bắc Kinh, vẫn luôn nhớ mãi nhà họ.

Thậm chí cô ta còn nhìn thấy Ngôn Dụ lén lút chạy đi làm thêm, thời tiết nóng rực như vậy, cô còn mặc đồ nhân vật hoạt hình, giống như một đứa ngốc đứng phát tờ rơi cho người ta.

Cho nên cô ta cố ý quấn lấy Tống Uyển, đòi bà dẫn mình đi cửa hàng đó.

Cô ta còn cố ý đi đến trước mặt Ngôn Dụ, nói Tống Uyển mua kem cho mình.

https://thuviensach.vn

Cho dù trong số túi Tống Uyển xách trong tay kia, có rất nhiều quần áo đều là mua cho Ngôn Dụ.

Giờ phút này, nghe thấy suy nghĩ độc ác như thế của Vu Lệ Khanh, cô ta đột nhiên trở nên lúng túng. Hóa ra lúc cô ta còn nhỏ, những chuyện đã làm kia, đều giống như một loại bản sao. Cho dù cô ta được Mạnh gia nuôi dưỡng, nhưng trong xương cốt vẫn trộn lẫn gien của Vu Lệ Khanh.

Đến tận khi cô ta hỏi ra một vấn đề cuối cùng: "Vậy bà làm thế nào với đứa trẻ Thành gia kia?"

"Ném đi rồi."

Trước cửa sổ sát đất, Vu Lệ Khanh quay đầu, ung dung nói.

*

"Nếu cô không muốn trả lời vấn đề này, thì tôi không hỏi," vẻ mặt Mạnh Tây Nam thờ ơ, cũng không có vẻ tức giận.

Có lẽ anh sớm đã thất vọng với Mạnh Thanh Bắc đến tột độ, không còn mong đợi, đương nhiên sẽ không còn cảm xúc thất vọng này nữa. Cho nên anh bình tĩnh nhìn Mạnh Thanh Bắc, hỏi lại lần nữa: "Vậy thì tôi hỏi cô một vấn đề khác."

"Mong cô hãy nhìn vào việc Mạnh gia chúng tôi đã nuôi dưỡng cô mười bốn năm, còn luôn tài trợ cho cô đến khi tốt nghiệp đại học, hãy nói thật cho tôi biết."

Nghe được câu nói này, nước mắt của Mạnh Thanh Bắc, bất chợt rơi xuống.

"Anh ơi, em xin anh," Mạnh Thanh Bắc mặt đầy nước mắt, khóc lóc cầu xin.

https://thuviensach.vn

Xin anh đừng nói chuyện với em như thế, em xin anh.

Cô ta ra sức gật đầu, "Cái gì em cũng nói anh biết mà, cái gì em cũng nói mà."

"Đứa bé Thành gia kia, bị mẹ cô đưa đi nơi nào rồi?" Mạnh Tây Nam nhìn chằm chằm cô ta, vẻ mặt bình tĩnh, cuối cùng lộ ra một tia không kiên nhẫn.

Mạnh Thanh Bắc giống như bị sét đánh, toàn thân cứng đờ đứng im tại chỗ.

Ngón tay cô ta nắm chặt, căn bản không dám nhìn mặt Mạnh Tây Nam.

Đêm đó quá mức hỗn loạn, y tá bèn ôm tất cả trẻ sơ sinh đến cùng một chỗ để chăm sóc, đặc biệt là trẻ sinh ra trong đêm hôm đó. Có lẽ y tá sẽ không thể nhớ được tướng mạo của trẻ, nhưng nếu nhiều thêm một đứa, thì y tá chắc chắn sẽ biết.

Vu Lệ Khanh thật không ngờ mình lại thuận lợi sinh ra Mạnh Thanh Bắc, lúc người khác còn đang gân cổ ré, thì một mình bà ta lén lút trốn trong nhà vệ sinh, sinh đứa bé ra.

Bà ta dùng quần áo sạch đã chuẩn bị sẵn, bọc Mạnh Thanh Bắc lại đưa vào trong lều.

Vốn bà ta chỉ muốn để đứa bé lại đó, để y tá chăm sóc. Cho dù sau này phát hiện nó không có bố mẹ, đoán chừng bệnh viện cũng sẽ xem nó như trẻ bị bỏ rơi mà chăm sóc.

Nhưng bà ta vừa đi vào, thì nghe thấy người trong đoàn văn công nói, Tống Uyển sinh rồi, là con gái.

https://thuviensach.vn

Nghe nói Mạnh gia sắp phái chuyên cơ đến, đón Tống Uyển về Bắc Kinh chăm sóc.

Cũng không biết là ai cảm thán một câu: "Cô xem Tống Uyển người ta đi, sinh con thôi, mà Bắc Kinh đã gọi đến không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, thật hâm mộ mà, con người ta sinh đây mới gọi là công chúa đấy."

Thực ra đây cũng chỉ là một câu nói vui mà thôi.

Nào biết lại bị Vu Lệ Khanh đang ôm đứa bé, mặt mày xám xịt nghe được, đố kỵ trong lòng, như một ngọn lửa, bừng bừng bốc lên. Thực ra hôm nay bà ta cũng động thai, nhưng bà ta không dám để ai biết, cuối cùng lại còn lén lút trốn trong nhà vệ sinh sinh con.

Con gái bà ta vừa sinh ra, thì phải bị ném đi, bị xem thành trẻ bị bỏ rơi.

Vậy mà con gái Tống Uyển, lại được mọi người quan tâm, ngồi chuyên cơ về Bắc Kinh là sao?

Để xem nó có được số mệnh này không đã.

*

Mãi đến khi đối diện vang lên tiếng trách mắng: "Cô vẫn không nói sao?"

Trách mắng của Mạnh Tây Nam, khiến tâm lý Mạnh Thanh Bắc chợt sụp đổ.

Cô ta khóc lóc nói, "Nó bị ném đi rồi, bị ném đi rồi."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Trong phòng nghỉ, tiếng thút thít của Mạnh Thanh Bắc, vang vọng rõ ràng.

Rõ ràng trong lòng sớm đã đoán ra, nhưng lúc thật sự nghe được, dù là Mạnh Tây Nam cũng không khỏi phẫn nộ. Anh nhìn chằm chằm Mạnh Thanh Bắc, thấy cô ta cứ khóc mãi, vẻ giận dữ đã không thể kìm nén được.

"Cô khóc cái gì?"

Anh trào phúng nói: "Cô làm con Mạnh gia chúng tôi mười bốn năm, ai cũng nâng cô trong lòng bàn tay. Cho dù Ngôn Ngôn trở về, cũng không ai đối xử tệ với cô. Nhưng còn Ngôn Ngôn thì sao, bởi vì cô, nó phải chịu cực khổ mười bốn năm ở nơi đó. Đúng, là ông trời thương xót nó, để nó gặp được người nhà như Thành gia. Cho dù có vất vả nghèo khó hơn nữa, cũng tuyệt đối không đối xử tệ bạc với nó."

Tuy lúc này cô ta nói ra sự thực, nhưng cô ta cũng đã chuẩn bị xong tâm lý, chấp nhận những lời này của Mạnh Tây Nam.

Người anh trai yêu thương cô ta, cũng không còn nữa.

"Mà đáng thương nhất chính là đứa bé của Thành gia, năm đó lúc mẹ cô vứt nó, nó cũng chỉ là một đứa bé mới vừa sinh ra," lúc Mạnh Tây Nam nói lời này, cho dù đó không phải em gái anh, nhưng vừa nghĩ đến, nếu

https://thuviensach.vn

năm đó người bị vứt đi là Ngôn Ngôn, thì giờ phút này e rằng trong lòng anh cũng muốn giết người.

Thành Thực vì cứu Ngôn Ngôn, đã mất đi một chân.

Nếu bây giờ lại để họ biết được chân tướng, thì cả nhà họ nợ Thành gia thật sự quá nhiều, quá nhiều.

"Loại đàn bà độc ác này," Mạnh Tây Nam chán ghét nhìn cô ta, hiển nhiên khoảnh khắc này dưới cái nhìn của anh, Mạnh Thanh Bắc không nghi ngờ gì chính là cùng một giuộc với Vu Lệ Khanh, cô ta biết chân tướng, nhưng vẫn lựa chọn bao che.

Mạnh Thanh Bắc thấy anh muốn đi, nhịn không được đi tới, túm lấy cánh tay anh, van xin: "Anh ơi, xin anh....."

Nhưng lời đến bên miệng lại không thể mở miệng, xin gì đây, xin anh tha thứ ư?

Lời thế này, chính cô ta cũng không mở miệng được.

"Thanh Bắc, tôi có thể xin cô làm một việc nữa được không?" Đột nhiên, Mạnh Tây Nam quay người lại, vẻ mặt anh bình tĩnh nhìn người đang kéo anh.

Trên mặt Mạnh Thanh Bắc đều là nước mắt, bỗng lộ ra vẻ mặt vui mừng, cô ta gật đầu, "Anh nói đi."

Ánh mắt Mạnh Tây Nam vô cùng bình tĩnh, lần này, anh thật sự muốn cắt đứt tất cả với quá khứ.

Em gái làm bạn từ nhỏ, anh ôm trong ngực dỗ dành, anh nhón mũi chân đứng bên nôi, mong đợi em gái lớn lên, dắt đôi tay nhỏ xíu của em ấy,

https://thuviensach.vn

những kí ức tốt đẹp từng có kia, khi ấy đẹp bao nhiêu thì bây giờ lại khiến người ta muốn quên đi bấy nhiêu.

Người đều là động vật cảm tính, lúc Mạnh Thanh Bắc làm những việc đó, anh thất vọng, anh tức giận, anh khổ sở.

Nhưng cuối cùng, anh cũng hy vọng cô ta có thể đi về phía đúng, hy vọng cô ta có thể suôn sẻ cả đời.

Bây giờ, Mạnh Tây Nam và Mạnh Thanh Bắc, cặp anh em đã từng không còn tồn tại nữa.

"Đổi tên của cô đi, đừng lấy họ Mạnh nữa."

**

Ngôn Dụ cũng không biết, Mạnh Tây Nam vì chuyện của con gái Thành gia, mà đi tìm Mạnh Thanh Bắc.

Lúc này cô đang xử lý chuyện khoáng sản ở Việt Nam, tập đoàn Liên Hợp đều có sản nghiệp ở toàn cầu nơi có tài nguyên khoáng sản phong phú. Mỏ kim cương, mỏ vàng, mỏ ngọc, chỉ là những khoáng sản do công ty nắm giữ dưới tên của Quý Khải Mộ cũng có vài nơi.

Lần này xảy ra chuyện, chính là công ty khoáng sản dưới trướng của Quý Khải Mộ.

Quý Khải Mộ mặc com lê ba mảnh (gồm áo vest, áo ghi lê bên trong và quần vest) tinh xảo vừa người, anh vừa mở hội nghị video với bên Mỹ, cho nên hiếm khi ăn mặc đứng đắn như vậy.

"Một đám rác rưởi," ngón tay cậu ta đập lên bàn, oán hận với Ngôn Dụ.

https://thuviensach.vn

Không ngờ mỏ ngọc ở Việt Nam, lại xuất hiện chuyện người phụ trách nuốt riêng hạt giống, còn tham gia buôn lậu.

Nếu không phải lần này phía cảnh sát Vân Nam liên lạc với cậu ta, thì đến giờ Quý Khải Mộ cũng vẫn không biết, tình hình bên đó lại hỏng bét như thế.

Vốn phía cảnh sát nghi ngờ cậu ta cũng tham gia trong đường dây buôn lậu này, nhưng sau lại rõ ràng không hợp với lẽ thường, dù sao ngọc Phỉ Thúy cũng sản xuất ra trong mỏ này, là thương hiệu đá quý do tập đoàn Liên Hợp tiêu thụ.

Một viên phỉ thúy buôn lậu, bán ra ba mươi vạn, nhưng một khi được thương hiệu chế tác thành trang sức tinh xảo, thì giá cả có thể lên đến trăm vạn.

Trừ phi Quý Khải Mộ có vấn đề về não, mới sẽ làm ra chuyện tay trái đánh tay phải này.

Hơn nữa còn mua đi bán lại bị lỗ vốn.

Chuyện này vừa xảy ra, liên đới cả khu vực Châu Á Thái Bình Dương đều phải xét duyệt nội bộ lại lần nữa.

"Chuyện này sao đột ngột vậy," Ngôn Dụ cau mày, cảm thấy chuyện này không dám tin, một chủ quản nhỏ bé, lại dám làm ra loại chuyện này ở khu vực khai thác mỏ?

Quý Khải Mộ hừ một tiếng, tức giận nói: "Sao lại đột ngột, kể từ sau lần trước lộ ra chuyện công xưởng bóc lột, chúng ta đã nâng lương và đãi ngộ ở khu vực đó rất nhiều. Tiền lương cho những công nhân đó, là cao nhất trong ngành."

Một đám sói mắt trắng.

https://thuviensach.vn

"Nghe nói phía cảnh sát Vân Nam trong quá trình tấn công buôn lậu ngọc thạch, đã phát hiện chuyện này," Quý Khải Mộ lại tức giận nói: "Người phụ trách này còn là người của gia tộc bọn tớ, thằng khốn ăn cây táo rào cây sung."

Nhưng đây có lẽ cũng chính là tác hại của xí nghiệp gia tộc, dễ dàng xuất hiện tình trạng bỏ đầy túi riêng.

Thấy Ngôn Dụ chau mày, Quý Khải Mộ cười khổ giải thích: "Là một cậu họ của tớ, căn cứ vào quan hệ thì là họ hàng bên bà nội tớ."

Loại chuyện này, đáng hận nhất chính là loại quan hệ gia tộc này.

Huống hồ người cậu họ này, còn là con trai của em trai ruột bà cụ Quý gia, sau khi ông ta biết được chuyện con trai mình làm, không những không cảm thấy hổ thẹn, ngược lại còn đến cửa mắng họ không biết bảo vệ người trong nhà, mặc kệ người ngoài hãm hại người nhà mình.

Bây giờ Quý Khải Mộ ở Trung Quốc, cũng xem như tránh được một nạn.

Nhưng Quý Khải Phục lại bị bà cụ gọi mấy cuộc điện thoại bảo về nhà, nếu không về, bà cụ vậy mà còn uy hiếp anh, muốn đăng báo lên án anh.

Kể từ sau khi Quý Viễn Hồng ra tù, bà cụ làm việc càng quá trớn.

Đặc biệt là lần trước Quý Viễn Hồng muốn nhân lúc Quý Khải Phục xảy ra chuyện, cưỡng ép tiến vào tập đoàn Liên Hợp thất bại, liên lụy bà cụ vô cùng bất mãn với Quý Khải Phục, có thể thấy trong lòng bà ta cháu trai còn không quan trọng bằng con trai.

"Qua mấy ngày nữa tớ định đi Việt Nam một chuyến," Quý Khải Mộ bất đắc dĩ nói.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ gật đầu, "Tôi đi với cậu."

Nghe thấy lời này, Quý Khải Mộ cuối cùng cũng thở phào, có chút vui mừng, "Tớ biết Ngôn Ngôn, cậu sẽ giúp tớ mà."

"Có chút dáng vẻ của Phó tổng đi," Ngôn Dụ trừng cậu ta.

Gần đây Quý Khải Mộ chính thức đảm nhiệm chức vụ Phó tổng khu vực Trung Quốc của tập đoàn Liên Hợp, không có cách nào cả, người dựa vào anh trai chính là đúng lý hợp tình vậy đấy.

Họ còn đang thảo luận chuyện bên Việt Nam, thì di động Ngôn Dụ để trên bàn vang lên. Cô cúi đầu nhìn, là Mạnh Tây Nam gọi đến.

Cô cầm lên nghe máy, Quý Khải Mộ yên lặng nhìn.

Lúc này Mạnh Tây Nam ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chọc trời bên ngoài cửa sổ, vách tường ngoài bằng kính dưới ánh mặt trời bắn ra ánh sáng chói mắt. Mở cửa xe ra, tay trái anh cầm điếu thuốc, giờ phút này cánh tay để trên cửa xe.

"Mạnh Tây Nam," Ngôn Dụ hơi kỳ lạ, sao điện thoại lại không nói chuyện.

Một tiếng Mạnh Tây Nam trong trẻo, khiến người đàn ông ngồi trong xe, nhịn không được hút một hơi thuốc, trên mặt lộ ra ý cười.

Anh nói: "Anh đang ở dưới công ty em, xuống đây đi."

Ngôn Dụ: "....." Ban ngày, anh không đi làm mà muốn làm cái gì đây?

Nhưng Ngôn Dụ vẫn nói với Quý Khải Mộ một tiếng, rồi vội đi xuống tìm anh. Cô đi ra khỏi tòa nhà, tìm đến chỗ Mạnh Tây Nam nói, xe anh lái rất nổi bật, việt dã màu xanh quân dội, nổi bật lại chói mắt đậu trên phố.

https://thuviensach.vn

"Ném đầu thuốc bừa bãi, phạt năm mươi tệ," Ngôn Dụ đi qua, gõ gõ lên cửa xe.

Mạnh Tây Nam đưa tay rút một tờ khăn giấy, đưa đầu thuốc trong tay cho Ngôn Dụ, dẩu môi chỉ huy: "Đi, ném đầu thuốc vào thùng rác."

Ngôn Dụ: "....."

Anh nói rất đương nhiên, nên Ngôn Dụ sững sờ một lúc lâu, vẫn là bị anh búng trán, "Còn không mau đi."

Không có cách nào khác, Ngôn Dụ cầm khăn giấy đi vứt.

"Lên xe," vứt xong, Mạnh Tây Nam hất đầu, nói với cô.

Ngôn Dụ đành nói: "Em còn phải đi làm đấy."

"Muốn anh xuống vác em lên?" Mạnh Tây Nam nhìn chằm chằm cô, vẻ mặt nghiêm túc.

Còn nói nữa, Ngôn Dụ cảm thấy anh thật sự có thể làm ra chuyện này. Cho nên suy nghĩ một chút, cô vòng qua đầu xe, ngồi lên ghế lái phụ.

Sau khi Mạnh Tây Nam lái xe ra ngoài, Ngôn Dụ không nhịn được hỏi anh: "Chúng ta đi đâu?"

Nhưng người đàn ông đang lái xe, lại vô cùng nghiêm túc, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Lúc này cửa xe đã được đẩy lên, Bắc Kinh đầu đông, trên phố vẫn phồn hoa như trước. Chiếc xe lái trên đường, cảnh phố không ngừng kéo về sau, trong xe không ai nói chuyện, ngược lại Ngôn Dụ không còn mơ hồ như lúc vừa lên xe nữa.

Yên lặng ngồi trên ghế lái phụ.

https://thuviensach.vn

Đến khi cảnh vật xung quanh dần quen thuộc, cánh cổng trang nghiêm kia dần đến gần, Ngôn Dụ mới có chút giật mình.

Cô không ngờ Mạnh Tây Nam lại đưa cô về nhà.

Lính gác nhận ra xe của Mạnh Tây Nam, lập tức cho đi, Mạnh Tây Nam hạ kính xe xuống, chào lính gác. Sau đó mới khởi động xe, lái vào.

Đến khi Mạnh Tây Nam dừng xe ở bãi đậu xe bên cạnh sân bóng rổ, Ngôn Dụ còn rất kỳ lạ hỏi: "Không lái về nhà hả?"

Nơi này cách sân Mạnh gia, còn một khoảng nữa.

"Chúng ta đi bộ," Mạnh Tây Nam ném ra một câu, rồi xuống xe trước.

Nào ngờ Ngôn Dụ xuống xe, thì thấy anh lại móc gói thuốc từ trong túi quần ra, cô đi qua, giật gói thuốc lại. Đối diện vừa hay có một cái thùng rác, cô ngẩng đầu ném qua, cú ném hoàn hảo bay vèo trong không trung, sau đó rơi vào trong thùng rác.

"Hút nhiều thuốc, không tốt cho sức khỏe," lúc Mạnh Tây Nam nhìn sang, Ngôn Dụ phủi tay, nói rõ ràng.

Mạnh Tây Nam cũng không tức giận, gật đầu: "Khó trách tiểu Thành bây giờ hút thuốc cũng phải lén lén lút lút."

Anh đưa tay vuốt mái tóc dài của Ngôn Dụ, khẽ cười nói: "Ngôn Ngôn chúng ta lợi hại thật, ngay cả tiểu Thành cũng phải nghe lời em."

Ngôn Dụ: "....." Ngây thơ.

Cô xoay người chậm rãi đi về, Mạnh Tây Nam còn dựa bên cửa xe, nhìn người trước mặt. Ngôn Dụ vốn cao ráo mảnh mai, lúc này mặc áo khoác cashmere màu nâu nhạt, giày cao gót màu đen, càng thon dài hơn. Cô đi lên lối đi bộ, lá rơi lả tả, lượn vòng bên cạnh cô, rồi rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

"Còn không đi?" Thấy Mạnh Tây Nam không đi theo, cô quay đầu lại.

Cô bé ngày nào đã thật sự lớn rồi, cô của hiện tại xinh đẹp, nữ tính, không còn là cô bé nhút nhát như khi vừa đến Bắc Kinh kia nữa.

Mạnh Tây Nam đuổi theo lên, hai người cứ yên lặng như vậy đi về.

Đến khi đến cổng sân nhà họ, thì Ngôn Dụ bị Mạnh Tây Nam kéo lại.

"Lại sao nữa?" Ngôn Dụ bất lực, anh ấy hôm nay thật sự rất kỳ lạ.

Mạnh Tây Nam nghiêm túc nhìn cô nói, "Ngôn Ngôn, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?"

Là lần đầu tiên anh em ruột gặp mặt.

Ngôn Dụ sững sờ, sao sẽ không nhớ chứ, cô mang theo sự thấp thỏm và băn khoăn mà đến, nhưng anh trai ruột của cô, lại không thích cô.

Mà đó cũng là lần đầu tiên cô và Tưởng Tĩnh Thành gặp mặt.

"Anh thật hy vọng thời gian có thể quay lại."

Giờ phút này họ nhìn nhau, đây rõ ràng nên là cặp anh em thân cận nhất trên thế gian, thế nhưng trong những năm tháng quá khứ, từ đầu đến cuối lại vẫn luôn duy trì một khoảng cách không xa không gần.

Anh từng để ý Mạnh Thanh Bắc hơn cả Ngôn Dụ.

Mà Ngôn Dụ thích Thành Thực, cũng hơn cả Mạnh Tây Nam.

Anh là anh trai duy nhất của cô, cô nên là em gái mà anh yêu thương nhất. Nhưng vận mệnh lại giống như một trò đùa với họ, không thể không đối mặt với trò đùa ấy.

Bỗng Mạnh Tây Nam bật cười, trong mắt anh mang theo ánh nước.

https://thuviensach.vn

"Ngôn Ngôn, anh luôn không phải là một người anh trai tốt, anh thật hy vọng có thể quay về cái ngày mà lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ấy. Anh nhất định sẽ ôm em, nói với em," anh chợt ngừng lại, người đàn ông cao lớn kiên cường là vậy, rõ ràng vất vả gì cũng đã trải qua, đau đớn gì cũng có thể chịu đựng. Nhưng khoảnh khắc này bỗng nghẹn ngào.

"Chào mừng em về nhà, Ngôn Ngôn."

Ngôn Dụ vẫn không cúi đầu, cô nhìn anh, nhìn đến nghiêm túc.

Đến khi cô chậm rãi mở miệng: "Mạnh Tây Nam."

Bắc Kinh ngày đông, rõ ràng phải lạnh nhưng khoảnh khắc này trái tim cô thật ấm áp.

"Anh trai."

*。 "

Mạnh Tây Nam thấy Ngôn Dụ khóc, đưa tay ôm lấy cô an ủi: "Đừng khóc, nếu không lát nữa đi vào, bà nội lại tưởng anh bắt nạt em."

Ngôn Dụ buồn bực nói: "Lẽ nào không phải à?"

Vì thế đợi Ngôn Dụ khóc xong, hai người mới chuẩn bị về nhà.

Nhưng lúc cô đi vào, thì di động bỗng vang lên, là Tưởng Tĩnh Thành gọi.

Ngôn Dụ nghe máy, đối diện đã vô cùng lo lắng nói: "Ngôn Dụ, em có thể đến đơn vị bọn anh một chút không? Lúc Tĩnh Thành huấn luyện, xảy ra chút chuyện."

Là Lưu Minh Siêu dùng di động Tưởng Tĩnh Thành gọi đến.

https://thuviensach.vn

Mạnh Tây Nam thấy sắc mặt cô không bình thường, vừa muốn hỏi thì thấy cô xoay người đi ra.

Anh mới biết Tưởng Tĩnh Thành xảy ra chuyện, vì thế anh vội kéo người lại, sợ cô quá kích động, nên tự mình lái xe đưa cô đi. Trên đường đi, Ngôn Dụ im lặng đến đáng sợ.

Vẫn là Mạnh Tây Nam an ủi cô: "Đừng sợ, tiểu Thành chắc chắn sẽ không sao."

Phải, chắc chắn sẽ không sao, tiểu tử này rất lợi hại.

Đến đơn vị, sau khi đăng kí thì đi vào. Ngôn Dụ biết phòng y tế ở chỗ nào, nhưng cô vừa xuống xe, thì Lưu Minh Siêu lại đến.

Đến khi Lưu Minh Siêu dẫn cô về ký túc xa, thì trong lòng không còn căng thẳng nữa.

"Anh ấy không sao ạ?" Ngôn Dụ hỏi,

Lưu Minh Siêu thở dài: "Lúc ngã xuống rất nghiêm trọng, nhưng em cũng biết đấy, con người cậu ta sĩ diện lắm."

Mạnh Tây Nam đi theo bên cạnh, không nói chuyện.

Sau khi mọi người lên lầu, Ngôn Dụ đã từng đến ký túc xá của Tưởng Tĩnh Thành, cô đi phía trước, lúc đẩy cửa mới phát hiện, cửa không khóa.

Nhưng bên trong lại không có người, cô đi vào, chỉ nhìn thấy giường chiếu anh sạch sẽ chỉnh tề.

"Ngôn Ngôn," phía sau có một giọng nói vang lên, Ngôn Dụ xoay đầu lại.

https://thuviensach.vn

Thì thấy Tưởng Tĩnh Thành mặc quần trang, đứng ở cửa, gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Sợi dây trong lòng Ngôn Dụ chợt buông ra, một cỗ uất ức cực lớn dâng lên trong lòng, "Anh gạt em."

"Uhm, bị thương là gạt em," Tưởng Tĩnh Thành đi đến, không phủ nhận.

Nhưng ánh mắt của anh lướt qua cô, nhìn ra ngoài cửa sổ, "Nhưng có một chuyện không gạt em."

Ngôn Dụ sững sờ.

"Cầu hôn là thật."

Cửa ban công mở ra, giờ phút này dưới lầu có âm thanh, Tưởng Tĩnh Thành kéo cô đi ra ngoài.

Thẳng đến khi cô nhìn thấy người dưới lầu, thì nhất thời sợ ngây người.

Rõ ràng vừa rồi đến, không gặp được ai, nhưng giờ đây dưới lầu lại nhiều chiến sĩ đứng như vậy, họ mặc quân trang chỉnh tề, hàng ngũ ngay ngắn.

Thấy Ngôn Dụ đi ra, có người hô, "Bắt đầu."

Một lát sau, đội ngũ bắt đầu thay đổi, cho đến khi dần xuất hiện rõ ba chữ.

Ngôn Dụ che miệng, giật mình nhìn đội ngũ dưới lầu, đội ngũ do người tạo thành, cuối cùng cũng yên tĩnh lại, sắp xếp nghiêm túc lại chỉnh tề.

https://thuviensach.vn

Gả cho anh.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Rõ ràng lúc nhận được điện thoại của Lưu Minh Siêu, tim đập như muốn ngừng lại.

Sợ hãi lại giống lần trước, anh sẽ xảy ra chuyện, trên xe cô cũng sắp bóp nát lòng bàn tay. Kết quả nhìn thấy anh bình an đứng ở đây, cơn tức giận trong lòng còn chưa dâng lên, thì đã nhìn thấy cảnh tượng này ngoài cửa sổ.

Tưởng Tĩnh Thành nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt thâm thúy giống như có thể hút cô vào.

"Ngôn Ngôn," anh khẽ gọi tên cô.

Anh nhìn cô, đôi mắt thâm thúy, ngay cả vẻ mặt cũng nghiêm túc, nghiêm túc đến mức Ngôn Dụ cũng chỉ có thể yên lặng nhìn anh, căn bản không nghĩ được chuyện khác.

Anh nói: "Anh biết bây giờ em rất hỗn loạn, cũng rất khổ sở."

Chân tướng bất ngờ bày ra, cả Tống Uyển cũng không chịu nổi, càng đừng nói Ngôn Dụ vẫn luôn muốn tìm đứa bé của Thành gia. Mấy ngày nay anh biết cô đã mấy lần muốn gọi điện cho Thành Thực, nói cho anh ấy biết chân tướng.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành hiểu được sự đau khổ của cô, đối với Thành gia mà nói, không tìm được đứa bé ấy, luôn là một tiếc nuối.

Thậm chí trước đây mẹ Thành còn từng nhắc qua, muốn về quê tìm lại lần nữa thử xem.

Ngôn Dụ cố nén nước mắt, rõ ràng Tưởng Tĩnh Thành còn chưa nói gì, nhưng cô lại không nhịn được.

"Nhưng anh sẽ ở bên cạnh em, cho dù mẹ Thành và Thành Thực trách em cũng được, họ tức giận cũng tốt, anh đều sẽ bên em. Họ tức giận một ngày, chúng ta đợi họ một ngày, họ tức giận một tháng thì chúng ta lại đợi họ một tháng."

Anh biết lo lắng của cô, biết sợ hãi trong lòng cô là gì.

Đối với mười bốn năm ban đầu, là cô sống cuộc đời của Thành Quả, chưa từng hối hận cũng không oán trách.

Kẻ đầu sỏ chân chính là Vu Lệ Khanh không sai, nhưng nếu không có Tống Uyển và Ngôn Dụ, thì đứa bé Thành gia kia sẽ lớn lên trong sự mong đợi của bố mẹ. Có lẽ bố Thành cũng sẽ không vì đi mua táo mà bị tai nạn.

Có lẽ họ vẫn không có tiền bạc gì, nhưng mẹ Thành sẽ cố gắng để hai đứa trẻ đều được đi học.

Sau khi anh Thành Thực lớn lên, sẽ trở thành một bác sĩ ưu tú, tất cả có lẽ đều sẽ thay đổi.

Nhưng tất cả điều này, đều vì cô mà thay đổi. Trong lòng Ngôn Dụ, không có cách nào không trách mình.

"Anh tiểu Thành," cô gọi anh, nhưng đã cúi đầu, một giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay.

https://thuviensach.vn

Giờ phút này người dưới lầu đã đợi hồi lâu, thấy Tưởng Tĩnh Thành cũng không quỳ xuống, không biết là ai không đợi kịp, gân cổ lên hét: "Doanh trưởng, mau cầu hôn đi, còn đợi gì nữa."

"Cầu hôn!"

"Cầu hôn!!"

"Cầu hôn!!!"

Làn sóng âm thanh tiếng sau cao hơn tiếng trước, vang lên dưới lầu.

"Đám tiểu tử thối tha này," Tưởng Tĩnh Thành thấp giọng mắng một câu.

Ngôn Dụ ngẩng đầu, vừa hơi muốn cười, vừa bất đắc dĩ nói: "Ai bảo anh làm lớn vậy chứ....."

"Anh không có dây chuyền hai tỷ có thể cho em mà," Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu, nghiêm túc nói.

Ngôn Dụ không ngờ vào thời điểm này anh sẽ nhắc đến chuyện này, chợt ngẩng đầu lên, vội vàng giải thích: "Anh tiểu Thành, thực ra giữa em và Quý Khải Phục không có gì cả."

"Anh biết, anh đều biết," anh đưa tay sờ đầu cô.

Tưởng Tĩnh Thành dịu dàng nhìn cô, vẻ mặt thật sự vui vẻ.

Anh nói: "Ngôn Ngôn của anh tốt như vậy, có người thích em thì cũng bình thường. Anh biết em đã vì anh mà từ bỏ cái gì, anh đều biết cả."

Rõ ràng là một người kiêu ngạo, nhưng giờ phút này mỗi một câu nói của anh lại mềm mại đến rối tinh rối mù.

https://thuviensach.vn

Thứ mà cô từ bỏ vì anh, nào chỉ là hai tỷ.

Ngôn Ngôn của anh, từ năm anh mười bảy tuổi gặp được cô, thì chưa bao giờ hối hận mà luôn cảm thấy vui mừng.

"Ngôn Dụ, em đồng ý gả cho anh không?" bỗng anh móc một chiếc hộp nho nhỏ trong túi áo ra, lúc mở ra, là một chiếc nhẫn, không quá lộng lẫy, nhưng dưới ánh mặt trời lại chói mắt khiến người ta muốn khóc.

Rõ ràng cô là nhân viên cấp cao của công ty đá quý, rõ ràng cô đã từng thấy qua nhiều nhẫn kim cương xa xỉ lộng lẫy là thế, nhưng cũng không thể so với chiếc nhẫn bình thường trước mắt cô đây.

Lúc anh quỳ một chân xuống, dưới lầu giống như điên cuồng.

Cô rũ mắt, nhìn chằm chằm chiếc hộp nhung đỏ trên tay anh, còn chưa nói chuyện, thì nghe thấy anh đè thấp giọng nói: "Nhất định phải nói được, nếu không anh sẽ rất mất mặt trước mặt lính anh đấy."

Vốn Ngôn Dụ cảm động muốn khóc, nhưng bây giờ trong mắt mang theo nước mắt mà bật cười.

"Nào có ai như anh chứ," cô lau nước mắt nói.

Dù trong miệng nói là vậy, nhưng cô đã vươn tay ra, ngón tay thon dài mảnh mai, để giữa không trung, Tưởng Tĩnh Thành đưa tay nắm lấy. Tay kia thì cầm hộp nhẫn, suýt rơi.

Đến khi anh lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp, nghiêm túc đeo lên tay Ngôn Dụ.

Thở ra một hơi, khẽ nói: "Rốt cuộc cũng nhốt được em rồi."

**

https://thuviensach.vn

Mạnh Tây Nam đứng dưới tán cây cách tòa nhà không xa, hàng cây đầu đông trơ trụi không thể che được ánh nắng. Anh nghe được đám lính dưới lầu hét to, vừa muốn đi qua, thì bị Lưu Minh Siêu nhanh tay lẹ mắt ngăn lại.

Lưu Minh Siêu cũng là sau đó mới biết, vị này lại là anh trai ruột của Ngôn Dụ.

Vừa rồi lúc lên lầu, Ngôn Dụ vào ký túc xá trước, Lưu Minh Siêu nhanh tay kéo người ra ngoài.

Mạnh Tây Nam vẫn còn vẻ mặt lo lắng hỏi, sao không đi vào, không đưa người đến bệnh viện sao. Lưu Minh Siêu lúc này mới tiết lộ cho anh, Tưởng Tĩnh Thành quả thực huấn luyện có bị thương nhẹ, nhưng căn bản không ảnh hưởng.

"Tiểu tử thối tha này," Mạnh Tây Nam lại nghe thấy một trận hoan hô, không cần nói, chắc chắn là Ngôn Ngôn nhà anh bị thằng nhóc này gạt đi rồi.

Từ nhỏ Tưởng Tĩnh Thành đã nhìn chằm chằm Ngôn Ngôn rồi, lúc đó Ngôn Ngôn vẫn còn là học sinh cấp hai, cậu ta đã gạt được người vào trong tay. Hai người lén lút yêu đương sau lưng mọi người.

Trong lòng Mạnh Tây Nam không thoải mái, nhưng có lúc lại vui mừng, may là tiểu Thành thích cô.

Lúc cô vừa đến Bắc Kinh, anh vốn là anh trai, phải dẫn cô đi chơi khắp nơi. Nhưng cuối cùng chuyện này lại đều do tiểu Thành làm, bọn Kinh Dương cũng từng trêu tiểu Thành, có phải muốn để Ngôn Dụ làm cô dâu nhỏ của cậu ta không.

Lúc đó tiểu Thành còn cứng miệng, "Đây chính là em gái đại viện chúng ta, tớ dẫn em ấy đi chơi thì thế nào chứ."

https://thuviensach.vn

Mà cái dẫn này, chính là cả đời.

Mạnh Tây Nam hỏi người bên cạnh: "Có thuốc không? Chỉ đạo viên."

Lưu Minh Siêu gật đầu, cười nói: "Có có có." Thực ra anh ta cũng rất hiểu cảm nhận của Mạnh Tây Nam, chính anh ta cũng có một cô em gái, lúc em gái lấy chồng, anh ta cũng rất muốn đánh em rể anh ta. Dù cho em rể chẳng làm sai chuyện gì cả.

Mạnh Tây Nam đứng dưới tán cây, hút xong điếu thuốc.

Thế nhưng trước ngực vẫn nghẹn đến bức bối, nén uất ức, lần này cũng không cần anh chủ động mở miệng, Lưu Minh Siêu lại đưa cho anh một điếu thuốc.

Lần này mấy liên trưởng thấy cũng mặc kệ, thật sự sắp nổ tung rồi, vội dẫn người đi.

Vì thế từng người đều ca hát rời đi.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành cầm tay Ngôn Dụ đi xuống, thì Mạnh Tây Nam đi qua, vừa nghiêng đầu thì nhìn thấy chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón tay, uhm, nhẫn kim cương cũng không nhỏ.

"Em về nhà với anh em trước đi, buổi tối anh cùng bố mẹ đến nhà em," Tưởng Tĩnh Thành véo má cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, cũng không biết bình thường ở công ty làm sao mà quản lý nhân viên.

Ngôn Dụ ngoan ngoãn gật đầu, thật sự đi theo Mạnh Tây Nam về nhà. Sau khi lên xe, Ngôn Dụ cứ cúi đầu mãi, nghiêm túc nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay.

Mạnh Tây Nam lái xe ra khỏi cổng đơn vị, cô đang nhìn.

https://thuviensach.vn

Qua mười phút nữa, cô vẫn còn nhìn.

"Thích thế cơ à?" Mạnh Tây Nam hỏi.

Lời này hỏi là ý chỉ, thích chiếc nhẫn này đến vậy, hay là thích người tặng chiếc nhẫn này đến vậy.

Ngôn Dụ cầm tay đeo nhẫn, ngón trỏ tay kia vẫn đang cẩn thận vuốt ve, mặt trong chiếc nhẫn bạch kim khắc chữ cái đầu tiên tên anh và cô.

Nghe thấy lời của Mạnh Tây Nam, trên mặt cô mang theo nụ cười nhàn nhạt.

"Thực ra thì từ năm mười sáu tuổi em vẫn nghĩ, có một ngày nếu có thể gả cho anh tiểu Thành, thì tốt biết bao."

Thiếu nữ ngây thơ, mong đợi vào tương lai tươi đẹp, lại không biết họ sẽ đi qua nhiều trắc trở như vậy, may là, dù cho đi bao nhiêu đường vòng đi nữa, cuối cùng họ vẫn hợp lại cùng một con đường.

Rõ ràng biết cô rất thích tiểu Thành, nhưng sau khi nghe được lời nói thẳng thắn, không hề che giấu như vậy, thì trong lòng Mạnh Tây Nam vẫn không có tư vị.

Nhưng anh còn chưa nói chuyện, thì người bên cạnh lại khẽ khàng nói một câu.

"Bây giờ mong đợi của em, rốt cuộc đã thành thật rồi."

*

Lúc họ đến nhà, Tống Uyển đang ngồi trong phòng khách cùng bà cụ nói chuyện. Kể từ sau khi bà bị bệnh lần trước, về nhà, vẻ mặt vẫn luôn mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Thoạt nhìn không có tinh thần gì cả.

"Ngôn Ngôn, về rồi à con," Tống Uyển dịu dàng mỉm cười.

Vẫn là bà nội Ngôn thấy nụ cười treo trên mặt Ngôn Dụ, hỏi: "Ngôn Ngôn có chuyện gì tốt? Mà vui vẻ vậy?"

Ngôn Dụ vẫn luôn để tay ở sau lưng, lúc này được bà nội Ngôn hỏi như vậy, vẫn không nhịn được, chìa tay ra, cười nói: "Bà nội, người xem."

Ngón tay cô vừa trắng vừa nhỏ, vốn rất đẹp.

Nhưng giờ phút này, ngược lại là chiếc nhẫn kim cương trên tay, lấp lánh bức người, khiến người ta vừa nhìn thì chú ý đến.

Đừng nói là bà nội Ngôn, mà ngay cả Tống Uyển cũng không nhịn được ngạc nhiên. Bà lộ ra vẻ mặt vui vẻ, hỏi: "Tiểu Thành cầu hôn con rồi?"

Mấy ngày này tình trạng của Tống Uyển vẫn không tính là tốt, chuyện này đả kích bà quá lớn. Cho dù trên người không có bệnh gì, nhưng trong lòng lại buồn phiền, người như vậy, một khi trong lòng có chuyện, thì cả người đều rất nặng nề.

Lúc nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay Ngôn Dụ, bà mỉm cười, vẻ mệt mỏi trên người chợt tan đi không ít.

Bà nội Ngôn muốn Mạnh Tây Nam đi lấy kính lão cho bà, khiến Mạnh Tây Nam dở khóc dở cười nói: "Bà nội, chiếc nhẫn to vậy cơ mà."

"Bà phải xem thật kĩ," bà nội Ngôn cứng cổ, nhấc tay đập Mạnh Tây Nam một cái.

Lực tay bà cụ không nhẹ, đập một cái khiến anh đứng dậy ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

Đến khi anh quay lại, thì thấy Ngôn Dụ đã bị kéo vào ngồi giữa hai người. Hai người phụ nữ Mạnh gia, kéo tay cô, nhìn thật sự kỹ.

Bà cụ nói: "Chiếc nhẫn này đẹp thật, nhưng chiếc nhẫn vàng ông nội cháu cho bà cũng không tệ."

Tống Uyển: "Lúc mẹ và bố con kết hôn, lúc đó không thịnh hành đeo nhẫn, bố mẹ lại đều là quân nhân nữa."

Bà rất tiếc nuối.

"Bà nội, mắt kính này bà còn cần nữa không?" Mạnh Tây Nam ở bên cạnh hỏi.

Bà cụ đưa tay qua lấy, đeo kính lên nhìn kỹ.

"Mẹ, anh tiểu Thành nói là tối nay sẽ mời chú Tưởng và dì Chung đến nhà mình ăn cơm," Ngôn Dụ nhìn Tống Uyển, lo lắng nói: "Nếu mẹ không khỏe, vậy con nói với anh ấy một tiếng, qua đợt này đã nhé."

"Sao cần phải qua đợt này," Tống Uyển gọi với vào phòng bếp: "Thím Lý ơi."

Thím Lý mặc tạp dề đi ra, thấy Tống Uyển vui vẻ nói với bà: "Chị mau bảo cảnh vệ đưa chị đi mua đồ ăn, đêm nay nhà mình có khách đến ăn cơm."

Mấy ngày này bởi vì Tống Uyển bệnh, nên trong nhà cũng hơi im lặng quá mức.

Ngay cả thím Lý ra ra vào vào cũng cẩn thận, lúc này thấy Tống Uyển chợt vui vẻ như vậy, thì cười hỏi: "Phu nhân, có chuyện gì vui vậy?"

"Ngôn Ngôn chúng ta, sắp lập gia đình rồi."

https://thuviensach.vn

Thím Lý à một tiếng, nào ngờ Tống Uyển lại còn cầm tay Ngôn Dụ lên, cho bà xem, "Chị xem này, ngay cả nhẫn cũng có rồi."

Thế là thím Lý mặc tạp dề, cũng chạy tới.

Mạnh Tây Nam nhìn ba người phụ nữ trong nhà, vây quanh Ngôn Dụ.

Kết hôn, hình như cũng rất tốt nhỉ.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 79

Mùa đông trời tối rất sớm, không đến sáu giờ, bên ngoài đã tối đen. Đèn cổng trong sân Mạnh gia đang mở, bên ngoài gió thổi vù vù, đánh lên cửa sổ, nhưng trong nhà lại ấm áp chỉ cần mặc một chiếc áo len ở nhà là được.

Hai mươi phút trước, Tưởng Tĩnh Thành điện thoại cho cô, anh tan làm rồi.

Con người anh không thích gửi tin nhắn, có chuyện gì, cũng gọi điện thoại. Mà nói cũng không nhiều, lời ít ý nhiều nói xong chuyện thì trực tiếp dập máy. Ngay cả với Ngôn Dụ cũng không ngoại lệ, nào biết hôm nay điện thoại nói cho Ngôn Dụ biết, một tiếng sau anh có thể đến nhà, nói xong lại không dập máy.

Ngôn Dụ cười hỏi: Còn có chuyện ạ?

Nào ngờ người đàn ông ở đầu dây bên kia, chợt thở dài, trầm giọng nói: "Hôm nay cũng không biết thế nào....."

Anh ngừng lại, Ngôn Dụ kiên nhẫn đợi anh nói hết.

"Lại rất nhớ em."

Rõ ràng buổi chiều mới gặp nhau, nhưng vừa nghe thấy giọng cô, trong lòng liền cảm thấy mềm mại, rất muốn gặp cô.

https://thuviensach.vn

Lúc này bà nội và Tống Uyển đều ở trong bếp, vì nghe nói Tưởng Tề Minh và Chung Ninh đêm nay đều sẽ đến. Đây là chuyện mà trưởng bối hai nhà trông đợi đã rất lâu, dưới cái nhìn của họ, Tưởng Tĩnh Thành và Ngôn Dụ ở cùng nhau, là chuyện nước chảy thành sông.

Lần ăn cơm này, e rằng chính là trưởng bối bàn chuyện kết hôn của họ.

"Mẹ làm cho anh mấy món mà anh thích ăn đó," Ngôn Dụ đứng ở cửa sổ, giọng nói dịu dàng mang theo ý cười nhàn nhạt, đối diện tiếng khởi động xe vang lên, nghe thấy thế, cô mới nói: "Em cúp đây, anh chuyên tâm lái xe nhé."

"Uhm," anh khẽ đáp lại, đợi Ngôn Dụ cúp máy.

Ngôn Dụ biết thói quen này của anh, mỗi lần đều phải đợi cô cúp máy trước mới được. Cô ấn phím tắt cuộc gọi, cổng Mạnh gia được đẩy ra, Mạnh Trọng Khâm xuất hiện ở cổng, Ngôn Dụ đang muốn quay đầu nói cho Tống Uyển biết, nào ngờ lại nhìn thấy người đi theo vào bên cạnh ông.

Người kia vốn hơi gầy yếu, giờ phút này đứng bên cạnh Mạnh Trọng Khâm, càng thêm nhỏ bé.

Ngôn Dụ tưởng mình nhìn nhầm, nhưng đèn trong sân còn đang mở, chiếu lên người họ. Cô ném di động lên sofa, không kịp mặc khoác liền xông ra ngoài.

Cô mở cửa ra, ngay cả dép cũng không đổi.

Lúc chạy ra, Mạnh Trọng Khâm mở miệng dạy dỗ: "Trời lạnh như vậy, còn dám chạy loạn ra ngoài."

"Bố, sao bố dẫn mẹ và anh Thành Thực về thế," nhưng lời này vừa nói xong, mọi người đều sững sờ.

https://thuviensach.vn

Đây vừa là bố vừa là mẹ, nhưng cố tình lại không phải hai vợ chồng.

Nhưng Mạnh Trọng Khâm cũng không so đo những điều này, trong mắt ông, mẹ Thành đã nuôi dưỡng cô nhiều năm như vậy, Ngôn Dụ gọi bà là mẹ cả đời, cũng là việc nên làm.

"Mau vào đi, con lạnh đóng băng giờ," Mạnh Trọng Khâm đưa tay kéo con gái vào lòng, ông mặc áo khoác dày dặn, Ngôn Dụ dựa vào trong ngực ông vừa ấm áp vừa an tâm.

Thành Thực đi theo bên cạnh mẹ Thành, cùng đi vào nhà.

Tống Uyển ở phòng bếp cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, thì biết Mạnh Trọng Khâm trở về, vừa đi ra thì thấy người trong nhà, đặc biệt là lúc nhìn thấy mẹ Thành, bà trước tiên là ngạc nhiên, sau thì trước mắt dâng lên ánh nước nhàn nhạt, nước mắt chợt đảo quanh trong hốc mắt.

"Thân thích đến nhà, sao em còn đứng đó không nói chuyện vậy," Mạnh Trọng Khâm nhìn bà, nhẹ giọng nói.

Lúc này Tống Uyển mới lấy lại tinh thần, đi tới, mời mẹ Thành và Thành Thực ngồi xuống, "Ngồi ngồi, tôi đi pha ly trà cho hai người."

"Không cần đâu, chúng tôi không khát," mẹ Thành có hơi mất tự nhiên.

Đây là lần đầu tiên bà đến Mạnh gia, trước đây đều biết bố mẹ Quả Quả rất lợi hại, lần này mới thật sự biết được. Ở trong đại viện to như thế này, cổng còn có quân nhân đứng gác, còn có cảnh vệ lái xe riêng, ngay cả nhà cũng là căn biệt thự nhỏ thế này.

Quả Quả nhà bà, vốn nên sinh ra trong gia đình như này chứ.

https://thuviensach.vn

Lúc này bà nội Ngôn cũng từ trong bếp đi ra, Mạnh Trọng Khâm liền giới thiệu: "Vị này là mẹ tôi."

"Đây là mẹ Thành và anh trai Thành Thực của Ngôn Ngôn mẹ ạ," Mạnh Trọng Khâm giải thích với bà cụ.

Bà cụ hơi ngạc nhiên, nhưng trên mặt lại vui mừng, "Vẫn luôn muốn gặp các người, thế nhưng hôm nay mới gặp được."

Mẹ Thành được bà nội kéo ngồi xuống, Ngôn Dụ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Thành Thực.

Thành Thực cúi đầu nhìn ngón tay cô, hỏi: "Sao không đưa nhẫn cho anh trai xem thử?"

Ngôn Dụ ngơ ngác, giọng Thành Thực không tính là nhỏ, mọi người đều nghe thấy lời này. Cho nên đều xoay đầu nhìn sang, dưới ánh đèn sáng rỡ của phòng khách, gò má cô gái nhỏ chợt ửng đỏ.

Cuối cùng ngay cả vành tai, cũng đỏ bừng.

Mạnh Tây Nam cũng từ trên lầu đi xuống, bị Mạnh Trọng Khâm gọi đến.

Nói đến đây lại là lần đầu tiên người hai nhà gặp mặt chính thức như vậy. Thực ra mấy năm nay mẹ Thành vẫn luôn từ chối sự trợ giúp của Mạnh gia, dù là lúc Thành Thực khó khăn nhất, bà cũng cắn răng tự mình gánh vác.

Cho nên dù Mạnh Trọng Khâm biết họ ở chỗ nào, nhiều lắm cũng chỉ là đến thăm.

Lần này là vì muốn ăn cơm với Tưởng gia, nên Mạnh Trọng Khâm tự mình điện thoại cho Thành Thực.

https://thuviensach.vn

Ông hy vọng vào thời khắc quan trọng như vậy của Ngôn Dụ, Thành Thực và mẹ Thành đều có thể đến.

Lúc ấy Thành Thực cũng hơi kinh ngạc, bên này điện thoại rất lâu cũng không nói chuyện, qua một lúc sau mới hỏi: "Thân thế Ngôn Ngôn thế này, chúng cháu đi có phải không thích hợp hay không."

"Tiểu Thành cháu cũng biết, bố mẹ nó là bạn chú quen mấy mươi năm, cho nên chúng ta đều hy vọng, cháu và mẹ Thành có thể đến."

Mạnh Trọng Khâm là trưởng bối, tự mình gọi một cuộc điện thoại như thế.

Thành Thực không có cách nào từ chối.

Trong phòng khách, mọi người đều ngồi đó, mẹ Thành không phải người giỏi biểu đạt, nhưng lại nói chuyện với bà nội rất vui vẻ. Tống Uyển ngồi ở một bên, nhìn Thành Thực đang nói chuyện với Mạnh Tây Nam, mà Ngôn Dụ lại ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Thành Thực.

Rõ ràng là nhà người ta đèn đuốc bình thường nhất, nhưng lại ấm áp đến vậy.

"Lão Mạnh, ở bên ngoài đã nghe thấy trong này náo nhiệt vậy rồi," Tưởng Tề Minh đẩy cửa đi vào, trong tay tự mình xách một chai Mao Đài, rượu này là năm ngoái có người tặng cho ông.

Lúc trước ông kiểm tra sức khỏe, gan hơi nhiễm mỡ, cho nên Chung Ninh quản ông rất nghiêm.

Hôm nay hiếm khi mượn được ánh sáng của con trai, xách rượu đến nhà thông gia tương lai, ngay cả Chung Ninh cũng không nói gì.

https://thuviensach.vn

Lúc Tưởng Tĩnh Thành đi theo vào, mắt Ngôn Dụ bỗng dán lên người anh.

Anh không mặc quân trang, mà mặc một áo khoác ba đờ xuy màu đen, caro, vải áo mềm mại lại dày dặn, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi trắng và áo len màu xanh nhạt, cả người thoạt nhìn rất tuấn tú cao lớn. Có lẽ là ánh nắng mùa đông không đủ nắng, nhìn anh lại trắng ra một chút.

"Cháu rể chúng ta đến rồi à," bà nội Ngôn cười híp mắt nói với tiểu Thành.

Mặc dù ai cũng biết, hôm nay vì sao tụ tập ở nơi này, nhưng mọi người vẫn chưa chọc rách cửa sổ giấy này, nên một câu cháu rể này của bà cụ đã chọc cười mọi người.

Tưởng Tĩnh Thành cũng cười theo, "Bà nội."

Vì thế khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Ngôn Dụ, lại đỏ ửng lên.

May là nhà ăn của Mạnh gia đủ lớn, bàn tròn lớn để ở trong, đủ để tất cả mọi người ngồi xuống. Mạnh Trọng Khâm vừa rồi giới thiệu mẹ Thành và Thành Thực với Tưởng Tề Minh và Chung Ninh, cũng không giấu diếm, trực tiếp nói thẳng.

Tưởng Tề Minh và Chung Ninh đương nhiên biết thân thế của Ngôn Dụ.

Cho nên thái độ của Chung Ninh đối xử với mẹ Thành không khác gì đối với Tống Uyển.

Đây là mẹ Ngôn Dụ, cũng chính là mẹ vợ tương lai của tiểu Thành nhà họ.

https://thuviensach.vn

Tính cách con người Chung Ninh luôn cởi mở, kể từ sau khi biết rõ con trai nhà bà không phải Ngôn Dụ thì không thích, không phải Ngôn Dụ thì không cưới, thì đã trông đợi anh có thể nhanh động tác, đừng kéo dài thêm nữa.

Một chút cũng không mạnh mẽ vang dội như bố anh năm đó.

Bữa cơm này, cho đến hơn mười giờ mới ăn xong.

Vốn muốn giữ mẹ Thành và Thành Thực ở lại, nhưng họ kiên trì muốn đi.

Cuối cùng Mạnh Trọng Khâm bảo thư ký của ông đi tiễn họ.

Trước khi đi, Tưởng Tĩnh Thành và Ngôn Dụ tiễn họ ra ngoài. Cho đến khi họ lên xe, Ngôn Dụ vẫn đứng trên đường, nhìn chiếc xe chầm chậm lái đi, cuối cùng biến mất trước mắt họ.

"Em muốn nói cho Thành Thực chân tướng không?" Trong màn đêm, giọng nói của Tưởng Tĩnh Thành nghe vào lại khiến người ta an tâm.

Nhưng điều anh nhắc đến lại là điều Ngôn Dụ sợ đề cập nhất.

Cô quay đầu nhìn căn nhà của Mạnh gia, lúc này cổng còn chưa đóng, trong sân đèn vẫn sáng, ngay cả đèn chùm trong phòng khách cũng sáng như ban ngày, sự ấm áp và náo nhiệt vừa rồi còn chưa tan đi.

Mấy người mẹ còn đang bàn bạc, lúc nào thì họ kết hôn.

Ồn ào chưa tan, chờ đợi cô lại là một lựa chọn.

"Em sẽ nói cho anh Thành Thực biết, nhưng không phải bây giờ," Ngôn Dụ khẽ nói.

**

https://thuviensach.vn

"Xin chào," trong căn phòng sạch sẽ, trên giá sách bên cạnh chất không ít sách, phần lớn đều là sách y học. Ngọn đèn trên bàn sách còn sáng, Thành Thực đang xem tài liệu, thì di động trên bàn vang lên.

Là một số lạ.

"Anh là Thành Thực?" Bên kia là một giọng nói kỳ lạ, giống như giọng nói thông qua máy đổi giọng vậy.

Thành Thực sững sốt: "Cô là ai?"

"Anh muốn biết năm đó em gái ruột của anh rốt cuộc làm thế nào bị ôm nhầm không?" Giọng nói kỳ lạ này nói.

Thành Thực: "Cô là ai? Vì sao lại biết chuyện này."

"Xem ra anh còn chưa biết chân tướng, đi hỏi Ngôn Dụ đi,"

"Cô ta biết tất cả, cái gì cô ta cũng biết."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 80

"Làm gì đấy?" Phía sau thình lình đặt câu hỏi, khiến cơ thể Mạnh Thanh Bắc run rẩy.

Mạnh Thanh Bắc quay đầu lại, nhìn thấy Vu Lệ Khanh đang quấn áo choàng ngủ tơ tằm, dựa vào bên cửa, trang điểm trên mặt vẫn tinh tế hoàn hảo, ngày cả mái tóc dài xõa trên vai cũng được sấy thẳng thớm.

Mạnh Thanh Bắc giấu đồ trong tay ra phía sau.

Vu Lệ Khanh đã bĩu môi cười lạnh, khinh thường nhìn cô ta. Nói thực, cái tính cách này của Mạnh Thanh Bắc, thật sự không giống bà ta. Chí ít là lòng độc ác, còn thua xa bà ta.

"Thế nào, còn giấu mẹ?"

Vu Lệ Khanh thật sự rất khinh thường.

Mạnh Thanh Bắc thấy thế, dứt khoát ném điện thoại và máy thay đổi giọng nói trong tay lên sofa bên cạnh, lúc này cô ta ở nhà mình, cũng không biết Vu Lệ Khanh có vấn đề gì, lại muốn đến nhà cô ta ở.

"Con điện thoại cho Thành Thực kia, muốn làm gì?" Vẻ mặt Vu Lệ Khanh lạnh lùng.

Giọng điệu của bà ta không khách sáo chất vấn, cho dù là con gái ruột, nếu thật sự muốn làm ra chuyện gì không tốt đối với bà ta. Vu Lệ Khanh

https://thuviensach.vn

cũng sẽ không mềm lòng nương tay, huống hồ bà ta từng sinh Mạnh Thanh Bắc, nhưng lại chưa từng có trách nhiệm của một người mẹ.

Sau khi Mạnh Thanh Bắc được ôm về Mạnh gia không bao lâu, Vu Lệ Khanh thấp thỏm bất an, đứa trẻ lớn lên từng ngày, dáng vẻ cũng sẽ phát triển.

Cho nên bà ta sợ mình cứ ở lại quanh Tống Uyển, thì sớm muộn cũng sẽ bị bà phát hiện.

Đúng lúc khi ấy cải cách mở cửa, hàng loạt thương nhân Hồng Kông và Ma Cao bắt đầu đến Bắc Kinh, đầu tư vào đây.

Vu Lệ Khanh vào thời điểm này, đã quen biết người chồng đầu tiên của mình, một thương nhân người Hồng Kông.

Thực ra thương nhân đã có vợ ở Hồng Kông, nhưng Hồng Kông quá mức bảo thủ, cho đến thập niên bảy mươi mới xóa bỏ chế độ nạp thiếp. Thương nhân kia không gạt bà ta, mà nói thẳng cho bà ta biết, nếu bà ta có thể đi theo mình, thì có thể đảm bảo bà ta ăn no mặc ấm.

Nhưng ông ta không thể cưới bà ta.

Vu Lệ Khanh suy nghĩ hai ngày, rồi nộp báo cáo chuyển ngành. Còn bố ruột của Mạnh Thanh Bắc, tên đàn ông vô dụng kia, sau khi biết được bà ta đã sinh con, thì rất sợ hãi.

Bà ta không nói cho tên đàn ông kia biết, mình đã tráo Mạnh Thanh Bắc với con gái Tống Uyển, mà chỉ nói với ông ta rằng, đứa bé đó đã được bà ta đưa về quê rồi.

Kết quả tên đàn ông này không nhắc đến một chữ tiền.

https://thuviensach.vn

Sau khi Vu Lệ Khanh nhìn thấu, bèn đồng ý với thương nhân kia, lựa chọn làm tình nhân của ông ta.

Bà ta rời khỏi Bắc Kinh cũng sắp ba mươi năm rồi, nếu không phải lần này vì chuyện của Quý Viễn Hồng, thì bà ta cũng sẽ không quay về. Kể từ sau khi chồng bà ta qua đời, bà ta liền rời khỏi Hồng Kông, những năm gần đây đều sống ở Canada và Mỹ.

Tình cờ quen biết được Quý Viễn Hồng, lúc ở Las Vegas.

Người này là con trai út của bà cụ Quý gia, phóng đãng mấy mươi năm, giờ đây vẫn là độc thân Vương lão ngũ.

Thực ra so với Quý Viễn Hồng, Vu Lệ Khanh càng thích những thanh niên trai trẻ cơ thể cường tráng mặt mũi tuấn tú hơn, chỉ cần có đủ người, bà ta chỉ cần vẫy tay thì những người đó có thể chủ động bò lên giường bà ta.

Bà ta ở cùng Quý Viễn Hồng, đơn giản cũng chỉ là theo nhu cầu mà thôi.

Thấy Mạnh Thanh Bắc không nói chuyện, Vu Lệ Khanh chầm chậm đi tới, giơ chân ngồi xuống sofa trong phòng ngủ cô ta.

"Muốn tố cáo mẹ với tên Thành Thực kia?"

Mạnh Thanh Bắc trừng bà ta, "Tôi đâu có nhàm chán vậy."

"Ồ, vậy con muốn làm gì?" Vu Lệ Khanh cảm thấy hứng thú nhìn cô ta, giống như rất tò mò động cơ cô ta điện thoại cho Thành Thực.

Bị truy hỏi mãi như vậy, Mạnh Thanh Bắc lạnh mặt xuống, tức giận nói: "Tôi nói rồi, chuyện này không liên quan đến bà."

https://thuviensach.vn

"Có phải sau khi Mạnh Tây Nam tìm con, phát hiện chân tướng, hoàn toàn thất vọng về con, sau đó con cũng muốn để Ngôn Dụ nếm thử cảm giác này?"

Lời của Vu Lệ Khanh như sợi dây leo dính độc, quấn vào lòng Mạnh Thanh Bắc, làm cho vẻ mặt cô ta khiếp sợ đến tột đỉnh.

Trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ xấu của mình, chỉ là không ai muốn thừa nhận. Đây chính là vì sao cho dù mọi người làm việc xấu, cũng sẽ lặng lẽ làm sau lưng. Mạnh Thanh Bắc luôn bình tĩnh cao ngạo, lúc có Tôn Gia Minh, cô ta còn có thể thoái thác, những chuyện như thổi phồng hay mưu hại đồng nghiệp, đều là Tôn Gia Minh làm.

Nhưng giờ đây cô ta gọi cuộc điện thoại này, lại bước gần vực sâu một bước.

Cô ta không ngờ Vu Lệ Khanh lại có thể đoán được tất cả suy nghĩ của cô ta.

Vừa rồi vẻ mặt còn không kiên nhẫn, bỗng chốc mất đi huyết sắc, tái nhợt. Suy nghĩ xấu thường chỉ trong nháy mắt, chỉ có điều có những người kịp thời thu tay, nhưng cũng có những người càng không thể vãn hồi.

Cô ta quá hiểu tình cảm của Ngôn Dụ đối với Thành Thực, biết rõ cho dù cô có chết, cũng không muốn để Thành Thực hận mình.

Nhưng Thành Thực vì cô mà đã mất đi một chân, nếu bây giờ lại để cho Thành Thực biết được, chuyện năm đó căn bản không liên quan đến Thành gia, họ chỉ là vì Ngôn Dụ mà bị liên lụy, liệu anh có còn đối với Ngôn Dụ như trước đây nữa không?

Chỉ cần Mạnh Thanh Bắc nghĩ đến những lời mà Mạnh Tây Nam nói với cô ta ở phòng hóa trang ngày đó, thì trái tim cô ta giống như bị dao cắt.

https://thuviensach.vn

Dựa vào cái gì mà cô ta hoàn toàn mất đi anh trai, còn Ngôn Dụ có thể có được sự thấu hiểu của Thành Thực chứ.

Không thể, cô ta chính là muốn để cho Ngôn Dụ cũng nếm trải loại cảm giác này, loại cảm giác bị người thân vứt bỏ.

Vu Lệ Khanh thấy cô ta cắn răng nghiến lợi như vậy, thì chợt bật cười: "Con tưởng con thế này, thì có thể đả thương được Ngôn Dụ ư?"

Trong mắt bà ta, những chiêu này của Mạnh Thanh Bắc đều chỉ là ầm ĩ nho nhỏ mà thôi.

Nào ngờ Mạnh Thanh Bắc lại đột ngột đứng dậy, đi đến cửa sổ, kéo rèm cửa ra. Cô ta ở nhà cực ít kéo rèm cửa ra, sợ bị chó săn chụp lén. Giờ phút này sao đầy trời, phía chân trời là một vòng trăng tròn, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, phác họa cả bầu trời giống như phủ lên một dải lụa mỏng màu bạc.

"Bà mới chân chính không hiểu, bà sẽ không hiểu Thành Thực đối với cô ta mà nói, có bao nhiêu quan trọng."

Loại đau khổ khi bị người thân vứt bỏ đó, bà sẽ không hiểu, bởi vì bà không có người thân, cũng không có ai thật lòng chờ đợi.

Bà cảm thấy tiền quan trọng, quyền lợi quan trọng, nhưng không phải tiền và quyền lợi đều quan trọng với mỗi người.

Đánh vào điểm yếu, mà lần này, Mạnh Thanh Bắc thật sự đã bắt được điểm yếu của Ngôn Dụ.

**

Trời trong xanh, chỉ là trên bãi cỏ không có màu xanh như ngày xuân. Hôm nay hiếm khi không có gió, Hàn Kinh Dương mặc đồ cưỡi ngựa, áo

https://thuviensach.vn

đen quần trắng, trên chân mang một đôi giày cưỡi ngựa bóng loáng, không phải nói chứ, thật sự giống như đang đi báo cáo cấp trên vậy.

"Kinh Dương," phía sau có một giọng nói không lưu loát gọi tên anh.

Hàn Kinh Dương quay đầu lại, ha, thằng nhóc thật con mẹ nó đẹp trai chứ lị.

Người đến là một chàng trai trẻ, cao 1m8, mấu chốt ở đây là tỷ lệ rất tốt, đôi chân dài kia thẳng thật. Cậu ta mặc nguyên bộ đồ cưỡi ngựa màu đen, mũ đen được cậu ta cầm trên tay, cả người lộ ra một vẻ phấn chấn khôi ngô của người trẻ tuổi.

"Đội mũ vào, chúng ta cưỡi hai vòng chứ?" Hàn Kinh Dương hất đầu, cười nói với cậu ta.

Lúc này Chu Dĩ Trạm trở tay đội mũ lên, nói chuyện bằng tiếng phổ thông rất trúc trắc: "Ai thắng thì đêm này người ấy mời cơm."

"Không sao, cho dù cậu thua, thì cũng là tôi mời cậu ăn cơm."

Lời này xem như là đã đắc tội với tiểu thiếu gia của Chu gia rồi, cậu ta từ nhỏ học ở Anh, phong trào cưỡi ngựa phổ biến ở Anh, chính cậu ta cũng có một con huyết mã thuần chủng trị giá mấy trăm vạn Euro, làm sao có thể thua anh được.

Nào ngờ mấy vòng tiếp theo, Chu Dĩ Trạm lại thật sự thua.

"Sao anh lợi hại đến vậy?" Cậu ta tò mò hỏi.

Hàn Kinh Dương nở nụ cười, thấy một người từ nơi xa đang chậm rãi đi tới, anh hừ cười nói: "Người chân chính lợi hại đến rồi đây."

"Cậu sao giờ mới đến, có việc nhờ người ta còn muốn ngàn thỉnh vạn cầu là thế nào hả?" Hàn Kinh Dương đấm vào ngực người đến, mặc dù nói

https://thuviensach.vn

chuyện không khách sáo, nhưng giọng điệu này chắc chắn chính là có quan hệ cực tốt, mới sẽ nói ra như vậy.

Chu Dĩ Trạm và Hàn Kinh Dương quen biết cũng không tính là ngắn, họ có làm ăn với nhau.

Mỗi lần Hàn Kinh Dương đi Hồng Kông, đều là cậu ta ra mặt chiêu đãi. Mà Chu Dĩ Trạm đến Bắc Kinh, Hàn Kinh Dương cũng sẽ tận tình chiêu đãi.

Hàn Kinh Dương quàng cổ người đến, giới thiệu cho Chu Dĩ Trạm: "Đây là bạn lớn lên từ nhỏ cùng tôi, Tưởng Tĩnh Thành."

Chu Dĩ Trạm hàm súc gật đầu.

"Làm hai vòng nhé?" Hàn Kinh Dương thấy hai người đã chào hỏi xong, thì nghiêng đầu cười nói.

Tưởng Tĩnh Thành gật đầu, Hàn Kinh Dương chìa tay đưa mũ sắt của mình cho anh, ngờ đâu người đàn ông lại đẩy đi: "Tớ không thích đội thứ này."

Thấy anh mặc áo jacket ngắn, đi thẳng về phía ngựa, Chu Dĩ Trạm thấp giọng thì thầm với Hàn Kinh Dương: "Anh ấy không cần thay quần áo sao?" Dù sao người này đồ cưỡi ngựa và giày cưỡi ngựa cũng đều không có, ngay cả mũ sắt cũng dám không đội.

Hàn Kinh Dương xùy cười.

Thấp giọng nói: "Cậu ta ấy à, không cần đâu."

Chu Dĩ Trạm vừa rồi thua Hàn Kinh Dương, vốn không phục, không ngờ lần này đến một người còn ngang tàng hơn. Thế là dưới sự giật dây của Hàn Kinh Dương, cậu ta lại đua ba vòng với Tưởng Tĩnh Thành. Vừa bắt

https://thuviensach.vn

đầu cậu ta còn xem như có thể miễn cưỡng theo kịp, nhưng sau một vòng, cậu ta liền bị bỏ lại.

Đến khi cậu ta xuống ngựa, thì gương mặt tuấn tú đã không còn vẻ kiêu ngạo và tự tin như vừa rồi nữa.

Được, hai người này chính là thay phiên nhau đến ngược cậu ta đây mà.

"Đừng nản, tên này là một cầm thú, chúng ta là người, thua cầm thú cũng là bình thường thôi," Hàn Kinh Dương thấy chàng trai này hơi chán nản, thì sờ đầu cậu ta, cười nói.

Ba người đi trở về, câu lạc bộ đua ngựa này rất yên tĩnh.

Trước mặt là nơi chuyên để cho khách ăn cơm nghỉ ngơi, ba người vào một phòng bao, Hàn Kinh Dương gọi đem menu lên, để Chu Dĩ Trạm làm chủ.

Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu xem di động.

Hàn Kinh Dương cười haha, chọc anh: "Có vợ rồi có khác nhỉ."

Chu Dĩ Trạm không hiểu ngẩng đầu, Hàn Kinh Dương vỗ vỗ cậu ta: "Cậu tiếp tục chọn món đi, tôi nói người bên cạnh cơ."

Ồ, Chu Dĩ Trạm rất ngoan ngoãn gật đầu.

Đến khi ba người ăn cơm, Chu Dĩ Trạm đã nhịn rất lâu, liền hỏi: "Hôm nay anh đến tìm tôi, có phải có chuyện gì không?"

Tưởng Tĩnh Thành nhìn cậu ta, ai nói tiểu thiếu gia Chu gia này không hiểu sự đời.

https://thuviensach.vn

Anh bưng ly rượu thủy tinh trong tay, trong ly là dịch thể màu nâu đỏ, đang chuyển động từ từ ở thành ly.

"Chuyện bố cậu năm đó, cậu không muốn làm rõ?"

Thương nhân trăm tỷ bị tai nạn xe mất mạng, tin tức này khi đó không những chấn động cả Hồng Kông, mà thậm chí còn khiến cho thị trường cổ phiếu hỗn loạn. Cả Chu thị lúc đó đều vì tai nạn đột ngột của chủ tịch tập đoàn, mà rối ren bất an.

Chu Dĩ Trạm là con út trong nhà, lúc bố cậu ta vừa qua lại với Vu Lệ Khanh, cậu ta thậm chí còn chưa sinh ra.

Giờ đây Tưởng Tĩnh Thành lại nhắc đến chuyện này trước mặt cậu ta, quả thực Chu Dĩ Trạm không ngờ đến.

"Vì sao anh lại hứng thú với chuyện của bố tôi?" Với tuổi tác của Tưởng Tĩnh Thành, bố cậu ta cùng anh căn bản không có khả năng là người quen cũ.

Tưởng Tĩnh Thành nói: "Vu Lệ Khanh."

Cánh tay anh để trên bàn, thuốc kẹp trong ngón tay đang chậm rãi cháy, khói thuốc màu trắng dưới ánh đèn pha lê như một đám mây.

Chu Dĩ Trạm ngơ ngác, cậu ta không ngờ, Tưởng Tĩnh Thành biết nhiều đến vậy.

Đối với cái tên này, từ khi cậu ta còn bé, thì luôn nghe mẹ nhắc tới mỗi ngày.

Mẹ cậu ta cũng sinh ra trong một gia đình giàu có ở Hồng Kông, lúc gả cho bố cậu ta, vợ chồng ân ái, sinh được mấy người con. Nhưng nào ngờ

https://thuviensach.vn

lúc bố cậu ta đầu tư vào nội địa, quen biết một người phụ nữ, còn ngang nhiên dẫn bà ta về Hồng Kông bao dưỡng.

Thậm chí còn dẫn bà ta tham dự tiệc tùng trong thành phố.

Mẹ cậu ta trước mặt người khác luôn duy trì phong độ trang nhã của một quý phú nhân, nhưng sau lưng lại dùng những lời lẽ cực kỳ độc ác chửi rủa người đàn bà kia. Vốn tưởng người đàn bà này sớm muộn cũng sẽ nhan sắc tàn phai, nhưng nào biết dây dưa này, lại mười mấy năm.

Cho dù cậu ta được sinh ra, cũng không thể giúp mẹ giành lại được trái tim của bố.

Đến tận khi bố cậu ta gặp tai nạn qua đời.

Người đàn bà này cũng biến mất khỏi Hồng Kông, đoạn chuyện xưa này mới sẽ bị chôn vùi.

"Bên phía cảnh sát Vân Nam đã bắt được một nhóm đối tượng buôn bán ma túy, cậu biết không? Trong đó có hai người từng sống ở Hồng Kông mấy năm, họ đã khai ra một chuyện."

Ánh mắt Chu Dĩ Trạm nhìn chằm chằm anh.

"Bọn họ nói một thương gia Hồng Kông họ Chu, là do họ giết chết."

Hàn Kinh Dương cho người đưa Chu Dĩ Trạm về, rồi mới quay lại phòng bao. Đồ ăn trên bàn lúc này đều đã được dọn xuống, Tưởng Tĩnh Thành đang ngồi trước bàn làm việc bên cạnh, phía trên bày một bàn cờ.

Căn phòng này là phòng được Hàn Kinh Dương bao hàng năm.

Con người anh không có đam mê gì, chỉ thích mỗi cờ vây.

https://thuviensach.vn

"Cậu xem cậu đã dọa đứa trẻ người ta thành dạng gì rồi kìa," Hàn Kinh Dương lắc đầu cười nói, nhưng nói xong, anh ta cũng cảm khái; "Nói đến bố cậu ta cũng thật xui xẻo, đã nuôi phải một con xà mỹ nhân trong nhà. Cuối cùng còn phải bỏ mạng."

Nào có ai ngờ rằng chuyện bố Chu Dĩ Trạm xảy ra tai nạn xe, lại có liên quan đến Vu Lệ Khanh chứ.

Dù sao Vu Lệ Khanh cũng là tình nhân của ông ta, nếu ông ta chết, thì tương đương với việc Vu Lệ Khanh mất đi chỗ dựa vững chắc. Lúc đó hướng trinh sát bên phía cảnh sát, lại đặt trong nội bộ Chu gia, dù sao quan hệ của bố mẹ Chu Dĩ Trạm vẫn luôn không tốt lắm, thậm chí anh trai và chị gái của cậu ta cũng luôn chán ghét người đàn bà mà bố họ sủng ái ở bên ngoài kia.

"Trong tay người đàn bà này không chỉ có mỗi một vụ án này."

Hàn Kinh Dương nghe xong, cũng tặc lưỡi: "Thật không ngờ, Thanh Bắc lại có một người mẹ thế này."

Nhưng nếu Mạnh Thanh Bắc không có một người mẹ như thế, thì e rằng vận mệnh của cô ta năm đó, cũng sẽ không xảy ra thay đổi lớn đến vậy.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành về nhà, Ngôn Dụ còn chưa đến nhà.

Anh mở tủ lạnh ra, bên trong còn không ít đồ, dứt khoát nấu cơm trước.

Đến khi Ngôn Dụ về đến, vừa mở cửa ra, đã thấy đèn phòng khách nhà bếp đều sáng, cả nhà đều được bao phủ trong ánh đèn vàng ấm, đâu đâu cũng hiện ra ấm áp.

https://thuviensach.vn

Khó trách luôn có người nói, nhà chính là một nơi, mãi mãi sẽ để lại cho bạn một ngọn đèn.

"Sao về muộn vậy em?" Tưởng Tĩnh Thành ôm cô từ đằng sau, nâng cổ tay lên, xem đồng hồ.

Sắp tám giờ rồi.

"Cuối tuần mà, em phải tham gia một buổi tiệc, cho nên hôm nay đi thử bộ lễ phục," Ngôn Dụ thở dài, nói: "Anh nói xem em chỉ là một giám đốc bộ phận quan hệ xã hội, vì sao cũng phải mặc lễ phục đi chịu tội vậy chứ."

Tưởng Tĩnh Thành mỉm cười.

"Vậy thì đừng đi làm nữa nhé?"

Ngôn Dụ sửng sốt, khẽ nói: "Vậy em làm gì đây?"

Lúc này canh trong nồi đang sôi, phát ra tiếng sùng sục, Tưởng Tĩnh Thành nêm muối vào, đậy vung lại. Xoay người ôm cô, nhắm chuẩn môi cô, hôn mạnh lên.

"Sinh con thì thế nào?"

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Trong bếp, hơi nóng của canh trong nồi dần dâng lên, Ngôn Dụ bị Tưởng Tĩnh Thành ôm, đầu vùi trên vai cô. Trên người cô còn mang theo mấy phần hơi lanh, cần cổ trắng nõn bị anh cọ hơi ngứa.

Ngôn Dụ vừa muốn nói chuyện, nào biết lại bị anh ôm, đi thẳng đến nhà ăn bên ngoài phòng bếp.

Cô vỗ vai người đàn ông, hơi phiền nói: "Nấu cơm đi, đừng ầm ĩ."

"Vợ à," anh ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Anh sợ mình mà không sinh con nữa, thì chắc đến tuổi trung niên mới có con luôn quá."

"Nói xằng nói bậy," Ngôn Dụ không ngờ anh lại lảm nhảm như vậy, đôi mắt sáng như nước, hơi trừng anh.

Tưởng Tĩnh Thành ôm cô ngồi lên bàn ăn, cúi đầu hôn cô, cường thế ôm eo cô, hôn đến mức đầu óc cô choáng váng, cả eo cũng bắt đầu mềm nhũn.

Nồi canh còn để trên bếp, vẫn vang tiếng sùng sục.

Ngôn Dụ đưa tay vuốt mái tóc ngắn ngủn của anh, rõ ràng đôi chân đang kẹo hai bên hông anh, lại cố tình đưa tay đẩy anh, thấp giọng nói: "Anh tiểu Thành."

https://thuviensach.vn

Người đàn ông trước mặt, khẽ đáp, Ngôn Dụ không thể nghe nổi tiếng nói phát ra từ trong yết hầu này của anh.

Quyến rũ đến mức khiến da đầu cô đều tê dại.

Cô đưa tay để lên sau cổ anh, hơi dùng sức, kéo người đến gần hơn.

Rõ ràng vừa rồi còn muốn đẩy anh ra, vậy mà người đàn ông chỉ cần dùng một từ, đã khiến cô buông giáp đầu hàng.

Đến khi tay nhỏ mát lạnh của cô, dán ở eo anh, sờ vào trong áo sơ mi, thì Tưởng Tĩnh Thành nghe thấy tiếng cười khe khẽ, anh ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt, rất buồn cười hỏi: "Em cười gì đấy?"

"Bây giờ dường như em có thể hiểu, từ đây vua không chầu sớm của Đường Minh Hoàng rồi," sắc đẹp trước mặt, khó tránh sẽ chậm trễ.

Người đàn ông tuấn tú cơ thể cường tráng, híp mắt, trêu chọc anh à?

Nhưng lúc này, áo lông Ngôn Dụ mặc có hơi loạn, cũng xem như là quần áo chỉnh tề. Nhìn lại Tưởng Tĩnh Thành ở đối diện, áo sơ mi màu xanh dương bị kéo ra khỏi quần, vạt áo nửa bên để ở bên ngoài, hơi phất phơ.

Có vẻ tùy ý phóng đãng.

Anh là quân nhân, dáng vẻ luôn là nghiêm túc đứng đắn, lúc mặc quân trang trên người, mùi vị cấm dục lại nghiêm túc kia, lại tản phát từ trong ra ngoài, làm cho Ngôn Dụ cũng không dám lỗ mãng.

Nhưng anh giờ phút này lại mặc quần áo ở nhà, Ngôn Dụ đưa tay kéo cổ áo của anh.

Thiết bị sưởi ấm trong nhà tỏa đầy ra, hai nút áo trên cùng của áo sơ mi anh đang mặc còn chưa cài, thế này lại để Ngôn Dụ bắt được cơ hội, tay

https://thuviensach.vn

nhỏ làm loạn, lại thoáng cái mở nút áo thứ ba trên sơ mi anh ra.

Lộ ra vòm ngực trơn bóng rắn chắc, có thể thấy rõ ràng hình dáng cơ ngực.

Tiếng nồi canh sôi trong bếp, càng lúc càng lớn.

Lần này lại là Tưởng Tĩnh Thành giữ tay cô lại trước, cúi đầu nói: "Hay là ăn cơm trước nhé."

Nói xong, anh lại ở trước mặt cô, muốn cài nút áo lại. Ngôn Dụ ngăn tay anh, Tưởng Tĩnh Thành híp mắt nhìn cô, giọng nói rất nguy hiểm nói: "Đừng làm rộn."

"Em chỉ cởi nút áo ra thôi mà, sao có thể nói là làm rộn được."

Tưởng Tĩnh Thành cười ha ha, dứt khoát không thèm cài nút lại, xoay người đi vào bếp. Ngôn Dụ không ngăn lại, thế là ngòi bên bàn ăn, nhìn anh xoay người đi đến bên cạnh bếp.

Anh đưa tay tắt lửa, đồ trong nồi canh, vẫn vang lên tiếng ùng ục.

Đến khi Ngôn Dụ muốn xuống khỏi bàn ăn, thì người đàn ông tắt lửa đã quay lại.

Anh đưa tay ôm người từ trên bàn xuống.

Sau đó đưa thẳng vào phòng ngủ.

"Không phải anh muốn ăn cơm à," Ngôn Dụ cố ý hỏi.

Tưởng Tĩnh Thành đã đẩy cửa ra, ném thẳng người lên giường, từ trên đè xuống, "Không ăn nữa, bữa tối đổi món rồi."

Đôi mắt trong veo của Ngôn Dụ, nhìn anh vô tội.

https://thuviensach.vn

Đến khi anh gằn từng chữ nói: "Đổi, thành, ăn, em."

Ầm, tiếng sấm chợt vang bên ngoài, Bắc Kinh ngày đông cực khô khan, hiếm khi đổ mưa, không ngờ đêm nay lại gặp. Rèm cửa phòng ngủ chưa kéo lên, sấm chớp bên ngoại, dường như trong phút chốc, phía chân trời đã đổi thành mưa gió.

Tưởng Tĩnh Thành đột nhiên nhìn ra bên ngoài, rồi lại quay đầu nhìn cô gái đang nằm dưới người, trong giọng nói lộ ra mấy phần hoài niệm.

"Em xem, đêm nay có giống lần đầu tiên của chúng ta ngày đó không?"

Ngôn Dụ sửng sốt, phản bác: "Nhưng khi đó là mùa hè mà."

Cơn mưa xối xả của ngày hè đến vừa nhanh vừa to, đang đi bình thường trên đường, bầu trời xanh thẳm chớp mắt đã phủ lên một lớp mây đen, sau đó cũng là tiếng sấm chớp như thế này, và rồi mưa to ập đến.

"Nhớ còn rõ thật," Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu hôn khóe miệng cô.

May là lúc này trong phòng ngủ không mở điện, anh mới không nhìn thấy mặt Ngôn Dụ, đỏ đến mức ngay cả mặt đỏ nhất, cũng không thể họa ra được hiệu quả của vẻ dịu dàng thế kia.

Làm sao lại không nhớ rõ được đây.

Đó thế nhưng là lần đầu tiên của anh, và cũng là lần đầu tiên của cô.

Họ đã trao cho nhau tất cả những cái duy nhất, lần đầu tiên hôn nhau, lần đầu tiên nắm tay thân thiết, còn có lần đầu tiên chung giường.

Ngôn Dụ hơi ngửa đầu, nghiêm túc nhìn anh, khẽ gọi: "Anh tiểu Thành."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành dừng lại, nhìn cô.

"Em yêu anh."

Vốn muốn nói là cảm ơn, nhưng đến cuối cùng lại trở thành ba chữ này. Vốn muốn cảm ơn anh vẫn luôn đợi em, nhưng bởi vì anh yêu em, nên mới sẽ đợi em. Cảm ơn quá nhẹ nhàng, mà lời nói sâu nhất trong lòng, chính là ba chữ này.

**

Vốn trước khi Chu Dĩ Trạm đến Bắc Kinh, tâm trạng rất tốt. Nhưng sau khi gặp được Tưởng Tĩnh Thành, chút tâm trạng tốt này cũng bị phá hỏng. Đối với bố, cậu ta không giống mẹ yêu hận dây dưa, cũng không giống anh chị, kính trọng nhưng lại chán ghét.

Ngược lại kể từ khi sinh cậu ta được sinh ra, ấn tượng về bố trong đầu cậu ta cực kì nhạt.

Ông ấy hàng năm đều ở cùng người đàn bà kia trong biệt thự, ngay cả ngày lễ ngày tết cũng chỉ về nhà điểm danh.

Anh trai chị gái còn nhận được tình yêu của ông ấy, còn mình là do mẹ tranh thủ tình cảm sinh ra, có thể nhận được sự quan tâm, ít lại càng ít.

Đến nỗi lúc bố cậu ta qua đời, cậu ta cũng không có cảm giác gì gọi là đau khổ.

Nhưng một khi bắt đầu điều tra lại Vu Lệ Khanh này, thì đoạn chuyện xưa lại bị bóc ra. Chu Dĩ Trạm không có suy nghĩ muốn báo thù cho bố, dù sao người chết cũng không thể sống lại. Nhưng chuyện này lại bị đào ra bàn luận, những năm này mẹ đã có được bình tĩnh, ắt sẽ lại bị ảnh hưởng.

Lúc Hàn Kinh Dương đến, thấy cậu ta còn chưa thay quần áo.

https://thuviensach.vn

"Sao không thay quần áo?" Hàn Kinh Dương liếc nhìn, quần áo cậu ta con treo trong phòng khách.

Chu Dĩ Trạm lập tức đứng dậy, "Anh Kinh Dương."

Hôm nay họ phải tham gia một buổi tiệc thương mại quốc tế, do Bộ Thương Mại chủ trì. Chu Dĩ Trạm vốn không được mời, nhưng với mối quan hệ của Hàn Kinh Dương ở Bắc Kinh, giúp cậu ta có được một chỗ cũng rất dễ dàng.

"Lúc trước ồn ào đòi đi, bây giờ lại không muốn tham gia?" Hàn Kinh Dương mặc một bộ vest đặt may, trên tay áo sơ mi trắng, là măng-set đá quý màu xanh da trời, lúc anh đưa tay lên rất chói mắt.

Chu Dĩ Trạm bị thu hút bởi nút áo của anh, vẻ mặt chợt trở nên vui vẻ: "Anh Kinh Dương, cái này không phải em tặng anh sao."

"Ánh mắt rất tốt," Hàn Kinh Dương sờ đầu tóc cậu ta, khen ngợi.

Tuổi cậu ta vốn không lớn, vẫn còn chút tính tình thiếu niên, Hàn Kinh Dương vừa khen một cậu, đã khiến cho cậu ta vui mừng đến bay lên. Ngay cả Hàn Kinh Dương thấy cậu ta vui vẻ như vậy, cũng cảm thấy hơi buồn cười.

Hàn Kinh Dương vỗ vỗ vai cậu ta: "Bây giờ đi thay quần áo đi."

Chu Dĩ Trạm đang định đi, thì dừng bước chân, xoay đầu lại, nhìn người đàn ông phía sau hỏi: "Anh Kinh Dương, các anh điều tra Vu Lệ Khanh này không phải vì chuyện của bố em đâu nhỉ?"

Loại chuyện này không cần thiết phải nói dối.

Hàn Kinh Dương gật đầu, "Bởi vì chuyện bà ta đã làm khiến cho người ta không có cách nào tha thứ được, chỉ là chuyện đó trôi qua quá lâu

https://thuviensach.vn

rồi. Chứng cứ sớm đã không còn."

Nghe được lời này, Chu Dĩ Trạm liền hiểu rõ.

Cậu ta nói: "Cho nên các anh muốn bắt tay từ chuyện tai nạn xe của bố em, đưa bà ta vào tù?"

Thấy thiếu niên trước mắt, ánh mắt bỗng sáng lên, cả người nghiêm túc lại cố chấp, mái tóc đen tuyền hơi dài. Hàn Kinh Dương đưa tay sờ mái tóc ngắn của cậu ta, uhm một tiếng, "Thật thông minh, chính là như thế."

"Sao anh sờ tóc em," Chu Dĩ Trạm chợt nhảy ra sau, giống như chịu phải sợ hãi cực lớn.

Hàn Kinh Dương cũng bị động tác này của cậu ta dọa giật mình.

Anh buồn cười nói: "Chỉ sờ đầu cậu chút thôi, có đến mức phản ứng mạnh vậy không."

Chu Dĩ Trạm che đầu mình, uất ức nhìn anh, có thể giống nhau sao? Anh sờ đầu mình, giống như đàn ông đang trêu chọc con gái thế kia. Nhưng cậu ta không phải con gái.

Tiểu thiếu gia này quả thực yếu ớt, Hàn Kinh Dương thật không dám chạm cậu ta.

Vội vàng đuổi cậu ta đi thay quần áo.

Kết quả Chu Dĩ Trạm đi ra ngoài mấy bước, lại quay đầu lại nói: "Anh Kinh Dương."

Hàn Kinh Dương thật sự bị cậu ta làm cho dở khóc dở cười, "Lại sao nữa?"

https://thuviensach.vn

"Thực ra em biết tài xế của bố em ở đâu," Chu Dĩ Trạm khẽ nói, lời này khiến Hàn Kinh Dương cũng rất ngạc nhiên, đến khi cậu ta nói tiếp: "Năm đó bố em có hai tài xế, một người lái xe cho ông ấy, đi theo ngoài ý muốn đã không còn nữa. Một người khác, sau khi xảy ra chuyện, đã mất tích. Năm ngoái, em đã tìm được người này."

Thực ra cậu ta tìm được người tài xế này, cũng là chuyện ngẫu nhiên.

Nhưng cậu ta chưa từng đi gặp người này, chỉ cho người giám sát nhất cử nhất động của ông ta.

Hàn Kinh Dương không ngờ, hôm nay đến còn có được thu hoạch thế này.

Vì thế lúc Chu Dĩ Trạm về phòng thay quần áo, Hàn Kinh Dương liền điện thoại cho Tưởng Tĩnh Thành. Lúc này Tưởng Tĩnh Thành đúng lúc tan ca về nhà, kể từ sau khi báo cáo kết hôn của anh được phê duyệt, lúc không trực ban, thì anh sẽ về nhà ở.

"Không ngờ người tài xế này đang ở Bắc Kinh, bảo cảnh sát dẫn người về thẩm vấn, đây là hai bước đột phá đấy."

Tưởng Tĩnh Thành gật đầu, nắm vô lăng, khẽ nói: "Kinh Dương, cảm ơn cậu."

"Fuck, nói lời này với tớ, là muốn bị đánh phải không?" Hàn Kinh Dương tức giận nói.

Vì thế người đàn ông đang lái xe, khóe miệng khẽ nhướng, hơi đáng đánh đòn nói: "Nằm mơ đấy hả, từ nhỏ đến lớn, có lần nào các cậu không bị tớ đánh không."

Cái thằng này.....

https://thuviensach.vn

Hàn Kinh Dương hít sâu một hơi, sau đó đối diện cúp máy, là cúp máy đó.

*

Ngôn Dụ đến cùng Chu Trác và Quý Khải Mộ, lần này công ty họ cũng nhận được lời mời tham gia tiệc rượu hôm nay. Ngôn Dụ khoác tay Quý Khải Mộ vào hội trường, trong đại sảnh tráng lệ, bàn tròn cùng kiểu để đan xen nhau, tiệc rượu lần này không phải theo hình thức buffet.

"Nhìn gì đấy," Ngôn Dụ thấy Quý Khải Mộ, nhìn chằm chằm hướng nào đó.

Nào biết cô vừa đi qua, thì sắc mặt khẽ thay đổi.

Vài người đối diện còn chưa ngồi vào chỗ, giờ phút này người phụ nữ đứng đầu lại đi đến bên này, mà cô gái phía sau bà ta là vẻ mặt không tình nguyện.

"Ngôn tiểu thư," Vu Lệ Khanh khuôn mặt dịu dàng, trang điểm tinh xào, rõ ràng lộ ra ý cười, nhưng lại không đạt đến đáy mắt.

Ngôn Dụ lạnh nhạt nhìn bà ta, đến khi Vu Lệ Khanh xoay đầu chào hỏi với Quý Khải Mộ: "Tiểu thiếu gia, rất lâu không gặp rồi nhỉ."

Quý Khải Mộ luôn nhã nhặn với người khác, mặc dù có chút tính khí tiểu thiếu gia, bình thường đều sẽ không tùy tiện nổi giận với người khác. Nhưng lúc này nhìn thấy Vu Lệ Khanh, sự khinh thường và ghét bỏ trên mặt, không thèm che đậy.

"Không ngờ lại gặp được tiểu thiếu gia ở đây," Vu Lệ Khanh không để ý đến thái độ của cậu ta, vẫn ôn hòa.

https://thuviensach.vn

Mạnh Thanh Bắc đứng bên cạnh bà ta, cô ta vốn không muốn tham gia tiệc rượu này. Nhưng Vu Lệ Khanh lại thuyết phục cô ta, loại trường hợp chính thức này mở rộng mối quan hệ, các doanh nghiệp đầu tư, hay nhân vật lớn đều tập trung ở đây.

Không ngờ, vừa đến sảnh tiệc, đã gặp Ngôn Dụ.

Quý Khải Mộ thấy bà ta mở miệng ngậm miệng đều tiểu thiếu gia, thì lạnh mặt, khinh thường hỏi: "Bà là giúp việc nhà tôi à?"

Vu Lệ Khanh sững sờ, Quý Khải Mộ đã lạnh mặt nói tiếp: "Vậy nếu không sao lại gọi tôi thiếu gia."

"Nói đến thì tôi và chú ba của cậu, còn là bạn tốt đấy," Vu Lệ Khanh rốt cuộc vẫn là lão hồ ly, giờ phút này cũng có thể mặt mày không lạnh, vẫn mỉm cười dịu dàng nhìn cậu ta.

Nhưng có lẽ bà ta thật sự không hiểu Quý Khải Mộ.

Vị tiểu thiếu gia này của Quý gia hoặc là không nổi giận, mà lúc nổi giận thật sự, thì cái miệng có thể nghẹn chết người.

Cậu ta nhếch khóe miệng, ngạo mạn nói: "Người chú ba kia của tôi, cái khác đều tốt. Chỉ có quá khách sáo với người ta thôi, bằng không thì thứ gì cũng dám xưng là bạn với ông ấy."

Ngôn Dụ khẽ nhướng mày, cô cũng thật sự đánh giá thấp Quý Khải Mộ rồi.

Tiếng Trung của tên này tăng nhanh từ khi nào vậy kìa.

"Chào hỏi xong rồi, chúng ta đi thôi," Mạnh Thanh Bắc quả thực không nghe nổi nữa, nói thẳng với Vu Lệ Khanh xong, thì xoay người bỏ đi. Cô ta cuối cùng vẫn quen là đại tiểu thư cao cao tại thượng, một chút

https://thuviensach.vn

cũng không thể hiểu được, vì sao Vu Lệ Khanh lại thấp hèn với một người như thế.

Chuyện đến hôm nay, Ngôn Dụ cũng không có gì tốt với cô ta.

Bởi vì từ sau khi biết được chân tướng, Ngôn Dụ đã chấm dứt bốn đại diện phát ngôn của Mạnh Thanh Bắc, công ty tài trợ chương trình của cô ta cũng xôn xao đòi lại chi phí.

Sau khi họ đi, Quý Khải Mộ rót một ly nước, cười giễu nói: "Ánh mắt của chú ba tớ thật kém cỏi, vậy mà lại ở cùng loại đàn bà này. Thật là....."

Từ vựng tiếng Trung của cậu ta vẫn không đủ, miệng pháo vừa rồi đã là thời điểm đánh dấu hiếm hoi.

Lúc Ngôn Dụ nhìn thấy Hàn Kinh Dương, anh và Chu Dĩ Trạm vừa đi vào.

"Anh Kinh Dương, thật khéo," từ sau khi cô về nước, thường sẽ gặp được vị anh trai chơi với nhau từ nhỏ này trong tiệc rượu, dường như phàm là ngành nghề kiếm tiền, anh đều có thể chen vào một chân.

Ngay cả đám người Tưởng Tĩnh Thành cũng không biết, Hàn Kinh Dương đến cùng có bao nhiêu tài sản tư hữu.

Hàn Kinh Dương kéo Ngôn Dụ sang một bên, nói cho cô biết chuyện vừa rồi Chu Dĩ Trạm đã nói. Anh đè thấp giọng nói: "Nếu thuận lợi, anh nghĩ đêm nay có thể tiến hành khống chế bà ta. Dù sao thì khi đó bà ta cũng đã phạm tội ở Hồng Kông."

Trong lòng Ngôn Dụ nói không ra tư vị gì, Vu Lệ Khanh nhận được trừng phạt thích đáng.

Là việc mọi người đều mong muốn nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Nhưng bà ta chịu trừng phạt rồi, thì em gái ruột của anh Thành Thực có thể tìm về không?

Sau khi Mạnh Thanh Bắc ngồi vào chỗ, vẫn luôn nhìn về phía bàn tròn Ngôn Dụ đang ngồi. Vu Lệ Khanh thấy cô ta mất hồn mất vía, cười hỏi: "Thế nào, còn tức giận sao?"

"Chính bà cũng không để ý người khác làm nhục, thì tôi có gì mà phải tức giận chứ," Mạnh Thanh Bắc lạnh nhạt nói.

Nào biết cô ta vừa nói xong, di động của Vu Lệ Khanh đã vang lên, bà ta mỉm cười nghe máy. Lúc này người ngồi cùng bàn, đang nói chuyện với Mạnh Thanh Bắc. Mặc dù ngồi ở đây đều là CEO hoặc quản lý cấp cao của các công ty, nhưng gặp được ngôi sao vẫn rất xúc động, mỗi một người đều xôn xao bắt chuyện chụp ảnh với Mạnh Thanh Bắc.

Vu Lệ Khanh nghe điện thoại xong, ý cười trên mặt đã không giữ được nữa.

Bà ta đột nhiên đứng dậy, suýt thì làm đổ ly rượu vang của Mạnh Thanh Bắc, dọa Mạnh Thanh Bắc vừa vội vừa giận nói: "Sao thế?"

"Con theo mẹ ra ngoài trước một chút," Vu Lệ Khanh đè thấp giọng nói.

Thế là hai người đứng dậy đi ra ngoài, đến khi ra khỏi sảnh tiệc, Vu Lệ Khanh nói thẳng: "Mẹ bây giờ phải đi sân bay, nơi này xảy ra chút chuyện, đợi qua đợt này con hãy đến Mỹ tìm mẹ."

Mạnh Thanh Bắc không ngờ lời bà ta muốn nói lại là cái này.

Nhất thời hoảng hốt nhìn bà ta, hồi lâu mới tức giận nói: "Thời điểm này, bà còn muốn vứt bỏ tôi."

https://thuviensach.vn

Biết rõ cô ta bây giờ đang ở giai đoạn bị Ngôn Dụ phong sát, vậy mà bà ta còn có thể vung tay bỏ đi. Nếu không phải bà ta trở về tìm mình, cô ta hôm nay đâu đến nỗi rơi đến bước này. Tôn Gia Minh đến bây giờ còn ở trại tạm giam, bên cạnh cô ta trơ trọi một mình không ai giúp đỡ.

"Thanh Bắc, con hãy tin mẹ, đây chỉ là tạm thời thôi," Vu Lệ Khanh không có ý giải thích nhiều.

Xe bà ta đậu ở bãi đậu xe ngầm, cho nên bà ta đi đến thang máy, trực tiếp ấn nút đến tầng B1.

Tài xế sớm đã đợi ở đó, Mạnh Thanh Bắc cũng cùng đi theo xuống.

Vu Lệ Khanh thấy vậy, đành nói: "Thanh Bắc, bây giờ thật sự không kịp, đợi mẹ về đến Mỹ, sẽ liên lạc với con. Nếu con muốn đến Mỹ phát triển, mẹ cũng có thể sắp xếp cho con."

Mạnh Thanh Bắc há miệng, còn chưa nói gì.

Đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng quẹt bật lửa, thấy đằng sau một cây trụ, lập lòe ánh lửa.

Tưởng Tĩnh Thành ngậm thuốc, chậm rãi đi ra.

Không ngờ ở đây ôm cây đợi thỏ, lại thật sự đợi được.

Bãi đậu xe ngầm rất yên tĩnh, cho nên lúc tiếng còi xe cảnh sát vang lên càng lúc càng gần, thì mặt Vu Lệ Khanh trắng bệch như tờ giấy.

"Tôi cảm thấy có lẽ, bà nên sắp xếp chuyện ngồi tù cho chính mình trước đi thì hơn."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 82

"Anh tiểu Thành, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì," Mạnh Thanh Bắc vẻ mặt hốt hoảng nhìn anh, trong lòng vẫn ôm một tia may mắn, tiếng còi xe cảnh sát này, e rằng là cô ta nghe nhầm rồi đi.

Nghe, âm thanh dường như không gần như vậy.

Vu Lệ Khanh đã mở cửa xe ra, thấy Tưởng Tĩnh Thành đột ngột đi ra từ bên cạnh, liền hiểu rõ, hôm nay anh là đặc biệt đến vì bà ta. Đương nhiên bà ta biết thân phận của Tưởng Tĩnh Thành, con trai của Tưởng Tề Minh, gia thế đủ hiển hách.

Nhưng Vu Lệ Khanh nhiều năm như vậy, đã gặp qua biết bao sóng gió, một hậu bối trẻ tuổi, cũng muốn giữ bà ta lại ư.

"Cậu tưởng cậu gọi những cảnh sát này đến, thì có thể giữ được tôi?" Vu Lệ Khanh cười lạnh, bàn tay vẫn để trên cửa xe, dáng vẻ định chui vào trong xe chạy đi bất cứ lúc nào.

Tưởng Tĩnh Thành thấy bà ta vẫn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cũng không ngại nói thật với bà ta.

Anh hút một hơi, cầm giữa ngón tay, búng búng tàn thuốc trên đầu lọc, từ trong yết hầu phát ra tiếng cười khinh miệt cực nhỏ: "Gọi cảnh sát đến, là vì bà phạm tội. Tôi không cần phải giữ bà lại, chỉ cần giao bà cho pháp luật mà thôi."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Vu Lệ Khanh trở nên u ám, nhìn chằm chằm Tưởng Tĩnh Thành.

Mạnh Thanh Bắc không ngờ Tưởng Tĩnh Thành sẽ nói như vậy, lập tức nghẹn ngào nói: "Anh tiểu Thành, trong này có phải có hiểu lầm gì không?"

"Hiểu lầm? Người này năm đó vì tư lợi cá nhân, đã làm cho hai gia đình khác chịu đựng cái gì, lẽ nào cô còn không biết? Khi đó bà ta ra tay với một đứa trẻ vừa mới sinh ra, lúc bà ta ném bé gái Thành gia kia đi, thì bà ta phải trả giá cho hành vi của mình."

Tưởng Tĩnh Thành nhìn qua, trong ánh mắt là chán ghét cùng cực.

Anh không phải người thao thao bất tuyệt, cũng cực ít phán xét ai đó.

Nhưng sở dĩ hôm nay anh đứng ở đây, chính là vì một người như vậy, bà ta căn bản không có thương xót, không có lòng từ bi, thậm chí là không có nhân tính. Bởi vì nếu có một chút không đành lòng, thì hồi đó bà ta sẽ không ném đứa bé nhỏ xíu như vậy đi.

"Lấy được chứng cứ rồi hẵng đến tìm tôi nhé," Vu Lệ Khanh không muốn nói nhiều nữa, chui tọt vào trong xe, đóng cửa lại.

Nào biết Tưởng Tĩnh Thành không hề ngăn lại.

Vu Lệ Khanh giục tài xế lái xe đi ngay, thế là chiếc xe khởi động rất nhanh, Mạnh Thanh Bắc trơ mắt nhìn chiếc Mercedes màu đen trước mắt quay đầu, sau đó lái ra ngoài.

Mạnh Thanh Bắc quá rõ Tưởng Tĩnh Thành, lần trước Tôn Gia Minh chỉ tìm thủy quân bôi nhọ Ngôn Dụ trên mạng, anh đã có thể làm cho Tôn Gia Minh thân bại danh liệt.

https://thuviensach.vn

Chuyện Vu Lệ Khanh làm này, ngay cả Mạnh Thanh Bắc thân là con gái ruột cũng không có cách nào biện bạch thay bà ta.

Cô ta một mặt cảm thấy mình vô tội, rõ ràng năm đó cô ta cũng là một đứa trẻ sơ sinh, không hiểu gì cả. Ngay cả cô ta vào năm mười bốn tuổi, mới phát hiện cô ta căn bản không phải con của Mạnh gia.

Ngôn Dụ bọn họ vô tội, thì cô ta cũng thế mà.

Tưởng Tĩnh Thành đã sắp hút xong điếu thuốc, chiếc Mercedes màu đen kia cũng dần biến mất trong tầm mắt.

Mạnh Thanh Bắc thấy anh sắp đi, không nhịn được hỏi: "Anh sẽ không buông tha cho bà ấy, có phải không?"

Lần này, Tưởng Tĩnh Thành lại quay đầu, trên gương mặt tuấn tú vẫn mang theo vẻ nghiêm túc, "Là luật pháp Trung Quốc sẽ không buông tha cho bà ta."

Ánh đèn sáng choang của bãi đậu xe, chiếu lên mặt Mạnh Thanh Bắc, hôm nay cô ta trang điểm tinh xảo tao nhã, nhưng ánh mắt u ám lúc này, còn tuyệt vọng hơn cả mùa đông của Bắc Kinh.

Tưởng Tĩnh Thành còn chưa ra khỏi bãi đậu xe, thì Hàn Kinh Dương đã điện thoại đến.

Anh đi thang máy lên lầu, lúc đến đại sảnh khách sạn, thì nhìn thấy trong đại sảnh nguy nga lộng lẫy, có hai người đang đứng.

Thành Thực mặc áo ba-đờ-xuy màu xám nhạt, mặc dù mất đi một chân, nhưng bất kể thời điểm nào, tư thế của anh cũng luôn thẳng tắp thế kia. Anh yên lặng đứng trong đại sảnh, nhìn đồ trang trí của khách sạn, đặc biệt là cây thông noel cực lớn dựng ở đó.

https://thuviensach.vn

Hóa ra đã tháng mười hai rồi.

Xung quanh cây thông noel được vây bởi hàng rào gỗ, hộp quà màu hồng chất đống xen lẫn dưới tàng cây.

"Mẹ ơi, trong này đều là quà sao ạ?" Một bé gái bốn năm tuổi ở bên cạnh, có gương mặt nhỏ nhắn mềm mại đỏ bừng, nghiêm túc nắm tay mẹ.

Người mẹ trẻ dịu dàng gật đầu, bé gái lại tò mò hỏi: "Vậy con có thể nhận được quà không ạ?"

"Đương nhiên có thể rồi," người mẹ khẽ nói.

Không đến một lúc, thì hai mẹ con rời đi.

Trong tay Thành Thực nắm cây gậy, hơi ngước đầu lên, cây thông noel này cao ba mét, cũng may đây là thiết kế chọn cao mà đại sảnh khách sạn chọn dùng, thoạt nhìn cây thông noel này vô cùng hợp với đại sảnh.

Lúc Ngôn Dụ đi đến bên cạnh anh, ngay cả tiếng bước chân cũng trở nên cẩn thận.

Trên người cô khoác một chiếc áo ba-đờ-xuy, cũng là kiểu cashmere màu xám nhạt. Cô cẩn thận đi đến bên cạnh Thành Thực, nhìn anh, trong lòng rõ ràng là thấp thỏm, cả tay nắm quần áo cũng nắm chặt.

Thành Thực vì sao lại đến, lúc nghĩ đến khả năng, cô lại rất sợ hãi.

"Anh," Ngôn Dụ đứng bên cạnh anh, khẽ gọi.

Thành Thực xoay đầu qua, mặt mày dịu dàng ôn nhuận, anh luôn như thế, cho dù bất cứ lúc nào, cũng không nóng vội, luôn dịu dàng trầm ổn. Anh chỉ cây thông noel nói: "Còn nhớ lần đầu tiên em biết đến lễ giáng sinh, đã lấy tất cũ của em treo ở đầu giường, nói là muốn đợi quà của ông già noel không."

https://thuviensach.vn

Cô sao có thể không nhớ được đây, khi ấy cô mới học lớp bốn tiểu học.

Nhưng cô không có hộp bút, cho dù là một hộp bút sơ sài nhất, cô cũng không có.

Cho nên lúc biết được vào tháng mười hai, ông già noel sẽ đến tặng quà, thì cô len lén nghĩ, nếu có thể cho cô một cái hộp bút thì tốt biết bao. Khi đó trong nhà thật sự không có tiền, mẹ Thành một mình làm việc, phải nuôi sống hai đứa trẻ.

Rất nghèo, loại tư vị không có tiền đó, Ngôn Dụ đã sớm không còn nhớ nữa.

Bởi vì cuối cùng, cô thật sự đã nhận được quà, ngày hôm sau khi cô tỉnh dậy, thì nhìn thấy hộp bút trong tất cô. Đó là hộp bút rẻ nhất có thể mua được trong quầy hàng nhỏ, được nhét vào trong tất, kéo chiếc tất dài thành hình chữ nhật.

Có lẽ chính là vì tâm nguyện nho nhỏ này luôn có thể được thỏa mãn, đã làm cô không cảm thấy mình thiếu thốn cái gì.

Đến sau này, cô mới biết hộp bút đó là anh Thành Thực mua.

Cậu bé nhỏ tuổi, nhân lúc trên đường đi học tan trường, đã nhặt phế phẩm rất lâu, mới mua được.

Bởi vì cậu biết, Ngôn Dụ muốn.

Đây là chuyện mà cả Tưởng Tĩnh Thành cũng không biết, là ký ức thuộc về giữa cô và Thành Thực.

Ngôn Dụ gật đầu, cô nhớ, cô vẫn luôn nhớ.

https://thuviensach.vn

Thành Thực dịu dàng nở nụ cười, lại nhìn lên cây thông noel trước mặt, nhẹ giọng nói: "Quả Quả, lúc bé anh trai luôn cố gắng thỏa mãn nguyện vọng của em."

Không biết vì sao, trong lòng Ngôn Dụ căng thẳng, chua xót từ trong hốc mắt tuôn ra.

"Vậy thì bây giờ, em có thể thõa mãn anh trai một nguyện vọng không?" Thành Thực xoay đầu, ánh mắt rơi trên người cô, rõ ràng vẫn là ánh mắt ấm áp, nhưng Ngôn Dụ lại giống như bị kim đâm.

Cô đang đợi, đợi tảng đá trong lòng rơi xuống.

Đến tận khi Thành Thực nói: "Ngôn Ngôn, em có thể nói cho anh biết, chân tướng năm đó được không?"P/s 1: Truyện đã dần đi đến hồi kết, đến chương này rồi vẫn thương thay cho Ngôn Dụ, thương cho cả Thành Thực và mẹ Thành....Chỉ vì sự ích kỷ của một người mà đã tạo nên kết cục của hiện tại, đau lòng cho Ngôn Dụ phải chịu đựng quá nhiều đau khổ...Nhưng may mắn thay bên cạnh cô vẫn có một Tưởng Tĩnh Thành luôn yêu thương và che chở.....P/s 2: Sắp phải tạm biệt Ngôn Dụ và Tưởng Tĩnh Thành rồi nè, mong mọi người sẽ vẫn tiếp tục ủng hộ mẹ cháu nhé ạ

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Thành Thực lại bất vi sở động, vẫn dịu dàng nhìn Ngôn Dụ trước mặt. Cho dù cuộc sống có lúc không như ý đi chăng nữa, anh dường như cũng chưa từng thất vọng. Nhưng lần này, dịu dàng trong mắt anh, lung lay sắp sụp đổ.

Đèn chùm thủy tinh trong đại sảnh, ánh sáng rực rỡ, rõ ràng xung quanh đều sáng rực, nhưng trái tim Ngôn Dụ giống như chìm vào trong vực sâu tối tăm vô tận.

May mắn của cô, không thể tìm đâu được nữa.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành đi đến, thì thấy Ngôn Dụ hơi rũ mặt, khóe miệng mím chặt, giống như gặp phải vấn đề khó khăn gì đó.

"Ngôn Ngôn," Thành Thực nhìn cô, lại gọi khẽ.

Ngôn Dụ cuối cùng ngẩng đầu, cô nhìn Thành Thực, áy náy. Đối với anh trai Thành Thực, cô có nhiều lời xin lỗi nên nói, nhưng đến cuối cùng, lại không làm được gì cả.

Giống như lần này, cô đã từng nói muốn giúp anh tìm về Thành Quả chân chính.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn không làm được.

https://thuviensach.vn

"Thành Thực," Tưởng Tĩnh Thành thấy vẻ mặt kia của Ngôn Dụ, thì đau lòng lên tiếng, rốt cuộc, anh vẫn luyến tiếc Ngôn Dụ. Anh hơi cầu xin nhìn Thành Thực.

Đột nhiên, Ngôn Dụ ngẩng đầu lên. Trước đây anh tiểu Thành từng nói với cô, cuối cùng cũng sẽ có một ngày, cô phải nói cho Thành Thực biết chân tướng.

Có lẽ anh sẽ khó chịu, sẽ hận mình, nhưng anh có quyền được biết chân tướng.

"Được, em nói hết mọi chuyện cho anh nghe."

"Chuyện bị ôm nhầm năm đó, không phải là ngoài ý muốn."

Câu nói này, lúc Ngôn Dụ nói xong, cho dù ổn trọng như Thành Thực, cũng không nhịn được mà cơ thể lung lay. Ánh đèn trước mắt sáng là thế, nhưng trước mắt anh lại hoa lên, hơi không đứng vững.

Tưởng Tĩnh Thành đưa tay đỡ anh, Thành Thực thấp giọng nói tiếng cảm ơn.

Sau đó lại tự giễu: "Vậy mà hoa mắt rồi."

Giọng anh không lớn, nhưng Ngôn Dụ nghe thấy thì chóp mũi chua xót, rơi nước mắt.

Cô đưa tay lau nước mắt, cố nhịn nghẹn ngào, nói cho anh biết tất cả mọi chuyện xảy ra năm đó. Người khởi xướng là Vu Lệ Khanh, nhưng trong đó vô tội nhất chính là Thành gia. Thành gia là bị ép buộc kéo vào đoạn ân oán này.

"Cho nên, nó không phải được người ta đưa đi?" Thành Thực thấp giọng hỏi.

https://thuviensach.vn

Anh không nói tên, nhưng Ngôn Dụ và Tưởng Tĩnh Thành đều biết, người anh hỏi là con gái Thành gia chân chính. Đứa bé đó vốn nên tên Thành Quả, nên sống trong một gia đình tuy nghèo nhưng luôn kiên cường lạc quan.

Anh nói xong, thì xoay lưng lại, nhìn cây thông noel cao lớn đang được hàng rào gỗ vây quanh.

Trong truyện cổ tích, ông già noel sẽ đem đến cho đứa bé món quà mong đợi đã lâu. Nhưng cô tích trước sau vẫn là cổ tích, trong hiện thực chân tướng luôn tàn nhẫn gấp trăm lần.

"Anh ơi," Ngôn Dụ cầu xin.

Nhưng Thành Thực xoay lưng với họ, đột nhiên đưa tay che mặt, người đàn ông tuổi gần ba mươi này, giờ đây giống như một đứa trẻ, đưa tay che đậy đau đớn và khổ sở của chính mình.

Rõ ràng lúc mất đi một chân, anh cũng có thể mỉm cười an ủi mẹ Thành.

Không phải chỉ là một cái chân thôi sao, cho dù không có cái chân này, thì anh cũng vẫn là Thành Thực.

Nhưng thời khắc này, người đàn ông dịu dàng lại kiên định này, cũng không có cách nào chấp nhận nổi.

Ngôn Dụ đứng phía sau anh, rõ ràng anh trai đứng gần cô đến vậy, chỉ cần cô đưa tay ra, thì đã có thể bắt được vạt áo ấm của anh rồi, nhưng cô lại không dám.

Anh Thành Thực ơi, em xin lỗi.

Cô thậm chí dũng khí gọi anh, cũng không có.

https://thuviensach.vn

Lúc này, tiếng còi xe cảnh sát đột ngột vang lên, người đang đi đến cửa chuẩn bị rời khỏi khách sạn, nhìn động tĩnh bên ngoài, thì rất ngạc nhiên.

Lúc Thành Thực ngẩng đầu lên, cũng không nhìn hai người đằng sau, mà thấp giọng nói: "Anh đi trước đây."

Không nói bất cứ lời nào, thậm chí cả một câu trách móc, cũng không có.

Ngay cả Tưởng Tĩnh Thành cũng không nhịn được nói: "Tôi tiễn cậu nhé." Anh biết thời điểm này Thành Thực làm ra bất cứ thái độ nào, đối với anh mà nói, cũng là tàn nhẫn.

Ngôn Dụ không dám nói chuyện, chỉ im lặng nhìn bóng lưng anh.

Từ vừa rồi cho đến bây giờ, anh trước sau đều xoay lưng với họ. Thành Thực khẽ lắc đầu, giọng nói kiên định; "Không cần."

Lần này, giọng điệu của anh kiên quyết như thế.

Anh nói xong, cúi người nhặt cây gậy vừa rồi rơi dưới đất lên, xoay người đi đến cửa khách sạn. Dưới ngọn đèn chùm thủy tinh ánh sáng rực rỡ, bóng lưng cao lớn của anh, lại cô liêu đến thế.

Lúc bóng dáng anh càng đi càng xa, Ngôn Dụ cuối cùng không nhịn được bật khóc.

Lần này, hình như cô đã thật sự mất đi anh trai Thành Thực rồi.

Hoàn toàn, vĩnh viễn.

Ngôn Dụ mấy lần muốn hất tay Tưởng Tĩnh Thành ra, nhưng lại bị anh túm chặt, "Ngôn Ngôn, thời điểm này, đừng bức ép Thành Thực."

https://thuviensach.vn

Cô lắc đầu, không phải cô muốn bức ép anh Thành Thực, cô là sợ anh Thành Thực lần này thất vọng thật sự.

"Anh Thành Thực," Ngôn Dụ cuối cùng vẫn chạy ra ngoài.

Tưởng Tĩnh Thành thấy thế, chỉ có thể chạy theo cô ra ngoài. Không ngờ, lúc ra ngoài, bên ngoài lại rơi hoa tuyết, trong màn đêm tăm tối, hoa tuyết như lông ngỗng, rơi xuống tới tấp.

Tuyết rơi rồi.

Không ít người đều đứng ở cửa khách sạn, nhìn xe cảnh sát ở nơi không xa.

Lúc Ngôn Dụ chạy ra ngoài, nhìn thấy Thành Thực đang chậm chạp đi từng bước ra ngoài, chân anh vốn không tiện, lúc này cố tình lại gặp phải tuyết rơi, anh đi càng thêm cẩn thận.

Cẩn thận là thế, còn bị một người vội vàng chạy qua, đụng lên vai, ngã xuống đất.

Mạnh Thanh Bắc vốn muốn đi tìm Vu Lệ Khanh, bởi vì xe của bà ta lúc này đã bị cảnh sát chặn lại. Nhưng không ngờ, lại đụng phải người đi đường. Cô ta không nghĩ một người đàn ông cao lớn là vậy, vừa đụng vào lại có thể dễ ngã như vậy.

Trong lòng cô ta giờ đây đang sốt ruột, nên cũng không để ý.

Nhưng cô ta vừa đi được hai bước, đã bị người kéo lại, vừa xoay người, lại là Tưởng Tĩnh Thành.

Ngôn Dụ đã đỡ Thành Thực dậy, vừa rồi có lẽ là ngã mạnh, nên mi tâm Thành Thực nhíu chặt, thoạt nhìn rất đau.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành không vui nói: "Đụng phải người ta cũng không biết dừng lại à?"

Hiện tại, ở đối diện vài cảnh sát đang vây quanh xe Vu Lệ Khanh, tài xế vẫn chưa mở cửa.

Mạnh Thanh Bắc nghiến răng, "Là anh báo cảnh sát đến?" Giờ phút này, cô ta nhìn Ngôn Dụ phía sau, cô vẻ mặt căng thẳng đỡ người đàn ông kia, Mạnh Thanh Bắc lúc này mới phát hiện, người này vậy mà lại là Thành Thực.

Cô ta không ngờ Thành Thực đến thật.

Hiển nhiên Tưởng Tĩnh Thành cũng chú ý đến chiếc xe bên kia, đây cũng chính là lý do vì sao vừa rồi anh không ngăn Vu Lệ Khanh rời đi. Đương nhiên là có cảnh sát đến đưa bà ta về điều tra.

Mạnh Thanh Bắc thấy anh nhìn giễu cợt, cuối cùng không chịu được hét: "Anh tiểu Thành, anh nhất định phải đuổi cùng giết tận như vậy sao?"

Tưởng Tĩnh Thành buông tay đang kéo cô ta ra, phủi phủi bàn tay, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Mạnh Thanh Bắc.

"Cô đến bây giờ vẫn cho rằng tôi là vì tư lợi cá nhân?"

Vẻ mặt Mạnh Thanh Bắc là kiểu lẽ nào không phải, đã hoàn toàn chọc giận Tưởng Tĩnh Thành. Vốn anh đã không muốn nói nhiều với cô ta, dù sao chuyện Vu Lệ Khanh làm năm đó, cho dù cô ta là người được lợi cuối cùng, nhưng lại thật sjw không liên quan đến cô ta.

"Cô cho rằng loại người như bà ta, những năm này sẽ chỉ từng hại một đứa bé thôi ư?"

Tưởng Tĩnh Thành giễu cợt hỏi ngược.

https://thuviensach.vn

Ánh đèn sáng rực quanh khách sạn, chiếu sáng nửa bầu trời tăm tối, hoa tuyết trắng như tơ liễu, rơi lất phất xuống.

Họ quả thực không tìm được chứng cứ năm đó, nhưng loại người tư lợi vì mình, không hề có ranh giới đạo đức này, không thể chỉ phạm tội một lần.

Mà những tội ác đó cuối cùng cũng sẽ để lại dấu vết.

Bà ta không thể vĩnh viễn thoát khỏi trừng phạt của tội ác.

"Bà ta ở Hồng Kông đã làm gì, chuyện từng làm ở Mỹ, không phải đều có thể thoát được. Mạnh Thanh Bắc, tội lỗi mà một người phạm phải, sẽ luôn để lại dấu vết," Tưởng Tĩnh Thành nhàn nhạt nhìn cô ta.

Mạnh Thanh Bắc nhìn chiếc xe ở nơi không xa.

Cô ta biết Vu Lệ Khanh không phải người tốt, nhưng lại có quan hệ gì, trên thế gian này người có thể đối tốt với cô ta, lại có mấy người đâu.

Thành Thực vốn đang yên lặng đứng đó, nhưng nghe xong lời của họ, đột nhiên nhìn sang chiếc xe đang bị cảnh sát bao vây. Anh nhẹ nhàng đẩy bàn tay Ngôn Dụ ra, sải bước đi qua.

Mấy cảnh sát đang đứng ở một chỗ bàn bạc biện pháp đối phó.

Người trong xe không mở cửa, họ cũng không thể ép nạy cửa, dù sao bây giờ vẫn chỉ là đưa người về hỗ trợ điều tra. Khách sạn này đêm nay còn có Bộ Thương Mại đang tổ chức tiệc rượu, chiêu đãi các nhân vật nổi tiếng.

Cảnh sát đột ngột đến như vậy, đã gây ra chấn động không nhỏ, nếu cứ giằng co ở chỗ này, thì e là phóng viên cũng sẽ chạy đến.

Không ngờ lúc họ đang nói chuyện, đột nhiên có một người đàn ông đi đến. Cảnh sát cũng không kịp ngăn lại, đã thấy anh cầm cây gậy trong tây,

https://thuviensach.vn

gõ mạnh lên kính xe chiếc Mercedes màu đen.

Vu Lệ Khanh đang gọi điện thoại, nhưng gọi liên tiếp mấy cuộc, lúc đối phương nghe nói mình bị cảnh sát chặn lại, thì đều cúp máy.

Lúc bà ta đang định điện thoại cho luật sư, hỏi anh ta khi nào đến được, thì không ngờ cửa xe vang lên tiếng kính vỡ.

Bà ta nghiêng đầu nhìn qua, thì thấy một người đàn ông cao lớn, đứng trước cửa xe.

Trong tay anh cầm một cây gậy, mặt trầm như nước nhìn xe mình.

Cho đến khi anh giơ gậy lên, đập mạnh lên xe lần nữa, Vu Lệ Khanh nhìn ánh mắt của anh, di động cầm trong tay, suýt đánh rơi. Tài xế lúc này cũng bị dọa không nhẹ, ông ta sớm muốn mở cửa rồi, nhưng Vu Lệ Khanh vẫn luôn ngăn cản ông ta.

"Tôi muốn xuống xe, cảnh sát cũng đã bao vây rồi, bà chủ, bà có chuyện gì thì nói rõ với cảnh sát đi."

Vu Lệ Khanh tức giận nói: "Tôi đã nói cho anh mười vạn rồi, anh chỉ không mở cửa xe mà thôi, cảnh sát sẽ không làm gì được anh đâu." Lúc này, bà ta đã không còn bình tĩnh như vừa rồi nữa, tức giận quở trách.

Nhưng tài xe thấy giọng điệu bà ta cũng không còn thản nhiên như trước, thì cũng sợ theo.

Ông ta chỉ làm công ăn lương, cho dù thật sự có mười vạn, nhưng nếu bị bắt ngồi tù, thì còn có tác dụng gì chứ.

Cảnh sát vừa muốn kéo Thành Thực qua, Ngôn Dụ và Tưởng Tĩnh Thành đều chạy đến. Tưởng Tĩnh Thành lấy giấy tờ chứng nhận của mình ra, bảo vệ trước mặt Thành Thực, nói: "Xin lỗi, là hiểu nhầm."

https://thuviensach.vn

Cảnh sát thấy giấy tờ của anh, mặc dù không phải một hệ thống, nhưng vẫn dịu lại.

"Chúng tôi bây giờ đang thụ lý án, các người nhanh đưa anh ta đi đi," người cảnh sát đứng đầu lạnh mặt nói.

Hiển nhiên họ không muốn truy cứu Thành Thực.

Nhưng không ngờ, người đàn ông luôn dịu dàng, lúc này lại nhìn chằm chằm chiếc xe, giống như chỉ cần người bên trong không bước ra, thì anh sẽ không rời đi.

"Thành Thực," Tưởng Tĩnh Thành giữ vai anh, dường như muốn khuyên anh.

Nhưng Thành Thực lại không nhìn anh, đôi mắt đó vẫn gắt gao nhìn chiếc xe.

Cho đến khi cây gậy trong ta anh, bị người khác cướp đi. Ngôn Dụ cầm gậy, đập mạnh lên bên cửa xe, tiếng vang cực lớn khiến người trong xe ngoài xe, đều hoảng sợ.

"Ngôn Ngôn," Tưởng Tĩnh Thành không nghĩ Ngôn Dụ cũng sẽ mất lý trí như vậy.

Ngôn Dụ hai tay nắm chặt cây gậy, đập mạnh liên tiếp hai cái, mới bị cảnh sát ngăn lại.

Nhưng kính xe hiện tại đã nứt hết, mắt thấy cũng sắp vỡ vụn. Ngôn Dụ còn muốn đập tiếp, nhưng hai cảnh sát một trái một phải đang ngăn cô, một người còn giật cây gậy trong tay cô ra.

Tưởng Tĩnh Thành sợ cảnh sát lỡ tay làm cô bị thương, đành phải buông Thành Thực ra, đi bảo vệ cô.

https://thuviensach.vn

Thế là, hiện trường rối loạn.

Nào biết vào thời điểm này, ghế lái chiếc xe đột nhiên mở ra, tài xế vừa xuống xe, liền giơ tay lên, hô: "Đồng chí cảnh sát, tôi đầu hàng, đầu hàng."

Cảnh sát nhanh chóng đi lên khống chế tài xế.

Sau đó có người mở cửa ghế sau ra, Vu Lệ Khanh ngồi trong xe.

"Xuống đi," một cảnh sát trẻ thấy bà ta vẫn ngồi ngay ngắn, tức giận nói.

Vu Lệ Khanh quấn áo ấm, chậm rãi từ trong xe đi xuống. Bà ta ngẩng đầu nhìn chàng trai mặc áo ba-đờ-xuy màu xám, rõ ràng bà ta là một người đàn bà vô tâm vô phế, nhưng ánh mắt chàng trai này, lại khiến bà ta đột nhiên có loại cảm giác nói không nên lời.

Ánh mắt quá mức đau khổ, luôn sẽ xúc động lòng người.

"Ngày 17 tháng 8 năm 1990, là ngày em gái tôi sinh ra."

Mắt Vu Lệ Khanh mở to, cuối cùng bà ta cũng biết chàng trai này là ai.

Giờ phút này, bầu trời tuyết rơi càng lúc càng nhanh, trên đầu, trên vai mỗi người, đều phủ một lớp tuyết mỏng.

.....

"Anh ơi," giọng Ngôn Dụ đâm thủng trời đêm.

"Thành Thực," Tưởng Tĩnh Thành gầm nhẹ.

https://thuviensach.vn

Trong trời đêm, chỉ có hoa tuyết vẫn lặng lẽ rơi, nếu, nếu tất cả chuyện này đều không xảy ra, thì tốt biết bao.....

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Vu Lệ Khanh làm thế nào cũng không ngờ tới, chàng trai gương mặt dịu dàng tuấn tú trước mặt này, sẽ đi lên bóp cổ bà ta.

"Em gái tôi sinh vào ngày 17 tháng 8 năm 1990, những điều này bà sẽ không quên chứ," hai tay Thành Thực bóp chặt cổ bà ta, anh là một bác sĩ, trị bệnh cứu người, nhưng không ngờ có một ngày anh sẽ dùng đôi tay này vặn đứt cổ của một người, anh nhỏ giọng giận giữ hét: "Cả nhà chúng tôi thậm chí còn chưa từng gặp nó."

"Không phải tôi," Vu Lệ Khanh đến thời điểm này, vẫn nói dối.

Thành Thực nhìn bà ta, đôi mắt luôn ấm áp kia, lại xuất hiện một tia điên cuồng.

Anh thấp giọng nói: "Không sao, bà có lời gì, thì có thể đi nói với em gái tôi."

Lúc này cảnh sát bên cạnh đi lên gỡ tay anh, nhưng không ai có thể gỡ ra được. Gò má Vu lệ Khanh cũng bị anh bóp đỏ, Mạnh Thanh Bắc xông qua, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Thành Thực.

Cô ta hiểu tính Thành Thực, biết đây là thiếu niên trầm ổn mà cả Mạnh Trọng Khâm cũng đều khen ngợi.

https://thuviensach.vn

Cho đến nay, cô ta đều chú ý đến tất cả mọi chuyện có liên quan đến Ngôn Dụ, thậm chí còn đặc biệt điều tra tất cả về Thành Thực. Ngay cả cô ta có lúc cũng cảm thấy, cho dù là làm con gái Thành gia, dường như cũng rất tốt.

Mà sau khi Vu Lệ Khanh xuất hiện, suy nghĩ này của cô ta càng thêm rõ ràng.

Vì sao cô ta không thể là con gái Thành gia chứ.

Ngôn Dụ có thể dễ dàng nhận được tất cả tình yêu, mà cô ta ngay cả Mạnh Tây Nam cũng mất đi. Cho nên cô ta mới đố kỵ đến phát điên, điện thoại cho Thành Thực. Đúng, người khởi xướng là Vu Lệ Khanh, nhưng Thành Thực chắc chắn sẽ giận chó đánh mèo với Ngôn Dụ, anh sẽ nghĩ, nếu năm đó không phải vì cô, thì em gái ruột của mình cũng sẽ không xảy ra chuyện.

Mạnh Thanh Bắc biết chuyện này không có điểm nào tốt cho cô ta.

Nhưng có làm sao đâu, chỉ cần Ngôn Dụ sống không tốt, chỉ cần Ngôn Dụ mất hết tất cả, thì cô ta sẽ cảm thấy vui vẻ.

Bởi vì người cô để ý nhất đã không còn.

Nhưng làm sao cô ta có thể ngờ được, chân tướng này sẽ khiến Thành Thực điên cuồng đến vậy, mắt thấy gò má Vu Lệ Khanh đã đỏ đến cực độ.

Thành Thực nhìn chằm chằm Vu Lệ Khanh, ánh mắt đó cuối cùng đã làm cho Vu Lệ Khanh sợ hãi, giống như ánh mắt vừa rồi bà ta ở trong xe nhìn thấy anh, khiến trong lòng bà ta hốt hoảng. Bà ta cảm thấy người này, thật sự muốn giết bà ta.

"Cầu xin cậu, tôi không phải cố ý," Vu Lệ Khanh thật sự loạn, lúc một mình kề cận cái chết, ý muốn sống thật sự chiếm cứ thượng phong, lúc này

https://thuviensach.vn

đừng nói là cầu xin, chính là nhiều hơn nữa, bà ta cũng sẵn lòng nói.

"Tôi không phải cố ý muốn ném nó đi đâu, nó cứ khóc mãi, tôi sợ bị người ta phát hiện," giọng bà ta khàn khàn, nhưng cảm giác nghẹt thở không cách nào thở được vừa rồi, lại dần biến mất.

Cho rằng mình tránh được một kiếp người, giống như sợ Thành Thực bóp cổ bà ta lần nữa, nên bà ta vừa lùi về sau vừa lắc đầu: "Ngày đó rất rất tối, hơn nữa còn xảy ra chuyện lớn thế kia, cho nên tôi không dám đi xa, mà trực tiếp ném nó vào trong bụi cỏ gần đó."

Nào biết ngày hôm sau, cũng không có ai phát hiện ra xác của đứa bé đó.

Thậm chí Vu Lệ Khanh cũng không dám nghĩ, kết cục của đứa bé kia rốt cuộc là gì.

Đây là lần đầu tiên Ngôn Dụ nghe thấy chính miệng bà ta thừa nhận, vừa rồi cô vẫn không đi lên ngăn Thành Thực, cuối cùng không nhịn được nhào lên.

Tưởng Tĩnh Thành sợ cô xúc động, ôm eo cô lại, Ngôn Dụ hung dữ nhìn chằm chằm bà ta, nếu ánh mắt thật sự có thể giết người, thì lúc này Vu Lệ Khanh nhất định thương tích đầy mình.

Ngược lại là Thành Thực, nghe được lời nói của bà ta, cả người giống như thoát khỏi trạng thái điên cuồng kia

Đôi mắt ấm áp ấy, giờ phút này sâu như biển, sâu đến thế, mà cũng bi thương đến vậy.

"Tôi phải hủy diệt bà," chuyện Ngôn này Dụ kiếp này không muốn thấy nhất, cuối cùng đã xảy ra.

https://thuviensach.vn

Anh trai Thành Thực của cô, đứng trước mặt cô, bật khóc bất lực.

Khoảnh khắc này, thậm chí anh cũng không kịp giấu đi nước mắt của mình. Anh đứng đó, nước mắt rơi như mưa. Nước mắt của một người đàn ông, nhưng xung quanh không có ai xem thường anh, bởi vì anh khóc rất thê lương.

Không ai dùng ánh mắt khác lạ, nhìn người đàn ông đang khóc này.

Bởi vì anh kiên cường hơn bất cứ ai.

**

Cảnh sát đưa Vu Lệ Khanh về cục, bà ta được hai người đỡ lên xe. Bởi vì lúc bà ta lấy lại tinh thần, mới phát hiện mình đã ở trước mặt cảnh sát, thừa nhận tội ác năm đó.

Cảnh sát đưa người lên xe xong, lúc này mới quay lại, mời Thành Thực và Ngôn Dụ trở về phối hợp điều tra.

Chỉ là cảnh sát nhìn người đàn ông im lặng ngồi bên hồ nước, thở dài, nói với Tưởng Tĩnh Thành: "Nếu có thể, mong anh hãy khuyên bạn anh, trở về cùng với chúng tôi. Về vụ án của em gái anh ấy, chúng tôi nhất định dốc hết sức điều tra."

Một đứa trẻ sơ sinh vừa sinh ra, lại bị người ta ném đi, chuyện này, bất cứ anh trai nhà ai nghe được, cũng sẽ không chịu nổi.

Cho nên họ không truy cứu, hành vi của Thành Thực vừa rồi.

Dù sao anh cũng không tạo thành tổn thương thực tế cho Vu Lệ Khanh, mà đã kịp thời thu tay.

Nào biết cảnh sát vừa nói xong, Thành Thực đã đứng dậy, anh không dùng gậy, cho nên đi rất chậm. Cho đến khi anh đi đến bên này, Ngôn Dụ

https://thuviensach.vn

chỉ đứng ở đó, cẩn thận nhìn anh, không dám đi lên.

Họ ai cũng không biết, chuyện năm đó, cũng không liên quan đến cô.

Nhưng anh Thành Thực thật sự không để ý sao?

Ngôn Dụ không biết, cô không dám đoán, không muốn nghĩ, lại không dám hỏi.

"Chúng tôi đi theo các anh về cục cảnh sát," Thành Thực gật đầu, mái tóc anh hơi ẩm ướt, áo ấm trên người còn vì lúc trước té ngã mà bẩn một mảng lớn, cả người thoạt nhìn hơi thảm hại.

Tưởng Tĩnh Thành gật đầu nói: "Vậy tôi đưa cậu đi qua đó."

Thế là cuối cùng họ đều ngồi xe Tưởng Tĩnh Thành, đi cục cảnh sát. Trên đường, Ngôn Dụ chỉ ngồi bên cạnh Thành Thực, lần đầu tiên, cô ở cùng Thành Thực, nhưng lại có một loại cảm giác ngồi như bị kim đâm.

Rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại sợ mở miệng.

Bởi vì mình vừa mở miệng, chờ đón mình lại là vẻ lạnh nhạt của Thành Thực.

Nếu nói trên thế gian này, có chuyện gì đáng sợ như rời khỏi Tưởng Tĩnh Thành, vậy thì đó chính là có một ngày Thành Thực sẽ lạnh nhạt với cô.

Đến khi đến cục cảnh sát, Thành Thực mở cửa xe đi xuống trước.

Tưởng Tĩnh Thành đứng ở một bên, đợi Ngôn Dụ đi xuống. Sau khi cô xuống xe, Tưởng Tĩnh Thành đưa tay giữ vai cô, thấp giọng an ủi: "Đừng ép Thành Thực quá, anh ấy cần có thời gian. Ngôn Ngôn, chúng ta hãy cho anh ấy chút thời gian."

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ cô đơn gật đầu.

Cô hiểu, cho nên cô mới yên lặng chờ đợi.

Lúc này Thành Thực đã chầm chậm đi đến cửa, nhưng không thấy họ tới, lại đứng đợi ở cửa.

Tưởng Tĩnh Thành dẫn Ngôn Dụ đi qua, cô gái nhỏ rũ đầu, không nhìn ai, lại đâm thẳng vào Thành Thực. Đến khi cô ngẩng đầu nhìn thấy anh, trên mặt vừa hoảng hốt vừa sợ hãi.

Đột nhiên, trong lòng Thành Thực chua xót.

Quả Quả, chưa từng sợ anh như vậy bao giờ.

"Em xin lỗi," Ngôn Dụ cúi đầu, sợ chọc anh tức giận, vội vàng nhỏ giọng giải thích: "Em không nhìn thấy anh đứng ở đây."

Nhưng lời nói của cô đột ngột dừng lại, bởi vì có một cánh tay đang nắm chặt bàn tay cô.

Lúc cô ngẩng đầu lên lần nữa, vẻ mặt vừa kinh hỷ vừa lộ ra sự cẩn thận, giống như là không dám tin, Thành Thực lại vẫn muốn cầm tay cô.

Khoảnh khắc này, ngay cả Tưởng Tĩnh Thành cũng khó chịu xoay đầu đi chỗ khác.

Chuyện này rõ ràng họ đều không làm sai, nhưng cuối cùng người chịu thương tổn, lại là họ.

"Anh ơi," Ngôn Dụ thấp giọng gọi.

Thành Thực nắm chặt bàn tay cô, giọng nói không lưu loát: "Người làm sai không phải em?"

https://thuviensach.vn

"Không cần cúi đầu với anh."

Mẹ nó chứ, Tưởng Tĩnh Thành ở bên cạnh lần đầu tiên, cũng có loại cảm giác nước mắt tràn mi. Rõ ràng anh con mẹ nó cho dù gặp chuyện khó khăn gì chăng nữa, cũng chưa từng chảy một giọt nước mắt, nhưng khoảnh khắc này, cũng đỏ bừng hốc mắt.

Ngôn Dụ không ngờ, cho dù đến thời điểm này, Thành Thực lại sẽ nói lời như thế.

Thành Thực tự giễu cười một tiếng: "Anh cũng không phải người hoàn mỹ." Anh yên lặng nhìn Ngôn Dụ, trong nụ cười vẫn là chua xót, "Anh cũng sẽ nghĩ, nếu năm đó dì Tống Uyển không xuất hiện ở nơi đó thì tốt biết bao, có lẽ nó sẽ không bị ném đi."

Anh cũng sẽ nghĩ như vậy đấy, thật sự.

Đến khi Thành Thực nhìn về phía cô lần nữa, thì đôi mắt ấm áp kia đã trở về, anh lộ ra ý cười nhàn nhạt.

"Nhưng như thế thì, anh cũng sẽ không biết được Quả Quả rồi."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 85

Từ khi ra khỏi cục cảnh sát, tuyết bên ngoài cũng đã ngừng rơi.

Họ vừa ra khỏi cửa, đã thấy Mạnh Tây Nam và Hàn Kinh Dương đều đang đợi trên xe ở bên ngoài.

"Bố đã biết chuyện này, bảo anh đến xem thử," Mạnh Tây Nam đưa tay vỗ vai Tưởng Tĩnh Thành, rồi lại nhìn Thành Thực bên cạnh, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

Người của Mạnh gia, đều có trái tim lương thiện vậy đấy.

Rõ ràng chuyện này cũng là người bị hại, nhưng mỗi một người nhìn thấy Thành Thực, trong lòng luôn sẽ chìm vào trong áy náy.

Anh đi đến trước mặt Thành Thực, thấp giọng nói: "Cậu yên tâm, lần này chúng tôi nhất định sẽ làm sáng tỏ chân tướng năm đó."

"Cảm ơn," Thành Thực giờ đây đã khôi phục dáng vẻ thường thấy, vẻ mặt nhẹ nhàng thản nhiên.

Mạnh Tây Nam vỗ vỗ vai anh, khẽ thở dài. Cuối cùng, Mạnh Tây Nam lái xe đưa Thành Thực về, vốn Ngôn Dụ cũng muốn về cũng, nhưng lại bị mọi người ngăn lại.

Mùa đông Bắc Kinh, đêm tuyết rơi gần rạng sáng, rét lạnh đến thấu xương.

https://thuviensach.vn

Thành Thực lên xe xong, xe của Mạnh Tây Nam quay đầu đi ra, chậm rãi lái ra khỏi cổng. Ngôn Dụ đứng yên tại chỗ, nghe bánh xe nghiền qua lớp tuyết mỏng dưới đất, phát ra tiếng ken két.

"Anh ơi," Ngôn Dụ đứng nguyên tại chỗ, bỗng nhiên gọi.

Trong đêm khuya yên tĩnh, giọng nói của cô vang vọng ra rất rất xa, Tưởng Tĩnh Thành nắm tay cô, cô đứng đó, nhìn xe Mạnh Tây Nam càng lái càng xa.

Lúc Ngôn Dụ về đại viện, Tưởng Tĩnh Thành lái thẳng xe đến cổng nhà cô.

"Đừng nghĩ ngợi lung tung," lúc cô muốn đẩy cửa xuống xe, Tưởng Tĩnh Thành kéo người lại, thấy vẻ mặt cô mệt mỏi, biết tất cả mọi chuyện tối này, đều khiến trong lòng cô khó chịu.

Ngôn Dụ rũ đầu, không có sinh khí gật đầu.

Tưởng Tĩnh Thành rất đau lòng, ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên trán, "Anh đã từng nói, đừng tự trách mình mãi, đó không phải lỗi của em."

Trong xe không mở đèn, chỉ có giọng nói trầm thấp của anh, giống như tiếng violin-cent nhẹ nhàng, trong đêm đông càng thêm ấm áp.

"Được rồi, cô bé, nên về nhà rồi," Tưởng Tĩnh Thành vỗ lưng cô, dịu dàng nói.

Ngôn Dụ buồn cười, "Em không phải cô bé."

Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu hôn cô, cô bé của anh, mãi là thế.

Ngôn Dụ xuống xe, đi đến cổng, lại quay đầu vẫy tay với người trong xe. Đến khi đẩy cổng ra, phát hiện đèn trong phòng khách vẫn còn sáng. Cô

https://thuviensach.vn

đi vào, thấy Mạnh Trọng Khâm mặc đồ ở nhà, cầm một quyển sách, ngồi trên sofa.

Nghe thấy tiếng động ở cửa, ông ngẩng đầu lên, đẩy mắt kính, "Ngôn Ngôn, về rồi à con."

Cô vừa gật đầu, thì thấy thư ký của Mạnh Trọng Khâm từ trong bếp đi ra, trong tay bưng ly trà của Mạnh Trọng Khâm, thoạt nhìn là đi pha trà cho ông. Thấy Ngôn Dụ về, thư ký gật đầu với cô.

"Ngôn Ngôn về rồi, vậy cậu về đi," Mạnh Trọng Khâm nói với thư ký.

Thư ký giờ này vẫn mặc quân trang gật đầu, nhưng lại thấp giọng nói: "Thủ trưởng, vừa rồi bên kia điện thoại đến, nói lãnh sự quán Mỹ đã biết chuyện này, e rằng là muốn bão lãnh người ra ngoài."

"Một tội phạm giết người, hơn nữa còn vi phạm luật pháp Trung Quốc chúng ta, chỉ bởi vì bà ta là người Mỹ, thì có thể thoát khỏi tù tội?" Mạnh Trọng Khâm nặng nề để ly trà vừa cầm trong tay lên bàn.

Đến số tuổi và địa vị này của ông, rất hiếm khi sẽ tức giận.

Nhưng đối với Vu Lệ Khanh này, thực lòng mà nói ông rất ghê tởm. Người phụ nữ này năm đó từng viết thư gửi đến đơn vị cho ông, Mạnh Trọng Khâm xuất thân gia thế như thế, được phụ nữ nhăm nhe, cũng là chuyện thường xảy ra.

Chỉ có điều ông liếc mắt đã nhìn trúng Tống Uyển, sau khi quen biết bà không bao lâu, thì cầu hôn bà.

Đối với người phụ nữ khác, Mạnh Trọng Khâm không quan tâm.

Nói thực, lúc đó ông trẻ tuổi nào không hấp dẫn, người như Vu Lệ Khanh lại đâu phải chỉ một. Chỉ là ông không ngờ, một Vu Lệ Khanh lại

https://thuviensach.vn

dám to gan đến vậy.

Thư ký Kiều gật đầu: "Thủ trưởng yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ luôn giám sát."

"Chúng ta cũng không bắt nạt người, chỉ tìm chứng cứ, lấy chứng cứ để định tội," Mạnh Trọng Khâm trịnh trọng nói.

Sau khi thư ký Kiều đi, Mạnh Trọng Khâm mới nhìn con gái đang ngồi trên sofa đơn ở đối diện. Ông thở dài, hỏi: "Bố nghe nói hôm nay Thành Thực cũng ở đó?"

Ngôn Dụ gật đầu.

Trong lòng Mạnh Trọng Khâm rất không nỡ, con ông đã chịu nhiều cực khổ như vậy, nhưng cuối cùng nó vẫn phải gánh vác nhiều như thế. Có bố mẹ nào muốn thấy con cái nhà mình, phải luôn chịu tội đâu chứ. Nhưng Ngôn Dụ rõ ràng xuất thân tốt đến vậy, cuộc đời nên thuận buồm xuôi gió, lại gặp những đau khổ, mà ngay cả người bình thường cũng khó gặp phải.

"Ngôn Ngôn, có những chuyện đã xảy ra, chúng ta không thể cưỡng cầu được," chuyện đến hôm nay, Mạnh Trọng Khâm cũng chỉ có thể khuyên cô như vậy mà thôi.

Đột nhiên Ngôn Dụ cắn răng, hốc mắt đỏ bừng nhìn Mạnh Trọng Khâm nói: "Nhưng dựa vào cái gì chứ ạ, dựa vào cái gì chuyện người khác làm sai, người chịu hậu quả cuối cùng lại là anh Thành Thực chứ."

"Bố, có đôi khi thậm chí con còn nghĩ, khi đó chẳng thà Vu Lệ Khanh vứt con đi còn hơn."

Mạnh Trọng Khâm đau lòng nói: "Con nghĩ vậy, thì đứa bé Thành gia kia có thể trở về ư?"

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ im lặng.

"Bố hy vọng chuyện này có thể kết thúc thật nhanh, là bởi vì bố không hy vọng con và Thành Thực cứ mãi vướng mắc trong chuyện này. Vu Lệ Khanh đã không còn tương lai, nhưng các con không giống thế, các con đều còn trẻ, còn có tương lai, phải nhìn về trước, đi về trước."

"Ngôn Ngôn, trầm mê quá mức trong đau khổ, cũng sẽ không thể giảm bớt đau khổ trong lòng con. Cho nên bố hy vọng, con có thể độ lượng, nhìn thoáng ra càng sớm càng tốt."

.....

Ngôn Dụ không ngờ chuyện Vu Lệ Khanh này, lại còn gây ra không ít sóng gió. Bởi vì lúc đó đưa bà ta về cục cảnh sát, là ở cửa khách sạn, hơn nữa Mạnh Thanh Bắc còn liên quan trong đó, cho nên khi ấy đã có người chụp ảnh post lên mạng.

Người quản lý bên cạnh Mạnh Thanh Bắc vừa vì hút ma túy mà ngồi tù, không ngờ người bên cạnh cô ta, lại có người dính dáng đến kiện cáo.

Cho dù không phải bản thân cô ta, nhưng cư dân mạng sớm đã bàn luận xôn xao về cô ta.

Huống hồ, chuyện của Vu Lệ Khanh liên quan đến thương gia Hồng Kông đã qua đời, đừng nói trong nước, mà ngay cả truyền thông Hồng Kông nghe được thông tin cũng chạy đến. Năm đó Vu Lệ Khanh ở Hồng Kông, được phong là tiểu tam mạnh nhất. Chu Thắng Tuyền bố của Chu Dĩ Trạm giống như bị bỏ bùa, không những xây dựng tổ ấm tình yêu với bà ta ở bên ngoài, thậm chí còn dẫn bà ta xuất hiện ở các buổi tiệc.

Bản thân bà ta là kiểu, sớm muộn cũng phải vào Chu gia.

https://thuviensach.vn

Nhưng Chu gia cuối cùng là nhà giàu lâu đời, đừng nói trưởng bối trong nhà không đồng ý, mà ngay cả các chú bác của Chu Dĩ Trạm cũng phản đối.

Huống hồ Vu Lệ Khanh vẫn không sinh con cho Chu gia.

Vì thế cuối cùng, bà ta thất bại trong gang tấc.

Bây giờ bà ta sa lưới ở Bắc Kinh, mà tội danh còn liên quan đến việc mưu hại Chu Thắng Tuyền.

Trên mạng luôn là một viên đá bắn lên ngàn lớp sóng, huống hồ còn là tin tức quan hệ bất chính ầm ĩ thế này. Tai nạn xe nhiều năm trước của một thương gia Hồng Kông, vậy mà lại do một tay tình nhân của mình đạo diễn.

Lên án công khai Vu Lệ Khanh đương nhiên có, nhưng mắng chửi Chu Thắng Tuyền đáng kiếp, cũng không ít.

Cũng có người bàn luận, liệu không biết Mạnh Thanh Bắc có phải con riêng của Chu gia hay không?

"Trời ơi trời, vậy mà cô ta trước đây còn cứ thả thính, để người khác hiểu lầm Tống Uyển là mẹ cô ta nữa chứ."

"Cái này thì mị nhớ nè, làm cho quản lý của cô Tống phải chủ động đứng ra bác bỏ tin đồn, nói rằng con cô Tống không hề làm việc trong giới giải trí đó."

"Hóa ra cô ta chính là con riêng, sinh ra chính là nguồn gốc tội lỗi."

"Tất cả những thứ Mạnh Thanh Bắc có được ngày hôm nay, có thể đều là do mẹ cô ta hút máu của vợ đầu Chu gia mà có được đấy. Vậy mà cô ta còn có thể giả vờ kiểu nữ thần trí thức gì đó trước mặt người khác, nghĩ tới lúc trước mị từng thích cô ta, tự nhiên thấy chán ghét thiệt chứ."

https://thuviensach.vn

Mà weibo của cô ta kể từ sau khi Tôn Gia Minh xảy ra chuyện, đã không update tin gì mới.

Weibo mới nhất cuối cùng, là có người chất vấn cô ta có phải cũng hút ma túy hay không. Lúc đó còn có fan, miễn cưỡng nói chuyện giúp cô ta, dù sai người hút ma túy là người quản lý, quả thực không liên quan gì đến cô ta.

Nhưng bây giờ, bình luận bên dưới đã bị cư dân mạng lên án công khai chiếm giữ.

"Mẹ cô là □□, phiền chuyển lời cho cô ta."

"Chưa bao giờ thích Mạnh Thanh Bắc, cứ cảm thấy cô ta giả giả thế nào í, like cho mị đê." Weibo này được hai vạn lượt like.

Nhất thời, những anh hùng bàn phím chính nghĩa kia, lại bắt đầu quay sang chửi rủa Mạnh Thanh Bắc. Nói tất cả những thứ cô ta có, đều là hút máu của người khác.

Cô ta nhốt mình trong nhà, cả chuyện của Vu Lệ Khanh cũng mặc kệ.

Tài xế năm đó lái xe cho Chu Thắng Tuyền, rất nhanh đã nhận tội. Hơn nữa để tranh thủ xử lý khoan hồng, ông ta còn giao ra ghi âm năm đó Vu Lệ Khanh cho ông ta tiền.

Hóa ra người này đã chuẩn bị thủ đoạn, nghĩ sau này không có tiền, lại đem thứ này uy hiếp Vu Lệ Khanh.

Chỉ đáng tiếc Vu Lệ Khanh sau khi Chu Thắng Tuyền xảy ra chuyện, không bao lâu đã rời khỏi Hồng Kông.

Người tài xế đó đã rất nhiều năm không gặp bà ta, cũng may ông ta vẫn luôn cất giữ chứng cứ hại người này.

https://thuviensach.vn

Vu Lệ Khanh mới đầu còn nhất định không hé răng, nhưng dưới nhiều chứng cứ như vậy, bà ta cuối cùng vẫn phải mở miệng.

Lúc cảnh sát thông báo cho Ngôn Dụ và Thành Thực, họ chạy đến. Tuy rất đáng tiếc, nhưng phía cảnh sát vẫn nói cho họ biết, bởi vì chuyện ném đứa bé năm đó, thực sự trôi qua quá lâu rồi, căn bản không có chứng cứ, cho nên lần này cho dù khởi tố Vu Lệ Khanh, cũng là lấy tội danh giết người.

Thấy họ đều không nói chuyện, trong lòng cảnh sát thụ lý án cũng rất khó chịu.

Lúc hai người ra khỏi cục cảnh sát, bầu trời Bắc Kinh sau những ngày âm u, cuối cùng cũng đã trời quang mây tạnh.

Lá rơi bên đường, gió bấc lướt qua, xoay tròn thổi về trước.

"Ngôn Ngôn," Thành Thực bỗng nhiên xoay đầu, nhìn Ngôn Dụ.

Anh nói: "Mùa đông Bắc Kinh, lạnh thật đấy."

Ngôn Dụ cũng xoay đầu nhìn anh, rõ ràng lúc anh nói lời này, khóe miệng mỉm cười. Nhưng Ngôn Dụ lại có loại cảm giác muốn khóc, bởi vì cô cảm thấy, cô sẽ không muốn nghe lời tiếp theo Thành Thực nói.

"Anh rất nhớ quê nhà chúng ta."

Nơi đó bốn mùa đều như mùa xuân.

Nước mắt Ngôn Dụ muốn rơi, cô biết, cô liền biết. Anh trai là đang từ biệt cô, anh phải đi rồi.

"Ngôn Ngôn, em đừng khóc," Thành Thực đưa tay lau gò má cô, nhưng khoảnh khắc này nước mắt trong hốc mắt cô, cứ ồ ạt tuôn ra, không chút cố kỵ, "Đừng khóc nữa mà."

https://thuviensach.vn

"Thực ra chuyện về nhà này, luôn là tâm nguyện của mẹ. Mẹ cứ nhắc tới người và chuyện ở quê, sở dĩ anh và mẹ ở lại Bắc Kinh, là muốn đợi em trở về."

Ngôn Dụ nghẹn ngào nói: "Bây giờ em về rồi, nhà chúng ta cũng có thể ở cùng nhau mà."

Thành Thực bao giờ cũng luyến tiếc cô.

Cô vừa khóc, anh liền mềm lòng. Anh đưa tay ôm Ngôn Dụ, khẽ nói: "Mấy năm này, anh vẫn không từ bỏ. Anh biết với cường độ công việc của bệnh viện ở Bắc Kinh, thì chân anh không thể nào đảm đương được. Nhưng bệnh viện ở quê, sẵn lòng thu nhận anh."

"Ngôn Ngôn, anh trai đã học hành nhiều năm, cuối cùng vẫn muốn là một bác sĩ trị bệnh cứu người."

Thực ra bệnh viện cộng đồng cũng rất tốt, nhưng anh không muốn chôn vùi mình ở nơi này.

Năm đó lúc người ta khiêng di hài của bố về, cảnh tượng mẹ khóc ngất xỉu, Thành Thực đến bây giờ vẫn còn nhớ như in. Thực ra nếu lúc có thể đưa đến bệnh viện kịp thời, thì bố anh chắc chắn vẫn còn sống.

Nhưng chỗ họ ngay cả một con đường hoàn hảo cũng không có.

Khám bác sĩ cũng là xa xỉ.

Cho nên lúc nhận được email trả lời của bệnh viện quê nhà, thông báo anh có thể đi phỏng vấn, Thành Thực đã động lòng.

**

Ngày Thành Thực cùng mẹ Thành rời Bắc Kinh, Tưởng Tĩnh Thành lái xe đưa họ đi sân bay. Căn hộ bên này vốn là dùng tiền Ngôn Dụ mua,

https://thuviensach.vn

nên Thành Thực đã nhờ môi giới chuẩn bị bán đi.

"Quả Quả, hôm nay phải đi làm à?" Mẹ Thành đến bây giờ cũng không biết chuyện xảy ra, nhưng bà vui mừng là, cuối cùng cũng có thể về quê.

Hỏi xong, bà lại thở dài, khẽ nói: "Có phải Quả Quả giận chúng ta rồi không, chúng ta đều đi cả, để lại mình nó ở đây."

Tưởng Tĩnh Thành lái xe, đang muốn an ủi bà, không có chuyện đó.

Thì Thành Thực đã nói trước: "Mẹ, không phải đã nói với mẹ rồi sao ạ, bây giờ giao thông thuận tiện như vậy, nếu Quả Quả muốn về, thì lúc nào cũng có thể đến thăm chúng ta mà. Huống hồ em ấy bây giờ không phải một mình, nó sắp phải kết hôn với tiểu Thành rồi."

"À, đúng đúng, xem mẹ nói này," mẹ Thành xấu hổ cười cười.

Đến khi đến sân bay, Tưởng Tĩnh Thành vẫn điện thoại cho Ngôn Dụ.

Nhưng từ buổi sáng, di dộng của Ngôn Dụ đã không gọi được, rõ ràng cô biết hôm nay là ngày mẹ Thành và Thành Thực rời đi, bởi vì rất nhiều năm không đón tết ở quê, cho nên họ muốn về trước tết, để năm nay còn có thể đón tết ở quê.

Trước khi lên máy bay, ngay cả Thành Thực cũng nhìn quanh một vòng.

"Lên máy bay đi, đợi năm mới, tôi đưa Ngôn Ngôn về," Tưởng Tĩnh Thành vỗ vai Thành Thực, khẽ nói.

Thành Thực cười khổ: "Cố gắng dỗ dành nó."

Tưởng Tĩnh Thành đưa tay đấm vào ngực anh, không nặng, nhưng lộ ra sự thân thiết. Nhiều năm như vậy, bạn bè anh có thể mở lòng không

https://thuviensach.vn

nhiều, ngoại trừ những người bạn cùng lớn lên từ nhỏ, thì là đồng đội, còn có Thành Thực.

Người đàn ông này nội tâm mạnh mẽ, khiến Tưởng Tĩnh Thành cũng bội phục không ngớt.

Anh nói: "Thuận buồm xui gió, chăm sóc tốt cho bác gái nhé."

Thành Thực gật đầu, mẹ Thành lúc này cũng bất giác đưa tay lau nước mắt.

Tưởng Tĩnh Thành chợt cúi người, đưa tay ôm lấy bà. Mẹ Thành cũng chưa từng thân thiết với Thành Thực như thế, nhất thời có hơi sững sờ.

Đến tận khi Tưởng Tĩnh Thành nói nhỏ: "Mặc dù con và Ngôn Ngôn còn chưa kết hôn, nhưng con vẫn muốn gọi người trước một tiếng."

"Mẹ, thuận buồm xui gió."

Lúc anh ra khỏi sân bay, thì nhận được điện thoại của Mạnh Tây Nam, bảo anh đến đón Ngôn Dụ về.

Lúc này Mạnh Tây Nam đang ngồi trông trong quán bar, ban ngày lại có người uống hết một chai rượu, hơn nữa còn là hai cô gái. Thiệu Nghi hiển nhiên không uống nhiều như Ngôn Dụ, nhìn thấy anh đến, còn biết sợ.

Cô liền giải thích: "Bọn em chỉ uống một tí thôi."

"Các em....." Mạnh Tây Nam gõ chai rượu, cái chai trống rỗng.

"Anh," Ngôn Dụ ôm hông anh, nức nở, khỏi phải nói dáng vẻ có bao nhiêu đáng thương.

Mạnh Tây Nam thật sự hết cách với cô, chỉ có thể đưa các cô về nhà. Nào biết Thiệu Nghi lại cố gắng chống đỡ dứng dậy, nói: "Không sao, em

https://thuviensach.vn

không say, tự gọi xe về được. Anh đưa Ngôn Ngôn về đi."

"Càn quấy," Mạnh Tây Nam trừng cô.

Nói thực, tính cách Mạnh Tây Nam rất trầm ổn, anh và Thiệu Nghi hai người ở cùng nhau, luôn rất hòa bình. Vốn anh cảm thấy mình là thích phần hòa bình này, nhưng anh thế nào cũng không ngờ, suy nghĩ của mình rất nhanh đã bị phá vỡ.

Cho nên anh chưa từng to tiếng với Thiệu Nghi.

Lúc này bị trừng, Thiệu Nghi lại sinh ra tâm lý phản nghịch, phản bác: "Uống rượu thì thế nào, tâm trạng không tốt thì phải thả lỏng chứ, nếu Ngôn Ngôn còn muốn uống nữa, thì em cùng cậu ấy uống tiếp chai nữa."

Lời nói hùng hồn, nói năng có khí phách.

Nhưng lúc cô nói chuyện, vẻ mặt hùng hồn đó, đột nhiên lại khiến Mạnh Tây Nam thích thú.

Anh cũng không biết, cô lại còn có một mặt thế này.

Thấy anh cười, Thiệu Nghi còn tưởng anh đang cười mình, tức giận nói: "Có phải anh cảm thấy em nói khoác hay không, em không có nha. Em thật sự có thể cùng Ngôn Ngôn, uống thêm chai nữa đấy."

Giống như sợ anh không tin, Thiệu Nghi liền bảo người lấy thêm rượu.

Mạnh Tây Nam đưa tay kéo tay cô lại, nhưng không ngờ dùng sức quá mạnh, kéo người vào trong ngực. Thiệu Nghi đụng vào ngực anh, rõ ràng cách một cái áo ấm dày dặn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được vòm ngực cứng như thép của anh. Là kiểu không giống với các bác sĩ cô thường gặp ở bệnh viện.

https://thuviensach.vn

"Xin lỗi," Mạnh Tây Nam thấp giọng nói.

Nhưng anh lại không buông tay mình ra.

Thiệu Nghi ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói không có sức: "Vậy anh buông tay đi."

Mạnh Tây Nam cúi đầu nhìn cô, thấy cô rũ đầu, thấp giọng mỉm cười, hơi thở ấm áp cứ thế lướt qua gò má cô.

Thật ấm áp, thật ngứa ngáy.

Sau khi Tưởng Tĩnh Thành chạy đến, đón được Ngôn Dụ, vừa thấy cô say đến mức nằm bò trên bàn, thì chợt cau mày nói: "Sao để cô ấy uống nhiều vậy."

"Nhanh đưa nó về đi, nếu không rượu ở quán bar này chắc sẽ bị nó uống hết luôn quá," Mạnh Tây Nam rất bất đắc dĩ.

Đối với con ma men này, anh nói chuyện cũng không dám cao giọng.

Vốn Mạnh Tây Nam định đưa Ngôn Dụ về nhà, kết quả cô khóc lóc nói muốn anh tiểu Thành. Thế là Mạnh Tây Nam đè xuống bất đắc dĩ, điện thoại cho anh tiểu Thành của cô, tên phản đồ nhà anh.

Thiệu Nghi vừa hay đi nhà vệ sinh, đến khi cô quay lại, đã không thấy Ngôn Dụ nữa.

"Tiểu Thành đón nó về rồi, chúng ta cũng đi thôi," Mạnh Tây Nam nói xong, thì xoay người đi ra ngoài.

Đến khi cô ra khỏi cửa, Mạnh Tây Nam mới phát hiện cô không mặc áo ấm, Thiệu Nghi thấy vẻ mặt anh đầy khác thường, đành phải giải thích: "Lúc anh chưa đến, áo ấm của em đã bị người ta nôn bẩn rồi."

https://thuviensach.vn

Là một quân nhân chuyện nghiệp, Mạnh Tây Nam rất không hiểu, vì sao lại có người ban ngày đã uống say đến mức nôn ra.

Anh cởi áo ấm mình ra, Thiệu Nghi từ chối không cần.

Thế nhưng anh cưỡng ép khoác lên người cô, kéo tay cô, đi xuống lầu, nói: "Sợ cái gì, bây giờ mua áo mới cho em."

Dưới lầu từ tầng một đến tầng năm, là một cửa hàng tổng hợp cỡ lớn, bên trong còn có không ít quầy chuyên doanh.

Thiệu Nghi không ngờ anh mua áo cho mình thật, từ chối nói không cần, thì Mạnh Tây Nam mỉm cười nhìn cô, "Sợ anh mua không nổi?"

Quần áo trong cửa hàng này, thật sự rất đắt.

Hết cách, Thiệu Nghi không tiện nói thêm, đi theo anh bắt đầu dạo. May là trong cửa hàng có hệ thống sưởi ấm, anh không mặc áo ấm cũng không sao.

Nhưng khi đi đến một cửa hàng đồ dùng mẹ và bé, bước chân Thiệu Nghi bỗng dừng lại.

Bởi vì đúng lúc có một cặp đôi trông như vợ chồng, từ bên trong chầm chậm đi ra, người phụ nữ rõ ràng bụng đã lớn, mà trong tay người đàn ông xách túi lớn túi nhỏ chiến lợi phẩm.

Thiệu Nghi dừng lại, nhưng đôi vợ chồng kia hiển nhiên cũng nhìn thấy cô.

Người phụ nữ kia bụng rất to, đã nặng nề hừ một tiếng, vốn chỉ cầm tay người đàn ông, trong chớp mắt đã thành khoác khuỷu tay anh ta.

Kết quả còn chưa đợi họ nói chuyện, Mạnh Tây Nam đã đưa tay đặt lên vai cô, rất ôn hòa nhìn đối diện.

https://thuviensach.vn

"Vợ, bạn em hả?" Anh nhàn nhạt hỏi.

Một câu nói, khiến cho vẻ mặt lạnh lùng của người phụ nữ đối diện, bất chợt trở nên buồn cười.

Nào biết Thiệu Nghi đã hất cằm, rất thản nhiên nói: "Không quen, chồng à, chúng ta đi thôi."

Thế là Mạnh Tây Nam ôm vai cô, đi tiếp về trước, thản nhiên lướt qua đôi vợ chồng kia.

Đến khi đi được hơi xa, lúc này Thiệu Nghi mới xoay đầu nhìn anh, muốn giải thích. Nào biết Mạnh Tây Nam lại dừng bước chân lại trước, nghiêm túc nhìn cô.

"Thực ra vừa rồi người đó, là trước....." Thiệu Nghi đang muốn nói.

"Kết hôn đi," Mạnh Tây Nam chợt mở miệng, lời của anh khiến cho trên mặt cô gái đối diện, xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Vậy là, anh nghiêm túc nói lại một lần. "Thiệu Nghi, chúng ta kết hôn đi."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 86

Lúc Ngôn Dụ mở mắt ra, trước mắt tối đen một mảng, qua vài giây mới thích ứng được hoàn cảnh trong phòng.

Đây là trong nhà cô.

Trên người cô đắp một cái chăn xốp thoải mái, hệ thống sưởi trong nhà chỉnh vừa đủ. Cô đưa tay để lên mắt mình, bây giờ đầu cô nặng tựa ngàn cân, quả nhiên không nên uống nhiều rượu như vậy.

Nghĩ đến đây, Ngôn Dụ bỗng ý thức được, cô hôm nay vì sao sẽ uống nhiều rượu đến vậy.

Mẹ Thành và anh Thành Thực đều đã rời khỏi Bắc Kinh, họ đi rồi.

Sáu năm ở Mỹ, đã để cho Ngôn Dụ trở nên độc lập, kiên cường, quả cảm, thực ra cô bây giờ cũng không phải người thích khóc. Nhưng giờ phút này suy nghĩ này vừa xẹt qua trong đầu, mu bàn tay để trên mắt, lại bị nước mắt dính ướt.

Nào biết lúc cô đang lau nước mắt, cửa phòng đã được người đẩy ra.

Ngôn Dụ lập tức kéo chăn lên, quấn mình ở bên trong. Tưởng Tĩnh Thành đẩy cửa đi vào, vừa vặn mượn ánh đèn hành lang, nhìn thấy động tác nhỏ này của cô.

Tưởng Tĩnh Thành thấy vậy, cúi đầu mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Thật là càng lúc càng giống đứa trẻ.

Anh đi qua, kéo nhẹ chăn, lại kéo không được. Cuối cùng hết cách, anh đành dùng chút sức, nào biết người đang quấn chăn, lại giữ chặt chăn.

"Ngôn Ngôn," anh thấp giọng.

Lúc này trong chăn truyền đến tiếng ồm ồm trầm thấp: "Em chưa tỉnh, còn muốn ngủ thêm tí nữa."

Tưởng Tĩnh Thành bất đắc dĩ, đành nói: "Nhưng bây giờ đã chín giờ rồi."

"Chín giờ sáng."

"Làm sao có thể," Ngôn Dụ ngạc nhiên, hôm nay cô tạm thời xin nghỉ, kéo Thiệu Nghi đi uống rượu. Vốn cô muốn đến sân bay, nhưng cô rất sợ nhìn thấy anh Thành Thực và mẹ Thành rời đi.

Cô sợ cô sẽ ôm họ, không nhịn được mà bật khóc.

Cho nên vừa nghe đến chín giờ, thì cô lại hất một góc chăn ra, nhưng không ngờ Tưởng Tĩnh Thành lại lật người đè xuống.

Anh đưa tay sờ đầu cô, thấp giọng hỏi: "Lại khóc rồi"

"Ai khóc....." nhưng lời cô còn chưa nói xong, chăn đã bị Tưởng Thành Thành hất ra, anh cúi đầu hôn lên trán cô, thuận thế đi xuống, hôn lên mí mắt cô.

Mí mắt ẩm ướt, cứ thế khẽ khàng run rẩy.

Hóa ra thật sự đã khóc.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành cũng chỉ là chọc cô, nào biết cô gái này lại trốn trong chăn khóc thật.

Anh đưa tay vuốt ve mái tóc dài của cô, kéo miệng cười nói: "Sao còn giống trẻ con, thích khóc nhè vậy." Thực ra Ngôn Dụ không thích khóc, nhưng chỉ là gặp phải chuyện của Thành Thực, nước mắt cô lại giống như rơi không bao giờ hết.

Nhưng Tưởng Tĩnh Thành cũng không biết nói thế nào, vì đó là Thành Thực.

"Đã luyến tiếc như thế, sao hôm nay em còn cố chấp như vậy?" Anh quẹt mạnh mũi cô, thật sự ra tay không thương tiếc.

Vừa rồi Ngôn Dụ vẫn nhịn, cô cũng có mặt mũi được không.

Nhưng Tưởng Tĩnh Thành nói cô như vậy, tự nhiên cảm thất rất uất ức, nức nở nói: "Em không nỡ."

"Ngôn Ngôn," Tưởng Tĩnh Thành nghiêm túc gọi cô.

Trong bóng tối, đôi mắt Ngôn Dụ lấp lánh nước, giống như hai bóng đèn nhỏ, chiếu vào trong lòng anh. Ngay cả chính Tưởng Tĩnh Thành cũng cảm thấy rất kì lạ, sao mình lại có thể thích cô đến thế kia chứ.

"Tuần này chúng ta, đi lĩnh chứng đi."

Ngôn Dụ sững sờ, chớp mắt nói: "Bây giờ là thời điểm nói cái này sao?"

"Em chỉ cần nói, muốn hay không muốn thôi," Tưởng Tĩnh Thành hỏi thẳng.

Ngôn Dụ bị anh đè, không nhúc nhích được, Tưởng Tĩnh Thành là bộ dạng thừa thắng truy kích, đưa tay thò vào túi quần, cũng không biết lấy ra

https://thuviensach.vn

thứ gì, ném qua, lạch cạch, lại đập trúng công tắc bật đèn trên tường.

Cả căn phòng nhất thời được ánh đèn vàng ấm bao phủ.

Trước mắt bỗng xuất hiện gương mặt tuấn tú thâm thúy của anh, mày kiếm hơi nhiêu, cả người rất nghiêm túc. Thấy đèn sáng, anh lại hỏi: "Muốn hay không muốn?"

"Muốn," Ngôn Dụ gật đầu, cô một chút cũng không già mồm.

Nếu nói điều gì làm cô luôn muốn nhiều năm nhất, thì đó chính là gả cho Tưởng Tĩnh Thành.

Chuyện này, sau khi cô mười tám tuổi, đã bắt đầu mong đợi.

**

Về chuyện lĩnh chứng này, Tưởng Tĩnh Thành đã dự định xong xuôi cả rồi. Trước năm mới thì lĩnh chính, vừa vặn còn mười ngày nghỉ kết hôn, thì dẫn Ngôn Dụ về quê nhà Thành gia.

Để tránh cô ngày ngày ở nhà, khóc lén.

Huống hồ lúc trước anh cầu hôn, hai nhà đã cùng nhau ăn bữa cơm. Lĩnh chứng, chính là chuyện nước chảy thành sông.

Không ngờ anh chân trước vừa nói xong, thì bên này Ngôn Dụ dã có chuyện. Trước đây khoáng sản của tập đoàn Liên hợp ở Việt Nam xảy ra chuyện, bởi vì còn dính dáng đến buôn lậu, cho nên phía cảnh sát Vân Nam đã từng liên lạc với Quý Khải Mộ.

Nhưng Quý Khải Mộ còn chưa kịp đi Việt Nam, thì đã xảy ra chuyện nghiêm trọng hơn.

https://thuviensach.vn

"Khu vực khoáng sản của công ty dưới trướng cậu, phát hiện có ma túy," Ngôn Dụ không ngờ, thứ đồ này lại sẽ liên quan đến cùng Quý Khải Mộ.

Con người cậu ta mặc dù thích chơi bời, nhưng Ngôn Dụ cũng hiểu.

Cậu ta chắc chắn sẽ không dính dáng đến thứ phạm pháp này, cậu ta đã đủ có tiền, căn bản cũng bí quá hóa liều mới đi làm mấy thứ này.

"Còn có một chuyện, chắc cậu còn không biết đâu nhỉ, chú ba tôi gần đây đang tìm người cứu Vu Lệ Khanh kia, hơn nữa nghe nói còn mời luật sư tốt nhất trong nước, muốn cứu bà ta ra ngoài."

Ngôn Dụ cầm bút trên tay, xoay một vòng, cười lạnh nói: "Để ông ta cứ việc tiêu tiền."

Nhiều chứng cứ như vậy, còn có Mạnh gia luôn theo dõi gắt gao, nếu thật sự đưa người ra ngoài được, thì Ngôn Dụ cô sẽ không tìm Vu Lê Khanh phiền phức nữa.

Quý Khải Mộ cười theo, nói: "Anh tớ nói rồi, chú ba tớ là sợ Vu Lệ Khanh không chống đỡ được trong trại tạm giam, sẽ nói hết chuyện ông ta làm. Nói bọn họ là rắn....."

Đột nhiên câu thành ngữ mà Quý Khải Phục nói kia, cậu ta không nhớ ra được.

"Rắn chuột một ổ," Ngôn Dụ cười nhạt.

Quý Khải Mộ gật đầu liên tục: "Đúng đúng đúng, chính là câu này."

"Được rồi, đừng nghĩ tới chú ba cậu nữa, bây giờ chuyện mỏ quặng mới là quan trọng nhất, chuyện này nhất định phải xử lý thỏa đáng, nếu không chắc chắn sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng công ty."

https://thuviensach.vn

Quý Khải Mộ nói: "Anh tớ cũng quyết định bay sang đó rồi."

"Vậy như thế vừa hay, có Quý tiên sinh ở đó, chuyện này chắc chắn có thể xử lý ổn thỏa."

Quý Khải Mộ nghe được lời này thì sửng sốt, giây phút sau, cậu ta mới ngạc nhiên nói: "Ngôn Ngôn, không phải cậu nói muốn đi cùng tớ sao?"

"Khải Mộ," Ngôn Dụ đứng dậy, đi đến bên cạnh cậu ta, chợt bật cười, trong mắt đều mang theo vui vẻ sinh động: "Tôi sắp kết hôn rồi."

Quý Khải Mộ hơi ủ rũ.

Cậu ta biết mà.

Thực ra kể từ sau khi biết Tưởng Tĩnh Thành, Quý Khải Mộ liền hiểu cho dù cậu ta hay anh trai, đều sẽ không phải đối thủ của người đàn ông kia. Không phải vì họ đến quá muộn, mà là vì Tưởng Tĩnh Thành quá tốt.

Người đàn ông như thế, chỉ sợ yêu rồi, sẽ không dễ dàng thay đổi.

"Cho nên giữa tôi và Quý tiên sinh, không thích hợp gặp mặt nữa," Ngôn Dụ khẽ nói.

Bỗng nhiên Quý Khải Mộ có chút thương cảm: "Tớ thật hoài niệm thời gian chúng ta ở Mỹ."

"Hoài niệm khi tôi bắt nạt cậu?" Ngôn Dụ cười nói.

Quý Khải Mộ: "....."

Mẹ nó, cậu ta đang thương cảm đấy nhé.

Vì thế ngày hôm sau Quý Khải Mộ bay đi Việt Nam.

https://thuviensach.vn

Trước một ngày lĩnh chứng, Ngôn Dụ ở trong đại viện. Tưởng Tĩnh Thành cũng về ở, hai người không gặp mặt. Buổi tối, Tống Uyển đưa sổ hộ khẩu cho Ngôn Dụ, nói với cô, ngày mai cục dân chính sẽ có người phụ trách chuyên môn đợi họ.

"Không ngờ, con lại kết hôn trước anh con," Tống Uyển sờ sổ hộ khẩu trong tay, trong lòng vừa vui mừng lại luyến tiếc.

Cho dù kết hôn, thì Ngôn Dụ cũng vẫn là con gái mình.

Nhưng rốt cuộc vẫn là không giống, sau này, nó sẽ trở thành vợ, thành mẹ của người khác, sẽ có một gia đình nhỏ của riêng mình.

Ngôn Dụ cũng không ngờ, Tống Uyển vừa cúi đầu xuống, thì nước mắt rơi tí tách lên mặt bìa màu tím của sổ hộ khẩu.

"Mẹ," Ngôn Dụ gọi bà.

Bỗng nhiên Tống Uyển ôm cô, "Ngôn Ngôn, về sau nhất định phải hạnh phúc. Ngôn Ngôn của mẹ đã chịu nhiều vất vả, sau này nhất định phải hạnh phúc nhé con."

Vẫn là Mạnh Trọng Khâm về phòng, thấy Tống Uyển ôm Ngôn Dụ khóc ngon lành, mới dở khóc dở cười kéo người ra.

Ông để Tống Uyển tựa lên vai mình, bất đắc dĩ thấp giọng nói: "Ngôn Ngôn, ngày mai đi lĩnh chứng, là chuyện tốt, em khóc cái gì chứ."

"Em không nỡ," Tống Uyển khó chịu nói.

Lúc Mạnh Tây Nam đến, vừa vặn nhìn thấy cửa phòng rộng mở, vừa đến gần thì nghe được câu này của Tống Uyển.

"Đây không phải còn có anh sao ạ," Ngôn Dụ an ủi nói.

https://thuviensach.vn

Mạnh Tây Nam sờ mũi, nghĩ đến hai ngày trước anh vừa nộp báo cáo kết hôn lên trên.

Đồng đội của bố anh rải rác khắp quân khu, nhiều lãnh đạo của anh đều biết bố anh, đoán chừng chuyện này cũng không giấu được bao lâu.

Vừa nghĩ đến đây, Mạnh Tây Nam nghĩ, có cần nhân cơ hội này nói chuyện của mình hay không.

Nào biết một khắc sau, Tống Uyển hừ một tiếng, ghét bỏ nói: "Ai muốn quản nó."

Lúc này, Tưởng Tĩnh Thành vừa về phòng, Chung Ninh cũng đem sổ hộ khẩu nhà mình đến cho anh. Thấy anh còn chưa ngủ, dặn dò: "Đêm nay đừng gặp Ngôn Ngôn, buổi tối ngày trước khi kết hôn, cô dâu chú rể không được gặp mặt đâu đấy."

"Mẹ, người dù sao cũng nhận được sự giáo dục của xã hội chủ nghĩa, sao còn mê tín phong kiến vậy ạ." Tưởng Tĩnh Thành phì cười, lộ ra vẻ tùy hứng.

Chung Ninh ngẩng đầu lườm anh, tức giận nói: "Đây gọi là phong tục tập quán, huống hồ mẹ đây cũng là vì tốt cho con."

Trước khi đi, Chung Ninh lại dặn anh: "Ngủ sớm chút, sáng mai còn phải đi đón Ngôn Ngôn. Còn có, ngày mai là đi lĩnh chứng, ăn mặc phải đẹp một tí, đừng làm mất mặt mẹ và bố con."

"Con trai mẹ đẹp vậy....." Tưởng Tĩnh Thành còn chưa nói hết câu, thì cửa phòng đã bị đóng sầm lại.

Tưởng Tĩnh Thành bĩu môi, đây mà là mẹ ruột à? Cũng chả thèm nghe anh nói hết câu.

https://thuviensach.vn

Nhưng nghĩ lát nữa điện thoại cho Ngôn Dụ, suy nghĩ gọi cô xuống, cũng thật sự không có.

Uhm, anh là quân nhân, không chấp nhận kiểu mê tín phong kiến kia, chỉ là, chỉ là anh cảm thấy lời mẹ anh nói hình như cũng rất có lý.

*

Trong đám bạn của bọn anh, cũng chỉ có Dịch Trạch Thành đã lĩnh chứng, lúc trước anh ấy khoe ra trong nhóm bạn, quả thực làm cho tất cả mọi người choáng váng. Lúc đó Tưởng Tĩnh Thành nhìn thấy, đã nghĩ, đợi anh lĩnh chứng, mới sẽ không ngây thơ như anh ấy.

Có gì để khoe đâu.

Nào ngờ từ nhà mình đi đón Ngôn Dụ, trái tim anh cứ đập bình bịch.

Hôm nay Ngôn Dụ đặc biệt chọn một cái áo ấm màu đỏ, càng tôn lên làn da trắng ngần của cô, áo len trắng và quần dài, mặc dù khiêm tốn nhưng đâu đâu cũng hiện ra vẻ xinh đẹp. Thậm chí cô còn dậy sớm, trang điểm cho mình.

Cho nên cô vừa xuống lầu, ngay cả Mạnh Tây Nam trong chớp mắt ngẩng đầu nhìn thấy, cũng buột miệng nói ra.

"Thật là tiện nghi cho thằng nhóc tiểu Thành kia mà."

"Nói gì đấy," Mạnh Trọng Khâm trừng anh.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành đến, mọi người đều nhìn anh, nhìn đến mức khiến cho một người luôn tùy ý như anh cũng thấy rất ngượng ngùng.

"Chú Mạnh, dì Tống, vậy chúng cháu đi trước đây ạ."

https://thuviensach.vn

Ra khỏi cửa, Tưởng Tĩnh Thành cầm tay cô, hỏi: "Đồ em mang theo đủ cả chứ?" Sợ quên cái gì, sẽ không lĩnh được chứng, còn rất lo được lo mất.

Ngôn Dụ gật đầu, thế là hai người lên xe anh đang đậu bên ngoài.

Thắt dây an toàn xong, vừa xoay đầu, hai người nhìn nhau, đều bật cười.

Trước đây Tưởng Tĩnh Thành cũng từng hỏi Dịch Trạch Thành, lĩnh chứng có cảm giác gì?

Thực ra cũng chẳng có cảm giác gì, chỉ là đi theo trình tự. Nhưng lúc bạn cầm được hai quyển sổ nhỏ màu hồng kia, nhìn ảnh hai người in ở bên trên, cảm giác nghiêm trang đó, là loại cảm giác mà yêu đương không thể cho bạn cảm nhận đủ.

Tưởng Tĩnh Thành là người đã thấy quen các loại nghi thức, nhưng lĩnh chứng lại là lần đầu tiên.

Cho nên lúc nhân viên đóng dấu xuống, thì anh cảm thấy, trái tim buộc chặt kia, cuối cùng cũng buông lỏng.

Giống như rơi vào trong một cái túi ấm áp, không còn sợ hãi nữa.

*

Đến khi họ lái xe về, Ngôn Dụ nhìn đường đi, đột nhiên mới ý thức được không đúng.

"Đây là đi đâu hả anh?" Cô nhìn anh lên thẳng đường cao tốc, hỏi.

Tưởng Tĩnh Thành lúc này mới nói: "Sân bay."

https://thuviensach.vn

"Anh biết em luôn không cam tâm, cho nên anh đưa em đi tìm con gái của Thành gia."

Anh nói xong, Ngôn Dụ nhất thời im lặng, nhưng trong mắt lại mang theo ánh sáng.

Cuối cùng, người hiểu cô nhất, vẫn là anh tiểu Thành.

"Ngôn Ngôn, tìm không được là mệnh, tìm được là may mắn."

Cho nên phải tin tưởng, ông trời sẽ ban phước cho người hiền lành.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Ngôn Dụ thế nào cũng không ngờ, món quà tân hôn đầu tiên Tưởng Tĩnh Thành tặng cho cô, lại là cái này.

Cô hơi trố mắt, còn đang nghĩ, trong đơn vị anh làm thế nào, còn có công việc của cô nữa. Nào biết Tưởng Tĩnh Thành giống như đọc hiểu biểu cảm của cô, chỉ cốp sau nói: "Laptop của em anh đã đem theo cho em rồi, còn có quần áo. Em có thể xin phép công ty, thật sự có chuyện gấp gì, cũng có thể dùng laptop xử lý."

"Còn bên phía đơn vị anh, vừa hay có mấy ngày nghỉ kết hôn."

Tưởng Tĩnh Thành hoặc là không làm, hoặc là làm thì nhất định phải sắp xếp thỏa đáng tất cả.

Ngôn Dụ chợt nghĩ đến, hôm nay lúc họ ra khỏi nhà, Tống Uyển còn nói với cô: "Ở cùng tiểu Thành, phải vui vẻ."

Cô vốn cho rằng đấy chỉ là một câu dặn dò mà thôi.

Bây giờ xem ra, chuyện này e rằng cũng chỉ có mỗi mình cô là không biết.

"Cho nên bố mẹ đều biết?" Ngôn Dụ nhìn chằm chằm anh hỏi.

Tưởng Tĩnh Thành đưa tay, véo tai cô, khẽ nói: "Đừng lo lắng, bây giờ em chỉ cần đi làm những chuyện em luôn muốn làm thôi. Bọn anh đều sẽ

https://thuviensach.vn

ủng hộ em."

Ngôn Dụ lúc này mới biết, hóa ra Mạnh Trọng Khâm và Tống Uyển cũng đã sớm biết.

Chiếc xe lái thẳng đến sân bay, lúc Tưởng Tĩnh Thành mở cốp sau, Ngôn Dụ mới phát hiện anh đã sớm chuẩn bị một vali to. Anh đưa tay nhấc vali xuống, Ngôn Dụ ôm anh, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn anh, anh tiểu Thành."

Cô dường như luôn nói câu này với anh.

Bởi vì anh từ đầu đến cuối đều bảo vệ cô, sắp xếp tốt mọi thứ cho cô.

Trước khi lên máy bay, Ngôn Dụ điện thoại cho Mạnh Trọng Khâm. Bên kia giống như cũng đang đợi cô, vừa bắt máy đã hỏi: "Đã đến sân bay rồi hả con?"

"Sắp phải lên máy bay rồi ạ," Ngôn Dụ nhìn người phía sau cô, anh giờ phút này đang đọc sách trong phòng chờ, ánh nắng trong ngày đông từ bên ngoài cửa sổ thủy tinh chiếu vào, vừa ngẩng đầu, có thể nhìn thấy máy bay cực lớn đang bay lượn bên ngoài.

Sắp bắt đầu hành trình cùng với người đàn ông yên tĩnh lại trầm mặc bên cạnh.

Ngôn Dụ mở miệng: "Bố, cảm ơn mọi người có thể hiểu con."

Có lẽ mọi người đều cảm thấy cô đi thế này, chỉ là uổng công. Nhưng mặc kệ thế nào, cô cũng vẫn muốn đi một chuyến. Giống như Tưởng Tĩnh Thành nói, là số phận cũng được, là vận may cũng tốt.

Cô đều nhận.

https://thuviensach.vn

"Ngôn Ngôn, cho dù xảy ra chuyện gì, bố và mẹ nhất định đều sẽ ủng hộ con, hiểu con, yêu con."

Lúc ông nói ra hai chữ yêu con này, Ngôn Dụ thật muốn cười, nhưng vừa cong khóe miệng, trước mắt đã mờ sương. Mạnh Trọng Khâm là quân nhân, cho dù tính cách có ôn hòa, cũng chắc chắn không phải kiểu người tùy tiện treo lời yêu bên miêng. Có thể nói ra hai chữ này với Ngôn Dụ, đã là lời cưng chiều nhất của một người bố có thể nói ra.

Lần này, Ngôn Dụ không khóc.

Cô cười nhìn ra ngoài, máy bay bỗng cất cánh, để lại một vệt trắng giữa không trung.

*

Thực ra về đứa bé Thành gia kia, năm Ngôn Dụ mười bốn tuổi, lúc vừa xảy ra chuyện, Mạnh gia đã đi tìm. Dù sao chuyện lúc đó cũng rất kỳ lạ, khi đó cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy chắc là do ba nhà ôm nhầm.

Chỉ có điều lúc đó bệnh viện còn không hoàn thiện hệ thống như bây giờ.

Huống hồ ngày đó lại hỗn loạn như thế, có những sản phụ còn chưa đến ngày dự sinh cũng vì lở đất mà bị hoảng sợ, đột nhiên ùa vào bệnh viện. Cho nên Mạnh gia gần như đã lần tìm đứa trẻ sinh ra đêm đó.

Thậm chí ngay cả bé trai cũng không bỏ qua.

Nhưng không có bé gái của Thành gia, ngay cả giám định mẹ con họ cũng làm rất nhiều phần.

Giờ đây sau khi biết chuyện Vu Lệ Khanh, Ngôn Dụ và Tưởng Tĩnh Thành vừa đến nơi, đầu tiên là đi tìm viện phúc lợi nơi này.

https://thuviensach.vn

Bởi vì đứa bé kia rất có thể bị xem là trẻ bị bỏ rơi.

Xuống sân bay, Ngôn Dụ không ngờ lại có người đến đón họ. Là một người đàn ông đầu húi cua, vóc người cũng không cao lớn, nhưng cả người thoạt nhìn cũng có một luồng khí sắc bén.

"Lão Ngô," Tưởng Tĩnh Thành nhìn thấy người đến, chìa tay đấm vào ngực anh ta.

Người đàn ông được gọi lão Ngô kia, mắt cười híp thành một đường.

Hai người đàn ông vỗ vai đấm ngực xong, Tưởng Tĩnh Thành mới kéo Ngôn Dụ đến bên cạnh, nói: "Đây, vợ em."

Lão Ngô quan sát Ngôn Dụ, nói thật đôi mắt rất sáng.

Xinh đẹp, thật sự xinh đẹp, trước đây anh cũng là lính, một người trong doanh trại trời Nam biển Bắc nơi nào cũng có. Anh nhớ Bắc Kinh hình dung cô gái xinh đẹp, chính là khuôn mặt xinh đẹp mà dáng người cũng đẹp.

Khuôn mặt cô gái này, thì khỏi nói, còn không to bằng nắm tay anh ta ấy chứ.

Nhưng đôi mắt hạnh nhân đen tuyền kia, sáng lấp lánh, mũi cao thẳng thanh tú.

Anh là đồng đội của Tưởng Tĩnh Thành khi anh còn ở đại đội Liệp Ưng, năm đầu tiên Tưởng Tĩnh Thành đến, lão Ngô đã là tiểu đội trưởng ở đó. Nói thực, mỗi năm đại đội tuyển không ít sĩ quan từ các quân khu, nhưng có thể trụ lại được cũng rất ít.

Quá cực khổ, quá mệt mỏi, cho dù là binh lính quen chịu khổ, có đôi khi cũng nói, nơi này thật sự không phải để người ở.

https://thuviensach.vn

Cho nên lão Ngô là người lúc đầu, nhìn Tưởng Tĩnh Thành từng bước từng bước đi lên.

Không ngờ bây giờ thằng nhóc này cũng đã kết hôn.

"Ngô Sơn, đồng đội của tiểu Thành," lão Ngô chìa tay, Ngôn Dụ không hề do dự bắt tay, tay đầy vết chai, dày như gì.

Đây là lần đầu tiên Ngôn Dụ gặp được đồng đội ở nơi đó của Tưởng Tĩnh Thành.

Cái nơi vinh quang và khát vọng, mà anh đã trải qua kiếp sống quân nhân trong sáu năm.

Lúc Ngôn Dụ nói đến tên của mình, thì vẻ mặt Ngô Sơn ngẩn ra, hỏi ngược: "Em chính là Ngôn Dụ?"

Nói xong, Ngô Sơn nhìn Tưởng Tĩnh Thành, lại lắc đầu, cười nói: "Tôi đã biết thằng nhóc cậu là người cố chấp, sao có thể đột ngột biết thay đổi. Cùng vợ quay về chứ."

Tưởng Tĩnh Thành giống như đột nhiên nghĩ đến gì đó, lập tức nói: "Anh để lại cho em chút mặt mũi đi."

"Vậy không được, thật không dễ gì gặp được em dâu, tôi phải nói chuyện với em ấy chứ," Ngô Sơn cũng không nhàn rỗi, vừa dẫn họ đi đến xe mình, vừa nói: "Nhớ lúc đó bọn anh huấn luyện hạng mục kiên nhẫn, tất cả mọi người đều không nhịn được, chỉ có cậu ta cắn răng tiếp tục chịu được. Sau đó ngay cả sĩ quan huấn luyện cũng không nhịn được, hỏi cậu ta, lúc chịu đựng đó, trong lòng đang nghĩ gì."

Nghĩ gì ư, đang nhớ một người.

https://thuviensach.vn

Anh nói xong, mọi người đều nhìn anh, một đám thanh niên huấn luyện, thực ra đều sàn sàn tuổi nhau, vừa nghe nói trong lòng anh đang nhớ người, thì tự động suy ra là, đang nhớ một cô gái.

Cho nên lúc sĩ quan huấn luyện hỏi anh, có thể nói cho bọn tôi biết, cậu đang nhớ ai không?

"Báo cáo huấn luyện viên, có thể," anh đứng thẳng tắp ở chỗ đó, ngón tay dán chặt mép quần, cả người giống như một cây bạch dương đứng đón gió, cất cao giọng nói: "Tôi đang nhớ người tôi yêu nhất đời này."

"Cô ấy tên Ngôn Dụ."

Vì thế, cái tên Ngôn Dụ này, đã trở thành tò mò trong lòng biết bao người khi ấy.

Mọi người đều đang nghĩ, cuối cùng là cô gái thế nào, mà có thể để Tưởng Tĩnh Thành chịu đựng đau khổ thế kia.

Bây giờ anh đã gặp được rồi.

Tưởng Tĩnh Thành thấy Ngô Sơn muốn vạch trần mình, liền đưa tay siết cổ anh, nói: "Hôm nay em vừa lĩnh chứng, tốt xấu gì cũng để cho em chút mặt mũi chứ."

Ngô Sơn ngạc nhiên nói: "Cậu hôm nay lĩnh chứng kết hôn?"

"Vợ mới ra khỏi lò, anh là người đầu tiên gặp đấy," Tưởng Tĩnh Thành có chút đắc ý, trước đây cũng sẽ gọi vợ vợ, nhưng rốt cuộc vẫn là không giống.

Bây giờ đã lĩnh chứng rồi, quang minh chính đại mà gọi.

Sau khi Ngô Sơn lên xe, còn cảm khái: "Thật không ngờ cậu sẽ đến nơi nhỏ bé này của chúng ta, aizz, đúng rồi, lần này hai người đến là có

https://thuviensach.vn

chuyện gì?"

"Nơi nhỏ bé sao? Em cảm thấy rất được mà."

Tưởng Tĩnh Thành nói xong, liếc nhìn Ngôn Dụ. Thế nhưng cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nói đến đây lại là lần đầu tiên cô về nhà, sau mười ba năm rời đi.

Sân bay đó còn là sân bay khi xưa Mạnh Trọng Khâm đưa cô đi.

Cô nhỏ giọng nói: "Nhà em ở đây."

"Quê em ở đây?" Ngô Sơn rất kinh ngạc, bối cảnh của Tưởng Tĩnh Thành nói thực đám đồng đội bọn họ, cũng rất rõ ràng, đều biết anh là con em trong đại viện.

Ngô Sơn cho rằng con em đại viện như anh, tìm vợ cũng chắc chắn phải môn đăng hộ đối.

"Sau này chuyển đến Bắc Kinh, rất lâu không về rồi."

Ngôn Dụ nói xong, Ngô Sơn thở dài, anh đã nói mà.

Bởi vì họ là khách, cho nên buổi trưa, Ngô Sơn trực tiếp tìm một nơi mời họ ăn cơm. Chỉ có điều lúc ăn cơm, anh cũng rất xin lỗi nói: "Mẹ chị dâu cậu gần đây cơ thể rất không thoải mái, cô ấy về chăm sóc bà cụ rồi, nên hôm nay không có cách nào dẫn cậu về nhà ăn cơm được. Ngày mai cô ấy về nhà, tối mai vợ chồng cậu nhất định phải đến đấy."

Sở dĩ Tưởng Tĩnh Thành tìm Ngô Sơn, cũng chính là vì anh là người bản địa.

Huống hồ anh ấy bây giờ còn ở trong hệ thống cảnh sát, cho nên nếu thật sự muốn tìm người, thì anh ấy là người thích hợp nhất.

https://thuviensach.vn

Lúc hỏi lại họ vì sao muốn đến đây, Tưởng Tĩnh Thành xoay đầu nhìn Ngôn Dụ, rồi nói: "Bọn em là đến tìm một người."

Đến khi Tưởng Tĩnh Thành nói cho Ngô Sơn biết, chuyện của Thành gia, Ngô Sơn cũng cực kì tức giận.

Mặc dù anh không nhắc đến hai đứa bé khác, nhưng Ngô Sơn cũng không phải ngốc, lúc nãy Ngôn Dụ cũng nói cô là sau này mới chuyển đến Bắc Kinh. Cho nên chỉ sợ cô chính là đứa bé bị ôm nhầm trong nhà quan kia.

Cho nên ăn cơm tối xong, Ngô Sơn liền dẫn họ đến viện phúc lợi.

Nếu đứa bé kia đêm đó thật sự được người ta nhặt được, rất có thể được đưa đến viện phúc lợi.

Bởi vì trước đây Mạnh gia luôn phỏng đoán là ba nhà ôm nhầm trẻ, cho nên họ đều truy xét trẻ sinh ra ở bệnh viện năm đó. Căn bản không tra trẻ trong viện phúc lợi.

"Việc này cũng trôi qua nhiều năm rồi, tư liệu sớm đã không còn nữa," một nhân viên khoảng bốn mươi tuổi của viện phúc lợi, khó xử nói.

Nói thực, nếu muốn tra ra, thì việc này cũng đã hai mươi bảy năm rồi.

Ngô Sơn ở bên cạnh nghe xong, vội nói: "Đồng chí, phiền ngài thử tra lại giúp, hai vị này từ Bắc Kinh xa xôi đến đây, ngài xem đứa bé trong nhà không có tin tức nhiều năm như vậy, trong lòng thật sự lo lắng, xin ngài hãy giúp cho."

Thấy Ngô Sơn nói vậy, nhân viên kia đành nói thật với họ: "Thực ra là thế này, trước đây không có máy tính, cho nên tư liệu đều là tài liệu ghi chép. Mấy năm trước, kho tài liệu của chúng ta ẩm ướt, không ít tài liệu

https://thuviensach.vn

đều không dùng được. Cho nên, thật sự không phải tôi không giúp mọi người."

"Vậy trước đây nhân viên làm việc ở đây, họ chắc nhớ đứa bé rời khỏi đây chứ."

Tưởng Tĩnh Thành hỏi.

Không ngờ người kia cũng thật sự gật đầu, cười nói: "Lời này ngược lại cậu hỏi đúng rồi, lão viện trưởng ở chỗ chúng tôi trước đây, thế nhưng là một người rất có trách nhiệm, cũng rất tốt với bọn trẻ. Chỉ cần là đứa trẻ từng ở trong tay ông ấy, ông ấy đều nhớ."

Hai mươi bảy năm trước, vừa vặn chính là thời điểm này.

Sau khi lấy được địa chỉ của lão viện trưởng, ba người liên tục nói cảm ơn.

Ra khỏi cửa, Tưởng Tĩnh Thành thấy Ngô Sơn đi theo họ chạy trước chạy sau, cũng rất ngại bèn nói: "Nếu không anh cho em mượn xe, bọn em tự đi đến đó."

"Nơi nhỏ này, cho dù đưa địa chỉ cho hai người, cũng chưa chắc tìm được đâu. Cho nên, vẫn là để tôi đưa hai người sang đó đi."

Ngô Sơn nói đúng, nhà lão viện trưởng kia thật sự khó tìm, bởi vì là nhà dân, xây dựng cũng không tính là kiểu mẫu.

Sau khi họ đứng trước cửa, gõ hồi lâu, vẫn là hàng xóm bên cạnh đi ra nói cho họ biết, người nhà này ra ngoài rồi, hình như phải qua hai ngày nữa mới về.

"Các người đến tìm ông ấy có chuyện gì không?" Thím hàng xóm rất nhiệt tình.

https://thuviensach.vn

Ngô Sơn là người bản xứ, nghe hiểu lời của thím, liền trò chuyện với bà ấy. Thím ấy lại biết gì nói nấy, chỉ cánh cửa nói: "Lão viện trưởng này là người tốt, nhưng kể từ sau khi ông ấy nghỉ hưu, người đến thăm ông ấy cũng ít đi. Nhưng mấy ngày nay cũng có một thanh niên, ngày nào cũng đến."

Ngôn Dụ không ngờ, khi mặt trời lặn, họ đã đợi được lão viện trưởng.

Cũng đợi được một người không ngờ đến.

Lúc Thành Thực xuất hiện trong hẻm, một thân áo gió màu xám nhạt, thoạt nhìn ôn văn nhã nhặn, cây gậy đang cầm trên tay, trái lại làm cho khí chất trên người anh càng tăng thêm vài phần hút người.

"Anh," Ngôn Dụ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Vẻ mặt của Thành Thực cũng không tính là ngoài ý muốn, ngược lại cười ôn hòa nói: "Các em cũng đến rồi à, sao không về nhà trước."

Họ vì cái gì xuất hiện ở đây, ai cũng hiểu.

Đều là đến vì một người.

Một nhà lão viện trưởng cũng vừa từ bên ngoài trở về, không ngờ đã bị chặn lại. Ông thấy vẻ mặt mọi người đều căng thẳng, cười hỏi: "Các người ai muốn hỏi trước."

Người đến tìm ông, đơn giản chính là vì tìm đứa trẻ.

Ông từng gặp rất nhiều đứa trẻ bị bố mẹ vứt bỏ, không ai hỏi han, nhưng phàm có thể đến tìm, đều là xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cho nên mặc kệ năm đó là vì cái gì, chỉ cần bây giờ có thể đến tìm, ông đều sẵn lòng giúp đỡ.

https://thuviensach.vn

"Cháu muốn tìm em gái cháu," Thành Thực khẽ nói.

Sau khi nghe xong lời của anh, trong lòng lão viện trưởng cảm thán, so với những người chủ động vứt bỏ đứa trẻ của chính mình, thì kiểu này lại rất đau khổ, đau khổ cả gia đình.

Thành Thực mong đợi nhìn ông, khẩn cầu: "Cho nên, xin người suy nghĩ một chút, hai mươi bảy năm trước có bé gái sơ sinh nào được đưa đến viện phúc lợi không?"

Nào ngờ anh nói xong, lão viện trưởng lại nở nụ cười.

Ông nói: "Nếu là lúc khác, không chừng tôi thật sự phải suy nghĩ kĩ càng mới được. Nhưng điều cậu muốn hỏi, cô bé hai mươi bảy tuổi này, tôi thật sự có một người."

Lúc nói lời này, ông nhìn một cái túi chất ở góc tường, bên trong chất đầy cây nông nghiệp.

**

Kinh tế của huyện Doanh Thủy mấy năm nay mặc dù đã tốt lên không ít, nhưng vẫn không tính là rất tốt. Chính là đường này, so với nơi khác, còn kém hơn một chút. Lúc Tưởng Tĩnh Thành lái xe, sợ đụng phải người, nên cố ý lái chậm.

Nào biết Thành Thực luôn ổn trọng, lại mấy lần giục anh.

Hôm nay Thành Thực đặc biệt xin phép bệnh viện đến, lời của lão viện trưởng, làm cho anh gần như một ngày cũng không muốn đợi.

Cho dù chỉ là hy vọng mong manh, anh cũng muốn thử.

Ngôn Dụ ngồi bên cạnh, nhìn anh, trong lòng đều là lo lắng. Có khi hy vọng càng lớn, thì thất vọng cũng sẽ càng nhiều.

https://thuviensach.vn

Cô sợ anh trai sẽ thất vọng.

Đến khi chiếc xe lái vào trong thôn, Tưởng Tĩnh Thành cũng không biết nên đi thế nào.

Xung quanh đây cũng không thấy ai, vừa vặn phía sau truyền đến tiếng xình xịch, là tiếng xe máy cày.

Tưởng Tĩnh Thành định đẩy cửa xuống xe, thế nhưng Ngôn Dụ đã đẩy cửa xuống trước.

Thế là Tưởng Tĩnh Thành kéo cửa sổ xe xuống.

Ngôn Dụ đứng bên đường, cũng không vẫy tay, xe máy cày chầm chậm dừng lại bên cạnh cô.

"Bác ơi, xin chào, xin hỏi nhà Tần Ưu Ninh đi thế nào ạ?"

Người ngồi trên xe máy cày đội nón rộng vành, dùng khăn lông che mặt, quần áo mặc trên người bẩn đến không thể tưởng tượng nổi, trên chân mang đôi dép nhựa, giống như vừa làm việc từ trong ruộng về.

Thành Thực lúc này cũng từ cửa sổ xe ghế sau, nhìn ra ngoài.

Đến tận khi người ngồi trên xe máy cày, kéo khăn lông che trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng.

"Tiểu thư, cô tìm tôi có chuyện gì sao?"

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Dưới bầu trời xanh thẳm, Ngôn Dụ hơi ngước đầu nhìn cô gái trước mặt, gò má cô ấy hơi đỏ, giống như bị khăn lông che lại, ăn mặc cực giống vừa từ ruộng trở về.

Tần Ưu Ninh thấy cô không nói chuyện, lại cười hỏi một lần: "Cô đến bàn chuyện hợp tác à?"

Ngôn Dụ sững sờ, nhưng giây lát sau, lại gật đầu.

Cô gái ngồi trên xe máy cày, mỉm cười cởi mở, chỉ trước mặt nói: "Vậy tôi lái phía trước, mọi người đi theo phía sau tôi nhé."

"Tôi có thể ngồi xe cô không?" Ngôn Dụ ngẩng đầu, ánh nắng hơi chói mắt, nhưng cả người cô như đang đắm mình trong ánh sáng màu vàng, lộ ra cổ tay trắng đến phát sáng.

Tần Ưu Ninh không ngờ cô sẽ nói vậy, chợt cười nói: "Cô không sợ máy cày của tôi làm bẩn bộ đồ xinh đẹp của cô à?"

Cô ấy vừa nói xong, Ngôn Dụ đã lên xe.

Hôm nay cô mặc một quần ống rộng màu trắng, căn bản không để ý, nhấc một cái, rồi ngồi xuống.

"Ngồi vững nhé," Tần Ưu Ninh lại che khăn lông lên mặt, lái xe đi.

https://thuviensach.vn

Xe máy cày chầm chậm vượt qua chiếc xe việt dã bên cạnh, Tưởng Tĩnh Thành nghiêng đầu nhìn người trên xe, đợi chiếc máy cày đi qua, anh mới quay đầu nhìn Thành Thực.

"Không sao chứ," anh thấp giọng hỏi.

Người đàn ông vẫn ngồi ở ghế sau không nói chuyện, giờ phút này lại nắm chặt nắm đấm, muốn nói không sao ư?

Làm sao sẽ không sao được chứ.

Lúc cô gái lấy khăn lông che trên mặt xuống, hỏi Ngôn Ngôn, tìm cô ấy làm gì, mắt Thành Thực đã nhìn chằm chằm cô ấy. Bàn tay trong nháy mắt bỗng cuộn chặt, loại đau đớn ấy trong nháy mắt bao phủ trong lòng.

Thực ra anh cũng biết, trôi qua nhiều năm như vậy, có thể tìm được đứa bé này, cũng chỉ là hy vọng mong manh.

Nhưng sau khi về đến quê nhà, Thành Thực lập tức đi đến viện phúc lợi địa phương.

Anh nghe ông cụ từng nói, rất nhiều đứa bé bị vứt bỏ ở bệnh viện, cuối cùng đều sẽ được đưa đến bệnh viện.

Đứa bé đó bị người ta tùy tiện ném trên đường, có thể bị người khác cho rằng là bé gái sơ sinh bị bỏ rơi hay không.

Cho dù đây không phải là chủ ý của Thành gia, nhưng trong lòng Thành Thực luôn mong đợi, xuất hiện loại kết quả này.

Bởi vì chuyện này đối với họ mà nói, chính là hy vọng cuối cùng.

"Uống miếng nước đi," Tưởng Tĩnh Thành thấy Thành Thực không nói chuyện, trong lòng thở dài, lấy chai nước ở bên tay đưa cho anh.

https://thuviensach.vn

Đến khi Thành Thực ở phía sau, đột nhiên thấp giọng hỏi: "Cậu nhìn rõ không?"

Hửm, Tưởng Tĩnh Thành sửng sốt, không hiểu ý anh.

"Cậu nhìn rõ dáng vẻ của nó không? Có giống mẹ không?"

Lúc Thành Thực nói ra câu này, Tưởng Tĩnh Thành mới hiểu ý của anh. Anh khẽ chau mày, nhớ lại dáng vẻ của cô gái vừa rồi.

Giống không? Anh không dám nói. Nhưng không giống sao? Anh không thể nói.

Lúc lão viện trưởng của viện phúc lợi nói cho họ biết, hai mươi bảy năm trước viện phúc lợi quả thực có một đứa bé được người ta đưa đến.

Bởi vì đứa bé này vẫn liên lạc với ông, cho nên ông cũng nhớ rõ. Họ có được tin tức, gần như không dám chậm trễ, bèn trực tiếp tìm đến.

Nói đến duyên phận cũng rất thần kì, không ngờ lại gặp được người ở đây.

Tưởng Tĩnh Thành lái xe đi theo sau chiếc máy cày trước mặt.

Ngược lại hai người trên chiếc máy cày lúc này, rất tự tại. Trên con đường nhỏ trong thôn, gió hiu hiu, thổi lên mặt, có loại cảm giác rất thoải mái.

"Đúng rồi, các người từ đâu đến vậy? Là muốn mua gì của chúng tôi sao?" Tần Ưu Ninh xoay đầu, bởi vì tiếng máy cày xình xịch có hơi lớn.

Ngôn Dụ có chút sững sờ.

Trước khi đến, cô chưa bao giờ nghĩ, mình sẽ gặp được một cô gái như thế này.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là không dám nghĩ đi.

Ở nơi này, con gái vốn sống khó khăn hơn con trai, huống hồ còn là cô gái được nhận nuôi. Ngôn Dụ cũng từng sống trong sơn thôn như thế này. Biết người giống mẹ Thành và anh Thành Thực, một lòng yêu thương con của mình, cho dù trong nhà có khó khăn thế nào, cũng muốn đưa con đến trường, thật sự rất ít.

Rất nhiều tình huống, luôn là con gái học đến cấp hai, thì bỏ học về nhà.

Hoặc là ra ngoài làm thêm, hoặc là ở nhà, đợi đến khi mười bảy mười tám tuổi, quen biết một người đàn ông bình thường, kết hôn sinh con, cứ thế trải qua cuộc sống liếc mắt đã thấy điểm cuối.

Cho nên Ngôn Dụ chưa từng nghĩ, cũng không dám nghĩ.

"Cô tên gì thế?" Tần Ưu Ninh thấy Ngôn Dụ không nói chuyện, đành hỏi cái khác.

Ngôn Dụ lúc này mới nói: "Ngôn Dụ."

"Nhìn các người không giống đến hợp tác, vậy các người là đến du lịch à?" Tính cách của Tần Ưu Ninh ngược lại cởi mở, luôn nói chuyện với Ngôn Dụ.

Lúc này, phía trước đã xuất hiện một dãy nhà, là thôn nhà Tần Ưu Ninh ở.

Ngôn Dụ xoay đầu hỏi cô ấy: "Bố mẹ cô bây giờ đều ở nhà sao?"

"Ở nhà, vừa rồi còn điện thoại cho tôi, bảo tôi về ăn com trưa, đúng rồi, trong thôn chúng tôi còn có Nông Gia Nhạc, nếu các người còn chưa tìm được chỗ ăn cớm, cũng có thể đến nhà tôi."

https://thuviensach.vn

Nói xong, Tần Ưu Ninh đã lái xe vào trong thôn.

Trên đường trông thấy người, Tần Ưu Ninh ngồi trên xe máy cày, bèn cười chào hỏi, thoạt nhìn cô ấy quả thực từ nhỏ đã ở nơi này, quen thuộc với mỗi một người trong thôn này.

"Ngôn Dụ, đến nhà tôi rồi," lúc Tần Ưu Ninh dừng xe, Ngôn Dụ còn đang ngẩn người.

Đến khi cô nhìn thấy một dãy nhà trước mặt, còn có bảng hiệu cực lớn ngay cổng, hồi lâu mới nói: "Cô mở Nông Gia Nhạc?"

"Bằng không thì sao," Tần Ưu Ninh thấy cô nói vậy, thật sự cảm thấy rất buồn cười.

Nhưng cô cúi đầu nhìn bộ đồ trên người mình, lúc này mới có chút thẹn thùng: "Hôm nay tôi đến bên nông trường, cho nên mới ăn mặc như vậy."

Ngôn Dụ vội nói: "Không sao, rất đẹp mà."

Lúc này xe của Tưởng Tĩnh Thành cũng đi theo đến, sau khi anh dừng xe lại, Ngôn Dụ vội đi mở cửa sau xe.

Bởi vì xe việt dã hơi cao, nên cô đưa tay đỡ Thành Thực.

Tần Ưu Ninh đứng ở cổng đợi họ, lúc Thành Thực xuống xe, đúng lúc cô ấy cũng nhìn tới.

Tầm mắt giao nhau trong không trung, Thành Thực hơi rũ đầu, thấp giọng nói: "Ngôn Ngôn, không sao, anh có thể tự mình xuống xe."

Ngôn Dụ hơi không yên tâm, nhưng vẫn buông tay ra, để anh tự mình xuống xe.

https://thuviensach.vn

"Ninh Ninh, về rồi à," một người phụ nữ trung niên hơi mập từ trong nhà đi ra, thấy xe ở cổng, lại vui mừng kinh ngạc nói: "Ơ, có khách đến rồi, đúng lúc đến giờ cơm trưa."

"Thím hai, họ không phải khách ạ," Tần Ưu Ninh cười nói.

Thím hai Tần hơi kì lạ, tiếc nuối nói: "Không phải đến ăn cơm à?"

"Phải, chúng tôi là đến ăn cơm," Ngôn Dụ đột nhiên lên tiếng, nói với Tần Ưu Ninh và thím hai Tần: "Xin sắp xếp cho chúng tôi một chút, chúng tôi ăn trưa ở đây."

Nông Gia Nhạc là Tần gia mở, mà từ dãy trước nhà đi vào, liếc mắt đã nhìn thấy cánh đồng còn có ao hồ rất lớn phía sau, thậm chí còn có một mảnh đất trống rất lớn, phía trên bày biện gì đó trông giống như đống lửa.

"Nhà chúng tôi là Nông Gia Nhạc nổi tiếng xa gần đấy, tất cả rau cải, trái cây đều không có thuốc trừ sâu, đồ tự nhiên, cô không những được ăn, mà còn có thể đặt với chúng tôi. Chúng tôi có một nông trường chuyên biệt, rau dưa trái cây bên trong, đều rất tươi mới," thím hai Tần mồm mép rất lưu loát, lúc dẫn họ đi vào, đã giới thiệu.

Họ vừa ngồi xuống, Tần Ưu Ninh ở phía sau bỗng gọi: "Mẹ."

Thành Thực chợt xoay đầu, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên hơi thấp bé, trong tay cầm một cái khăn lông đi đến.

"Trên đường phơi nắng rồi chứ gì, sao không bảo Hiểu Quân đưa con về," mẹ Tần đưa khăn lông trong tay cho Tần Ưu Ninh, bắt đầu nói.

Nhưng sau khi nhìn thấy họ, mẹ Tần lại không nói tiếp nữa.

Ngược lại đẩy Tần Ưu Ninh một cái, "Bố con đã ăn cơm ở phía sau rồi, con cũng đi qua đó đi, để mẹ với thím hai con chào hỏi khách."

https://thuviensach.vn

Tần Ưu Ninh cười gật đầu, muốn đi ra phía sau, nào biết Thành Thực đột nhiên mở miệng: "Em....."

Tưởng Tĩnh Thành và Ngôn Dụ đều có chút lo lắng, sợ Thành Thực không nhịn được. Trước khi họ đến, thực ra tình huống gì cũng đã nghĩ qua, nhưng không ai ngờ đến sẽ nhìn thấy cảnh tượng thế này.

Hiển nhiên Tần Ưu Ninh sống ở đây rất tốt, người nhà này đều rất thương yêu cô.

Vừa rồi gặp cô trên đường, trong lòng ba người hoặc nhiều hoặc ít đều lộp bộp.

Sợ cô sống nhiều năm không tốt, sợ cô chịu nhiều vất vả, sợ cái này sợ cái kia.....

Nhưng đến khi nhìn thấy một màn bây giờ, thì trong lòng lại bắt đầu lo lắng. Sợ cô hiểu lầm chuyện năm đó, cho rằng Thành gia cố ý vứt bỏ cô, sợ người Tần gia đuổi họ ra ngoài, dù sao đây cũng là con gái nhà người ta cực khổ nuôi lớn.

Tưởng Tĩnh Thành và Ngôn Dụ đều không phải người lo trước lo sau, nhưng vào giây phút này, họ cùng lúc nhìn Thành Thực.

Hy vọng anh có thể bình tĩnh.

"Lần đầu tiên chúng tôi đến, em có thể giới thiệu cho chúng tôi món đặc sản chỗ các em không?" Thành Thực nhìn Tần Ưu Ninh, có chút cầu xin hỏi.

Trên mặt Tần Ưu Ninh mang theo ý cười, gật đầu nói: "Đương nhiên có thể rồi."

Thế là Tần Ưu Ninh ở lại.

https://thuviensach.vn

Thực ra ai cũng không có tâm trạng ăn uống, nhưng sau khi Tần Ưu Ninh giới thiếu mấy món, ba người đều gật đầu. Cho đến khi chọn năm món xong, Tần Ưu Ninh cũng xem như nhìn ra, cười nói: "Thực ra lượng đồ ăn chỗ chúng tôi đều rất nhiều, tôi thấy mọi người có hai nam, nên giới thiệu cho mọi người năm món, chắc đủ ăn rồi. Bây giờ tôi đi phòng bếp, bảo họ làm."

Nói xong, cô gật đầu với ba người, thì muốn rời đi.

Lúc này, Thành Thực ngẩng đầu nhìn cô, bỗng nói: "Tần tiểu thư....."

Tần Ưu Ninh sững sờ, sau khi tỉnh ngộ, có hơi kỳ lạ nói: "Anh biết tôi à? Sao anh biết tôi họ Tần?"

"Tôi vừa nói cho anh trai biết," Ngôn Dụ mở miệng giải vây cho Thành Thực.

Mặc dù Tần Ưu Ninh cảm thấy có chút kì lạ, nhưng cô mở cửa hàng là kinh doanh, gặp rất nhiều khách kì lạ rồi, cho nên cũng không sao để trong lòng, gật gật đầu, rời đi.

Sau khi cô ấy đi, Ngôn Dụ mới lo lắng nhìn Thành Thực.

"Anh, hay là chúng ta ăn trưa trước, đợi lát nữa tìm được cơ hội, lại giải thích với Tần tiểu thư lý do vì sao chúng ta đến đây nhé, nếu không em sợ cô ấy sẽ hiểu lầm chúng ta," Ngôn Dụ nhìn anh, cẩn thận nói.

Thực ra họ đến chỉ là muốn xác nhận, Tần Ưu Ninh này rốt cuộc có phải là đứa bé của Thành gia hay không.

Họ muốn khuyên Tần Ưu Ninh, đi theo Thành Thực làm xét nghiệm DNA.

https://thuviensach.vn

Nhưng không nghĩ, Thành Thực bỗng nhiên cười khổ, nói với cô: "Ngôn Ngôn, em có tin, trong lòng con người có thể có cảm giác không?"

Ngôn Dụ sửng sốt.

Nụ cười trên mặt Thành Thực càng thêm cay đắng, anh nói: "Anh không phải quá cấp bách cũng không phải quá căng thẳng, mà là thật sự có cảm giác."

Kể từ lúc vừa rồi cô ấy ở trên xe, kéo khăn lông che trên mặt xuống, Thành Thực liền căng thẳng.

Mà loại căng thẳng đó lại phát ra từ trong lòng, là tiềm thức.

"Anh thấy nó chính là, là em gái."

Thành Thực đưa tay che mặt, xoa xoa. Có lẽ Ngôn Ngôn cũng sẽ cười nhạo anh, trước khi không nhìn thấy giám định DNA, lại tin tưởng vào cảm giác viễn vông gì đó.

Ngôn Dụ xoay đầu qua, nhịn chặp lâu mới nói: "Em tin."

"Em tin tưởng cảm giác của anh."

Nói xong, trong phòng lại là một hồi im lặng.

Chỉ là ai cũng không biết, bên ngoài có người bưng mâm, sững sờ hồi lâu, bỗng nhiên ba chân bốn cẳng chạy về.

"Ngại quá, nguyên liệu hôm nay của nhà chúng tôi đều dùng hết rồi, không còn đồ làm cho mọi người nữa, hay là mọi người đi nhà khác thử nhé," thím hai Thẩm đi vào, lạnh lùng thông báo với họ, mọi người đều có chút ngoài ý muốn.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tưởng Tĩnh Thành bình tĩnh mở miệng hỏi: "Nhưng vừa rồi không phải Tần tiểu thư vừa giúp chúng tôi chọn món sao?"

"Nó vừa ở bên ngoài về, sao biết được chứ, chúng tôi cũng vừa phát hiện, đừng nói không có đồ ăn, mà nồi nấu cơm cũng không có, các người đến nhà khác ăn đi." Thím hai Tần nói xong, lại đưa tay kéo Ngôn Dụ.

Tưởng Tĩnh Thành đứng dậy trước, nắm cổ tay bà ta, giọng nói lạnh nhạt: "Có gì từ từ nói, hà cớ gì ra tay."

"Các người nhanh đi, chỗ chúng tôi không có cơm cho các người ăn đâu."

Thím hai Tần thấy vậy, cũng trở mặt, trực tiếp đuổi người.

Ngôn Dụ và Tưởng Tĩnh Thành đưa mắt nhìn nhau, trong lòng không hiểu.

Rõ ràng vừa rồi thím hai Tần này, còn hoan nghênh họ đến ăn cơm, mà sao mới vài phút, đã đổi sắc mặt rồi.

"Có vấn đề gì, thím có thể nói thẳng với chúng tôi," Thành Thực tính tình ôn hòa, dùng giọng điệu thương lượng nói.

Lúc này mặt thím hai Tần đã lạnh xuống, nhìn họ nói: "Các người thế này, không có gì hay để nói cả. Tôi khuyên các người nhanh đi đi, đừng để tôi gọi người đến, khiêng các người ra ngoài."

Đây là gặp phải điêu dân?

Tính cách của Tưởng Tĩnh Thành cũng thật sự không sợ cái này, chợt cười lạnh nói: "Nếu bà nói rõ nguyên nhân với chúng tôi, có lẽ chúng tôi có thể tôn trọng bà, lập tức rời đi. Nhưng nếu dùng thái độ này, thì xin lỗi, chúng tôi không đi."

https://thuviensach.vn

"Sao các người vô lại đến thế hả, cũng đã nói, không bán cơm cho các người rồi, cút mau, cút mau."

Thím hai Tần rất không khách sáo, lúc này Tưởng Tĩnh Thành nghe thấy tiếng động ngay cửa, giọng nói càng lạnh hơn: "Ai ở bên ngoài, lăn ra đây cho tôi."

Mọi người nhìn ra sau, không ngờ nhìn thấy lại là mẹ của Tần Ưu Ninh.

"Các người....." Tưởng Tĩnh Thành đột nhiên ý thức được gì đó, giọng nói thoáng lạnh: "Nghe thấy lời chúng tôi vừa nói rồi?"

Ngoại trừ nguyên nhân này ra, anh thật sự không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác.

Dù sao cũng chỉ có chuyện này, mới có thể khiến hai người họ đều thay đổi sắc mặt.

"Đúng, chúng tôi nghe thấy rồi, Ưu Ninh nhà chúng tôi là anh trai, chị dâu tôi vất vả nuôi lớn, vợ chồng họ không biết đã chịu bao nhiêu cực khổ, nới nuôi lớn một sinh viên như vậy. Bây giờ nó có tiền đồ rồi, từ đâu lại nhảy ra một người mẹ ruột, anh trai ruột, muốn nhận con chứ, không có cửa đâu."

Miệng thím hai Tần như súng liên thanh, căn bản không có chút nhượng bộ.

Ngôn Dụ sợ Thành Thực chịu không nổi, liếc nhìn anh, rồi mở miệng: "Chúng tôi không phải muốn đến cướp đi ai, chỉ là chuyện năm ấy có chút hiểu nhầm. Mẹ và anh trai tôi, không phải vứt bỏ đứa bé ấy đâu."

"Miệng cô nói sao dễ nghe vậy, không phải ghét bỏ nó là con gái à, tôi nói cho cô biết, từ sau khi Ưu Ninh được anh trai và chị dâu tôi đem về

https://thuviensach.vn

nhà, ai cũng không xem nó là người ngoài, lúc nó lên đại học, nhà chúng tôi đều cho tiền nó. Các người tùy tiện vứt bỏ đứa bé, đương nhiên có nhiều cớ rồi."

Thành Thực nắm chặt cây gậy trong tay, cúi đầu nói: "Xin bác hãy tin chúng tôi, năm đó thực sự không phải chúng tôi vứt bỏ đứa bé đâu."

"Lẽ nào đứa bé còn bị trộm đi, cướp đi à, lúc anh trai tôi nhận nuôi, cũng đã hỏi rõ viện phúc lợi, Ưu Ninh là bị vứt bên vệ đường không ai cần, mới được đem về viện phúc lợi."

Mẹ Tần là một người trầm lặng ít nói, bà hơi lo lắng nhìn những người trẻ tuổi này.

Nghe được thím hai Tần nói, rồi trộm nghe họ nói chuyện, vậy mà là đến nhận Ưu Ninh. Trong lòng bà liền thấp thỏm không yên, thực ra từ sau khi Ưu Ninh khá lên, người đến nhận cô, cũng không phải không có.

Nhưng sau này mới phát hiện, đều là lừa gạt.

Thím hai Tần chán ghét nhìn họ: "Các người nhanh đi đi, nhà chúng tôi không hoan nghênh các người, chỗ chúng tôi cũng không cho các người ăn cơm."

"Thím hai," đột nhiên ở không xa truyền đến một giọng nói.

Họ ngẩng đầu nhìn sang, thì thấy một cô gái mặc áo sơ mi màu trắng và quần jeans màu xanh, mặc dù đơn giản, nhưng lại hơn ở chỗ sạch sẽ thoải mái. Bộ đồ vừa rồi cô mặc lúc xuống ruộng, vẫn nhìn không ra dáng người.

Lúc này vừa nhìn, là một cô gái vóc dáng cao ráo lại mảnh mai.

https://thuviensach.vn

Tần Ưu Ninh từ xa đã nghe thấy thím hai Tần cãi nhau với nhau, lúc trước cô đã ngàn dặn vạn dò, đừng nổi nóng với khách, không ngờ thím hai vẫn phạm phải sai lầm này.

"Sao thím có thể nói chuyện với khách vậy được," Tần Ưu Ninh kéo bà, hơi bất đắc dĩ nói.

Thím hai Tần vừa lo lắng vừa tức giận, chỉ vào họ, nhưng hồi lâu lại không nói nên lời.

Dù sao nếu không phải vì sợ Tần Ưu Ninh biết chân tướng, bà ta cũng không đến mức tức giận đuổi người đi.

"Ngại quá, thím hai tôi không phải cố ý, mong mọi người thông cảm," Tần Ưu Ninh kéo thím hai Tần.

Ngôn Dụ thấy thế, dứt khoát quyết định, cầu xin: "Tần tiểu thư, tôi có thể nói chuyện với cô một lát được không?"

"Một mình."

Tần Ưu Ninh thấy cô nghiêm túc, thì suy nghĩ, sau đó gật đầu.

Thím hai Tần hổn hển muốn ngăn lại, nào biết mẹ Tần ở bên cạnh từ đầu đến cuối không nói chuyện, lại đột nhiên kéo bà lại, thấp giọng nói: "Để họ nói chuyện đi, chị thấy mấy đứa trẻ này, cũng không phải người xấu."

Lúc đứng ở bên ngoài, nhìn hồ nước và đồng ruộng trước mặt, Ngôn Dụ xoay đầu cười nói: "Cô rất lợi hại, một mình có thể quản lý nhiều như vậy."

"Cô muốn nói chuyện riêng với tôi, chính là muốn khen tôi sao?"

Tần Ưu Ninh cười.

https://thuviensach.vn

Ngôn Dụ lắc đầu, nghiêng đầu nhìn cô ấy, khẽ nói: "Trước năm tôi mười bốn tuổi, cũng giống như cô, sống trong một thôn nhỏ thế này."

Sợ Tần Ưu Ninh không tin, cô còn đặc biệt nói một câu bằng giọng quê.

Nghe khẩu âm quen thuộc này, Tần Ưu Ninh hơi sững lại.

"Bố mẹ tôi là nông dân, họ là người rất tốt, trên tôi có một anh trai, lớn hơn tôi ba tuổi."

Ngôn Dụ rủ rỉ nói.

Nếu không có ngoài ý muốn, thì cuộc sống trước năm mười bốn tuổi của cô, chính là cuộc sống của Tần Ưu Ninh.

"Tôi mất bố từ khi còn rất nhỏ, bởi vì tôi bị ốm, khóc lóc ầm ĩ đòi ăn táo. Bố đã dậy rất sớm đi chợ, nào biết nửa đường đã xảy ra tai nạn, từ đó cũng không thể trở về nữa."

Tần Ưu Ninh nhìn cô, thấp giọng nói: "Bố cô chắc chắn rất cưng chiều cô."

Ngôn Dụ gật mạnh đầu, cô nói: "Mặc dù lúc tôi năm tuổi, ông đã mất. Nhưng tôi vẫn luôn nhớ ông là một người trầm mặc ít nói, nhưng luôn rất quan tâm con cái. Mỗi lần ông đi làm về, trong túi chắc chắn sẽ mang kẹo về cho tôi và anh trai."

Cho về những ký ức về bố Thành, đều rất ngọt ngào.

"Sau khi bố qua đời, nhà chúng tôi rơi vào khó khăn cực kì lớn. Một mình mẹ phải nuôi hai đứa con, rất nhiều người đều khuyên mẹ tái hôn, nhưng mẹ sợ bỏ lại chúng tôi, sợ sau khi mẹ tái hôn, thì chúng tôi sẽ bị uất ức. Từ đầu đến cuối đều không đồng ý."

https://thuviensach.vn

"Thành tích học tập của anh trai tôi rất tốt, anh ấy là học sinh đầu tiên trong toàn thị trấn, thi vào trường trung học trong huyện. Hàng năm anh ấy đều giành được học bổng của trường, hơn nữa thành tích tốt đến mức trường học còn sẵn sàng miễn giảm tất cả học phí cho anh ấy."

Đây là quá trình trưởng thành bình thường nhất của con em nhà nông.

Nhưng xót xa và gian khổ hàm chứa trong đó, lại không phải vài ba câu thì có thể nói rõ được.

Tần Ưu Ninh nhìn cô gái trước mặt, mặc dù cô không sao để ý ăn mặc, nhưng cô nhìn ra được, cô gái trước mặt này, trên người đâu đâu cũng lộ ra hai chữ tinh xảo. Nếu không phải câu nói giọng quê kia của cô, thì Tần Ưu Ninh thật không dám tin, cô lại đi ra từ nhà nông.

Cô an ủi Ngôn Dụ: "Nhìn ra được, cô bây giờ nhất định rất thành công. Cho nên những uất ức trước đây cô chịu, đều có thể quên được rồi."

Ngôn Dụ nhìn cô ấy, "Uất ức sao?"

Cô nghiêm túc nói: "Đối với tôi mà nói, những chuyện này cũng không phải uất ức."

"Có lẽ cô sẽ cảm thấy tôi đang nói dối, nhưng đối với tôi mà nói, cuộc sống trước năm mười bốn tuổi, mặc dù cực khổ nhưng từ trước đến nay đều rất hạnh phúc. Bởi vì gia trưởng nhà tôi trước sau đều quan tâm và yêu thương tôi."

Cho đến tận lúc này, Ngôn Dụ cuối cùng cũng trở nên gian nan.

Cô nên nói thế nào cho Tần Ưu Ninh biết, rằng mười bốn năm đó của cô, thực ra là đã trộm của cô ấy.

https://thuviensach.vn

"Cô đến cùng là muốn nói gì với tôi?" Sắc mặt Tần Ưu Ninh đột nhiên ngưng trọng, cô gái trước mặt này nói với cô nhiều như vậy, chắc chắn không phải chỉ có những điều này thôi.

"Tôi biết lời tôi nói tiếp đây, có lẽ sẽ làm cô cảm thấy rất hoang đường, nhưng xin cô hãy tin rằng, mỗi một câu, mỗi một chữ tôi nói, đều là sự thật."

Lúc này gió nhẹ lướt qua, mang theo hơi nước nhàn nhạt trong hồ nước đối diện, lướt nhẹ qua mặt.

Sau đó, Tần Ưu Ninh nghe được câu chuyện lạ lùng nhất cuộc đời này của cô.

Một câu chuyện đã thay đổi cả đời cô.

Ngôn Dụ nói cho cô biết, năm cô mười bốn tuổi ấy, bố mẹ ruột cô từ Bắc Kinh tìm đến. Từ đó cô mới phát hiện, mình không phải thuộc về gia đình nông dân này, mà nhà của cô nên ở Bắc Kinh.

Mà về chuyện năm đó, là vì sự đố kỵ của một người phụ nữ mà xảy ra.

Bà ta ác ý ôm nhầm đứa bé, để báo thù tất cả. Nhưng bé gái Thành gia vô tội nhất kia, lại sớm đã không biết tung tích.

Đến tận sau khi họ biết được chân tướng, mới có thể đến tìm cô.

Hai mươi bảy năm trôi qua, bé gái đó ở nơi nào, là sống là chết, họ đều không biết.

Tần Ưu Ninh vẻ mặt mờ mịt nhìn cô, hồi lâu mới hỏi: "Lời cô nói, đều là thật sao?"

"Có lẽ người khác nghe được, thì đây là một câu chuyện vô cùng hoang đường, nhưng đối với chúng tôi mà nói, đây là số kiếp không thể nào

https://thuviensach.vn

thay đổi."

Lúc Ngôn Dụ nói ra câu này, trong lòng đã hiện lên vô số hình ảnh.

Cho dù là đau khổ, hay vui vẻ, thì đây chính là số kiếp mà các cô phải trải qua.

"Tôi nói cho cô biết những điều này, chính là hy vọng cô có thể đồng ý với chúng tôi, đi làm giám định DNA với anh trai tôi."

Mặc dù Tần Ưu Ninh đã đoán được, dụng ý khi cô nói những chuyện này, nhưng giây phút này vẫn không kìm được hỏi: "Các người cảm thấy tôi là cô ấy? Con gái Thành gia bị vứt bỏ kia ư?"

"Cầu xin cô," Ngôn Dụ cúi đầu thật sâu với cô ấy.

Cô cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, nhưng vẫn không nhịn được nức nở nói: "Tôi biết đối với cô mà nói, có lẽ không muốn tìm được người thân chân chính. Nhưng mà xin cô hãy tin tưởng, mẹ và anh trai tôi, họ trước sau luôn muốn tìm được con gái, em gái của mình. Họ là người vô tội, là người bị kéo vào chuyện này mà thôi."

"Tôi đã trộm đi cuộc đời của con gái Thành gia, tôi muốn bù đắp cho cô ấy, muốn để mẹ tôi sinh thời, có thể gặp được con gái bà."

Tần Ưu Ninh im lặng rất lâu.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành và Thành Thực đến, nhìn thấy Ngôn Dụ cúi người như vậy, gần như là gập người 90 độ. Tư thế hèn mọn lại chân thành đến thế.

Vào khoảnh khắc này, Thành Thực đẫm nước mắt, chống gậy, muốn đi qua.

https://thuviensach.vn

Nhưng Tưởng Tĩnh Thành lại giữ anh lại, thấp giọng nói: "Thành Thực, đây là chuyện Ngôn Ngôn muốn làm cho anh."

Mồ hôi trên trán Ngôn Dụ vẫn đang rơi xuống, vào lúc cô cho rằng đáp án mà cô hy vọng kia sẽ không xuất hiện nữa, thì người trên đỉnh đầu, khẽ nói: "Đừng ôm hy vọng quá lớn, có lẽ sau khi xét nghiệm DNA, tôi cũng không phải là người các người muốn tìm."

Nghe được câu nói này, Ngôn Dụ chợt đứng thẳng dậy, nhưng vì khom người quá lâu, nên cả người hơi choáng váng, suýt ngất.

*

Bởi vì Ngô Sơn có người quen ở đây, nên lúc làm xét nghiệm DNA, Tưởng Tĩnh Thành nhờ anh tìm người, có thể làm gấp giúp họ. Ba ngày, tối thiểu ba ngày.

Trong ba ngày này, ngay cả Tần Ưu Ninh cũng ở trong thành phố.

Ai cũng không rời khỏi khách sạn một bước, dù là Thành Thực luôn trầm ổn, cũng bất giác biểu hiện thấp thỏm, mỗi ngày đều hỏi Tưởng Tĩnh Thành một lần.

Mãi cho đến ngày thứ ba, họ vốn định tự mình đi qua lấy báo cáo.

Nào biết Ngô Sơn đã điện thoại đến trước, nói cho họ biết, báo cáo đã ra rồi. Tưởng Tĩnh Thành liền muốn qua, nào ngờ Ngôn Dụ lại đột nhiên nắm tay anh, thấp giọng nói: "Kết quả thế nào?"

Tưởng Tĩnh Thành rõ ràng có thể cảm giác được, bàn tay anh bị Ngôn Dụ nắm rất chặt.

Cho đến khi giọng nói của Ngô Sơn ở đầu dây bên kia truyền đến: "Trùng khớp, có thể xác định là 99% quan hệ ruột thịt."

https://thuviensach.vn

Khoảnh khắc này, trái tim của mọi người, đều tươi sáng.

Ngay cả Thành Thực ngồi trên sofa bên cửa sổ, cũng đột ngột che mặt, mãi đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng chuông.

Vẫn là Tưởng Tĩnh Thành đi qua, mở cửa ra, Tần Ưu Ninh ăn mặc chỉnh tề đứng ở cửa, hỏi họ: "Chúng ta có phải nên đi lấy báo cáo rồi không?"

Sau đó, cô lướt qua Tưởng Tĩnh Thành, nhìn thấy người đàn ông ngồi ở cửa sổ, che mặt.

Anh ấy đang khóc.

Cho đến khi Ngôn Dụ nhào đến ôm cô, hét lên: "Thành Quả, cuối cùng chúng tôi cũng tìm được cô rồi."

Tần Ưu Ninh bị cô đụng suýt ngã.

Nhưng nhìn nụ cười dào dạt của cô, cô ấy cũng chậm rãi nở nụ cười.

Cô ấy rốt cuộc cũng tìm được người thân thật sự của mình rồi.

Buổi chiều, Tưởng Tĩnh Thành lái xe về đến quê nhà Thành gia, thôn Vấn Thủy, cây nhân duyên đầu thôn, lúc này đang treo đầy dây đỏ.

Trước đây trong thôn nhà nào có chuyện tốt, thì sẽ treo dây đỏ như thế.

Ngôn Dụ mỉm cười nhìn mẹ Thành dưới tàng cây, cuối cùng họ đều về nhà rồi.

Cho dù là người xa quê đã lâu chưa về, hay là đứa bé thất lạc đã lâu, cuối cùng đều đã trở về.

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 89

Cây nhân duyên đầu thôn, dây dỏ lúc này đang tung bay, mẹ Thành sớm nhận được tin, giờ phút này đứng ở đó, cho đến khi xe của Tưởng Tĩnh Thành ngừng lại.

Ngôn Dụ ngồi trên ghế lái phụ, còn Thành Thực và Tần Ưu Ninh ngồi ở hàng ghế sau.

Tần Ưu Ninh mặc áo gió màu be, nhìn người ngoài cửa sổ, bỗng khẽ hỏi: "Đây chính là....."

"Là mẹ, bà biết em sắp trở về, đoán chừng đã đợi ở đây từ sớm," Thành Thực đưa tay vỗ vỗ bàn tay cô.

Lúc này anh đẩy cửa định xuống xe.

Sau khi Tưởng Tĩnh Thành và Ngôn Dụ xuống xe, đi đến bên cạnh mẹ Thành, trên mặt mẹ Thành giờ đây đầy ý cười. Mà Thành Thực và Tần Ưu Ninh ở ghế sau vẫn chưa xuống.

Mẹ Thành hơi không nhịn được, nhìn chiếc xe: "Sao thế, con bé không muốn....."

"Mẹ, chúng con về rồi," Ngôn Dụ sợ bà nghĩ nhiều, đưa tay ôm bà.

Trước đây lúc họ từ Bắc Kinh quay về, Ngôn Dụ không đi sân bay tiễn họ. Cho nên lúc này mẹ Thành nhìn thấy cô, đưa tay vuốt tóc cô, dịu dàng

https://thuviensach.vn

hỏi: "Mẹ nghe anh con nói, con và tiểu Thành đã lĩnh chứng rồi?"

"Vâng ạ, cho nên, mẹ bây giờ là mẹ vợ thật của anh ấy rồi," Ngôn Dụ làm nũng nói.

Mẹ Thành chợt bật cười, "Gì mà mẹ vợ thật, mẹ vợ giả chứ. Con cái con bé này....."

Nhưng lời bà còn chưa nói xong, thì cả người giống như bị đứng hình, ngẩn người nhìn về phía sau. Ngôn Dụ quay đầu lại nhìn, thấy Tần Ưu Ninh đã xuống xe. Tóc cô buộc thành đuôi ngựa đơn giản, trang điểm nhẹ nhàng, cả người thoạt nhìn thoải mái lại đơn giản.

Ngôn Dụ vì ôm mẹ Thành, nên có thể cảm giác được bà toàn thân cứng đờ.

Giây phút này, họ đều đã chờ đợi rất lâu.

Chân tướng đến quá muộn, thời gian hai mươi bảy năm, nhưng may mắn thay chân tướng không mất đi, đứa con chân chính của Thành gia, đã trở về rồi.

Tần Ưu Ninh nhìn người phụ nữ trước mặt, bắt đầu từ lúc cô còn nhỏ, thì đã nghĩ, vì sao bố mẹ mình muốn vứt bỏ mình. Lẽ nào giống như những gì người trong thôn nói, bởi vì cô là con gái.

Từ nhỏ Tần Ưu Ninh đã chăm chỉ hiểu chuyện hơn những đứa bé khác.

Bởi vì cô biết mình không phải con ruột, biết bố mẹ là vì không có cách nào sinh con, mới nhận nuôi mình từ viện phúc lợi. Cho nên cô muốn biểu hiện tốt nhất, cho dù là học tập cũng được, hay bình thường làm việc giúp đỡ gia đình cũng tốt, cô đều nghiêm túc nhất, tích cực nhất.

https://thuviensach.vn

Không ai biết, cô đã từng nghe biết bao lần lời chế giễu của những đứa bé trong thôn.

Cười cô bị bố mẹ vứt bỏ, cười cô được nhặt về, cười tất cả mọi thứ về cô.....

Vì thế cô đã bỏ ra nhiều cố gắng hơn người khác, cô là đứa bé học giỏi nhất trong lớp. Thậm chí bắt đầu từ khi học cấp hai, cô đã được nhà trường miễn học phí vì có thành tích xuất sắc nhất.

Cô sợ mình giống những bé gái khác trong thôn, mất đi cơ hội đến trường.

Người ta đều là con ruột, còn gặp phải tình trạng bỏ học.

Cô là một đứa con nuôi, nếu không cố gắng thêm chút nữa, làm sao có thể yên tâm hưởng thụ được đây.

Cho nên cô cũng từng oán trách, từng tưởng tượng nếu bố mẹ ruột tìm đến, cô nên cho họ sắc mặt thế nào, làm sao nói cho họ biết, vứt bỏ mình là sai lầm lớn nhất của họ.

Nhưng hai mươi bảy năm qua đi, cô tốt nghiệp đại học từ một trong những trường học tốt nhất cả nước, cô gây dựng sự nghiệp thành công rồi.

Nhưng cảnh tượng bố mẹ ruột tìm đến, như cô luôn mong đợi, cũng không xuất hiện.

Vào lúc cô đã từ bỏ, không định rối rắm thêm nữa, thì họ lại đột ngột đến.

Hơn nữa còn nói cho cô biết, năm đó không ai muốn vứt bỏ cô, tất cả đều là trò đùa của số phận.

"Mẹ, đây là Ưu Ninh, Tần Ưu Ninh," Thành Thực nói với mẹ Thành.

https://thuviensach.vn

"Ưu Ninh," mẹ Thành giống như vẹt học nói, lặp lại một câu, nhưng một giây sau nước mắt bà đã rơi xuống, hai bên mai tóc bạc trắng, lòng đầy mong đợi, cuối cùng vào giờ khắc này đã viên mãn rồi.

Mẹ Thành ngẩng đầu, nước mắt đã mơ hồ tầm nhìn, nghẹn ngào hồi lâu, mới nói ra được một câu đầy đủ: "Bố con đến chết cũng không biết con lớn lên trông thế nào."

Vốn Tần Ưu Ninh còn cảm thấy, cô nhìn thấy mẹ ruột, hóa ra cũng không xúc động như trong tưởng tượng.

Nhưng một câu này của mẹ Thành, đột nhiên cô cũng bật khóc.

Suy nghĩ thôi cũng cảm thấy có bao nhiêu là nuối tiếc, bố và con gái ruột cả đời cũng chưa từng gặp mặt.

Tưởng Tĩnh Thành nhìn Ngôn Dụ bên cạnh, bỗng xoay đầu đi, liền biết trong lòng cô cũng không dễ chịu, đưa tay ôm vai cô, quả nhiên cô đang cố gắng kìm nén tiếng khóc của mình.

Cô gái của anh, vừa gặp phải chuyện của Thành gia, đều luôn mềm yếu như thế.

"Không sao, không sao nữa rồi," Tưởng Tĩnh Thành ôm cô vào lòng, nhỏ giọng nói.

May mà Thành Thực ôm vai mẹ Thành, khẽ nói: "Mẹ, chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa, có thể tìm được Ưu Ninh, đối với chúng ta mà nói, không phải đã đủ rồi sao."

Mẹ Thành gật đầu, nhìn Tần Ưu Ninh, muốn đưa tay nắm lấy tay cô, nhưng lại chần chừ không dám tiến lên.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi Tần Ưu Ninh bước tới, ôm người phụ nữ đã cho cô sinh mệnh, nhưng lại bơ vơ nửa đời này.

"Mẹ ơi, con về rồi."

Mộ phần của bố Thành được dựng ở nơi không xa trên núi trong thôn, mấy năm nay lúc Thành Thực không ở quê, đều nhờ em họ trong nhà giúp đỡ trông nom.

Lần này sau khi Thành Thực trở về, thì tự mình đến nhổ cỏ.

Không ngờ, nhanh như vậy lại có thể đến thăm ông.

Ngôn Dụ nắm tay Tưởng Tĩnh Thành, nhìn cái tên trên bia mộ, rõ ràng giọng nói và tướng mạo của bố, đều đã mơ hồ trong ký ức cô. Nhưng chớp mắt nhìn thấy cái tên trên tấm bia, trái tim cô lại thoáng run rẩy.

Rời đi nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô trở về.

Người đàn ông trong ký ức, sớm đã đi xa, nhưng những hồi ức về ông, vẫn giống như Ngôn Dụ từng nói.

Đều mang theo ngọt ngào.

"Bố ơi, con dẫn Quả Quả và Ưu Ninh đến thăm bố đây," Thành Thực nắm gậy, đứng trước bia mộ.

Có lẽ thật sự là có bố Thành trên trời linh thiêng bảo vệ, nên mới có thể thuận lợi tìm được con gái của Thành gia như vậy.

Có lẽ tình thân đến quá muộn, nhưng chí ít thì nó vẫn đến.

Trên núi Thanh, gió nhẹ thổi qua, ngọn cây đong đưa dưới ánh sáng mặt trời, phát ra âm thanh xào xạc. Nhìn xuống dưới, những ngôi nhà san

https://thuviensach.vn

sát trong thôn, vì gần đến buổi trưa, mà khói bếp lượn lờ dâng lên, vô cùng bình yên.

Đến khi họ quay về, Ngôn Dụ nhìn Tưởng Tĩnh Thành, hỏi anh: "Anh còn chưa đến đây đâu nhỉ, đây là nơi em lớn lên từ nhỏ đấy."

Từ nhỏ Tưởng Tĩnh Thành đã sinh ra trong đại viện, cho dù là ông nội hay trong nhà ông ngoại, đều có cảnh vệ.

Lúc nhỏ cho dù nghỉ hè, cũng đều chọn ở nơi non xanh nước biếc.

Một thôn nhỏ nơi biên giới thế này, anh cũng chưa từng đến.

Nhưng Ngôn Dụ không biết là, Tưởng Tĩnh Thành từng vô số lần chấp hành nhiệm vụ, đi qua núi Thanh này. Cũng từng đứng trên đỉnh núi, lặng lẽ đứng ở mảnh đất dưới chân họ, là nơi họ bảo vệ, và luôn phấn đấu.

"Khi còn nhỏ buổi tối em thường đi theo anh trai ra ngoài bắt đồ, chính là ở ruộng này nè." Ngôn Dụ đột nhiên xúc động, chỉ đồng ruộng bên cạnh con đường nhỏ trong thôn.

Nào biết Tần Ưu Ninh đi đến trước mặt họ, bỗng xoay đầu hỏi: "Lúc nhỏ mọi người bắt cái gì?"

Ngôn Dụ suy nghĩ, đếm ra vài thứ.

Lúc đó không có tiền, cơ hội có thể ăn được thịt cũng rất ít. Cho nên trẻ con sẽ nhân lúc người lớn không để ý, chạy ra ruộng bắt gì đó.

Tần Ưu Ninh chợt cười: "Tôi lúc nhỏ cũng sẽ bắt những thứ này, mà đừng thấy tôi là con gái, tôi vậy chứ còn lợi hại hơn bọn con trai luôn đó."

Ngôn Dụ đang muốn nói cô cũng không kém, nào biết Thành Thực lại phun ra một câu: "Quả Quả thì dở òm, nó đi trên đường cũng bắt anh cõng, mỗi lần còn doạ mấy con ếch trâu kia chạy mất."

https://thuviensach.vn

Lời này khiến Ngôn Dụ dậm chân, lập tức phủ nhận: "Em không có."

Ai ngờ Thành Thực luôn nuông chiều cô, lần này lại không để cho cô chút mặt mũi, gật đầu xác định: "Em có."

Ngôn Dụ: "....."

Tưởng Tĩnh Thành bên cạnh cuối cùng cũng bật cười, đưa tay véo má cô, cười to nói: "Còn khoác lác với anh, cuối cùng lại để Thành Thực vạch trần."

Vậy mà nói muốn nuông chiều cô cả đời đấy.

Ngôn Dụ rũ đầu, vừa rồi mới phát hiện nơi mình chơi khi còn bé thì sự phấn khởi vẫn còn kia, đã tan thành mây khói.

Cho đến khi cô bị Thành Thực gõ trán, nhẹ giọng cười nói: "Tức giận rồi?"

"Hóa ra anh luôn ghét em," thiệt cho Ngôn Dụ mỗi lần nhớ đến những chuyện này, còn cảm thấy ngọt ngào.

Thành Thực lần này thực sự không nhịn được, đưa tay ôm cô, cười nói: "Vẫn trẻ con thế à."

Lúc Ngôn Dụ tựa trong ngực anh, thì đã hiểu, Thành Thực muốn dùng phương thức này nói cho cô biết, anh vẫn luôn ở đó.

Cảm ơn anh, anh trai, cho dù lúc nào, anh cũng luôn lo lắng cho em.

"Cho nên anh chắc chắn càng muốn em gái như Ưu Ninh chứ gì," Ngôn Dụ cười nói, nước mắt trong mắt hơi lóe lên.

Đến khi Thành Thực giống như cũng hiểu tâm ý của cô, thấp giọng uhm, nói: "Phải rồi."

https://thuviensach.vn

*

Sau khi mẹ Thành tự mình đến Tần gia, gặp qua bố mẹ nuôi của Tần Ưu Ninh, Ngôn Dụ mới rời đi.

Lúc ở sân bay, Thành Thực thấy cô cứ nén nước mắt, lại không nhịn được lắc đầu, sau đó mới nói: "Đúng rồi, có chuyện anh nên nói cho em biết."

Ngôn Dụ khẽ uhm, cho đến khi Thành Thực nói: "Anh đã xin học tiến sĩ."

Cô mở to mắt, không dám tin vào điều mình nghe thấy.

"Ở Bắc Kinh," Thành Thực sờ đầu cô, dịu dàng nói.

"Anh," Ngôn Dụ hét to một tiếng, kinh động đến du khách bên cạnh, cứ nhìn cô mãi.

Vẫn là Thành Thực đưa một ngón tay ra, để bên miệng, làm động tác nhỏ tiếng. Ngôn Dụ lúc này mới hơi bình tĩnh lại, lúc rời đi, Tưởng Tĩnh Thành thấy cô, ngay cả đi đường cũng nhảy nhót.

Về Bắc Kinh, trên đường đã có hơi thở của năm mới.

Tưởng Tĩnh Thành lái xe chở cô về đại viện, sau khi hai người lĩnh chứng, thì chạy thẳng đến Vân Nam. Cho nên người lớn hai bên đều còn chưa nhìn thấy đôi vợ chồng trẻ sau khi lĩnh chứng kết hôn.

Thế nhưng vừa vào cửa, thì nghe thấy tiếng hét lớn trong nhà.

Sau đó, Mạnh Tây Nam chỉ mặc một chiếc áo len, bị đẩy ra ngoài.

Mạnh Trọng Khâm luôn ôn văn nho nhã, thở hổn hển đứng ở cửa, chỉ mũi anh mắng: "Cút, con cút ngay cho lão tử, cánh dài cứng cáp rồi phải

https://thuviensach.vn

không, báo cáo kết hôn cũng dám tùy tiện đánh loạn."

Tưởng Tĩnh Thành và Ngôn Dụ liếc mắt nhìn nhau.

Kết hôn???

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 90

Mùa đông Bắc Kinh, vô cùng lạnh lẽo, đặc biệt là mấy ngày nay đang vào đông.

Cho dù Mạnh Tây Nam thể trạng mạnh khỏe, hằng năm tiến hành huấn luyện trong thời tiết cực nóng cực lạnh, thì lúc này cũng hơi chịu không nổi. Nhưng Tống Uyển luôn thương yêu con trai, lần này lại không đứng ra nói chuyện thay cho anh.

Ngược lại đứng bên cạnh Mạnh Trọng Khâm, vẻ mặt lo lắng nhìn Mạnh Tây Nam.

Ngôn Dụ và Tưởng Tĩnh Thành đều không ngờ, vừa về đến nhà đã nhìn thấy một màn này, hai người có phần hơi mù mờ.

"Anh, anh sao thế?" Ngôn Dụ đi tới, hỏi Mạnh Tây Nam.

Mạnh Tây Nam vừa rồi trong chớp mắt bị đẩy ra ngoài, thật sự cảm thấy sắp bị đông lạnh. Thế nhưng ở bên ngoài thích ứng một phút, lại vẫn có thể mở miệng nói chuyện, anh lắc đầu, nhìn Mạnh Trọng Khâm đứng ở cửa nhà.

"Bố, con thật sự đã nghĩ kỹ rồi, không phải nhất thời xúc động."

Nào biết câu nói này của anh lại càng chọc giận Mạnh Trọng Khâm, ông cười lạnh tức giận nói: "Con thúi lắm."

https://thuviensach.vn

Mạnh Trọng Khâm tuy cũng là quân nhân, nhưng trên người ông là điệu bộ của một vị tướng phong độ, bình thường đối xử với mọi người cũng rất ôn hòa. Cho dù là dạy dỗ con cái, cũng thường an ủi là chính. Cho nên từ nhỏ những bé trai khác trong đại viện đều rất hâm mộ Mạnh Tây Nam.

Bởi vì anh sẽ không bị bố anh tùy tiện rút dây nịt quân dụng.

Người khác, hoặc nhiều hoặc ít đều có tinh lực như thế. Thế nhưng hôm nay, anh lại có thể chọc tức ông già luôn rất ôn hòa thành thế này, ngay cả Tưởng Tĩnh Thành cũng bội phục khả năng tạo phản này của anh.

Huống hồ họ vừa đi vào đã nghe đến chuyện báo cáo kết hôn gì đó nữa.

Sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau, thì Ngôn Dụ trầm giọng hỏi: "Vừa rồi bố nói báo kết hôn gì đó là thế nào?"

"Đúng, Ngôn Ngôn, con hỏi anh trai con thử, rốt cuộc là sợi dây nào trong đầu nó có vấn đề, mà quen biết con gái nhà người ta có mấy ngày, đã dám đánh báo cáo kết hôn."

Mạnh Trọng Khâm lại không phải không xem trọng cô gái kia, mà ông ngay cả bộ dạng của cô gái kia thế nào, tên gọi là gì, nhà cửa ở đâu cũng không biết.

Nhà họ vốn không phải kiểu gia đình quan niệm về dòng dõi, họ luôn đều là để con cái phát triển tự nhiên.

Tìm được người mình thích, mới đi đến kết hôn.

Mà không phải để kết hôn mà kết hôn.

Năm đó Mạnh Trọng Khâm là vì thích Tống Uyển, mới sẽ lấy bà. Nói đến Tống gia cũng không phải gia đình giàu có gì.

https://thuviensach.vn

Mà ông giận là giận Mạnh Tây Nam, quá mức tùy tiện với chuyện kết hôn này. Chí ít anh cũng đã đánh báo cáo kết hôn rồi, thì anh cũng nên dẫn bạn gái về nhà, sau đó để người lớn hai bên gia đình gặp mặt, như thế mới không mất lễ phép.

Ngôn Dụ và Tưởng Tĩnh Thành cũng quen biết nhiều năm, hai nhà sớm đã hiểu ngầm, nhưng họ muốn kết hôn, hết thảy đều vẫn dựa theo lễ nghĩa.

Vốn tưởng hai đứa này sẽ không khiến người ta bớt lo, nào biết tiểu Thành luôn không đi theo lệ thường, lại thành thật.

Ông thật không ngờ con trai thành thục ổn trọng nhà mình, lại đột nhiên nhảy ra ầm ĩ với ông một trận như vậy.

Ngôn Dụ cũng có chút ngạc nhiên, xoay đầu nhìn chằm chằm Mạnh Tây Nam, hỏi: "Anh muốn kết hôn?"

Người đàn ông cao một mét tám mấy, khuôn mặt anh tuấn, lại xấu hổ bởi câu hỏi của Ngôn Dụ, anh sờ mái tóc cắt cực ngắn của mình, khẽ nói: "Phải."

Ngôn Dụ vốn tưởng đây đã là chuyện khiến cô hoảng sợ nhất.

Nhưng không ngờ Mạnh Tây Nam giống như cảm thấy cô còn chưa đủ ngạc nhiên hay sao đó, lại mở miệng nói tiếp: "Hơn nữa còn là người em quen."

Ngôn Dụ nghĩ rất lâu đến cô gái mà cô quen, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cô gái trong vòng này của họ quả thực là quá ít. Cô chớp chớp mắt nói: "Lẽ nào là Dịch Đoan Đoan?"

Cô gái này là em họ của Dịch Trạch Thành, bình thường cũng sẽ đi theo Hàn Nghiêu, chơi đùa cùng họ.

https://thuviensach.vn

Mạnh Tây Nam đen mặt, bất đắc dĩ nói: "Kia là con nhóc lừa đảo."

"Vậy thì là ai?" Lần này Ngôn Dụ thật sự không thể nghĩ ra.

Mạnh Tây Nam vòng hai tay trước ngực, bây giờ nói một câu, thì bên miệng đều là một vòng khói trắng, bên ngoài lạnh thật í. Cho nên anh đáng thương nói: "Em cầu xin bố giúp anh đi, bên ngoài lạnh quá đi mất."

"Phỏng chừng bố hận không thể cho anh đi đời nhà ma thì có, như thế mới sẽ không ầm ĩ đòi đi lĩnh chứng," Ngôn Dụ cố ý nói.

Nói xong, mắt Ngôn Dụ liếc đến bên cửa, Tống Uyển luôn đứng bên cạnh Mạnh Trọng Khâm, lúc trước không nói chuyện, có lẽ cũng cảm thấy Mạnh Trọng Khâm nói đều đúng. Nhưng bây giờ thấy con trai mặc ít như vậy đứng bên ngoài, chính bà cũng đau lòng.

Cho nên, bà đưa tay kéo ông tay áo của Mạnh Trọng Khâm, thấp giọng nói: "Hay là, để nó vào nhà trước rồi hẵng dạy, bên ngoài lạnh vậy mà."

"Mẹ, mẹ đừng lo, anh con da dày thịt béo, chắc chắn sẽ không sinh bệnh đâu."

"Quên đi, quên đi, nhanh để Tây Nam đi vào đi, bên ngoài đều dưới không độ rồi, đừng để nó đông lạnh," nói như vậy, Tống Uyển thật sự lo lắng, kéo ống tay áo của Mạnh Trọng Khâm không buông.

Vì thế Mạnh Trọng Khâm lạnh mặt, dưới thế tấn công của vợ, lạnh lùng nói: "Con lăn vào trước cho bố."

Mạnh Trọng Khâm vừa xoay người, thì Mạnh Tây Nam bên cạnh lập tức đi lên ôm Ngôn Dụ, thấp giọng nói: "Ngôn Ngôn à, may mà bọn em về kịp, bằng không hôm nay anh thật sự phải giải thích ở chỗ này rồi."

https://thuviensach.vn

"Nào có ai như anh chứ," Ngôn Dụ dở khóc dở cười nói.

Ngược lại Tưởng Tĩnh Thành đưa tay gỡ móng vuốt của anh ra, nói thẳng: "Trên người cậu lạnh như vậy, đừng làm lạnh vợ tôi."

Fuck, Mạnh Tây Nam nhìn người anh em từ nhỏ đến lớn, còn có chút tình nghĩa gì ở đây nữa không?

Nhưng ba người cũng không dám nói gì, vội đi theo vào.

Bởi vì gần đây quá lạnh, nên Mạnh Trọng Khâm bảo người đưa bà nội đi khu an dưỡng suối nước nóng, cho nên Mạnh Tây Nam vừa rồi bị mắng như vậy, cũng không thấy bà nội đi ra.

Tống Uyển thấy họ đều đi vào, vội gọi thím Ly rót giúp ly trà.

"Mình không có tay à? Cũng lớn rồi, ngay cả ly nước cũng phải phiền người khác," Mạnh Trọng Khâm còn đứng đó, chống nạnh, nhìn Mạnh Tây Nam.

Được, dù sao hôm nay anh làm gì cũng sai.

Trái lại Ngôn Dụ nhỏ giọng nói: "Bố à, thực ra anh trai kết hôn cũng không phải chuyện xấu mà, người với mẹ không phải vẫn luôn chờ đợi anh sớm kết hôn sao ạ."

"Nhưng bố không mong đợi thái độ của nó đối với hôn nhân, lại như trò đùa vậy được," Mạnh Trọng Khâm tức giận nói.

Tống Uyển vội chắn trước mặt, nói: "Ông giận Tây Nam thì cũng thôi đi, làm gì mà lớn tiếng với Ngôn Ngôn vậy chứ, con nó vừa mới từ bên ngoài về, đã bị ông trách mắng rồi."

Vừa nói vậy, lại khiến cho sự nóng nảy của Mạnh Trọng Khâm hạ xuống.

https://thuviensach.vn

Ông vốn cũng không phải người hay nổi quạu, chỉ là không ngờ, đứa con trai chưa bao giờ nổi loạn, gần đến ba mươi tuổi, lại ném ra cho ông một việc như vậy.

Nếu không phải có lãnh đạo đơn vị của Mạnh Tây Nam, lúc họp nhìn thấy ông, đi lên nói chúc mừng.

Thì ông cũng không biết thằng nhóc này đã nộp báo cáo kết hôn cho đơn vị.

Người ta tươi cười chúc mừng ông, con trai cũng sắp thành gia lập nghiệp, Mạnh Trọng Khâm vẻ mặt lúng túng mỉm cười, cũng không thể lộ ra vẻ, con trai mình sắp kết hôn mà mình không biết tí gì.

Cho nên hội nghị vừa kết thúc, ông liền bảo thư ký điện thoại, gọi người về.

Không ngờ, để cho ông càng tức giận hơn là, chuyện này bị ông vạch trần trước mặt, Mạnh Tây Nam lại còn rất trực tiếp nói: Bố mẹ đã biết, vậy thì cuối tuần con dẫn người về. Bố mẹ cũng đưa sổ hộ khẩu nhà mình cho con chuẩn bị, con phải đi lĩnh chứng kết hôn.

Thái độ này.....

Sau khi Ngôn Dụ nghe xong lời của Tống Uyển, bất chợt cảm thấy có lẽ Mạnh Tây Nam là bị nóng đầu.

Cô cũng hơi hiểu vì sao Mạnh Trọng Khâm lại tức giận.

Cho nên Tống Uyển liền nói: "Mặc kệ nói thế nào, kết hôn cũng không phải chuyện nhỏ, vẫn phải tính chuyện lâu dài."

Ngôn Dụ vừa muốn gật đầu, tỏ vẻ mẹ nói rất đúng.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên Mạnh Tây Nam ở bên cạnh nhàn nhã nói: "Ngôn Ngôn, em biết đối tượng anh muốn kết hôn là ai không?"

Vừa rồi lúc ở bên ngoài, anh đã thần thần bí bí nói một hồi, Ngôn Dụ lại cho rằng anh là cố ý, nên căn bản không muốn để ý.

"Anh muốn kết hôn với Thiệu Nghi."

Mạnh Trọng Khâm vừa nghe, vốn bực tức đã xuôi xuống không ít, kết quả lại bị câu nói này của anh, chọc cho nổi điên lên. Định ném ly trà đang cầm trong tay qua.

Kết quả Ngôn Dụ ở bên cạnh, sững sờ một lúc, lẩm bẩm hỏ: "Là Thiệu Nghi em quen?"

"Bằng không thì sao," Mạnh Tây Nam cười đắc ý nói.

Ngôn Dụ xoay đầu nói với Mạnh Trọng Khâm: "Bố, con đồng ý."

Mạnh Trọng Khâm: "....." con gái à, con phản bội có thể nhanh hơn chút nữa được không?

Tống Uyển thấy Ngôn Dụ cũng ầm ĩ theo, liền kéo tay cô, khẽ cau mày, dịu dàng nói: "Ngôn Ngôn, bố mẹ không phải cảm thấy cô gái đó không tốt, mà là cảm thấy hành động kết hôn của anh trai con quá xúc động."

"Nếu gặp được một người tốt, cho dù kết hôn nhanh thì cũng không tính là xúc động mà mẹ."

Ngôn Dụ túm tay Tống Uyển, có chút kích động nói: "Mẹ, mẹ còn nhớ bạn cùng phòng đại học của con không?"

Sao sẽ không nhớ được chứ, nói đến cũng khéo, Hoắc Từ chính là con dâu của Dịch gia.

https://thuviensach.vn

Đúng rồi, còn hai đứa nữa một đứa tên Mạc Tinh Thần, còn có một cô bé rất dịu dàng, tên Thiệu Nghi.

"Người mà anh trai con nói, chính là bạn học đại học của con?" Tống Uyển ngớ ra, bà lại không ngờ còn có duyên phận này ở đây.

Ngôn Dụ gật đầu.

Bởi vì Tống Uyển đã đến ký túc xá của Ngôn Dụ hai lần, chỉ có điều thời gian quá lâu rồi, nên chỉ nhớ cô gái trong ký túc xá các cô tướng mạo cũng rất đẹp, nhất là cô bé trưởng phòng ngủ kia, người rất thanh tú, hơn nữa quê cũng gần quê bà.

Cho nên lúc đấy Tống Uyển còn nói nhiều với cô bé ấy vài câu.

Dù sao có thể đậu đại học B, cũng là đứa trẻ rất lợi hại.

Vốn không biết Mạnh Tây Nam tìm người thế nào, nhưng bây giờ vừa nghe, lại là bạn cùng phòng đại học của Ngôn Dụ, thì hình như cũng không phải rất khó chấp nhận nhỉ.

Dù sao IQ và EQ của cô bé cũng rất cao, về sau sinh con, cũng chắc chắn là đứa trẻ thông minh.

Phải nói là người làm mẹ ấy mà, nghĩ cũng thật xa.

Một khắc trước còn canh cánh trong lòng, không biết con trai có phải bị tiểu yêu tinh nào đó bên ngoài mê hoặc hay không. Kết quả bây giờ lại nghe được, thật sự là đứa trẻ tốt nhà người ta, ngay cả vấn đề IQ của cháu trai tương lai, cũng đã suy nghĩ xong.

"Vậy cũng rất tốt nhỉ," Tống Uyển dịu dàng nói, vừa nói, còn vừa nhìn Mạnh Trọng Khâm.

https://thuviensach.vn

Mạnh Trọng Khâm: "....." Vốn tưởng chỉ có con gái phản bội, vậy mà không ngờ vợ cũng thế.

Phía địch quá gian trá, đã thành công làm tan rã nội bộ của họ.

Ngôn Dụ xoay đầu nháy mắt với Mạnh Tây Nam, làm đẹp lắm, chàng trai.P/s: Chỉ còn ba chương nữa thôi là kết thúc bộ này rồi, cuối cùng tất cả đều viên mãn, cảm ơn mọi người đã theo dõi và ủng hộ mẹ cháu trong những ngày tháng qua

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 91

Phòng cấp cứu bệnh viện luôn là nơi rất bận rộn, có đôi khi rõ ràng gần đến giờ tan ca, kết quả lại đến một loạt bệnh nhân, phải tranh thủ thời gian khám bệnh trước.

Đến khi Thiệu Nghi khám cho bệnh nhân xong, cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, thì đã tám rưỡi.

Cô vội vội vàng vàng đi đến một bên, lấy di động ra, gọi điện thoại.

"Alo," cô dùng tay che miệng, khẽ nói.

Người ở đầu dây còn chưa nói chuyện, nhưng trước tiên là thấp giọng cười, sau đó mới thấp giọng hỏi: "Em rãnh rồi?"

"Xin lỗi, xin lỗi, vừa rồi đến một loạt bệnh nhân, em bận đến giờ mới tan ca," Thiệu Nghi xin lỗi nói.

Mạnh Tây Nam lúc này đang ngồi trong xe việt dã của mình, khẽ tựa lên ghế, mỉm cười nói: "Không sao mà."

"Anh còn ở bên ngoài sao?" Thiệu Nghi lúng túng hỏi, rõ ràng đã nói bảy rưỡi đến bệnh viện, bây giờ cũng đã qua một tiếng, cho dù anh đi rồi, cô cũng rất hiểu, nào có ai lại đến trễ một tiếng cơ chứ.

Mạnh Tây Nam ngẩng đầu nhìn tòa nhà bệnh viện đối diện, xung quanh lúc này đều tối đen, chỉ có tòa nhà đó vẫn sáng đèn.

https://thuviensach.vn

Gió bấc rít dữ dội, cách tấm cửa sổ xe cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo của bên ngoài.

Anh nói: "Đương nhiên phải đợi em rồi."

"Xin lỗi, xin lỗi," Thiệu Nghi lại nói liên tục lời xin lỗi, sau đó nói ngay: "Bây giờ em đi thay quần áo. Anh đợi em thêm năm phút, không, không, là mười phút."

Nói xong, cô lại nói một câu xin lỗi, rồi mới cúp máy.

Lúc cô cởi áo blouse trắng ra, đúng lúc có y tá đi ngang qua cửa, thấy dáng vẻ hiếm khi gấp gáp của cô, còn rất mới lạ hỏi: "Bác sĩ Thiệu, chị gấp gáp như vậy là làm sao thế?"

Thiệu Nghi mỉm cười, y tá cũng là người bát quái, ôm bảng bệnh án, đứng lại ở cửa.

"Bác sĩ Thiệu, không phải chị muốn đi hẹn hò đấy chứ," y tá cười nói.

Thực ra chuyện của Thiệu Nghi ở bệnh viện, cũng rất nhiều người biết. Người yêu thời đại học, vốn tưởng có thể thuận buồm xuôi gió đi đến kết hôn, ngờ đâu phía nam leo lên cành cao, đã tìm một người nghe nói là con gái của quan chức cấp cao trong hệ thống y tế để kết hôn.

Lúc đó mấy người bạn của bác sĩ Thiệu, còn ra mặt giúp cô, phá rối hôn lễ của tên trạch nam kia.

Cho nên lúc đó trong bệnh viện, ngay cả giáo sư già chưa bao giờ hỏi chuyện gì trong khoa, cũng lên tiếng, có thể giới thiệu học trò của mình cho cô, đều là các thanh niên tài tuấn tài trí hơn người.

Nhưng bác sĩ Thiệu lúc đó đoán chừng là bị tình cảm tổn thương, nên cứ thế từ chối.

https://thuviensach.vn

Thực ra y tá cũng chỉ trêu đùa, không ngờ Thiệu Nghi mặc áo ấm vào, đưa tay xõa tung mái tóc được cô buộc cả ngày ra. Bởi vì hôm qua biết hôm nay Mạnh Tây Nam muốn đến đón cô, nên Thiệu Nghi đã đặc biệt gội đầu.

Mái tóc cô rất dày, vừa đen vừa bóng, lúc này cô đưa tay vuốt vuốt, giống như gấm đen nhu thuận, xõa tung trên vai.

Cô cười nói: "Thật sự bị cô đoán đúng rồi."

Lần này đến phiên y tá sững sờ, hồi lâu mới cười nói: "Bác sĩ Thiệu, chị yêu đương rồi à?"

"Uhm, lần sau mang kẹo cho mọi người," Thiệu Nghi đã xách túi, đi đến cửa, sờ sờ đầu y tá, rồi đóng cửa lại rời đi.

Khi cô đến dưới lầu, Mạnh Tây Nam lại nhìn đồng hồ.

Vậy mà mới qua bảy phút, cũng rất đúng giờ.

Thiệu Nghi nhận ra xe anh, cũng biết bình thường anh sẽ dừng ở chỗ nào, đến quả nhiên gặp được. Cô đi đến chỗ ghế lái phụ, gõ gõ cửa sổ xe, Mạnh Tây Nam cúi người, quay qua mở cửa ghế lái phụ cho cô.

"Xin lỗi," Thiệu Nghi vừa lên xe, thì lại nói xin lỗi.

Con người cô làm việc cẩn thận, loại chuyện đến muộn này, cơ bản sẽ không xuất hiện trên người cô. Không ngờ, lần này lại đến muộn một tiếng, cho nên thật sự rất áy náy.

Mạnh Tây Nam đưa tay vuốt mái tóc dài bóng mượt của cô, khẽ cười nói: "Hôm nay em đã nói quá nhiều lời xin lỗi rồi."

Anh chìa đồng hồ trên cổ tay ra, cười nói: "Huống hồ em nói mười phút xuống, bây giờ cũng mới tám phút mà thôi, đâu có đến muộn?"

https://thuviensach.vn

Thiệu Nghi đang muốn nói chuyện, Mạnh Tây Nam đã lấy ly trong hộp bên cạnh ra, "Cũng không biết còn nóng hay không, em uống thử một ngụm xem sao."

Là cacao nóng anh mua.

Anh rất hiếm khi uống những thứ như cafe, nhưng trên đường đến bệnh viện, nhìn thấy một quán café, thì thuận tiện đi vào mua. Anh còn đặc biệt hỏi nhân viên, con gái thích uống cái gì. Nhân viên đặc biệt giới thiệu cacao nóng mới đưa ra, nghe nói con gái từng uống loại này đều thích.

"Ngon không?" Mạnh Tây Nam vừa quay đầu xe, vừa liếc nhìn cô.

Thiệu Nghi liền gật đầu: "Sao anh biết em thích uống cacao nóng vậy?"

Lúc này Mạnh Tây Nam vừa vặn quay xe ra ngoài, hơi vui mừng kinh ngạc nói: "Anh nghe cái cô nhân viên quán đó giới thiệu, cô ấy nói con gái các em đều thích uống thứ này."

Thiệu Nghi uống một hớp, lại hỏi có phải ở đường bên cạnh không.

Mạnh Tây Nam càng ngạc nhiên hơn, hỏi cô: "Cái này em uống cũng có thể nhận ra được à?"

"Bởi vì phía trên cacao nóng của quán đó sẽ bỏ kẹo bông mà," Thiệu Nghi cười nói, quán café này rất nổi tiếng ở bệnh viện, nếu ai mời uống trà chiều, bình thường đều sẽ chọn café và đồ ngọt ở quán này, cho nên cô đã uống mấy lần.

Trước đây sẽ cảm thấy rất ngọt, nhưng lần này độ ngọt lại vừa vặn, cảm giác rất thích hợp.

https://thuviensach.vn

"Nếu em thích, lần sau anh lại mua cho em," Mạnh Tây Nam thật sự không biết lắm sở thích của con gái. Anh có em gái, nhưng Ngôn Dụ từ nhỏ đã có Tưởng Tĩnh Thành che chở bên cạnh, làm còn thích hợp hơn người anh trai là anh.

Đến mức chuyện kia.....

Thời gian giống như đã trôi qua rất lâu, anh vậy mà cũng đã biết cô thích cái gì.

Thiệu Nghi thấy anh lái xe ra khỏi bệnh viện, lại hỏi: "Bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Ăn cơm nhé, em bận cả ngày, hẳn cũng mệt rồi," Mạnh Tây Nam nói.

Nhưng nói xong, anh lại hỏi: "Hôm nay bệnh viện có bận không?"

Vừa hỏi câu này xong, anh và Thiệu Nghi hai người lại cùng lúc bật cười, anh tự giễu nói: "Hình như anh vừa hỏi một câu rất nhảm nhí."

Thiệu Nghi vậy mà còn gật đầu.

Thế là hai người lại cười rộ lên.

Nói thật, Mạnh Tây Nam không phải chưa từng yêu đương, đàn ông ở độ tuổi này như anh, nếu một lần yêu đương cũng chưa từng có, vậy thì mới thật sự có vấn đề. Nhưng ở cùng Thiệu Nghi, đặc biệt thoải mái, là loại cảm giác vừa gặp mặt thì có thể thoải mái.

Cho dù là nói chuyện cũng được, yên lặng chờ đợi cũng tốt.

Cô luôn nhẹ nhàng như thế, chưa bao giờ hùng hổ dọa người.

"Đúng rồi, đơn xin báo cáo kết hôn của anh đã được phê duyệt rồi," Mạnh Tây Nam nhân lúc đèn đỏ, bỗng nói.

https://thuviensach.vn

Vốn Thiệu Nghi đang yên lặng uống cacao nóng, suýt nữa thì bị sặc. Cô xoay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, uhm một tiếng, rồi khẽ nói: "Hôm qua mẹ em cũng chuyển phát nhanh sổ hộ khẩu đến cho em rồi."

Nào ngờ một giây sau Mạnh Tây Nam lại nói: "Nhưng chuyện lĩnh chứng của chúng ta, e rằng phải lùi lại rồi."

Thiệu Nghi nắm chặt cái ly trong tay.

"Tuần này em có rãnh không?" Mạnh Tây Nam giống như không biết cảm xúc của cô, lại hỏi tiếp.

"Có," Thiệu Nghi tiếp tục nói, thái độ của cô vẫn như thế, thong thả ung dung.

Trái lại Mạnh Tây Nam xoay đầu nhìn cô rồi nói: "Thực ra là bố mẹ anh muốn gặp em, chuyện đơn báo cáo kết hôn của anh, bị lãnh đạo trong đơn vị nói cho bố anh biết. Thực ra cũng là anh làm không đúng, anh nên dẫn em về gặp người lớn trước."

Nói thực, tốc độ này của họ không thể nghi ngờ chính là hôn nhân chớp nhoáng.

Mạnh Tây Nam luôn cảm thấy, trong nhóm bạn lớn lên từ nhỏ của họ, Hàn Kinh Dương sẽ là người làm chuyện này, thậm chí Hàn Nghiêu cũng có thể làm, nhưng lại không ngờ anh lại đi lên con đường này, hơn nữa còn hăng hái tiến lên.

Lúc này Thiệu Nghi càng nắm chặt ly hơn.

Cô hơi nhíu mày, có chút lo lắng nói: "Chúng ta thế này có phải quá tùy tiện rồi không?"

https://thuviensach.vn

Thực ra cô là lo lắng chuyện trước đây của mình, sẽ ảnh hưởng đến cách nhìn của bố mẹ Mạnh Tây Nam với mình, dù sao cũng có nhà ai hy vọng con dâu có một quá khứ rầm rộ như vậy đâu chứ, hơn nữa kết cục cũng không vẻ vang gì.

"Lo lắng?" Mạnh Tây Nam khẽ cười.

Thiệu Nghi còn chưa nói chuyện, nào biết anh lại lái xe đến ven đường, dừng lại.

"Bố anh biết được chuyện này, suýt nữa thì đánh anh một trận, mà trời hôm đó lại lạnh dưới 0 độ, áo ấm anh cũng không mặc, đã bị ông ném ra ngoài."

Thiệu Nghi càng căng thẳng hơn, không biết nên nói cái gì.

Nhưng cô thấy đáng vẻ đáng thương của Mạnh Tây Nam, lại quan tâm hỏi: "Vậy anh không lạnh chứ?"

"Đương nhiên lạnh rồi, cho nên hai ngày nay anh mới không đến tìm em, bị cảm rất nghiêm trọng," Mạnh Tây Nam nói, lại còn thật sự họ một tiếng.

Khiên Thiệu Nghi căng thẳng hỏi: "Vậy sao anh không nói với em?"

"Ơ, anh đây không phải là sợ em lo lắng à," Mạnh Tây Nam tiếp tục lung lạc nói.

Quả nhiên Thiệu Nghi đã bắt đầu quan tâm anh, lo lắng về bố mẹ anh, dù sao cũng không nghiêm trọng đến thế.

Vì thế lúc này Mạnh Tây Nam mới nói tiếp: "Thực ra bố anh đánh anh, là vì ông cảm thấy anh quá tùy tiện với em. Muốn cưới con gái nhà

https://thuviensach.vn

người ta, chí ít cũng phải đến nhà bố mẹ vợ trước, phải được sự đồng ý của bố mẹ em mới được."

Nói xong, anh thấy cô vẫn hơi sững sờ, lại cười nói: "Huống hồ bố mẹ anh lại không biết em thế nào, nhưng chí ít Ngôn Ngôn hiểu em, em không biết chứ đêm qua lúc nó biết được tin này, thì đã vui vẻ đến thế nào đâu."

"Còn nói em là hoa lài cắm trên bãi cứt trâu nữa kìa."

Thiệu Nghi phụt cười, quở trách nói: "Sao Ngôn Ngôn có thể nói loại lời này được."

Thấy cô cười, Mạnh Tây Nam lúc này mới đưa tay kéo người vào lòng, khẽ nói: "Mặc kệ thế nào, anh cũng đang đứng trước mặt em, cho nên, tất cả cứ giao cho anh là được."

Trong thành phố to lớn thế này, dân số hàng chục triệu người, hai người có thể gặp được nhau đã là vạn phần may mắn.

Mà hai người có thể ở cùng nhau, càng là một phần triệu hiếm có.

**

Kể từ sau khi Quý Khải Mộ rời Bắc Kinh, đi Việt Nam, Ngôn Dụ vẫn không sao liên lạc được với cậu ta.

Hôm nay cô lại gọi thử hai lần, thế nhưng vẫn không liên lạc được.

Đúng lúc cô để điện thoại trong phòng ngủ, đứng dậy đi tắm. Lúc Tưởng Tĩnh Thành đi vào, nhìn thấy điện thoại cô để trên đầu giường, vẫn đang reo.

Anh đi tới, cúi đầu nhìn, là Tiếu Văn.

https://thuviensach.vn

Vệ sĩ bên cạnh Quý Khải Mộ, vì quan hệ của Ngôn Dụ, nên anh biết người này.

Tưởng Tĩnh Thành cũng biết mấy ngày nay Ngôn Dụ vẫn đang liên lạc với Quý Khải Mộ, thế là đưa tay bắt máy. Anh vừa muốn nói Ngôn Dụ đã đi tắm, thì nghe Tiếu Văn gấp gáp nói: "Ngôn tiểu thư, tiểu thiếu gia mất liên lạc với chúng tôi rồi, bây giờ chúng tôi nhận được tin, Quý Viễn Hồng đã liên hệ với sát thủ có tiếng nhất Đông Nam Á chặn đánh tiểu thiếu gia."

"Chuyện quan trọng thế này, cậu không nói với Quý Phải Phục, lại tìm đến Ngôn Dụ, cô ấy có thể quản được sao?"

Tiếu Văn vừa nghe là giọng đàn ông, trước tiên là giật mình, sau đó lại ý thức được đầu dây bên kia là ai, lúc này mới yên tâm: "Nhưng tiểu thiếu gia hợp tác với phía cảnh sát Trung Quốc, giúp họ truy bắt Hắc Kim, mới sẽ đưa thân vào chốn nguy hiểm. Bây giờ cậu ấy xảy ra chuyện, lẽ nào cảnh sát Trung Quốc các anh muốn mặc kệ sao?"

Tiếu Văn biết Ngôn Dụ có bối cảnh, nên mới điện thoại đến cầu cứu.

Hy vọng Ngôn Dụ tạo áp lực với phía Bắc Kinh, hỗ trợ nghĩ cách cứu Quý Khải Mộ.

"Cảnh sát Trung Quốc chúng tôi, sẽ không vứt bỏ bất cứ một đồng đội nào," Tưởng Tĩnh Thành theo bản năng phản bác, sau đó anh liền nói: "Chỉ cần cậu ta thật sự có hợp tác với chúng tôi, tôi nhất định sẽ đưa cậu ta trở về."

"Còn có chuyện này, đừng để Ngôn Dụ biết, cô ấy không thể giúp được các người đâu."

"Nhưng tôi có thể."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 92

Ngôn Dụ vừa lau tóc, từ nhà vệ sinh trở lại.

Cô vừa đẩy cửa đi vào, Tưởng Tĩnh Thành từ đầu giường ngẩng đầu lên, khẽ nói: "Vừa rồi Tiếu Văn điện thoại đến, em không ở đây, anh đã nhận."

Giọng điệu anh ôn hòa, Ngôn Dụ lại cũng không để ý, dù sao Tưởng Tĩnh Thành nhận điện thoại giúp cô, cũng không phải một hai lần.

"Quý Khải Mộ ở Việt Nam cũng không tệ, chỉ là có hơi vui quên lối về," Tưởng Tĩnh Thành sờ chóp mũi, con người anh có đôi khi nói dối, thật sự ngay cả đuôi lông mày cũng không nhếch lên.

Ngôn Dụ lúc này mới thở phào, hơi bất đắc dĩ nói: "Cậu ta vẫn còn trẻ con, cũng không có cách nào."

Tưởng Tĩnh Thành hừ cười, hai tay để sau đầu, nhưng lại có chút nghiêm túc hỏi cô: "Quan hệ của em và Quý Khải Mộ tốt như vậy? Mấy ngày không liên lạc được, sốt ruột lắm sao."

Nghe thấy lời này, thật sự cũng có hơi chua xót.

Cứ thế nào.

Ngôn Dụ cũng hiếm khi nghe anh nói chuyện thế này, bởi vì con người Tưởng Tĩnh Thành, rất tự tin.

https://thuviensach.vn

Cho nên mặc kệ bên cạnh Ngôn Dụ xuất hiện ai, anh nhiều lắm cũng chỉ liếc nhìn, tuyệt đối sẽ không cảm thấy có uy hiếp gì. Dù sao người tốt nhất cũng đã ở bên cạnh cô rồi.

Cho nên cô đưa tay bóp mũi anh, khẽ ơ một tiếng.

"Em và Quý Khải Mộ sao? Anh đây ăn dấm cũng quá muộn rồi nhỉ," Ngôn Dụ cười với anh, đôi mắt cong cong, cũng không biết là ánh đèn trong phòng ngủ có hơi tối, hay là áo ngủ hai dây cô mặc trên người hơi sexy, mà cái nhìn này lại lộ ra mấy phần quyến rũ.

Tưởng Tĩnh Thành cười cười, ngược lại Ngôn Dụ đã đưa tay gỡ nút áo trên đồ anh, ngón tay chơi đùa, nghiêm túc giải thích.

"Anh đừng thấy Quý Khải Mộ luôn miệng nói thích em, thực ra cậu ấy chỉ là một đứa trẻ, tính tính rất không thành thục. Lúc ở Mỹ, bọn em là bạn học cùng khoa, rất nhiều bài tập của cậu ấy đều là em viết giúp."

Mà để cảm ơn ân tình của Ngôn Dụ, Quý Khải Mộ đã dẫn cô đi chơi điên cuồng.

Lúc đó Ngôn Dụ để có thể thoát ra khỏi quá khứ, cũng thật sự liều mạng.

Cho nên giữa hai người, có một loại cảm giác cùng chung chí hướng. Nhất là sau này, Quý Khải Mộ mất bố, anh trai lại xảy ra chuyện, gần như đều là Ngôn Dụ ở bên cạnh cậu ta.

Họ là bạn bè tốt nhất, là kiểu bạn bè cùng nhau trải qua rất nhiều thứ.

Quý Khải Mộ đối với cô không phải là yêu, mà là ỷ lại.

Giống như những chuyện họ đã trải qua kia, cậu ta luôn quen bên cạnh có cô. Mà Ngôn Dụ cũng đã quen quan tâm cậu ta, thậm chí sẽ bảo vệ cậu

https://thuviensach.vn

ta, giống như chuyện Quý Khải Phục sẽ làm.

"Anh biết," biểu cảm trên mặt Tưởng Tĩnh Thành lúc này mới hòa hoãn, thực ra anh vẫn luôn biết.

Con người Ngôn Dụ trọng tình, người khác đối tốt với cô một phần, thì cô chắc chắn sẽ trả gấp bội. Huống hồ, Quý Khải Mộ lúc ở Mỹ, thật sự đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Tưởng Tĩnh Thành véo chóp múi cô, nhẹ nhàng nói: "Không sao, tất cả đều sẽ không sao."

Ngôn Dụ ngớ người, nào biết Tưởng Tĩnh Thành đã lật người đè cô. Ngôn Dụ giãy dụa, tóc cô vẫn còn ướt đấy, nào biết cô còn chưa đẩy anh, thì người đàn ông đã ngồi dậy trước.

Anh vén tóc Ngôn Dụ lên, "Đêm nay em tự sấy khô tóc nhé, anh đi thư phòng xử lý chút chuyện."

Ngôn Dụ ngoan ngoãn gật đầu, Tưởng Tĩnh Thành lúc này mới thỏa mãn hôn lên khóe miệng cô.

Thật ngoan.

Đến khi anh đóng cửa phòng ngủ ra ngoài, vừa đến thư phòng chưa được bao lâu, thì nghe thấy tiếng máy sấy vang lên bên ngoài.

Anh lấy di động ra, gọi điện thoại.

Lúc này không đến chín giờ, đoán chừng bên kia cũng sẽ không ngủ. Quả nhiên, điện thoại được nhận rất nhanh, nhưng mở miệng chính là một câu oán hận: "Thằng nhóc cậu là cố ý đi, bình thường không thấy cậu điện thoại, lúc này tôi sắp ngủ, thì cậu lại gọi đến quấy rối sự yên lặng của tôi."

"Lúc này ngài còn ngủ được?" Tưởng Tĩnh Thành cố ý nói.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên bên kia im lặng giây lát, đoán chừng cũng đang suy đoán tâm tư của anh. Tưởng Tĩnh Thành luôn gian xảo, trước đây lúc còn ở đại đội, cũng không phải người hiền lành gì, luôn thích gây chuyện.

Anh vừa điều đi, khỏi phải nói, đại đội trưởng thật sự rất không quen.

Có khi một tháng tiếp theo, cũng cảm thấy trong lòng vắng vẻ.

Lại nghĩ, ừ không có thằng nhóc này gây chuyện, ông đây cũng rất cô đơn lạnh lẽo.

Trước đây ông không nhịn được, nói với chính ủy, thế nhưng không ngờ lại bị chế giễu một trận, chính ủy vậy mà cũng nói thật, quả thực là nhớ thằng nhóc kia.

Nhưng người ta cũng đã đến tuổi, nên thành gia lập nghiệp rồi, cũng không thể cứ giữ họ ở mãi cái nơi chim cũng không thèm ỉa này được.

Nơi này của họ là nơi huấn luyện Liệp Ưng, nhưng sau khi luyện thành Hùng Ưng, cũng phải bay lên bầu trời xa hơn.

Quân doanh cố định, mà lính thì mỗi năm đều có lính cũ đi, lính mới đến.

Đây chính là bộ đội, nghênh đón hàng loạt tiểu tử ngây ngô, rồi lại tiễn đi hàng loạt đàn ông thành thục lại có trách nhiệm.

Đại đội trưởng đi ra khỏi phòng ngủ nhà mình, ngồi trong phòng khách, châm một điếu thuốc, cười nói: "Tôi có gì mà không ngủ được."

"Hắc Kim," Tưởng Tĩnh Thành nói ra hai chữ.

Lúc này ngón tay đang kẹp thuốc của đại đội trưởng, khẽ run, mũi thằng nhóc này lẽ nào là mũi chó sao?

https://thuviensach.vn

Nhưng chuyện này lại là cơ mật, ông liền trầm giọng hỏi: "Hắc Kim có chuyện gì?"

Đây là đánh chết cũng không muốn thừa nhận?

Tưởng Tĩnh Thành cảm thấy rất buồn cười, ông già này thật là, vậy mà còn chơi tâm lý chiến với anh, muốn giữ bí mật phải không.

"Tôi biết mọi người gần đây có hành động, chuẩn bị ra tay với Hắc Kim đúng chứ," giọng Tưởng Tĩnh Thành rất tự tin.

Nói đến tên Hắc Kim này, là nhân vật hung ác nổi tiếng Đông Nam Á mấy năm nay, quanh năm hoạt động ở biên giới Trung Quốc và Việt Nam. Mua bán nội tạng gì đó cũng dám làm, cướp bóc, buôn bán ma túy, bào chế ma túy, buôn lậu, chỉ cần là mua bán kiếm tiền, hắn ta đều dám nhúng tay.

Có lẽ thật sự kiếm được tiền, cho nên bên cạnh hắn ta cũng tập kết được một đám người.

Vốn Trung Quốc cũng chỉ giám sát hắn ta mà thôi, dù sao hắn ta mặc dù là người Hán, nhưng quốc tịch lại không phải quốc tịch Trung Quốc, cho nên truy bắt rất khó khăn. Cảnh sát Trung Quốc cũng không thể tùy tiện đến biên giới bắt người.

Nào biết hai năm trước, hắn ta lại to gan làm bậy, giết hại hai cảnh sát biên phòng ở biên giới.

Kể từ lúc đó hắn ta đã xuất hiện trong lệnh truy nã đỏ của Trung Quốc.

Đối với người dám giết hại cảnh sát vũ trang, không những phía cảnh sát Trung Quốc sẽ không bỏ qua cho hắn ta, mà ngay cả phía quân đội cũng sẽ luôn giám sát hành động của hắn ta.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần giám sát được hắn ta có dấu hiệu hoạt động trong phạm vi Trung Quốc, thì lập tức điều động bộ đội tinh nhuệ, thực hiện truy bắt.

Mà Hắc Kim cũng là tiếc nuối chưa thể bù đắp, lúc Tưởng Tĩnh Thành rời khỏi đại đội.

Không bắt được hắn ta, cũng là thất bại hiếm có của Tưởng Tĩnh Thành.

Sau khi trải qua mấy lần vây quét, Hắc Kim cũng không tùy tiện đi vào phạm vi Trung Quốc nữa.

Đại đội trưởng trầm tư hồi lâu, hơi tức giận nói: "Chuyện này là ai nói với cậu, đây thế nhưng là tiết lộ cơ mật, cho dù bây giờ cậu vẫn là quân nhân, nhưng chuyện này không thuộc trong phạm vi trách nhiệm của cậu."

Tưởng Tĩnh Thành nghe vậy, thì biết chuyện này đã ổn.

Anh sợ thật sự chọc giận ông già này, nên vội nói thực: "Không có ai tiết lộ bí mật với tôi cả, mà lần này tôi có một người bạn làm cơ sở ngầm cho phía cảnh sát, đã xảy ra chút chuyện. Người bên cạnh cậu ta nói cho tôi biết, có người đã ra giá cao tìm Hắc Kim bắt cóc cậu ta."

Lúc này đại đội trưởng cuối cùng cũng hiểu, vấn đề xảy ra ở đâu.

Ông nói: "Người bạn mà cậu nói kia, chính là cậu bạn người Hoa quốc tịch Mỹ kia à."

Tưởng Tĩnh Thành uhm một tiếng, xem ra Quý Khải Mộ thật sự hợp tác với phía cảnh sát. Chỉ là không biết tình hình của cậu ta giờ đây thế nào rồi, nhất thiết đừng xảy ra chuyện.

"Chuyện này ngoại trừ cậu ra, còn ai biết nữa," đại đội trưởng hút một hơi thuốc, đã đến giờ ngủ rồi, còn không để người ta bớt lo.

https://thuviensach.vn

Thế là Tưởng Tĩnh Thành nói quan hệ của Quý Khải Mộ với Ngôn Dụ cho ông nghe một lượt, anh lại nói: "Vệ sĩ của cậu ta điện thoại cho Ngôn Dụ, có lẽ cũng hy vọng Ngôn Ngôn có thể gây áp lực với bên Bắc Kinh, để bên đó hành động cứu người hiệu quả hơn."

Lời này làm cho đại đội trưởng bực bội, hơi chế giễu nói: "Xem ra thằng nhóc cậu đã tìm được bố vợ có năng lực nhỉ, cũng có thể chỉ huy trên đầu bọn tôi luôn cơ đấy."

Thực ra cái khác không nói, nhưng Mạnh Trọng Khâm vẫn thật sự có cái quyền này.

Nhưng đừng nói là Mạnh Trọng Khâm, mà ngay cả bố của Tưởng Tĩnh Thành cũng có quyền này.

Chỉ là đại đội trưởng cảm thấy không nhịn được giọng điệu này, nên cố ý châm chọc anh thôi.

Tưởng Tĩnh Thành vội cầu xin: "Ông nghe một chút coi như xong đi, ai không biết đại đội chúng ta, lời ông nói là nhất chứ."

Một câu đại đội chúng ta, lại khiến cho đại đội trưởng thoải mái chút ít.

Nhưng đại đội trưởng lại hút một hơi thuốc sắp hút xong, hỏi anh: "Thằng nhóc cậu điện thoại đến, sẽ không phải chỉ là muốn gây áp lực cho tôi đấy chứ."

"Không phải," Tưởng Tĩnh Thành nói.

Lúc anh đang nói chuyện, cơ thể không tự giác nghiêm túc lên, ngữ khí càng thêm trịnh trọng khẩn cầu: "Tôi muốn xin ngài, phê chuẩn cho tôi tham gia hành động lần này."

https://thuviensach.vn

"Lý do," đại đội trưởng dụi điếu thuốc trong tay vào gạt tàn trước mặt, giọng nói lạnh nhạt hỏi.

"Tôi và Hắc Kim giao chiến nhiều lần, nếu nói có người có thể bắt được hắn ta, thì đó chắc chắn là tôi. Thứ hai, tôi quen biết với Quý Khải Mộ, người khác đi cứu cậu ta chưa chắc sẽ thuận lợi, nhưng nếu là tôi đi, cậu ta nhất định sẽ phối hợp trăm phần trăm. Thứ ba, tôi muốn tham gia."

Ngọn lửa trong lòng kia, vẫn đang cháy, chưa từng dập tắt.

Nhưng phàm có người xâm phạm lãnh thổ nước ta, chắc chắn phải hoàn trả gấp trăm lần.

Sinh mạng của hai đồng đội, món nợ máu này, một khắc cũng chưa từng quên.

Thậm chí Tưởng Tĩnh Thành cho đến bây giờ vẫn nhớ tên của hai cảnh sát vũ trang đó, và tuổi họ lúc hy sinh.

Tiết Hiểu Phán, hy sinh năm 21 tuổi, nhập ngũ ba năm.

Cảnh Nhạc, hy sinh năm 20 tuổi, nhập ngũ một năm.

Những người đã hy sinh vì tổ quốc này, họ chưa bao giờ quên.

"Tưởng Tĩnh Thành," bỗng nhiên, đại đội trưởng gọi tên anh, rất nghiêm túc, ông nói: "Cậu có biết mình đang nói gì không."

"Xin được tham gia."

Đơn vị anh đóng quân ở Bắc Kinh, nếu không phải khởi động lại trái đất, thì e rằng ngoài sân diễn tập ra, thì anh cũng sẽ không đụng đến chuyện đổ máu chân chính nữa.

https://thuviensach.vn

Nhưng khoảnh khắc này, Tưởng Tĩnh Thành lại yêu cầu ông, chủ động tham gia.

Đại đội trưởng nhíu chặt mày, dường như đang suy nghĩ. Nhưng Tưởng Tĩnh Thành đã không kịp đợi nữa, anh nói: "Ngài thường nói với chúng tôi, việc binh quý ở thần tốc, bây giờ tôi thỉnh cầu ngài cho tôi tham gia, tôi sẽ cứu cơ sở ngầm ra, bắt được Hắc Kim."

Thực ra hôm nay bên kia cũng đã báo cáo, tiểu thiếu gia Quý gia kia, mặc dù lựa chọn hợp tác với phía cảnh sát, nhưng dường như cũng không tin tưởng phía quân đội bọn họ.

Cậu ta lại thuê một đội lính đánh thuê tinh nhuệ.

Chỉ tiếc là những người kia cũng sắp lạc đường trong non xanh nước biếc của dốc núi cao hiểm trở kia rồi.

Vì thế một phút sau, đại đội trưởng nói: "Tôi đồng ý."

Nhưng nói xong, ông lại lắc đầu: "Thằng nhóc cậu thật là cứ ra cho tôi đề bài khó, cậu có biết điều động một nhân viên ngoài như cậu, có bao nhiêu khó khăn với tác chiến chúng tôi không."

Tưởng Tĩnh Thành: "....."

Anh mới rời khỏi vài ngày thôi, thì đã thành nhân viên ngoài rồi hả.

Ngôn Dụ không ngờ, cô chỉ sấy khô tóc thôi, Tưởng Tĩnh Thành đã quay lại nói với cô, bên bộ đội tạm thời có việc, muốn anh lập tức trở về.

"Chuyện gì, sao gấp vậy ạ," Ngôn Dụ hơi kì lạ.

Nào biết người đàn ông mặc quần áo lên, liếc mắt nhìn cô, Ngôn Dụ lập tức gật đầu, "Được, em không hỏi."

https://thuviensach.vn

Có lẽ, đây chính là một loại thái độ của người làm quân tẩu đi.

Cô đưa anh ra cửa, cho đến khi đến cửa, Tưởng Tĩnh Thành nghiêng người ôm cô, dịu dàng nói: "Đừng lo lắng, anh sẽ trở về nhanh thôi."

Đưa bạn em cùng về.

*

Gần biên giới Vân Nam.

Lúc người phía sau đuổi kịp đến, người đàn ông mặc đồ ngụy trang bên cạnh, tuyệt vọng nhìn súng của mình, lúc anh ta đang định xông qua, thì ngực đã bị trúng đạn.

Lúc người đàn ông mặc bộ đồ đen, chậm rãi đi tới, dùng một loại ánh mắt quái dị, nhìn người đàn ông trước mặt.

Cho dù trải qua một phen khó khăn, trên người anh ta vừa bẩn lại bị thương, nhưng vẫn không hề làm giảm đi vẻ đẹp của anh ta.

"Quý tiểu thiếu gia," người đàn ông mặc áo đen nói tiếng Trung bập bẹ, cười một tiếng.

Quý Khải Mộ đến thời điểm này, ngược lại bĩnh tĩnh, cậu ta nói: "Mày chính là người chú ba phái đến giết tao."

Lúc này tên kia đã giơ súng trong tay lên, họng súng đen ngòm nhắm thẳng cậu ta.

Quý Khải Mộ thề, đời này cậu ta chưa bao giờ bình tĩnh đến thế.

Cho đến khi cậu ta mở miệng nói: "Để tao đoán xem chú ba tao cho mày bao nhiêu tiền để giết tao nhé? Mười triệu đô la?"

https://thuviensach.vn

Kết quả cậu ta nói xong, tên đàn ông đối diện, ánh mắt hiển nhiên khóa chặt, có lẽ không ngờ cậu ta vừa mở miệng thì nói giá cao đến vậy.

Quý Khải Mộ cười to: "Không ngờ ở trong mắt chú ba tao còn không đáng giá bằng mười triệu."

Lúc này sát khí trong mắt Hắc Kim cũng dần tản đi, ngược lại có hứng thú nhìn cậu ta, hỏi: "Vậy cậu cảm thấy mình đáng giá bao nhiêu đây?"

"Một tỷ," Quý Khải Mộ cười lạnh, "Đô la."

"Anh trai tao là tổng tài của tập đoàn Liên Hợp, đống khoáng sản ngọc thạch mà mỗi lần bọn mày muốn tham lam vận chuyển, chính là tài sản dưới tên tao, mày cảm thấy tao nên đáng bao nhiêu tiền."

Lúc này, Hắc Kim chậm rãi nở nụ cười, gật đầu.

"Quý thiếu gia, cậu đã thuyết phục được tôi, cậu quả thực càng đáng tiền hơn."

https://thuviensach.vn

THẾ GIỚI CỦA TÔI CHỈ CÓ ANH ẤY

Tưởng Mục Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 93

Biên giới Vân Nam, núi non liền nhau, bao quanh là nước, thỉnh thoảng có vài chú chim lướt qua.

Nhưng ai cũng không biết, dưới ngọn núi này, chỉ thấy sự bình thản vẫn đang che giấu tội ác. Có lẽ là vì núi sâu bao quanh nơi Vân Nam này, có rất nhiều tội phạm truy nã cùng đường bí lối, đều sẽ ẩn nấp trong ngọn núi này.

Đừng nói là truy bắt, ngay cả nhìn thấy bóng dáng bọn chúng, cũng rất khó khăn.

Mà hôm nay, vấn đề này đồng dạng để lại cho người của đại đội Liệp Ưng.

Lúc Tưởng Tĩnh Thành đến, người của phân đội một vừa trở về, trên mặt từng người đều vẽ thuốc màu, trên người dính đủ loại lá cây cỏ khô, giày vừa cởi, bên trong cũng có thể nuôi được cá.

Đội trưởng phân đội một đang báo cáo tình hình hôm nay.

Nào biết cửa được đẩy ra, mọi người cảnh giác nhìn sang, sau đó từng khuôn mặt sau khi nhìn rõ người vào thì vẻ mặt rất vui mừng.

Có người cười toét miệng sắp đến mang tai.

https://thuviensach.vn

"Đội trưởng," một cậu bé ở gần cửa nhất, thật sự không lớn, nghe tiếng chính là giọng thiếu niên trong trẻo.

Tưởng Tĩnh Thành nhìn quanh một vòng trong phòng, đều là những gương mặt quen thuộc.

Nơi ban đầu bắt đầu giấc mơ của anh, sáu năm ở đó, anh nhìn hàng loạt người rời đi, cho đến cuối cùng, trở thành đồng đội nhìn anh rời đi.

"Thằng nhóc thối, gọi gì đấy, không sợ đội trưởng Vệ của cậu chỉnh cậu sao," Tưởng Tĩnh Thành đưa tay đấm vào ngực cậu nhóc.

Nói đến, đứa bé này cũng là người mà anh chọn.

Ngọc thật, xạ thủ trời sinh, lúc anh xuống liên đội, liếc mắt thì đã chọn trúng.

Lúc đó thằng bé vừa nhập ngũ, vẫn đang huấn luyện tân binh. Họ đều rất không hiểu cách thức chọn người này của Tưởng Tĩnh Thành, lẽ nào không phải nên chọn các tay súng thần của liên đội sao?

Nhưng Tưởng Tĩnh Thành đã chọn trúng tiểu tử này, đưa về đại đội, huấn luyện mới ba tháng, cả người giống như lột xác.

"Con muỗi, cậu xem bị dạy dỗ rồi kìa," mọi người bên cạnh trêu chọc.

Cậu bé tên Từ Vấn, bởi vì lúc vừa nhập ngũ, xấu hổ hướng nội, nói chuyện như con muỗi, cho nên bị mọi người chế nhạo, sau đó lấy cho biệt danh này.

Bởi vì trong đại đội Liệp Ưng, mỗi người đều có biệt hiệu của chính mình.

Mà đến khi anh đặt biệt hiệu, thằng bé đã lấy biệt hiệu như thế cho mình.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành lúc này được một người ôm chặt, cười hỏi anh: "Sao anh đến, cũng không nói trước với bọn em một tiếng chứ."

Người ôm anh tên Vệ Phong, chính là đội trưởng Vệ trong miệng Tưởng Tĩnh Thành.

Cũng là trung đội trưởng hiện tại của đại đội Liệp Ưng, sau khi Tưởng Tĩnh Thành rời đi, thì cậu ta đảm nhiệm chức vụ trung đội trưởng.

Lúc anh còn ở đây, Vệ Phong là đội phó, hai người kề vai tác chiến nhiều năm, có thể quay lưng với nhau, giao mình cho đối phương.

"Một đứa trẻ quen biết gặp phải chút chuyện phiền phức, nên đến đưa cậu ta về nhà," Tưởng Tĩnh Thành tiện miệng nói.

Lúc này một đám đội viên anh một câu tôi một câu nói, đội trưởng ai vậy, có cần bọn em giúp không?

Tưởng Tĩnh Thành liếc mắt nhìn mọi người, phì cười nói: "Tôi nói cho các cậu biết, thì bây giờ có thể giúp tôi đi tìm người?"

Lời này thật sự khiến người ta ngậm miệng, bọn họ đều còn có nhiệm vụ đấy.

Tưởng Tĩnh Thành nghiêm khắc xong, thì lộ ra ý cười: "Nhưng lần này, các cậu cũng thật sự có thể giúp tôi."

"Đứa trẻ kia tên Quý Khải Mộ, các cậu đều nghe nói qua rồi nhỉ."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đội trưởng đây là chọc bọn họ đấy à. May là Tưởng Tĩnh Thành cũng không tiếp tục thừa nước đục thả câu với họ nữa, mà nói thẳng: "Lần này tôi quả thực là đến vì Quý Khải Mộ, các cậu bây giờ có tin tức gì không?"

https://thuviensach.vn

Vệ Phong lắc đầu: "Khu rừng đó quá lớn, hàng năm không có khói người, em sợ họ gặp mai phục, nên bảo họ rút lui."

Thực ra chủ yếu vẫn là vì, trước mắt họ còn chưa có vị trí cụ thể của Quý Khải Mộ.

Tưởng Tĩnh Thành cau mày, nửa dựa trên ghế phía sau, hỏi: "Bên phía cảnh sát nói thế nào?"

Vừa dứt lời, thiết bị truyền tin bên Vệ Phong liền vang, là bên phía cảnh sát.

Mọi người trong phòng lúc này đều nín thở, nhìn anh, cho đến khi Vệ Phong tắt thiết bị truyền tin vệ tinh, vẻ mặt nghiêm túc nói với mọi người: "Bên phía cảnh sát có tin, đã tìm được di động của cậu ta, nhưng là bị người ta vứt. Hơn nữa cách di động cậu ta hai km đã phát hiện vài thi thể."

"Đều là vệ sĩ của cậu ta."

Lời này vừa nói xong, sắc mặt của mọi người trong phòng đều ngưng trọng, hiển nhiên Hắc Kim đã tìm được Quý Khải Mộ trước họ.

"Nhưng may mắn là, hiện trường không có bóng dáng của cậu ta, cho nên bên phía cảnh sát nghi ngờ, cậu ta đã bị người của Hắc Kim đưa đi."

Tin tức này không tính là tốt, nhưng chí ít vẫn không đến bước xấu nhất.

Trong lòng mọi người vừa thở phào, thì Vệ Phong lại nói: "Nhưng phía cảnh sát bây giờ nghi ngờ, cậu ta rất có thể đã bị đưa ra khỏi biên giới lần nữa."

"Anh thấy sao," Vệ Phong xoay đầu dò hỏi Tưởng Tĩnh Thành, may mà cậu ta phản ứng kịp thời, mới nuốt câu đội trưởng kia lại.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành suy nghĩ hồi lâu, nào biết di động của mình lại vang lên.

Anh cúi đầu nhìn, thì thấy Ngôn Dụ gọi đến. Lại nhìn thời gian, vừa qua sáu giờ mà thôi. Anh nhận được tin thì ngồi máy bay vận tải của không quân suốt đêm đến.

"Tôi ra ngoài nghe điện thoại," Tưởng Tĩnh Thành gật đầu.

Bên cạnh có người tinh mắt, liếc thấy tên trên màn hình di động của anh, liền hô: "Đội trưởng, là chị dâu của bọn em à?"

Trong trung đội Liệp Ưng người có đối tượng là phái ít, lúc Tưởng Tĩnh Thành còn ở đây, chưa bao giờ có tình huống gì. Lần đầu tiên nhìn thấy anh tích cực nhận điện thoại của một cô gái đến vậy.

Nào biết Tưởng Tĩnh Thành cầm điện thoại, ngoảnh mặt lại nhìn cậu ta, cười nói: "Lần sau phát kẹo cho các cậu."

Mọi người: "....."

Ý gì đây.

Kết quả Tưởng Tĩnh Thành đã đi ra ngoài, bên ngoài sắc trời vừa tờ mờ sáng, nhưng lúc anh nhận điện thoại, giọng nói của Ngôn Dụ lại vô cùng tỉnh táo.

Cô nói: "Anh tiểu Thành, anh đi tìm Quý Khải Mộ sao?"

Tưởng Tĩnh Thành hơi cau mày, vẫn là cười khổ nói: "Em cũng biết rồi?"

"Anh đột ngột rời nhà, vốn đã rất kì lạ," giọng Ngôn Dụ hơi run rẩy, cô nói: "Vừa rồi Quý tiên sinh điện thoại cho em, nói cho em biết."

https://thuviensach.vn

"Đừng lo, bọn anh sẽ cứu cậu ta trở về."

Ngôn Dụ nói: "Em điện thoại là muốn nói cho anh biết, Quý tiên sinh có thể định vị được vị trí của Khải Mộ."

Tưởng Tĩnh Thành hơi ngạc nhiên, nhưng nhiều hơn vẫn là vui mừng, anh lập tức nói: "Chỉ cần có thể xác định được vị trí của cậu ta, bọn anh nhất định có thể có cách cứu cậu ta trở về."

Nhưng anh không hiểu là, di động của Quý Khải Mộ đã bị đám người kia vứt đi rồi, nghĩ đến tính cảnh giác của Hắc Kim rất cao, sẽ không để thiết bị theo dõi giấu trên người cậu ta.

Cho đến khi Ngôn Dụ thấp giọng nói: "Quý Khải Phục đã cấy chip định vị trên người cậu ta, bởi vì là giấu trong cơ thể, cho nên ngay cả kiểm tra an ninh cũng không phát hiện ra được."

Ngôn Dụ ngồi trên sofa nhà mình, khẽ ấn trán.

Trên cửa sổ là một lớp sương mù mỏng manh, gió bấc rít gào, Bắc Kinh sáng sớm, mang theo lạnh giá trong ngày đông, khiến người ta sợ hãi.

"Quý Khải Phục chính là lo lắng cậu ta sẽ có một ngày xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế này, không ngờ vậy mà thật sự có một ngày cần dùng đến."

Thực ra thứ này, đã là tính toán xấu nhất của Quý Khải Phục.

Dù sao người muốn giết anh em họ không nhiều, nhưng đều ở Quý gia. Nếu có ngày nào đó anh em họ thật sự gặp phải độc thủ, thì chính là do người nhà mình.

Của cải, quyền thế, thật là mê hoặc mắt người.

https://thuviensach.vn

Cái gọi là tình thân sớm đã không chịu nổi một đòn trước mặt hai thứ này.

Tưởng Tĩnh Thành rất hiếm khi bội phục ai, thế nhưng lúc này lại bất giác nói: "Quý Khải Phục này thật lợi hại."

Ngôn Dụ xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói: "Còn không phải bị bức ép sao."

Nếu có thể, ai lại muốn làm người mắc bệnh đa nghi nặng vậy đâu chứ, nhưng có đôi khi đề phòng trước, cũng thật sự có thể cứu mình, và cứu người bên cạnh mình.

Tưởng Tĩnh Thành gật đầu, nghiêm túc nói: "Anh nhất định sẽ đưa Quý Khải Mộ quay về."

"Em tin anh," Ngôn Dụ mỉm cười, nhưng lại khẽ nói: "Anh tiểu Thành, anh cũng phải cẩn thận nhé."

"Nhất định sẽ an toàn trở về."

"Em đợi anh."

Lúc trước Tưởng Tĩnh Thành ra ngoài làm nhiệm vụ, chưa từng nói với người trong nhà, cho nên cũng không tồn tại tình huống để bố mẹ lo lắng. Mặc dù họ vẫn đều rất lo lắng.

Nhưng hôm nay, anh ở bên ngoài xa xôi ngàn dặm, lại biết trong căn nhà ở Bắc Kinh.

Có một người đang đợi anh.

**

https://thuviensach.vn

Sau khi có được định vị của Quý Khải Mộ, Vệ Phong liền liên lạc với phía cảnh sát, lập ra kế hoạch giải cứu.

Dù sao lần này Quý Khải Mộ cũng thật sự là vì hợp tác với phía cảnh sát, muốn dụ Hắc Kim ra, mới sẽ lâm vào hiểm cảnh. Mặc kệ thế nào, người Trung Quốc cũng sẽ không vứt bỏ bạn của mình, họ sẽ không tiếc bất cứ giá nào, cứu người trở về.

Mà Tưởng Tĩnh Thành đã đến rồi, đương nhiên sẽ tham gia hành động lần này.

Lúc này là sáng sớm, mọi người vừa rút về từ trong rừng rậm, còn chưa nghỉ ngơi hồi phục. Mặc dù thể lực của mọi người đều còn chống đỡ được, những đánh một trận ác liệt thế này, không ai dám xem thường.

Họ có thể tiêu diệt hết đám ô hợp của Hắc Kim.

Với tiền đề là, họ có thể thành công giải cứu con tin, nếu không hành động sẽ thất bại.

Nào biết vào lúc đám người Vệ Phong bàn bạc, bên phía cảnh sát lại nhận được tin, người của Hắc Kim lại điện thoại riêng cho Quý Khải Phục, yêu cầu anh đưa ra một trăm triệu đô la, đến chuộc em trai.

Sau khi xác định trong điện thoại nghe được, thực sự là Quý Khải Mộ còn sống, Quý Khải Phục đồng ý đưa tiền chuộc cho bọn chúng.

Trước tám giờ tối nay, Quý Khải Phục sẽ chuyển khoản một trăm triệu đô la này vào trong tài khoản Hắc Kim chỉ định.

Vì thế, đây chính là thời gian anh tranh thủ được cho họ.

Chí ít, trước khi nhận được tiền, Hắc Kim chắc chắn sẽ không giết con tin.

https://thuviensach.vn

"Tên Hắc Kim này, thật là lòng tham không đáy, vậy mà còn muốn nuốt tiền của hai nhà, vừa nhận tiền đến truy sát Quý Khải Mộ, rồi vừa lợi dụng Quý Khải Mộ đòi tiền chuộc với anh trai cậu ta," Vệ Phong nhìn bản đồ, không nhịn được lắc đầu.

Họ đã thông qua định vị vệ tinh, xác định được bọn chúng đang ẩn náu trong một hầm mỏ bỏ hoang ở biên giới.

Bởi vì hầm mỏ đã không sản xuất ra được thứ gì, cho nên bên trong sớm không còn ai.

Mà khu vực này lại trở thành thiên đường của các phần tử phạm tội và khách vượt biên.

Tưởng Tĩnh Thành cúi đầu nhìn, hơi nhếch khóe miệng, cười lạnh nói: "Cho nên hắn ta cũng sẽ chết vì lòng tham."

Sau khi lập kế hoạch xong, mọi người đều nghỉ ngơi. Bốn tiếng sau thì xuất phát, ngày trước bọn có thể ngồi xe đến khu vực lân cận mười km, nhưng để tránh đánh rắn động cỏ, lộ trình sau này sẽ dựa toàn bộ vào hai chân của họ.

Huấn luyện của bộ đội vốn đã đủ vất vả, người của đại đội Liệp Ưng, thậm chí còn chịu khổ hơn họ mấy lần.

Lúc này tất cả mọi người trong đại đội đều vũ trang đầy đủ, cấp tiến hết tốc độ đến địa điểm mục tiêu.

Sau quá trình lặn lội đường xa, mọi người nằm rạp trong cỏ, nhìn hầm mỏ đối diện cách không xa, nơi bọn Hắc Kim chiếm cứ chính là văn phòng trong mỏ.

Bởi vì đã lâu không tu sửa, nên ngôi nhà nhỏ ba tầng đã lụp xụp.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tĩnh Thành dùng kính viễn vọng, nhìn thấy rõ ràng trong ngôi nhà nhỏ đối diện, người cầm súng đang đi đi lại lại.

Sau khi anh cẩn thận nhìn qua vị trí đứng của những người này, có lẽ có thể xác định, đây thực sự là người của Hắc Kim.

Bởi vì Hắc Kim có một thói quen, luôn sẽ để nhiều người ở góc phía Đông Nam nhiều hơn nơi khác.

Vệ Phong là sĩ quan chỉ huy hiện trường, lúc này anh nhỏ giọng dặn dò hai câu, thì thấy vài binh lính giống như con báo chạy ra ngoài. Tay súng bắn tỉa trong đội cũng đã chuẩn bị thỏa đáng.

Lúc các binh lính phân tán đến điểm cảnh giới xung quanh ngôi nhà, thì súng của tay bắn tỉa như hình với bóng, bắn vào sau ót của tên đứng canh, bụp một tiếng, tên kia không kịp phát ra tiếng, ngã xuống tại chỗ.

Lúc họ quét sạch người xung quanh, thì người bên trong vẫn hoàn toàn không hay biết nguy hiểm đã giáng xuống.

Hắc Kim lúc này đang nhìn người ngồi trong góc, còn rất tốt bụng bảo người đem đến cho Quý Khải Mộ một cái chân gà.

Chỉ là Quý Khải Mộ mặc dù cả người nhếch nhác, cũng không thèm liếc nhìn chân gà, cũng không giống như những tên bên cạnh đôi mắt phát sáng nhìn chằm chằm. Bình thường ở nhà bọn chúng ăn no uống đủ, nhưng thời điểm này, điều kiện trong núi có hạn, thuộc hạ đã hai ngày không được ăn thịt rồi.

"Quý thiếu gia đây là chướng mắt?" Hắc Kim cười giễu.

Quả nhiên là tiểu thiếu gia không hiểu thế sự, cũng đã lúc này rồi, còn có tâm trạng kén chọn.

https://thuviensach.vn

Ngược lại Quý Khải Mộ rất bình tĩnh, cậu ta lạnh mắt nhìn Hắc Kim, "Nếu đây là bữa ăn cuối cùng của tao, thì có hơi khó coi quá."

Mặc dù Hắc Kim là người Việt Nam, nhưng bố mẹ hắn ta đều là Hoa Kiều, cho nên nói tiếng Trung rất lưu loát. Đối với bữa ăn cuối cùng của người Trung Quốc mà nói, đương nhiên cũng hiểu. Hắn ta không ngờ, tiểu thiếu gia nước Mỹ sống trong nhung lụa, vậy mà cũng sẽ biết.

Hắn ta lắc đầu, an ủi: "Chỉ cần anh trai cậu đúng giờ chuyển tiền đến, tôi sẽ thả cậu về."

"Mày xác định?" Quý Khải Mộ nhìn hắn ta.

Lời nói quỷ quái này, thật sự xem như đang dỗ đứa con nít ba tuổi đấy à.

Ai ngờ Hắc Kim còn gật đầu rất trịnh trọng: "Quý thiếu gia, tôi nói lời giữ lời, dù sao anh trai cậu cũng đã nói, nếu tôi không thể thả cậu bình an quay về, thì trời Nam đất Bắc anh ta cũng sẽ truy sát tôi. Tôi chỉ cần tiền, không muốn kết thù."

Loại người này quả nhiên bịa đặt lung tung.

Nếu hắn ta thật sự không muốn kết thù, ban đầu cũng sẽ không nhận tiền của Quý Viễn Hồng, đến truy sát mình.

Trong lòng Quý Khải Mộ châm biếm suy nghĩ.

Vì thế cậu ta càng không kiên nhẫn, nhìn thuộc hạ Hắc Kim ở bên cạnh cầm đùi gà đang giương mắt nhìn, "Thưởng cho mày đấy, hy vọng trong một trăm triệu đô la kia, đại ca của mày có thể chia cho mày ít tiền mua đùi gà."

Nói xong, cậu ta bật cười ha ha.

https://thuviensach.vn

Nhưng những người khác trong phòng này lại không cười nổi.

Thủ đoạn của Hắc Kim luôn cứng rắn, lại cực kỳ tham lam, đừng nói người bên dưới, ngay cả trợ thủ của hắn ta, tiền có thể phân được cũng không bằng số lẻ của hắn ta. Nhưng chỉ vì hắn ta có tiền có súng, mới sẽ làm cho nhiều người quyết một lòng như vậy. Dù sao đi theo người khác, đừng nói chân muỗi, ngay cả mùi tanh cũng không dính được.

Bầu không khí xung quanh biến hóa rõ rệt, Hắc Kim đương nhiên cảm nhận được, đứng dậy đi qua, cho Quý Khải Mộ một bạt tai.

Quý Khải Mộ bị hắn ta đánh trong miệng hơi ngọt, sau đó phun ra đất toàn là máu.

"Ngu ngốc," Quý Khải Mộ hừ một tiếng, đứng dậy xông qua.

Hắc Kim không ngờ cậu ta vào thời điểm này, lại còn dám phản kháng. Lúc này cầm súng để trên đầu cậu ta, nào biết Quý Khải Mộ lại không những không sợ, còn cứng cổ hét: "Đến đây, mày con mẹ nó có bản lĩnh thì giết tao đi, mày giết đi."

Bị cậu ta kích thích như vậy, Hắc Kim lại bình tĩnh hơn.

Hắn ta biết nếu bây giờ mình giết Quý Khải Mộ, thì một trăm triệu đô kia sẽ bay mất.

Cho nên Hắc Kim bảo người giữ cậu ta lại, đấm mạnh cậu ta một đấm, rồi mới thu tay.

Vào giờ phút này, bỗng nhiên điện thoại vệ tinh của hắn ta lại reo, Hắc Kim cúi đầu nhìn, cười khà khà, định đi ra ngoài.

Cuộc điện thoại này là Quý Khải Phục gọi đến.

https://thuviensach.vn

"Tiền tôi đã chuẩn bị xong rồi," giọng nói của Quý Khải Phục ở đầu dây bên kia tuy bình tĩnh nhưng mơ hồ lại có hơi sốt ruột.

Đối với thái độ này của anh, Hắc Kim vẫn rất thỏa mãn, hắn ta đắc ý bật cười, vừa muốn nói chuyện, thì nghe thấy một tiếng bịch. Sau đó thấy trong tòa nhà nhỏ không nơi nào tỏa khói.

□□.....

"Có địch, mau cầm súng, cầm súng," Hắc Kim hét to.

Nhưng lúc này tiếng súng bắn bụp bụp, vang lên khắp nơi, Hắc Kim vừa hô to một câu, thì một viên đạn từ bên cạnh xuyên đến. Nếu không phải hắn ta hằng năm đi trên con đường chết chóc này, thì e rằng phát súng này đã bắn trúng hắn ta.

Hắc Kim không dám kêu nữa, nhưng xung quanh không ngừng có tiếng người ngã xuống.

Hắn ta đột nhiên nghĩ đến Quý Khải Mộ, vội vã mò về, những người này chắc chắn là đến cứu cậu ta.

Hắn ta đá cửa ra, vừa giơ súng lên, thì thấy trong phòng lúc này đã nhiều hơn hai người đàn ông mặc đồ dã chiến màu xanh, họ vũ trang đầy đủ, một người trong đó đang cầm đoản kiếm, cắt dây thừng trên người Quý Khải Mộ.

Trận đấu súng bên ngoài lúc này căn bản chính là đơn phương tàn sát.

Hắc Kim vừa muốn nổ súng, nào biết đối diện đã ném đoản kiếm trong tay bay đến.

Tiếp đó người đàn ông cao lớn, xông tới, bay một chân lên đá vào khuỷu tay Hắc Kim, bàn tay hắn ta buông lỏng, súng trong tay suýt rơi ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn ta cũng biết, nếu không còn súng, thì mình chắc chắn sẽ chết không hề nghi ngờ, vào lúc mấu chốt, ngã xuống đất lăn mình tới trước, cả người thoát khỏi cảm giác bị trực tiếp giết chết.

Đến khi hắn ta đứng dậy, nhìn người đàn ông đối diện, cắn răng nói: "Là mày."

Mặc dù hắn ta không biết người Trung Quốc trước mặt này rốt cuộc tên gì, nhưng đối với hắn ta mà nói, đây chính là người đàn ông đã nhiều lần đuổi giết hắn ta khắp nơi như một con chó.

Nếu không phải lúc trước hắn ta chạy nhanh, e rằng đã mất mạng trong tay người đàn ông này.

Nhưng Tưởng Tĩnh Thành lại không cho hắn ta cơ hội, nhặt đoản kiếm trên đất lên, đâm thẳng tới.

Hắc Kim vừa muốn giơ súng, nhưng người đã đến sát trước mặt hắn.

Đối với Hắc Kim mà nói, hắn ta bây giờ, đã liều chết. Nhưng người đàn ông trước mặt này, lại không cho hắn ta cơ hội này.

Tưởng Tĩnh Thành đã nén uất ức, cho nên vào lúc nhìn thấy Hắc Kim, đã lấy ra kỹ năng đặc biệt.

Đánh nhau kịch liệt, bắt lấy, từng chiêu chí mạng.

Cho đến cuối cùng, Hắc Kim bị anh đè xuống đất.

Lúc trận chiến bên ngoài kết thúc, bên trong cũng cùng lúc kết thúc. Người ngang ngược có dã tâm khiến người người nghe thấy đã sợ mất mật ở biên giới này, cuối cùng đã sa lưới.

"Mày thật sự đuổi theo tao như một con chó," lúc Hắc Kim bị Tưởng Tĩnh Thành đè dưới đất, lại còn có thể nói ra những lời ngông cuồng.

https://thuviensach.vn

Ngược lại Tưởng Tĩnh Thành bị mắng, lại không hề tức giận.

Anh lạnh lùng nhìn dã thú bị vây chặt trên đất, giọng nói lạnh như băng: "Lúc mày sát hại hai chiến sĩ cảnh sát Trung Quốc kia, thì phải nghĩ đến sẽ có ngày này."

Mắt Hắc Kim rụt lại, hắn ta đương nhiên nhớ hai chiến sĩ kia.

Thực ra hắn ta vốn không muốn giết hai người đó, dù sao đắc tội với Trung Quốc, cũng không phải lựa chọn sáng suốt. Nhưng hai chiến sĩ kia cũng giống như người đàn ông hôm nay này, đuổi theo hắn không tha. Rõ ràng một người trong đó đã bị thương nặng, nhưng vẫn đuổi theo hắn không tha.

Những người này rốt cuộc là vì cái gì?

Những kẻ liều mạng như Hắc Kim, vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu, hàm nghĩa của năm chữ, chiến đấu vì đất nước này.

Sau khi người của Liệp Ưng giải Hắc Kim đi, Tưởng Tĩnh Thành lúc này mới quay lại kiểm tra tình hình của Quý Khải Mộ. Một tiểu thiếu gia Quý gia luôn sáng sủa gọn gàng, lần này thế nhưng rất nhếch nhác.

Bộ tây trang Dior Homme trên người, áo khoác ngoài đã sớm không thấy nữa, sơ mi bên trong khắp nơi đều là dấu tích bị xé rách, còn có vết máu. Ngay cả gương mặt tuấn tú kia, lúc này cũng sưng rất to, vừa nhìn đã biết là bị đánh mạnh.

"Nhìn cái gì," Quý Khải Mộ thấy anh cứ nhìn chằm chằm, thì có chút không vui.

Bộ chưa từng thấy bị đánh là thế nào à?

https://thuviensach.vn

Nhất là người đàn ông trước mặt này, Quý Khải Mộ cứ cảm thấy đây là tình địch của mình. Bình thường cậu ta ở trước mặt tình địch chắc chắn sẽ không yếu thế, nào biết lần này lại bị tình địch nhìn thấy một mặt thảm hại nhất của mình.

Thật mất mặt.

Tưởng Tĩnh Thành nhếch môi cười giễu nói: "Chưa từng thấy chó chết chủ mà thôi."

Quý Khải Mộ trừng to mắt, tức giận nói: "Đừng tưởng tôi không biết là anh đang mắng tôi nha."

Thực ra cậu ta cũng không hiểu ý câu này, nhưng cậu ta cảm thấy đã là từ trong miệng Tưởng Tĩnh Thành nói ra, thì chắc chắn không phải lời tốt lành gì.

Tưởng Tĩnh Thành phì cười.

Nói vài câu với kênh truyền tin, rồi định ra ngoài.

Nào biết anh còn chưa xoay người, đã bị Quý Khải Mộ kéo cánh tay, anh xoay đầu nhìn lại, thì thấy Quý Khải Mộ tỏ vẻ kiêu ngạo: "Anh phải cõng tôi."

Tưởng Tĩnh Thành nhướng mày, tiểu tử này là bị người ta đánh cho hồ đồ rồi chắc?

"Tôi đi không nổi," hiện tại nguy cơ đã được giải trừ, vẻ kiêu ngạo trên người tiểu thiếu gia lại quay về.

Tưởng Tĩnh Thành ha ha cười lạnh: "Có phải không cõng thì cậu không đi không?"

https://thuviensach.vn

Quý Khải Mộ gật đầu khẳng định, nào biết Tưởng Tĩnh Thành lại xoay người muốn đi, vậy thì để cậu ta một mình ở lại rừng núi hoang vắng này cho sói ăn thịt đi.

Ngờ đâu Quý Khải Mộ cũng không phải ăn chay, kéo cánh tay anh hét: "Tôi trở về sẽ nói với Ngôn Ngôn đấy."

Tưởng Tĩnh Thành bị cậu ta chọc tức bật cười, xoay đầu ngồi xổm trước mặt cậu ta, hỏi: "Tiểu tử, cậu có biết quan hệ của tôi với Ngôn Ngôn bây giờ là gì không? Cô ấy là vợ tôi, đã lĩnh chứng rồi, cậu cảm thấy cô ấy sẽ nghe cậu."

Nghe được mấy chữ đã lĩnh chứng này, tâm trạng của Quý Khải Mộ càng sụp đổ hơn.

Vậy mà trong hốc mắt bắt đầu xuất hiện nước mắt, đầy uất ức.

Tưởng Tĩnh Thành thật sự chưa từng thấy qua, một người đàn ông nói khóc liền khóc như thế này, anh bất đắc dĩ hỏi: "Cậu có còn là đàn ông không đấy?"

"Anh đã cướp đi Ngôn Ngôn rồi," Quý Khải Mộ nổi cáu nói.

Lời này nói xong, Tưởng Tĩnh Thành cũng tức cười, anh cúi đầu nhìn Quý Khải Mộ, còn rất nghiêm túc nói: "Cái gì gọi là cướp chứ, nếu người này là của cậu, tôi đưa đi, mới gọi là cướp. Nhưng Ngôn Ngôn cô ấy từng thuộc về cậu chưa?"

Đánh vào điểm yếu, một đòn phủ đầu, tấn công tàn khốc chớp nhoáng, tâm trạng của Quý Khải Mộ thật sự muốn sụp đổ.

Quý Khải Mộ tức giận muốn dứng dậy, nào biết Tưởng Tĩnh Thành lại xoay người ngồi xổm xuống, trầm giọng nói: "Lên đi."

https://thuviensach.vn

Vì thế Quý Khải Mộ liếc mắt nhìn, tức giận hừ một tiếng, vậy mà cũng thật sự bò lên lưng Tưởng Tĩnh Thành.

Tiếp theo, người của đại đội Liệp Ưng, nhìn thấy đội trưởng cao lớn của họ, cõng con tin vẻ mặt hưng phấn, chậm rãi đi ra ngoài.

**

Trong trại tạm giam ở Bắc Kinh.

Vu Lệ Khanh vào đây đã sắp một tháng, cuối cùng hôm nay đã gặp được người thứ hai ngoại trừ luật sư của bà ta.

Mạnh Thanh Bắc một thân áo ấm đen, kính đen trên mặt che gần hết nửa khuôn mặt của cô ta.

Lúc Vu Lệ Khanh ngồi xuống, Mạnh Thanh Bắc cũng không tháo kính trên mặt ra. May là Vu Lệ Khanh cũng không để ý đến những thứ này, chỉ cầm điện thoại, hỏi ngay lập tức: "Con rốt cuộc đang làm gì, vì sao còn không giúp mẹ liên lạc với bên Mỹ hả?"

Những ngày này luôn không có tin tức, Vu Lệ Khanh rất sốt ruột.

Nào biết Mạnh Thanh Bắc vừa mở miệng chính là: "Qua mấy ngày nữa tôi phải đi Anh rồi."

Vu Lệ Khanh sửng sốt, hỏi ngược: "Con đi Anh làm gì?"

Mạnh Thanh Bắc cười lạnh: "Có lẽ bà không biết danh tiếng của tôi bây giờ có bao nhiêu thối nát đâu nhỉ." Kể từ sau khi Vu Lệ Khanh bị bắt, cũng không biết là ai tung ra tin Vu Lệ Khanh là mẹ ruột của cô ta, người đàn bà làm phòng nhì của một đại gia Hồng Kông, là mẹ ruột của cô, loại danh tiếng này đối với cô ta là có tính chất hủy diệt.

Có lẽ vừa bắt đầu là Ngôn Dụ cố ý ngáng đường cô ta.

https://thuviensach.vn

Nhưng về sau tất cả các nhà quảng cáo của cô ta đều rút hết, ngay cả ratings chương trình cô ta dẫn cũng tuột dốc không phanh. Mỗi năm gần đến tết âm lịch, cô ta đã được mời làm vô số việc.

Năm nay, không có lấy một việc.

Mạnh Thanh Bắc đã nhìn rõ, Vu Lệ Khanh sẽ không có cơ hội ra ngoài, dù sao Mạnh gia cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bà ta.

Huống hồ, cô ta ở nơi này đã không còn người thân, nếu còn giãy chết ở lại đây nữa, thì đối với cô ta mà nói là rất khó coi.

"Thời điểm này, sao con có thể bỏ mẹ lại hả?" Vu Lệ Khanh nhất thời gấp gáp, ngay cả ngũ quan trên mặt cũng vặn vẹo cả lên.

Mạnh Thanh Bắc giễu cợt nhìn bà ta, khẽ nói: "Tôi bỏ bà lại ư? Thế nhưng năm đó bà cũng bỏ lại tôi như vậy kia mà. Ngay cả sau này tôi bị phát hiện không phải con gái Mạnh gia, không phải bà cũng vẫn không quay về tìm tôi đấy sao?"

Vu Lệ Khanh bị cô ta chất vấn đến á khẩu không trả lời được.

"Còn có không phải tôi không giúp bà, mà là cọng cỏ cứu mạng bà hy vọng kia, bây giờ ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn rồi. Chuyện Quý Viễn Hồng thuê sát thủ Đông Nam Á Hắc Kim, bắt cóc cháu trai ruột của mình, đã bị truyền thông quốc tế đưa tin. Bây giờ bản thân ông ta cũng sắp đối mặt với nhà giam, lần này e rằng ông ta cũng không có cơ hội nộp tiền bảo lãnh được nữa đâu."

Cho nên, hy vọng cuối cùng của Vu Lệ Khanh, cũng không còn nữa.

Lúc Mạnh Thanh Bắc rời đi, Vu Lệ Khanh sớm đã tuyệt vọng.

Lần này, quãng đời còn lại của bà ta thật sự phải trôi qua trong tù.

https://thuviensach.vn

Vốn trước khi Mạnh Thanh Bắc rời đi, là muốn gặp mặt Mạnh Tây Nam một lần. Nhưng nào biết cô ta gọi đi, mới phát hiện số của cô ta, đã bị kéo vào danh sách đen.

Cô ta đến cổng đơn vị của Mạnh Tây Nam, nhờ người điện thoại đến văn phòng anh tìm người.

Kết quả lúc lính gác nói cho Mạnh Tây Nam biết, họ của cô gái này, thì anh do dự hồi lâu, mới nói: "Nhờ cậu chuyển lời cho cô ấy, không cần thiết phải gặp mặt nữa, cho dù sau này cô ấy có làm gì, thì tôi cũng chúc cô ấy thuận buồm xuôi gió."

Mạnh Thanh Bắc nghe được lời này, ngồi xổm ở ngay cổng òa khóc nức nở.

Bởi vì cô ta hiểu lời chưa nói ra của Mạnh Tây Nam, cho dù sau này cô ta có làm gì, tôi cũng chúc cô ta thuộm buồm xuôi gió, nhưng cũng không liên quan gì đến tôi nữa.

Cuộc đời tôi, từ đây không còn quan hệ gì với cô ta nữa.

Lần này, cô ta đã thật sự mất đi tất cả.

**

Bởi vì tết này Thiệu Nghi phải trực ban ở bệnh viện, cho nên ba mươi tết cô cũng không thể về nhà. Mạnh Tây Nam dứt khoát dẫn cô về nhà, Tống Uyển vui vẻ đến mức từ chiều cứ bận rộn ở trong bếp.

Ngôn Dụ rời khỏi nhà lâu như thế, lần này, cuối cùng có thể đón năm mới ở nhà rồi.

Huống hồ không những có con rể, mà ngay cả con dâu tương lai cũng đầy đủ.

https://thuviensach.vn

Năm nay Mạnh Trọng Khâm cũng hiếm khi không xuống đơn vị, đón năm mới với quân binh, mà ở nhà.

Bởi vì bố Tưởng Tĩnh Thành phải xuống đơn vị, Chung Ninh lại tạm thời có việc, cuối cùng là anh đón năm mới ở Mạnh gia.

Trời tối chưa bao lâu, Mạnh Tây Nam đã lái xe về.

Hôm nay Thiệu Nghi mặc áo khoác nỉ màu đỏ, cô hiếm khi mặc màu sắc tươi sáng như vậy, cả người thoạt nhìn rất có khí chất. Lúc vừa vào cửa, bà nội ngồi trên sofa xem tin tức, ngẩng đầu lên trước.

Ngôn Dụ vốn đang đọc sách trên lầu, nghe thấy động tĩnh dưới nhà, lúc này mới đi xuống.

Nhìn thấy Thiệu Nghi, hai người ôm chầm lấy nhau, Tống Uyển từ trong bếp đi ra.

Thế là, buổi tối này Mạnh gia vô cùng náo nhiệt. Bởi vì không cho phép bắn pháo hoa, Tưởng Tĩnh Thành cũng không biết từ đâu đem đến một đống pháo hoa nhỏ, chính là loại pháo bướm để dưới đất đốt, có thể xoay tròn rồi bay lên.

Mặc dù loại này đều là dành cho trẻ con, nhưng hai người đàn ông ba mươi tuổi, lại chơi vô cùng vui vẻ.

Cho đến trước khi đi ngủ, Tưởng Tĩnh Thành tắm rửa xong đi ra, ngồi trên giường Ngôn Dụ.

Ngôn Dụ thấy anh sờ đông sờ tây, bất chợt có hơi buồn cười, hỏi: "Sợ giường em không chắc à?"

"Không phải, trước đây anh cứ nghĩ, lúc nào mình mới có thể ngủ trên cái giường này đây," Tưởng Tĩnh Thành cảm khái, không ngờ chờ đợi này,

https://thuviensach.vn

lại nhiều năm đến vậy.

Ngôn Dụ buồn cười.

Cho đến khi hai người nằm xuống, anh vẫn là dáng vẻ phấn khởi ấy.

Giờ phút này, đã sắp qua mười hai giờ đêm. Kỳ thực một năm mới, đã đến.

Ngôn Dụ thấy anh thật sự không ngủ được, khẽ nói: "Anh còn nhớ hôm nay trên bàn cơm bố nói, nhà chúng ta năm nay có thêm hai thành viên mới không."

Tưởng Tĩnh Thành ôm cô, khẽ uhm.

Ngôn Dụ bỗng khẽ cười, đến gần bên tai anh, "Thực ra không phải là hai đâu."

Đột nhiên, Tưởng Tĩnh Thành sững sờ, cả người anh cứng đờ quá rõ rệt, ngay cả Ngôn Dụ cũng cảm thấy được.

Nhưng cô lại giống như không bỏ qua anh, ôm anh, trán khẽ chạm lên trán anh.

"Chúc mừng anh, anh tiểu Thành, ông bố mới của em."

Khoảnh khắc này, trái tim Tưởng Tĩnh Thành giống như sắp tan ra.

Cô gái anh gặp được vào năm mười bảy tuổi, trở thành bạn gái của anh, vợ của anh, bây giờ, cuối cùng đã trở thành mẹ của con anh.

Cảm ơn em, Ngôn Ngôn, cảm ơn vì đã để anh có thể gặp được em.

Thật tốt.

.....

https://thuviensach.vn

"Gọi một tiếng, về sau anh tiểu Thành che chở cho em."

Về sau, anh thật sự muốn chăm sóc cho cô cả đời.

- -----全文完------

TOÀN VĂN HOÀN

P/s: Đã đi đến chặng cuối của truyện, thật sự rất cảm ơn những độc giả đã luôn theo dõi và ủng hộ mẹ cháu. Và cũng cảm ơn mẹ Cherry đã cho mẹ cháu được thỏa đam mê, từ những ngày đầu dịch chả ra làm sao, đến bây giờ cũng có thể gọi là đọc được, mặc dù cũng chưa hay lắm, nhưng được mọi người ủng hộ thế này mẹ cháu cảm thấy rất vui. Hy vọng trong những dự án tiếp theo, vẫn được mọi người yêu thương và ủng hộ. Chân thành cảm ơn tất cả, lời hay ý đẹp thật sự thì mẹ cháu không giỏi viết, giỏi nói lắm, nên chỉ gói gọn trong một câu: CẢM ƠN

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

https://thuviensach.vn

Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60

https://thuviensach.vn

Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92

https://thuviensach.vn

Chương 93

https://thuviensach.vn